Conferentietoespraken 1970/1972

Conferentietoespraken 1970-1972

Conferentietoespraken 1970/1972

Inhoudsopgave

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van april 1970

Een boodschap aan de wereld.
Ezra Taft Benson 1
De geboorte van de waarheid.
Hugh B. Brown 4
Eén stapje.
Richard L. Evans 6
Twist niet met anderen, maar volg een vaste koers.
Gordon B. Hinckley 8
Het werkelijke bestaan van God.
Howard W. Hunter 11
De behoefte aan een profeet.
Spencer W. Kimball 13
De tijd waarin wij leven.
Harold B. Lee 17
Voor de verdiensten van het geloof.
Harold B. Lee 21
Maar gewoon leraar.
Thomas S. Monson 23
De taak van een profeet.
Mark E. Petersen 25
Waarom een profeet?
LeGrand Richards 27
De sleutel tot vrede.
Marion G. Romney 30
„Kiest heden".
Eldred G. Smith 33
Laten wij onze roepingen in het priesterschap verheerlijken.
Joseph Fielding Smith 34
De teugels van het bewind en de verantwoordelijkheid.
Joseph Fielding Smith 36
Een gebed voor de vrede.
Joseph Fielding Smith 37
Een onwrikbaar geloof.
Delbert L. Stapley 38
De zegeningen die zijn verbonden aan gehoorzaamheid.
N. Eldon Tanner 40
De macht en invloed van het priesterschap.
N. Eldon Tanner 45

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van oktober 1970

De versterking van het gezin.
Ezra Taft Benson 47
Zoals wij leven zullen wij worden.
Richard L. Evans 50
Waar blijft dan onze hoop.
Howard W. Hunter 52
De jaren die de sprinkhaan heeft afgegeten.
Spencer W. Kimball 54
Een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten.
Harold B. Lee 58
Houd uw lamp brandend.
Harold B. Lee 62
Ondersteun de handen van de president van de kerk.
Harold B. Lee 64
„Gij zijt van God gekomen als leraar".
Thomas S. Monson 65
Gezinnen en schuttingen.
Boyd K. Packer 67
Wie was de grote blanke God?
Mark E. Petersen 70
„God volgt voor ons verborgen paden".
LeGrand Richards 73
De hoeksteen van onze godsdienst.
Marion G. Romney 76
De wet van gehoorzaamheid.
Eldred G. Smith 78
Opdat de volheid van mijn evangelie zou mogen worden verkondigt.
Joseph Fielding Smith 80
De eed en het verbond van het priesterschap.
Joseph Fielding Smith 83
Veel liefs van mijn generatie aan de jouwe.
Gordon B. Hinckley 85
Met harten vol dankbaarheid.
Joseph Fielding Smith 88
De waarde van liefde.
Delbert L. Stapley 89
„Wee u . . . gij geveinsden".
N. Eldon Tanner 91
Het voorrecht om het priesterschap te dragen.
N. Eldon Tanner 95

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van april 1971

Het leven is eeuwig.
Ezra Taft Benson 97
Waar gaat u werkelijk heen?
Richard L. Evans 100

Zo de Heere het huis niet bouwt . . .
Gordon B. Hinckley . . . 102
Goed gekozen visuele hulpmiddelen vormen het geheim voor geslaagd les geven.
Howard W. Hunter . . . 104
Stemmen uit het verleden, het heden en de toekomst.
Spencer W. Kimball . . . 106
De ijzeren roede.
Harold B. Lee . . . 110
De jeugd van tegenwoordig.
Harold B. Lee . . . 114
Verloren bataljons.
Thomas S. Monson . . . 115
De Geest geeft getuigenis.
Boyd K. Packer . . . 118
Waarschuwingen uit het verleden.
Mark E. Petersen . . . 119
In de berg van het huis des Heren.
LeGrand Richards . . . 122
Uit de duisternis.
Joseph Fielding Smith . . . 125
Onze verantwoordelijkheden als priesterschapsdrager.
Joseph Fielding Smith . . . 127
Een getuige en een zegen.
Joseph Fielding Smith . . . 128
Alle mogen deel hebben aan de zegen van Adam.
Eldred G. Smith . . . 129
Eerlijkheid en onkreukbaarheid.
Delbert L. Stapley . . . 131
Kiest u heden.
N. Eldon Tanner . . . 133
Zoek naar de dwalenden.
N. Eldon Tanner . . . 136

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van oktober 1971

Satans aanval op de jeugd.
Ezra Taft Benson . . . 138
Moeten de geboden herschreven worden?
Richard L. Evans . . . 142
„Als gij gewillig en gehoorzaam zijt".
Gordon B. Hinckley . . . 144
De profeet Elia.
Howard W. Hunter . . . 146
Een blik in de hemel.
Spencer W. Kimball . . . 149
„Waakt daarom, zodat gij bereid moogt zijn".
Harold B. Lee . . . 151
Verantwoordelijkheden van de priesterschap.
Harold B. Lee . . . 155
Met de hand en het hart.
Thomas S. Monson . . . 157
De enige ware, levende kerk.
Boyd K. Packer . . . 159
Eerlijkheid, een zaligmakend beginsel.
Mark E. Petersen . . . 161
Het leggen van een fondament voor het millennium.
LeGrand Richards . . . 164
„Het licht schijnt".
Marion G. Romney . . . 167
Beslissingen.
Eldred G. Smith . . . 169
„Ik weet dat mijn Verlosser leeft".
Joseph Fielding Smith . . . 170
Zegeningen van het priesterschap.
Joseph Fielding Smith . . . 172
Laat de Geest van reinheid overheersen.
Joseph Fielding Smith . . . 174
Onze verantwoordelijkheid: De wereld redden.
Delbert L. Stapley . . . 174
„Waar zijt gij?"
N. Eldon Tanner . . . 177
Doorlopend in zijn dienst.
N. Eldon Tanner . . . 180

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van april 1972

Wat is uw bestemming?
Marvin J. Ashton . . . 183
Burgerlijke gedragsnormen voor de getrouwe heiligen.
Ezra Taft Benson . . . 185
Een zendeling en zijn boodschap.
Hugh B. Brown . . . 188
Wat doet de kerk voor u, een man?
Gordon B. Hinckley . . . 189
Een leraar.
Howard W. Hunter . . . 192
Houd de communicatielijnen sterk.
Spencer W. Kimball . . . 193
Een tijd om de beslissen.
Harold B. Lee . . . 195
De sterkte van de priesterschap.
Harold B. Lee . . . 199
„Afwerkers gevraagd".
Thomas S. Monson . . . 201
Waarom zedelijk rein blijven?
Boyd K. Packer . . . 204
Een volk met een gezond oordeel.
Mark E. Petersen . . . 206
De ware kerk.
LeGrand Richards . . . 208
Het priesterschapsverbond.
Marion G. Romney . . . 211
Vrede.
Eldred G. Smith . . . 213
Raad aan de heiligen en aan de wereld.
Joseph Fielding Smith . . . 215
Eeuwige sleutelen en het recht om te presideren.
Joseph Fielding Smith . . . 216
Een zegen van de profeet.
Joseph Fielding Smith . . . 217

„Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeelt wordt".
N. Eldon Tanner 218
De priesterschap: een vorstelijk leger.
N. Eldon Tanner 221

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van oktober 1972

Wat is een vriend?
Marvin J. Ashton 224
Komt, hoort naar eens profeten stem.
Ezra Taft Benson 226
Kijk uit bij de wissels.
Gordon B. Hinckley 229
Geestelijke honger.
Howard W. Hunter 232
„Moge het koninkrijk Gods voortgang vinden".
Harold B. Lee 234
De blijde boodschap van de zalighed.
Harold B. Lee 237
Raad aan de dragers van Gods priesterschap.
Harold B. Lee 240
Een zegen voor de heiligen.
Harold B. Lee 245
„Ik weet dat mijn Verlosser leeft".
Bruce R. McConkie 247
Handen.
Thomas S. Monson 248
Hij die met waakzaam oog . . .
Boyd K. Packer 251
Er is weer een profeet.
Mark E. Petersen 254
Merkwaardige christelijke geloofsovertuigingen.
LeGrand Richards 256
Waarom De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen?
Marion G. Romney 259
De zorg voor de armen en behoeftigen.
Marion G. Romney 263
Waarom bouwen de heiligen der laatste dagen Tempels?
Eldred G. Smith 265
Waarom bouwen de heiligen der laatste dagen Tempels?
Eldred G. Smith 265
Waarschuwing uit de ruimte.
N. Eldon Tanner 267
Onze priesterschapsdragers en hun presidium.
N. Eldon Tanner 271

Terwijl wij de inspirerende inwijdingsdienst bijwoonden, dacht ik aan de diverse ontmoetingen met functionarissen van de tentoonstelling en aan de fijne medewerking die wij hadden ondervonden. Ik dacht aan de persconferentie in Osaka in Japan de avond voorafgaande aan de dienst ter ere van het breken van de grond, toen 29 vertegenwoordigers van de pers en massamedia ons meer dan een uur schrandere vragen stelden over de kerk en haar mensen en vooral over het thema van het paviljoen. Later op de avond ontmoetten wij vele mensen van de pers toen wij de nieuwe mormoonse kapel van Okainachi inwijdden. De volgende dag ontmoetten wij hen weer bij de dienst ter ere van het breken van de grond. Zes hoge functionarissen uit regeringskringen en afgevaardigden van het stadsbestuur hielden een redevoering en spraken hun lof uit over de kerk. Zij spraken over het eeuwige zoeken van de mens naar geluk en zeiden dat zij blij waren dat de mormonen naar Expo '70 waren gekomen om hun te vertellen hoe zij het geluk kunnen vinden. De zendelingen antwoordden hierop: „Wij zullen hen inderdaad tonen hoe zij gelukkig kunnen worden."

Als men denkt aan de half miljoen exemplaren van het Boek van Mormon, de miljoenen brochures en traktaten die verspreid zijn en aan de tientallen toegewijde gidsen en honderden zendelingen die de onderzoekers zullen onderwijzen, dan zal „het volk van verre" op „de eilanden der zee" waarlijk „tezamen luisteren" en in de kerk verwelkomd worden.

In Japan is de kerk reeds goed geworteld met twee zendingsgebieden en verschillende districten. Een paar dagen geleden zijn er nog twee zendingsgebieden georganiseerd. Door de vier zendingsgebieden op de eilanden van Japan en Okinawa kan intensiever gewerkt worden met het oog op de toenemende belangstelling. Er wonen ongeveer veertien miljoen mensen in de omgeving van Tokio en Yokohama, waar wij goede leiders en een goede organisatie hebben. Op zondag, 15 maart, is er een nieuwe ring in Tokio georganiseerd. De leiders van die ring zijn aanwezig op deze conferentie. Zij zeggen dat zij in de wolken zijn. Een tweede Aziatische ring in Manilla in de Filippijnen is zo goed als georganiseerd. In 1969 doopten wij daar bijna veertienhonderd bekeerlingen. Er zullen nog meer ringen in Azië komen om het veelomvattende werk van de kerk te verrichten. Ter voorbereiding van een afzonderlijk zendingsgebied in Taiwan, is het bouwen van een nieuw zendingshuis voor Taipei goedgekeurd.

Er zijn nu meer dan twaalfduizend leden van de kerk in Japan. Er zijn er vierduizend in Korea, bijna zesduizend op de Filippijnen, bijna vierduizend in Hongkong en meer dan dat op Taiwan. Er is een begin gemaakt in Thailand, Singapore en Indonesië. We hebben sterke gemeenten op Okinawa en de eerste Vietnamezen zijn in de kerk opgenomen. Onze militairen in Korea hebben de fundering voor de kerk in Vietnam gelegd, en wanneer er weer vrede is in Vietnam, is de weg al gebaand voor het verspreiden van de waarheid onder dat volk.

Mormoonse militairen — God zegene hen — leggen in al deze landen de fundering voor het maken van bekeerlingen met hun hulp bij het bouwen van kerken en door hun omgang met de leden en hun zendingswerk. Tijdens een recente trip werden 6 nieuwe vestigingen in Thailand bezocht. Er zijn drie goed functionerende districten van militairen in Vietnam. Bijna duizend militairen hebben zich opgegeven voor de Aziatische conferentie voor de troepen in Azië, die het komende weekeinde, van 9 tot 12 april, te Mt. Fuji in Japan zal worden gehouden.

De zendingsgebieden van Azië krijgen hoogstaande, toegewijde en in sommige gevallen, vooraanstaande bekeerlingen. Er is één kleine gemeente van 50 leden in Korea, vijf van die leden zijn professoren. Op 26 oktober 1969 werd Indonesië, een land met 130 miljoen inwoners, toegewijd voor het verkondigen van het evangelie. Het werk is met een paar zendelingen in Djakarta begonnen. Er zijn nog meer zendelingen nodig. Er is een nieuwe zending gevestigd waarvan het hoofdkantoor in Singapore is.

Wij bouwen aan sterke gemeenten en de fundering wordt gelegd voor een geweldige uitbreiding van het werk in het Aziatische gebied. In 1969 werden er 100 percent meer bekeerlingen gedoopt dan een jaar daarvoor, en die opwaartse trend houdt aan.

Behalve zendelingen zijn er ook gebouwen nodig. In de hele Filippijnse zending is maar één gebouw. Maar er wordt grond gekocht en er worden plannen gemaakt voor het bouwen van meer kerken in verschillende delen van dit gebied. Het Eerste Presidium heeft voorbereidingen getroffen voor het bouwen van een gebouw van zes verdiepingen in het centrum van Tokio. Hier zouden de faciliteiten van ring en gemeente, het distributiecentrum, zendingskantoren enzovoort kunnen worden gehuisvest.

In onze tijd zullen we in Azië ringen en kerken, een groot aantal bekeerlingen, kundige lokale leiders met gezag en misschien zelfs een tempel aanschouwen. Dat hopen we en daar bidden wij voor.

Het vooruitzicht is hoogst bemoedigend. De Heer zegent de nieuwe bekeerlingen, de zendelingen en de zendingspresidenten. Er is overal een sfeer van optimisme onder deze eenvoudige mensen, als uitstekende mannen tonen dat zij hun vrienden zijn en hen willen helpen.

Moge God de miljarden in de Aziatische landen rijkelijk zegenen — dit „volk van verre" op „de eilanden der zee", als zij „tezamen luisteren" naar de heilsboodschap die hun door de nederige dienstknechten des Heren wordt gebracht — lokale leden en zendelingen, beiden. Onze boodschap is een boodschap aan de wereld. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een wereldomvattende organisatie.

Want de Heer heeft door middel van de profeet Joseph Smith verkondigd: „En de waarschuwende stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen. En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden." (LV 1 : 4,5.)

Hiervan geef ik getuigenis met innige dankbaarheid voor de zegen des Heren op ons werk in Azië en overal ter wereld. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De geboorte van de waarheid

Hugh B. Brown

Broeders en zusters, het is heerlijk weer thuis te zijn. Na een reis om de wereld, die vaak tot resultaat heeft dat men het volk van andere landen en culturen beter leert begrijpen, keer ik terug met meer waardering voor ons eigen geliefd Amerika, zijn vrijheid en zijn kansen.
Ik heb de indruk gekregen dat de volken van alle landen en culturen hongeren naar waarheid en open staan voor nieuwe waarheden. Mensen die nadenken zoeken overal naar het licht. Eigenlijk zoekt men overal in de wereld naar waarheid.
De leiders op zowel religieus als wetenschappelijk gebied vragen om een opleving van de wetenschap en een ruime opvatting van de waarheid — waar die ook gevonden mag worden.
Het goede leven is een leven dat intelligent wordt geleid naar het kweken van een echt geestelijke instelling, een leven dat is gebaseerd op geloof en kennis, een leven dat toegewijd is aan de waarheid.
Geloof is de basis van alle godsdiensten, maar er schuilt geen speciale deugd in blind geloof. Alleen geloof dat geworteld is in een moedig zoeken naar waarheid is een leerling waardig. Wij moeten elke verleiding tot ongerijmdheid verwerpen, iedere neiging de feiten over het hoofd te zien of te verdraaien overwinnen, de uitersten van fanatisme vermijden en bovenal de waarheid eisen. Dat is de krachtige basis voor onze godsdienst — een godsdienst die de heerlijkheid Gods als intelligentie beschrijft en verkondigt dat de mens niet sneller verlost wordt dan dat hij kennis vergaart.
Net zo goed als de waarheden van de wetenschap getest en gecontroleerd moeten worden door verstandelijk onderzoek, moeten de zedelijke en geestelijke waarheden die de wereld bij haar profeten zoekt, worden bewezen en door de ervaring van de mens op hun deugdelijkheid worden getest.
Bij het zoeken naar de waarheid, moet iedereen eerlijk tegenover zichzelf staan. Hij moet zijn eigen verstand gebruiken en zijn eigen geweten rein houden. Doet hij dat niet, dan betekent dat verraad aan zijn waardigheid als schepsel, en als kind van God. Werkelijke waardigheid wordt niet gewonnen zoals bij een wedstrijd, noch verliest men zijn waardigheid wanneer men eer wordt onthouden. Vooral op het gebied van geestelijke en godsdienstige inspanning, waar het geloof zich op ongebaande paden beweegt, moet de waarheid de test van ongeloof, vervolging, tegenstand, verwerping en haat kunnen doorstaan. De waarheid die onderdrukt wordt zal weer opstaan.
Misschien dreef deze gedachte aan de eeuwige volharding van de waarheid Oliver Wendell ertoe zijn verlichtende poëtische verhandeling „The battle for survival of newborn truths" te schrijven.

De strijd voor de overleving van nieuwe waarheden

De tijd is vol geboorteweeën.
Ieder uur wordt er een waarheid geboren en ze voert evenals een pasgeboren dier een strijd om het leven.
Een nieuwgeboren waarheid lijkt evenals een dier lelijk, misvormd, vuil.
Het gezin waarbij ze woont is er verlegen mee, want ze weten niet hoe de lelijke baby zich zal ontwikkelen.
Maar ze groeit langzaam op totdat zij haar juiste houding en vorm begint te krijgen. Hoewel ze pasgeboren een gedrocht leek, ontpopt ze zich tot een engel.
En het gezin wil de volgroeide waarheid, die zo lelijk leek toen ze jong was, nu graag aanvaarden.
(Aangepaste weergave)

Laten we eens een pas geopenbaarde waarheid bespreken — een waarheid die zulk een ontvangst heeft gekregen als waarvan de dichter spreekt, want men dacht dat ze mismaakt was en te vroeg geboren. Maar ze groeit uit tot haar ware vorm en blijkt een engel te zijn.
De enigszins droevige geschiedenis van het verleden schijnt een noodzakelijke voorloper te zijn geweest van de grote gebeurtenissen die wij nu bekendmaken. Nadat de zon haar hoogste stand gepasseerd was op de tijdschaal, na de kruisiging van Christus, kwam de geestelijke schemering en de zonsondergang, daarna eeuwen van geestelijke duisternis, waarna er tekenen van oplichting verschijnen. De morgen breekt aan, de schaduwen verdwijnen. Hoe prachtig heeft de Heer zijn belofte gehouden dat Hij in het laatste der dagen zijn geest zou uitstorten over alle schepselen!
Wat een wonderlijk tijdperk is dit waarin wij nu leven! Wat 'n geweldige vooruitgang is er gemaakt de laatste 150 jaar! Alleen al op het gebied van communicatie en vervoer hebben we zo'n vooruitgang gemaakt dat, als onze voorouders ons zouden kunnen bezoeken, zij zouden zeggen dat wij goden zijn. Zij zouden verbijsterd staan te kijken naar radio en televisie en de wonderlijke prestaties van de wetenschap, het opwekken van elektriciteit en andere krachten, waardoor de grote krachten van de natuur, die de mensen in vroeger tijden vreesden en gewend waren te verheerlijken, dienstbaar zijn geworden aan de mens.
Maar om te voorkomen dat wij ons beroemen op deze geweldige gebeurtenissen en prestaties, moeten we eraan denken hoe ze worden gebruikt en wat er in de wereld gebeurt als gevolg van de dingen die onze beschaving heeft voortgebracht. Honger en ellende schijnen zich over de wereld uit te breiden en dezelfde beschaving die deze dingen heeft mogelijk gemaakt te bedreigen. Het schijnt dat het ook Gods plan is dat de oude structuur vernield wordt om plaats te maken voor hetgeen moet komen. Maar laten degenen die verantwoordelijk zijn voor die dingen hun geweten niet door die gedachten tot zwijgen brengen, want God heeft gezegd: „Het is onmogelijk, dat er geen verleidingen komen, maar wee hem, door wie zij komen!" (Lucas 17 : 1.)
Maar moeten we alleen maar uitzien naar grote vooruitgang op dit gebied van het menselijke werken en denken, waarbij de materiële dingen schijnbaar verheerlijkt worden en de geestelijke dingen vergeten? Of mogen we verwachten dat we op het gebied van zedelijke groei en geestelijke ver-

lichting nieuwe waarheid en openbaring zullen vinden? Toen Hij zei dat Hij zijn geest over allen zou uitstorten, was Hij denk ik niet van plan zijn inspiratie te beperken tot degenen die op materieel gebied werken, want ook op geestelijk gebied bestaat er behoefte aan iets nieuws.
U zult zich herinneren dat toen Petrus en Johannes naar de tempel te Jeruzalem gingen en bij de poort genaamd de Schone aankwamen, de lamme die daar zat hun om een aalmoes vroeg en Petrus keerde zich tot hem en zei: „Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u: in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!" (Handelingen 3 : 6.)

De schriften vertellen ons dat hij genezen was en sprong en schreeuwde van vreugde. Toen verzamelde zich een menigte en zij keken verwonderd en verbaasd toe. Petrus vertelde hun dat wat hij gedaan had niet uit eigen kracht of door eigen godsvrucht was gebeurd, maar in de naam van Jezus Christus. Daarna zei hij tot de menigte:

„Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende; Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher." (Handelingen 3 : 19-21.)
De apostel Paulus heeft gezegd dat God in de bedeling van de volheid der tijden allen in Christus zou verenigen, zowel zij die in de hemel als op de aarde zijn.

U zult zich ook herinneren hoe de elf discipelen met de Meester in Betanië waren, waar zij zagen dat Hij in een wolk ten hemel voer, er stonden toen twee engelen bij hen die tot hen zeiden: „Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen." (Handelingen 1 : 11.)

Denk nog eens aan die geweldige voorspelling van Johannes, die een visioen had toen hij verbannen was naar het eiland Patmos en zei: „Ik kwam in vervoering des geestes op de dag des Heren, en ik hoorde achter mij een luide stem, als van een bazuin, zeggende: Hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek en zend het aan de zeven gemeenten ... En ik keerde mij om, ten einde de stem te zien, die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde, zag ik zeven gouden kandelaren, en te midden van de kandelaren iemand als eens mensen zoon, bekleed met een tot de voeten reikend gewaad, en aan de borsten omgord met een gouden gordel; en zijn hoofd en zijn haren waren wit als witte wol, als sneeuw en zijn ogen als een vuurvlam; en zijn voeten waren gelijk koperbrons, als in een oven gloeiend gemaakt, en zijn stem was als een geluid van vele wateren. En Hij had zeven sterren in zijn rechterhand en uit zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard; en zijn aanzien was gelijk de zon schijnt in haar kracht. En toen ik Hem zag, viel ik als dood voor zijn voeten; en Hij legde zijn rechterhand op mij en zeide: Wees niet bevreesd, Ik ben de eerste en de laatste, en de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle euwigheden ... Schrijf dan hetgeen gij gezien hebt en hetgeen is en hetgeen na dezen geschieden zal." (Openbaring 1 : 10-19.)
Aldus sprak de Zoon van God tot Johannes de apostel.
In het voorjaar van 1820, 150 jaar geleden, openbaarde God onze Vader, zich aan de mens. Hij vond de gebeurtenis en de boodschap van zulk groot belang dat Hij persoonlijk uit de hemel kwam en zijn Eniggeboren Zoon met zich meebracht. Gezamenlijk spraken zij met die jongeman en tot ons allemaal. Sinds die tijd zijn er anderen gekomen, zijn er andere openbaringen gegeven. De engel Moroni en Mozes en Elias zijn gekomen. Ook Petrus, Jakobus en Johannes, Johannes de Doper, Elia en anderen. Zij hebben met mensen gesproken en hen opdrachten gegeven en de mensen staan weer in nauw contact met God.
Ik ben mij ervan bewust dat een dergelijke uitspraak niet alleen met ongeloof wordt aangehoord, maar ook met vijandschap en toorn. De mens heeft tegen deze waarheid dezelfde wapens opgenomen als satan altijd gedaan heeft in zijn strijd tegen de waarheid.
De waarheid werd beschouwd als een mismaakte en onwelkome uitwas. En toch vraag ik alle christenen die in de Bijbel geloven: Twijfelt u aan de woorden van Saulus van Tarsus, die op weg naar Damascus om de heiligen te vervolgen zei dat hij een licht zag dat hem verblindde en een stem hoorde? Hij vroeg: „Wie zijt Gij, Here?" en de stem antwoordde: „Ik ben Jezus, die gij vervolgt." (Zie Handelingen 9 : 5.)
Christenen geloven dat verslag en toch zeggen zij dat God niet met de mensen kan spreken. Zij die de Bijbel geloven aanvaarden het verslag van de verschijning van Mozes en Elia op de berg der verheerlijking en zij geloven dat Petrus, Jakobus en Johannes daar waren en hen in gezelschap van de Meester zagen. Denk eraan dat Mozes en Elia, honderden jaren voor die tijd hadden geleefd, en toch zeggen de mensen: „Ja wij geloven wat hierover in de Bijbel staat. Het is eenmaal gebeurd, maar het kon niet nog eens gebeuren."
Ik herhaal: Waarom vinden de mensen het ongelooflijk dat God met de mensen spreekt? Is dat niet door alle eeuwen heen zijn werkwijze geweest? Hebben wij Hem niet nodig? Hebben onze beschaving, onze wetenschap en de kennis waar wij prat op gaan, ons onafhankelijk van Hem gemaakt? Waar wij vandaag over gesproken hebben is slechts een inleiding. Hoewel Hij kwam met God de Vader en na Hem anderen die ik in 't kort genoemd heb, is dat allemaal maar een inleiding tot wat nog moet komen.
Luister naar de belofte van de Heer, die Hij geven kan als gevolg van Pasen: „Want Ik zal Mij van de hemel openbaren met macht en grote heerlijkheid, met alle hemelse heirscharen, en duizend jaren met de mensen in gerechtigheid op aarde wonen, en de goddelozen zullen niet bestaan." (LV 29 : 11.)
En uit Matteüs: „Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders, met zijn engelen, en dan zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden." (Matteüs 16 : 27.)
„Want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan." (1 Tessalonicenzen 4 : 16.)

Deze verklaringen dat de Heiland weer zal komen, wordt u gegeven, broeders en zusters en vrienden, door de geest en de kracht die deze waarheden aan de mens heeft gegeven. In zijn naam verklaar ik U dat ik weet, dat dit waar is, evenals ik weet dat ik leef. Het is de meest verwachtingsvolle en heerlijkste verkondiging en belofte die in de gehele geschiedenis van de wereld is gedaan, behalve die gedaan werd door de engelen aan de herders op de heuvels van Judea toen Christus was geboren.

Laten we naar de waarheid blijven zoeken op elk gebied van de menselijke belangstelling en inspanning — „Tot de trommels niet langer tot oorlog oproepen en de strijdvlaggen worden opgevouwen in het parlement van de mens, de federatie van de wereld;" tot de Vredesprins komt en zijn rechtmatige plaats als Koning der koningen inneemt en er duizend jaar vrede op de hele wereld zal heersen.

Ik bid dat ieder van ons zich voorbereid om Hem te ontmoeten. Hij zal komen en veel gauwer dan wij denken. Van deze waarheid getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Eén stapje

Richard L. Evans

Ik zou twee citaten willen aanhalen van een vooraanstaand schrijver, die weliswaar niet van mijn geloof is, maar wel 'n groot gelooft heeft: „Als we het goddelijke aspect van het leven verwaarlozen .... en ons ten volle overgeven aan het menselijke", zei hij, „kunnen we beslist op niets anders rekenen dat de overwinning van het pessimisme... Wáár optimisme moet gebaseerd zijn op een kalm, onwankelbaar geloof in het eeuwige leven en in de onbeperkte goedheid van Hem die het geeft." (The Independent van 1898, blz. 1596.)

„Wij steunen niet op een nieuwe reden om in de onsterfelijkheid van de ziel te geloven", ging hij verder. „De oude redenen... zijn meer dan voldoende... elk geloof in en hoop op de onsterfelijkheid begint bij God en steunt op Hem. Wij zijn bij Hem vandaan gekomen; we gaan naar Hem toe. Hij leeft, wij leven... En waarom zou een Vader zich niet aan zijn kinderen openbaren? Waarom zou Hij geen profeten en leraren sturen, en waarom geen oppermachtige leraar, een Zoon van God en een Zoon des mensen?... Wij steunen op iemand die gestorven en uit de dood opgestaan is, wiens naam wij aan ons geloof geven en wiens overwinning over de dood ook onze overwinning is." (The Independent van 12 april 1900.)

Dit leidt ons tot een uitspraak van het letterlijke, persoonlijke bestaan van God en de goddelijkheid van zijn Zoon, onze Heiland en het bestaan van openbaring, van profeten en de kansen en doelstellingen van een eeuwig leven.

„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest." (Artikelen des geloofs 1.) Dit is geen theorie, geen ondefinieerbaar iets, maar een God van leven en liefde, die leeft, en naar wiens beeld de mens gemaakt is.

„Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren." (Het negende artikel des geloofs.)

Er is toch wel bewijs in overvloed wat betreft de raad en goddelijke roeping van de profeten van weleer. En er is toch wel bewijs genoeg dat de mensen in deze tijd goddelijke leiding nodig hebben.

Enige weken geleden hebben we een geliefde profeet, president David O. McKay, verloren. Onze liefde en zegen gaan uit naar zijn gezin en naar de geliefde metgezel die ongeveer negenenzestig jaar aan zijn zijde stond.

Vandaag hebben we gehoord van zijn geliefde opvolger, president Joseph Fielding Smith, die in de komende dagen van deze conferentie voorgedragen zal worden, opdat wij kunnen tonen dat wij hem steun verlenen. God zegene hem en zij met hem en versterke hem, en geve hem vrede en al het goede van het leven, tezamen met zijn geliefden.

Door middel van gebed, indrukken, inspiratie en openbaring communiceert God met zijn kinderen. De behoefte aan voortdurende openbaring is duidelijk. Er is oneindig veel dat onze Vader ons nog niet heeft verteld. Er is oneindig veel dat niemand weet. Wie kent er een tekstboek dat nooit gewijzigd zal worden of vervallen verklaard? Wie kent er één theorie die nooit gewijzigd zal worden of opzij geschoven? Wie kent er een proces dat niet verbeterd kan worden? Wie weet wanneer de laatste ontdekkingen gedaan zullen worden in de wetenschap of wanneer de laatste openbaring van Gods plannen en wil gegeven zal worden? Het is altijd gepast nederig te zijn voor het onbekende. Eigendunk door wat men heeft geleerd is nooit op z'n plaats.

Wie weet of wij nu minder leiding nodig hebben dan de mensen in het verleden? Profeten, profetie, schriften, raad en geboden maken deel uit van het kostbare erfdeel dat wij ontvangen hebben.

Wat moeten wij nu denken van het leven, zijn doel, zijn problemen en mogelijkheden? Wij hebben allemaal te kampen met onbeantwoorde vragen, ontmoediging, fouten goede en minder goede prestaties, verdriet en zoeken.

De hele wereld zoekt. Velen zoeken naar de goede dingen maar op de verkeerde manier. Sommigen gaan over tot protest, tot vernietiging — maar wat het tragische is; hierdoor vernietigen zij zichzelf, hun geest, hun vrede, hun geluk en hun toekomstige kansen. Onlangs gebruikten we in een radio-uitzending in dit verband een zin met een ernstige aansporing, die wij hier aan u voorleggen om over na te denken:

Als we niet van richting veranderen zullen wij daar aankomen waar wij zonder dat wij het beseffen heengaan.
Wij moeten natuurlijk met het gezin beginnen. „Wie zaken of plezier laat prevaleren boven zijn gezin." zei president McKay, „is vanaf dat moment op weg naar het verzwakken van zijn ziel." En in zijn laatste toespraak die wij mochten horen zei hij: „De gevaarlijkste vijand voor het gezinsleven is onzedelijkheid." (Oktoberconferentie 1969).
Een paar dagen geleden hoorde ik dat een ouder een hoofd van een school verweten had dat hij haar kinderen niet leerde zich beter te gedragen. Maar daar moet men in het gezin mee beginnen. Ouders, onderwijs uw kinderen en leef naar wat u hun onderwijst. Met een dankbaar hart en nederig van ziel herinner ik mij dat ik mijn gebeden zei aan de schoot van mijn geliefde moeder, die weduwe was. Zij leefde naar wat zij mij leerde. Zij zei: „Doe je plicht. Bid altijd. Betaal je tienden. Betaal je schulden. Wees eerlijk Werk. Wees rein. Redetwist niet. Strooi geen praatjes rond. Heb geloof."
O; geliefde jongeren, luister naar dergelijke leringen en leef ernaar. Zet vrede, geluk en de kansen die je in eeuwigheid zult hebben niet op het spel om de goedkope, mooischijnende verleidingen van deze wereld te bemachtigen.
Je kunt niet met alles experimenteren — daar is niet genoeg tijd voor. Er zijn duizenden dingen die je zouden kunnen doden, maar je hebt maar één leven te verliezen. Er zijn duizenden zaken die je geestelijk, zedelijk en lichamelijk kunnen vernietigen. En niet een ervan is het waard. Profiteer daarom van wat al door anderen in de loop der eeuwen bewezen is door hun beproevingen, fouten en zielsangst. Als iedereen van voren af aan zou beginnen met het herhalen van alle fouten die anderen hebben gemaakt, zou niemand veel leren in zijn leven. Ons kostbaar erfdeel bestaat gedeeltelijk uit wat in het verleden al bewezen, ontdekt en geopenbaard is. Aanvaard dat en start vanaf dat punt. Leer ervan en bekeer je, verbeter je en wordt dat wat je kan worden. Vernietig toch niet je lichaam en geest, noch je vrede en je zelfrespect, maar zoek raad en stel vertrouwen in hen die je liefhebben en die volgens de wet leven. Iedereen die denkt dat hij geen raad nodig heeft en koppig volhoudt zijn eigen weg te gaan, raakt vroeg of laat in moeilijkheden.

Vraag raad aan je ouders, je bisschop, bekwame en betrouwbare mensen. President Smith raadpleegt zijn raadgevers. De leden van de Raad der Twaalven raadplegen elkaar en hun broeders. „Niemand is in dit leven zo belangrijk dat hij aan niemand verantwoording verschuldigd is." (Lawrence A. Appley, ‚Managers in Action.') Niemand is knap genoeg om alle antwoorden te weten. Niemand is zo wijs dat hij geen voordeel kan trekken uit gesprekken met anderen.) Er was een grote raadsvergadering in de hemel vóór de wereld bestond.) Vergeet vooral niet je problemen aan de Heer voor te leggen. En luister dan. Zoals president Harold B. Lee heeft gezegd: „Wij bidden om leiding — maar luisteren we wel?" De communicatie door het gebed is echt en wij hebben allemaal leiding nodig bij het nemen van beslissingen. De verleiding is overal. De gelegenheid om goed of kwaad te doen is overal, maar wij moeten de verleiding niet uitlokken. Een grappenmaker heeft eens gezegd: „Sommige mensen vluchten voor verleidingen, maar laten een adres achter waar zij bereikt kunnen worden." (Rotary International club bulletin. Graham, Texas.)
Als we niet verkeerd willen doen, moeten we zelfs niet aan het idee denken. Als we niet willen dat de verleiding ons vervolgt, moeten we niet doen alsof we er belang in stellen. Er is nog nooit iemand in een afgrond gevallen die er niet dichtbij kwam.
En laat het gezegd zijn dat onze Vader in de hemel geen theoreticus is. De schepping wordt niet door theorie op gang gehouden. De lente komt niet steeds terug door theorie. Zaden groeien niet door theorie. De fysieke, zdelijke en geestelijke wetten zijn nog van kracht. De geboden zijn nog van kracht. Niemand heeft ze ingetrokken. Niemand heeft het recht dat te doen — behalve God, die ze gegeven heeft. En wanneer onze Vader ons raad of geboden geeft, kunnen we ervan verzekerd zijn dat die hoogst noodzakelijk zijn. Als Hij ons iets verteld, doen wij er goed aan het te geloven. Als we op de ene manier leven, is er een bepaald resultaat. Leven we op de andere manier, dan is er een ander resultaat. Velen van u zullen op de hoogte zijn van het prachtige boek van president Spencer Kimball genaamd „Het wonder der vergeving." Ik geef getuigenis dat God een liefhebbende Vader is die vergeeft en ons helpt vrede en zelfrespect te vinden als wij ons bekeren en onze oprechtheid tonen door het leven dat wij leiden. Hij verlangt niets van ons dat we niet zouden kunnen doen. Er is geen eis waaraan wij niet kunnen voldoen — als we bereid zijn, als wij het willen. Bekering is een wonder, als deze oprecht is.
Sommige historici zeggen dat er negentien beschavingen zijn geweest die zijn opgekomen, gebloeid hebben en voornamelijk ten gevolge van zedelijk verval ten onder zijn gegaan. Misschien wisten de meesten niet wat er aan de hand was, totdat het te laat was. Wij zijn niet immuun voor de gevolgen van onze eigen daden of voor wat wij oogluikend toelaten.
Misschien herinnert u zich de woorden die gesproken werden tijdens het opzienbarend gebeuren, toen de mens voor het eerst op de maan landde: „Eén stapje voor een mens, een geweldige sprong vooruit voor de mensheid," (Neil A. Armstrong) waaraan een ander toevoegde:
„Wij hebben zo ver gereikt dat we de maan bereikt hebben;
Nu moeten wij de hand uitstrekken naar onze naaste . . .
Er is niets dat de mens niet kan bereiken als hij één stapje tegelijk neemt." (R. Harris, „One Small Step.")
Als hij zich aan de wet houdt, de geboden onderhoudt en de doelstellingen van de goddelijke voorzienigheid volgt is er inderdaad niets dat de mens niet kan bereiken.
God zegene u, geliefde jonge vrienden. Ga niet af op een gerucht. Ren niet doelloos heen en weer om te zoeken naar wat al gevonden is. Ga niet af op de gekunsteldheden en verleidingen van deze tijd. Volg de raad en de geboden die God heeft gegeven en vind de vrede en het geluk die allen vinden die veel nadenken, veel bidden en rein van zeden zijn.
Wij beleven roerige tijden. Er zijn vele problemen. De men-

sen keren en wenden zich en velen verliezen de moed. Velen leven in vrees, maar er is een God in de hemel wiens doelstellingen, beloften en macht ons allen betreft. Als wij ernstig beloven zijn raad op te volgen, zijn geboden te onderhouden en te leven zoals Hij wil, kunnen we hier vrede en geluk hebben en tezamen met onze geliefden onbeperkte kansen krijgen voor de eeuwigheid.
Wie zou zo dwaas, dom en kortzichtig willen zijn naar minder te streven, hier of in het hiernamaals?
De zending, de boodschap van de kerk, is voor de gehele mensheid. Deze zending zal tot zegen zijn in het leven van iedereen die eraan deelneemt en hen verheffen. Wij stellen belang in de tijdelijke en eeuwige verlossing van iedere ziel — de vermoeide, de dwalende, de verlorene en de eenzame, de zieke en de bedroefde, de ontmoedigde en wanhopige, zij die geliefden hebben verloren, zij die zoeken naar iets waar zij zich aan kunnen vasthouden. Het ligt voor het grijpen. Moge onze Vader u helpen het te vinden.
Ik besluit met u mijn getuigenis te geven dat God leeft, dat Hij doorgaat met zijn werk onder de mensen, dat Jezus onze Heiland en Verlosser is. Ik dank God voor een profeet in deze tijd en voor alle profeten in het verleden.
Als we niet van richting veranderen, zullen wij daar aankomen waar wij zonder dat wij het beseffen heengaan — maar waar wij ons ook bevinden of waar wij ons ook bevonden hebben, als we één stapje tegelijk in de goede richting doen, ons bekeren en het iedere dag iets beter doen, zullen wij daar aankomen waar wij voor eeuwig met onze geliefden kunnen verblijven en de grootste kansen krijgen die God kan geven, ook zullen wij nu en altijd zekerheid in ons hart hebben. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Twist niet met anderen, maar volg een vaste koers

Gordon B. Hinckley

Mijn geliefde broeders en zusters, ik heb maar één wens en dat is wel om nu iets te zeggen, dat uw geloof zal versterken. Daartoe zoek ik de inspiratie van de Heilige Geest. Ik wil graag mijn dankbaarheid en verwondering over de geweldige groei van de kerk tot uitdrukking brengen. Enkele dagen geleden werkten broeder Benson en ik mee aan de organisatie van de Tokyo Ring in Japan. Drie weken eerder organiseerden broeder Tuttle en ik de Lima Ring in Peru. Een week of twee geleden organiseerde broeder Romney een Ring in Johannesburg in Zuid-Afrika. Denk u dit eens in: binnen een periode van enkele weken zijn er sterke en krachtige ringen in verre landen als Japan, Peru en Zuid-Afrika georganiseerd.
De dagen waarover onze voorouders spraken zijn nu. In deze dagen worden profetieën vervuld; en samen met u ben ik dankbaar om te leven en deel te hebben aan dit bruisende, wonderbaarlijke werk, dat zoveel mensen in zoveel delen van de wereld op een geweldige positieve manier beinvloedt.
Deze groei is geen overwinning door de mensen; het is een manifestatie van de macht van God. Ik hoop dat we er dan ook nooit trots op zullen zijn of erover gaan roemen. Ik bid, dat we altijd nederig en dankbaar mogen zijn.
Gisteravond werd hier in de Tabernakel ontroerende hulde aan de profeet Joseph Smith gebracht in woord en muziek, waarbij herdacht werd, dat hij 150 jaar geleden zijn eerste visioen had gekregen. Ik ben er blij om dat we even stil hebben gestaan om deze buitengewoon opmerkelijke manifestatie te herdenken, waarbij de Vader en de Zoon op een lentemorgen in 1820 aan de jongen Joseph zijn verschenen. Al het goede, dat we nu in de kerk zien is de vrucht van dat buitengewone bezoek, waardoor de harten van miljoenen mensen in vele landen zijn geraakt. Ik wil hieraan mijn eigen getuigenis, die me door de Geest is gegeven, toevoegen. De beschrijving die de profeet van die wonderbaarlijke gebeurtenis heeft gegeven is waar, God de eeuwige Vader en de verrezen Heer, Jezus Christus, hebben bij die gelegenheid met hem gesproken tijdens een gesprek, dat even echt en persoonlijk is als op dit moment mijn gesprek met u. Ik getuig tot u dat Joseph een profeet was en dat het werk, dat via hem tot stand is gekomen het werk van God is.
Laatst las ik op een avond een samenvatting van het werk van Joseph en daarbij een verklaring dat het onze plicht is het te bevorderen. Deze woorden, die in hun schoonheid poëtisch zijn, werden in 1845, — dat is nog geen jaar na de dood van Joseph — door Parley P. Pratt geschreven. Ik citeer hier:
„Hij heeft het koninkrijk Gods georganiseerd. Wij zullen het gebied ervan uitbreiden.
Hij heeft de volheid van het evangelie hersteld. Wij zullen het verspreiden . . .
Hij heeft de dageraad van een glorierijke dag doen oplichten. Wij zullen die dag tot het stralende middaguur brengen.
Hij was maar alleen en werd tot duizend. Wij zijn met weinigen, maar zullen een sterk volk worden.
In het kort gezegd: Hij rolde de steen de berg af. Wij zullen ervoor zorgen, dat die steen zelf een berg wordt, die ten slotte de gehele aarde zal bedekken." (Millennial Star, deel 5, maart 1845, blz. 151, 152.)
Wij zien de ontplooiing van die droom. Ik hoop dat wij trouw en nauwgezet de heilige plicht om dit koninkrijk verder op te bouwen zullen nakomen. Onze inspanningen zullen niet zonder verdriet en tegenslagen zijn. We kunnen tegenstand verwachten, geraffineerde en vastberaden tegenstand.

Naarmate het werk groeit moeten we een versterkte tegenstand verwachten. Onze beste verdediging is een kalme, maar resolute trouw aan de leerstellingen van degenen, die wij als profeten van God hebben ondersteund.
Joseph Smith gaf ons instructies voor de situatie, waarin wij ons nu bevinden. Hij zei: „Predik in alle nederigheid en ootmoed over Jezus Christus en zijn kruisiging; twist niet met anderen over hun geloof of ideeën over religie, maar volg een vaste koers. Dit zeg ik u bij wijze van gebod en ieder, die het niet nakomt zal vervolging over zijn hoofd uitgestort krijgen, terwijl hij, die het wel nakomt met de Heilige Geest vervuld zal worden. Deze woorden geef ik u als een profetie."
Enkele woorden hieruit wil ik als thema van mijn toespraak nemen, als de Heer mij hiertoe wil inspireren:
„Twist niet met anderen, maar volg een vaste koers."
Wij leven in een tijd, waarin waarden veranderen en normen worden aangepast aan de tijdelijke verlangens van de mensen. We zien dit in de regering, we zien het in zowel de openbare als de persoonlijke moraal, we zien het bij de mensen thuis, we zien het in de kerken en we zien het zelfs bij verschillende van onze eigen leden, die door geraffineerde mensen misleid zijn.
Overal lijken de mensen als het ware in duisternis rond te tasten, waarbij ze de tradities, waarop onze maatschappij gegrondvest was, overboord gooien; toch hebben zij geen nieuwe ster gevonden, die hen zal leiden.
We waren bij de opening van het paviljoen van de kerk op de Expo '70 in Japan. Een van de sprekers was een vertegenwoordiger van de Japanse regering, die de kerk van harte gelukwenste met haar deelname aan deze expositie, die bijna volledig aan de technische vooruitgang op aarde was gewijd. Hij betreurde de verflauwende invloed van de godsdienst in het leven van de mensen van zijn eigen land, met daarbij als gevolg een verlaging van de normen en idealen.
Overal is dit hetzelfde. Een paar maanden geleden las ik een uitdagend artikel van Barbara Tuchman, een geschiedkundige, die een Pulitzerprijs heeft gewonnen. Zij schreef:
„Wanneer we de leiders die er zijn beschouwen, blijkt er een overvloed te zijn — honderden rattenvangers van Hamelen — die staan te springen om de mensheid te leiden. Ze rennen rond, verzamelen hun luisteraars en proberen zoveel mogelijk aanhangers te krijgen. Maar wat zij opvallend genoeg niet doen is stilstaan en duidelijk zeggen: ‚Dit geloof ik. Dit zal ik doen en dat zal ik laten. Dit is mijn gedragscode en dat staat er buiten. Dit is uitstekend en dat is waardeloos.'
Er is een groot gebrek aan geestelijk leiderschap in de zin van een algemeen verbreide onwilligheid om normen te stellen."
Ze gaat verder:
„Van alle kwaden, die onze arme maatschappij heeft geërfd, is mijns inziens de belangrijkste de afwezigheid van normen, daardoor ontstaat zoveel verwarring en ongerief. We zijn te onzeker van onszelf om die te stellen en ons eraan te houden, en zo nodig, in het geval we zelf een bepaald gezag dragen, deze normen op te leggen. Het lijkt erop dat we aangetast zijn door een algemeen verbreide en uithollende tegenzin om ook maar enige waarden, moraal, gedragslijnen of esthetiek vast te stellen." (The Missing Element: „Moral Courage." (Het missende element: morele moed) McCall's, juni 1967, blz. 28.)
Ofschoon in het algemeen de normen wankelen, hebben wij in de kerk geen enkel excuus hetzelfde te doen. Wij hebben normen: vaste en doeltreffende normen. We zullen vooruitgang maken naar de mate waarin we ze nakomen; we zullen onze eigen vooruitgang tegenhouden en verwarring in het werk van de Heer brengen overeenkomstig de mate waarin we ze negeren. Deze normen zijn van Hem afkomstig. Een paar ervan mogen misschien in onze maatschappij een beetje ouderwets lijken, maar dat doet geen enkele afbreuk aan hun waarden, noch vermindert het hun kracht. De spitsvondige redeneringen van de mensen kunnen, hoe knap of begrijpelijk dan ook, de duidelijke wijsheid van God nooit verminderen.
Kortgeleden hoorde ik de patriarch van de Milwaukee Ring, die hier vandaag ook aanwezig is, iets zeggen dat me is bijgebleven. Hij zei namelijk:
„God is geen celestiale politicus, die onze stemmen wil winnen. God moet gevonden worden en gehoorzaamd." (Hans Kindt.)
Het geeft voldoening, dat gehoorzaamheid geluk brengt. Het brengt vrede en groei: dit alles voor ieder persoonlijk. Zijn goede voorbeeld brengt weer achting voor de gemeenschap, waarvan hij deel uitmaakt. Onze trouw aan deze door God gegeven normen hoeft geen aantijging te zijn voor onze medemensen. We hoeven niet met ze te twisten. Maar als wij een vaste koers willen volgen, zal onze houding het meest effectieve argument worden, dat wij ooit aan zouden kunnen voeren voor de waarde van de zaak waar wij achter staan.
De Heer geeft ons over zoveel dingen raad en geboden, dat geen enkel lid van deze kerk ooit hoeft te twijfelen. Hij heeft ons richtlijnen gegeven voor persoonlijke waarde, naastenliefde, gehoorzaamheid aan de wet, trouw aan de regering, het heilighouden van de sabbat, matigheid en het onthouden van alcohol en tabak, het betalen van tienden, de zorg voor de armen, het verzorgen van gezin en huis, en het praten over het evangelie, om er maar eens een paar te noemen.
Hier hoeft geen enkele twist of discussie over te beginnen. Als wij een vaste koers aanhouden bij het toepassen van onze godsdienst in ons eigen leven, zullen wij deze veel doeltreffender bevorderen, dan op welke andere manier dan ook.
Er zijn mensen, die ons willen misleiden. Misschien worden we gekleineerd of naar beneden gehaald. We kunnen uitgescholden worden of in het openbaar voor schut gezet.
Er zijn zowel binnen als buiten de kerk mensen, die ons willen dwingen onze visie op bepaalde dingen te veranderen, alsof het mogelijk zou zijn ons gezag toe te eigenen, dat alleen aan God behoort.
We hebben er geen behoefte aan om met anderen ruzie te maken. We onderwijzen het evangelie van vrede. Maar we kunnen het woord van de Heer, zoals dat tot ons komt

via mannen, die wij als profeten hebben gesteund, niet verzaken. Wij moeten opstaan en, om de woorden van Barbara Tuchman nogmaals aan te halen, zeggen: „Dit geloof ik. Dit zal ik doen en dat zal ik laten. Dit is mijn gedragscode en dat staat er buiten."

Er kunnen tijden komen vol ontmoediging en diepe bezorgdheid. Er zullen zeker dagen komen waarop wij — niemand uitgezonderd — belangrijke beslissingen moeten nemen. Zo is het ook altijd geweest.

Iedere man en vrouw in deze kerk weet iets van de prijs, die onze voorouders voor hun geloof hebben moeten betalen. Ik werd hier weer aan herinnerd, toen ik onlangs het verhaal van de grootmoeder van mijn vrouw las. Ik vind het fijn om u een paar woorden te vertellen uit de geschiedenis van dit dertienjarige meisje. Ze vertelt over haar jeugd in Brighton, de prachtige stad aan de zuidkust van Engeland, waar de lieflijke groene heuvels van Sussex tot aan de zee reiken: haar familie werd daar gedoopt. Natuurlijk kwam hun bekering doordat de Geest in hun harten fluisterde dat het waar was. Maar er waren ook kritische familieleden en buren en zelfs mensen, die anderen tegen hen ophitsten. Er was moed — die zeldzame kwaliteit, die als morele moed bekend staat — voor nodig om gedoopt te worden en als mormoon bekend te staan.

Het gezin reisde naar Liverpool, waar zij, met nog zo'n 900 anderen, aan boord van het zeilschip de Horizon gingen. Toen de wind in de zeilen kwam zongen ze: „Vaarwel, mijn vaderland, vaarwel." Na zes weken op zee (een afstand, die tegenwoordig met een straalvliegtuig in zes uur afgelegd kan worden) landden ze bij Boston, waarvandaan ze per stoomtrein naar de stad Iowa verder reisden, waar ze zich voorbereidden op hun verdere tocht. Ze kochten er twee span ossen, een span koeien, een wagen en een tent. Ze werden aangewezen om samen met een van de groepen handkarren te trekken.

Hier in Iowa ontstond hun eerste tragedie. Hun jongste kind, van nog geen twee jaar oud, werd van uitputting ziek en stierf. Ze begroeven het op een plaats, die nooit meer door het gezin bezocht kon worden. Laat ik nu even de woorden van het dertienjarige meisje zelf gebruiken:

„We reisden zo'n 15 à 25 mijl per dag . . . totdat we bij de rivier de Platte kwamen . . . Die dag zagen we de groepen handkarren en zagen wij hoe zij de rivier overstaken. Er waren grote ijsschotsen op de rivier en het was bitter koud. De volgende ochtend waren er veertien doden . . . We gingen naar het kamp terug en baden, (en) . . . we zongen ‚Komt, Heil'gen komt, geen werk nog strijd gevreesd.' Ik vroeg mij af waarom mijn moeder (die nacht) huilde . . . De volgende ochtend was mijn zusje geboren. Dat was op 23 september. We noemden haar Edith. Ze leefde maar zes weken en stierf toen . . . (Ze werd bij de laatste oversteek van de Sweetwater begraven.)

(Het begon heel erg te sneeuwen. Ik verdwaalde in de sneeuw.) Mijn voeten en benen bevroren . . . De mannen wreven me met sneeuw. Ze zetten mijn voeten in een emmer water. De pijn was verschrikkelijk . . .

Toen we bij Devils Gate aankwamen was het ontzettend koud. We lieten veel van onze spullen daar achter . . . Mijn broer James voelde zich zoals altijd toen hij naar bed ging. Maar de volgende morgen was hij dood . . .

Mijn voeten waren bevroren; ook die van mijn broers en zusjes. Er was alleen maar sneeuw (overal sneeuw en de koude wind van Wyoming). We konden de tentharingen niet in de grond krijgen . . . We wisten niet wat er met ons zou gaan gebeuren. (Toen) op een nacht kwam er een man in ons kamp en vertelde ons . . . Brigham Young heeft mannen gestuurd om ons te helpen . . . We zongen liederen, sommigen dansten en anderen huilden . . .

Mijn moeder was nooit meer opgeknapt . . . Ze stierf tussen de Kleine en de Grote Bergen . . . Ze werd 43 jaar . . .

We kwamen op 22 december 1856 om negen uur 's avonds in Salt Lake City aan. Drie van de vier overlevenden waren bevroren. Mijn moeder lag dood in de wagen . . .

De volgende morgen vroeg kwam Brigham Young . . . Toen hij onze toestand zag: onze bevroren voeten en onze overleden moeder, rolden de tranen over zijn wangen . . .

De dokter amputeerde mijn tenen . . . (terwijl) de zusters mijn moeder kleedden voor haar begrafenis . . . Toen mijn voeten verzorgd waren droegen ze ons om onze moeder voor de laatste keer te zien . . . O, hoe konden we het verdragen? Die middag werd ze begraven . . .

Ik heb vaak gedacht aan de woorden van mijn moeder, voordat we Engeland verlieten: ‚Polly, ik wil naar Zion gaan nu mijn kinderen nog klein zijn, zodat ze in het evangelie van Christus op kunnen groeien, want ik weet dat dit de ware kerk is.' (Het leven van Mary Ann Goble Pay.)

Dit waren de woorden van een meisje van dertien.

Ik besluit nu met deze vraag: Moeten wij verbaasd zijn als er van ons gevraagd wordt een beetje kritiek en een enkele kleine opoffering voor ons geloof te brengen waar onze voorouders zo'n hoge prijs voor het hunne hebben betaald?

Laten wij zonder twist, zonder argumenteren en zonder aanstoot te geven een vaste koers volgen, en voortgaan het koninkrijk van God op te bouwen. Als er problemen zijn, laten we die dan rustig onder ogen zien. Laten we het kwade door het goede overwinnen. Dit is het werk van God. Het zal verder groeien op aarde en de harten van de ontelbaar velen, die de boodschap van de waarheid willen aannemen, beïnvloeden. Geen enkele macht onder de hemel kan dit tegenhouden.

Dit is mijn geloof en mijn getuigenis.

God helpe ons waardig te zijn voor de grote en heilige taak die wij hebben, namelijk zijn koninkrijk op te bouwen. Dit bid ik nederig terwijl ik u mijn getuigenis over de goddelijkheid ervan geef, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het werkelijke bestaan van God

HOWARD W. HUNTER

Wat is het leven toch iets heerlijks, omringd als wij zijn door de schoonheid van de wereld waarin wij leven. Er is schoonheid in de bergen, de bossen en de meren. Er is schoonheid in de zee met haar onophoudelijk wisselende getijden, schoonheid in een hemel vol schapewolkjes, in de zonneschijn en in de regen; schoonheid in de morgen, de dag en nacht.

Bij het komen en gaan van de seizoenen ontdekken wij schoonheid in de frisheid van de lente, die heel de natuur tot nieuw leven wekt, en schoonheid in de stralende pracht van de zomer. De herfst hult zich in een rijke kleurendos, alvorens de stille winter zijn witte deken uitspreidt. Er is overal schoonheid, als wij maar oog voor het schone hebben.

Wij worden in het heelal een ordelijke stiptheid gewaar. De dagen komen en worden gevolgd door de nachten. Eb en vloed wisselen elkaar regelmatig af, de telkens terugkerende maancirkel verloopt nauwkeurig; de jaargetijden komen en gaan in hun natuurlijke opeenvolging.

De sterren in het uitspansel volgen een ordelijke, zich steeds herhalende kringloop; de planeten en hun satellieten volbrengen stipt hun omloop ten opzichte van hun zonnen.

De bioloog ziet de wonderen en de schoonheid van het plantaardige en dierlijke leven, en de scheikundige ontdekt de geheimen van de bestanddelen der aarde, maar ook zonder wetenschappelijke opleiding wordt ieder mens zich bewust van een onmetelijk heelal waarin een minutieuze nauwgezetheid heerst.

Wanneer wij de natuurlijke verschijnselen in het uitspansel en op de aarde opmerkzaam gadeslaan, kunnen wij slechts tot één conclusie komen, nl. dat dit de gevolgen zijn van een bepaalde grote oorzaak. Er kan geen ontwerp zijn zonder ontwerper en zonder bouwmeester wordt er niets gebouwd. Er is een oorzaak voor ieder gevolg.

Er moet een besturende hand zijn waardoor het heelal wordt geregeld in zijn stipte orde. Worden wij dan niet gedwongen het werkelijke bestaan van een Opperwezen te erkennen? Miljoenen mensen over de hele wereld koesteren deze diepe, hun altijd bijblijvende overtuiging.

Is God een schepping van de menselijke geest, of is de mens een schepsel van God? De mensen worstelen met vele belangrijke levensvragen, maar de vraag of God al dan niet een werkelijk bestaand Wezen is, dient de voorrang te hebben. De manier om tot oplossing van dit vraagstuk te komen verschilt van de wijze waarop het wetenschappelijk onderzoek dergelijke vragen aanpakt.

Wij hebben hier dan ook niet te maken met een onderwerp uit het rijk der materie, maar veeleer uit dat van de geest. Ten einde God als een bestaande werkelijkheid te kunnen vinden, moeten wij de koers volgen die Hij voor deze speurtocht heeft uitgestippeld.

Het pad leidt naar omhoog; het vergt geloof en inspanning en het is geen gemakkelijke weg. Om deze reden zullen vele mensen zich dan ook niet toeleggen op de zware taak zichzelf een bewijs te verschaffen van het werkelijk bestaan van God. Sommigen kiezen integendeel de gemakkelijkste weg en ontkennen Zijn bestaan, of volgen alleen maar het onzekere pad van de twijfelaar. Dit zijn de atheïsten, de ongelovigen, de vrijdenkers, de sceptici en de agnostici.

Bij het bestuderen van de meeste onderwerpen bestaat de benaderingsmethode uit het doen van nasporingen in de geschiedenis daarvan en het opsporen van alle daaromtrent bekende feiten. Als wij met de geschiedenis beginnen en het begin opslaan van het bekendste van de oude verslagen, dan lezen wij daar deze woorden: „In den beginne schiep God den hemel en de aarde." (Gen. 1:1.) Deze uitspraak vormt de grondslag van het Hebreeuwse geloof in de schepping, nl. dat de aarde niet toevallig is ontstaan, en evenmin bij toeval is geschapen.

Het is de opzettelijke schepping van een Opperwezen met een bepaalde, zinvolle bedoeling. Moeten wij deze verklaring van de schepping nu blindelings aanvaarden? De schrijver van deze woorden in de Pentateuch (de eerste vijf boeken van de Bijbel) heeft de Schepper zelf niet aan het werk gezien, maar wel had hij dezelfde geloofsovertuiging die later door de schrijver van de Zendbrief aan de Hebreeën als volgt onder woorden is gebracht: „Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet." (Heb. 11:1.) Geloof betekent soms iets voor waar houden, terwijl het bewijsmateriaal niet voldoende is om kennis tot stand te brengen. Wij moeten het onderzoek voortzetten en gevolg geven aan de vermaning: „Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden." (Mt. 7:7 en 8.)

Na te hebben bekendgemaakt dat God de hemel en de aarde geschapen heeft, verhaalt het Oude Testament dat God Zich met onze eerste ouders, Adam en Eva, in de hof van Eden onderhield. Hij gaf hun geboden en Hij sprak met hen. Ongetwijfeld heeft Adam zijn nakomelingen tot in het achtste geslacht (de vader van Noach) onderricht in hetgeen hij door middel van onmiddellijke openbaring van God had ontvangen. Noach had rechtstreeks contact met God en onderwees zijn nakomelingen tot in het tiende geslacht. Aan Abraham, die daarna kwam, is God persoonlijk verschenen, evenals aan Izak en Jakob. Mozes werd de leider van hun afstammelingen, en wij denken hierbij aan de rechtstreekse omgang tussen God en Mozes, waarvan het verslag voor alle volgende generaties bewaard is gebleven.

Ook in het Nieuwe Testament staan verslagen opgetekend van verschijningen van God. Bij de doop van Jezus door Johannes had er een manifestatie plaats: „En ziet, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!" (Mt. 3:17.) Nogmaals geschiedde het bij de verheerlijking op die hoge berg, dat „. . . een luchtige wolk hen heeft overschaduwd; en ziet, een stem uit de wolk, zeggende: Deze is Mijn Geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem! En de discipelen, dit horende, vielen op hun aangezicht, en werden zeer bevreesd." (Mt. 17:5 en 6.) Dit zijn slechts enkele voorbeelden van de vele verschijningen van God aan Zijn kinderen, zoals deze zijn vermeld in het Oude en het Nieuwe Testament. Ook de Schrifturen van het westelijk halfrond maken melding van rechtstreekse mededelingen van God. Het werkelijke bestaan van God wordt door de geschiedenis ruimschoots met bewijzen gestaafd door Zijn persoonlijke bemoeienissen met de mensen vanaf het begin, van geslacht tot geslacht. Voor het bewijzen van het bestaan van een Opperwezen zijn wij niet alleen op de geschiedenis aangewezen; ook door verstandelijke beredenering wordt dat bewijs geleverd. Een van de bewijsgronden die vanouds in de vorm van een sluitrede doorgaans werden aangevoerd, luidt als volgt: Al wat geschapen is heeft ook een schepper. De aarde werd geschapen, derhalve heeft de aarde een schepper. Nogmaals verwijzende naar de Zendbrief aan de Hebreeën verklaart de schrijver met deze woorden dat God de Schepper der aarde is: „Want een ieder huis wordt van iemand gebouwd; maar Die dit alles gebouwd heeft, is God." (Heb. 3:4.) Het zich bewegende heelal met al zijn schoonheden en wonderen tracht ons voortdurend het bestaan van God als de grote Schepper duidelijk te maken.

Een geleerde heeft eens gezegd: „. . . hoewel de wetenschap dit alles voor de mens tot stand heeft gebracht, kan zij niet voor hem doen wat hij alleen maar zelf kan doen. De wetenschap kan onderricht geven, maar alleen de enkeling kan leren, d.w.z. leren is een persoonlijk proces, dat iemand op zichzelf moet toepassen, daar niemand anders dit voor hem kan doen. Niemand kan voor een ander iets leren. De algemene leer van de wetenschap is dat er een God is, nietwaar? Hem te *ontdekken* is echter een vraagstuk dat iedereen voor zichzelf moet oplossen. De verklaring van een atheïst dat er geen God is, bewijst nog niets.

Misschien is hij oprecht van mening dat wij geen Vader in de hemel hebben, maar hij kan dat beslist niet *bewijzen*. Ja, wij weten dat hij het niet weet, omdat er ook mensen zijn die stellig getuigen dat zij het wel weten." [Joseph F. Merrill, een gewezen lid van de Raad der Twaalven in *The Truth-Seeker and Mormonism* (De zoeker naar waarheid en het Mormonisme), pag. 104-105.]

Men heeft wel eens gezegd dat God niet is te vinden met behulp van wetenschappelijke instrumenten of in de hedendaagse electronica. Toch mag de zoeker naar waarheid niet voorbijzien aan een fundamentele kracht die zo overweldigend op het geweten inwerkt dat het bestaan van een Opperwezen hem duidelijk wordt als hij naar de oorzaak van dit gevolg zoekt.

De mens heeft een ingeboren drang om iets of iemand te vereren. In oude tijden sprak God tot Israël: „Ik ben de Heere uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb. Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben." (Ex. 20:2-3.) Er schuilt een diepe waarheid in de leer die door heel de gewijde geschiedenis heen loopt, nl. dat een mens niet meer dan één God kan dienen. Één God dienen betekent één opperste binding in zijn leven hebben. Als wij ons ervan bewust waren dat er één God is, de Eeuwige Vader, dan waren wij ook wel doordrongen van het besef dat er één wereld en één mensheid is onder Gods heerschappij, zodat wij allen broeders zijn.

Hoe komt het dat de mensen die drang tot verering hebben? Er schijnt de menselijke ziel iets ingeboren te zijn dat hem doet streven naar omgang met God. In het boek Job wordt het zo gezegd: „Zekerlijk de geest, die in den mens is, en de inblazing des Almachtigen, maakt henlieden verstandig." (Job 32:8.) Deze uitspraak schijnt een toespeling te zijn op de schepping van de mens. Door deze geest wordt hij voor begrip en rede vatbaar en bijgevolg in staat de goddelijke waarheid te onderscheiden. Door deze geest leert hij God kennen. Behalve dat er dus historische bewijzen zijn aan te voeren voor het bestaan van God en dit ook uit de menselijke redenering blijkt, komt het stelligste kennen van Hem tot stand door middel van Zijn openbaringen.

Van de aanvang af en in de loop van de Oud- en Nieuwtestamentische tijden heeft God Zich aan de mensen geopenbaard: eerst aan Adam, daarna aan de aartsvaders van zijn nageslacht tot Noach. Na Noach: Abraham, Izak, Jacob, Mozes en de profeten tot aan de bediening van Christus. Hij sprak ten tijde van de doop van Jezus en eveneens bij Zijn verheerlijking.

God openbaarde Zich aan de leider van het gezelschap dat ten tijde van de bouw van de toren van Babel de oude wereld verliet en naar het westelijk halfrond is gegaan. Zeshonderd jaar voor Christus sprak hij tot Lehi en gebood hem met zijn gezin naar het Amerikaanse vasteland te reizen.

In de huidige bedeling heeft God Zich geopenbaard aan de jongeling Joseph Smith, die het voorrecht heeft gehad God, de Eeuwige Vader, en Zijn Zoon Jezus Christus te aanschouwen.

Zo zijn de Personen, Die samen de Godheid vormen, in de loop der eeuwen aan de mensen geopenbaard, nl. God, de Eeuwige Vader, Jezus Christus, Zijn Zoon, en de Heilige Geest. Deze drie worden in het christendom aangeduid als de Drieëenheid, maar toch zijn het drie afzonderlijke personages, zoals werd aangetoond bij gelegenheid van Jezus' doop, toen de stem van de Vader werd gehoord en de Heilige Geest nederdaalde.

Het is een algemene regel dat wij waardevolle zaken niet verkrijgen tenzij wij bereid zijn er een prijs voor te betalen. Een geleerde wordt niet geleerd, indien hij er het werk en de moeite niet voor opbrengt om te kunnen slagen. Als hij daartoe niet bereid is, wie kan dan zeggen dat er volstrekt geen geleerdheid bestaat? Musici, wiskundigen, natuurgeleerden, sportlieden en vakbekwame mensen op velerlei gebied besteden jaren aan

studie, oefening en hard werken om hun bekwaamheid te verwerven.
Kunnen anderen, die zich er niet de moeite voor willen geven, dan zeggen dat er in 't geheel niet zoiets bestaat als muziek, wiskunde, natuurwetenschappen of sport? Even dwaas is het voor de mens te zeggen dat er geen God is, enkel en alleen omdat hij niet geneigd was Hem te zoeken.
De geschiedenis leert ons dat er een God is. De wetenschap bevestigt het feit dat er een Opperwezen is. De menselijke redenering overtuigt ons ervan dat er een God is. Zijn eigen openbaringen aan de mensen laten hen niet in het onzekere aangaande Zijn bestaan. Als iemand een onwankelbare kennis wil verkrijgen van het werkelijke bestaan van God, moet hij leven overeenkomstig de geboden en de leerstellingen die de Heiland gedurende Zijn persoonlijke bediening heeft bekend gemaakt. „Jezus antwoordde hun, en zeide: Mijn leer is de Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft. Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek." (Joh. 7:16-17.)
Met andere woorden: zij die bereid zijn op onderzoek uit te gaan, zich erop toe te leggen en Gods wil te doen, zullen te weten komen dat God werkelijk bestaat. Wanneer iemand God heeft gevonden en Zijn wegen begrijpt, leert hij dat niets in het heelal bij toeval tot stand is gekomen, maar dat alles is voortgevloeid uit een van Godswege voorbeschikt plan. Wat krijgt zijn leven dan een rijke betekenis! Er valt hem een begrip ten deel dat alle wereldse geleerdheid te boven gaat. Voor hem wordt de wereld nog schoner, de in het heelal heersende orde nog zinvoller, en al wat God geschapen heeft begrijpelijker, terwijl hij Gods dagen ziet komen en gaan en gadeslaat hoe de jaargetijden elkaar opvolgen.
Indien alle mensen God konden vinden en Zijn wegen bewandelen, zouden de harten der mensen zich in liefde tot hun broeders wenden, en de volken zouden in vrede leven. Ik getuig tot u dat God leeft en dat Hij onze eeuwige hemelse Vader is. Ik weet dat Zijn Zoon Jezus de Christus is en de Zaligmaker der wereld. Ik weet ook dat God Zijn wil evenzeer in deze tijd aan Zijn profeten openbaart als in de bedelingen van het verleden. Dat wij God mogen zoeken met de waarachtige begeerte Hem te leren kennen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. O

De behoefte aan een profeet

Spencer W. Kimball

Vandaag was het een indrukwekkende dag, die ons met diep ontzag heeft vervuld. Het zij mij vergund ouderling Boyd K. Packer hartelijk welkom te heten, zowel persoonlijk als uit naam van het Quorum der Twaalf Apostelen. Sedert de eerste tijd dat hij assistent was hebben wij hem zien toegroeien naar deze dag, waarop hij de hoogste roeping heeft ontvangen. Hier zal hij ware broederschap op het hoogste niveau aantreffen.
Tevens verwelkomen wij ouderling Joseph Anderson in de gelederen der Algemene Autoriteiten, een man die wij reeds vele jaren hebben liefgehad en gewaardeerd, alsmede ouderling David B. Haight en ouderling William H. Bennett, krachtige en toegewijde mannen met een lange staat van dienst.
Dit is een gedenkwaardig jaar in het leven van deze wereld. Het is januari. De geschiedenis draait om zijn scharnieren. Er wordt weer een bladzijde omgeslagen en een nieuw tijdperk doet zijn intrede.
Het is zondagmorgen, 18 januari 1970. Een machtig hart houdt op te kloppen en een bejaard lichaam ontspant zich en sluimert in. Zoals een aardbeving een vloedgolf over de aarde doet uitgaan, zo verspreiden zich thans de berichten over de hele wereld en miljoenen ernstig gestemde mensen, ook in verafgelegen plaatsen, staan even stil om met bedroefd gemoed de laatste eer te bewijzen aan een machtig man Gods, die uit de sterfelijkheid is heengegaan.
Dagenlang schuifelen lange rijen volgelingen voetje voor voetje door de straat, ook in de regen, om het gelaat van hun overleden leider nog eenmaal te zien.
De Tabernakel zit stampvol mensen die hem hebben liefgehad, en met liefderijke huldeblijken wordt de laatste eer bewezen. Met waardige eerbied wordt het aardse omhulsel van de profeet David O. McKay daarna ter ruste gelegd. Wij staan aan zijn graf met gebogen hoofd en er is pijn in ons hart, maar er zal een blijde hereniging plaatsvinden als deze geïnspireerde profeet zich voegt bij de scharen van zijns gelijken, zoals Joseph Smith, Brigham Young en Wilford Woodruff.
Bij het gevoel van leegte dat zijn heengaan in ons midden achterlaat, lijkt het bijna alsof wij zonder hem niet verder kunnen gaan, maar zodra de ene ster achter de horizon verzinkt, verschijnt er een andere, en de dood brengt leven voort.
Het werk van de Heer neemt geen einde. Zelfs wanneer er een krachtig leider sterft, is de Kerk geen ogenblik zonder leiding, dank zij Gods genadige voorzienigheid,

waardoor Hij Zijn Koninkrijk heeft verzekerd van een onafgebroken voortbestaan.
Zoals het in deze bedeling reeds acht maal eerder is geschied, sluit een volk eerbiedig een graf, droogt zijn tranen en wendt zijn gelaat naar de toekomst.
Zodra een president van de Kerk overlijdt, wordt de leiding gezamenlijk overgenomen door een groep mannen, die reeds beproefd zijn door ervaring en training in het besturen van de aangelegenheden der Kerk. Hun aanstelling heeft reeds lang geleden plaatsgehad, het gezag is hun verleend, de sleutels zijn aan hen overgedragen. Gedurende vijf dagen gaat het Koninkrijk voort onder leiding van deze reeds gevolmachtigde raad. Geen kandidaatstellingen, geen „strijd" om de machtspositie, geen verkiezingscampagne en redevoeringen. Wat een goddelijk systeem! Hoe groot is de wijsheid van onze Heer, Wiens organisatievermogen zo volmaakt is dat het de wankele stelsels van zwakke, inhalige mensen verre te boven gaat.
Dan daagt die gedenkwaardige dag, de 23ste januari 1970, waarop 14 ernstige mannen eerbiedig de tempel van God betreden, nl. dit Quorum der Twaalf Apostelen, het bestuurscollege van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarvan verscheidene leden deze plechtige verandering reeds eerder hebben meegemaakt.
Wanneer deze 14 mannen later in de morgen weer uit dit heilige gebouw tevoorschijn komen, heeft er een gebeurtenis van groot belang plaatsgevonden. De korte tussenregering is geëindigd en het bestuur van het Koninkrijk gaat weer van het Quorum van de Twaalf Apostelen over op één man, een nieuwe profeet, de aardse vertegenwoordiger van de Heer, die al 60 jaar lang onopvallend op weg is geweest naar deze verheven roeping. Thans presideert hij over de Kerk.
Hij heeft deze hoge positie echter niet verworven op grond van zijn naam, maar omdat hij, toen hij nog heel jong was, door de Heer tot het apostelschap werd geroepen, bij monde van de toen levende profeet — tot het lidmaatschap van het Quorum der Apostelen — en hij die kostbare, onontbeerlijke sleutels verkreeg, die hij onder zijn berusting moest houden in afwachting van het tijdstip waarop hij eventueel de oudste apostel en de president der Kerk zou worden.
Tijdens die gewichtige vergadering in de tempel, waar hij door zijn broeders, de Twaalven, tot president van de Kerk is „geordend en aangesteld," kiest hij zijn raadgevers, twee machtige, kloekmoedige mannen, nl. ouderling Harold B. Lee en ouderling Nathan Eldon Tanner, met hun rijke ervaring als leraar, zakenman, staatsambtenaar en vooral als leider van de Kerk.
Zo aanvaardt een uit drie leden bestaand presidentschap en een opnieuw samengestelde Raad der Twaalven nederig hun ambt, zonder ophef of vertoon, en een nieuw bestuur gaat over naar een nieuw tijdvak, dat een grote ontwikkeling en een ongekende uitbreiding van de Kerk belooft.
Het was nog een heel jonge man, die deze wereld in kennis bracht met het herstelde Evangelie. Joseph Smith (23 december 1805 — 27 juni 1844) was nog maar 24 jaar oud toen de Kerk werd georganiseerd.
Toen hij op 38-jarige leeftijd als martelaar ter dood werd gebracht, werd de tweede president, Brigham Young (1 juni 1801 — 29 augustus 1877) op 46-jarige leeftijd de oudste apostel en de president der Kerk (op 27 december 1847). Hij presideerde 30 jaar (tot zijn 76ste) over de Kerk.
John Taylor (1 november 1808 — 25 juli 1887) was 71 jaar oud toen hij president van de Kerk werd (op 10 oktober 1880) en hij stierf op zijn 78ste. Door zijn dood werd Wilford Woodruff (1 maart 1807 — 2 september 1898) de oudste apostel (op 25 juli 1887). Twee jaar later (op 7 april 1889), werd deze gesteund in zijn roeping als president van de Kerk, op de leeftijd van 82 jaar. Hij stierf op 91-jarige leeftijd, waarna president Lorenzo Snow (3 april 1814 — 10 oktober 1901) de oudste apostel werd. Hij was 84 jaar oud toen hij president van de Kerk werd (op 13 september 1898). Zijn presidentschap was van korte duur. Hij deed ongeveer drie jaar dienst (tot 10 oktober 1901.)
President Joseph F. Smith (13 november 1838 — 19 november 1918) was zeven dagen lang de oudste apostel (vanaf 10 oktober 1901); op 17 oktober 1901, toen hij 62 jaar oud was, werd hij president van de Kerk; hij stierf op de leeftijd van 80 jaar.
President Heber J. Grant (22 november 1856 — 14 mei 1945) was nog geen week de oudste apostel, toen hij (op 23 november 1918) op 62-jarige leeftijd president van de Kerk werd; hij stierf op zijn 88ste.
President George Albert Smith (4 april 1870 — 4 april 1951) is zeven dagen lang de oudste apostel geweest en werd op zijn 75ste levensjaar (21 mei 1945) president van de Kerk; hij stierf op de leeftijd van 81 jaar. Verleden week zaterdag was het zijn honderdste geboortedag.
President David O. McKay, de negende president, (8 september 1873 — 18 januari 1970) is vijf dagen lang de oudste apostel geweest, en werd op zijn 77ste jaar (9 april 1951) gesteund in zijn roeping als president der Kerk; hij stierf op de leeftijd van 96 jaar.
President Joseph Fielding Smith, die werd geboren op 19 juli 1876, werd op 18 januari 1970, op 93-jarige leeftijd, de oudste apostel en

op 23 januari 1970 president der Kerk.
De presidenten vanaf John Taylor tot en met David O. McKay zijn president geworden op leeftijden, variërend van 62 tot 84 jaar en gestorven op 79- tot 96-jarige leeftijd. Het is belangwekkend op te merken dat deze acht kerkpresidenten hun presidentiële taak hebben aanvaard op een gemiddelde leeftijd van 73 jaar en deze op hun 85ste, bij hun dood, lieten varen. Ze hebben gemiddeld iets minder dan 12 jaar dienst gedaan; bijgevolg is de gemiddelde leeftijd van de levende president van de Kerk ongeveer 79 jaar geweest.
Wij mogen verwachten dat de president der Kerk altijd wel een oudere man zal zijn; jonge mannen hebben activiteit, vitaliteit en initiatief, oudere mannen hebben stabiliteit, kracht en wijsheid door hun ervaring en langdurige gemeenschap met God.
In de laatste levensjaren van president McKay, toen zijn krachten begonnen af te nemen, werd er onder de nieuwsgierigen, de bezorgden en de minder goed ingelichten heftig over zijn opvolging gespeculeerd, en tijdens de tussenregering bleef dit een belangrijk punt van bespreking vormen.
Meer dan een miljoen leden hadden nooit een andere president gekend dan David O. McKay; het was dus wel begrijpelijk dat sommigen in verwarring gebracht waren.
Zij spraken over ouderdom. De oude aartsvaders waren ook niet jong. Adam was zeer oud toen hij over zijn nageslacht presideerde, dat uit vele generaties bestond. Abraham, Izaäk, Jozef en Mozes presideerden over hun volk en stierven op een leeftijd van respectievelijk 175, 180, 110 en 120 jaar. Zij waren hoogbejaard, maar uit de door hen vergaarde ervaring kwam een indrukwekkende wijsheid en zekerheid voort.
De mensen praten over een precedent. Als er van een precedent sprake is, dan is dat ontstaan door de herhaling van de geopenbaarde regeling die van de aanvang af heeft bestaan. Brigham Young was de oudste apostel, in het bezit van alle sleutelen en bevoegdheden, en in het huidige geval was president Smith de oudste apostel. Dit is de methode van de Heer en Hij houdt de teugels van het bewind in Zijn goddelijke handen.
Toen de eerste opvolging plaatsvond, stond de herstelde Kerk nog in haar kinderschoenen; ze was pas 14 jaar oud. Er was vele eeuwen lang geen profeet geweest, en evenmin een openbaring. Het was dan ook geen wonder dat er vele vragen onder de mensen leefden, toen de kogels in Carthage een eind maakten aan het leven van degene in wie al deze onschatbare zegeningen — de Kerk, openbaring, profeten — zich schenen te concentreren. Toen de apostelen van hun zendingen waren teruggekeerd, hun dode profeet hadden begraven en hun oog op de toekomst richtten, werd alle twijfel verdreven toen de oudste apostel, die reeds in het bezit was van alle sleutelen, evenals Mozes op de voorgrond trad en de leiding op zich nam.
Het hoofdartikel in het kerkelijk orgaan Times and Seasons van 2 september 1844 (pag. 632) dat over de opvolging handelde, vermeldde:
„Er heerst alom grote opwinding over de vraag: ‚Wie zal de opvolger van Joseph Smith nu zijn?'
„In antwoord daarop zeggen wij: Hebt geduld, hebt toch wat geduld. Totdat de daarvoor geschikte tijd is gekomen, en dan zullen wij u allen ervan in kennis stellen. ‚Gods molens malen langzaam.' Op het ogenblik kunnen wij zeggen dat er op 8 augustus jl. in Nauvoo een bijzondere conferentie van de Kerk is gehouden, en dat zonder één enkele stem tegen het voorstel werd aangenomen dat de ‚Twaalven' over de hele Kerk zouden presideren, en wanneer er enige wijziging in de samenstelling van het presidentschap wordt vereist, zal daarvan te rechter tijd worden kennisgegeven, en de buitenslands vertoevende ouderlingen zullen het beste hun wijsheid voor iedereen aan de dag leggen door het stilzwijgen te bewaren ten aanzien van zaken waaromtrent zij onkundig zijn . . ."
In de loop van deze veelbewogen 140 jaren heeft men tien presidenten over de Kerk zien presideren en hebben 78 apostelen dienst gedaan in het Quorum der Twaalven. Nu wij ons met kracht aangorden voor deze nieuwe reis, gaan wij met een vaste wil op weg onder leiding van onze geïnspireerde leiders en aangevoerd door onze profeet Joseph Fielding Smith.
Hij is een eerbiedwaardig en respectabel man krachtens zijn karakter, waardigheid, leeftijd en positie. Hij is één van hen, over wie zijn geliefde vrouw hedenmorgen heeft gezongen, iemand die „rein van handen, en zuiver van hart is, die zijn ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedriegelijk zweert." (Ps. 24:4.) Hij is een zoon van zijn Maker, een rein en heilig man van God. Hij neemt zijn hoge positie in als de aangestelde des Heren. Zestig jaar lang heeft hij nu reeds de sleutelen van het Koninkrijk gedragen, langzamerhand opklimmend tot op deze dag. Gedurende zes decennia is hij door de Kerk gesteund in zijn roeping als een profeet. Vandaag wordt hij gesteund als de profeet, de man die alleen gebruik mag maken van de sleutels die hij draagt onder de heerschappij van de Heer Jezus Christus, Die de voornaamste Hoeksteen en het Hoofd van Zijn Kerk is.
Om een profeet des Heren te zijn behoeft men niet „alles voor ieder-

een" te zijn. Hij behoeft niet jeugdig en sportief te zijn, geen industrieel, financier of landbouwkundige; hij behoeft geen musicus, dichter, artiest of iets dergelijks te zijn, en evenmin een bankier, dokter, rector, generaal of natuurkundige.
Hij behoeft geen talenkenner te zijn, geen Frans of Japans, Duits of Spaans te kunnen spreken, maar hij moet wel de goddelijke inspraak verstaan en boodschappen van de hemel kunnen ontvangen.
Hij behoeft geen kanselredenaar te zijn, want God kan Zich deze wel maken. De Heer kan Zijn goddelijke boodschappen doen overbrengen door zwakke mensen die door Hem worden gesterkt. Hij stelt een sterke stem in de plaats voor de zachte, bedeesde stem van een Mozes, en schonk de jonge Henoch een kracht die de mensen deed beven in zijn tegenwoordigheid, want Henoch wandelde met God, evenals Mozes.
De Heer heeft gezegd: „. . . Mijn woord zal niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde." (L. & V. 1:38.)
Wat de wereld nodig heeft is een profetisch leider, die het voorbeeld geeft — rein, vol geloof, godvruchtig van opvatting, met een onberispelijke reputatie, een geliefde echtgenoot en trouw huisvader.
Een profeet moet noodzakelijkerwijze meer zijn dan een priester, predikant of ouderling. Zijn stem wordt de stem van God bij het openbaren van nieuwe programma's, nieuwe waarheden en nieuwe oplossingen. Ik eis niet dat hij onfeilbaar moet zijn, maar wel moet hij beslist door God worden erkend als een gezaghebbende. Hij is geen huichelaar, zoals velen die zich een positie aanmatigen waartoe zij niet (van Godswege) zijn aangesteld, en gezag dat zij niet hebben ontvangen. Evenals zijn Heer moet hij spreken „. . . als machthebbende, en niet als de Schriftgeleerden." (Mt. 7:29.)
Hij moet vrijmoedig zijn om de waarheid te zeggen, ook al roept het volk om vermindering der beperkende bepalingen. Hij moet zeker zijn van zijn goddelijke benoeming, van zijn hemelse ordening en zijn bevoegdheid om anderen in dienst te roepen, te ordenen en sleutelen over te dragen die passen op eeuwige sloten.
Hij moet bevelvoerende macht hebben, evenals de profeten van ouds, „. . . om de ongelovigen en de wederspannigen zowel op aarde als in de hemel te verzegelen . . . tot de dag, wanneer de toorn Gods mateloos op de goddelozen zal worden uitgestort" (L. & V. 1:8-9), en bijzondere, zelden voorkomende machten, „. . . dat wat gij ook op aarde verzegelt, in de hemel zal worden verzegeld; en wat gij ook in Mijn naam en door Mijn woord op aarde bindt, zegt de Here, zal voor eeuwig in de hemelen zijn gebonden; en wiens zonden gij ook op aarde vergeeft, hem zullen ze voor eeuwig in de hemelen zijn vergeven; en wiens zonden gij ook op aarde houdt, hem zullen ze in de hemel worden gehouden." (L. & V. 132:46.)
Er bestaat meer behoefte aan een Mozes dan aan een Farao, aan een Elia dan aan een Belsazar, aan een Paulus dan aan een Pontius Pilatus. Een profeet behoeft geen architect te zijn die huizen, scholen en gebouwen opricht, maar wel iemand die bouwsels construeert die tijd en eeuwigheid overspannen en de kloof overbruggen tussen de mens en zijn Maker.
Steeds wanneer de wereld profeten is nagevolgd, heeft ze vooruitgang geboekt en telkens wanneer men ze heeft genegeerd, heeft dit stilstand, slavernij en dood tengevolge gehad.
Elk ogenblik van iedere dag zijn er tal van programma's in de lucht. Naar verhouding horen wij er heel weinig van, in beslag genomen als wij zijn door onze dagtaken, maar bij zendstations met krachtige uitstraling zouden we al die programma's kunnen beluisteren, als wij ons toestel erop afgestemd hadden.
Duizenden jaren achtereen hebben er onafgebroken uitzendingen vanuit de hemel plaatsgehad van hoogst belangrijke boodschappen, die voorlichting en tijdige waarschuwingen gaven en er is voortdurend een zekere bestendigheid geweest in de uitzendingen van dat krachtigste station. Door al die eeuwen heen zijn er tijden geweest dat er profeten waren die zich erop afstemden en het dan weer doorgaven aan de mensen. Deze boodschappen komen nog steeds onophoudelijk door.
Een dergelijke boodschap kwam in tegenwoordigheid van anderen tot Daniël, en hij die op de juiste frequentie was afgestemd, heeft hiervan gezegd: „En ik, Daniël, alleen zag dat gezicht, maar de mannen, die bij mij waren, zagen dat gezicht niet." (Dan. 10:7.)
Op de weg naar Damascus reisde een gezelschap mannen gezamenlijk voort. Uit de hemel geschiedde een spectaculair evenement, maar slechts één man was in de juiste stemming om er ontvankelijk voor te zijn. Wat voor al die andere oren slechts storingen waren, betekende voor Saulus van Tarsen een ontzagwekkende roeping tot de dienst des Heren. Hierdoor werd zijn leven veranderd en het heeft ook bijgedragen tot de omvorming van miljoenen andere levens, maar hij was de enige die op deze „golflengte" was afgestemd.
Men zegt dat enige Russische vliegers bij het doordringen in de verre ruimte van het heelal rapporteerden dat zij daar geen God of engelen hadden gezien. Wij zouden alle ongelovige, goddeloze ruimtevaar-

ders kunnen voorspellen dat, al konden zij nog duizendmaal verder en duizendmaal hoger komen, zij dan nog verder van God en de dingen der eeuwigheid verwijderd zouden zijn, want het geestelijke wordt niet door het eindige verstaan.
Abraham vond God op een toren in Mesopotamië, op een berg in Palestina, en in koninklijke vertrekken in Egypte. Mozes vond Hem in een afgelegen woestijn; aan een rode zee, op een berg, Sinaï genaamd, en in een „brandend braambos." (Ex. 3:2.) Joseph Smith vond Hem in de frisse koelte van een bos en op een heuvel, die Cumorah heette. Petrus vond Hem aan het Meer van Galilea en op de berg der verheerlijking.

Moge de Heer onze God deze pasbenoemde profeet Joseph Fielding Smith tot steun zijn, die vanaf heden „in de dingen zijns Vaders" zal zijn, (zie Luk. 2:49) die het „brood des levens" en het „levende water" van de Heer (zie Joh. 6:41 en Joh. 4:10) zal blijven bedienen, die nu de „lampen van Israël" zal beginnen te ontsteken en waarlijk Gods woordvoerder zal worden, en wij bidden dat de Heer tot hem zal spreken zoals Hij eenmaal tot Jozua sprak:
„Dezen dag zal Ik beginnen u groot te maken voor de ogen van gans Israël, opdat zij weten, dat Ik met u zijn zal, gelijk als Ik met Mozes geweest ben." (Joz. 3:7.)
Moge de Heer ook ons, Zijn dienaren zegenen, die vandaag onze hand hebben opgestoken, en alle anderen die deze gelegenheid niet hebben gehad, opdat wij voortaan, evenals de kinderen Israëls, zijn handen mogen ophouden, en als één man mogen uitroepen: „Al wat gij ons geboden hebt, zullen wij doen, en alom, waar gij ons zenden zult, zullen wij gaan.
„Gelijk wij in alles naar Mozes hebben gehoord, alzo zullen wij naar u horen; alleenlijk dat de Heere, uw God, met u zij, gelijk als Hij met Mozes geweest is!" (Joz. 1:16-17.)
Staat bij uw tenten, o Israël, standvastig, onbeweeglijk en getrouw.
In de naam van Jezus Christus, Amen. O

De tijd waarin wij leven

PRESIDENT HAROLD B. LEE

Ik sluit mij aan bij de gevoelens van mijn geliefde collega president Kimball en herhaal het welkom dat hij zo juist in de kring van onze Algemene Autoriteiten heeft toegeroepen aan onze geliefde medewerkers, de broeders Boyd K. Packer, Joseph Anderson, David B. Haight en William H. Bennett. Naarmate u, broeders en zusters, hen beter zult leren kennen zoals wij ze reeds kennen, zult u ervaren dat er van hun leiding grote kracht uitgaat.
Wij mogen dit ogenblik niet laten voorbijgaan zonder onze beminde president McKay te gedenken. Ook naar u, zuster McKay, als u op dit ogenblik met ons meeluistert, gaat onze liefde uit, evenals naar dat opmerkelijk goede gezin van president McKay, en wij zegenen u bij deze overgang naar een ander tijdperk van de geschiedenis der Kerk.
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen staat nu aan het begin van een nieuw hoofdstuk in de 140-jarige geschiedenis sinds haar organisatie in deze bedeling van de volheid der tijden, waarvan de Schriften melding maken.
Weer werd een profeet, ditmaal onze nobele profeet David O. McKay, naar Huis geroepen om verslag uit te brengen van zijn rentmeesterschap als het aardse hoofd van de Kerk. Tot nu toe is het heengaan van een profetisch leider altijd gevolgd door grote gebeurtenissen, zowel in de Kerk als in de wereld. Ik heb me dan ook wel eens afgevraagd of het niet zo zou kunnen zijn dat het verslag van de profeet aan onze Schepper steeds van grote betekenis voor de aangelegenheden der mensen hier op aarde is geweest.
Een wijziging in het bestuur van de Kerk geschiedt door middel van een geheel op zichzelf staande handelwijze en volgens een voorgeschreven methode waardoor, zoals ouderling Kimball heeft gezegd, de mogelijkheid wordt uitgesloten dat er gebruik wordt gemaakt van politieke listen of revolutionaire methodes, waardoor er veel verwarring en teleurstelling

in het werk des Heren teweeggebracht zou kunnen worden.
President David O. McKay en allen die hem als president van de Kerk zijn voorgegaan hebben ons rijke schatten aan wijsheid en kennis nagelaten. Bij het overlijden van iedere president werd het hart van een dankbaar volk in figuurlijke zin steeds met hen opgenomen. Het relaas van hun leven en werken, hun woorden en bediening zijn gelukkig bewaard gebleven in lesboeken, vastgelegd in de geschreven geschiedenis van de Kerk en in de herinneringen van hun volgelingen. Moge God die nalatenschap aan de gelovigen alom zegenen. Tenslotte zullen hun meest indrukwekkende getuigenissen worden opgetekend in de harten van hen die zij ijverig zochten te dienen.
Voor vele kerkleden en anderen die wellicht naar deze bijeenkomst luisteren is het misschien leerzaam en verhelderend iets te zeggen over de reorganisatie die na de dood van een president in de Kerk plaatsvindt.
Voor hen die vragen: „Hoe wordt de president van de Kerk gekozen of verkozen?" kan het juiste antwoord eenvoudig bestaan uit de aanhaling van het vijfde geloofsartikel, nl.: „Wij geloven, dat een man van God moet worden geroepen door openbaring, en aangesteld door handoplegging door hen, die het gezag bezitten, ten einde het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen."
Iemands roeping om president van de Kerk te worden begint eigenlijk reeds wanneer hij wordt geroepen, geordend en aangesteld als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Door een dergelijke roeping die door openbaring geschiedt, of met andere woorden door de inspiratie van de Heer aan degene die de sleutels van het presidentschap draagt, en door de daarop volgende ordening en aanstelling door handoplegging door diezelfde gezagsdrager, wordt elke apostel opgenomen in een priesterschapsquorum van twaalf mannen die het apostelschap dragen.
Iedere apostel die zo in samenwerking met alle andere reeds geordende apostelen wordt geordend door de president van de Kerk, die de sleutels van het Koninkrijk Gods bezit, ontvangt daarmede het priesterlijk gezag dat noodzakelijk is om alle posities in de Kerk te bekleden, ook de functie van het presidentschap over de Kerk, indien hij daartoe werd geroepen door de presiderende autoriteiten en gesteund door de stem van een voltallige vergadering van de leden der Kerk.
De profeet Joseph Smith heeft eens verklaard dat „er geen Eerste Presidentschap is waar de president ontbreekt." Onmiddellijk na de dood van een president wordt het in rang daarop volgende college, nl. het Quorum der Twaalf Apostelen, de presiderende autoriteit, waarbij de president van de Twaalven automatisch optreedt als president van de Kerk, totdat er officieel een president tot zijn ambt wordt geordend en als zodanig door de Kerk gesteund.
In het begin van deze bedeling bleef de Raad der Twaalven als college wegens bepaalde omstandigheden wel drie jaar over de Kerk presideren, alvorens de reorganisatie tot stand was gebracht. Toen de in de Kerk heersende toestanden meer gestabiliseerd werden, werd de reorganisatie onmiddellijk na het sterven van de president der Kerk voltrokken.
Alle leden van het Eerste Presidentschap en van de Raad der Twaalven worden regelmatig gesteund in hun roeping als „profeten, zieners en openbaarders," zoals u ook heden hebt gedaan. Dit betekent dat een der aldus gekozen en geordende apostelen over de Kerk zou kunnen presideren, indien hij werd „gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund," om een citaat aan te halen uit een openbaring aangaande dit onderwerp, op één voorwaarde, nl. dat hij het oudste lid of de president van die groep zou zijn. (Zie L. & V. 107:22.)
Zo nu en dan wordt de vraag gesteld of iemand anders dan het oudste lid van de Raad der Twaalven president van de Kerk zou kunnen worden, of niet. Enig nadenken over deze kwestie zou ons op de gedachte kunnen brengen dat elk ander lid dan het oudste alleen dan president van de Kerk zou kunnen worden indien de Heer aan die president van de Twaalven door openbaring bekendmaakt dat iemand anders dan hijzelf mag worden gekozen.
De Heer heeft aan de eerste profeet van deze bedeling de ordelijke regeling geopenbaard, die van de leiding der Kerk moet uitgaan door middel van een vooraf vastgestelde organisatie van het aardse Koninkrijk Gods. Met name heeft Hij deze bepaalde richtlijnen gegeven, zoals wij ze zouden kunnen noemen:
„Van de Melchizedekse Priesterschap (sic) vormen drie presiderende Hogepriesters, gekozen door de groep, en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, een raad van het (Eerste) Presidentschap der Kerk.
„De twaalf reizende raadsleden zijn geroepen de Twaalf Apostelen te zijn, of bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld; aldus verschillen zij van andere ambtenaren in de kerk wat betreft de plichten van hun roeping.
„En zij vormen een Raad in gezag

en macht gelijkwaardig aan de drie eerder genoemde presidenten." (L. & V. 107:22-24.)
Doelende op dit onderwerp heeft Wilford Woodruff, de vierde president van de Kerk, in een brief van 28 maart 1887, gericht aan president Heber J. Grant, die toen lid van de Raad der Twaalven was, enkele opmerkingen gemaakt. Uit dat schrijven citeer ik het volgende:
„. . . wanneer de president van de Kerk sterft, wie is dan de presiderende autoriteit van de Kerk? Het is het Quorum van de Twaalf Apostelen (die zijn geordend en georganiseerd door openbaringen van niemand anders dan God Zelf). Wie is dan de president van de Kerk, zolang deze twaalf apostelen over de Kerk presideren? Dat is de president van de Raad der Twaalven. Deze is praktisch evenzeer de president van de Kerk terwijl hij over twaalf mannen presideert, als wanneer hij is georganiseerd in het Eerste Presidentschap en daarbij over twee mannen presideert."
Dit beginsel is nu al 140 jaar lang toegepast, van de oprichting der Kerk af aan. Daarna vervolgde president Woodruff:
„Wat mij betreft zou er niets minder voor nodig zijn dan ... een openbaring van dezelfde God Die de Kerk had georganiseerd en haar door middel van inspiratie geleid in de banen die zij al 57 jaar heeft gevolgd, alvorens ik mijn stem of invloed zou kunnen aanwenden om af te wijken van de wegen die de Apostelen sedert de organisatie der Kerk hebben bewandeld, en die de apostelen in de afgelopen 57 jaar door de inspiratie van de almachtige God hebben gevolgd, zoals in de geschiedenis der Kerk staat opgetekend."
Deze roeping van Joseph Fielding Smith om president van de Kerk te worden heeft een bijzondere betekenis: in een door de profeet Joseph Smith ontvangen openbaring ten aanzien van Hyrum Smith, de grootvader van Joseph Fielding Smith, heeft de Heer dit gezegd:
„En verder, voorwaar zeg Ik u . . . dat Mijn dienstknecht Hyrum het ambt van het Priesterschap en van Patriarch op zich moge nemen, hetgeen hem door zijn vader volgens een zegen en ook volgens recht was aangewezen;
„Opdat hij voortaan de sleutelen zal dragen van de patriarchale zegeningen voor een ieder van Mijn ganse volk.
„Zodat een ieder, die hij ook zegent, zal worden gezegend, en een ieder, die hij ook vervloekt, zal worden vervloekt, en wat hij ook op aarde zal binden, in de hemel zal worden gebonden, en wat hij ook op aarde zal ontbinden, in de hemel zal worden ontbonden." (L. & V. 124:91-93.)
Behalve dit ambt werd hem echter nog een begiftiging geschonken, die nimmer is verleend aan enige andere patriarch van de Kerk die hem in deze verdere roeping is opgevolgd:
„En nu stel Ik hem aan tot profeet, ziener en openbaarder Mijner kerk, zoals Mijn dienstknecht Joseph;
„Opdat hij eveneens in overeenstemming met Mijn dienstknecht Joseph moge handelen, en raad van Mijn dienstknecht Joseph zal ontvangen, die hem de sleutelen zal tonen, waardoor hij kan vragen en ontvangen, en worden gekroond met dezelfde zegeningen, heerlijkheid, eer en hetzelfde priesterschap, en dezelfde gaven van het priesterschap, die eens waren gegeven aan hem, die Mijn dienstknecht Oliver Cowdery was;
„Zodat Mijn dienstknecht Hyrum moge getuigen van hetgeen Ik hem zal tonen, opdat zijn naam van geslacht op geslacht voor eeuwig in eervolle herinnering moge worden gehouden." (L. & V. 124:94-96.)
Hyrums zoon Joseph F. Smith heeft van 1901 tot 1918 dienst gedaan als de zesde president der Kerk. Als kind heeft Joseph F. Smith de beproevingen doorstaan die zich hebben afgespeeld in Missouri en in Illinois. Nadat zijn vader Hyrum Smith, te zamen met zijn oom, de profeet Joseph Smith in Carthage door een bende als martelaar werd vermoord, heeft de jonge Joseph F., toen nog maar een jongen van negen jaar, een span ossen over de vlakten gemend, van de rivier de Missouri af. In 1848 kwam hij in de Vallei van het Grote Zoutmeer aan. In 1852 stierf zijn moeder en twee jaar later vertrok hij om een zending op de Hawaii-Eilanden te vervullen, toen hij pas 15 was.
Zo was de aard van het voorgeslacht waarvan onze president Joseph Fielding Smith afstamt, nl. het gezin van Hyrum Smith.
Ik ben er wel zeker van dat er thans blijdschap in de hemel is en ik twijfel er niet aan of zij die hem zijn voorgegaan zullen tijdens de bediening van deze nobele zoon en kleinzoon wel dicht tot hun nakomeling mogen naderen, die nu in weerwil van zijn hoge leeftijd door de Heer met deze veeleisende taak is vereerd. Het zou mij volstrekt niet verwonderen als zij hier vandaag in ons midden waren.
Ik heb al eens tot de leden van het nageslacht van Hyrum Smith gezegd, nadat ik de profetie had aangehaald waarop ik zojuist weer heb gezinspeeld, dat het aan hen is om met heel hun ziel te streven naar trouw aan het koninklijke bloed der profeten van deze bedeling dat door hun aderen vloeit.
De gebeurtenissen van de laatste tijd hebben mij aanleiding gegeven tot enkele van de ernstigste overpeinzingen van heel mijn leven. Tijdens de tien weken die zijn verlopen sedert die gedenkwaardige geestelijke ervaring die ik doormaakte in een bovenzaal van de tempel, in gezelschap van dertien van mijn broeders die eveneens het heilige apostelschap dragen, waarbij de leden van het nieuwe

presidentschap van de Kerk werden gekozen en geordend, heb ik mijn hele leven nogmaals aan mijn geestesoog zien voorbijtrekken en tot op zekere hoogte een blik in de toekomst mogen slaan.

In de loop van deze weken heb ik mijn eigen gebreken ingezien en meer dan ooit heb ik beseft hoe ik in volstrekte afhankelijkheid ben aangewezen op de almachtige God, onze hemelse Vader, voor bovennatuurlijke kracht en bovenmenselijke wijsheid, en voor geestelijk inzicht in moeilijke opgaven die nu wellicht tot mijn taak gaan behoren. Alleen met Gods hulp kan ik een aanvang maken met de vervulling van de functie waartoe ik ben gekozen door de president van de Kerk en het Quorum der Twaalven, en waarin ik thans wordt gesteund door de omvangrijke organisatie der priesterschapsdragers van de Kerk en al haar leden die hier in deze Tabernakel bijeenvergaderd zijn, alsook door de vele gelovigen buiten ons gezichtsveld die het verloop van deze plechtige vergadering hebben gevolgd.

Ik ben mij ervan bewust dat ik bijna beef in het besef van mijn eigen ontoereikendheid bij de herinnering aan de grote leiders van deze bedeling die ons in leidende posities zijn voorgegaan. Bij de gedachte hieraan, in lange uren van overpeinzing en gebed, heb ik beseft dat het waar is dat iemand als ik, de plaats van hen die ons zijn voorgegaan niet zo maar innemen kan. Wij die worden geroepen om deze posities te bekleden, bezetten daarmede alleen de lege plaatsen die door het verstrijken van de tijd zijn ontstaan. Zij die ons zijn voorgegaan, nemen nog steeds hun plaats in, in de eeuwige werelden en in de harten van de honderdduizenden die zij hebben gediend.

Meer dan ooit tevoren begrijp ik nu wat de vroegere profeet Nephi moet hebben gevoeld toen hem door zijn vader Lehi de schijnbaar onoverkomelijke taak was opgedragen, de koperen platen in bezit te nemen die de geschriften bevatten van de profeten van het Oude Testament, zoals wij die thans kennen. Omtrent deze ondervinding heeft Nephi geschreven:

„. . . En nadat zij (mijn broeders) zich hadden verborgen, sloop ik, Nephi, de stad in en ging op weg naar het huis van Laban. En ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen." (I Ne. 4:5 en 6.)

Met heel mijn ziel verpand ik aan u, getrouwe heiligen, al de kracht van mijn lichaam, verstand en geest, in het volle besef dat, zoals de gelovige koning Benjamin leerde, hoewel ik mijn dagen in uw dienst doorbreng, „ik niet wens te roemen, want ik ben alleen in de dienst van God geweest." (Mos. 2:16.)

Het is mijn vurig gebed dat ook ik mag leren dat wanneer ik in dienst ben van u, mijn getrouwe broeders en zusters, heiligen van de allerhoogste God, ik alleen „in de dienst van uw God" ben, en in dienst van mijn God.

Ik geef u mijn getuigenis, zoals de Geest in het verleden en ook heden tot mijn ziel heeft getuigd, dat in deze laatste dagen aan deze ware Kerk van Jezus Christus de ware leer der zaligheid is toevertrouwd, waardoor de mensheid verlost kan worden, door middel van het verzoeningswerk van onze Heer en Meester, de Heiland der wereld. De Heer Jezus Christus leeft inderdaad en bestuurt vanuit Zijn heilige woning dit Koninkrijk Gods hier op aarde, door middel van hem die u vandaag hebt gesteund in zijn roeping als uw president, profeet, ziener en openbaarder. O

Voor de verdiensten van het geloof

President Harold B. Lee

Er zijn alleen maar een of twee punten, waarover ik vanavond met u wil spreken. Het eerste wil ik inleiden door een droom of een gelijkenis van een van de profeten uit het Oude Testament te vertellen. Hierin komt een wachter voor, die op een hoge toren het land in de gaten houdt. Hij keek uit naar vijanden, die zouden kunnen komen om hen te verwoesten. De vijanden konden gezien worden door de stofwolken, die hun paarden of kamelen of welke dieren zij dan ook hadden, zouden veroorzaken. De wachter bracht ieder uur op de binnenplaats aan zijn heer verslag uit. „Alles is in orde," als hij eventuele gevaren had gezien, vertelde hij daarover.

Maar in de droom of de gelijkenis vraagt de heer: „Wachter, wat is er van de nacht? Wachter, wat is er van de nacht?" waarbij gesuggereerd wordt, dat de vijanden, die 's nachts komen meer gevreesd moeten worden, dan die overdag komen.

En over de vijanden, die in de nacht komen wil ik nu een opmerking maken.

Het woord: ouderling, dat voor alle dragers van het Melchizedekse priesterschap gebruikt wordt, betekent: verdediger van het geloof. Dat is onze belangrijkste verantwoordelijkheid en roeping. Iedere drager van het Melchizedekse priesterschap behoort een verdediger van het geloof te zijn.

Er zijn verraderlijke krachten onder ons, die doorlopend proberen aan onze deuren te kloppen en strikken te spannen voor onze jongemannen en vrouwen, in het bijzonder voor degenen, die nog argeloos tegenover de wereldse manieren staan. Ik spreek hier over het gevecht tegen alcohol, gokken, prostitutie, pornografie en onze bedoeling om de christenen te helpen, die een dag hebben gekregen om deze als sabbat heilg te houden. Hiervoor moeten we ons alleen maar de woorden van de Heer herinneren die Hij in het belang van de sabbatheiliging gaf: „En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen." (LV 59:9.) Verdedigers van het geloof moeten er daarom op toezien en al hun invloed aanwenden, om te zorgen dat ieder werkend mens, elke jongen en elk meisje, elke man en elke vrouw, de gelegenheid heeft om één dag in de week met hun gezin samen te zijn en als rustdag te gebruiken. Wachters, weest waakzaam voor de „gevaren van de nacht"!

Het volgende onderwerp, dat ik een ogenblikje met u zou willen bespreken staat in een brief van het Eerste Presidium, die in augustus 1913 als waarschuwing aan de leden van de kerk werd gegeven en in recentere tijden door de leiders is aangehaald, en ook nu herhaald kan worden. Ik zal deze brief van het Eerste Presidium uit 1913 (bestaande uit president Joseph F. Smith, Anthon H. Lund en Charles W. Penrose) voorlezen. De titel is „Een waarschuwende stem."

„Aan de ambtenaren en leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen:

Vanaf de tijd van Hiram Page (zie LV 28) zijn er in verschillende perioden aan de leden van de kerk manifestaties geweest van misleidende geesten. Soms wenden zij zich tot mannen en vrouwen, die wegens overtredingen een gemakkelijker prooi voor de aartsverleider zijn geworden. In andere gevallen blijkt het dat zelfs mensen, die zichzelf beroemen op het strikt naleven van de wetten en verordeningen van de kerk door valse geesten misleid zijn, omdat die zo uitstekend een goddelijke bron na kunnen bootsen, dat zij, die denken „uitverkoren" te zijn het moeilijk vinden de essentiële verschillen te onderscheiden. Satan zelf heeft zich eens als ‚een engel des lichts' voorgedaan.

Wanneer visioenen, dromen, talen, profetieën, indrukken of een buitengewone gave of inspiratie met de aanvaarde openbaringen van de kerk in strijd blijken te zijn of tegen de beslissingen van de erkende autoriteiten zijn, kunnen de heiligen der laatste dagen zeker weten dat het niet van God afkomstig is, hoe aannemelijk het ook mag lijken. Ook moeten zij begrijpen, dat de richtlijnen voor het leiden van de kerk door openbaringen via het hoofd van de kerk komen. Alle getrouwe leden hebben het voorrecht inspiratie te ontvangen van de Heilige Geest voor henzelf, hun gezinnen en voor degenen, over wie zij door roeping en ordening gesteld zijn. Maar alles, wat in strijd is met datgene, dat via het hoofd van de kerk van God komt, kan nooit als gezaghebbend of betrouwbaar worden gezien. Zowel in stoffelijke als in geestelijke zaken kunnen de heiligen goddelijke leiding en openbaring voor zichzelf ontvangen, maar dit geldt dan niet voor anderen en is in geen geval juist wanneer het tegen de leerstellingen, verbonden of discipline van de kerk gaat of tegen vaststaande feiten, bewezen waarheden of normaal verstand is. Niemand heeft het recht zijn medeleden van de kerk mee te slepen in beschouwingen of waaghalzerij met de mededeling dat dit via goddelijke openbaring of visioen of droom is geïnspireerd, in het bijzonder wanneer dit tegen de stem van erkende autoriteiten (lokale of algemene) in gaat. De kerk van de Heer is ‚een huis van orde'. Zij wordt niet geregeerd door individuele gaven of manifestaties, maar door orde en de macht van het heilige priesterschap zoals dat gesteund wordt door de stem van de leden van de kerk bij de conferenties.

In de verslagen over de geschiedenis van de kerk staan vele zogenaamde openbaringen door bedriegers en dwepers, die geloofden in de manifestaties die zij ontvangen hadden en waarmee zij probeerden door anderen te worden geloofd. In alle gevallen was het resultaat teleurstelling, verdriet en onheil. Financiëel verlies en soms volledige armoede volgden vaak. Wij zien het als onze plicht de heiligen der laatste dagen te waarschuwen tegen de bedrieglijke en ondermijnende plannen die geen enkele garantie tot slagen hebben behalve dan door de plannenmakers met die geestelijke manifestatie en de invloed, die zij hierdoor op hun slachtoffers in hun opgewonden staat hebben.

Wij waarschuwen de heiligen tegen het investeren van hun geld of eigendommen in aandelen, die niemand anders dan de uitgevers ervan enig profijt zullen brengen. Financiële plannen om geld bij elkaar te krijgen met als doel ‚Zion te verlossen' of voor de ‚zaligheid van de doden' of andere schijnbaar goede doelen, moeten door niemand gesteund worden, die de orde van de kerk kent. Zulke plannen zijn uitsluitend een verspilling van tijd en geld, die anders toegewijd hadden kunnen worden vóor doelen die noemenswaardiger zijn op aarde en in de hemel." (Messages of the First Presidency, bijeengebracht door James R. Clark, /Bookcraft, 1970/, deel 4, blz. 285, 286.)

Het verbaast mij steeds weer hoe lichtgelovig verschillende leden van de kerk zich wat betreft het overbrieven van opzienbarende verhalen, dromen, visioenen of voorgegeven patriarchale zegeningen, of citaten of aanhalingen die men afkomstig uit iemands persoonlijk dagboek, verondersteld. Zo bestaat er bij voorbeeld een hardnekkig gerucht, dat een van onze algemene autoriteiten veronderstеldt wordt een dringende oproep te hebben gekregen de kerk tegen de openbaringen van de Heer in te leiden, en nu denken vele mensen, dat er een bepaalde verdeeldheid bij de autoriteiten van de kerk bestaat. Onderzoekers van deze zaak hebben ontdekt dat de ondertekenaar van deze brief niet bestaat en zijn naam fictief is, omdat hij niet in de verslagen van de kerk of elders te vinden is. Toespraken hierover zijn dus vals, en toch is het verbazingwekkend te ontdekken dat deze niet-bestaande brieven en deze veronderstelde openbaringen, die absoluut niet waar zijn, als gerucht hun weg vinden in de vergaderingen van de zusterhulpvereniging, in de priesterschapsquorums, haardvuuravonden, instituut- en kweekschoolbijeenkomsten.

Broeders in het priesterschap, wij zouden u, als verdedigers van het geloof, willen vragen de heiligen te smeken op te houden het werk van de duivel te bevorderen. Gebruik uw tijd om het werk van de Heer te bevorderen, en sta niet toe dat deze dingen onder uw toezicht voorkomen, want het zijn werken van de satan en we spelen hem in de kaart als wij toestaan dat er dergelijke dingen rondgebazuind, gesproken, herhaald en overal verspreid worden.

In de patriarchale zegen van een van onze broeders zou gezegd zijn, dat hij over de kerk zou presideren wanneer de Heiland komt. Dit is, uiteraard, niet waar. Iemand anders onder ons zou hebben gezegd, dat er momenteel mensen leven, die de Heiland bij zijn wederkomst zullen zien. Ook dit is zuiver fantasie. De Meester heeft immers gezegd, dat de tijd van zijn wederkomst zal zijn als een dief in de nacht, dat zelfs de engelen in de hemel die tijd niet kennen. Als we daar even over doordenken, dan beseffen we ook, dat niemand, die enig gezag draagt, ooit zal zeggen dat een dergelijke verklaring waar is.

En zo kunnen we doorgaan. Een van onze broeders zou gezegd hebben, dat de mensen uit Californië zouden moeten verhuizen naar de toppen van de Rocky Mountains, omdat ze alleen daar veilig zouden zijn. In tegenstelling daarmee vertellen we onze mensen juist dat veiligheid alleen daar is, waar de reinen van hart wonen, en dat het overal waar we wonen even veilig is, wanneer we de geboden van God gehoorzamen.

Broeders, ik herhaal nu: sta alstublieft niet toe dat het werk van de duivel in uw midden voortgaat en het onderwerp van bespreking of zelfs van lessen wordt. Spreek over de rechtvaardige werken en de kracht van de duivel zal onder u verdwijnen.

Er is nog één onderwerp, waarover ik met u wil spreken. Het is afkomstig van president Joseph F. Smith, en is getiteld: „Vervolging volgt op openbaring."

Ik geloof niet dat er ooit een volk is geweest dat zich liet leiden door openbaring, of door de Heer als zijn volk werd erkend, dat niet werd gehaat en vervolgd door goddeloze en verdorven mensen. Er is misschien wel nooit een volk erger vervolgd dan dit volk vervolgd zou worden, indien het vandaag in de macht van de vijand lag om ons te vervolgen zoals het in de macht van Nero en de Romeinen lag om de heiligen in hun tijd te vervolgen. Er is nooit een tijd geweest dat de goddelozen meer vastbesloten waren het koninkrijk te bestrijden en het van de aarde te verdelgen, dan thans het geval is, en dat zij daarin niet slagen kan alleen te wijten zijn aan het onmogelijke van de taak die zij hebben ondernomen. En dit is voor iedereen een bewijs dat Gods priesterschap hier is, en dat velen van de heiligen hun roeping eer aandoen en dat zij het priesterschap en ook de Heer in ere houden, zowel met hun leven als met hun vermogen, die Hem toebehoren. (Deseret Weekly News, (1875) deel 24, blz. 708; zie ook Evangelieleer, blz. 46.)

U, als priesterschapsdragers, behoort te weten, dat het beginsel van openbaring door de juiste kanalen de aanleiding is geweest voor iedere vervolging in deze bedeling, of het nu over het priesterschap, het huwelijk, de vergadering van Zion of opvolging in de priesterschap ging. Misschien is deze vervolging ons eveneens een doorn in het vlees, zoals Paulus zei (2 Korintiërs 2 : 7) als een engel van satan, opdat we ons anders wel eens bovenmatig verheven zouden kunnen voelen door de openbaringen, die de Heer via zijn profeten aan zijn mensen geeft.

De profeet Joseph Smith werd vervolgd en gehaat; zijn leven werd zo vaak bedreigd, dat hij zei: „Waarom word ik vervolgd wegens het vertellen van de waarheid?... Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet; want ik wist dat ik daarmee zou zondigen tegen God, en onder veroordeling komen." (Joseph Smith 2 : 25.)

Een paar jaar geleden kwam hier een man bij ons en zei tegen een van onze broeders: „Wanneer u één van uw beginselen opzij zet, kon ik morgen lid van de kerk worden." Onze broeder vroeg: „Welk beginsel bedoelt u?"

Hij antwoordde: „Als u uw geloof in hedendaagse openbaringen opzij zet, kan ik lid van uw kerk worden."

Daarna maakte de broeder, die lid van de kerk was, een verbazingwekkende opmerking: „Weet u, ik denk dat we daar wel wat aan kunnen doen."

Wanneer wij ooit op een punt komen, waarop we gaan ontkennen dat er geen openbaringen meer in deze kerk zijn, is dat gelijk aan de stelling, dat de macht van God niet meer in ons midden is. Wij moeten geloven, en ook volstrekt zeker weten, dat God wel degelijk bestaat, en dat

Hij ons alles over zijn koninkrijk, zoals het nu is, openbaart; zoals Hij dat in iedere bedeling van de kerk heeft gedaan. Ik zou graag willen, dat we deze dingen begrijpen. En u, broeders, die de kerk veilig moet leiden, ik zou graag willen dat u zou groeien in alle macht en waardigheid van uw roepingen en deze bedrieglijke dingen, die de eenheid onder ons volk bedreigen zou uitwerpen. Het grootste gevaar dat er onder ons heerst is de angst. Angst komt niet van de Heer. De vruchten van de Geest zijn geloof en vrede. Moge wij ons volk leren, waar zij naar vrede kunnen zoeken: niet de vrede, die in de regeringsgebouwen gesloten wordt of door het leger met tanks en kanonnen gehandhaafd wordt, maar de vrede, die komt, zoals de Meester ons heeft geleerd, door het overwinnen van wereldse zaken. God helpe ons dit te begrijpen en zo te leven als van een heilige der laatste dagen verwacht wordt in deze tijd, vol beproevingen en moeilijkheden. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Maar gewoon leraar

Thomas S. Monson

Vaak horen wij de uitdrukking: „De tijden zijn veranderd" en misschien is dat ook wel zo. Onze generatie is getuige geweest van enorme vorderingen op het gebied van de geneeskunde, het vervoerswezen, de communicatiemiddelen en het wetenschappelijk onderzoek in 't algemeen, om er slechts een paar te noemen. Toch zijn er ook van die geïsoleerde eilanden van bestendigheid temidden van die onmetelijke zee van verandering. Zo zijn bijv. jongens nog altijd jongens en blijven ze steeds diezelfde jongensachtige grootspraak verkopen.

Een poosje geleden ving ik toevallig een gesprek op dat naar mijn vaste overtuiging wel vaker zal voorkomen. Drie kleine jongens waren bezig onder elkaar de betrekkelijke deugden van hun vaders te bespreken. De een pochte: „Mijn pa is groter dan jouw pa," waarop een ander antwoordde: „Nou, maar mijn pa is knapper dan jouw pa." De derde bracht daar tegenin: „Mijn pa is dokter," en spottend smaalde hij toen nog: „En jouw pa is maar gewoon leraar."

De roep van een moeder beëindigde het gesprek, maar de woorden bleven steeds in mijn oren naklinken: „Maar gewoon leraar. Maar gewoon leraar. Maar gewoon leraar." Er zal nog wel eens een dag komen waarop al die kleine jongens geïnspireerde leraren op hun juiste waarde leren schatten. Dan zullen ze met oprechte dankbaarheid erkennen dat die leraren op hun persoonlijk leven een onuitwisbaar stempel hebben achtergelaten.

„De invloed van een leraar," zo heeft Henry Brook Adams [1] eens opgemerkt, „is van eeuwige strekking; hij weet nooit waar die invloed ophoudt." Dit ware woord geldt voor al onze leraren: ten eerste voor de leraren thuis, in het gezin, ten tweede voor de leraren op school en ten derde voor de leraren in de Kerk.

Die ene leraar of lerares die u en ik zich nog het beste herinneren is misschien ook wel degene die de sterkste invloed op ons heeft uitgeoefend. Misschien was het wel een onderwijzeres die niet eens een schoolbord gebruikte en nooit een graad aan de universiteit had behaald, maar haar lessen waren van eeuwige strekking, en haar bezorgdheid voor ons was echt. Ja, ik spreek nu over onze moeder, en in één adem met haar noem ik vader. Inderdaad zijn alle ouders leraren.

De leerling in de klas van die met een goddelijke opdracht belaste leraar, ik bedoel het pasgeboren kind dat in uw of in mijn gezin zijn intrede doet, is een liefelijke prille bloesem der mensheid, pas uit Gods eigen woning op aarde gevallen, om hier tot bloei te komen.

De beste tijd voor het geven van onderwijs gaat snel voorbij. Gunstige gelegenheden zijn vergankelijk. Ouders die de verantwoordelijkheid om hun onderwijsroeping na te streven van dag tot dag van zich afschuiven, zullen wellicht in later jaren tot het bittere inzicht komen in het zo dikwijls herhaalde gezegde: „Het had zo mooi kunnen zijn."

Mochten ouders behoefte hebben aan meerdere inspiratie om met de hun van God gegeven onderwijstaak te beginnen, laten zij dan bedenken dat het krachtigste samenspel van emoties niet wordt opgeroepen door een of ander groots kosmisch gebeuren, en evenmin is te vinden in romans of geschiedboeken, maar gewoon door een ouder die neerblikt op een slapend kind.

Geschapen „naar het beeld van God" (zie Gen. 1:27.); die heerlijke bijbelse passage, verkrijgt een nieuwe sensationele betekenis voor ouders die dit telkens weer zelf doorleven. Dan wordt het ouderlijk huis een haven die men een hemel zou kunnen noemen, waar liefhebbende ouders hun kinderen „leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen." (L. & V. 68:28.) Nooit is de omschrijving „maar gewoon leraar" van toepassing op dergelijke geïnspireerde ouders.

Laten wij vervolgens eens denken aan een schoolonderwijzeres. Onvermijdelijk daagt voor ieder kind die meestal huilerige morgen, waarop het huiselijk milieu terwille van het onderwijs ten dele plaats maakt voor het klaslokaal. Dan sluiten alle moederskindjes zich aan bij die blijde schare, die zich iedere dag vanuit de ouderlijke woning op weg begeeft naar de schoolklassen. Daar gaat een nieuwe wereld voor hen open. Onze kinderen maken kennis met hun schoolonderwijzers en -onderwijzeressen.

Zo'n onderwijzeres bijv. geeft niet alleen vorm aan de verwachtingen en ambities van haar leerlingen, maar ze beïnvloedt bovendien het standpunt dat zij eenmaal zullen innemen tegenover hun eigen toekomst en tegenover zichzelf. Is zij niet voor haar taak berekend, dan zal zij littekens achterlaten op het leven van jonge kinderen, hun zelfrespect geweld aan doen en hun een verwrongen beeld bijbrengen van zichzelf als mens. Heeft zij echter haar leerlingen lief en koestert ze hoge verwachtingen van hen, dan zal hun zelfvertrouwen toenemen, dan zullen hun talenten tot ontwikkeling komen en hun toekomst zal zijn verzekerd.
Ongelukkigerwijze zijn er ook wel leraren die er veeleer behagen in scheppen het geloof van hun leerlingen te niet te doen dan om bruggen te bouwen die tot een goed leven leiden. Wij moeten er altijd op bedacht zijn dat de macht om anderen te leiden, tevens de macht is om hen te misleiden, en de macht der misleiding is de macht tot vernietiging.
Om het eens te zeggen met de woorden van wijlen president J. Reuben Clark Jr.: „Hij, die twijfel zaait over deze grondwaarheden en het geloof hieraan vernietigt, verwondt, verminkt en verlamt de ziel.
God zal zo iemand hiervoor streng verantwoordelijk houden en wie kan de diepten meten waarin iemand zal vervallen, die willens en wetens in een ander de kans op de celestiale heerlijkheid vernietigt?" (*Onsterfelijkheid en het eeuwige leven*, blz. 185.)
Aangezien wij niet kunnen nagaan wat er in de klas gebeurt, kunnen wij tenminste de leerling voorbereiden. U vraagt: „Hoe?" Daarop antwoord ik: „Verschaf hem een gids op weg naar de heerlijkheid van het celestiale koninkrijk van God, ja, een barometer waarmee hij onderscheid kan maken tussen Gods waarheden en de theorieën der mensen."
Jaren geleden heb ik eens zo'n gids in de hand gehouden. Het was een boekwerk met Schriftuur die wij doorgaans de drie-in-één combinatie noemen en die het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde bevat. Dit boek was een geschenk van een liefhebbend vader aan een mooie, bloeiende dochter, die zorgvuldig zijn raad opvolgde. Op het schutblad had haar vader deze geïnspireerde woorden geschreven:

Aan mijn geliefde Maurine, 9 april 1944
Opdat je een blijvende maatstaf mag hebben, aan de hand waarvan je onderscheid kunt maken tussen de waarheid en de dwalingen der menselijke filosofieën, en zo in godsvrucht moogt toenemen, naarmate je kennis vermeerdert, geef ik je dit heilige boek om er geregeld in te lezen en het je leven lang in ere te houden.
Je liefhebbende vader, Harold B. Lee

Nu vraag ik u nog eens: „Maar gewoon leraar?"
Laten wij ons tenslotte wenden tot de leraar die wij gewoonlijk zondags ontmoeten, nl. de leraar in de Kerk. In die omgeving komen de geschiedenis van het verleden, de hoop van het heden en de belofte voor de toekomst samen. Hier leert vooral de leraar zelf dat het gemakkelijk is een farizeeër te zijn en moeilijk om discipel te zijn. De leraar wordt door zijn leerlingen beoordeeld, niet alleen volgens wat en hoe hij onderwijst, maar ook naar zijn levenswijze.
De apostel Paulus gaf de Romeinen deze raad:
„Gij die dan een anderen leert, leert gij uzelven niet? Die predikt, dat men niet stelen zal, steelt gij? Die zegt, dat men geen overspel doen zal, doet gij overspel?" (Rom. 2:21-22.)
Paulus, die geïnspireerde en dynamische leraar, doet ons hier een goed voorbeeld aan de hand. Misschien valt het geheim van zijn succes te verklaren uit de ervaring die hij heeft opgedaan in de sombere kerker die hem gevangen hield. Paulus kende de zware, eentonige tred van de soldatenvoeten en het gerammel van de ketenen die hem gebonden hielden. Toen de gevangenbewaarder die Paulus gunstig gezind scheen te zijn, hem vroeg of hij raad nodig had over hoe hij zich tegenover de keizer moest gedragen, zei Paulus dat hij al een raadgever had, nl. de Heilige Geest.
Diezelfde Geest leidde Paulus toen hij midden op de Areopagus stond en het opschrift las: „Aan de onbekende God," en naar aanleiding daarvan verkondigde: „... Dezen dan, Dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden. De God die de wereld gemaakt heeft en alles wat daarin is ... woont niet in tempelen met handen gemaakt; ... alzo Hij Zelf allen het leven, en den adem, en alle dingen geeft; „Want in Hem leven wij, en bewegen wij ons en zijn wij ... Want wij zijn ook Zijn geslacht." (Hand. 17:23-24, 25 en 28.)
Wederom rijst de vraag: „Maar gewoon leraar?"
Thuis, op school of in het huis van God is er één Leraar, Wiens leven dat van alle andere leraren in de schaduw stelt. Hij leerde over leven en dood, over plicht en bestemming. Hij leefde niet om gediend te worden, maar om te dienen; niet om te ontvangen, maar om te geven; niet om Zijn eigen leven te behouden, maar om het voor anderen op te offeren. Hij verkondigde een liefde schoner dan begeerte, een armoede rijker dan schatten. Men zei van deze Leraar dat Hij leerde als macht hebbende, en niet als de schriftgeleerden. (Zie Mt. 7:29.) In de tegenwoordige wereld, waar vele mensen begerig zijn naar goud en naar roem, en beheerst worden door een onderwijsopvatting van „publiceren of vergaan", willen wij bedenken dat deze Leraar nooit iets geschreven heeft — slechts eenmaal schreef hij in het zand, en de wind vernietigde Zijn handschrift voorgoed. Zijn wetten werden niet in steen gegrift, maar in de harten der mensen. Ik spreek hier over de Meester-Leraar, nl. Jezus Christus, de Zoon van God, de Verlosser en Zaligmaker van heel de mensheid.

Wanneer toegewijde leraren gevolg geven aan Zijn vriendelijke uitnodiging: „Komt, leert van Mij," dan leren zij ook, maar tevens worden zij deelgenoten van Zijn goddelijke macht. Als kleine jongen heb ik ondervonden wat het was onder de invloed van een dergelijke lerares te geraken. In onze zondagsschoolklas leerde zij ons over de schepping van de wereld, de val van Adam en het verzoenende offer van Jezus. Als eregasten bracht zij mee naar de klas figuren als Mozes, Jozua, Petrus, Thomas, Paulus en Jezus de Christus.

Ook al zagen wij hen niet, wij leerden hen toch liefhebben, eren en hun voorbeeld navolgen.
Nog nooit is haar onderwijs zo dynamisch geweest en de invloed daarvan duurzamer dan op zekere zondagmorgen, toen ze bedroefd het overlijden bekend maakte van de moeder van een klasgenoot. Wij hadden Frits die morgen wel gemist, maar wisten niet wat de reden van zijn afwezigheid was. De les ging over het onderwerp: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen." (Hand. 20:35.) Halverwege het lesuur sloot onze lerares het lesboek en opende onze ogen, oren en harten voor de heerlijkheid van God. Ze vroeg: „Hoeveel geld hebben wij in de feestkas van onze klas?"
Daar het een slappe tijd was in die dagen, klonk het antwoord vol trots: „Vier gulden en vijfenzeventig cent."
Toen stelde ze o zo vriendelijk voor: „Bij Frits thuis zitten ze verlegen om geld en zijn ze door een groot verdriet getroffen. Wat zouden jullie ervan denken als wij vanmorgen zijn familieleden eens gingen opzoeken en wij hun dan jullie kasgeld gaven?"
Het zal mij altijd bijblijven hoe dat kleine gezelschap die drie stadsstraten verder wandelde, het huis van Frits binnenging en hem, zijn broertjes, zusjes en vader begroette. Zijn moeder was merkbaar afwezig. Ik zal altijd een kostbare herinnering bewaren aan de tranen die in ieders oog blonken, toen de witte envelop die onze dierbare feestkas bevatte van de fijne hand van onze lerares overging in de hand van de diepbedroefde vader. Op onze terugweg naar het kerkgebouw liepen we gewoonweg te huppelen. Ons hart was lichter dan ooit, onze blijdschap was volkomener, en ons begrip was verdiept. Een door God geïnspireerde lerares had haar jongens en meisjes een eeuwige les van goddelijke waarheid geleerd: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen."
Wij hadden met recht de woorden van de discipelen op de weg naar Emmaüs kunnen herhalen: „Was ons hart niet brandende in ons . . . als Hij ons de Schriften opende?" (Luk. 24.32.)
Nu wil ik nog eens terugkomen op het eerder vermelde gesprek tussen die kleine jongens. Toen die jongen hoorde schimpen: „Mijn pa is groter dan de jouwe, mijn pa is knapper dan de jouwe, mijn pa is dokter," had hij best kunnen antwoorden: „Jouw pa kan wel groter zijn dan de mijne; jouw pa kan wel piloot zijn, of dokter of ingenieur, maar mijn pa, *mijn pa is leraar*."
Dat ieder van ons nog eens zo'n welgemeend en verdienstelijk compliment waardig moge zijn, dat bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen.

1 Henry Brook Adams — Amerikaans geschiedschrijver (1838—1918.) ○

De taak van een profeet

Mark E. Petersen

Het is een groot voorrecht om samen met u, mijn broeders en zusters en vrienden, op deze sabbat de Heer te aanbidden.
De conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen die wij nu houden, is de meest bijzondere in 19 jaar. De verlichtende bediening van onze geliefde president David O. McKay is nu voorbij en sluit de periode van de grootste groei van de kerk in haar 140 jaar oude geschiedenis af.
We beginnen nu een nieuw tijdperk onder president Joseph Fielding Smith, eveneens geliefd en geacht door de jarenlange toewijding aan de zaak van Christus. Morgen zal hij officieel gesteund worden als tiende president van de kerk door de stem van het volk.
De president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is meer dan een president. Voor ons is hij ook de gekozen profeet van God, in dezelfde betekenis als waarin Mozes, Jesaja en Ezechiël geroepen waren. Deze profeten uit vroegere tijden waren openbaarders. Door nieuwe openbaringen ontvingen zij de voor die tijd noodzakelijke goddelijke leiding voor het volk.
In deze betekenis aanvaarden wij de president van onze kerk. Ook hij is openbaarder. Door hem ontvangen we hedendaagse openbaringen, die nodig zijn om ons te helpen de vele serieuze levensproblemen op te lossen.
De meeste mensen, zowel de joden als de christenen, vinden het vreemd, dat wij tegenwoordig de president van onze kerk op die manier beschouwen.
„Een profeet?" vragen zij met een verbaasde blik. „Een profeet? En wat is dan wel een profeet? Kan er tegenwoordig nog iemand profeet zijn? Waren die niet uitsluitend voor de bijbelse tijden bestemd?"
Dit zijn inderdaad goede vragen. Ze behoren gesteld en beantwoord te worden.
De beste uitleg, die we kunnen geven is aan te halen, wat de Bijbel zelf over profeten zegt. Dergelijke dienstknechten van God waren in oude tijden uiterst belangrijk. In feite draaide alles wat de Heer aan zijn mensen bekend wilde maken om hen. Zo vast gevestigd was deze gang van zaken, dat een van hen zei: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten." (Amos 3 : 7.)

mon gebracht, de Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde, en vele andere geschriften. Zover als de verslagen ons leren, is er nooit eerder een profeet op deze aarde geweest, die zoveel geopenbaarde waarheid heeft gegeven, als wij hebben gekregen door deze profeet, die God in onze tijd heeft verwekt. En Hij zei, dat hij niet alleen zijn woord voort zou brengen, maar bovendien mensen zou overtuigen van zijn woord, dat al onder hen verspreid was. Als u nu met mensen praat, zoals ik in mijn zendingswerk doe, en die mensen hebben jaren gestudeerd, sommigen zijn zelfs predikanten, dan ontdekt u, dat u uren met hen kunt praten, zonder dat ze een vraag stellen. U vertelt hen dingen uit hun eigen schriftuur, waarvan ze nooit eerder hebben gehoord. Die kan ik u uit eigen ondervinding zeggen. Iemand, die 30 jaar lang predikant was geweest, was tot de kerk bekeerd en zei eens, toen hij in mijn kantoor zat: „Broeder Richards, als ik eraan denk hoe weinig ik als predikant aan mijn gemeente te bieden had, vergeleken met wat ik nu heb in de volheid van het herstelde evangelie, dan wil ik teruggaan en al mijn vrienden vertellen wat ik heb gevonden. Maar nu willen ze niet naar me luisteren."

De Heer zei in zijn belofte aan Joseph, met betrekking tot deze profeet uit onze tijd, dat hij mensen tot zaligheid zou brengen. Waarom? Omdat hij begiftigd zou worden met dezelfde autoriteit, die Jezus aan zijn twaalf gaf toen Hij zei: „Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen . . ." (Johannes 15 : 16.) „. . . En wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen." (Matteüs 16 : 19.) Zonder dat gezag kan er geen kerk van Jezus Christus op aarde zijn, die Hij erkent.

De Heer voegt aan die belofte over de profeet Joseph toe: „En Ik zal hem groot maken in Mijn ogen." (2 Nephi 3 : 8.) Wat de wereld ook over deze profeet en deze bedeling mag denken, de Heer heeft beloofd en gesteld, dat hij groot zal zijn in zijn ogen. De Heer heeft hem drieduizend jaar laten wachten voordat hij werd geboren; maar hij was reeds geroepen voor deze grote zending, zoals de Heiland voor zijn zending was geroepen. Dit was niet dezelfde soort zending, maar wel even belangrijk, in die zin, dat het een deel was van het grote eeuwige plan van de Heer voor de zaligheid van zijn kinderen.

We zouden een voor een de opvolgers van de profeet Joseph Smith kunnen noemen. Neem bij voorbeeld Brigham Young. Ik geloof dat er in de geschiedenis geen groter kolonisator bestaat dan Brigham Young. Kijk maar om u heen en zie wat wij hier (in Salt Lake City, Utah — vert.) in deze dalen tussen de bergen hebben, deze tabernakel, die heilige tempel. De stad zelf is een deel van zijn werk nadat hij de pioniers naar deze woestijn had geleid en deze grootse gemeenschap (Utah — vert.) stichtte.

We zouden iedere andere profeet na hem kunnen noemen. Mijn vader bracht ons vaak hierheen, waarbij we 40 mijl moesten reizen, opdat we de leiders van de kerk zouden leren kennen. Ik herinner me, dat ik als kind hier in deze tabernakel zat toen Wilford Woodruff zijn laatste toespraak gaf (ik denk dat het zijn laatste toespraak voor zijn overlijden was), waarin hij vertelde hoe wonderbaarlijk de Geest van de Heer hem had geholpen en geleid. Hij was een man, die werkelijk dicht bij de Heer leefde. Misschien hebt u de geschiedenis gehoord, dat hij geïnspireerd werd om midden in de nacht op te staan en zijn span paarden, dat aan een eik, die ongeveer honderd jaar oud was, stond vastgebonden, los te maken en elders vast te leggen. Daarna kwam er een wervelstorm, die de eik ontwortelde en neer deed vallen op de plaats, waar zijn span paarden en de wagen, waarin hij en zijn vrouw sliepen, hadden gestaan. Als hij niet naar de ingevingen van de Geest had geluisterd, had hem dit zijn leven kunnen kosten.

Hij zou een groep pioniers, heiligen uit Groot-Brittannië, die in New Orleans geland waren, verder leiden. Hij zou bijna aan boord van een schip gaan en afspraken maken, toen iets in hem zei: „Niet doen. Ga niet op dat schip en laat de groep er ook niet op gaan." Dus dankte hij de kapitein en besloot te wachten. Toen het schip nog maar net de rivier opgevaren was vatte zij vlam en geen enkele ziel werd gered. Hij zei: „Als ik niet naar de ingevingen van de Geest van de Heer had geluisterd, zou broeder die-en-die niet in ons midden zijn en ook niet broeder die-en-die. En hij noemde nog meer namen van mensen, die in die groep aanwezig waren.

Nu kan ik doorgaan met de andere profeten, waarvan ik het voorrecht heb ze gekend te hebben. Wat heb ik veel van president Heber J. Grant gehouden! Hij heeft me tot de presiderende bisschop van de kerk geroepen. Wat heb ik veel van president Joseph F. Smith, de vader van onze nieuwe president, gehouden! Hij was een van de grootste profeten, die ik gekend heb. Ik heb hem hier in deze tabernakel horen spreken en de mensen horen zegenen, en ik geloof dat er geen oog droog was door de bijzondere geestelijke kracht, die die man had. Toen ik twee zendingen vervuld had en in zijn kantoor kwam om verslag uit te brengen sloeg hij zijn armen om me heen en zei: „LeGrand, wij houden van je." Dat beloonde mij voor al het zendingswerk, dat ik tot dat tijdstip gedaan had.

Dan denk ik aan president David O McKay. Jarenlang zeiden de heiligen overal waar we kwamen: „Breng onze groeten en liefde over aan president McKay." Zelfs kleine kinderen schreven briefjes en vroegen ons die aan de president te geven. Hij was werkelijk een zeer groot leider!

Er is mij een verhaal verteld over een zakenman, die uit het oosten van de Verenigde Staten kwam en tegen de secretaris van de Kamer van Koophandel zei: „Weet u wat ik nu liever dan wat dan ook zou willen doen nu ik hier ben?" De secretaris antwoordde met: „Nee, wat dan?" Hij zei hierop: „Ik zou die man, David O. McKay, de president van de mormoonse kerk, willen spreken." „Wel, ik denk dat ik dat wel kan regelen," zei de secretaris. Dat deed hij, en president Mc Kay sprak ongeveer een uur lang met hem. Toen hij de trap van het kantoorgebouw van de kerk afliep wendde hij zich tot de secretaris en zei: „Als mij gevraagd zou worden een man te noemen, die ik in mijn leven heb ontmoet en die het dichtst bij mijn ideeën over de Verlosser van de wereld zou komen, zou ik president McKay noemen." Hij was zowel binnen als buiten de kerk bijzonder geliefd.

En nu broeders en zusters hebben we een man, die uit de lendenen van de heilige profeten voortkomt, die zijn leven

aan de kerk heeft gewijd en waarschijnlijk meer over de waarheden van het evangelie heeft geschreven, dan enig ander mens sinds de dagen van de profeet Joseph. Ik ben ervan overtuigd dat het de Heer heeft behaagd te zien dat we hem vandaag met onze stemmen hebben gesteund.
Ik geloof, dat het thema van deze conferentie in mijn gedachten „Waarom een profeet?" is geweest. Waarom moeten we een profeet hebben?
Dan denk ik aan de passage, die broeder Petersen gisteren aanhaalde, waarin de Heer via de profeet Amos zei: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten." (Amos 3 : 7). Wat betekent dat? Het betekent, dat geen eerlijk mens, die in de heilige schriften gelooft, op aarde om zich heen kan kijken om de eeuwige waarheid van God te vinden zonder dat hij een profeet aan het hoofd ervan zoekt, want we hebben geen enkel verslag dat Hij ooit een kerk of beweging heeft gehad, zonder dat er een profeet was.
Dan denk ik aan de woorden van de Heiland toen Hij over Jeruzalem uitkeek en zei:
„Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten. Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren." (Matteüs 23 : 37-39.)
En wanneer iemand komt in de naam des Heren, kan hij niemand anders zijn dan een profeet van God.
De Heiland getuigde van Johannes, die gezonden was om de weg voor Hem te bereiden in het midden des tijds. Hij zei, dat er geen groter profeet uit een vrouw was geboren, dan Johannes de Doper. Dan denk ik aan de woorden van de Heer tot de profeet Maleachi, waarin Hij zegt:
„Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal; plotseling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt . . . Doch wie kan de dag van zijn komst verdragen? . . . Want Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers." (Maleachi 3 : 1, 2.)
Dat verwijst duidelijk niet naar zijn eerste komst, omdat Hij niet plotseling tot zijn tempel kwam en alle mensen konden de dag van zijn komst verdragen. Hij kwam niet om te reinigen en te heiligen; als het vuur van de smelter en het loog van de bleker. In de heilige schrift wordt ons verteld, dat bij zijn komst in de laatste dagen, de goddelozen het uit zullen schreeuwen: „(Laat de rotsen op ons vallen) en verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op de troon." (Zie Openbaring 6 : 16.) In mijn gedachtenwereld was die profeet de profeet Joseph Smith, die gezonden werd om de weg voor zijn komst voor te bereiden, als instrument in de handen van de Heer om dit grote werk van de laatste dagen te organiseren.

Als ik de schriftuur lees, kan ik nog niet volledig de wonderbaarlijke dingen, die de oude profeten hebben verklaard over wat God in onze dagen en in onze tijd zou bewerkstelligen, bevatten, als Hij dat zonder profeet zou doen. De apostel Paulus zei dat de Heer hem de geheimenis van zijn wil had bekendgemaakt. (Zie Efeziërs 1 : 9.) Dat is belangrijk: in de bedeling van de volheid der tijden zal al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samengevat worden. (Zie Efeziërs 1 : 10.) Wij zijn de enige kerk in de wereld, die een programma heeft dat deze verklaring, die door de Heer aan de apostel Paulus is gegeven, nakomt en vervult, en we zouden dat programma niet hebben als we geen profeten zouden hebben, die in onze tijd zijn geboren en getogen.
Ik denk aan die keer dat Petrus tegen de mensen, die de Christus hadden gedood sprak en hen vertelde: „En Hij (God) de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende; Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher." (Handelingen 3 : 20, 21.)
Hoe kan er een „wederoprichting aller dingen" zijn, tenzij er een profeet is om hetgeen de heilige profeten zouden brengen in ontvangst te nemen? Wij getuigen, dat dit is vervuld bij de herstelling van het evangelie.
Ik denk aan de woorden van Maleachi toen deze zei:
„. . . Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban." (Maleachi 4 : 5, 6.)
Wat zou er gebeuren als Elia niet zou komen? En bij wie zou hij komen om ons te redden als er geen profeet zou zijn, die aan het hoofd van het werk van de Heer zou staan? Wij getuigen, dat Elia geweest is en de sleutelen van zijn bedeling heeft overgedragen. Ik denk aan de woorden van de Heer, die Hij door Jesaja liet spreken. Hij sprak:
„Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar; de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan." (Jesaja 29 : 13, 14.)
Ik denk dat deze kerk het wonderbare werk en een wonder is dat Jesaja zag, en hoe zou deze het kunnen zijn als er geen profeet was aan wie de Heer zijn wil bekend zou kunnen maken? „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten." (Amos 3 : 7.)

Ik denk eraan hoe Daniël geroepen werd een droom van Nebukadnessar uit te leggen; u herinnert zich misschien nog wel dat Nebukadnessar de droom was vergeten en alle geleerden, bezweerders en tovenaars riep, maar niemand kon hem vertellen wat hij gedroomd had. Toen kwam Daniël, die zei: „Er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart; Hij heeft de koning Nebukadnessar bekendgemaakt wat in toekomende dagen geschieden zal. Uw droom en de gezichten die u op uw legerstede voor ogen kwamen, waren deze." (Daniël 2 : 28.) Toen vertelde hij hem over de opkomst en het verval van de koninkrijken van deze wereld tot aan de laatste dagen, wanneer de God van de hemel een koninkrijk zal vestigen, dat nooit verwoest zal worden of aan een ander volk gegeven zal worden, maar in plaats

daarvan zal het als een steen, die zonder handen uit de bergen gehaald is zijn, en voort rollen totdat het zelf zo groot als een berg zal zijn en uiteindelijk de gehele aarde zal vullen.

Ik vraag u — waarom een profeet? Hoe kan de God van de hemel anders zo'n werk volbrengen zonder een profeet, door wie Hij zijn gedachten en wil kan bedenkmaken?

Toevallig sprak een van onze zendelingen, toen ik zelf president van de zending in de zuidelijke staten in Florida was, een keer over die passage uit de schriftuur. Aan het eind van de vergadering stond ik bij de deur toen er een man naar me toekwam en zichzelf voorstelde als predikant. Hij zei: „U verwacht toch niet dat wij geloven dat de mormoonse kerk dat koninkrijk is, hè?" En toen ik zei: „Jazeker, waarom niet?" antwoordde hij: „Dat kan niet". „Waarom zou dat niet kunnen?" vroeg ik. „Wel," antwoordde hij weer, „we kunnen geen koninkrijk zonder koning hebben en we hebben geen koning, dus hebben we ook geen koninkrijk." „Mijn vriend," zei ik, „misschien hebt u niet ver genoeg doorgelezen. Lees het zevende hoofdstuk van Daniël eens door, en u zult zien dat Daniël iemand als een mensenzoon zag, die met de wolken des hemels kwam en hij kreeg de heerschappij over het koninkrijk, dat alle andere koninkrijken machten en natiën onderwerpt." (Zie Daniël 7 : 13, 14.) Daarna vroeg ik aan deze predikant: „Vertelt u mij eens hoe het koninkrijk bij zijn komst met de wolken van de hemelen gegeven kan worden als er geen koninkrijk voor hem is bereid? Dat is deze kerk: de voorbereiding en de herstelling van alle dingen waarover alle heilige profeten hebben gesproken. Toen zei ik: „Misschien wilt u weten wat er verder met dat koninkrijk gaat gebeuren? Lees dan iets verder in dat zevende hoofdstuk en u zult zien dat Daniël zegt: „Daarna zullen de heiligen des Allerhoogsten het koningschap ontvangen, en zij zullen het koningschap bezitten tot in eeuwigheid." (Daniël 7 : 18.) En als dat nog niet voldoende is voegt Daniël er nog aan toe: „tot in eeuwigheid der eeuwigheden."

De heiligen van de Allerhoogste God hebben nu deze conferentie bijgewoond en u hebt de belofte gekregen dat deze koninkrijken aan u zullen worden gegeven als u uzelf er waardig voor maakt. Daarom zeg ik u, dat u geen enkel grootser werk op deze wereld kunt volbrengen dat u meer eeuwig geluk zal brengen dan mee te helpen dit koninklijke, wonderbaarlijke werk en een wonder te helpen voortgaan, totdat het de gehele aarde zal vullen.

Ik zou nog een uurtje door kunnen gaan met u over de andere dingen, die de God van de hemel heeft besloten in onze dagen te doen, te vertellen. Hij zou ze niet kunnen doen zonder en profeet van God en daarom sta ik hier nu om u mijn getuigenis te geven, dat deze kerk is en wordt geleid door levende profeten. Ik steun onze nieuwe profeet, ziener en openbaarder, samen met zijn raadgevers ten volle; ik vraag God hen te zegenen en de heiligen over de gehele wereld te zegenen, opdat zij waardig mogen zijn voor hun erfdeel, deelgenoten te zijn in dit grote werk van de laatste dagen, waarbij God aan het hoofd staat en zijn profeten de aardse leiding hebben. Ik bid dit, en vraag God u allen te zegenen, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

De sleutel tot vrede

Marion G. Romney

Afgelopen herfst werd ik aan het eind van een rondreis door drie zendingsgebieden, waarin ik persoonlijk ongeveer 400 zendelingen had geïnterviewd, nogal plotseling van m'n stuk gebracht. Een zendeling vroeg me ineens: „Wat is nu eigenlijk zo bijzonder aan een interview met een algemene autoriteit?"

Omdat ik tijd wilde winnen antwoordde ik met een wedervraag: „Wat bedoel je?"

Hierop antwoordde hij: „Nou, de meeste zendelingen kijken vol verwachting uit naar een interview met een algemene autoriteit en praten daar nog heel lang over na. Ik begrijp eigenlijk niet goed wat daar nu zo bijzonder aan is."

Omdat ik van de schrik was bekomen zei ik: „Misschien kan ik deze vraag wel beantwoorden. Twee mensen zitten naast elkaar in een conferentie. Buiten gekomen zegt de één: ‚Was dit niet de geweldigste conferentie die we ooit hebben bijgewoond? Ik gloei er gewoon van.' De ander daarentegen antwoordt: ‚Nou, ik vond er niets aan. Wat mij betreft was het dezelfde ouwe koek als altijd.' Hoe komt dat?"

Toen ik vanmorgen om 5 uur wakker werd kwamen de volgende woorden in mijn gedachten:

„Nu kan ik, Nephi, niet alles schrijven, wat onder mijn volk werd geleerd; want ik ben in het schrijven niet zo bekwaam als in het spreken; want wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert die macht van de Heilige Geest tot het hart der mensenkinderen." (2 Nephi 33:1.)

Vandaag is mijn boodschap bepaald niet ingewikkeld. Zij is duidelijk en eenvoudig, en welbekend voor de meesten van ons. Ik heb haar „De sleutel tot vrede"; genoemd. Zij is ontzettend belangrijk. Ik realiseer mij echter wel, dat het ouwe koek is tenzij ik door de macht van de Heilige Geest spreek en u door diezelfde macht luistert. Ik heb gevast en gebeden, dat wij allemaal aan die Geest en macht zullen deelhebben en nu vraag ik u met mij in stil gebed te gaan: O God, onze hemelse Vader, laat ons nu spreken en luisteren door de macht van de Heilige Geest, in de naam van Jezus Christus. Amen. Ik wil mijn toespraak inleiden door de woorden van iemand die gedoopt was aan te halen:

„Ik heb bijna alle kerken uitgeprobeerd", schrijft ze, „maar voelde me alleen maar leeg. Toch had ik het gevoel dat er iets heel belangrijks in godsdienst zat ... Na jarenlang naar het antwoord gezocht te hebben was ik gestopt naar kerken te gaan en drie jaar lang had ik geen enkele kerk van binnen gezien. Toch bad ik en had nog steeds dat verlangen naar het onbekende iets van binnen.

Toen belde er op een donderdag omstreeks lunchtijd twee gelukkige jongemannen aan. Zij zeiden dat zij zendelingen waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en dat zij een belangrijke boodschap voor mij hadden ... Na het tweede bezoek wist ik dat ik hiernaar mijn hele leven had gezocht ..."

Zij vervolgde: „Wat de meeste indruk op mij maakte was de nieuwe en wonderbaarlijke gedachte dat God leeft. Nu weet ik hoe ik mij onze God moet voorstellen. Joseph Smith heeft hem gezien en Hij heeft vlees en beenderen, zoals wij ook hebben. Dit was iets geweldigs voor mij, want ik stelde me altijd iets abstracts geestelijks voor dat overal overheen zweefde. Niets waaraan ik me vast kon houden. Nu is God realiteit voor me geworden; iemand en niet langer iets. Dit was het antwoord op mijn vertroebelde gedachten." (Millennial Star, juni 1960.)

In haar nieuw verworven kennis van de ware en levende God had deze nederige vrouw iets gevonden, wat alle oprechte mensen zoeken: de sleutel tot vrede, vrede in eigen hart en ziel en vrede onder de mensen en natiën.

De ervaring van onze bekeerlinge is een voorbeeld hoe een dergelijke kennis ieder persoonlijk vrede kan brengen. Vrede onder de mensen en volkeren zijn een natuurlijk gevolg wanneer voldoende mensen zelf vrede in hun hart hebben. Hoe een kennis van de levende en ware God mensen kan aanzetten om de wegen van de vrede te bewandelen wordt indrukwekkend beschreven in de inleiding van Antiquities of the Jews door Josephus. Ik neem de vrijheid hieruit te citeren. Hij zegt:

„Mozes vond het zeldzaam belangrijk en noodzakelijk, dat hij, die zijn eigen leven goed wilde leiden en wetten aan anderen geven, in de eerste plaats de goddelijke natuur in beschouwing moest nemen, en ernaar streven die na te leven. Evenmin kon hijzelf (Mozes) een juiste instelling hebben zonder een dergelijke beschouwing; of kon iets wat hij schreef zonder dat, de waarden in zijn lezers versterken ... tenzij zij in de eerste plaats hebben geleerd dat God de Vader en Heer van alle dingen is en daardoor degenen, die Hem volgen gelukkig laat zijn. Maar degenen, die de paden der deugd niet bewandelen komen onherroepelijk in de ellende te zitten. Toen Mozes deze les aan zijn volk wilde leren (gaat Josephus verder) begon hij de wetten niet op dezelfde manier als andere wetgevers te ontwerpen door contracten met de mensen te maken, maar wel door hun gedachten en geest te richten op God en zijn schepping van de wereld. Hij probeerde hen ervan te overtuigen, dat wij als mens de uitnemendste van alle scheppingen van God op deze aarde zijn. Nadat hij hen eenmaal tot geloof had gebracht, was het gemakkelijker hen van alle andere zaken te overtuigen ... (Josephus besluit met) toen hij hen had laten zien dat God volmaakte waarden had veronderstelde hij, dat de mens daar ook naar behoorde te streven." (The Works of Josephus, blz. 38, 39.)

En zo gebeurt het ook. Als de mens de ware en levende God op de juiste manier begrijpt en in Hem gelooft, streeft hij ernaar zijn waarden in zichzelf te ontwikkelen. Hij wordt de leidende ster in hun leven. Hem na te streven wordt dan hun hoogste aspiratie. Zij streven ernaar „volmaakt te zijn, gelijk hun hemelse Vader volmaakt is." (Zie Matteüs 5 : 48.) Dan ontvangen zij in feite een deel van zijn goddelijke natuur. Door dat te doen vergroten zij hun geloof en kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke vriendschap en naastenliefde. Deze waarden zijn volmaakt aanwezig in de ware en levende God. Deze waarden bannen zelfzucht, hebzucht, lust, haat, twist en oorlog uit hun harten. En uiteindelijk volgt hieruit weer innerlijk geluk, tevredenheid, vreugde en vrede.

Het bijna universele voorschrift om tegenwoordig vrede te vinden is: „terug naar God." „We moeten ons tot God wenden om vrede te vinden," is overal de kreet van rechtschapen mensen. Vrede verlaat ons niet omdat we niet weten hoe het komt, maar omdat we de God tot wie we ons moeten wenden niet kennen.

Als we ons tot valse goden wenden ontvangen we geen vrede. Het aanroepen van de goden van de mythologie, de heidense goden, gesneden beelden en vluchtige goden, die de wijzen van deze wereld hebben geschapen, hebben de zelfzucht, hebzucht en lust alleen maar vergroot en dat heeft de twisten, de conflicten en de tweedracht doen toenemen. Wat de mensen doen moeten om vrede te vinden is de ware en levende God te ontdekken en te volgen: de God, die door onze pasgedoopte bekeerlinge ontdekt was. Hem te vinden en te volgen is de grootste behoefte van deze generatie, zoals het voor alle generaties geweest is.

Een kennis van God is de sleutel tot vrede in de harten van de mensen en de landen van deze aarde, zoals het ook de sleutel is tot het eeuwige leven in de wereld achter het graf. Omdat de kennis van God zo belangrijk is heeft Hij zichzelf steeds weer opnieuw door alle eeuwen heen bekendgemaakt. Daarom heeft de mens geen enkel recht Hem niet te willen kennen.

In het eerste hoofdstuk van Genesis verklaart Mozes de vorm en natuur van God met deze eenvoudige woorden:

„En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen." (Genesis 1 : 27.)

Ieder gelovig mens kan deze ondubbelzinnige woorden begrijpen. Mozes gaf zich echt niet aan bespiegelingen over toen hij aldus God en de mens in dezelfde vorm goot. Hij sprak vanuit een persoonlijke kennis. Door de macht van God was hij opgenomen op een zeer hoge berg. Daar „zag hij God van aangezicht tot aangezicht en Hij sprak met hem ...

En God sprak tot Mozes zeggende: Zie, Ik ben de Here God, de Almachtige ...

En zie, gij zijt Mijn zoon ...

En ik heb werk voor u, Mozes, Mijn zoon; en gij zijt naar de gelijkenis van Mijn Eniggeborene, en Mijn Eniggeborene is en zal zijn de Heiland ..." (Mozes 1 : 1-4, 6.)

Deze duidelijke en vaste kennis van God de eeuwige Vader en Zijn Eniggeboren Zoon, en de gelijkenis en relatie van hen tot de mens werd in de tijd dat hij Israël uit Egypte leidde aan Mozes gegeven. Toen was die openbaring noodzakelijk omdat Israëls kennis van God tijdens hun gevangenschap was verbasterd.

Toch was dat niet de eerste openbaring over dit onderwerp. Na zijn verbanning uit de hof en in antwoord op zijn gebeden hoorde Adam bij het begin van deze wereld „de stem des Heren van den weg tot den hof“ (Mozes 5 : 4), die hem gebood offeranden te brengen. Dit deed hij, waarna hij bezoek van een engel kreeg, die hem onderwees. „En te dien dage viel de Heilige Geest op hem“ en getuigde van de Vader en de Zoon.“ (Zie Mozes 5 : 9.)

Adam leerde even duidelijk en nadrukkelijk als Mozes over de ware en levende God. De Heer zei tegen hen: . . . gij zijt één in Mij, een zoon van God.“ (Mozes 6 : 68.)

Adam en Eva vertelden al deze dingen aan hun kinderen. Maar „. . . Satan kwam onder hen zeggende: . . . Gelooft het niet . . . En zij hadden Satan liever dan God . . .“ (Mozes 5 : 13.)

Mozes was niet de eerste aan wie God Zichzelf bekendmaakte, evenmin was hij de laatste. In het midden des tijds kwam Jezus Christus, de Eerstgeboren Zoon van God in de Geest, naar de aarde als Gods Eniggeboren Zoon in het vlees. Een van de doelen van zijn komst was zowel Zichzelf als zijn Vader bekend te maken. De manier waarop Hij dat deed was bepaald niet onzeker. Paulus begreep en verklaarde dit toen hij zei dat Jezus „de afdruk van zijn (Vaders) wezen“ was (Hebreeën 1 : 3.)

Jezus zei tegen degenen, die bij zijn intocht in Jeruzalem vroegen: „Wie is deze Zoon des Mensen?“ „Wie in Mij gelooft, gelooft niet in Mij, maar in Hem, die Mij gezonden heeft.“ (Johannes 12 : 34, 44, 45.)

Filippus vroeg in de opperzaal: „Here, toon ons de Vader . . .“ Jezus antwoordde: „Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.“ (Johannes 14 : 8, 9.)

Deze leringen waren duidelijk genoeg om de mensen in de apostolische kerk te overtuigen, dat Jezus werkelijk een openbaring was van dezelfde ware en levende God, die Zich aan Adam en Mozes geopenbaard had.

Maar de mensen uit de midden des tijds waren maar weinig anders dan die van nu of uit de tijden van Adam en Mozes. Ze houden meer van satan dan van God en toen satan dan ook in hun midden kwam en hen door zijn filosofieën en drogredenen leerde: „geloof het niet,“ geloofden ze het ook niet. Rondom 325 n. Chr. was een afvallige kerk volledig weggezonken in haar begrip van de ware en levende God door de verwarring, die de geloofsbelijdenis van Nicea gesticht had. In deze afschuwelijke duisternis dwaalde de mensheid tot de negentiende eeuw.

Daarna openbaarde God Zich, in zijn oneindige barmhartigheid opnieuw aan de mensheid, omdat Hij wist welk onheil er over de aarde zou komen als haar inwoners geen begrip van en geloof in de ware en levende God zouden krijgen opdat zij aangezet zouden worden om te zoeken en het recht te doen zegevieren.

In het verleden had Hij Zich aan Adam, Mozes, Jezus en anderen geopenbaard en nu in de laatste bedeling verkoos Hij Joseph Smith. Toen God zijn handen naar hem uitstrekte was Joseph voor de wereld een onbekende jongen, maar voor God was hij geen vreemdeling. Hij was in de hemelen door de Heer uitverkozen en voorbestemd bij de herstelling in de laatste dagen de machtige profeet te worden.

Toen deze jonge profeet in de lente van 1820 uit het heilige bos kwam, had hij een rotsvaste kennis van de ware en levende God omdat hij Hem gezien had en met Hem en zijn geliefde Zoon Jezus Christus had gesproken. Hij wist even zeker als Adam en Mozes, dat deze hemelse Wezens Personen van vlees en beenderen waren, die even duidelijk gevoeld konden worden als de mens; dat God inderdaad de mens naar zijn eigen gelijkenis heeft geschapen.

Vierentwintig jaar later verzegelde Joseph Smith zijn getuigenis van de ware en levende God met zijn bloed.

In deze korte periode had hij, begiftigd met Gods priesterschap vanuit de hemel, onder goddelijke leiding De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gevestigd, die via hem opnieuw de goddelijke opdracht had gekregen de ware en levende God aan alle mensen over de gehele wereld te verkondigen. (Zie LV 68 : 8; 112 : 28.) Dit is de zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en zij doet dit uit alle macht.

En nu, mijn geliefde broeders en zusters binnen en buiten de kerk, en iedereen die binnen het bereik van mijn stem is, getuig ik, als iemand, wiens plicht en eer het is getuigenis van de ware en levende God te geven, dat ik weet, dat deze manifestatie, waarin God Zich bekend heeft gemaakt, waar zijn. Ik getuig ook dat ieder mens die Hem aanvaardt en zijn best doet rechtvaardig te leven, dezelfde vrede zal ondervinden als onze bekeerlinge. Ik getuig dat als er voldoende mensen bij Hem komen, hun kennis en geloof in hen een verandering zal brengen, die niet alleen vrede aan henzelf brengt, maar ook aan deze wereld in nood. Want de sleutel tot vrede zowel voor ieder persoonlijk als voor de natiën is de kennis en het geloof in de ware en levende God. Het enige alternatief voor de vrede, die op deze manier verkregen kan worden is nog meer oorlog en twist, deze zullen uiteindelijk leiden tot de verwoestingen, die door de profeten voorspeld zijn. God geve dat wij voor de vrede mogen kiezen door naar de ware en levende God te zoeken tot wij Hem vinden. Ik bid dit nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

" Kiest heden "

Eldred G. Smith

Ik wil graag mijn diepe dankbaarheid uiten voor de steun die u mij deze ochtend hebt gegeven. Ik bid om de hulp, die nodig is om deze taak volledig te vervullen. Ik wil persoonlijk mijn steun aan president Joseph Fielding Smith en alle andere algemene autoriteiten tonen, daaronder natuurlijk ook diegenen die vandaag voorgesteld werden. De Heer heeft zijn volk altijd leiders en profeten gegeven om ons te leiden en te helpen.

De Heer zei tot Henoch, die maar in de zesde generatie van het mensdom leefde: „Zeg tot dit volk: Kiest heden om te dienen den Heere God, Die u gemaakt heeft." (Mozes 6 : 33.)

Het is vanaf het begin al noodzakelijk geweest dat de profeten van God tot bekering riepen en dat zal de rest van de sterfelijkheid noodzakeljk blijven, zelfs totdat de Heiland komt om duizend jaar lang op aarde te regeren.

Velen van ons denken dat het gemakkelijk zal zijn de Heer te dienen en zijn geboden te onderhouden als we maar in dat duizendjarig rijk, als Christus hier op aarde is en satan gebonden is, mochten leven.

Johannes schreef: „En ik zag een engel nederdalen uit de hemel met de sleutel des afgronds en een grote keten in zijn hand; en hij greep de draak, de oude slang, dat is de duivel en de satan, en hij bond hem duizend jaren, en hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem, opdat hij de volkeren niet meer zou verleiden, voordat de duizend jaren voleindigd waren . . ." (Openbaring 20 : 1-3.)

Vele andere teksten verwijzen naar de duizend jaren, waarin de aarde in een wonderbaarlijke en verheven toestand zal zijn omdat Lucifer, de satan en duivel, gebonden zal zijn.

De schriften zeggen dat hij met een „keten" gebonden zal worden en in een „bodemloze put" geworpen. Voor mij zijn deze woorden symbolisch. Ik kan me geen enkele stalen ketting of put voorstellen, die satan tegen kunnen houden. De enige kracht die ik ken die satan zal kunnen binden of hem machteloos maken is rechtvaardig leven.

De oorlog, die in de hemel is begonnen is nog niet geëindigd en zal ook niet eindigen totdat iedereen zijn mogelijkheid om satan te weerstaan bewezen heeft. Zelfs Jezus Christus moest satan binden toen Hij in de wildernis aan verleiding blootgesteld werd. Satan had geen kracht over Hem omdat Jezus de verleidingen weerstond. Daarna, zo vertelt ons de geschiedenis, „. . . week hij van Hem tot een bestemde tijd." (Lucas 4 : 13.)

Wanneer u een verleiding zo lang weerstaan hebt dat het niet langer een verleiding meer is heeft de satan in dat opzicht geen macht over u, en zo lang u niet aan hem toegeeft is hij als zodanig gebonden.

Als u bij voorbeeld geleerd hebt uw tienden te betalen en het niet langer een last of verleiding is, heeft u tot op die hoogte satan gebonden. Ditzelfde geldt voor het gehoorzamen van het Woord van Wijsheid of het naleven van de wetten van kuisheid en de andere wetten van het evangelie. Satan wordt machteloos in dat opzicht. Zo kunt u satan stap voor stap verder binden. Nu! U hoeft niet tot het millennium te wachten. Dit moet eerst op een individuele basis beginnen: ieder voor zich; daarna in een groep, dan in meerdere groepen en zo door totdat de gehele wereld met rechtvaardigheid vervuld is.

Ik geloof, dat de omstandigheden, die over de regering in het millennium beschreven staan, zich zullen ontwikkelen. Nu is de tijd om ons op de inleiding van die heerlijke tijd op de aarde voor te bereiden. Daarom is het evangelie hersteld, met de plannen, de sleutels en de macht om daarin te bedienen.

We kunnen dus, door allen persoonlijk de satan te binden door rechtvaardig te leven, de heerlijke condities scheppen, waarover gesproken is en die tijdens het duizendjarig rijk zullen bestaan.

We hebben dergelijke condities eerder op aarde gehad om ons te bewijzen dat het mogelijk is. Toen de Heer tegen Henoch zei: „Kiest heden om te dienen den Heere God, Die u gemaakt heeft," deed hij dat. Hij wandelde met God en hij sprak met God. Hij predikte bekering en velen volgden hem, en de geschiedenis over zijn tijd zegt dat hij een stad bouwde, „die de Stad der Heiligheid, ja, Sion werd genoemd." (Mozes 7 : 19.)

„En al de dagen van Sion in de dagen van Henoch waren driehonderd vijf en zestig jaren.

En Henoch en al zijn volk wandelden met God, en Hij woonde te midden van Sion; en het geschiedde dat Sion er niet meer was, want God ontving het in Zijn eigen schoot; en sedertdien werd er gezegd: Sion is Gevloden. (Mozes 7 : 68, 69.)

In het Boek van Mormon staat een soortgelijke gebeurtenis geschreven. Na de opstanding van Christus bezocht Hij de inwoners van Amerika. Hij vestigde zijn kerk en zijn koninkrijk onder hen, en het Boek van Mormon vertelt ons dat zij tweehonderd jaar lang rechtvaardig leefden. (Zie 4 Nephi 22.) Het is wel zeker dat satan door hun rechtvaardig leven toen gebonden was.

Door alle eeuwen heen heeft de Heer ons doorlopend verteld wat wij moeten doen om satan te binden en de zegeningen, die Hij voor ons heeft, te kunnen ontvangen. Iedere spreker op deze conferentie heeft ons verteld hoe wij satan kunnen binden, en ik wil u aanraden deze toespraken te lezen en herlezen en ze zo te bestuderen, dat ze letterlijk een deel van uw leven zullen worden. De boodschap van Henoch is voor onze tijd minstens even belangrijk als hij in zijn tijd was. Hij zei: „Ziet, Satan is onder de kinderen der mensen gekomen, en brengt hen in verzoeking om hem te aanbidden; en de mensen zijn vleselijk, natuurlijk en duivels geworden, en zij zijn uit Gods tegenwoordigheid gesloten.

Maar God heeft onze vaderen bekend gemaakt, dat alle mensen zich moeten bekeren.

En met Zijn eigen stem riep Hij onze vader Adam, zeggende:

Ik ben God; ik heb de wereld en de mensen gemaakt, voordat zij in het vlees waren.

En ook zeide Hij tot hem: Indien gij u tot Mij wilt keren, en gehoor wilt geven aan Mijn stem, en gelooft, en u van al uw overtredingen bekeert, en gedoopt wordt, in water, in den naam van Mijn Eniggeboren Zoon, Die vol genade en waarheid is, en Die Jezus Christus is, den enigen naam, die onder den hemel zal worden gegeven, waardoor zaligheid tot de kinderen der mensen zal komen, zult gij de gave des Heiligen Geestes ontvangen, en moet gij alles in Zijn naam vragen, en wat gij ook zult vragen, het zal u worden gegeven." (Mozes 6 : 49-52.)

Op deze manier moeten wij ons op de komst van de Heiland voorbereiden. Zijn koninkrijk moet als voorbereiding op zijn komst gevestigd worden.

Hij heeft ons de gelijkenis van de tien maagden gegeven, symbolisch voor zijn komst: de vijf wijze maagden, die voorbereid waren, en de vijf, die dwaas waren; de tien maagden verwijzen naar allen, die gedoopt zijn: alleen vijftig procent zijn werkelijk voorbereid.

Als Hij vandaag zou komen, zou u dan onder de vijftig procent van de leden van zijn koninkrijk, die zich hebben voorbereid gerekend kunnen worden? Of zou u bij de vijftig procent, die maar ten dele voorbereid zijn horen? Of zou u helemaal niet tot zijn koninkrijk gerekend kunnen worden omdat u wacht op de tijd, waarin satan gebonden zal worden in plaats van dat u hem zelf bindt?

Kiest heden om te dienen den Heere God, Die u gemaakt heeft.

Ik getuig tot u, dat zijn koninkrijk in deze laatste dagen op aarde is gevestigd, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Laten wij onze roepingen in het priesterschap verheerlijken

President Joseph Fielding Smith

Mijn geliefde broederen: Graag zou ik degenen, die hun roepingen in het priesterschap verheerlijken zegenen en de Heer vragen het goede van zijn Geest in dit leven over hen uit te storten en hen de rijkdommen van het eeuwige leven hierna te verzekeren.

Ik zeg met heel mijn hart tot degenen, die de geboden onderhouden, getrouw in de kerk werken en voor het welzijn van het mensdom in het algemeen streven: God zegene u; u kunt ervan op aan dat Hij u, als u voortgaat de paden der gerechtigheid te bewandelen, in zijn eeuwige koninkrijk zal verwelkomen en u samen met de profeten en de heiligen aller eeuwen een erfdeel geven.

Wat is het geweldig om te weten dat de Heer ieder van ons de volheid van het priesterschap aanbiedt, en ons heeft beloofd, dat wij een eeuwigdurend erfdeel met Hem in zijn koninkrijk zullen ontvangen, als wij dit priesterschap ontvangen en onze roeping verheerlijken. Dit priesterschap, dat wij hebben gekregen, is de macht en het gezag van God aan de mens op aarde om in alle dingen voor de zaligheid van het mensdom te handelen. Wij hebben het in onze dagen uit handen van hemelse boodschappers, die tot Joseph Smith en Oliver Cowdery gezonden waren, ontvangen.

Toen Moroni in september 1823 tot Joseph Smith kwam citeerde hij hem deze woorden, die de Heer aan Maleachi had gegeven: „Zie, Ik zal door de profeet Elia het Priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen." (LV 2 : 1.)

Om de weg voor de komst van Elia en de herstelling van de verzegelende macht voor te bereiden, waardoor de mensen de volheid van het priesterschap konden ontvangen, bevestigde Johannes de Doper in mei 1829 het Aäronisch priesterschap op Joseph en Oliver. Korte tijd later bevestigden Petrus, Jakobus en Johannes het Melchizedekse priesterschap op hen.

Op 3 april 1836 kwam de profeet Elia in de tempel te Kirtland en verleende hen de verzegelende macht, de macht om het priesterschap te gebruiken om op aarde te binden en in de hemelen te verzegelen.

In 1841 maakte de Heer door de profeet bekend, dat „de volheid van het priesterschap" voor de mensen alleen in de tempel te verkrijgn was, in een „huis" ter ere van zijn naam gebouwd. (Zie LV 124.) En in 1843 zei de profeet: „Wanneer een man een volheid van het priesterschap van God ontvangt kan hij dat uitsluitend op dezelfde manier waarop Jezus Christus het gekregen heeft. Dat was door alle geboden te onderhouden en alle verordeningen van het huis des Heren te gehoorzamen." (Documentary History of the Church, deel 5, blz. 244.)

Laat ik dit een beetje anders stellen. Het is niet belangrijk welk ambt u in de kerk bekleedt: u kunt apostel zijn, patriarch, hogepriester of wat dan ook, maar u kunt de volheid van het priesterschap en de volheid van de eeuwige beloning, niet ontvangen tenzij u de verordeningen van het huis des Heren ontvangt. Wanneer u die verordeningen hebt ontvangen staat de deur open, waardoor u alle zegeningen die een mens maar kan ontvangen kunt verkrijgen.

Denk alstublieft niet dat u geen volheid van de zegeningen van de Heer kunt ontvangen, omdat iemand anders een hoger ambt dan u bekleedt in de kerk. Wanneer u ouderling bent

„De Heer biedt zijn dochters iedere geestelijke gave en zegen aan, die ook zijn zonen kunnen krijgen."

kunt u ze op u verzegeld krijgen, als u getrouw bent. En wanneer u ze hebt ontvangen, en trouw bent en volgens deze verbonden leeft, heeft u alles wat iemand kan ontvangen.

Er bestaat in het koninkrijk van God geen verhoging zonder de volheid van het priesterschap, en iedere man die het Melchizedekse priesterschap ontvangt en dit met een eed en een verbond bezegeld zal verhoogd kunnen worden.

Het verbond aan de zijde van de man is dat hij zijn roeping in het priesterschap moet verheerlijken en moet leven: bij ieder woord, dat van de mond van God uitgaat en zijn geboden onderhouden.

Het verbond aan de kant van de Heer is dat, als de mens zijn belofte houdt, alles wat de Vader heeft hem gegeven zal worden; deze belofte is zo plechtig en belangrijk, dat de Heer met een eed zweert dat Hij hem zal houden.

Degenen die het Aäronisch priesterschap dragen hebben deze eed en dit verbond, dat tot het hogere priesterschap behoort, nog niet ontvangen, maar zij hebben al grote macht en veel gezag van de Heer gekregen. Het Aäronische priesterschap, is het voorbereidende priesterschap, dat ons opleidt en traint waardig voor deze andere grote zegeningen, die later komen, te worden.

Wanneer u getrouw als diaken, leraar en priester dient, ontwikkelt u de eigenschappen en krijgt u de ervaring die u in staat zullen stellen het Melchizedekse priesterschap te ontvangen en uw roeping daarin te verheerlijken.

Het Aäronische priesterschap omvat de sleutels van de bediening van engelen, van de prediking van het evangelie tot bekering en van de doop tot vergeving der zonden. Dat zijn belangrijke zegeningen en zij zijn noodzakelijk als voorbereiding voor de zelfs nog grotere zegeningen van het huis des Heren, waaruit verhoging voortkomt.

Ik geloof dat we allemaal wel weten, dat de zegeningen van het priesterschap niet uitsluitend tot de mannen alleen beperkt zijn. Deze zegeningen worden eveneens over onze vrouwen en dochters uitgestort en over alle getrouwe door de geboden te onderhouden en in de kerk te dienen. De Heer biedt zijn dochters iedere geestelijke gave en zegen aan, die ook zijn zonen kunnen krijgen. Want noch is de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder de man in de Heer.

Moge nu de zegen van de hemel op allen, die het heilig priesterschap dragen en op alle kinderen van onze Vader rusten. Broeders, u hebt de macht en het gezag van de Almachtige God in uw bezit, en in uw handen hebt u de macht om uzelf en uw geliefden te redden en te verhogen. Niets is in deze gehele wereld belangrijker dan in ons leven de vereisten van Gods koninkrijk op de eerste plaats te stellen, zoals het onderhouden van de geboden, het verheerlijken van onze roepingen in het priesterschap, het gaan naar het huis des Heren en het aangeboden krijgen van de volheid van de zegeningen van het koninkrijk van onze Vader.

Welnu mijn broeders in het priesterschap, ik prijs u wegens uw geloof en rechtvaardige werken. Ik prijs u wegens uw toewijding en plichtsbetrachting in het werk van de Heer en in het aanwenden van uw priesterschap tot zegen van de mensheid.

Uw waardige diensten gaan niet onopgemerkt voorbij aan de God, Die u dient en bij wiens werk u betrokken bent. Hij heeft u gezegend en Hij zal u blijven zegenen met het goede van deze aarde en Hij bewaart de rijkdommen van de eeuwigheid voor u.

Ik bid dat u gezegend zult worden en vooruitgang zult maken, zowel in geestelijke als in stoffelijke zaken en dat u uw geloof zult versterken, uw getuigenis zult opbouwen en in uw harten de wens zult hebben het goed te doen.

Ik bid dat de geest van liefde en vrede in uw huizen moge heersen, dat vaders en zoons tezamen in liefde in het priesterschap zullen werken, en dat een volmaakte geest van eenheid onder alle heiligen der laatste dagen zal mogen heersen.

Ik bid, dat onze Vader onze broeders, die het Aäronische priesterschap dragen zal mogen helpen bij de voorbereiding op hun leven en hen in moeilijke tijden en verleidingen zal mogen leiden, maar dat zij, en dit geldt voor ons allemaal, de geboden zullen onderhouden en waardig mogen zijn voor de kameraadschap van de Heilige Geest.

Ik bid dat we allemaal vrede, vreugde en voldoening in het werk van de Heer in dit sterfelijk leven mogen vinden, en dat we het eeuwige leven in het rijk hierna zullen mogen beërven in de naam van Jezus Christus. Amen.

De teugels van het bewind en de verantwoordelijkheid

JOSEPH FIELDING SMITH

Mijn geliefde broeders en zusters, met een hart vol nederigheid en dankzegging sta ik heden voor u, dankbaar voor de zegeningen die de Heer heeft uitgestort over mij en mijn familieleden, over u en over heel Zijn volk.

Ik weet dat wij betrokken zijn bij het werk van de Heer en dat Hij in iedere tijd en eeuw van de wereldgeschiedenis mensen doet opstaan die Zijn werk doen.

Vele jaren is onze Kerk en zijn onze mensen rijk gezegend geweest door de geïnspireerde leiding, het diepe geestelijke inzicht en de vaste hand van president David O. McKay. Nu zijn heldhaftige arbeid hier is voltooid en hij naar Huis geroepen is om zich anderszins dienstbaar te maken, heeft de Heer de teugels van het bewind en de verantwoordelijkheid in Zijn aardse koninkrijk in handen gegeven van anderen van ons die nog in leven zijn.

Daar wij weten dat de Heer „geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt" (I Ne. 3:7), vertrouwen wij in alle nederigheid dat dit werk onder Zijn leiding en bestuur zal blijven bloeien.

Ik zou graag willen zeggen dat geen mens uit zichzelf deze kerk leiding kan geven. Het is de Kerk van de Heer Jezus Christus; Hij staat aan het hoofd. De Kerk draagt Zijn naam, is in het bezit van Zijn priesterschap, bedient Zijn Evangelie, predikt Zijn leer en doet Zijn werk.

Hij kiest mannen uit en roept hen om een werktuig in Zijn handen te zijn bij het verwezenlijken van Zijn bedoelingen; Hij leidt en bestuurt hen bij hun werkzaamheden. Wij mensen zijn evenwel slechts werktuigen in de handen van de Heer, en de eer en de roem voor al hetgeen door Zijn dienstknechten wordt volbracht komt Hem voor eeuwig toe.

Ware dit het werk van een mens, dan zou het mislukken, maar het is het werk van de Heer, en Hij faalt niet. Ons is voorts de verzekering gegeven dat indien wij de geboden onderhouden, kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus en getrouw ieder pand bewaren dat ons is toevertrouwd, de Heer ons en Zijn Kerk dan zal leiden en besturen op de paden der gerechtigheid, opdat zijn oogmerken mogen worden volvoerd.

Ons geloof concentreert zich op de Heer Jezus Christus en via Hem op de Vader. Wij geloven in Christus, aanvaarden Hem als de Zoon van God; bij onze doop hebben wij Zijn naam op ons genomen en daardoor zijn wij aangenomen tot Zijn zoons en dochters.

Ik verheug mij in het werk van de Heer in de stellige wetenschap van Zijn waarheid en goddelijkheid, die is verankerd in mijn ziel.

Met geheel mijn hart getuig ik dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is, dat Hij de profeet Joseph Smith geroepen heeft om aan het hoofd van deze bedeling te staan en Gods Kerk en Koninkrijk weer op aarde te organiseren, en dat het werk waarin wij betrokken zijn waarachtig is.

Toen mijn vader, president Joseph F. Smith, eenmaal werd geroepen om dienst te doen als de zesde president van de Kerk, bracht hij zijn dankbaarheid tot uitdrukking voor zijn toegewijde raadgevers en betuigde dat hij voornemens was hen te raadplegen in alle aangelegenheden die de Kerk betroffen, opdat er onder de broeders en voor het aangezicht des Heren eendracht en overeenstemming zou mogen heersen.

Laat mij u thans zeggen dat ook ik volledig vertrouwen in mijn raadgevers heb. Het zijn mannen Gods, die door de inspiratie van de hemel worden geleid. Zij verheugen zich in de gave en de macht van de Heilige Geest en koesteren geen andere verlangens dan de belangen van de Kerk te mogen behartigen, alle kinderen van onze hemelse Vader te mogen zegenen en het werk van de Heer op aarde te vervolmaken.

President Harold B. Lee is een steunpilaar van waarheid en gerechtigheid, een waar ziener, die grote geestkracht, inzicht en wijsheid bezit, en wiens kennis en begrip van de Kerk en haar behoeften door geen mens wordt overtroffen.

President N. Eldon Tanner is een man van eenzelfde formaat, volkomen betrouwbaar en de waarheid toegedaan, begiftigd met die capaciteiten van hoofd en hart die hem in staat stellen de juiste raad en leiding te geven en de zaken van de Kerk bekwaam te besturen.

Wat ik hier van president Lee en president Tanner zeg, geldt trouwens ook voor het Quorum der Twaalven en de overige leden der Algemene Autoriteiten. Het zijn mannen Gods.

Ik ben dankbaar dat de Heer mannen doet opstaan, toegerust met de kracht en macht die deze broeders bezitten, en dat Hij hen roept en voorbereidt op het bekleden van leidende functies in Zijn Kerk. Geen werk op aarde is zo belang-

rijk als dat van de Heer, en buiten de Kerk zijn er geen dienende en verantwoordelijke posities, waarvan zo'n verstrekkende invloed uitgaat op de kinderen van onze hemelse Vader; ik bid dan ook dat wij allen, die als ware broeders en zusters in Gods Koninkrijk samenwerken, zo mogen arbeiden dat de grootse taak die voor ons ligt ook wordt volbracht.

Wij leven in een tijd van toenemende liefde en harmonie onder de aanhangers van velerlei geloofsovertuiging, en samen met de mensen van goede wil in alle andere kerken geven wij uitdrukking aan onze liefdevolle belangstelling voor het tijdelijk en geestelijk welzijn van alle kinderen van onze hemelse Vader.

Wij willen gaarne overal samenwerken met oprechte en goede mannen en vrouwen in al wat tot de vooruitgang en verbetering van onze naasten kan bijdragen, want wij erkennen alle mensen als kinderen van God en als broeders en zusters van het grote gezin der mensheid.

Moge onze Eeuwige Vader Zijn zegeningen uitstorten op alle werken Zijner handen; moge Hij de ouders zegenen met inzicht en inspiratie bij het onderwijzen van hun kinderen; moge Hij onze kinderen en jonge mensen zegenen, opdat zij raad zullen vragen en die opvolgen, en de geboden onderhouden.

Moge Hij de wereld zegenen en alle mensen van overal, opdat zij zich in gerechtigheid tot Hem zullen wenden om vrede, geluk en een doel in het leven te vinden.

Dit alles vraag ik, nederig en dankbaar, in de naam van onze Heer Jezus Christus. Amen. O

Een gebed voor de vrede

JOSEPH FIELDING SMITH

Broeders en zusters, mij dunkt dat dit een heerlijke dag is geweest, en wij hebben weer heel wat gehoord dat voor ons van nut is, als wij het maar als een schat in ons hart willen bewaren.

Wederom zijn wij genaderd tot de laatste ogenblikken van een grandioze algemene conferentie van de Kerk.

Wij zijn tezamengekomen om een nieuw Eerste Presidentschap te steunen en om raad en leiding van de Heer te ontvangen bij monde van Zijn dienstknechten de profeten.

Wij waren bijeenvergaderd om deel te hebben aan het goede dat de Geest ons biedt, om die invloed te gevoelen die alleen van de Heer kan uitgaan en te worden opgebouwd in ons geloof en getuigenis.

Wij kwamen bijeen om de Heer te aanbidden, onze liefde tot Hem te bevestigen en blijk te geven van onze toewijding aan Zijn zaak, en wij zijn gekomen met het verlangen in ons hart om het gebod te onderhouden, dat zegt: „Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte, en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen." (L. & V. 59:5.)

Ik meen dat de doeleinden van deze conferentie zijn verwezenlijkt. Wij staan thans klaar om ieder onze eigen weg te gaan met een hernieuwde toewijding aan de opbouw van het werk van onze Vader, en met het vaste voornemen om onze kracht en onze invloed aan te wenden tot zegen van al Zijn kinderen.

Laat ons nu acht slaan op de raadgeving van Hem Die heeft gezegd: „Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken." (Mt. 5:16.)

Ik laat mijn zegen bij u achter, en geef u de verzekering dat God met Zijn volk is, en dat het werk waarbij wij zijn betrokken zal zegevieren en voortgang zal vinden totdat de eeuwige doelstellingen des Heren zijn vervuld. Ik bid voorts dat de zegeningen des hemels met ons en met alle mensen mogen zijn en verblijven.

Och, dat de hemelen gerechtigheid en waarheid op de ganse wereld mochten uitstorten!

Och, dat alle mensen overal een luisterend oor mochten hebben en dat zij opmerkzaam mochten zijn op de woorden van licht en waarheid die voortkomen uit de mond van des Heren dienstknechten!

Och, dat Gods bedoelingen onder alle mensen in alle landen spoedig mochten worden vervuld!

Ik bid voor de leden van de Kerk, die de heiligen des Allerhoogsten zijn, dat zij versterkt mogen worden in hun geloof, en dat het verlangen naar gerechtigheid moge toenemen in hun hart en dat zij voor het aangezicht des Heren hun eigen zaligheid met vreze en beven mogen bewerken.

Ik bid voor de goeden en oprechten onder alle mensen, dat zij ertoe gebracht mogen worden naar waarheid te zoeken, alle waarachtige beginselen hoog te houden en de zaak van vrijheid en recht te bevorderen.

In deze onrustige en moeitevolle tijden bid ik dat alle mensen geleid mogen worden door dat licht, waardoor een ieder verlicht wordt die in de wereld komt, en dat zij daardoor de wijsheid zullen mogen verkrijgen om de vraagstukken te kunnen oplossen, waardoor de mensheid wordt belaagd.

Ik smeek een genadig Vader Zijn zegeningen op alle mensen uit te storten, op jong en oud, op hen die reden hebben om rouw te dragen, op de honge-

rigen en de behoeftigen, op hen die zijn verstrikt in ongelukkige omstandigheden, en gevangen zitten in een ongezond milieu, en op allen die hulp, steun, bijstand en wijsheid van node hebben, en al die goede en grote dingen die alleen Hij kan geven.

Evenals u allen koester ik liefde, bezorgdheid en mededogen voor alle kinderen van onze hemelse Vader over de ganse aarde, en ik bid dat hun omstandigheden verbeterd mogen worden, zowel in materieel als in geestelijk opzicht; en Zijn juk op zich mogen nemen, opdat zij rust zullen mogen vinden voor hun zielen, want Zijn juk is zacht, en Zijn last is licht. (Zie Mt. 11:29-30.)

Ik bid dat de heiligen der laatste dagen en allen die zich bij hen zullen aansluiten om met hen de geboden te onderhouden van ons aller Vader, allen zo mogen leven dat zij in dit leven vrede zullen verwerven en in de toekomende wereld het eeuwige leven — al hetgeen ik nederig en met dankzegging vraag in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. 

Een onwrikbaar geloof

Delbert L. Stapley

Mijn geliefde broeders, zusters en vrienden: ik ben dankbaar dat onze geliefde broeder Dunn, die zojuist heeft gesproken de inleiding voor mijn onderwerp heeft gegeven. De volgende tekst van de apostel Jakobus zal ik als thema van mijn toespraak gebruiken. De apostel zei:

„Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.

Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen, innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn wegen." (Jakobus 1:5-8.)

Het geloof van Joseph Smith, een hedendaags profeet, werd op de proef gesteld, toen hij als kleine jongen zag hoe de leden van het gezin onder de indruk raakten van de tegenstrijdige leerstellingen die de vlijtige godsdienstige leiders van die dagen predikten. De belofte van deze tekst inspireerde hem „God te bidden." Zijn oprecht gebed leidde tot de herstelling van Christus' kerk in deze laatste bedeling van de mensheid. De toepassingsmogelijkheden van deze tekst zijn niet beperkt. God is geen aannemer des persoons. (Zie Handelingen 10:34.) Deze belofte geldt voor iedereen, die oprecht naar licht en waarheid zoekt. President David O. McKay heeft eens gezegd:

„Geloof drukt zich uit in daden; dat is nu wijsheid: het in de praktijk brengen van kennis en het verrichten van goede werken... wijsheid komt nooit ‚zomaar'; het vereist inspanning en God is de bron. Als u me zou vragen wat het grootste succes van de ziel is, zou ik wijsheid antwoorden, niet kennis. U kunt alle kennis in de wereld vergaren, maar wanneer u dan de wijsheid mist, bent u als een krachtige motor zonder evenwicht.

Wijsheid is dus het op de juiste manier aanwenden van kennis.

In deze laatste dagen heeft God zijn volk aangespoord wijsheid te zoeken:

„En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof." (LV 88:118.)

Hoe kunnen we echte wijsheid opdoen zonder gebed en onwrikbaar geloof? Wanneer wij het nodig hebben ons geloof steeds opnieuw te analyseren en te onderzoeken, geloven we dan eigenlijk wel echt? Is het standvastig en onwrikbaar? Komen wij de wetten van God dan na zonder het voor en tegen af te wegen? Een onwrikbaar geloof hebben betekent een bepaald beginsel in het dagelijks leven brengen. Laat ik dit eens verduidelijken:

Ieder mens, die zich aan de kerk toewijdt moet bij voorbeeld zijn gewoonte om te roken opgeven. Hij ziet anderen om hem heen wel roken en moet sterk zijn om met deze gewoonte te breken. Hij ontwent tabak zuiver en alleen door sterke wilskracht.

Later denkt hij nog wel aan deze verleiding, maar kan ermee leven en hem weerstaan. Hij krijgt een zekere voldoening door de trouw aan zijn gelofte en het probleem verdwijnt. Het beginsel is er, hij erkent het en leert ermee te leven.

Uiteindelijk zegt hij met overtuiging: „Welk beginsel?" Hij hoeft er niet langer moeite voor te doen. Het is gewoon een levenswijze geworden.

In de schriften staan vele teksten over mensen met een onwrikbaar geloof. Een van hen is Abraham, die van God het gebod kreeg zijn zoon Isaak aan de Heer te offeren. Abraham maakte de voorbereidingen, nam Isaak mee naar het land Moria, bouwde een altaar op een berg en stond op het punt hem te offeren, toen een engel hem dat verbood en zei:

„Strek uw hand niet uit naar de jongen en doe hem niets, want nu weet Ik, dat gij godvrezend zijt, en uw zoon, uw enige, Mij niet hebt onthouden." (Genesis 22:12.)

Een ander voorbeeld is de profeet Noach, die leefde in de tijd waarin het de Heer ‚berouwde' dat Hij de mens geschapen had. De schriften vertellen: „Maar Noach vond genade in de ogen des Heren." (Genesis 6:8.)

Door zijn getrouw en onwrikbaar geloof in de raad van God en ondanks alle smaad en spot van de mensen in antwoord op zijn waarschuwingen van hun naderende ondergang, wonnen Noach en zijn gezin de beschermende macht van God en waren zij de enigen, die de zondvloed overleefden. Het geloof van de apostel Petrus wankelde even toen hij, op verzoek van de Heer, over het water naar Hem toe liep.
„Maar toen hij zag op de wind, werd hij bevreesd en begon te zinken en hij schreeuwde: Here, red mij!
Terstond stak Jezus hem de hand toe en greep hem en zeide tot hem: Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twijfelen?" (Matteüs 14:30, 31.)

In een goed verlichte kamer kan niet meer duisternis worden gebracht dan er twijfel kan worden gevonden in een hart waar het ware geloof woont.
De vergelijking, die de Heer maakte tussen de ziel en de golven van de zee, die door de wind voortgedreven worden heeft het leven van velen beroerd. Velen van ons hebben en kalme zee gezien maar ook, een andere keer, de rampen waargenomen die diezelfde zee aan kan richten als de wind krachtiger wordt en de golven groot en machtig worden. Dat brengt dan verwoesting met zich mee. De slagen van satan kunnen hiermee vergeleken worden. Als wij rustig zijn en aan de kant van de Heer staan voelen we de invloed van satan niet; maar als we overlopen en ons door valse leerstellingen laten misleiden en op de golven van door mensen bedachte filosofieën en dergelijke gaan drijven, kunnen we doordrenkt worden en zelfs verdrinken in de diepten van ongeloof en dan kan de Geest van de Heer volledig uit ons leven verdwijnen. Deze afgedreven en dobberende zielen kunnen door hun gebrek aan zelfbeheersing niet verwachten dat zij iets van de Heer ontvangen.
Want zij, die welbewust tegen de geboden van God hebben gezondigd, worden door de slagen van satan gefolterd totdat zij, door waarlijke bekering, een compleet verzaken van de zonde, en een reorganisatie van hun leven naar de goddelijke wil, een reiniging van de ziel ontvangen en voelen dat zij vergiffenis voor hun overtreding hebben ontvangen. Degenen, die opnieuw in hun geloof versterkt zijn, getuigen dat de periode, waarin zij zondigden, de ongelukkigste tijd in hun leven is geweest. Door de straf voor hun fouten te dragen zijn zij gesterkt en hun geloof om het niet afwijkende pad der rechtvaardigheid te bewandelen is onwrikbaar geworden.
De tegenwoordige tendens van de wereld leidt van de evangelieleerstellingen af. Als deze tendens zich voortzet zal vernietiging het gevolg zijn, want God laat niet met Zich spotten. Zijn oordelen zullen de goddelozen zeker treffen: Hij heeft dit zowel door de vroegere als door de hedendaagse profeten verordend.
Temidden van deze onrust, frustraties en steeds sterker wordende kwade machten om de beginselen en normen van het evangelie geweld aan te doen, staan ouders, leraren en leiders, die wijsheid en inzicht nodig hebben om de verontrustende problemen, die de jeugd van tegenwoordig bestormen, het hoofd te kunnen bieden. Een onwrikbaar geloof moet al vroeg in het leven worden ontwikkeld. Salomo gaf de raad: „Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken." (Spreuken 22:6.)
Bij de profeet Joseph Smith werd dit geloof in zijn jeugd opgebouwd. Hij geloofde met zijn hele hart dat de Heer zijn belofte zou vervullen als hij maar een onfeilbaar geloof had en eerlijk was in zijn verlangen de waarheid te leren kennen en de juiste weg tot God te vinden.
Te veel jonge mensen leren op school en elders zaken die niet overeenstemmen met de leerstellingen van het evangelie van Christus. Zij worden aangemoedigd om zelf van alles en nog wat uit te proberen. Deze foutieve benadering leidt maar al te vaak tot losbandigheid en ongecontroleerde behoeften. De Heer heeft gezegd: „. . . zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan." (LV 88:63.)
Dat is heel wat anders dan het toegeven aan de grillen van degenen, die door satan beïnvloed zijn en het experimenteren met schadelijke stoffen of het betrokken raken bij immorele praktijken.
De zielen, die wankelen in hun geloof worden uit de koers gedreven wanneer zij luisteren naar de leerstellingen, die door de engelen van het kwade worden verkondigd. Zij verliezen de Geest en dwalen rond in de duisternis van de geest. Vaak worden zij ten slotte afvallig van de waarheid en de rechtvaardigheid. Wij zouden allemaal moeten proberen de raad van Paulus te volgen: „Laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden . . ." (Hebreeën 10:23.)

Het is onze plicht onze harten in alle rechtvaardigheid voor te bereiden, onrechtvaardigheid te verzaken, onze zielen van het kwade te reinigen. Wij moeten ons niet laten bedriegen door verleidende en vleiende woorden noch de ijdele pogingen van intrigerende mensen, die ons naar de paden van ellende en verwoesting willen leiden.
Is de mens zo wijs, zo ijdel en zo zelfbewust, dat hij de goddelijke hulp niet nodig heeft? „. . . de wijsheid dezer wereld is dwaasheid voor God." (1 Korintiers 3:19)
Toch denkt de mens in zijn eigenwaan dat hij dit leven met succes kan leiden zonder God. We moeten echter bedenken, dat de mens niets uit zichzelf kan doen, tenzij God hem daarbij leidt, en daarom is het priesterschap.
De zelfvoldoening, die voortkomt uit de persoonlijke ontwikkeling, vooruitgang en aanpassing in ieder opzicht laat de mens vaak de bron vergeten van al zijn kennis en begrip. De mens kan niet God vergeten en dat toch nog overleven. God vergeten is God verlaten, en Hem verlaten brengt zijn oordeel over een onrechtvaardig volk. Want de enige manier voor ieder mens, jong of oud, om te leren wat juist is en op de rechte weg te blijven is God te bidden, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt. (Zie Jakobus 1:5.)

God verwijt niemand, die Hem eerlijk en nederig in geloof en gebed om wijsheid en leiding vraagt. Integendeel, Hij is er blij om. Hij is onze hemelse Vader. Hij wil ons helpen als wij het Hem alleen maar vragen en naar Hem luisteren; maar onze geest en houding moet bij dat vragen wel juist zijn, willen we een antwoord krijgen. Geloof in God geeft vrede

in de ziel en de zekerheid dat Hij onze eeuwige Vader is, naar Wie wij in gebed toe kunnen gaan om troost en leiding.
Het laatste vers in onze tekst geeft de beschrijving van iemand, die twijfelt: „... innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn wegen." (Jakobus 1:8.) Om verdeeldheid en twijfel te vermijden heeft de Heer het pad, dat wij kunnen volgen uitgestippeld:
„Niemand kan twee heren dienen, want hij zal òf de ene haten en de andere liefhebben, òf zich aan de ene hechten en de andere minachten; gij kunt niet God dienen èn Mammon." (Matteüs 6:24.)
Wanneer ons wijsheid ontbreekt en wij met een onwrikbaar geloof en het oog uitsluitend op de heerlijkheid Gods gericht vragen, zal ons lichaam met licht vervuld worden, met het licht dat alle dingen vervult. (Zie LV 88:67.) Alles, wat minder dan dat is, verbleekt tot iets onbelangrijks.
God heeft ons niet alleen gelaten met de krachten van het kwaad. Hij heeft ons de manier getoond om ons van de listen van satan te bevrijden.
Hebben we niet allemaal door het offer van de Heiland zijn bemiddeling bij onze hemelse Vader gekregen en zijn hulp om zaligheid, verhoging en heerlijkheid te verkrijgen?
Hij heeft gezegd: „Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij." (Johannes 14:6.)
Ik getuig dat er geen andere weg is naar het koninkrijk van God, want de Heiland zei: „Maar zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden." (Matteüs 6:33.)
De apostel Petrus adviseerde wijselijk:
„Vernedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd.
Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden.
Wederstaat hem, vast in het geloof..." (1 Petrus 5:6, 8, 9.)
Het naleven van het evangelie van Christus is de enige veilige weg voor de mens door deze woelige en zondige wereld. Voor de overgrote meerderheid schijnt niets juist, zij is vertwijfeld. Er zijn te veel stemmen die de ark des verbonds omver willen praten.
De profeet Joseph Smith en zijn broer Hyrum verzegelden hun getuigenissen van de waarheid van Gods werk in de laatste dagen met hun bloed en hun leven, waarmee de woorden van de apostel Paulus tot de Hebreeuwse heiligen vervuld werden:
„Want waar een testament is, moet noodzakelijk van de dood van de erflater melding gemaakt worden; een testament toch wordt alleen van kracht, indien er iemand gestorven is, daar het nog geen gevolg heeft, zolang de erflater leeft." (Hebreeën 9:16,17.)
Ik zou in alle nederigheid iedereen die nu luistert en oprecht Gods wil wenst te kennen willen aanraden het heilsplan van zijn Zoon Jezus Christus te bestuderen. Bid er dan over en stel de belofte van Jakobus op de proef. Ik geef u de verzekering, dat God u zeker antwoord zal geven. De warmte van de Geest zal uw ziel doordringen en vrede en rust in uw hart brengen. Weer herhaal ik de woorden van de apostel Jakobus:
„Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.
Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.
Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen, innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn wegen."
Mijn broeders en zusters, ik bid nederig, dat wij gelovig en getrouw onze taken zullen volbrengen en altijd de geboden gehoorzamen. Ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is. Ik weet dat het evangelie waar is. Ik weet dat het evangelie de kracht van God tot zaligheid is. Ik weet dat we ook nu door God geleid worden en dat de kerk eerlijke en getrouwe kinderen van God van alle leeftijden en volkeren uitnodigt om tot Christus te komen en zichzelf voor te bereiden waardig te worden zijn koninkrijk binnen te gaan. Dat wij allen de wens hebben dit te doen bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

De zegeningen die zijn verbonden aan gehoorzaamheid

N. Eldon Tanner

Op deze prachtige sabbatmorgen is het mij een voorrecht en een genoegen een groet van het Eerste Presidentschap en mijn collega's over te brengen aan allen die hier bijeenvergaderd zijn en aan allen die met ons meeluisteren.
De vorige week hebben wij de opstanding herdacht van onze Heer en Heiland, die hoop en een belofte inhoudt voor al wie Hem aannemen en bereid zijn om Zijn geboden te onderhouden. Hij heeft immers gezegd:
„... Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben." (Joh. 10:10.)
„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven;
„En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid." (Joh. 11:25-26.)
Vervolgens heeft Hij ons een grote geruststelling gegeven met deze woorden:
„... dit is Mijn werk en Mijn heer-

lijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Mozes 1:39.) Hij heeft Zijn leven voor ons gegeven, en de methode die, mits deze wordt opgevolgd, het ons mogelijk zal maken iedere zegening te smaken die is beloofd aan hen die Zijn geboden onderhouden. In deze laatste dagen heeft Hij dit met de volgende woorden uiteengezet:

„Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond —

„En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond." (L. & V. 130:20-21.)

Wij allen zijn bekommerd over de toestand in de hedendaagse wereld, en wij zijn steeds op zoek naar oplossingen voor de vele problemen die van invloed zijn op ons privé-leven, onze gemeenschappen en de landen van de hele wereld. Ofschoon de hedendaagse wereld tot wetteloosheid, oproer en opstandigheid neigt, zijn wij er beu van en ergeren ons eraan dat hierover zoveel drukte wordt gemaakt, zowel in de gesprekken als in de nieuwsmedia. Met een positieve instelling moeten wij onze krachten concentreren op het naleven en onderwijzen van het Evangelie, waardoor de oorzaak van dit alles wordt weggenomen en de toestanden worden verbeterd. Ieder mens, ook de opstandige, die eerlijk tegenover zichzelf is, zal moeten toegeven dat hetgeen waar hij uiteindelijk naar streeft geluk is en een betere levenswijze.

Met het oog hierop wil ik mijn opmerkingen tot u richten ten aanzien van het onderwerp: de zegeningen die zijn verbonden aan gehoorzaamheid. Terwijl ik hierover spreek, bid ik dat de Geest des ...ren in ons midden zal zijn om ons te leiden. Laten wij hierbij denken aan de woorden van Samuël tot Saul: „. . . gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen." (I Sam. 15:22.) Laat ons tevens bedenken dat door het verzoeningswerk van Christus „alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie." (3e artikel des geloofs.)

Nog onlangs had ik een gesprek met een jongeman, die feitelijk het volgende zei: „Ik heb er schoon genoeg van en ben het beu, steeds weer te moeten horen: ‚Je *moet* dit doen,' of ‚Je *moet* dat doen.' Ik wil vrij zijn om *zelf* uit te maken wat ik wil doen."

Mijn antwoord luidde: „Je *bent* ook vrij om *precies* datgene te doen wat je zelf wilt, zo lang de rechten en vrijheden van anderen er niet door worden beperkt of misbruikt, maar wel moet je de verantwoordelijkheid voor je eigen daden op je nemen en bereid zijn de gevolgen ervan te aanvaarden."

Ik legde hem uit dat Gods grootste gave aan de sterfelijke mens drieërlei is: ten eerste krijgt hij het recht op de onsterfelijkheid en het eeuwige leven, ten tweede wordt hem de methode bekendgemaakt volgens welke hij dit kan bereiken, en ten derde is daar *zijn vrije wil om zelf te kiezen wat hij wil doen.* De Heer heeft ons bekendgemaakt langs welke weg wij hier op aarde de grootste blijdschap en het grootste geluk verwerven kunnen en hoe wij ons op het eeuwige leven moeten voorbereiden. Al wat wij moeten doen om deze vreugde te kunnen smaken is de wet na te komen en Zijn geboden te onderhouden.

Ik stelde die jongeman toen voor dat hij met mij de natuurwetten eens in ogenschouw zou nemen, wetten die vaststaand en onveranderlijk zijn, en die voor iedereen gelden, onverschillig van welke stand, ontwikkeling of bedoeling. Als iemand, hetzij wetend, onwetend, opzettelijk of bij ongeluk een hete kachel of een ongeïsoleerde hoogspanningsdraad aanraakt, zal hij zich branden naarmate hij aan de hitte of stroom is blootgesteld. Als hij om welke reden dan ook vlak voor een zich snel voortbewegend voertuig gaat lopen, ook al is het om iemand anders het leven te redden, zal hij worden gewond en mogelijk gedood. Er zouden tal van voorbeelden gegeven kunnen worden om aan te tonen dat wij aan deze wetten zijn onderworpen, ongeacht wie wij zijn en wat onze bedoelingen ook mogen zijn. De natuurwetten kunnen wij niet veranderen.

Naarmate wij de natuurwetten begrijpen en eerbiedigen, kunnen wij ze in ons voordeel leren toepassen. Als wij een wet overtreden, ondergaan wij straf; bij gehoorzaamheid aan die wet worden wij gezegend. Wat een geluk is het voor ons te weten dat wij altijd op deze natuurwetten kunnen rekenen, bijv. dat de zon iedere morgen op een bepaalde tijd opkomt, dat electriciteit, ook al weten we niet precies wat het is, onder dezelfde omstandigheden altijd op dezelfde wijze reageert, dat de zon op een bepaald tijdstip van een bepaalde dag in een bepaald jaar door de maan wordt verduisterd, en dit alles omdat de natuurwetten onveranderlijk zijn. Stel je eens voor dat een ingenieur, een dokter of natuurgeleerde op een of ander gebied niet op de natuurwetten kon vertrouwen, of er geen rekening mee zou houden. De mensen kunnen de natuurwetten die van invloed zijn op hun doen en laten nooit negeren, willen zij in hun opzet slagen. Het zou zelfs rampzalige gevolgen kunnen hebben als ze er geen notitie van namen.

Al Gods wetten, alle natuurwetten en alle landswetten zijn ten bate

van de mens gemaakt, tot zijn gerief, genot, veiligheid en welzijn, en het wordt aan de enkeling overgelaten deze wetten te leren kennen en te bepalen of hij al dan niet van deze voordelen wil genieten door zich aan de wetten te houden en de geboden na te leven. Mijn enige bedoeling van heden is aan te tonen dat wetten er zijn tot ons nut en dat wij, als wij gelukkig willen zijn en succes willen hebben, de wetten en bepalingen moeten nakomen die betrekking hebben op onze werkzaamheden; overeenkomstig ons optreden zullen deze wetten hetzij onze blijdschap en ons welzijn bewerken, of ons nadeel en verdriet.

Voor het volbrengen van de grandioze vlucht van de Apollo 11, die uitliep op de maanlanding, moesten alle wetten die op deze onderneming betrekking hadden, tot in de allerkleinste bijzonderheden worden nagekomen, zoals de natuurwetten, de chemische wetten, de wet van de zwaartekracht en alle andere wetten die iets met de vlucht te maken hadden; deze moesten worden begrepen en toegepast door hen die betrokken waren bij de voorbereidingen. Zij beschouwden deze wetten niet als enigerlei beperking of belemmering voor hen, maar veeleer als een middel tot uitvoering van hun werkprogramma, en zij waren vastbesloten om zoveel mogelijk te leren over de wetten, te weten te komen, waarvan hun succes afhankelijk was en deze zelf na te komen en toe te passen, opdat ze in hun zending succes zouden hebben.

Dit geldt evenzeer voor het hele leven. Om in de muziek of in de sport iets te kunnen bereiken, een graad te behalen of iets anders tot stand te brengen dat de moeite waard is, moeten wij onze doelstellingen bepalen, vaststellen wat wij willen doen en volbrengen; dan moeten we gaan uitzoeken welke wetten dit mogelijk zullen maken, indien ze worden nagekomen; daarna moeten we ons er met de nodige zelfdiscipline op toeleggen om het ook te volbrengen. Wanneer wij dit doen, zijn we op weg naar het succes, terwijl zij die voortdurend de wetten bestrijden en weigeren ze te gehoorzamen, zich beklagend over de vereisten, worden teleurgesteld, opstandig beginnen te worden en niets presteren.

Het is zoals iemand eens heeft gezegd, nl. de wet verbreek je niet, maar in werkelijheid breek je jezelf de nek door te weigeren die wet te eerbiedigen voor zover deze op je omstandigheden van toepassing is. De wet is van toepassing en het resultaat wordt bepaald door onze daden. Maar al te vaak zijn wij niet bereid onszelf in toom te houden en datgene te doen dat noodzakelijk is om tot stand te brengen wat wij het sterkst verlangen.

Als alle mensen zouden erkennen dat wetten de mens ten goede komen en ze dan zouden eren en gehoorzamen, zou dit ten zeerste bijdragen tot onze gezondheid, welzijn en geluk. Wetten zijn onontbeerlijk. Stel u eens een stad, een gemeente, een staat of een land voor zonder wetten en bepalingen. In zoverre als wij de wet veronachtzamen, overtreden en trotseren, verliezen wij onze vrijheid, waarbij wij ook anderen van hun vrijheid beroven, hetgeen tot anarchie leidt. Als er een slechte wetgeving heerst, behoren de mensen de juiste wettige maatregelen te nemen door middel van hun regeringsinstanties, ten einde de wetten te verbeteren of te veranderen, maar zo lang het een wet is, moet deze worden nagekomen.

In het leven moeten we meestal zelf de levenswijze of het milieu bepalen waarvan we deel willen uitmaken. Tegenwoordig hebben we in de tropische wildernissen nog steeds inboorlingen die kannibalisme bedrijven, waarbij de mens door dierlijke instincten wordt beheerst en waar de wetten van het oerwoud gelden. Als dat de door ons gewenste levenswijze is, dan staat deze ons ter beschikking. Het behoort echter tot het doel van ons bestaan dat wij ons boven deze dierlijke instincten zullen verheffen en het hoogste peil bereiken van menselijk gedrag in onze onderlinge verhoudingen.

Om dit te kunnen volbrengen hebben God, onze Vader en Schepper, en Zijn Zoon Jezus Christus, Die ons gelukkig en geslaagd willen zien, ons de wetten gegeven, waardoor, mits deze in ons leven worden toegepast, onze maatschappelijke omstandigheden en onze verhouding tot elkaar verbeterd zullen worden. Ja, indien wij allen deze wetten zouden nakomen, dan zou er geen sprake zijn van de in deze dagen zo algemeen heersende verontrustende toestanden, en onze jongelui zouden dan geen reden, behoefte of verlangen hebben om te demonstreren tegen een maatschappij zoals die van tegenwoordig, die niet in praktijk brengt wat ze predikt.

Laten wij er eens een paar van de tien geboden op naslaan, die tegenwoordig evenzeer gelden als in de tijd van Mozes, en die later door Christus werden onderwezen. Als iedereen zich zou houden aan de geboden „Gij zult niet stelen, doden, begeren, echtbreken of valse getuigenis geven" dan zouden wij onze woningen of eigendommen onbeheerd kunnen achterlaten, wij zouden altijd en overal over straat kunnen lopen of ons veilig kunnen voelen in onze eigen woning, onbevreesd voor dieven of rovers, of voor iemand die wel eens zou kunnen proberen ons het leven te benemen.

Stelt u zich ook eens voor hoe verheugend het zou zijn te mogen leven in een gemeenschap waarin geen hebzucht, laster of overspel

zou zijn, en waar iedereen in overeenstemming met de wetten zou leven. Behalve dat wij dan een vredig en gelukkig bestaan zouden leiden en elkaar zouden kunnen sterken en steunen, moet u zich eens even indenken wat een geld wij zouden uitsparen op wetsverkrachting en de gevolgen van de misdaad, geld dat allemaal zou kunnen worden aangewend ter bestrijding van de armoede of ter verbetering van de gezondheidszorg en de onderwijsfaciliteiten, alsmede voor andere goede doeleinden. Er is geen beginnen aan de zegeningen voor dit tijdelijke leven op te sommen die voor ons zouden voortvloeien uit gehoorzaamheid aan deze geboden.

Nog een gebod dat van zoveel belang is voor ons aller leven is de gezondheidswet van de Heer, die het Woord van Wijsheid wordt genoemd, hetwelk in ieder gezin door voorschrift en voorbeeld onderwezen zou moeten worden. In dit „Woord van Wijsheid" worden wij gewaarschuwd tegen het gebruik van tabak, alkohol en andere dingen die schadelijk voor het lichaam zijn. Ik ben er zeker van dat wij het gebruik van verdovende middelen hieronder ook mogen rekenen.

Hoewel deze gezondheidswet ons reeds meer dan honderd jaar geleden door de Heer werd gegeven, werd er over het algemeen geen aandacht aan geschonken, totdat de geleerden en de ervaring zonder enige twijfel bewezen dat deze dingen niet alleen schadelijk voor het lichaam zijn, maar tevens een bedreiging voor de samenleving. *Nog steeds* negeren en tarten velen deze wet en zijn ze bereid het risico te nemen. De gevolgen van het gebruik van deze dingen zijn: uiteengevallen gezinnen, verziekte en geruïneerde lichamen en geesten, vernietiging van eigendommen, ellende en dood op de grote wegen en vele andere tragedies, te veel om op te noemen, die thans de maatschappij, de wetgevers, de ambtenaren die de wet moeten handhaven en ons allen ernstige zorgen baren.

Op één enkele avond heb ik door het lezen van een Amerikaanse krant het volgende nieuws vergaard: de auto-ongevallen met dodelijke afloop zijn in 1969 verdubbeld. Zesentwintig procent van alle dodelijke ongelukken vonden plaats nadat de bestuurder had gedronken.

Een bekende televisiepersoonlijkheid stierf op 45-jarige leeftijd aan longkanker. Hij had in het openbaar verklaard dat hij liever zou roken en risico lopen dan een „vetzuchtige zenuwpatiënt" te worden. Hij hield pas op met roken toen hij hoorde dat hij kanker had.

Een door een sigaret veroorzaakte hotelbrand eiste 14 mensenlevens en een brandende sigaret in een ander gebouw was oorzaak van een schade ter waarde van tienduizend dollar.

De schadelijke gevolgen van marihuana zijn heel erg en verdovende middelen maken de jeugd blind voor de gevaren die hen bedreigen.

Wij zijn aan onszelf, aan onze jeugd en aan de toekomst van ons vaderland verplicht het gebruik van deze duivelse en verderfelijke stoffen, die in de hedendaagse wereld zoveel ellende veroorzaken, te beperken en zo mogelijk geheel uit te bannen. Luister eens naar de grote en heerlijke belofte die de Heer heeft gedaan aan allen die dit en andere geboden zullen onderhouden:

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en *in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven*, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden." (L. & V. 89:18-21, cursivering van de schrijver van dit artikel.)

Kunt u een heerlijker belofte bedenken?

Laat mij nu verwijzen naar een ander zeer belangrijk gebod, dat luidt: „Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt.

„Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen;

„Maar de zevende dag is de sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen." (Ex. 20:8-10.)

Bovendien heeft de Heer ons geboden:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen." (L. & V. 59:9.)

Ondanks al wat zovelen in strijd hiermee beweren, is dit een wet van God, een godsdienstige en derhalve een zedelijke wet. Indien dit in acht wordt genomen, zal het zegeningen met zich meebrengen die men anders niet zou genieten, en evenals ieder ander gebod, brengt het de ziel onder veroordeling, indien het niet wordt nagekomen.

Door de sabbatdag te heiligen worden wij in de gelegenheid gesteld de lessen van het Evangelie te leren en te begrijpen door aanbidding en studie, en kunnen wij God leren kennen, hetgeen onontbeerlijk is voor onze eeuwige bestemming.

De Heer heeft gezegd:

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt." (Joh. 17:3.)

Stellig kunnen en moeten wij ge-

durende één op de zeven dagen onze gedachten tot onze Maker keren en ons geestelijke ik voeden, God leren gehoorzamen en onze kinderen eerbied en gehoorzaamheid bijbrengen. Een van de prachtigste lessen die wij in het leven kunnen leren is deze: „De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat." (Mt. 4:4.)
Iemand heeft eens heel verstandig opgemerkt: „Wee hen die de wetten van God alleen maar beschouwen als krachten die zij naar eigen goeddunken kunnen aanwenden of negeren. Wee die personen, standen en volken die geloven in de macht van hun rijkdom, in de kracht van hun wapens en in de onoverwinnelijkheid van hun positie."
Geen beschaving kan duurzaam zijn, geen volk of volkenbond kan standhouden als men geen acht slaat op Gods wetten. De Heer heeft ons vermaand:
„... zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden" (Mt. 6:33), waarmee wordt bedoeld al wat ons ten goede is.
Wij kunnen de sabbatdag niet heiligen en evenmin de zegeningen daarvan genieten door te streven naar bevrediging van onze stoffelijke behoeften en genoegens. Naar waarheid heeft iemand eens gezegd: „Stoffelijke zaken zijn niet bij machte de verslagen geest op te heffen. De rijkdom der wereld kan geen gebroken hart genezen en de geleerdheid van alle universiteiten kunnen een eigenzinnige ziel niet op het pad der gerechtigheid brengen."
Hoe belangrijk het ook is dat wij het huis des gebeds bezoeken en de sabbatdag heilig houden, het geven van godsdienstonderricht mag niet aan de kerken alleen worden overgelaten. De ouders hebben in de eerste plaats de dure en voorname plicht om de wetten van God thuis te onderwijzen. De Heer heeft ons gezegd:
„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.
„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen." (L. & V. 68:25 en 28.) Dit betekent, dat zij Zijn geboden moeten leren onderhouden, d.w.z. Hem liefhebben, eren en gehoorzamen.
Ouders, als wij onze kinderen willen leren de geboden te onderhouden en oprecht voor God te wandelen, dan moeten wij hun een levend voorbeeld zijn. Wij kunnen niet straffeloos enige wet overtreden en dan verwachten dat onze kinderen ons of de wet in ere zullen houden en gehoorzamen. Wij kunnen de leringen en geboden van de Heer niet in twijfel trekken zonder in de geest van onze kinderen grote twijfel teweeg te brengen omtrent de vraag waarom zij de geboden moeten onderhouden. Wij mogen niet schijnheilig zijn. Wij mogen geen geloof in het een onderwijzen of belijden en iets anders naleven, en daarbij verwachten dat onze kinderen gehoorzaam zullen zijn aan het gebod: „Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft." (Ex. 20:12.)

Kinderen, wie gehoorzaamheid wordt bijgebracht en die op God leren vertrouwen en Zijn geboden leren onderhouden, zullen bij het opgroeien hun ouders eren en hun tot eer strekken; bovendien zullen zij in staat zijn hun problemen onder de ogen te zien en op te lossen; ze zullen meer succes en levensvreugde ondervinden en ten zeerste bijdragen tot de oplossing van de moeilijkheden die de wereld op het ogenblik zulke grote zorgen baren. Het is aan de ouders ervoor te zorgen dat hun kinderen door gehoorzaamheid aan wetten worden voorbereid op de leidende functies die zij in de toekomst zullen bekleden, waarin zij tot taak zullen hebben vrede en gerechtigheid in de wereld te stichten.
Wat de Heer ons te zeggen heeft kan worden samengevat in Zijn volgende uitspraak:
„Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.
„Dit is het eerste en het grote gebod.
„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelven.
„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten." (Mt. 22:37-40.)
Voorzeker, als wij de Heer liefhebben, zullen wij Zijn geboden onderhouden, en als wij onze naasten liefhebben, zullen wij hier op aarde een heilstaat genieten.
Het is zoals de Heer ons voorts heeft beloofd:
„... weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld." (L. & V. 59:23.)
Ik getuig heden tot u dat in zoverre als wij God als onze Vader aanvaarden, en Zijn Zoon Jezus Christus als de Verlosser der wereld en de geboden onderhouden, wij hier op aarde grotere vreugde zullen smaken en in de toekomstige wereld het eeuwige leven zullen hebben. Moge deze zegening ons allen ten deel vallen, dat bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. O

De macht en invloed van het priesterschap

N. Eldon Tanner

President Smith, die zowel deze vergadering als de gehele conferentie presideert heeft mij gevraagd de leiding op mij te nemen en nu enkele woorden tot u te spreken.

Ik ben altijd intens blij en voel me geïnspireerd wanneer ik samenkom met de priesterschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, want zij dragen het priesterschap van God. De fijne lofzangen en de goede toespraken, die we vanavond mochten beluisteren verblijden mij en inspireren mij bijzonder.

Het priesterschap is de macht waardoor alle dingen geschapen zijn en macht waardoor God die dingen, waarover bisschop Vandenberg vanavond gesproken heeft, tot stand heeft gebracht; maar voor ons is de macht van God een macht, die aan ons is overgedragen om in zijn naam te arbeiden in het ambt dat wij bekleden. Het is een groot voorrecht, een grote zegen en een grote verantwoordelijkheid dat priesterschap te hebben ontvangen.

Enkele jongemannen hebben het gevoel, dat zij het priesterschap behoren te ontvangen zodra zij de leeftijd voor diaken, leraar of priester hebben bereikt, ongeacht hun activiteit in de kerk of hun levenswijze. Ze behoren te beseffen welk een voorrecht het is het priesterschap te dragen. Zodra iemand het ontvangt neemt hij een zeer zware verantwoordelijkheid op zich.

Ik zou nu graag een paar verzen uit de Leer en Verbonden willen voorlezen:

„Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren:

Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken: vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man. Ziet, voordat hij zich er van bewust is, is hij aan zichzelf overgelaten om de verzenen tegen de prikkelen te slaan, de heiligen te vervolgen, en tegen God te strijden."

(LV 121:34-38.)

Ik leg deze teksten uit als een verwijzing naar degenen, die hun priesterschap niet verheerlijken of die het op een verkeerde manier gebruiken. Ik ken diverse gevallen, waarbij een man langzaam maar zeker zijn priesterschap minder verheerlijkte en daarbij steeds minder actief in de kerk werd. Als gevolg daarvan kan het gebeuren dat iemand, die zeer actief is geweest zijn getuigenis verliest en dat de Geest van de Heer van hem weg gaat, waarna hij de gezagsdragers begint te bekritiseren en de heiligen te vervolgen, afvalt en tegen God strijdt.

Ook vinden we in de Leer en Verbonden de volgende woorden van de Heer:

„De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeien." (LV 121:46.)

Dat is van toepassing als wij ons priesterschap verheerlijken.

Ik ben ervan overtuigd dat u allemaal de eed en het verbond van het priesterschap dikwijls hebt gelezen en vele malen gehoord. Hij is ontzettend belangrijk voor mij.

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven." (LV 84:33-38.)

Ik zou graag de nadruk willen leggen op deze zegeningen die zijn beloofd aan degenen, die iedere dag en op elke manier hun priesterschap verheerlijken.

„En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.

Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.

Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden ontvangen . . ." (LV 84:39-41.)

De Heer zegt hier dat Hij zijn verbond niet kan breken, maar dat wij als wij het wel breken, geen belofte hebben.

„Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.

Hij, die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht be-

kend wordt, en zich niet betrouwbaar betoont. Zo zij het. Amen.“ (LV 107:99, 100.)

„Gezegend zijt gij daarom, indien gij in Mijn, goedheid voortgaat een licht voor de niet-Joden te zijn, en, door dit priesterschap, een zaligmaker voor Mijn volk Israël. De Here heeft het gezegd. Amen.“ (LV 86:11.)

Wij leven in een wereld vol moeilijkheden, zoals vandaag diverse malen naar voren is gebracht; en de wereld heeft zowel het recht als redenen om ergens wat leiderschap te verwachten dat aangeeft wat te doen en waar te staan. Het is noodzakelijk dat de mensen begrijpen dat er een doel in het leven is en wat dat doel is. Zij hebben redenen genoeg om naar het priesterschap van God uit te kijken. En u, broeders, draagt dat priesterschap.

U kunt nauwelijks beseffen en waarderen hoe groot de invloed van het priesterschap, dat in deze kerk is, op deze wereld kan hebben wanneer iedere man zijn priesterschap zou verheerlijken. Broeders, het priesterschap heeft, mits verheerlijkt, een stabiliserende invloed en macht. Zo hoort het ook. Iedere vrouw en moeder heeft het volste recht om haar man, die het priesterschap draagt, om hulp, kracht en leiding te vragen. En hij draagt de verantwoordelijkheid zijn priesterschap te verheerlijken, zodat hij deze hulp, kracht en leiding die thuis nodig is ook kan geven. Hij is hiertoe in staat. Als hij zijn priesterschap verheerlijkt zal hij door de Heer in de ogen van zijn gezin verheerlijkt worden en zijn invloed ten goede zal gevoeld worden.

Jongens, wij hebben een verantwoordelijkheid ten opzichte van onze zusters. Iedere zuster behoort een broeder, die het priesterschap draagt te kunnen vertrouwen, of hij nu twaalf jaar is of ouder, en zij heeft het recht in hem het levend voorbeeld te zien van wat de priesterschap behoort te zijn en van hem mag ze kracht, hulp en leiding verwachten. Bij hem moet zij zich veilig voelen. Ieder jong meisje hoort volkomen op een jongeman, die het priesterschap draagt en met haar uitgaat te kunnen vertrouwen. Ze moet in staat zijn te voelen, dat hij alles zal doen, ja, zelfs zijn leven wil geven om haar deugd te beschermen. Wanneer hij zijn priesterschap verheerlijkt zal hij er zelfs niet over peinzen haar van haar deugd te beroven. Hij zal dat zeker niet doen als hij aan het priesterschap, dat hij draagt, en de daarbij behorende verantwoordelijkheden denkt.

Ik wil nu graag enkele regels voorlezen uit een brief, die ik gisteren heb ontvangen om u aan te tonen hoe belangrijk het is de beginselen van het evangelie na te leven en ons priesterschap te verheerlijken. Er zijn zoveel mensen, die geloven, maar niet de kracht of de moed hebben ernaar te handelen. We zouden allemaal beter leven, als we maar beseften welke invloed wij op onze vrienden en familieleden hebben wanneer wij de beginselen van het evangelie naleven. Deze brief komt van een gerenommeerd advocaat uit Los Angeles, die ik tamelijk goed ken. Hij heeft me het volgende geschreven:

„De weken worden maanden en ik raak steeds meer geboeid door mijn werk aan de balie. Soms komt er ineens iemand opdagen, die opvallend anders is dan de anderen. Ik heb pas geleden een zaak afgesloten waarin mijn opponent een jongeman was, die zowel hoge vakbekwaamheid als morele en geestelijke integriteit bezat. Het verbaasde me dan ook niets toen ik onbedoeld ontdekte, dat hij een toegewijd lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was.“

De man, die deze brief heeft geschreven is geen lid van de kerk, en de bedoelde man, is zijn tegenstander bij de rechtbank. Ik ken deze jongeman goed, maar de briefschrijver weet niet dat ik hem ken. Maar het toont weer aan, mijn geliefde broeders, dat onze invloed in de wereld gevoeld wordt, als wij ons priesterschap verheerlijken en leven zoals wij dat behoren te doen. De Heer zal ons dan verheerlijken. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van oktober 1970

De versterking van het gezin

EZRA TAFT BENSON

Wij mensen moeten in hoofdzaak op drieërlei wijze onze trouw betonen, nl. trouw aan God, trouw aan ons gezin en trouw aan ons vaderland.

Vandaag kom ik tot u met een pleidooi voor het versterken van onze gezinnen.

Terecht heeft men wel eens gezegd dat „de zaligheid een familiekwestie" is... en dat het gezin de belangrijkste instelling van tijd of eeuwigheid is.

De Kerk werd voornamelijk in het leven geroepen om het gezin behulpzaam te zijn, en lang nadat de Kerk haar zending heeft volbracht, zal de celestiale patriarchale orde nog steeds van kracht zijn. Dit is de reden waarom president Joseph F. Smith eens heeft gezegd: „Met succes vader of moeder zijn is een grootsere prestatie dan een geslaagd generaal of staatsman zijn..." en president McKay heeft hieraan toegevoegd: „Zodra iemand zijn zaken of zijn genoegens boven zijn gezinsleven stelt, begint hij daarmee aan zijn achteruitgang naar zwakheid van ziel."

President Harold B. Lee heeft dan ook onlangs nog gezegd: „De Kerk moet meer doen om het gezin haar goddelijke zending te helpen volbrengen."

President Joseph Fielding Smith heeft verklaard dat er „nimmer in de geschiedenis der Kerk zoveel verzoekingen; zoveel valstrikken en zoveel gevaren geweest zijn om de leden van de Kerk weg te lokken van het pad van plicht en gerechtigheid als wij tegenwoordig vinden." (*Take Heed to Yourselves*, pag. 127.) Hij heeft ook gezegd: „Deze wereld wordt er niet beter op... de goddeloosheid neemt hand over hand toe." (Idem, pag. 207.)

Nooit is de duivel zo goed georganiseerd aan het werk geweest en nog nooit bij ons leven heeft hij zoveel machtige handlangers aan het werk gehad. Wij moeten alles doen wat in ons vermogen ligt om het huisgezin te versterken en te beveiligen.

De boze weet wel dat „het gezin de eerste en de meest doeltreffende plaats is waar kinderen de levenslessen kunnen leren, zoals waarheid, eer, deugd, zelfbeheersing, de waarde van onderwijs, eerlijke arbeid, en het doel en het voorrecht van het leven. Bij het opvoeden en onderwijzen van kinderen kan niets het gezin vervangen, en geen enkel succes op enig ander gebied kan opwegen tegen falen in eigen gezin." (Pres. David O. McKay in het *Lesboek voor Gezinsavond* 1968-69 pag. V.)

De ondermijning van het gezin neemt dus tegenwoordig steeds toe, waarbij de duivel zich volijverig uitsloft om de vader als gezinshoofd te onttronen en opstandigheid onder de kinderen teweeg te brengen. Deze toestand is beschreven in het Boek van Mormon, waar wij lezen: „En mijn volk, kinderen zijn hun verdrukkers en vrouwen heersen over hen." Daarop volgen dan deze woorden — en neem ze eens ernstig in overweging als u denkt aan die politieke leiders die zich thans bezig houden met het bevorderen van geboorteregeling en abortus: „O, mijn volk, zij, die u leiden, doen u dwalen, en zij verwoesten de weg, die gij behoordet te volgen." (II Ne. 13:12.)

Laat mij de zusters dan ook in alle ernst waarschuwen, dat wanneer u zich onderwerpt aan een abortus of aan een operatie die u verhindert om met een gerust hart nog meer gezonde kinderen te krijgen, u daarmee dan uw eigen verhoging en toekomstig lidmaatschap van het Koninkrijk Gods in de waagschaal stelt.

Ouders zijn rechtstreeks verantwoordelijk voor het grootbrengen van hun kinderen in alle gerechtigheid en deze verantwoordelijkheid kan men niet rustig overdragen aan bloedverwanten, vrienden, buren, de school, de kerk of de staat.

„Ik doe een beroep op u, ouders, neem niets zo maar aan als het om uw kinderen gaat," heeft president J. Reuben Clark jr. eens gezegd. „Merendeels zijn onze kinderen natuurlijk wel goed, maar er zijn onder ons mensen die niet weten wanneer ze beginnen af te wijken van het pad van waarheid en gerechtigheid. Wees dus op uw hoede, iedere dag en ieder uur. Laat uw zorg, uw angstvallige bezorgdheid, nooit verslappen. Regeer uw kinderen met goedaardigheid in de geest van het Evangelie en van het priesterschap, maar regeer ze, als u uw kinderen op het goede pad wilt

houden." Toegeeflijke ouders hebben zelf ook schuld aan de moeilijkheden met hun kinderen.

Als een wachter op de toren (zie II Kon. 9:17) meen ik u te moeten waarschuwen dat onze onderwijsinstellingen behoren tot de voornaamste middelen tot misleiding van onze jeugd en tot vernietiging van de eenheid van het gezin. President Joseph F. Smith heeft gewezen op verkeerde onderwijsopvattingen als een van de drie gevaren die onze kerkleden bedreigen. Om meer dan één reden adviseert de Kerk onze jeugd dan ook om dichtbij huis instellingen voor middelbaar en hoger onderwijs te bezoeken, dus in een omgeving waar kerkelijke scholen en instituten voor godsdienstonderwijs gevestigd zijn. Hierdoor worden de ouders ook in de gelegenheid gesteld dicht bij hun kinderen te blijven en hun studie te begeleiden, en als ze waakzaam en goed ingelicht zijn [illegible]ien, zoals president McKay ons nog in zijn laatste levensjaar heeft vermaand, kunnen deze ouders het hunne bijdragen tot ontmaskering van bepaalde bedrieglijke theorieën van mannen als Sigmund Freud[1], Charles Darwin[2], John Dewey[3], Karl Marx[4], en anderen.

Er kunnen een kind tegenwoordig heel wat erger dingen overkomen dan geen volledige academische scholing te krijgen. Het is zelfs zo dat onze kinderen zo ongeveer het ergste is overkomen tijdens hun studie aan universiteiten die onder leiding stonden van bestuurders die het insluipen van revolutionaire en amorele denkbeelden bij het onderwijs oogluikend toelieten.

Karl G. Maeser[6] heeft in dit verband eens gezegd: „Ik zou mijn kind nog liever blootstellen aan pokken, tyfus, cholera of andere kwaadaardige en dodelijke ziekten dan aan de ontaardende invloed van een verdorven leraar. Het is oneindig veel beter het erop te wagen met een onwetende, doch rechtgeaarde leraar, dan in zee te gaan met de grootste wijsgeer die onzuivere theorieën verkondigt."

Een steeds toenemend aantal ouders overweegt tegenwoordig hun kinderen een beroepsopleiding of schriftelijke cursus te laten volgen, of hen op te nemen in een familiebedrijf of -zaak.

De Brigham Young Universiteit is thans de grootste particuliere school in de Verenigde Staten. Als nooit tevoren hebben ouders van heinde en ver hun oog op deze universiteit gericht.

Welnu, of uw kind nu al dan niet zo'n school bezoekt, het is van belang dat u dicht bij uw kinderen blijft, zo mogelijk dagelijks nagaat wat zij op school hebben geleerd en hun leerboeken eens doorkijkt.

President Joseph Fielding Smith heeft verklaard dat men bij zijn weten op openbare scholen nergens een lesboek over de zgn. „ologieën" kan vinden dat geen onzin bevat. (*Take Heed of Yourselves*, pag. 32.)

Ik ken één hoogstaand vader die regelmatig met zijn kinderen repeteert wat hun geleerd is, en als hun soms onwaarheden zijn bijgebracht, dan vorsen die kinderen samen met hun vader zelf de waarheid uit. Als men van uw kinderen vereist dat zij op examen e. d. onwaarheden neerschrijven die hun zijn bijgebracht, kunnen ze de raad van president Joseph Fielding Smith opvolgen om hun antwoord te doen voorafgaan van de woorden: „de leraar zegt..." Eventueel zouden ze ook kunnen zeggen: „U hebt ons geleerd," of „het leerboek zegt."

Onlangs hebben enige ouders gezamenlijk plaatsruimte in een krant bekostigd voor het opnemen van een open brief aan het schoolhoofd van hun zoon. Een deel daarvan luidde als volgt:

„Hierbij delen wij, ondergetekenden, u mede dat onze zoon..., van zijn ouders niet mag deelnemen of worden onderworpen aan onderricht, voorlichting of opleiding van welke aard dan ook op het gebied van het geslachtsleven en de biologische ontwikkeling van de mens, standpuntvorming, zelfkennis, privé- en gezinsleven, groepstherapie of gevoeligheidstraining, zelfkritiek of enigerlei combinatie of mate daarvan, zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van ondergetekenden...

„Wij zijn voornemens onze ouderlijke rechten te behouden en uit te oefenen om ons kind leiding te geven op het gebied van zedelijk en sexueel gedrag zonder door het schoolpersoneel op enigerlei wijze gedwarsboomd of tegengesproken te worden.

„(Onze zoon) heeft de vorm leren herkennen waarin gevoeligheidstraining, groepstherapie, zelfkritiek enz. wordt aangediend, zoals deze methodes op grote schaal worden toegepast, waardoor de zedelijke normen worden verlaagd en de persoonlijke verantwoordelijkheid wordt vervangen door het vertrouwen op en de instemming met het collectiviteitsbegrip van de 'kudde-eenstemmigheid.'

„Er is hem opgedragen dat hij aanstonds elke willekeurige klas moet verlaten, waarin hij aan de voornoemde indoctrinatie wordt blootgesteld, en ons in kennis te stellen van iedere dergelijke veronachtzaming van deze brief."

De Heer wist dat Satan in de laatste dagen zou trachten het gezin te vernietigen. Hij wist dat de pornografie bij gerechtelijk besluit zou worden toegestaan tot bloei te komen.

Hoe dankbaar moeten wij zijn dat God ruim een halve eeuw geleden

Zijn profeet heeft geïnspireerd de wekelijkse gezinsavond in te stellen. Dit is de voorloper van de methode waardoor de ouders ertoe zijn gebracht de verantwoordelijkheid voor het onderwijzen van hun kinderen op zich te nemen. Een toenemend aantal trouwe heiligen houden reeds meer dan één gezinsavond per week en voegen gedeelten aan het lesboek voor de gezinsavond toe of strepen gedeelten door, al naar de Geest het hun ingeeft.
Bedoeld ter versterking en bescherming van het gezin, moet het programma voor de (één avond per week) te houden gezinsavond worden gereserveerd door vaders en moeders om dan hun zoons en dochters in de huiselijke kring om zich heen te verzamelen. Er wordt een gebed opgezonden, kerkliederen en andere liedjes worden gezongen, de Schriften worden gelezen, actuele gezinsaangelegenheden worden besproken, talenten ten toon gespreid, beginselen van het Evangelie onderwezen; vaak worden er spelletjes gespeeld en eigengemaakte consumpties rondgediend.

Hier volgen thans de zegeningen die zijn beloofd aan hen die wekelijks een gezinsavond houden: „Als de heiligen aan deze raadgeving gehoor geven, beloven wij dat grote zegeningen hieruit zullen voortvloeien. De onderlinge liefde thuis en de gehoorzaamheid aan de ouders zullen toenemen. In het hart van de jeugd van Israël zal geloof worden aangekweekt en de jongelui zullen kracht winnen om de kwade invloeden en de verzoekingen te bestrijden waardoor zij worden belaagd." (Het Eerste Presidentschap, in de *Improvement Era*, 18e jaargang pag. 734, van 27 april 1915.)

Hoe staat het nu met het vermaak dat onze jongelui tegenwoordig ter beschikking staat? Wordt uw gezag in uw eigen huis ondermijnd door televisie, radio, „vlotte" tijdschriften, beatplaten e.d.? Veel van de moderne beatmuziek is opzettelijk bedoeld ter bevordering van de onzedelijkheid, drugs, opstandigheid, atheïsme en nihilisme, door middel van een taal die vaak dubbelzinnig is en waarvan vele ouders niet op de hoogte zijn.
Goed voorgelichte ouders kunnen hun kinderen waarschuwen voor de demoraliserende, luide, rauwe maatslag van de beatmuziek, die de zinnen afstompt en gevoeligheden verdooft — het ritme van de rimboe die de barbaarsheid in hun binnenste doet ontvlammen.
President J. Reuben Clark jr. heeft eens gezegd:
„Ik zou graag willen dat u eens een ogenblik zou nadenken over het feit dat een geweldige hoeveelheid moderne kunst, nl. de hedendaagse lectuur en muziek, en ook onze tegenwoordige toneelkunst, uitermate demoraliserend is, volslagen decadent... Uw muziek — nu, ik weet niet in hoeverre die de tam-tam van het oerwoud te boven gaat, maar dat zal niet zoveel zijn...
„Deze dingen moet u in 't oog houden. Dit alles heeft zijn uitwerking op de kinderen. Laat uw huiselijk leven de hemelse sfeer zoveel mogelijk benaderen." (*Relief Society Magazine* van december 1952, pag. 798.)
Jeugdleiders, houdt u uw maatstaven hoog, of hebt u ermee geschipperd om er een zo laag mogelijke gemeenschappelijke noemer van te maken om de bedrogenen en de verachtelijke elementen in de Kerk tevreden te stellen? Zijn de dansen en de muziek die in uw ontspanningszalen worden uitgevoerd deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig,[7] of stellen deze een modern Sodom voor met te korte rokken, oorverdovende beatmuziek, psychedelische lichteffecten?
Zullen onze jeugdleiders de normen willen aanvaarden, die de moeder van John Wesley[8] voor haar jonge zoon had vastgesteld? Luister eens naar haar degelijke raad:
„Wil je beoordelen of genoegens geoorloofd of ongeoorloofd zijn? Neem dit dan als regel aan: Let eens op wat je redelijk verstand verzwakt, de fijngevoeligheid van je geweten aantast, je Godsbesef verduistert en je de smaak voor geestelijke genietingen ontneemt, kortom, al wat het gezag van het lichaam over de geest versterkt, dat is je tot zonde, hoe onschuldig het op zichzelf ook moge schijnen."
Hebben wij naar de waarschuwing van Moroni „de heilige kerk van God ontheiligd"? (Mormon 8:38.) De hulpverenigingen van de Kerk dienen voor de ouders en de priesterschap een hulpmiddel en geen belemmering te zijn bij hun streven hun gezinnen terug te voeren tot God. Zijn er ook mensen onder ons die het gebroken kruis dragen of ten toon spreiden, het teken van de anti-Christ, dat het symbool van de duivel is voor de zogenaamde „vredesbeweging"? „Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is," weeklaagde Hosea (Hos. 4:6.) Omdat er tegenwoordig ouders zijn die geweigerd hebben zich goed op de hoogte te stellen om dan op te staan en hun kinderen in te lichten, zijn ze nu getuige van de geleidelijke lichamelijke en geestelijke ondergang van hun nageslacht. Als wij willen worden zoals God, kennende het goed en het kwaad, dan zullen we er goed aan doen uit te zoeken wat ons ondermijnt, hoe wij het kunnen vermijden en wat wij ertegen ondernemen kunnen.
Het is tijd dat de harten van ons

als vaders zich wenden tot onze kinderen, en de harten der kinderen zich wenden tot ons, vaders,[9] anders zullen wij beiden worden vervloekt. Vaak wordt het zaad van echtscheiding gezaaid en wordt de kinderzegen uitgesteld doordat getrouwde vrouwen buitenshuis gaan werken. Werkende moeders moeten bedenken dat hun kinderen harder een moeder nodig hebben dan geld.
Nu de toestanden in de wereld hand over hand verslechteren, is het van beslissende betekenis dat het gezin zich hechter aaneensluit in gerechtigheid en dat er saamhorigheidsgevoel in het gezin wordt aangekweekt. Het is zoals iemand heeft gezegd: „Er is tegenwoordig teveel dat ons aan de huiselijke kring onttrekt. Wij dienen ernstig te overwegen of er niet teveel bezigheden en andere belangen zijn die teveel tijd en aandacht aan ons eigen gezin onttrekken, aan onze kinderen, aan hen die de Here God ons heeft gegeven om lief te hebben, op te voeden, te onderwijzen en het leven door te helpen."
Laten we dus het gezin versterken. Door 's morgens en 's avonds naast het persoonlijk gebed ook een gezinsgebed te houden, kunnen de zegeningen van de Heer over uw huisgezin worden afgesmeekt. De maaltijd verschaft ons een prachtige gelegenheid om na te gaan wat we die dag zoal hebben gedaan en om niet alleen het lichaam, maar ook de geest te voeden, waarbij de gezinsleden beurtelings voorlezen uit de Schriften, in het bijzonder uit het Boek van Mormon. Voor de drukbezette vader is de kinderbedtijd een uitermate geschikt moment om naar het bedje van ieder kind te gaan om met ze te praten, hun vragen te beantwoorden en hun te zeggen hoezeer ze worden bemind. In dergelijke gezinnen is er geen sprake van een onoverbrugbaar „generatieverschil." Die bedrieglijke uitdrukking is weer zo'n werktuig van de duivel om het gezinsleven te verzwakken. Kinderen die hun ouders eren en ouders die hun kinderen liefhebben kunnen van een tehuis een veilige haven maken en een klein stukje hemel.
God zegene ons, opdat wij ons gezin kunnen versterken door de sluwe plannen van de boze te verijdelen en de verheven wegen des Heren te volgen, zodat wij te zijner tijd bij onze hemelse Vader in Zijn hemelse woning verslag kunnen uitbrengen dat wij er allemaal zijn, vader, moeder, broer en zuster, allen die elkaar lief en dierbaar zijn. Dan is elke stoel bezet, dan zijn wij allen weer thuis. In de naam van Jezus Christus. Amen. O

1 Freud, Sigmund (1856–1939) — Oostenrijker, grondlegger der psycho-analyse.
2 Darwin, Charles (1809–1882) — Engels natuuronderzoeker.
3 Dewey, John (1859–1952) — Amerikaans filisoof en onderwijskundige.
4 Marx, Karl (1818–1883) Duits socialist.
5 Keynes, John Maynard (1883–1946) — Engels econoom en financieel expert.
6 Stichter van de Brigham Young Universiteit.
7 Zie Art. 13 van de Artikelen des Geloofs.
8 Wesley, John (1703–1791) Engels evangelist en theoloog, stichter van de methodistische genootschappen.
9 Zie Mal. 4:6.

Zoals wij leven zullen wij worden

Richard L. Evans

President Smith: mijn geliefde broeders en zusters — alle kinderen van de Vader waar ook ter wereld: deze uitverkoren jonge mensen, die wij zoëven hebben horen musiceren, doen mij denken aan de ontelbare anderen, die op deze wereld naar een levenswijze zoeken. Als het nu volgende hun en uw harten zal bereiken zal dat door uw geloof en gebeden komen en ik bid dat dat het geval moge zijn.
Ik denk nu aan een moeder. Zij maakte zich zorgen over haar dochter, wat zij deed, of eigenlijk juist niet deed met haar talenten en mogelijkheden; op zekere dag schudde zij haar dochter ongeduldig door elkaar en zei: „Luister, ik heb jou het leven geschonken doe er dan eens wat mee!"
We kunnen ons voorstellen, dat de Vader van ons allemaal hetzelfde zegt: „Ik heb je het leven geschonken, doe er dan eens wat mee! Maak er het allerbeste van. Ik heb je tijd gegeven, intelligentie en de goede aarde met alles wat daarbij behoort: gebruik dat dan!"
Een van de grootste verspillingen in deze wereld is wel het verspillen van tijd, of van gelegenheid of van creatieve mogelijkheden door onverschilligheid om te leren en te werken; de „wat kan het me allemaal schelen" houding. En een van de vaste factoren in het leven — een, die de rusteloosheid, het protest en de onvrede kan verminderen — is voor ons allemaal het beter gebruiken van onze tijd en mogelijkheden, waarbij we in gedachten zouden moeten houden dat ons aller Vader ons op een dag door elkaar zou willen schudden. (Hij doet dat ook af en toe! Vaker dan wij ons soms bewust zijn.) Hij zegt dan: „Ik heb je het leven geschonken. Maak er het allerbeste van!"
Toen onze Vader onze eerste ouders uit Eden had gezonden legde Hij, zoals ik het zie, het beginsel van werken uit: „in het zweet uws aanschijns zult gij brood eten..." (Genesis 3:19.) „de aardbodem is om uwentwil vervloekt," zei Hij. (Genesis 3:17, cursivering toegevoegd.)
Om uwentwil. Werken is een beginsel, een voorrecht en een zegen; geen vloek, maar een absolute noodzaak, een

fysieke en geestelijke behoefte.
Veel rusteloosheid en moeilijkheden bij de jonge mensen worden veroorzaakt doordat zij vaak te weinig mogelijkheden en belangrijke taken krijgen, waarbij de vrije tijd een overdreven nadruk krijgt en het werk veel te weinig. Zelfs als iemand alle rijkdom heeft, die hij zou willen hebben, heeft hij het werk nog steeds nodig voor de ontwikkeling van zijn ziel; en ditzelfde geldt voor hen, die geleerd hebben met maar heel weinig te leven. Werk is een fysieke en geestelijke noodzaak.
Ieder mens, jong of oud, wordt rusteloos als hij geen deel heeft in het voortbrengen van iets nuttigs: werk dat voldoening geeft en dat noodzakelijk en/of belangrijk is.
Sommigen weten niet waar het materiaal vandaan komt, zoals men dat vroeger wist. Het is zo gemakkelijk naar de winkel of de markt te gaan zonder je bewust te zijn van het werk zoals planten en ploegen dat erachter zit, of van het samenstellen of wat er dan ook gedaan moet worden om een eindprodukt te verkrijgen. Alles moet door iemand worden gedaan — niet alleen het gemakkelijke en het aantrekkelijke werk, maar ook alle routine en saaie taken. Alles moet door iemand worden gedaan.
We moeten onze jonge mensen zowel de economische factoren van het leven bijbrengen als de morele en geestelijke: de betekenis van de produktie; van verantwoording voor de uitbetaling van werknemers; van de zorg voor een gezin, van sparen en vrijblijven van schulden. Ik denk dat degenen, die produktief en gezond werk voor andere mensen verrichten in zekere zin helden zijn. Dank God voor hen.
Laten we nu een ogenblikje bij een paar andere onderwerpen stilstaan:

We hebben de wetten in het leven. We hebben normen, die door God gegeven zijn en we beseffen de gevolgen van de manier waarop we leven: en rationaliseren verandert de uitkomst niet. Deugd is nog steeds deugd. Kwaad is nog steeds kwaad.
En vandaag kom ik met de boute stelling dat God niet meedoet aan theorieën. Thomas A. Edison (1847-1931) zei: „Ik weet, dat deze wereld door oneindige Intelligentie bestuurd wordt. Het vereist oneindige Intelligentie om haar te scheppen en het vereist oneindige Intelligentie om haar draaiende te houden . . . Het is mathematisch precies."
De seizoenen, de zonneschijn, het groeien van de zaden; de warmte en de kou; het leven van een kind, de oogst die we hebben: dit zijn geen theorieën, en dezelfde autoriteit die het universum met een dergelijke precisie regeert geeft ons ook geboden om te onderhouden. Geboden die nog steeds van kracht zijn. Ik zou niemand beter weten tot wie ik mij zou kunnen wenden om een zinvolle levenswijze te leren leiden, dan de Regent van hemel en aarde, die een wijze heeft voorgeschreven. Tot wiens beperkte wijsheid zouden we ons ten slotte moeten wenden? Hij heeft ons geen enkel gebod gegeven, dat niet noodzakelijk is: en ik getuig tot u dat de geestelijke en morele wetten even belangrijk zijn als de lichamelijke wetten, en dat ieder mens zal worden zoals hij leeft.
President McKay citeerde bij gelegenheid wel eens de woorden van William James (psycholoog en filosoof uit de USA. 1842-1910): „Rip Van Winkle in het stuk van Jefferson verontschuldigde zich voor ieder verzuim met de woorden: ‚Deze keer telt niet mee!' Welnu misschien telt hij het niet mee; en in een vriendelijke hemel zal het misschien ook niet meetellen. Het wordt echter wel degelijk geteld en wel in de cellen en weefsels van zijn zenuwstelsel, waar de moleculen het tellen en registreren en eens tegen hem zullen gebruiken." (The Laws of Habits. [De wetten van de gewoontes.])
Omdat het zo gaat, moet God gedankt voor het beginsel van de bekering: een beginsel dat Hij gaf, omdat Hij wist, dat het nodig was. Maar onze bekering moet wel oprecht zijn en niet van het soort dat telkens opnieuw dezelfde dwaze fouten maakt. De zwakke of gewillig gedane fouten moeten verdwijnen via een eerlijke en vastberaden bekering, als we vrede en geluk in ons leven willen hebben. Het kwade is ruw, ontuchtig, brutaal en onbeschaamd en bovendien hebzuchtig; maar niets ter wereld is het waard om het leven of de moraal van een jong mens te compromitteren. We zouden het kwaad in geen enkel opzicht mogen beschermen, maar we behoren ons in te zetten om een reine en weldadige omgeving te scheppen, zowel thuis als in onze leefgemeenschappen en landen. We zouden in vele opzichten een betere morele en fysieke omgeving kunnen hebben als we dat echt zouden willen: op diverse manieren kunnen we krijgen wat we hebben willen en waarvoor we willen betalen, wat we willen steunen en hooghouden. Maar dat kunnen we nooit met onverschilligheid. En iedereen moet zich de gevolgen van zijn daden en gedachten realiseren: de gevolgen van zijn manier van leven.

En jullie, lieve jonge mensen waar dan ook ter wereld; jullie, die naar antwoorden zoeken, die fouten hebben gemaakt, die verkeerde dingen voorgeschoteld hebben gekregen of die onzorgvuldig of verkeerd zijn beïnvloed: Zorg dat jullie trots of verkeerde gewoonten, of behoeften of koppigheid jullie niet in de weg staan bij het realiseren van de hoogste mogelijkheden in jullie leven.
De jeugd gaat gauw voorbij. De grijze haren komen vlugger dan je denkt en daarna komt het verlaten van dit leven en de eeuwige toekomst volgt.
Leef zo, dat je vrede hebt. Wees rein geliefde jonge vrienden. Reinheid is een van de mooiste woorden die er bestaan. Wees op je gemak. Niemand zal zich ooit volledig op z'n gemak voelen als hij niet rein is. Het leven kan weldadig zijn, met innerlijke vrede en vaste hoop wanneer je de wetten naleeft, de geboden onderhoudt en jezelf voor onze Vader vernedert.

Leef zo, dat je jezelf, je Vader in de hemel en alle mensen, waar dan ook, onder ogen kunt komen.
Ieder van jullie is waardevol en onbetaalbaar. Ieder van jullie is alles wat hij heeft. Wees vriendelijk en deugdzaam. Heb je ouders lief en respecteer ze. Kies alleen na gebed. Wees oprecht dienstbaar en houd van anderen. Leef waardig, eerlijk en eervol. Houd je aan feiten en onderzoek ze in het licht van de normen, die God heeft gegeven. Leef bij de wet en het evangelie van onze Heer en

Heiland zal je tot vrede en geluk leiden en tot de grootste mogelijkheden in het eeuwige leven. Bedenk toch, mijn geliefde vrienden, dat onze Heer en Heiland ons niet misleid heeft. Hij zei niet dat de weg breed en gemakkelijk was, of dat we haar konden bereiken door onverschilligheid of toegevendheid. Hij heeft ons duidelijk en oprecht gezegd:

„Gaat in door de enge poort, want wijd is (de poort) en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die daardoor ingaan;

Want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden." (Matteüs 7:13, 14.)

Niemand, die werkelijk weet wat hij doet, gaat af op onzorgvuldige en gemakkelijke dooddoeners.

Ik geef u mijn getuigenis, dat ik weet dat God leeft en dat dit zijn werk, zijn kerk, zijn plan en zijn doel voor zijn kinderen is. De herstelling is voor allen, die oprecht zoeken en aanvaarden. Hij zal even volledig als jullie Hem binnenlaten, jullie leven binnenkomen. En tegen jullie — tegen ons allemaal — tegen al zijn kinderen op de wereld, zegt Hij: „Ik heb jou het leven geschonken. Maak er het allerbeste van!"

Het kost veel tijd om een mooie wereld te scheppen. Het kost veel tijd een mooi leven op te bouwen, maar het proces van vernietiging kan zeer snel veel schade aanrichten.

O mijn geliefde jonge vrienden, jullie Vader in de hemel houdt Zich niet bij theorieën. Wat Hij zegt is waar. Vertrouw Hem. Vertrouw dat Hij, die je het leven schonk, de waarheid vertelt. Wie anders zou je kunnen en willen vertrouwen? Waarheen zou je je anders kunnen wenden?

Respecteer jezelf, respecteer anderen. Respecteer het leven en de wet. Wees oprecht, getrouw. Doe iets. Leef rein en goed. Het leven is alles wat je hebt. Maak er het allerbeste van door reinheid, eerlijkheid en eerbied. Leef niet tegen beter weten in.

In zijn laatste openbare toespraak zei Thomas Edison (1847-1931):

„Mijn boodschap aan u is: Wees moedig! Ik heb een lang leven geleid. Ik heb de geschiedenis zichzelf steeds opnieuw zien herhalen . . . Wees even dapper als uw vaders voor u waren. Hebt geloof! Gaat voorwaarts!"

God zegene u en vrede zij met u, vandaag en altijd. Dit bid ik in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen.

Waar blijft dan onze hoop

Howard W. Hunter

Wij leven in een interessante periode van de geschiedenis der mensheid. De langzame vooruitgang van de mens sinds den beginne is allengs veranderd en in snelheid toegenomen. Tegenwoordig gaat die vooruitgang zo snel dat we vaak bang zijn bij de gedachte aan de toekomst. De mens is trots op de snelle vooruitgang op wetenschappelijk gebied, die veel comfort voor het leven van vandaag voor hem heeft opgeleverd. Zijn gezondheid is verbeterd door de vooruitgang van de medische wetenschap en zijn te verwachten leeftijd is daardoor verlengd. Ingrijpende veranderingen op velerlei gebied in de maatschappij hebben zijn welstand verbeterd. Handel en industrie maken vooruitgang zoals nog nooit eerder is vertoond, en deze generatie heeft de hoogste levensstandaard, die de mensheid ooit heeft bereikt. We zijn er trots op in een moderne wereld vol prestaties te leven.

Zal deze spiraalvormige vooruitgang in de jaren die voor ons liggen goed voor de mensheid uitpakken? Zal hij in ieder opzicht positief zijn voor onze kinderen en kleinkinderen? We geven zonder meer toe dat vele dingen ons ook zorgen baren. Hoe staat het in de toekomst met gezin en gezinsleven? Deze factoren waren in vroegere generaties de grote stabiele krachten in de maatschappij. Hoe staat het met de saamhorigheid in de gemeenschap en het nationale leven? Wat gebeurt er in de toekomst met onze economie en de inflatie en de steeds groter wordende schulden? Wat doen we met de huidige tendens van de achteruitgang van de moraliteit en het gevolg daarvan voor de mensen zelf, de gezinnen, de volkeren en de gehele wereld? We moeten wel toegeven dat hetgeen wij vooruitgang noemen vele consequenties heeft, die ons werkelijk zorgen baren. Wij zijn in een periode van de geschiedenis waarbij de zogenaamde moderne opvattingen voorrang boven alles lijkt te krijgen en wel bij mensen, die zichzelf als baanbrekers van een moderne generatie zien. De extremen willen vrijheid van gedachten en daden zonder daarbij aan eigen verantwoordelijkheid ten opzichte van de medemens te denken. Waar gaan wij heen als wij deze voorstanders van vrijheid ten aanzien van het drugmisbruik en van vrije moraal volgen? Wal zal het gevolg zijn van algemene „vrije liefde", abortus, homosexualiteit en vrije handel in pornografie?

Wat gebeurt er dan met de geestelijke waarden en de religieuze idealen van de vroegere generaties, die altijd de grote steunpilaren en positieve invloed op de maatschappij zijn geweest? De moderne filosofen beweren dat deze juist de grootste struikelblokken zijn bij de vrijheid, die ze nu zoeken. Aan de kant van de zogenaamde progressieven is er een sterke neiging de religie en de leerstellingen uit het verleden, die ons troost schonken, om te buigen naar de moderne denkwereld en te onderwerpen aan kritisch onderzoek. Ze ontkrachten de leringen van

de bijbel met hun moderne kritiek en ontkennen dat de schriften geïnspireerd zijn. De „progressieven" leren dat Christus niet de Zoon van God is. Zij ontkennen de leerstellingen over een zoenoffer waardoor alle mensen gered kunnen worden. Ze ontkennen dat de Heiland der wereld is opgestaan en degraderen Hem tot leraar van ethiek. Waar blijft dan onze hoop? Waar is het geloof gebleven?

Het Oude Testament geeft ons de geschiedenis van de schepping van de aarde en van de mens door God. Moeten we nu dit verslag veronachtzamen en de schepping moderniseren ten gunste van de progressieven? Kunnen we plotseling zeggen dat de Hof van Eden, Adam en Eva nooit bestaan hebben? Moeten we, alleen omdat moderne rationalisten beweren, dat de zondvloed onmogelijk is en niet redelijk, het verslag over Noach en de vloed, zoals het in het Oude Testament beschreven staat, dan maar niet meer geloven?

Laten we eens luisteren naar wat de Meester zei toen de discipelen op die Olijfberg bij Hem kwamen. Zij vroegen Hem over zijn komst en de voleinding der wereld te spreken. En Jezus antwoordde hun: „Doch van die dag en van die ure weet niemand, ook de engelen der hemelen niet, ook de Zoon niet, maar de Vader alleen. Want zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.

Want zoals zij in (die) dagen vóór de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag, waarop Noach in de ark ging, en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn." (Matteüs 24:36-39.)

In dit verhaal bevestigde de Meester de geschiedenis van de zondvloed zonder die te moderniseren. Kunnen we enkele opmerkingen van de Heer aanvaarden als waar en tegelijkertijd andere als leugen verwerpen? Toen Marta hoorde dat Jezus zou komen ging ze Hem tegemoet; zij bespraken de dood van haar broer en de opstanding. „Jezus zeide tot haar: Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven." (Johannes 11:25.)

Beide opmerkingen, de een over Noach en de zondvloed en de ander waarin Hij verklaart dat Hijzelf de opstanding en het leven is, werden door de Heer gemaakt. Hoe kunnen we het ene geloven en het andere niet? Hoe kunnen we de geschiedenis van de vloed moderniseren of als mythe zien en toch aan de waarheid van het andere vasthouden? Hoe kunnen we de bijbel door „moderne" ogen zien maar hem toch als leidend licht aanvaarden en van wezenlijk belang achten voor ons geloof?

Er zijn ook mensen, die zeggen dat het ouderwets is in de bijbel te geloven. Is het ouderwets om in God en in Jezus Christus, de Zoon van de levende God te geloven? Is het ouderwets om in zijn zoenoffer en opstanding te geloven? Als dat zo is, dan verklaar ik dat ik ouderwets ben en dat de kerk dat eveneens is. De Meester bracht ons in alle eenvoud de beginselen van het eeuwige leven bij en gaf lessen die degenen, die geloven gelukkig kunnen maken. Het is niet redelijk te veronderstellen dat het noodzakelijk is deze leerstellingen van de Meester te moderniseren. Zijn boodschap betreft eeuwige beginselen. Door deze beginselen te volgen, hebben miljoenen mensen in hun leven rijke religieuze ervaringen opgedaan. De mensen uit deze tijd zoeken een echt doel in het leven en duizenden zoeken een religieuze ervaring, die zinvol is. Kan een dergelijke ervaring alleen door meditatie verkregen worden? Of na een spiritistische seance? Kunnen zinvolle ervaringen in drugs of groepssex gevonden worden? Een dergelijke benadering is alsof we via de achter- of zijdeur gaan of over de muur springen, maar niet door de voordeur komen, zoals de Heer ons heeft gewezen.

De Heer heeft gesproken:

„Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover.

„Jezus zeide nogmaals: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Ik ben de deur der schapen." (Johannes 10:1, 7.)

Een zinvolle religieuze ervaring kan op geen enkele andere manier dan door de deur komen, namelijk door de Heer Jezus Christus.

Er zijn altijd mensen geweest, die eerst een teken vroegen voordat ze wilden geloven.

Tijdens zijn zending werd de Meester bij vele gelegenheden om een teken gevraagd.

„En de Farizeeën en Sadduceeën kwamen tot Hem en vroegen, om Hem te verzoeken, dat Hij hun een teken uit den hemel zou tonen. „Hij antwoordde hun en zeide: (Bij het vallen van de avond, zegt gij: Goed weer, want de lucht ziet rood.

„En des morgens: Vandaag ruw weer, want de lucht ziet somber rood. Het aanzien van de lucht weet gij te onderscheiden, maar kunt gij het de tekenen der tijden niet?)

„Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken . . ." (Matteüs 16:1-4.)

Misschien was het met hen zoals het nu ook met velen gesteld is: dat de waarheid niet herkend wordt tenzij die met sensatie gepaard gaat. Wat zou er bereikt zijn als de Heer donder en bliksem zou hebben opgeroepen of een ster van de hemel geplukt had of het water zou hebben verdeeld om de nieuwsgierigheid van de mensen te bevredigen? Waarschijnlijk zouden ze hebben gezegd, dat het het werk van de duivel was, of gezichtsbedrog.

Tekenen zijn voor de gelovigen duidelijk. Zieken zijn genezen; gebeden beantwoord en in het leven van degenen, die de geboden geloven, aanvaarden en gehoorzamen komen veranderingen tot stand. We bewijzen Christus door de beginselen van het evangelie na te leven. Hij heeft grote beloften gedaan aan de mensen, die zijn geboden gehoorzamen.

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zegt; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte." (LV 82:10.)

Veel geboden leggen beperkingen op, maar ons gezond verstand leert ons, dat dit voor ons eigen bestwil is. Naast de beperkende geboden zijn er positief-vermanende. De twee grote geboden zijn liefde tot God en liefde tot de naaste. „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het grote en eerste gebod.
Het tweede, daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten." (Matteüs 22:37-40.)
Welke grotere wetten zouden er gegeven kunnen worden om vrede, voorspoed en vooruitgang te brengen aan de mensen, die trouw de geboden tot liefde naleven?
In deze tijd, waarin alles snel verandert kunnen we ons evenwicht verkrijgen als we in God geloven en Hem liefhebben, maar we kunnen onmogelijk in God geloven als we zijn kinderen niet ook liefhebben. Dat zijn onze naasten en werkelijke naastenliefde kent geen klassen of cultuur, geen ras, kleur of geloofsovertuiging.
De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen stellen zich voor al hun naasten wijd open. De herstelde kerk van Christus neemt de taak en verantwoording op zich het evangelie van Jezus Christus in liefde tot haar naasten over de gehele wereld te brengen en tracht degenen, die het evangelie ontvangen te helpen de leringen van de Meester na te leven.
In deze wereld van verwarrende tijdelijke vooruitgang is het nodig, dat we naar de eenvoud van Christus terugkeren. Het is nodig dat we Hem liefhebben, eren en aanbidden. Om een geestelijke instelling te krijgen en de invloed daarvan in ons leven te voelen kunnen we ons niet in verwarring laten brengen en misleiden door de verdraaide leerstellingen van zogenaamde progressieven. Het is nodig dat we de eenvoudige basiswaarheden, die de Meester ons heeft geleerd bestuderen en die tegenstellingen verwijderen. Ons geloof in God moet echt zijn en niet speculatief. Het herstelde evangelie van Jezus Christus kan een dynamische levende invloed zijn en het echt aanvaarden geeft ons een zinvolle religieuze ervaring. Een van de grootste krachten van het mormoonse geloof is deze vertaling van geloof in het dagelijks denken en doen. Verwarring en onrust worden hierdoor in vrede en rust veranderd.
De kerk spreekt zich duidelijk uit tegen verandering of vermindering van het morele denken en tegen de zogenaamde nieuwe moraal. Geestelijke waarden kunnen niet opzij gezet worden, alle progressieven ten spijt, die ze naar beneden willen halen. We kunnen modern zijn zonder aan de invloed van de progressieven toe te geven. Als het ouderwets is om in de bijbel te geloven, behoren we God te danken voor het voorrecht ouderwets te mogen zijn.
Sta mij toe met mijn persoonlijke getuigenis te eindigen. Ik weet dat God leeft, dezelfde God, die in het Oude en Nieuwe Testament beschreven staat. Ik weet dat Jezus Christus zijn Zoon is. Hij gaf zijn leven in het grote zoenoffer, waardoor Hij mijn Redder en de Redder van de gehele mensheid werd. Ik weet ook dat er op dit moment een profeet van God op aarde is, die de gedachten en wil van de Heer aan zijn kinderen vertelt en wel op dezelfde manier als de profeten door de eeuwen heen tot Gods kinderen hebben gesproken. Moge de Heer ons het vermogen om zijn leerstellingen te begrijpen geven en de kracht zijn leringen vol overtuiging en standvastig te volgen. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De jaren die de sprinkhaan heeft afgegeten

SPENCER W. KIMBALL

Broeders, zusters, vrienden, en in 't bijzonder onze mensen van overzee en met een andere taal, het is mij een vreugde bij u te zijn in deze machtige conferentie.
Een kleine honderd meter rechts van ons bevindt zich een prachtig granieten monument, gekroond met een stenen aardbol. Daar bovenop zitten twee bronzen zeemeeuwen. Voor dit gedenkteken heben al miljoenen toeristen gestaan, luisterend naar de boeiende geschiedenis van „Gods barmhartigheid jegens de mormoonse pioniers."
De bronzen vleugels van de vogels zijn wijd uitgespreid, zoals de Kerk haar geweldige armen heeft uitgespreid om alle volken der wereld te omvatten. Die granieten aardbol is tevens een profetisch beeld van de wereldomvattende Kerk en doet bovendien denken aan het visioen van Daniël: de steen die zonder handen uit de berg was afgehouwen en zou voortrollen totdat deze de ganse aard had gevuld.[1]
Op de stenen gedenkplaten wordt de geschiedenis verteld van de nog nimmer ontgonnen woestijngronden, van spannen ossen, van ploegers en van wijd uitzwaaiende armen die er graan zaaiden. De voorstellingen geven een beeld van de invasie der genadeloze insekten, en de hopeloze strijd ertegen wordt voorgesteld door de ter aarde neerzinkende man, een beeld van moedeloosheid met zijn slap neerhangende handen en gebogen hoofd. De wanhoop heeft hem overspoeld. Ook de vrouw ziet er afgesloofd uit, met iets aandoenlijks in haar lichamelijke afmatting, haar hoofd opgeheven naar de meedogenloze lucht. Ze zien de meeuwen boven zich vliegen. Komen die nu de verwoesting voltooien? Verder is de overwinning van de meeuwen afgebeeld en de oogst van het geredde graan. Een volslagen hongersnood is daarmee afgewend.
De plaag van Egypte was niet de eerste, en de ramp voor de mor-

monen niet de laatste inval van de krekels of sprinkhanen. Toen wij jaren geleden een bezoek aan Australië brachten, hoorden we vaak zeggen dat iemand „zijn bundel had laten vallen." We kwamen erachter dat deze uitdrukking iets dergelijks betekende als „hij is niet geslaagd" of „hij heeft zijn kans voorbij laten gaan." Bij het lezen van de oude Schrifturen ben ik erachter gekomen dat men in de oudheid zo'n situatie kenschetste met het gezegde: „De jaren die de sprinkhaan heeft afgegeten." (Joël 2:25.)

We hebben geleerd dat de sprinkhaan een soortgenoot is uit een grote insektenfamilie met stompe voelsprieten, lange achterpoten en dikke dijen, die het bekende geluid veroorzaken door ermee langs de voorste vleugels te schuren. Ze broeden in rivierbeddingen en in zonnige holtes, vermenigvuldigen zich met schrikbarende snelheid en vervullen de lucht, zodat het daglicht erdoor wordt verduisterd. Zwermen van deze insekten hebben met hun plaag zowel het westen der Verenigde Staten bezocht als vele andere streken van de wereld, en voor miljarden schade en verwoesting aangericht. Ze hebben tal van hongersnoden en de dood van grote aantallen mensen veroorzaakt.

Evenals bij de strijd tegen de krekels in Utah waren deze insekten ten nauwste betrokken bij de geschiedenis van Egypte.

Mozes en Aäron smeekten en dreigden Farao, opdat hij zijn leger slaven in vrijheid zou stellen. De vorst was onvermurwbaar, bedriegelijk en stijfkoppig. Gedurende het lijden dat iedere plaag met zich meebracht deed hij telkens een belofte, maar als er verlichting kwam, negeerde hij zijn belofte weer.

Mozes waarschuwde hem: „Zo zegt de Heere God ... Hoe lang weigert gij u voor Mijn aangezicht te verootmoedigen? Laat Mijn volk trekken, dat zij Mij dienen." (Ex. 10:3.)

Achtereenvolgens kwamen de plagen: „al het water in de rivier werd in bloed veranderd", toen „kwamen er vorsen op en bedekten Egypteland"; daarna kwam er „een zware vermenging van ongedierte"; en „al het stof der aarde werd luizen"; toen werd door Mozes uitgestrooide as tot „zweren, uitbrekende met blaren, aan de mensen en aan het vee."

Er kwam „donder en hagel, en het vuur schoot naar de aarde: ... En de hagel sloeg ... alles wat op het veld was, ... al het kruid, en verbrak al het geboomte des velds." „Het vlas nu, en de gerst werd geslagen; want de gerst was in de aar, en het vlas was in den halm." (Ex. 7:20; 8:6, 24, 17; 9:10, 23, 25 en 31.)

Op Farao's herhaalde weigering haalde Mozes het woord des Heren aan:

„... Laat Mijn volk trekken ... Want indien gij weigert ... zie, zo zal Ik morgen sprinkhanen in uw landpale brengen." (Ex. 10:3-4.)

„Gij zult veel zaads op den akker uitbrengen, maar gij zult weinig inzamelen; *want de sprinkhaan zal het verteren.*" (Deut. 28:38, cursivering toegevoegd.)

„... het geschiedde des morgens, dat de oostenwind de sprinkhanen opbracht.

„... alzo dat het land verduisterd werd; en ... er bleef niets groens aan de bomen, noch aan de kruiden des velds, in het ganse Egypteland." (Ex. 10:13 en 15.)

Wat de kruidworm had overgelaten, at de sprinkhaan op, en wat de sprinkhaan overliet, at de rups op. Zo ging er weer een oogst verloren.

Terwijl ik zo terugdacht aan „de jaren die de sprinkhaan heeft afgegeten", dacht ik na over de verloren weekends en de verspilde jaren van vele mensen.

Eens kreeg ik uit een afgelegen plaats een brief van een man die het jaar tevoren was gedoopt. Uit deze brief citeer ik het volgende: „Ik zal het op prijs stellen als u mijn naam uit het register van de Kerk wilt verwijderen. Ik vind de ... eisen die de Kerk stelt te zwaar. Ik werd er door ... de zendelingen toe gebracht onderricht te ontvangen. Voordat ik het wist hadden zij zich voorgenomen mij te dopen. Helemaal betreuren doe ik dit niet, want het was leerzaam.

„Tenslotte kwam ik tot het besef wat ik mij op de hals had gehaald.

„Ik was niet in staat afstand te doen van de vier verboden vruchten, nl. tabak, sterke drank, koffie en thee.

... „Dit kost mij meer zorg dan ik aan kan. Mijn persoonlijkheid eist aanvaarding door anderen ... en ik krijg het gevoel dat ik er buiten sta als ik niet kan delen in de genoegens van mijn kameraden.

„Bovendien is mij gebleken dat ik geen drie tot vijf uur kan geven 's zondags en geen tiende van mijn verdiensten afstaan. Dit gaat tegen mijn eigenlijke natuur in ...

„Het spijt me zeer dat ik u deze last heb veroorzaakt. Niemand hoeft zich in deze schuldig te voelen ... Het is alleen mijn eigen schuld. Ik hoop dat u mij kunt vergeven ... mijn besluit staat vast."

De definitieve beslissing van deze man was wel bedroevend. Zijn jaren verstrijken, de een na de ander en worden figuurlijk door de sprinkhanen opgegeten, de kruidworm en de rups, daar hij terugkeert naar de wereld.

In tegenstelling hiermee worden onze mensen over 't algemeen niet verontrust over vier of vijf uren van toewijding op de sabbatdag, over het geven van een tiende van hun inkomsten en over de vier verboden vruchten.

Marden zegt ergens: „... nooit kan de molen malen met het water dat reeds is doorgestroomd." (Ori-

son S. Marden, *Pushing to the front*, deel I, pag. 13.)

Een paar dagen geleden schudden de leden van een gezin dat pas tot de Kerk was toegetreden mij stralend de hand. Ik vroeg hun hoe lang ze nu al lid van de Kerk waren en het antwoord luidde: „Twee maanden." Toen zeiden ze, geestdriftig en spijtig: „Denkt u eens aan al die jaren dat we zo gelukkig hadden kunnen zijn in de Kerk!" De sprinkhanen hadden hun jaren afgegeten.

Iemand heeft eens gezegd: „'O, had ik maar!' of 'O, had ik maar niet!' is de stille verzuchting van menigeen die zelfs zijn leven zou willen geven voor de gelegenheid om terug te keren en een langvervlogen fout goed te maken." (Marden, pag. 15.)

In 1834 werd er door de profeet Joseph Smith een hoge raad georganiseerd. Deze verklaring is daarbij afkomstig van L. D. Young: „. . . ik heb een ernstige fout begaan, waarvan ik een verslag wens na te laten, tot lering voor anderen. De profeet verzocht mij zitting te nemen in deze (hoge) raad met de andere broeders die ervoor verkozen waren. In plaats daarvan stond ik op en bekende dat ik niet in staat was zo'n verantwoordelijke positie te vervullen, waarbij ik, naar ik meen, liet blijken dat het mij in deze behoorlijk ernst was.

„De profeet zei toen dat het enkel zijn verlangen was dat ik die plaats zou innemen, maar toen ik mij nog steeds verontschuldigde, benoemde hij een ander om die functie te vervullen. Ik denk dat dit de reden was dat hij mij daarna nooit meer heeft geroepen om enige belangrijke positie in de priesterschap te bekleden. Sindsdien heb ik geleerd daarheen te gaan waar ik geroepen word, en mijn eigen oordeel niet te stellen tegen dat van hen die zijn geroepen de leiding van dit koninkrijk op zich te nemen."

De sprinkhanen gingen aan het werk. Denk eens aan de kansen die deze brave man in de loop der jaren verspeelde!

Ik ken iemand die ten diepste bekommerd was toen zijn ringpresident hem vroeg of hij wijkbisschop wilde worden. Zijn gezicht werd asgrauw. Hij stamelde een afwijzing. Hij sloeg het grote voorrecht af een rechter in Israël te mogen zijn, een vader voor het kerkvolk, een leider van mensen. De ringpresident, die meende dat het alleen een kwestie van verlegenheid was en van een gevoel van ontoereikende bekwaamheid, trachtte hem te overreden, maar zijn besluit stond vast. Sinds die dag zijn er vele jaren aan hem voorbijgegaan, die „de sprinkhaan heeft afgegeten."

In dit verband denk ik ook aan de Sidney Rigdons, de Oliver Cowdery's, de Martin Harrissen en die vele anderen, die hun eigen kansen hebben verspeeld.

„Onthoud dat deze vier dingen niet terugkomen: het gesproken woord, de afgeschoten pijl, het voorbije leven en de verzuimde gelegenheid. (Marden, pag. 67.)

Een andere jongeman die een trouw lid van de Kerk was, werd verliefd op een knap meisje, dat geen lid van de Kerk was, en toen hun verkering tot een huwelijk zou worden, werd bepaald dat dit een burgerlijk huwelijk zou zijn, „tot de dood u scheidt." Hij protesteerde zwakjes hiertegen, maar zij was de sterkste en won het pleit. De tempel en het eeuwig huwelijk hadden voor haar niets te betekenen.

Hij hoopte nog steeds dat hij haar eenmaal wel tot de Kerk zou brengen, maar de jaren spoedden zich in een snel tempo voort, de kinderen kwamen en groeiden zonder het Evangelie op. De gelegenheden gingen voorbij, jaren verstreken — verloren jaren, die nooit meer ingehaald konden worden, want de tijd vliegt bliksemsnel voorbij en kan niet worden teruggeroepen. Waren dat „sprinkhanenjaren"?

Shakespeare schreef:

„Er is een tij in al wat de mens doet,
Dat, met de vloed bezeild, naar het geluk leidt:
Eenmaal verzuimd, blijft heel de levensreis,
Belemmerd door ondiepten en gevaren.
Op zulk een volle zee drijven wij thans,
En moeten varen, nu de stroom ons dient,
Of onze kans verspelen."
(Julius Caesar, 4e bedrijf,
3e toneel)

De sprinkhaan is altijd in de lucht geweest. De beschaving wordt door knagende wormen aangevreten.

Benjamin Franklin[2] heeft eens gezegd: „Hebt gij het leven lief? Verspil dan geen tijd, want dat is de stof waarvan het leven is gemaakt."

Iemand anders heeft het zo gezegd: „Zelfs de eeuwigheid kan het verlies van één enkele minuut niet vergoeden." (Ancient Post.)

„Ik heb de tijd verloren, en nu laat de tijd mij verloren gaan." (Shakespeare.)

Toen ik een kleine jongen was, werd ik ten zeerste geïmponeerd door de bruiloft van een jong paar, dat een burgerlijk huwelijk aanging. Hij was een knappe galant, met een glanzend paard en een rijtuigje met rubberbanden, en hij kon geld laten rollen. Zij was „la belle du bal" geweest, afkomstig uit een welgestelde familie, zodat andere meisjes haar hadden benijd om haar kleren en haar populariteit.

Hun huwelijk was om zo te zeggen een buitensporigheid. In beide families waren er veel kinderen ge-

weest, maar hun eerste besluit was dat ze „geen kinderen wilden hebben."

Er vond een soort operatie plaats, en er zijn in dat huis dan ook nooit kinderen gekomen. Ze gingen voort met pret maken: dansen, rijden, feesten. In de loop der jaren heb ik hen oud en eenzaam zien worden. Hij stierf het eerst. Zij bleef wonen aan de hoofdstraat van een klein stadje en dagelijks maakte ze een wandeling naar het postkantoor en de kruidenierswinkel. De jaren spoedden voort en brachten een gebogen rug en een langzame gang met zich mee, waar een wandelstok aan te pas moest komen. Ze was omgeven door eenzaamheid. Haar broers en zusters werden door hun eigen gezinnen in beslag genomen. Ze bezochten haar minder vaak en de bezoeken werden korter van duur. Zo lang geleden was er nog geen radio of televisie. Ook het lezen werd minder, naarmate haar ogen zwakker werden. De mensen zagen haar minder vaak en misten haar ook steeds minder.

Op zekere dag vond iemand haar. Ze was al dagenlang dood. Alleen in de dood, zoals ze ook in haar leven alleen was geweest. Geen liefhebbende, plichtsgetrouwe kinderen om haar te begraven, er werd geen traan gelaten, geen weeklacht geuit. Het waren vergeefse jaren geweest. Waren het geen jaren die de sprinkhaan had afgegeten?

Iemand heeft gezegd:

„Het lot omgeeft u niet, het huist daarbinnen —
Gij maakt uw eigen leven zelf."

(Marden, pag. 404.)

Onbedachtzaamheid brengt onvruchtbaarheid met zich mee. Het lot scheert rakelings langs de mens heen, maar ons levenslot wordt grotendeels door onszelf bepaald. Van Karl G. Maeser[3] hebben wij deze gedachte:

„En de boeken zullen worden geopend. Dan zal mijn beschermengel naast mij staan, en terwijl hij het boek opent, zal hij zeggen: ‚Kijk!' Dan kijk ik en zeg: ‚Wat prachtig!' Daarop zal de engel zeggen: ‚Dat is wat je had kunnen zijn.' Vervolgens zal hij het omslaan en zeggen: ‚Dit is wat je bent geweest.'"

De wereld is vol gemiste kansen. In vele van de indrukwekkende toespraken die in deze conferentie zijn gehouden is melding gemaakt van mensen die het Evangelie niet hebben aangenomen, van scholieren en studenten die hun studie hebben afgebroken en van werknemers die hun betrekking hebben verspeeld, van de verwoestingen aangericht door drugs en onzedelijkheid, van de niet-aanvaarding van kerkelijke en maatschappelijke functies, van het zich onttrekken aan een zending om nieuwe leden voor de Kerk te winnen, van een tijdelijke burgerlijke huwelijksvoltrekking ter vervanging van een blijvende, eeuwige verbintenis; van het gebruik van de pil, de toepassing van abortus en andere middelen die leiden tot beschadiging of vernietiging van het gezin en het huiselijk leven, zo dringend aanbevolen als zijnde onontbeerlijk voor het voortbestaan van onze beschaving. Door dit alles worden wij eraan herinnerd dat wij, hoewel wij *in* de wereld moeten leven, wij daarom nog niet *van* de wereld behoeven te zijn.

Dat wij onze kansen mogen aangrijpen, het Evangelie ten volle mogen naleven, en ons mogen voorbereiden op de eeuwige heerlijkheid die binnen ons bereik ligt, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

1 Fosdick, Harry Emerson — Amerikeens geestelijke en schrijver (1878–1969)
2 Zie Jek. 1:6.
3 Zie Art. 13 van de Artikelen des Geloofs.
4 Zie Mt. 16:16.
1 Zie L. en V. 65:2.
2 Franklin, Benjemin (1706–1790) — Amerikaena ataetsman, natuurkundige, uitvinder en schrijver.
3 Meeser, Kerl G. — Bekeerling tot de Kerk; van Duitae geboorte; atichter ven de Brigham Young Universiteit.

Een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten

HAROLD B. LEE.

Vele mensen worden met schrik vervuld bij het horen en zien van ongelofelijke gebeurtenissen over de hele wereld, zoals politiek geïntrigeer, oorlogen en onenigheid overal, teleurstellingen van ouders, pogingen om het hoofd te bieden aan maatschappelijke problemen, waardoor de heiligheid van het gezinsleven met ontwrichting wordt bedreigd, de mislukkingen en ontgoochelingen van kinderen en jongeren als ze worden geconfronteerd met geloofsbeproevingen en betwisting van hun zedelijke normen.

Alleen als u wilt luisteren en gehoorzamen, kunt u met de uwen langs Gods eigen wegen uiteindelijk tot een veilige geborgenheid worden geleid.

In deze veelbewogen tijden stijgen er onder de volken der aarde hartverscheurende angstkreten op. In hevige mate wordt de behoefte gevoeld aan het vinden van de een of andere oplossing voor overstelpende moeilijkheden en aan het verlichten van al die ellende waardoor de mensheid wordt geteisterd.

Voor iemand die goed bekend is met en bedreven in het aanhalen van de profetieën der vroegere generaties, lijdt het weinig twijfel wat de betekenis kan zijn van al wat er tegenwoordig onder ons gaande is, nu het schijnt alsof alles in opschudding is.

Men zou profetie heel goed kunnen omschrijven als geschiedenis in spiegelbeeld. Met onze eigen ogen zijn wij in deze tijd getuige van de vervulling van in vroegere eeuwen door geïnspireerde profeten gedane voorspellingen. Reeds in het allereerste begin van deze bedeling werd ons in een openbaring van de Heer duidelijk gezegd dat de tijd nabij was dat de vrede van de aarde zou worden weggenomen en de duivel macht zou hebben over zijn eigen gebied. (Zie L. en V. 1:35.) De moderne profeten hebben ook voorspeld dat er oorlogen en geruchten van oorlogen zouden zijn, en „de ganse aarde zal in beroering zijn, en het hart der mensen zal bezwijken, en de mensen zullen zeggen dat Christus Zijn komst uitstelt tot aan het einde der aarde. En de liefde der mensen zal verkoelen, en ongerechtigheid zal in grote mate heersen." (L. en V. 45:26-27.)

Toen de discipelen de Meester kort voor Zijn kruisiging vroegen naar de tekenen die onmiddellijk aan Zijn wederkomst op aarde zouden voorafgaan, zoals door Hem voorspeld, antwoordde Hij met deze woorden: „... in die dagen zal er grote verdrukking wezen voor de Joden en de inwoners van Jeruzalem ... en zo die dagen niet verkort werden, geen hunner zou behouden worden; maar om der uitverkorenen wil, volgens het verbond, zullen die dagen worden verkort.

„... want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen hongersnoden zijn, en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen." (JS 1:18, 20 en 29.)

Ongetwijfeld sprak de Meester ook over tijden als de tegenwoordige, toen Hij voorspelde dat „de mens tweedrachtig" zou zijn, „tegen zijn vader, en de dochter tegen haar moeder, en de schoon-

dochter tegen haar schoonmoeder.
„En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn." (Mt. 10:35-36.)
Met het oog op dit alles zou men kunnen vragen: Tot wie kunnen zij die in nood en in grote onrust verkeren opzien om uitkomst en wie kunnen ze als „toevlucht" beschouwen tegen de storm die overal om hen heen woedt?[1]
De almachtige God heeft bij monde van Zijn Zoon, onze Heer, de weg gewezen en bovendien de hele mensheid een betrouwbaar geleide naar veiligheid gegeven, toen Hij verklaarde dat de Heer macht over Zijn heiligen zou hebben en in hun midden zou regeren als Hij in gericht op de wereld zou nederkomen. (Zie L. en V. 1:36.)
Tot alle mensen heeft Hij gezegd: „Waakt dan; want gij weet niet, in welke ure uw Heer komen zal.
„Daarom, zijt ook gij bereid; want in welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen." (Mt. 24:42 en 44.)
Verder heeft Hij bekendgemaakt: „Mijn discipelen zullen in heilige plaatsen staan en niet worden bewogen; doch onder de goddelozen zullen er mensen hun stem verheffen en God vloeken en sterven." (L. en V. 45:32.)
Met de zoëven genoemde beloften van de Heer in gedachten, wil ik het wagen in enkele ogenblikken een korte uiteenzetting te geven van dat wondermooi uitgedachte plan, van de navolging waarvan de zaligheid van alle zielen afhankelijk is op hun reis door de sterfelijkheid naar hun uiteindelijke bestemming, nl. de terugkeer tot die God die hun het leven gegeven heeft. Op deze wijze zal de Heer Zich houden aan Zijn belofte dat Hij „macht zal hebben over Zijn heiligen en in hun midden zal regeren."
Reeds in het begin van deze bedeling van het Evangelie is dit plan met name genoemd en het allesoverkoepelende doel daarvan is duidelijk uiteengezet in een bekendmaking aan de Kerk.
Meer dan een eeuw geleden heeft de Heer nl. verklaard:
„En evenzo heb Ik Mijn eeuwig verbond tot de wereld gezonden om een licht voor de wereld te zijn en een banier voor Mijn volk, en voor de niet-Joden — om zich er om te scharen — en om een boodschapper voor Mijn aangezicht te zijn, om de weg voor Mij te bereiden." (L. en V. 45:9.)
Dit plan was dus bedoeld als een verbond, d. w. z. een overeenkomst, waarbij meer dan één persoon betrokken zou zijn. Het zou een banier moeten zijn voor de uitverkorenen des Heren en voor de hele wereld om er hun voordeel mee te doen. Het had ten doel te voorzien in de behoeften van alle mensen en de wereld voor te bereiden op de tweede komst van de Heer.
De deelnemers aan de opstelling van dit plan in het voorbestaan waren alle geesteskinderen van onze hemelse Vader. In de geschriften van de oude profeten Abraham en Jeremia wordt ook bevestigd dat God, of Elohim, daar aanwezig was; Jehova, Zijn Eerstgeboren Zoon, Abraham, Jeremia en vele anderen van groot formaat waren daar eveneens.
Alle intelligenties die georganiseerd waren voordat de aarde werd gevormd, die geesten geworden waren, bevonden zich daar, waaronder vele edelen en groten, wier prestaties en gedrag in die voorsterfelijke sfeer hen bekwaam maakten om heersers en leiders te worden in de uitvoering van dit eeuwige plan.
In zijn brieven aan de Korinthiërs onderwees de apostel Paulus dat „er vele goden en vele heren zijn," en voegde er vervolgens aan toe: „Nochtans hebben wij maar één God, den Vader, *uit Welken* alle dingen zijn, en wij tot Hem; en maar één Heere, Jezus Christus, *door Welken* alle dingen zijn, en wij door Hem." (I Kor. 8:5-6, cursivering toegevoegd.)
Ik zou graag willen dat u eens in het bijzonder zou letten op het gebruik van het voorzetsel „uit" met betrekking tot de Vader, en het voorzetsel „door" ten opzichte van Jezus Christus, onze Heer. In deze uitspraak is de rol van elk hunner duidelijk omschreven, en wel met dien verstande dat de Heer de bevelen van de Vader opvolgt bij de uitvoering van het hele plan van zaligheid voor alle mensen. (Zie Abr. 4.)
Nadat we dit beginsel in de opzet van het Godsbestuur hebben leren kennen, wordt ons een vluchtige blik vergund in de raadsvergadering der Goden, waarvan in het kort is melding gemaakt in de openbaringen aan vroegere profeten.
Op aanwijzing van de Vader en onder leiding van Jehova werd vervolgens de aarde en al wat daartoe behoort georganiseerd en gevormd. Zij schiepen orde op aarde, sloegen hun werk gade en brachten alles op aarde in gereedheid.
Zij „beraadslaagden onder elkander" over het tot stand brengen van allerlei levensvormen op de aarde en alle schepselen, met inbegrip van de mens, en maakten alles gereed voor de uitvoering van het ontwerp.[2] Dit plan zouden we best kunnen vergelijken met een werktekening, waardoor Gods kinderen kunnen worden onderricht en geoefend in al wat noodzakelijk is voor de goddelijke doelstelling, nl. iedere menselijke ziel in gelegenheid te stellen „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven" te verwerven, tot Gods eer en heerlijkheid.[3] Het eeuwige leven betekent een eeuwigdurend leven leiden in die hemelse sfeer waar God en Christus wonen, door

alles te doen wat ons door Hen wordt geboden. (Zie Abr. 3:25.)
Dit plan omvatte voorts drie onderscheiden beginselen:
Ten eerste moet iedere ziel het recht gegeven worden om zelf te kiezen, nl. „vrijheid en eeuwig leven" door gehoorzaamheid aan Gods wetten, of „gevangenschap en dood" wat het geestelijke betreft, wegens ongehoorzaamheid. (Zie II Ne. 2:27.)
Naast het leven zelf is de vrije wil Gods grootste gave aan de mensheid, waardoor Gods kinderen de gunstigste gelegenheid wordt verschaft om in deze tweede staat, nl. de sterfelijkheid, vooruitgang te maken. Een profetisch leider die op het vaste land van Amerika heeft gewoond, heeft zijn zoon hiervan een uiteenzetting gegeven, die is opgetekend in een oude Schriftuur. Daarin staat nl. geschreven dat om deze eeuwige oogmerken van de Heer te bereiken, er tegenstellingen moeten zijn, een enerzijds verlokt worden door het goede en door het kwade anderzijds, of om het eens te zeggen in de taal van de Schriften, „ . . . de verboden vrucht in tegenstelling tot de boom des levens, de ene zoet en de andere bitter." Verder legde die vader uit: „Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlokt." (II Ne. 2:15-16.)
Het tweede kenmerkende beginsel van dit goddelijke plan bracht de noodzaak met zich mee te voorzien in een verlosser, door wiens verzoening de meest geliefde Zoon van God onze Zaligmaker is geworden, als een „Lam, Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld," (Op. 13:8), zoals dit op het eiland Patmos aan Johannes werd geopenbaard. Een ander profetisch leraar zette uiteen dat de zending van de Zoon van God inhoudt dat Hij „de Voorspraak van alle mensenkinderen zal zijn; en zij, die in Hem geloven, zullen zalig worden." (II Ne. 2:9.)
Van mensen met een beperkt begrip horen we veel over de mogelijkheid om zalig te worden door genade alleen. Het vereist echter wel de uitlegging door een andere profeet om de ware leer der genade te verstaan, zoals hij deze met de volgende veelzeggende woorden heeft uiteengezet:
„Want," zo zei deze profeet, „wij schrijven naarstiglijk om onze kinderen, en ook onze broederen, er toe te brengen in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; want wij weten dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden." (II Ne. 25:23.) Inderdaad zijn wij verzoend door het zoenbloed van de Zaligmaker der wereld, maar niet voordat een ieder van ons alles gedaan heeft wat hij kon om zijn eigen zaligheid te bewerkstelligen.
Het derde hoofdprincipe van het plan van zaligheid was de bepaling dat „alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie." (Art. 3.)
Deze voornaamste wetten en verordeningen waardoor de zaligheid wordt teweeggebracht zijn duidelijk opgesomd:
Ten eerste: Geloof in de Here Jezus Christus.
Ten tweede: Bekering van zonde, hetgeen betekent zich afwenden van de zonden van ongehoorzaamheid aan Gods wetten, om er nooit meer in terug te vallen. Op dit punt heeft de Heer duidelijke taal gesproken, toen Hij zei: „ . . . gaat uws weegs, en zondigt niet meer. Doch tot die ziel, die zondigt (waarmee natuurlijk bedoeld werd zich opnieuw tot die zonden keren waarvan men zich heeft bekeerd), zullen de vorige zonden terugkeren, zegt de Here, uw God." (L. en V. 82:7.)
Ten derde: Doop in water en door de Geest. Alleen door deze verordeningen kan men, volgens het onderricht van de Meester aan Nicodemus, het Koninkrijk Gods zien of binnengaan. (Zie Joh. 3:3-5.)
Diezelfde leerstelling werd de heiligen op het Amerikaanse continent met kracht door de opgestane Heiland ingeprent, in wat blijkbaar Zijn laatste boodschap aan Zijn discipelen is geweest. De Meester onderwees Zijn getrouwe heiligen dat „niets onreins Zijn koninkrijk kan ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde.
„Welnu, dit is het gebod: Bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan.
„Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn Evangelie . . ." (III Ne. 27:19-21.)
Als de kinderen van de Heer — en daaronder valt ieder mens die hier op aarde is, onverschillig van welke nationaliteit, huidskleur of geloofsopvatting — acht willen slaan op de roepstem van de ware boodschapper van het Evangelie van Jezus Christus, krijgt iedereen op zijn tijd de Heer te zien en zal dan weten dat Hij er is, zoals de Heer heeft beloofd. Dan zal hun „roeping en verkiezing vastgemaakt"[4] of bevestigd worden. Dan worden zij „de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham . . . en de uitverkorenen Gods." (L. en V. 84:34.)
Deze belofte van de heerlijkheid die hun te wachten staat die tot het einde toe getrouw zijn werd duide-

lijk uitgebeeld in de gelijkenis van de Meester over de verloren zoon. Aan de zoon die trouw gebleven was en zijn geboorterecht niet had verkwist, beloofde de vader, die in de les van de Meester onze God en Vader voorstelde: „Kind, gij zijt alltijd bij mij, en al het mijne is uwe." (Luk. 15:31.)

In een openbaring aan een modern profeet heeft de Heer de tegenwoordige getrouwen en gehoorzamen beloofd: „... daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven." (L. en V. 84:38.)

Of zullen wij zijn als die roekeloze waaghalzen op de rivier boven de Niagara-watervallen, die met hun boot de gevaarlijke stroomversnellingen naderden? In weerwil van de waarschuwingen van de rivierwachters om zich in veiligheid te stellen voordat het te laat was, en met volkomen veronachtzaming van die waarschuwingen, lachten, dansten, dronken en spotten zij en kwamen om.

Jezus weende toen Hij in Zijn tijd de wereld om Hem heen gadesloeg, die blijkbaar verdwaasd was en voortdurend spotte met Zijn pleidooi dat de mensen tot Hem moesten komen langs de „nauwe weg" en „door de enge poort"[5] die in Gods eeuwige verlossingsplan zo duidelijk zijn aangegeven. O, dat wij in deze tijd Zijn roepstem weer konden horen, zoals Hij toen uitriep: „Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild." (Mt. 23:37.)

O, dat de wereld nogmaals, evenals in de aan Johannes de openbaarder getoonde gelijkenis, de heilige gestalte van de Meester wilde zien, die ook ons vandaag nog toeroept, zoals weleer de inwoners van Jeruzalem:

„Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.

„Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon." (Op. 3:20-21.)

Hier hebt u dan het plan van zaligheid zoals dit wordt onderwezen door de ware kerk, „gebouwd op het fondament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen" (Ef. 2:20), waardoor alleen vrede tot stand komen kan, „niet gelijkerwijs de wereld hem geeft,"[6] maar zoals alleen de Heer die kan geven aan hen die evenals de Meester de dingen der wereld overwonnen hebben.

„En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden." (Hand. 4:12.)

Van dit alles leg ik mijn eigen oprechte getuigenis af, in de naam van onze Heer Jezus Christus.

Onlangs luisterde ik in een vergadering naar het hartverwarmende getuigenis van een jong meisje. Haar vader leed aan een ziekte die de dokters ongeneeslijk hadden verklaard. Op zekere morgen had deze zwaarproefde vader, na een nacht van pijn en lijden, met diep gevoel tegen zijn vrouw gezegd: „Ik ben vandaag toch zo dankbaar." „Waarvoor?" had zij gevraagd, en hij had geantwoord: „Omdat God het mij heeft vergund nog een dag bij je te zijn."

Vandaag zou ik uit het diepst van mijn hart het verlangen kunnen uitspreken dat allen die deze uitzending kunnen beluisteren God evenzeer zouden danken voor nog een dag! Een dag waarvoor? Voor de gelegenheid om de een of andere onafgedane zaak te behartigen. Om zich te bekeren; om iets goed te maken dat men heeft misdaan; om een eigenzinnig kind ten goede te beïnvloeden; om de helpende hand uit te steken naar iemand die om hulp roept — kortom, om God te danken voor nog een dag om zich voor te bereiden God te ontmoeten.[7]

Probeer niet teveel dagen op uw leven vooruit te lopen. Bid om kracht om de moeilijkheden van heden het hoofd te kunnen bieden. In Zijn bergrede heeft de Meester ons vermaand: „Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen; want de morgen zal voor het zijne zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad." (Mt. 6:34.)

Doe alles wat in uw vermogen ligt en laat de rest over aan God, ons aller Vader. Het is niet genoeg te zeggen: „Ik zal mijn best doen." Zeg liever: „Ik zal alles doen wat in mijn vermogen ligt; ik zal alles doen wat nodig is."

„De uiteindelijke bestemming van de mens wordt niet zozeer bepaald door de vraag of hij iets nieuws kan leren, nieuwe ontdekkingen kan doen, of nieuwe veroveringen maken, maar eerder door zijn aanvaarding van de lessen die hem worden geleerd."

Het is mijn gebed dat de strekking van die wijze woorden mag worden omgezet in een vastberaden besluit van ons allen die hier vandaag meeluisteren, opdat ons oog zozeer alleen op Gods eer gericht zal zijn, en ons ganse lichaam zozeer met licht vervuld, dat er geen duisternis in ons zal zijn, zodat wij in staat zullen zijn alle dingen te begrijpen. (Zie L. en V. 88:67.)

God geve dat dit zo moge zijn. Dat bid ik in de naam van de Here Jezus Christus. Amen. O

1 Zie Jes. 25:4.
2 Zie Abr. 4:16-18 en 26.
3 Zie Moz. 1:39.
4 Zie II Pet. 1:10.
5 Zie Mt. 7:14.
6 Zie Joh. 14:27.
7 Zie Alma 34:32.

Houd uw lamp brandend

President Harold B. Lee

Iemand heeft eens gezegd: „Een gebeurtenis is een idee waarvoor de tijd rijp werd." Dertig jaar geleden werd ik lid van de Raad der Twaalven — sinds die bewuste april is er al sprake van dat de tijdschriften van de kerk verenigd worden. Altijd werd daarover gezegd dat het een goed idee was, maar de tijd was er nog niet rijp voor. Nu gaat het gebeuren want de tijd is er rijp voor.

Het zal u opgevallen zijn dat we gezegd hebben, dat deze tijdschriften voor alle Engelstalige landen, waar we leden van de kerk hebben, beschikbaar zijn. U vraagt zich misschien af wat er met de andere negentien talen gebeurt waarin we het evangelie verkondigen. De lessen van de kerk worden in elf van deze talen vertaald. Ik wil graag uitleggen dat we De Ster als algemeen tijdschrift hebben dat gepubliceerd wordt in de talen van deze volkeren. Het materiaal voor deze tijdschriften is afkomstig van onze redactionele afdeling, waarbij een paar bladzijden open gelaten worden voor nieuws uit de betreffende gebieden zelf. Bijna al het materiaal voor deze tijdschriften is dus eender, maar het wordt gedrukt in de talen van die mensen, zodat alle leden van de kerk over de gehele wereld een tijdschrift hebben, waardoor direct contact met het priesterschap van de kerk ontstaat.

Deze stap is heel doordacht genomen. Op de eerste donderdag van iedere maand wordt er in de opperzaal van de tempel een zeer belangrijke vergadering gehouden. Alle algemene autoriteiten komen daar vastend naartoe. Het eerste deel van de vergadering is van zakelijke aard; hier komen alle voorstellen voor een frisse aanpak en voor nieuwe verbintenissen, die de afgelopen maand reeds ter overdenking aan de algemene autoriteiten werden voorgelegd, weer op tafel. In die vergadering wordt dan beslist; zo komen de officiële beslissingen van de algemene autoriteiten van de kerk tot stand. De beslissingen moeten gezien worden als de grondwet van de kerk en het koninkrijk van God op aarde.

Via dit proces is het verenigen van de tijdschriften een „gebeurtenis" geworden. Via dit proces zullen de toekomstige ontwikkelingen zich voordoen. Via dit proces wordt een trainingsprogramma voor bisschoppen door de gehele kerk ingesteld. Via dit proces wordt een begrotingssysteem voor de gehele kerk ingesteld en op deze zelfde manier wordt ieder ander programma begonnen. Het wordt door de algemene autoriteiten uitgevaardigd en komt zo tot ieder kerklid.

U zult begrijpen waarom we zo bezorgd zijn. Toen president Tanner en ik de opwinding tijdens de juniconferentie in overweging namen, die ontstaan was toen bekend werd dat er een jeugdtijdschrift zou komen zei president Tanner tegen mij: „Omdat onze mensen zo trouw zijn, moeten we wel heel zeker weten dat we het bij het juiste eind hebben." Dat is ook van groot belang. Om volkomen zeker van onze zaak te zijn moeten al deze zaken door gebed en vasten en zorgvuldige rijpe overweging getest worden opdat we „de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren en de kracht Gods tot zaligheid" verstaan. (LV 68:4.) U zult begrijpen, dat deze zaken die bekend zijn gemaakt de officiële toestemming hebben verkregen. Wij vragen nu de trouw van de dragers van het priesterschap om achter deze tijdschriften te staan en erop toe te zien dat dit de beste tijdschriften worden die voor iedere groep van ons volk waar ook ter wereld ter beschikking zullen staan.

Nog even een opmerking: Als u hier uren zou zitten met deze hete lampen op u gericht, zoals dat hier het geval is, zou u opgemerkt hebben, dat broeder Monson toen hij u toesprak zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd had staan, zoals ik dat ook heb en de andere sprekers dat ook zullen hebben. De temperatuur is hier ongeveer acht graden hoger dan waar u zit. Ik zeg dit, opdat u zich misschien nu een beetje plezieriger zult voelen.

Ik was eens in Preston in de staat Idaho. Een poosje geleden mocht ik daar een kerkgebouw inwijden. Mijn gedachten volgden hun eigen weg toen ik daar op die mooie plaats zat. Is het niet geweldig, dacht ik, dat deze gebouwen tegenwoordig airconditioning hebben? Dat hadden we vroeger niet. Tijdens de vergadering zei de bisschop dat de airconditioning niet werkte. Plotseling kreeg ik het erg warm. Dat gebeurt er nu met ons, wanneer onze gedachte zich ergens meester van maken.

Ik zei eens tegen broeder Evans: „Deze hete lampen zijn iets verschikkelijks." Hij antwoordde met iets, wat me aan het denken zette, namelijk: „Als je gezien wilt worden moet je zorgen dat je in het licht staat."

Nu wil ik dat graag vertalen in iets, dat u aan het denken zal zetten. Als u de kracht van het priesterschap wilt hebben om tot heil van uzelf en van de wereld te gebruiken, zult u het „in het licht" moeten zetten, of met andere woorden actief moeten gebruiken.

De Meester zei: „Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn." En daaraan voegde Hij toe: „Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken." (Matteüs 5:15-16.)

Als u als priesterschapsdragers gezien wilt worden, zult u uw lamp brandend moeten houden. In een belangrijke openbaring zei de Heer: „Indien gij wilt, dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist." (LV 78:7.)

Ik wil nu nog een opmerking maken. Het koninkrijk van God moet een doorlopend protest in stand houden tegen de normen van de maatschappij, voor zover die beneden de normen liggen die voor ons in het evangelie van Jezus Christus zijn vastgelegd. In het publieke leven moet het een doorlopend protest voeren tegen voorstellen, die in tegenspraak zijn met de fundamentele beginselen, die in

de grondwet van de Verenigde Staten zijn vastgelegd, omdat deze opgesteld is door mannen, die door God voor dat doel zijn verwekt. (Zie LV 101:80.) Wanneer wij dat bedenken, staan we aan het front in ieder gevecht tegen de dingen, die onze maatschappij naar beneden halen.
Ik ben er van overtuigd, dat we allemaal onder de indruk waren, toen broeder Eldred G. Smith in zijn toespraak zei, dat het niet nodig moet zijn om wetten te maken teneinde de heiligen der laatste dagen de sabbat te laten heiligen. Als het lichaam van de priesterschap — als u, 150 000 dragers van het priesterschap, die hier nu vergaderd zijt — hier en nu zou willen stellen, dat noch u noch uw gezinnen ook maar iets op zondag zult kopen, dan zou het niet lang meer duren of alle zaken zouden op zondag gesloten zijn. U zou zulk een kracht opwekken, dat u de zaken, die de openstelling op zondag handhaven, zelf zouden willen sluiten. Zij voldoen alleen maar aan de behoeften van de mensen, die op zondag willen kunnen kopen. Denkt u daar maar eens over na broeders.
En dan de pornografische lectuur! Ik ben ervan overtuigd dat het voor ieder van ons toch wel als een schok is gekomen te lezen dat de nationale commissie, die de ontuchtige lectuur en verslagen heeft bestudeerd tot de conclusie gekomen is, dat er een drastische verandering moet komen in de wetten, die de verspreiding van sexueel prikkelend materiaal aan volwassenen verbieden. Schokkend! Dit is wederom iets waar wij, broeders, een zeer duidelijk standpunt tegen in moeten nemen. Wij moeten alles wat in ons vermogen ligt doen om de verspreiding of het vertonen van enige vorm van pornografie, of dat nu in lectuur, film of advertenties voorkomt, tegen te gaan. Het deed ons goed te lezen dat onze lokale krant, de Deseret News, kort en goed heeft aangegeven, dat die geen advertenties voor pornografische films opneemt. We zouden willen, dat dit zo in alle gemeenschappen zou zijn. Als u in al uw gemeenschappen hiertegen stelling zou nemen, zou het maar kort duren voordat men tot de ontdekking komt dat we dit soort dingen, die de moraal van onze mensen naar beneden proberen te halen, niet tolereren.
Nog één gedachte en dan ben ik aan het eind van mijn toespraak. President Smith sprak over de eed en het verbond die tot het priesterschap behoren. (Zie LV 84:39.) Dit is alleen maar een andere manier van uitdrukken van de woorden, die de Heer in openbaringen gebruikte, wanneer Hij het had over degenen, die erfgenamen in het celestiale koninkrijk zullen zijn. Hij zei: „Zij ontvingen het getuigenis van Jezus, en geloofden in Zijn naam en werden gedoopt ... en zij (ontvingen) de Heilige Geest door het opleggen der handen ... en (zijn) verzegeld door de Heilige Geest der belofte." (LV 76:51-53.)
In een andere openbaring zei Hij dat een man en een vrouw, die door de Heilige Geest der belofte verzegeld zijn, de engelen en de goden voorbij zullen gaan, die daar geplaats zijn voor hun verhoging en heerlijkheid in alle dingen, zoals die op hun hoofden zijn verzegeld. (Zie LV 132: 19.)
Bij een uitleg over de betekenis van het verzegelen van de Heilige Geest der belofte zei een van onze broeders dit: „Ofschoon we eeuwige zegeningen uit handen van de priesterschap, die het recht heeft zowel op aarde als in de hemelen te verzegelen, ontvangen, staat er in deze openbaring heel duidelijk, dat het eveneens door de Heilige Geest der belofte verzegeld moet worden. Een man en een vrouw kunnen door bedrog en misleiding toegang tot het Huis des Heren verkrijgen en daar de verklaring van de heilige priesterschap ontvangen, die daar gegeven wordt. Wij kunnen de mensen bedriegen, maar niet de Heilige Geest en onze zegeningen zullen niet eeuwig zijn tenzij door de Heilige Geest der belofte verzegeld. De Heilige Geest leest de gedachten en de harten van de mensen en Hij geeft zijn verzegelende toestemming aan de zegeningen, die over hun hoofd worden uitgesproken. Daarna zijn die bindend, werkzaam en van kracht." (Melvin J. Ballard, **„Three Degrees of Glory."**)
Laten we eraan denken broeders, voorbereid te zijn te begrijpen, wat de broederen bedoelden toen zij bij de inwijding van de tempel in Idaho Falls spraken over het standpunt dat wij in zaken als politiek in behoren te nemen. Er zullen gauw nieuwe verkiezingen gehouden worden. Laten we nog even luisteren naar wat de broeders in dat inwijdingsgebed zeiden:
„Wij bidden dat de koningen en regeerders en de mensen van alle natiën onder de hemel zich mogen richten naar de zegeningen, die de mensen van dit land ontvangen door hun vrijheid onder Uw leiding en dat zij genoodzaakt worden soortgelijke regeringssystemen in te voeren om zo de oude voorspelling van Jesaja te vervullen, dat de wet uit Sion zal voortkomen en het woord des Heren uit Jeruzalem." (Zie Jesaja 2:3.)
Broeders in de priesterschap, wij zullen een macht in de wereld vormen die „een wonderbaar werk en een wonder" zal verrichten, waarvan de Heer zei dat het het koninkrijk van God zou zijn, als wij ons verenigen en ons licht laten schijnen en het niet onder de korenmaat zullen verbergen, maar dat in alle rechtvaardigheid zullen aanwenden. Laten onze priesterschapsroepingen een eeuwigdurend protest zijn tegen de normen van de maatschappij en tegen iedere gedachte, voor zover die lager staan dan ons geleerd wordt in het evangelie van Jezus Christus, en zoals in de grondwet van de Verenigde Staten door geïnspireerde mannen is vastgelegd.
Ik bid dat dit zo zal gaan broeders, opdat wij zo onze roepingen in het priesterschap eer aandoen, zoals president Smith zei. In de naam van Jezus Christus, Amen.

Ondersteun de handen van de president van de kerk

Harold B. Lee

Voordat president Smith als volgende en laatste spreker van deze conferentie aangekondigd zal worden lijkt het gepast enkele dingen te zeggen.
Toen de kerk in het begin georganiseerd werd en wel op de dag van de organisatie zelf, sprak de Heer tot de kerk. Hij bedoelde niet de zes mannen waaruit toen de kerk bestond; Hij sprak over de president van de kerk; op dat moment was de profeet Joseph Smith dat. Hij zei het volgende: „Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen;
Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.
Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden." (LV 21:4-6.)
Er zijn nog wat moeilijkheden te overwinnen voordat de Heer klaar is met deze kerk en de wereld in deze bedeling. Deze bedeling is de laatste bedeling en deze bedeling gaat vooraf aan de komst van de Heer. Het evangelie werd hersteld om een volk voor te bereiden op zijn komst. De macht van de satan zal groter worden, dat zien we overal duidelijk. Er zullen vernietigende aanvallen binnen de kerk zelf zijn. Er zullen, zoals president Tanner zei: „. . . Huichelaars zijn, van buiten gewitte graven, maar van binnen vol doodsbeenderen". (Zie Matteüs 23:27.) We zullen mensen zien, die zich voordoen als getrouwe leden, maar in werkelijkheid in het geheim proberen andere leden zover te brengen, dat zij niet de leiders volgen die de Heer heeft aangesteld om zijn kerk te leiden.
De enige veilige weg die wij als leden van zijn kerk hebben, is precies doen wat de Heer zei toen de kerk georganiseerd werd. We moeten leren acht te slaan op de woorden en geboden, die de Heer door zijn profeet geeft: „. . . zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor (Hem) wandelen; . . . alsof het uit (zijn) eigen mond kwam." (LV 21:4-5.) Er zullen dingen gebeuren die geduld vragen en geloof. Het kan voorkomen dat u niet alles wat de autoriteiten van de kerk zeggen aangenaam vindt. Het kan tegen uw politieke overtuiging ingaan. Het kan tegen uw kijk op maatschappelijke zaken ingaan en het kan storend werken op bepaalde facetten van uw omgang met uw naasten. Maar wanneer u naar deze raad luistert alsof die uit de mond van de Heer zelf kwam en geduld hebt en geloof, heeft u de belofte dat „de poorten der hel u niet zullen overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden." (LV 21:6.)
De kerk heeft nu een president die op hoge leeftijd is gekomen. Sinds hij zes maanden geleden als president is aangesteld is hij samen met Zuster Smith in Mexico geweest.
Hij is naar de tempel in Arizona geweest, waar hij de zegelmacht aan een nieuwe tempelpresidium heeft overgedragen. Hij is naar de Hawaiï-Eilanden geweest waar hij heeft deelgenomen aan herdenkingsfeesten van de kerkelijke school in Hawaiï en bepaalde gebeurtenissen in de geschiedenis van die plaats.
In verband met deze conferentie is er heel veel gevergd van de president van de kerk.
Donderdag een week geleden waren alle algemene autoriteiten in de opperzaal van de tempel vergaderd; zij hadden gevast en gebeden en zij trachtten zich geestelijk op deze conferentie voor te bereiden. Ik geloof dat wij allemaal getuige zijn van de uitstorting van de Geest, een bewijs van de verhoring door de Heer van die gebeden, die tot Hem zijn opgezonden. President Smith sprak de algemene autoriteiten toe. Hij nam deel aan de conferentie voor de zustershulpvereniging en sprak de zusters toe. Hij sprak op de zondagsschoolconferentie. Hij hield in de eerste vergadering van deze conferentie een toespraak. Hij hield in de priesterschapsvergadering een toespraak en hij zal in deze vergadering spreken.
Toen ik dacht aan de taken van president Tanner en mijzelf als zijn raadgevers, herinnerde dat mij aan iets uit het leven van Mozes. De vijanden van de kerk in die dagen waren net zoals ze nu zijn. Ze stonden op het punt de kerk te overmeesteren en neer te halen en ten slotte te laten stoppen. Zolang Mozes, gezeten op een berg, de staf van zijn gezag omhoog hield, de sleutels van zijn priesterschap, zou Israël aan de winnende hand blijven. Maar toen de dag vorderde werden zijn handen zwaar en begonnen die te zakken. Toen ondersteunden broeders zijn handen, zodat hij ze niet kòn laten zakken en de staf niet naar beneden kòn. Hij werd gesteund opdat de vijanden van de kerk geen macht konden hebben over de heiligen van de Allerhoogste God. (Zie Exodus 17:8-12.)
Ik geloof dat dat de taak is, die president Tanner en ik te vervullen hebben. De handen van president Smith kunnen vermoeid raken. Het kan zijn dat ze af en toe door de zwaarte der verantwoordelijkheid dreigen te zakken; maar wanneer wij zijn handen ondersteunen, en op zijn aanwijzing naast hem staan, zullen de poorten van de hel zich niet tegen u en tegen Israël openen. De veiligheid van u en van ons hangt af van het al dan niet volgen van degenen, die de Heer heeft aangesteld om hoofd van zijn kerk te zijn. Hij weet wie Hij over zijn kerk aanstelt en Hij maakt daarbij geen fouten. De Heer laat geen dingen aan het toeval over en Hij heeft nog nooit iets aan het toeval overgelaten. Ik geloof dat alle geleerden en filosofen van de gehele wereld nog nooit iets ontdekt hebben, dat God niet wist. Zijn

openbaringen hebben meer kracht, meer betekenis, meer inhoud dan alle geleerdheid van de wereld.
Laten we ons oog gericht houden op de president van de kerk en zijn handen ondersteunen, zoals president Tanner en ik zullen doen.

President Smith, wij eren en steunen u in uw hoge roeping, omdat de Heer u daar geplaatst heeft. Tot onze vreugde heeft u, onze geliefde president, nu de gelegenheid om ons uw zegen te geven aan het slot van deze grootste conferentie.

" Gij zijt van God gekomen als leraar "

Thomas S. Monson

President Smith, als ik in uw nabijheid ben denk ik altijd aan wat heet moed. Vijftien jaar geleden werd ik tijdens een conferentie geroepen tot lid van het ringpresidium. U presideerde deze ringconferentie in de Assembly Hall. Ik herinner me die dag nog bijzonder goed. Ik zong in een koor van de Aäronische priesterschap. Ik was bisschop en zong in dat koor, omdat leden van de bisschap altijd in het koor van de Aäronische priesterschap meezingen. Toen president Smith naar voren kwam las hij mijn naam op en wel als lid van het ringpresidium. Dat was het eerste, wat ik hoorde over deze roeping. Hij introduceerde me met deze woorden: „Wanneer broeder Monson deze roeping wil aanvaarden, zullen we graag vernemen wat hij daarop te zeggen heeft." Nu hadden we net een lied gezongen, waarvan de laatste woorden luidden: „Heb moed, mijn jongen, om nee te zeggen." Op die mooie junidag veranderde ik die woorden maar in: „Heb moed, mijn jongen, om ja te zeggen." En iedere keer als ik voor u sta heb ik die moed nodig.
Het Eerste Presidium heeft me gevraagd nu het nieuwe programma voor de lerarenopleiding uiteen te zetten. De bedoeling ervan is dat de kwaliteit van het lesgeven in de gehele kerk verbeterd wordt.
Broeders, heeft u ooit uw zoon deze vraag gesteld: „Dik, hoe was het vanmorgen in je zondagsschoolklas?" En u, jonge broeders, heeft u wel eens moeten antwoorden: „Eigenlijk niet zo goed, Paps, want mijn leraar is helemaal niet op komen dagen." Of: „Mijn leraar doet echt hard z'n best, maar het gaat hem toch niet zo goed af."
Als we eerlijk tegen onszelf zijn, dan weten we best dat zo'n gesprek bijna in ieder huisgezin dat lid van de kerk is wel eens voorkomt. Dit beperkt zich niet uitsluitend tot de zondagsschool. Het komt ook voor in het jeugdwerk, in de zustershulpvereniging, de OOV en in de priesterschaps quorums.
De Engelse dichter John Milton (1608-1674) beschrijft deze toestand in de volgende woorden: „De hongerige schapen keken op, maar werden niet gevoed." De Heer zei tegen de profeet Ezechiël: „Wee de herders van Israël, die de schapen niet weiden!" (Zie Ezechiël 34:2-3.)

Zijn er tegenwoordig ook wijze schaapherders, bekwame en rechtvaardige leraren nodig? Onze zeer snel veranderende wereld stelt ons voor verleidingen en oefent een druk op ons uit, zoals nog nooit eerder gekend is.
Er wordt meer dan 1,25 miljard gulden per jaar aan pornografische lectuur verspild; slechte mensen proberen hierdoor geld te slaan uit vuiligheid. Tijdschriften, de film, televisie en andere massamedia worden regelmatig gebruikt om de morele normen te verlagen en onjuist gedrag te bevorderen. Misdaad en plichtsverzuim nemen hand over hand toe. Er wordt aan geestelijke waarden getwijfeld. Goede leraren zijn broodnodig. Zij moeten ons helpen te begrijpen wat belangrijk en goed in dit leven is en ons helpen de kracht te ontwikkelen om de paden die ons veilig op weg naar het eeuwige leven brengen te kiezen.
De leden van het Eerste Presidium kennen deze situatie en ziet de noodzaak van doeltreffende middelen hiertegen in; daarom hebben zij in oktober 1968 een comité in het leven groepen dat de kwaliteit van het lesgeven door de gehele kerk moet gaan verbeteren. Zij adviseerden dat het programma:

1. Van de priesterschap moest uitgaan en over de gehele kerk verspreid.
2. De leraren en leiders moest helpen zich te verbeteren.
3. Toekomstige leraren (leraressen) moest helpen hun taak te beginnen met de opleiding en het geestelijk begrip welke nodig zijn om echt goed te kunnen arbeiden.

In januari van dit jaar legden president Joseph Fielding Smith en zijn raadgevers in een interview, dat in de Desert News afgedrukt heeft gestaan, opnieuw de nadruk op het belang van goed onderwijs. Ik citeer: „De leden leren geboden van God te gehoorzamen is door het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen als haar grootste taak gekenschetst."
Het doel van het lesgeven over het evangelie, zoals het in de lerarenopleiding ook beschreven staat, is niet in de eerste plaats het „geven van informatie" aan de leden van de klas. Het is ook niet om te tonen hoeveel de leraar weet of de kennis over de kerk te vergroten. Het **voornaam-**

ste doel van het lesgeven in de kerk is te helpen waardevolle veranderingen in het leven van jongens en meisjes mannen en vrouwen te brengen. Het is de bedoeling dat ieder lid over de levende beginselen van het evangelie na gaat denken, ze zich eigen maakt en er naar handelt.

Om u te helpen dit doel te bereiken leggen wij u, de priesterschap, dit nieuwe programma, de lerarenopleiding van de kerk, voor.

Op donderdag 1 oktober 1970 werd het nieuwe programma tijdens een speciaal gehouden instructiebijeenkomst voor de regionale vertegenwoordigers van de Twaalven tot in details besproken. Deze toegewijde en bekwame broeders zullen de komende zes weken het programma aan de ringpresidia voorleggen en daarna zal het ingevoerd worden. Tijdens de eerste zes maanden van 1971 zal dit programma de nadrukkelijke belangstelling hebben van de algemene autoriteiten, bij hun bezoeken aan de kwartaalconferenties: zij zullen verslag uitbrengen over de uitvoering ervan.

Een van de belangrijkste beginselen van management in de industrie is: „Als de produktie gemeten wordt gaat deze omhoog. Wanneer de produktie gemeten en op papier vastgelegd wordt, wordt deze nog veel groter." Ik denk dat het bezoek van de algemene autoriteiten aan uw ringen de gewenste vooruitgang zal brengen.

De hoeveelheid beschikbare tijd dwingt mij mijn inleiding te beperken tot de voornaamste punten uit het programma:

1. Het nieuwe programma, dat over de gehele kerk verspreid wordt, wordt door de priesterschap gesteund en vervangt alle andere lerarenopleidingen.
2. De ringpresident draagt de verantwoording voor de lerarenopleiding in zijn ring. Hij behoort een lid van de hoge raad te benoemen tot hoofd van dit programma op ringniveau. Dit hogeraadslid moet zelf een zeer goed leraar zijn, die in staat is om te motiveren, en ook om te bezielen.
3. De bisschop draagt de verantwoording voor de lerarenopleiding in zijn wijk. Hij behoort een geschikte drager van het Melchizedekse priesterschap te roepen tot docent en leider van het nieuwe programma.
4. Soortgelijke taken hebben in de zendingsgebieden van de kerk de zendings-, districts- en gemeentepresidenten.
5. De nieuwe lerarenopleiding bestaat uit drie delen: (a) basiscursus; (b) applicatiecursus; (c) toezicht (zal in september 1971 geïntroduceerd worden.).
6. De basiscursus is bedoeld om toekomstige en huidige leraren de nodige kennis bij te brengen en hun kwaliteiten in het lesgeven te verbeteren. Deze cursus zal elf weken duren en zal gewoonlijk tijdens de zondagsschoolvergadering gehouden worden. Per cursus zullen er acht mensen door de bisschop geroepen worden en voor de deelname van de cursus uitgenodigt. De docent van deze cursus is het hoofd van lerarenopleiding.
7. Het applicatieprogramma is een aanvulling op de basiscursus en omvat zowel geestelijke beginselen als vaardigheid in het lesgeven. De applicatielessen zullen tien keer per jaar gegeven worden aan alle leraren van de priesterschapsquorums en in de hulporganisaties.
8. De lesboeken voor de basiscursus en het applicatieprogramma zijn nu klaar en kunnen verspreid worden. De richtlijnen zullen kosteloos aan de ring- en wijkleiders gezonden worden. Een apart bestelformulier zal naar iedere bisschop gezonden worden, zodat hij het nodige materiaal als aanvulling op het programma zal kunnen bestellen. Gelden hiervoor kunnen op de begroting van de wijken-/ en ringen worden opgenomen. Iedere cursist kan de wijk of de ring voor zijn eigen materiaal betalen. Bij het bestellen van grotere hoeveelheden tegelijk worden de kosten lager, zodat men per hoofd minder hoeft te betalen.
9. Het programma laat ruimte open voor de nodige aanpassing. In de meeste gebieden van de kerk zal het programma op wijkniveau gegeven worden. Maar zowel de basiscursus als de applicatielessen kunnen waar dat nodig mocht blijken ook op ringniveau of in gecombineerde wijken/gemeenten gegeven worden.
10. Het programma is gericht op de kracht en mogelijkheheden van een kleine groep deelnemers, met het accent op het zelfdoen en ervaring opdoen door zelf daadwerkelijk les te geven.

Dit is dan in het kort het nieuwe programma voor de lerarenopleiding. Het is uitgeprobeerd met een zorgvuldig begeleid en gecontroleerde proefprogramma in de ringen Monument Park, Walnut Creek en Gunnison en in het Victoriadistrict van het zendingsgebied Alaska-Brits Columbia. Zal het in uw wijk of ring de resulaten brengen waarop gehoopt wordt? Hoort u maar, wat twee mensen, die de cursus hebben doorlopen erover te zeggen hebben: „Voor het eerst van mijn leven heb ik enig idee hoe ik moet lesgeven." „Zoals met alle zegeningen in het evangelie zal dit programma zo goed zijn als degene, die er gebruik van maakt, het zal maken. Er zullen mensen zijn die zeggen: ‚Ik ben al volleerd in het lesgeven, ik heb dit niet nodig.' Zij zullen er niets van leren. Anderen zullen zeggen: ‚Ik heb het hier te druk voor. De kerk heeft te veel vergaderingen.' Zij zullen er niets van leren. Er zullen ook mensen zijn die zullen zeggen: ‚Dit is een kans om iets te leren.' Zij zullen er veel aan hebben en het werk van de Heer zal voortgang vinden."

In de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kan ieder lid en iedere priesterschapsdrager de gelegenheid krijgen leraar te worden. Er is geen enkel voorrecht, dat edeler is, geen taak die meer voldoening geeft. Ik wil u, mijn broeders in het priesterschap, uitnodigen deel te nemen in het nieuwe programma voor de leraren. Mag ik u een woord uit de brief van Jakobus in herinnering brengen. Hij zegt: „Weest daders des woords en niet alleen hoorders." (Jakobus 1:22.), waarbij ik denk aan het volgende:

Ik hoor en ik vergeet;
Ik zie en ik onthoud;
Ik doe en ik leer.

Anderen zullen uw voorbeeld volgen. Het lesgeven zal verbeteren. De geboden zullen gehoorzaamd worden en ons leven zal gezegend worden.
In Galilea gaf de opperste Leermeester les: de Heer Jezus Christus. Hij liet de afdrukken van zijn voeten achter in het zand van de kust, maar zijn leerstellingen liet Hij in de harten en de levens achter van hen, die Hij les gaf. Hij instrueerde zijn toenmalige discipelen en nu spreekt Hij tot ons dezelfde woorden: „Volg gij Mij." (Johannes 21:22.) Zowel toen als nu houden dwaze en onwijze mensen hun oren en ogen dicht en keren zij hun harten ervan af. Laten we eraan denken dat geen enkele doofheid zo volledig is als de doofheid, die niet wil horen. En geen blindheid zo ongeneeslijk als de blindheid, die niet wil zien. Er is geen onwetendheid zo sterk als de onwetendheid, die niet wil weten.

Laten wij, niet zoals Thomas van vroeger, twijfelen, maar in geloof antwoorden: „Laten wij gaan." Ja, laten wij de introductie en toepassing van dit nieuwe programma, de lerarenopleiding, voortzetten. Als we dat doen, in alle gehoorzaamheid, kan er over u en over iedere leraar gezegd worden wat eens over de Verlosser gezegd werd: „. . . dat Gij van God gekomen zijt als leraar." (Johannes 3:2.) Dat dit zo moge zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Gezinnen en schuttingen

BOYD K. PACKER

Op deze sabbatmorgen neem ik plaats achter deze lessenaar met een nieuwe verplichting, misschien als nimmer tevoren verlangend naar de schragende invloed van de Geest des Heren, naar een aandeel in uw geloof en gebeden voor ons hier en voor hen die naar mij zullen luisteren terwijl ik spreek tot de ouders van weerspannige en verloren kinderen.
Een poosje geleden kwam ons deze opmerking ter ore van een vader die tobde over een ernstige moeilijkheid met zijn zoon: „Als hij weggaat en we weten niet waar hij is, hebben we pijn in ons hart, maar als hij thuis is, zijn er momenten dat we hem kunnen missen als kiespijn." Nu wilde ik eigenlijk spreken over die pijn in het hart, en ik vrees dat ik tot een zeer groot gehoor spreek.
Er is bijna geen buurt te vinden waar niet minstens één moeder woont, wier laatste ongeruste gedachten en gebeden vóór het inslapen bestemd zijn voor een zoon of een dochter die op dat ogenblik nog, wie weet waar, rondzwerft. Er is ook niet veel afstand tussen die woningen waar een bezorgde vader bijna geen dag zijn werk kan doen zonder telkens weer tot zichzelf in te keren om zich af te vragen: „Wat hebben wij verkeerd gedaan? Wat kunnen we doen om ons kind terug te winnen?"
Zelfs ouders met de beste bedoelingen — waarvan sommigen het echt hebben geprobeerd — kennen thans dat hartzeer. Vele ouders hebben op alle mogelijke manieren getracht hun kinderen te beschermen, alleen maar om nu tot de ontdekking te komen dat zij er een beginnen te verliezen. Het gezin krijgt immers menige aanval te verduren. Denkt u maar eens na over deze woorden, als u wilt:

Vloeken
Naaktloperij
Onzedelijkheid
Echtscheiding
Pornografie
Verslaving
Geweldpleging
Perversiteit

Deze woorden hebben in de afgelopen jaren een nieuwe betekenis gekregen, nietwaar?
De apostel Paulus heeft eens tot Timotheüs geprofeteerd:
„En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden.
„Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelven, geldgierig, laatdunkend, hovaardig, lasteraars, den ouderen ongehoorzaam . . . " (II Tim. 3:1-2.)
Er staat nog meer in die tekst, maar wij staan even stil bij die zinsnede „den ouderen ongehoorzaam."
Het ligt niet in ons verlangen het onderwerp aan te roeren dat u zoveel pijn doet, en evenmin u te veroordelen als een mislukkeling. Toch faalt u, en juist daarom doet het zo'n pijn. Wil er een eind komen aan dit falen, dan moet men problemen als deze eerlijk onder ogen zien, hoeveel zeer het ook doet.
Een paar jaar geleden werd ik in de vroege morgenuren aan het bed van mijn zieke moeder geroepen, die in het ziekenhuis was opgenomen voor een aantal proeven.
„Ik ga naar huis," zei ze. „Ik ga niet door met die proeven. Ik zou graag willen dat je me nu dadelijk naar huis bracht. Ik wil dit geen dag langer doorstaan."
„Maar moeder," zei ik, „u moet er heus mee doorgaan. Ze heb-

ben reden om te geloven dat u kanker hebt, en als het zo is als ze vermoeden, dan hebt u het van de ergste soort."
Daar! Het was gezegd. Na al dat ontwijken, al die gefluisterde gesprekken. Na al die voorzichtigheid om nooit dat woord uit te spreken als zij er bij was. Het hoge woord was er nu uit!
Ze bleef een hele tijd stilletjes in haar bed zitten en zei toen: „Ziezo, als het dat dus is, dan is 't niet anders, maar dan zal ik er ook tegen vechten." Als rechtgeaarde Deense had ze al haar stekels opgezet. En of ze er tegen gevochten heeft! En de overwinning behaald!
Sommige mensen zijn misschien in de veronderstelling dat ze haar strijd tegen die ziekte verloren heeft, maar ze is eruit tevoorschijn gekomen als een roemrijke, geslaagde winnares. Haar overwinning was verzekerd toen ze de pijnlijke waarheid onder de ogen zag. Toen ontwaakte haar dappere strijdlust, haar moed.
Ouders, mogen wij eerst het pijnlijkste onderdeel van uw probleem in ogenschouw nemen? Als u uw zoon of dochter wilt terugwinnen, waarom houdt u er dan niet een poosje mee op te proberen uw kind te veranderen, terwijl u zich op uzelf concentreert? De veranderingen moeten nl. bij u beginnen, en niet bij uw kinderen.
U kunt niet doorgaan met hetgeen u tot nog toe hebt gedaan (ook al meende u dat dit goed was), in de verwachting daarmee een bepaald gedrag van uw kind uit de wereld te helpen, terwijl uw eigen handelwijze een van de dingen is geweest waardoor dit gedrag werd teweeggebracht.
Daar! Het is gezegd! Na al dat ontwijken, al die bezorgdheid om weerspannige kinderen. Na al dat afschuiven van de schuld op anderen, al die zorgvudigheid om de ouders met zachtheid te behandelen. Het hoge woord is eruit!
Uzelf bent het die onmiddellijk geholpen moet worden, en niet het kind.
Wel, ouders, er is wel degelijk hulp voor u, als u die wilt aannemen. Ik voeg hier nadrukkelijk aan toe dat de door ons voorgestelde hulp niet gemakkelijk is, want de maatregelen zijn in overeenstemming met de ernst van uw probleem. Er bestaat geen verpakt geneesmiddel dat een onmiddellijke genezing garandeert. Bovendien, ouders, als u een genezing zoekt die voorbijgaat aan geloof en godsdienstleer, dan zoekt u genezing waar die nooit te vinden is. Als wij spreken over godsdienstige beginselen en leerstellingen, en schriftuurplaatsen aanhalen, dan is het interessant, nietwaar, hoevelen zich niet op hun gemak voelen als er gesproken wordt, maar als wij spreken over uw gezinsmoeilijkheden en een oplossing aan de hand doen, dan stelt u daar hevig belang in. Nu moet u weten dat u niet over het ene kunt spreken zonder het ook over het andere te hebben als u verwacht uw problemen te kunnen oplossen. Wanneer ouders eenmaal weten dat er een God is en dat wij mensen Zijn kinderen zijn, kunnen ze moeilijkheden als deze het hoofd bieden en overwinnen.
Al bent u hulpeloos, Hij niet.
Al bent u verloren, Hij niet.
Al weet u niet wat u nu moet beginnen, Hij wel.
U zegt dat er een wonder zou moeten gebeuren? Nu, als er dan een wonder voor nodig is, waarom niet.
Wij raden u dringend aan eerst de nodige stappen te doen op de weg tot voorkoming.
Er bestaat een gedicht van Joseph Malins, getiteld: „De schutting of de ambulance." Hierin staat dat er werd gestreefd naar de vestiging van een ambulancepost aan de voet van een steile rots. Het gedicht besluit dan met de opmerkingen van een oude wijze die de gedachte oppert dat men wel eens meer aandacht mag besteden aan het wegnemen van de oorzaak dan aan het herstellen van de gevolgen. Hij stelt voor een schutting bovenop de rots te bouwen en past dit denkbeeld dan toe op de jeugd. Hij verklaart dat het beter is de jongeren goed te leiden dan te trachten de ouderen weer in 't rechte spoor te krijgen, want hoewel het goed is gevallenen te redden, is het beter te voorkomen dat anderen ten val worden gebracht.
Wij voorkomen lichamelijke ziekten door immunisering of onvatbaarmaking. Dat hartzeer waaraan u nu lijdt had misschien eenmaal met heel eenvoudige maatregelen eveneens voorkomen kunnen worden. Gelukkigerwijze zijn dezelfde maatregelen die noodzakelijk zijn ter voorkoming van de kwaal dezelfde die de genezing zullen bewerkstelligen. M.a.w., voorkomen is beter dan genezen, zelfs in gevallen dat de ziekte reeds in een vergevorderd stadium is.
Nu zou ik u graag een zeer praktische, maar ook een heel krachtig werkende methode willen aangeven om een begin te maken, zowel met de bescherming van uw kinderen als, ingeval u bezig bent er een te verliezen, met het terugwinnen van dat kind.
Ik heb hier in mijn handen het *Lesboek voor de gezinsavond.* Dit is de zevende publicatie in een serie en het is over de hele wereld in 17 talen verkrijgbaar. Als u het met mij zou doorbladeren, dan zou u bemerken dat dit boek gebaseerd is op het Nieuwe Testament. Het thema is de vrije wil. Hoewel het lessen ontleent aan de nieuwtestamen-

tische tijden, vergenoegt het zich niet met de betekenis die ze destijds daarginds, ver weg in 't verleden, hebben gehad. Het gaat met grote sprongen dwars door de eeuwen heen en houdt zich bezig met u, met het hier en nu. Dit boek is goed geïllustreerd, met vele kleurige platen en het bevat zinvolle spelletjes en andere activiteiten voor gezinnen met kinderen van iedere leeftijd.
Hier (op blz. 39) hebt u bijv. een kruiswoordraadsel. En hier (blz. 29) op deze kleurrijke bladzij staat een spel. Knip dit uit en maak een tolletje van bordpapier (karton), dan kan het hele gezin meespelen. Daarbij zult u zich, afhankelijk van de zetten die u doet, ergens tussen de „hemelse schatten" en „aardse pleziertjes" bevinden.
Hier is een les, getiteld: „Hoe ons gezin tot stand kwam", (blz. 53). „ . . . vertel uw kinderen," wordt hier voorgesteld, „hoe u elkaar hebt leren kennen, verliefd bent geworden en getrouwd. Zorg ervoor dat beide ouders hieraan meedoen en illustreer uw verhaal met foto's en souvenirs die u als aandenken hebt bewaard, zoals de bruidsjapcn, de kaartjes, de trouwfoto's. Misschien is het een goed idee uw vertelling op een geluidsbandje op te nemen en het voor uw kinderen te bewaren om dit dan later weer eens voor hun eigen kinderen af te draaien."
Laat mij nu een paar van de overige titels opnoemen: „Ons gezinsbestuur", „Hoe leren we aanbidden", „Reinheid in onze woorden betrachten", „Gezinsbudget", „Ouderschap, een heilige instelling", „Eerbied voor gezag", „De waarde van gevoel voor humor", „Dus we gaan verhuizen", „Onvoorziene omstandigheden", „De geboorte van de Heiland en Zijn kinderjaren".
Hier is een les, getiteld: „Een opwekking tot vrijheid". Dat is immers de sirenenzang waardoor uw kind steeds wordt aangelokt. In deze les komt een bladzijde voor waarop heel officieel uitziende gekleurde getuigschriften staan afgebeeld met voorschriften als „kies voor elk gezinslid de een of andere activiteit die hij nog niet eerder heeft geleerd; geef daarna ieder lid een enveloppe waarin een strookje papier in de vorm van een getuigschrift, bijvoorbeeld: ‚Dit getuigschrift verleent de houder het recht gedurende de gezinsavond een pianostuk ten gehore te brengen.' (Zo'n kind heeft natuurlijk nooit pianolessen gehad.)
Andere certificaten (afhankelijk van de leeftijd van het betreffende kind) kunnen verlof inhouden om op zijn handen te lopen, in een vreemde taal te spreken of een olieverfportret te schilderen. Als ieder lid van het gezin dan zegt dat hij niet kan doen wat hem is toegestaan, bespreekt u waarom ze niet vrij zijn om datgene te doen dat hun geoorloofd is. Uit de discussie blijkt dan dat ieder mens de wetten moet leren kennen waardoor de ontwikkeling van een of andere bekwaamheid wordt beheerst, en daarna moet leren zich aan die wetten te houden, ze te gehoorzamen. Gehoorzaamheid leidt dus tot vrijheid.
Hier, onder het opschrift „speciale hulpmiddelen voor gezinnen met jonge kinderen" wordt voorgesteld dat ze speelgoedautootjes op het tafelblad zetten met de vrijheid ze overal heen te laten rijden, op welke manier ze maar willen. Hiervan kunnen zelfs kinderverstandjes de gevolgen inzien.
Er zit nog veel meer in deze les en in al deze bijzondere lessen. Het zijn fijngevoelige, krachtige magneten die ertoe bijdragen dat uw kind dichter tot de familiekring wordt getrokken.
Dit programma is bedoeld voor een gezinsbijeenkomst die eenmaal per week gehouden moet worden. In de Kerk is de maandagavond daarvoor bestemd en gereserveerd om overal waar de Kerk is door gezinnen te worden gebruikt voor een samenzijn in de huiselijke kring. Onlangs is hiervoor een instructie uitgegeven, waaruit ik het volgende citeer:
„Zij die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering der programma's voor de priesterschaps- en hulporganisaties, met inbegrip van tempelwerk, sportactiviteiten voor de jeugd, studentenactiviteiten enz., dienen kennis te nemen van dit besluit, opdat de maandagavond door de hele Kerk eenparig in acht wordt genomen, waarbij de gezinnen van kerkelijke activiteiten vrijgesteld moeten blijven, zodat zij in de gezinsavond kunnen samenkomen." (*Priesterschapsbulletin* van september 1970.)

Dit programma wordt vergezeld van de beloften der profeten, van de levende profeten, dat indien de ouders hun kinderen eenmaal per week om zich heen vergaderen, de kinderen in die gezinnen dan niet op een dwaalspoor zullen geraken.

Sommigen uwer, die geen lid van de Kerk zijn, en ongelukkigerwijze ook velen die dat wèl zijn, hopen misschien dat u een lesboek als dit zou kunnen gebruiken zonder het Evangelie van Jezus Christus ten volle te aanvaarden, alsook de plichten van het lidmaatschap van de Kerk en de schrifturen waarop dit alles berust. Dat mag u wel doen. (Wij zouden u zelfs wel een 'certificaat' kunnen geven, waarmee u toestemming wordt gegeven om een ideaal gezin groot te brengen.) Toch zou u dan nog niet vrij zijn dat te ondernemen zonder de wetten in acht te nemen. lets der-

gelijks te ondernemen zonder het Evangelie zou gelijk staan aan het volgen van het voorbeeld van iemand die een injectienaald in handen kreeg om een kind onvatbaar te maken voor een dodelijke ziekte, maar zou weigeren die te vullen met het serum dat hem zou kunnen behouden.

Ouders, het wordt hoog tijd dat u in geestelijk opzicht de leiding van uw gezin op u neemt. Als uw tegenwoordig geloof niets wezenlijks inhoudt, heb dan de moed om de waarheid te zoeken.

Op het ogenblik leeft de pittigste jonge generatie die ooit de aardbodem bewandeld heeft. U hebt er wel enkelen van gezien die in dienst van het zendingswerk waren. U hebt ze misschien weggestuurd. U behoorde hen eigenlijk op te zoeken. Zij geven voldoende blijk van het feit dat jongeren een eervol bestaan kunnen leiden. Zo zijn er tienduizenden van deze jongelui, die letterlijk heiligen zijn — heiligen der laatste dagen.

Ouders, nu wens ik u hoop in het hart te geven. U die zo'n hartzeer hebt, u moet zich nooit gewonnen geven. Hoe donker het ook wordt, en hoe ver afgedwaald of hoe diep gezonken uw zoon of dochter ook moge zijn, u moet nooit of te nimmer de moed opgeven.

Ik wens u te inspireren, opdat u hoopvol gestemd wordt.

God zegene u, diepbedroefde ouders. Er is geen pijn zo doordringend als die welke wordt veroorzaakt door het verlies van een kind, er is ook geen vreugde zo intens als de blijdschap die wordt gevoeld bij zijn terugkeer voorgoed.

Ik kom thans tot u als een van de Twaalven, die allen zijn geordend als bijzondere getuigen. Ik verzeker u dat ik dat getuigenis bezit. Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Ik weet dat ook al ziet de wereld Hem niet en kent zij Hem niet, Hij toch leeft. Diepbedroefde ouders, maakt u aanspraak op deze belofte: „Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u." (Zie Joh. 14:17-18.)

In de naam van Jezus Christus. Amen. O

Wie was de grote blanke God?

Mark E. Petersen

In de afgelopen maanden is de toestand van de Amerikaanse Indianen op een zeer indrukwekkende manier onder de aandacht van het publiek gebracht.

Als gevolg daarvan zullen er verdere stappen ondernomen worden om het lot van deze mensen te verbeteren. Dit volk behoort tot de meest verwaarloosde van alle minderheden op dit continent.

Wij zijn er dankbaar voor dat de heiligen der laatste dagen al jarenlang ijverig pogen hen te helpen.

In het bijzonder hebben wij hulp bij de opleiding van deze mensen geboden. Dit jaar worden er dagelijks voor meer dan 15.000 Indianen seminarieklassen gehouden en door toedoen van de kerk ontvangen nog zo'n 5.000 anderen dagonderwijs op de lagere en middelbare scholen, zonder dat daar kosten voor hen aan verbonden zijn.

Ook zorgen we ervoor dat veel van onze Indianen college kunnen volgen; 475 staan er dit jaar op de Brigham Young Universiteit ingeschreven, terwijl er vorig jaar 426 Indiaanse studenten waren.

Onlangs hebben 85 Indianen aan de BYU hun kandidaatsexamen gehaald en hebben zo'n 20 hun studie afgerond als doctorandus en als doctor. Op het ogenblik werken meer dan 20 jongelui voor hun doctoraal examen.

Aan de Brigham Young Universiteit is ook een instituut voor research en dienstverlening voor de Amerikaanse Indianen verbonden. Dit instituut houdt toezicht op meer dan 30 landbouwkundige projecten voor de Indianen van het westen van de Verenigde Staten.

Op een soortgelijke wijze wordt er voor het geestelijk welzijn van meer dan 35.000 Indianen gezorgd, die lid van de kerk zijn. Ze zijn intelligent en passen zich gemakkelijk aan en ze zijn trots op hun voorouders, want ze weten dat zij van een groots volk afstammen.

Nog maar kort geleden woonden wij een vergadering van Mexicaanse ingezetenen van Salt Lake City bij en we hoorden dat zij terecht trots op hun Indiaanse afkomst zijn; want hoe meer we over de vroeger bewoners van Mexico leren, hoe meer we beseffen dat ze werkelijk een groots ras zijn geweest. Tot deze conclusie is ook dr. Alfred V. Kidder gekomen, die een van de leidende autoriteiten op het gebied van de Mayacultuur is. In zijn boek **A Guide tot Quirigua** schrijft deze eminente geleerde:

„De grote steden van het oude Mayarijk zijn in de eerste tijd van het christendom gebouwd. Bijna 600 jaar lang hebben deze begaafde mensen uitgemunt in kunst, architectuur, wiskunde en astronomie. Zij hebben een kalender samengesteld, die in sommige opzichten nog nauwkeuriger is dan de onze ... De groei van de Indiaanse beschaving hoewel in details verschillend, lijkt frappant veel op de onze. De herkomst ervan ligt in Egypte en Mesopotamië... Zij

hebben sociale en economische stelsels ingevoerd, steden gebouwd, een godsdienst ontwikkeld en tempels gebouwd om in te aanbidden."
Over hetzelfde onderwerp schrijft de geschiedschrijver Munoz in zijn boek **The Marvels of Copan:** „Eens bloeiden hier architectuur, astronomie, wiskunde, schilderkunst, weefkunst en alle andere kunsten, die het leven verrijken."
Hij heeft nadrukkelijk gesteld dat de voorouders van de Indianen in geen enkel opzicht primitief waren, want geen enkel primitief volk is in staat dingen die onder de Maya's algemeen bekend waren te begrijpen.
Dr. Wissler schrijft in zijn boek over de Mayacultuur dat de Maya's op dezelfde wijze papier hebben gemaakt als de Egyptenaren dat uit papyrus deden. (Blz. 147.)
Het **American Heritage Book of Indians** zegt:
„De Maya's hebben de hoogste beschaving bereikt die in het oude Amerika bekend is en bovendien een van de hoogste die uit de oude geschiedenis bekend zijn." (Blz. 19.)
Deze mensen hadden een goed ontwikkeld irrigatiesysteem. Ze bouwden dammen en aquaducten. Ze maakten de hellingen terrasvormig, waardoor ze die mede door hun irrigatiesysteem tot goed bouwland maakten. Deze manier van waterdistributie was al zo'n 2.000 jaar voordat de Spanjaarden kwamen algemeen in gebruik en hier en daar wordt zij nu nog gebruikt.
De vroege Amerikanen waren een talrijk volk. Tijdens de Spaanse verovering waren er in Centraal Mexico alleen al ongeveer 25 miljoen Indianen. Indrukwekkender dan al deze feiten over de vroegere Amerikanen is hun verslag over een bezoek dat hun voorouders zo'n 2.000 jaar geleden ontvingen van een goddelijk iemand. Hij bleef veel dagen bij hen en onderwees hen en zegende hen. Deze zeer intelligente en bekwame mensen bevestigden dat deze persoon hun een goddelijke religie onderwees, hun zieken genas, hun doden opwekte, hun nieuwe en betere landbouwkundige methoden onderwees en een regering van vrede en recht instelde. Hun verslag zegt dat hij plotseling bij hen kwam en op diezelfde bovennatuurlijke manier ook weer verdween. De ouden beschouwden hem als de Schepper, die in een lichaam naar de aarde kwam.
Dat hij een Christelijke godheid was kan niemand ontkennen.
Dat zijn leerstellingen aan de bijbel verwant waren wordt nu zonder meer toegegeven.

En dat hij beloofde terug te keren is ook een bekend feit. Het verslag van zijn verschijning is eeuwenlang bewaard gebleven onder de Indianen, van Chili tot Alaska. Bovendien is het ook bekend onder de Polynesiërs, van Hawaii tot Nieuw-Zeeland, iets waarmee ook nog een bewijs wordt geleverd van de nauwe verwantschap tussen de Polynesiërs en de vroegere inwoners van Noord- en Zuid-Amerika.
Over het algemeen komen al dit soort verslagen met elkaar overeen. Er bestaan verschillen in namen en er bestaan van eiland tot eiland andere kleine verschillen, maar de overheersende conclusie is dezelfde: ongeveer 2.000 jaar geleden werden deze mensen bezocht door een hemels wezen.
De nu beschikbare informatie daarover is zo geloofwaardig, dat het Paul Herrmann noopte in zijn boek **The Conquest of Man** te schrijven:
„Wanneer we dit alles zorgvuldig beschouwen dan laat dit geen andere mogelijkheid open dan dat de Lichtgod Quetzalcoatl een werkelijk bestaand iemand was, die evenmin een uitvinding van de Spaanse propaganda was als een legendarisch product van Indiaanse verbeelding." (Blz. 72.)
Houd vooral in gedachten, dat dit verslag afkomstig is van de zeer intelligente vroegere Amerikanen, die astronomie, wiskunde, irrigatiesystemen en architectuur kenden. Het is niet de droom van een onwetend of bijgelovig volk. Het is de geschiedenis van zeer ontwikkelde volken, die men uit vroeger tijden kent.
Dit grote wezen staat onder verschillende namen bekend. In delen van Mexico, voornamelijk in het Cholulagebied, heet hij Quetzalcoatl. In Chiapas heet hij Votan en in Oaxaca Wixepechocha; in Guatamala Gucamatz; in Peru Virachocha en Hyustus; in Brazilië Sume en in Colombia Bochica.
In Peru kent men hem ook als Kon-tiki of Illa-tiki, waarbij dan **tiki** zowel schepper als licht betekent. Bij de Maya's stond hij voornamelijk bekend als Kukulcan.
Op de Polynesische eilanden noemt men hem Lono, Kana, Kane of Kon, en soms Kanaloa, wat groot licht of grote helderheid betekent. Onder sommige Polynesiërs wordt hij ook Kane-Akea, de grote (voor) vader, of Tonga-roa, de god van de oceaanzon, genoemd. Hoe zag deze goddelijke persoon eruit?
Hij werd door de ouden beschreven als een lange blanke man met blauwe ogen. Hij droeg een soepelvallend gewaad. Hij leek iemand, die een groot gezag had en onvoorstelbaar vriendelijk was. Hij had de macht om van heuvels vlakten te maken en van vlakten hoge bergen. Hij kon waterfonteinen uit harde rotsblokken maken. Een van de opvallende dingen van zijn komst was wel, dat hij kwam na diverse dagen van absolute duisternis, waarin het volk doorlopend om de terugkeer van de zon had gebeden. Toen de duisternis nog heerste — en nu refereer ik aan het boek **The Inca's** van Pedro Leon - leed het volk grote ontberingen en bad oprecht tot God. Men vroeg om de terugkeer van het licht, dat verdwenen was.

Toen uiteindelijk de zon door kwam verscheen deze god. Pedro de Leon zegt: „Hij was een blanke man met een lange gestalte wiens verschijning en persoonlijkheid groot respect en verering afdwongen ... En toen ze zijn macht zagen noemden ze hem Maker van alle dingen; hun Begin, de Vader van de zon." **(The Inca's)**
Deze persoon onderwees de mensen zijn godsdienst en spoorde ze aan tempels te bouwen voor erediensten, en zijn volgelingen waren zeer toegewijd. (Pierre Honoré, **In Quest of the White God.**) Toen hij bij hen wegging beloofde hij hen dat hij terug zou keren, wat tot gevolg had dat vele generaties naar zijn wederkomst uitkeken, zoals de Joden naar hun beloofde Messias.
Dit geloof leidde in twee gevallen tot een grote ramp namelijk toen de Spanjaarden naar Amerika kwamen en toen

kapitein James Cook (1728-1779) naar de Hawaiï Eilanden voer. Deze tragedies bekrachtigen echter alleen maar de waarheid van deze traditie. Toen Hernando Cortez (1485-1547) naar Mexico kwam en de inwoners hem zagen naderen, waren ze er van overtuigd, dat hij de grote blanke man was. Zij haastten zich naar hun koning, Montezuma, en vertelden hem dat de grote blanke God ten slotte was teruggekeerd.

Dit had een merkwaardig effect op Montezuma. Hij herinnerde zich dat de priesters van de plaatselijke godsdienst hem bij zijn kroning hadden gezegd: „Dit is niet uw troon; hij is u slechts geleend en hij zal eens teruggegeven worden aan de grote, aan wie hij toebehoort." (Honoré, bladzijde 66.)

De Spaanse schrijver Duran zegt in zijn boek **The Aztecs** dat Montezuma zijn getrouwe dienstknechten uitzond om Cortez te begroeten en hem naar het paleis te leiden; zij spraken Cortez toen op de volgende manier aan: „O Heer, en ware God, welkom in uw land en koninkrijk." Duran vertelt verder, dat de Indianen de metgezellen van Cortez eveneens als goddelijke wezens zagen. Deze Spaanse schrijver gaat verder met: „Er bestaat geen enkele twijfel dat Montezuma geheel opging in de gedachte aan de terugkeer van Quetzalcoatl, die de kust van Vera Cruz had verlaten en beloofd had terug te keren.

Montezuma en de andere hoogwaardigheidsbekleders van zijn koninkrijk waren er volledig van overtuigd dat Cortez en Quetzalcoatl een en dezelfde waren, zoals we in de kronieken kunnen lezen . . .

Toen in 1864 de blonde baardige keizer Maximiliaan in Vera Cruz aankwam waren er nog sporen van de belofte van de terugkeer van Quetzalcoatl in de gedachten van de Indianen te bespeuren." Montezuma aanvaardde Cortez alsof hij de godheid was, maar het verraad van de Spanjaarden en zijn mannen veranderde dat als gauw en oorlog was het gevolg. De arme Montezuma, die zo goed van vertrouwen was, verloor zijn troon en zijn leven, maar de traditie bleef.

Een soortgelijke toestand ontstond toen kapitein James Cook, de Britse ontdekkingsreiziger, naar Hawaiï kwam. Merkwaardig genoeg landde hij net op het moment dat en de plaats waar de inwoners hun Makahiki-feest vierden, tot instandhouding van de traditie over de blanke god onder de Polynesiërs. Cook werd als godheid beschouwd en naar de heilige tempel van Lono gebracht. Maar zijn mannen waren allesbehalve engelachtig en hun plunderingen wekten de wraakzucht op van de inwoners. Hun wraak gold alle mannen, die van boord gegaan waren. In de strijd, die toen ontstond, verloor Cook zijn leven.

Maar wie was nu in werkelijkheid de grote blanke god? Kapitein Cook was dat niet en Cortez evenmin. Wie dan wel?

Toen Jezus Christus in Palestina was vertelde hij de mensen daar dat Hij andere schapen had, die niet van de kudde in Palestina waren, maar van elders. Hij zei: „. . . ook die moet Ik leiden, en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder." (Johannes 10:16.)

Jezus van Nazareth was de blanke God! Na zijn opstanding in het Heilige Land bezocht Hij de oorspronkelijke Amerikanen. Hoe weten we dat?

Op het westelijk halfrond dienden, net als in het oude Palestina, profeten de mensen en zij leidden hen onder inspiratie. Zoals de profeten in het Heilige Land hielden ook zij verslagen bij van alle belangrijke gebeurtenissen. Zij hadden de komst van Christus onder hen voorspeld, en de mensen verwachtten Hem dan ook.

Na de drie dagen volledige duisternis, die over hen was gekomen, waren de mensen rond hun tempel bijeen toen zij een stem uit de hemel hoorden, die zei:

„Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt: hoort Hem."

Dit deed hen opkijken naar de hemel waar zij een verheerlijkt Persoon naar de aarde zagen komen en voor hen staan. Het oude verslag gaat verder met:

„Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden; en de ogen van de ganse schare waren op Hem gericht, en zij durfden niet tot elkander te spreken . . .

En Hij strekte Zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide: Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit de bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen . . ."

Daarna zei de Heiland tegen hen:

„Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nagelen in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood.

En de schare trad toe, en stak de handen in Zijn zijde, en voelde de tekenen van de nagelen in Zijn handen en in Zijn voeten; en dit deden zij, en traden één voor één toe, totdat zij dit allen hadden gedaan, en met hun ogen zagen en met hun handen voelden, en met zekerheid wisten en getuigden, dat Hij het was, van Wie door de profeten was geschreven, dat Hij zou komen.

En toen zij dit allen hadden gedaan, en er zelf getuigen van waren geweest, riepen zij éénstemmig uit:

Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God! En zij vielen aan de voeten van Jezus en aanbaden Hem." (3 Nephi 11:7-11, 14-17.)

Hij leerde hun zijn ware godsdienst, genas hun zieken, zegende hun kinderen en stichtte zijn kerk ook op het westelijk halfrond, zoals Hij het in Palestina had gedaan.

Dit is de ware geschiedenis achter de traditie van de Indianen en de Polynesiërs, die nog steeds leeft, overgeleverd van geslacht op geslacht.

Maar hoe kunnen we er zeker van zijn dat het de Christus was?

Zoals we al naar voren brachten hielden de vele profeten, die in het oude Amerika leefden net zoals de profeten van Palestina hun verslagen bij van de geschiedenis en de openbaringen van hun volk. Zij schreven vele boek-

werken. Uiteindelijk werden deze verslagen verkort en tot één geheel bijeengebracht door een profeet, die Mormon heette en ongeveer 400 jaar na Christus in Amerika leefde.
Omdat hij de samensteller van het boek was, is het boek naar hem genoemd: het Boek van Mormon. Het is in onze tijd op een wonderbaarlijke manier voortgekomen en identificeert Christus als de blanke God uit de geschiedenis. Dat boek is schriftuur, net als de bijbel dat is. In hoofdstuk 29 van het boek Jesaja voorspelt Jesaja dat dit nieuwe boek in onze tijd zal verschijnen en hij beschrijft de manier waarop het Boek van Mormon ook werkelijk aan de wereld is gegeven. Dit is geen toevallige samenloop van omstandigheden, maar de vervulling van een bijbelse profetie die in onze tijd heeft plaatsgevonden. Jesaja zei dat het een verzegeld boek zou zijn. Het was verzegeld. Hij zei dat het boek aan een geleerde gegeven zou worden, die het verslag zou verwerpen. De geleerde verwierp het inderdaad. (Vers 11.) Merkwaardig genoeg, en dit helpt nog veel sterker bij de identificatie van dit boek, zei hij dat het door de handen van iemand, die niet geleerd was zou gaan die het onder de aandacht van de wereld zou brengen. Zo gebeurde het nu precies.

Over de tijd waarin het boek zou voortkomen sprak Jesaja (in vers 17), dat Palestina in een vruchtbare gaarde veranderd zou worden en ook dat klopt.

Hij voorspelde dat de doven de woorden van het boek ook zouden horen en dat de blinden erdoor in de duisternis zouden zien en de ootmoedigen steeds meer vreugde in de Heer zouden hebben. En al deze voorspellingen zijn uitgekomen. (Zie vers 18 en 19.)

En terwijl deze dingen plaats zouden vinden zou de Almachtige in een periode van ongeloof in de wereld een wonderbaar werk en een wonder wrochten. En ook dit is uitgekomen. (Zie vers 14.)

Jesaja wijst heen naar het Boek van Mormon. Het is heilige schrift, de heilige schrift van het oude Amerika, dat nu ter verlichting van de mens uit deze tijd is voortgekomen en uitgegeven.

Het is een nieuwe getuige dat Christus uit God is en het geeft getuigenis dat Hij werkelijk de Zoon van God is, de Heiland van de christenen, de Messias van de Joden, de blanke God van het oude Amerika en de Verlosser van de gehele mensheid. En dit is eveneens ons getuigenis. Wij geven dat u in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

" God volgt voor ons verborgen paden "

Legrand Richards

Broeders en zusters, het is heerlijk hier weer met u in een van deze grootse conferenties van de kerk vergaderd te zijn. We hebben zoëven met steun van het Tabernakelkoor een lied gezongen, dat in mijn hart weerklank vindt: „God volgt voor ons verborgen paân bij al Zijn heilig werk." (Heilige Lofzangen 18.)

Doordat ik veel zendingswerk heb mogen doen ben ik mij altijd bewust van de grote wonderen, die de Heer in onze dagen heeft verricht met betrekking tot de herstelling van zijn evangelie op aarde in deze bedeling. Dit is een tijd van wonderen, een tijd, waarin zo vele dingen in de wereld gebeuren. Als ik de mensheid zou moeten vragen wat zij als het grootste wonder van deze laatste 150 jaren beschouwen, veronderstel ik dat het antwoord van de meeste mensen zou zijn: de landing van de astronauten op de maan. Dat was ook werkelijk een wonder en alleen degenen, die het hebben berekend, kunnen u vertellen hoe het precies mogelijk was.

Daarnaast denk ik eraan hoe wij thuis op de televisie konden zien hoe deze mensen uit hun capsule gingen en in dat maanlandschap wandelden zonder de hulp van de zwaartekracht te hebben om weer terug te komen. Dan denk ik ook aan de gevolgen. (Ik moet u toegeven, dat ik niet genoeg verstand van wetenschap heb om te weten hoeveel effect deze prestatie uiteindelijk op mijn gezin zal hebben.)

Vervolgens denk ik ook aan een andere gebeurtenis die de afgelopen 150 jaar heeft plaatsgevonden. Vanuit mijn gezichtspunt steekt deze ver uit boven dat andere wonder, zowel in heerlijkheid als in positieve gevolgen voor het mensdom, voor mijzelf en mijn gezin en voor allen op deze wereld, die de Heer werkelijk lief hebben en Hem willen dienen. Dat gebeurde, toen de jongen, Joseph Smith, naar het bos ging om te bidden, nadat hij de woorden van Jakobus had gelezen: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt, en zij zal hem gegeven worden." (Jakobus 1:5.) Toen hij ging bidden, geloofde hij in die belofte en een lichtkolom daalde uit de hemel neer zoals dat gebeurde bij Saulus van Tarsus onderweg naar Damascus. In het midden van die lichtkolom bevonden zich God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus.

De jongen vroeg bij welke van alle kerken hij zich aan moest sluiten, de Vader wees op de Zoon en zei: **„Deze is Mijn Geliefde Zoon, hoor Hem!"** (Zie Joseph Smith 2:17.) Het antwoord luidde, dat hij zich bij geen van alle aan moest sluiten, want ze onderwezen de leringen van mensen, daarna werd hem verteld over het werk, dat zou voortkomen.

Als deze geschiedenis waar is, en ik weet dat het waar is, is er dan ook maar iets in de wereld hieraan gelijk? Toen de hemelen zich openden verschenen er hemelse boodschappers, de Vader en de Zoon, die deze aarde hebben geschapen; de heilige Schriften vertellen, dat God de aarde schiep door de macht van zijn Eniggeboren Zoon. (Zie Mozes 1:33.) Welke gebeurtenis op aarde over de afgelopen 150 jaar kan ook maar vergeleken worden met het bezoek van de Vader en de Zoon aan deze aarde? Wij geven hier vandaag in deze conferentie in alle ernst onze getuigenis, en miljoenen die over de gehele wereld verspreid zijn en deze boodschap hebben beproefd met ons, dat het de waarheid is. Zoals Jezus tot Nikodemus zei:

„Wij spreken van wat wij weten en wij getuigen van wat wij hebben gezien, en gij neemt ons getuigenis niet aan." (Johannes 3:11.)

Zo getuigen wij tot de wereld dat deze heerlijke gebeurtenis werkelijkheid is.

Nadat Jezus veertig dagen bij zijn discipelen geweest was en ten hemel opvoer waarbij 500 van de broeders aanwezig waren, stonden twee mannen in het wit bij hen en zeiden: „Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen." (Handelingen 1:11.) Waarom zou het dan zo moeilijk zijn te geloven dat Hij zou komen terwijl twee engelen dit gezegd hadden? Wij kijken naar zijn komst uit. Als ik denk aan alles wat aan zijn wederkomst vooraf zal gaan en waarover de profeten hebben gesproken, dan zeg ik dat God werkelijk voor ons verborgen paden betreedt bij al zijn heilig werk.

Ik houd van de woorden uit het derde hoofdstuk van Maleachi, waar de Heer door de profeet Maleachi het volgende zegt: „Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal; plotseling zal tot zijn tempel komen de Here ... „Doch wie kan de dag van zijn komst verdragen? ... Want Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers." (Maleachi 3:1-2.)

Dat verwijst duidelijk niet naar zijn eerste komst, want Hij verscheen niet plotseling in de tempel. Alle mensen waren ook in staat de dag van zijn komst te verdragen. Hij kwam niet als het vuur van de smelter of als het loog van de blekers, maar er is ons voorspeld, dat, wanneer Hij in de laatste dagen zal komen, de goddelozen tegen de rotsen zullen roepen: „Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op de troon, en voor de toorn van het Lam." (Openbaring 6:16.) Als God dus een boodschapper uitzendt om de weg voor Hem te bereiden, dan kan deze boodschapper niemand anders dan een profeet zijn.

Denk maar aan wat Jezus over Johannes de Doper zei, die uit was gezonden om de weg voor zijn komst in het midden des tijds voor te bereiden. Hij zei dat er geen groter profeet in Israël was dan Johannes de Doper. Wij geven nu onze oprechte getuigenis aan de wereld dat de profeet die God in deze bedeling heeft voortgebracht de Profeet Joseph Smith is. Hij is de boodschapper, uitgezonden om de weg voor de wonderbaarlijke dingen die de Heer heeft beloofd voor te bereiden; hij is de wegbereider voor de komst van de Heer.

Hij is de profeet van deze bedeling die meer dan 3000 jaar geleden door de Heer voorspeld is, zoals in de heilige Schriften beschreven wordt. Hij moest afwachten totdat zijn tijd was aangebroken, evenals de profeten als van ouds. Denk eens aan Jeremia. Toen hij tot profeet werd geroepen begreep hij dit niet en de Heer zei: „Eer Ik u vormde in de moederschoot, heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaamt uit de baarmoeder, heb Ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld." (Jeremia 1:5.) De profeet van deze bedeling was tot profeet onder de naties geordend voordat hij hier op aarde kwam. Wij hebben het woord van de Heer, dat hij groot zal zijn in zijn ogen. (Zie 2 Nephi 3:8.)

Nu denk ik ook aan de woorden van Petrus de dag na het Pinksterfeest. Hij sprak met de mensen, die de Christus ter dood gebracht hadden. Hij vertelde hen dat de hemelen de Christus zouden ontvangen „tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher." (Handelingen 3:21.) Is het moeilijk om deze profetie van Petrus te geloven dat er een wederoprichting aller dingen zou zijn, zoals door alle heilige profeten sinds het begin van de wereld is voorspeld? Geen enkele andere kerk beweert, bij mijn weten, een dergelijke herstelling te hebben, inclusief het bezoek van vele heilige profeten uit bedelingen uit het verleden.

Na de komst van de Vader en de Zoon bij de profeet Joseph Smith kwam enkele jaren later Moroni. Moroni is een profeet, die 400 jaar na Christus in Amerika woonde. Hij kwam om de profeet over de vroegere bewoners van dit land te vertellen en over het verslag dat gemaakt was. Dat verslag heet het Boek van Mormon.

Broeder Marion G. Romney gaf ons gisteren een geïnspireerde toespraak over de leerstellingen van dat boek. Het is bedoeld tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle natiën openbaart. (Zie het titelblad van het Boek van Mormon.) Het is bewaard door de hand van de Almachtige God. Op bevel van de Heer heeft Ezechiël, de profeet, geschreven over de twee verslagen die gemaakt zouden worden: een voor Juda en zijn nakomelingen, het huis van Israël een voor Jozef en zijn nakomelingen. De Heer beloofde, dat Hij het verslag van Jozef, dat in handen van Efraïm was bij het verslag van Juda zou voegen en het één in zijn hand zou maken. (Zie Ezechiël 37:16-17.) Kunnen wij dan niet geloven dat God doet wat Hij zegt? Als het Boek van Mormon dat verslag niet is, waar is dat verslag dan wel?

Om het boek volledig te kunnen waarderen moeten we een beetje verder teruggrijpen in de geschiedenis en wel naar de belofte aan de twaalf zonen van Jakob. De belofte aan Jozef overtreft verreweg dat van zijn broeders, zoals u kunt lezen. Jakob beloofde hem vele zegeningen. „De zegeningen van uw vader gaan de zegeningen van mijn voor-

vaderen te boven, reikende tot het kostelijkste der eeuwige heuvelen . . ." (Genesis 49:26.)
In de beschrijving van het nieuwe land dat aan Jozef, die van zijn broers gescheiden zou worden, gegeven zou worden gebruikte Mozes in vier verzen van de Bijbel vijf keer het woord „kostelijk". (Zie Deuteronomium 33:13-16.) Dat nieuwe land was Amerika. De Heer had het bewaard en in afwachting van de dag waarop het evangelie in de laatste dagen hersteld zou worden.
Wat weet de wereld over dat verslag van Jozef? En waarom moeten ze aarzelen het te aanvaarden? Met die aanvaarding zullen zelfs de Joden geen problemen meer hebben met de vraag wie hun Messias is, omdat dat verslag zo overduidelijk de tekenen aangeeft van de geboorte van de Heiland van de wereld en zijn kruisiging en daarna zijn bezoek beschrijft aan dit land Amerika, waar zijn andere volk woonde, zoals broeder Romney ons gisteren heeft verteld.

Er wordt gezegd dat, als dat boek door iemand gevonden was, die zijn akker omploegde, het als de grootste gebeurtenis van de negentiende eeuw beschouwd zou zijn. Wij hebben de getuigenissen van velen, die geen lid van de kerk zijn. Het boek bevat de belofte dat de Heer als wij het willen lezen, de waarheid ervan door de macht van de Heilige Geest aan ons bekend zal maken. (Zie Moroni 10:4.) Een paar jaar geleden sprak broeder Nicholas G. Smith vanaf deze plaats over een ervaring, die hij had toen hij zendingspresident van het zendingsgebied Californië was. De deken voor godsdienstonderwijs van de Universiteit van Zuid-Californië vroeg hem een exemplaar van het Boek van Mormon. Broeder Smith gaf hem er een, die door de zendelingen op de belangrijkste passages onderstreept was. De deken nodigde broeder Smith en de zendelingen uit zijn vergadering bij te wonen. Hij nam het Boek van Mormon, las de ene passage na de andere voor en zei tegen zijn gehoor: „Dit boek is niet dood, het leeft!" Hij zei ook: „Wij hebben hier nu een deel van de Schriften, dat al honderd jaar lang in ons midden is geweest en we wisten er niets vanaf." Daarna zei hij tegen deze mensen: „Zijn dit geen geweldige leerstellingen? Waarom kunnen we niet in vriendschap leven met een volk, dat gelooft in zulke prachtige dingen, als ik zoëven heb voorgelezen?" Dat is nu een getuigenis temeer over de goddelijkheid van dit werk. De Heer bewaarde het om zijn belofte te vervullen aan Jozef wat betreft dit land, dat boven alle andere landen te verkiezen is.

Er is niet voldoende tijd om dieper in te gaan op de andere wonderbaarlijke dingen, die de Heer op een manier, die voor de wereld verborgen is, heeft geschapen. Neem alleen maar deze tempel, die hier staat. Zowel Jesaja als Micha mochten over een tijdsperiode van 3.000 jaar heen kijken naar de laatste dagen en ze beschreven de laatste dagen waarin de berg van het huis des Heren zou vaststaan als de hoogste der bergen en alle natiën er zouden optrekken en zouden zeggen: „Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen." (Jesaja 2:2-3.
Zover ik weet bestaat er in de geschiedenis van de wereld geen enkel ander gebouw, dat de mensen vanuit de gehele wereld heeft doen optrekken, dan deze tempel. Velen van u die hier vergaderd zijn, zijn afstammelingen van mensen, die naar dit land gebracht zijn.
Toen ik in Holland zendingswerk deed had ik op een gegeven moment een serieuze onderzoeker, een zakenman. Hij zei: „Ik zal nooit lid van uw kerk worden." Ik vroeg hem: „Waarom niet?" Hij zei: „Ik wil niet naar Amerika." Ik zei daarop: „Dat is fijn! Blijf hier en versterk deze gemeenten." Hij was nog maar een paar maanden lid van de kerk toen hij mijn kantoor in kwam stormen en zei: „Broeder Richards, ik kan mijn zaak verkopen." Waarom zou u uw zaak verkopen?" vroeg ik hem. „Ik wil naar Zion gaan"! was zijn antwoord. Ik zou willen, dat u de verslagen kon zien van de zendingsboeken, waarin bijgehouden werd hoe de goede Nederlanders al hun dubbeltjes en kwartjes spaarden om hier te komen, voordat we in Europa tempels hadden. Ik hoorde President Joseph F. Smith in 1906 in Rotterdam zeggen dat de dag zou komen, waarop de Heer geheel Europa met tempels zou overdekken. Ik heb lang genoeg mogen leven om er twee van te zien. Dat is alleen maar een van de vele andere wonderen, die voor de wereld verborgen zijn en die de Heer ons heeft gegeven. Als wij de tijd zouden uittrekken om de profetieën over de vergadering te bestuderen, zouden we weten, dat de Heer dit land uit het gezicht van de wereld heeft gehouden om het de verzamelplaats voor zijn volk te maken.

Broeders en zusters, er is zoveel waar we dankbaar voor kunnen zijn. Gisteren vertelde broeder Burton ons over de komst van de profeet Elia. Denk aan de belofte van Maleachi dat de Heer voor de komst van de grote en geduchte dag des Heren de profeet Elia zou zenden. „Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban." (Maleachi 4:5-6.) Hoe kan er iemand zijn, die in de heilige Schriften gelooft en niet bidt om de dag, waarop Elia zal komen? Wij geven nu onze oprechte getuigenis dat hij gekomen is.

Afgelopen juli een jaar geleden was ik in Israël, op onze rondrit bezochten wij drie synagogen, in een daarvan hing een stoel aan de muur. Op onze vraag aan de rabbi waarvoor die stoel diende zei hij: „Die kunnen we naar beneden halen als Elia komt, zodat hij daarin kan gaan zitten." Natuurlijk kon ik hem toen niet vertellen, dat Elia al geweest is en dat zijn komst ons de verzekering heeft gegeven van het eeuwigdurende verbond van het huwelijk, waar eerder in deze conferentie over gesproken is. Niet alleen dat, maar ook dat God duizend jaar onder de leiding van Jezus heeft voorbereid, opdat iedere knie zich zal buigen en iedere tong belijden dat Jezus de Christus is, dat betekent dat deze boodschap tot in eeuwige werelden zal voortgaan." (Zie Mosiah 27:31.)
Ik getuig tot u dat dit Gods werk is en ik weet dat in iedere vezel van mijn wezen. Ik weet wat Jesaja zag toen hij zei: „Omdat dit volk mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van men-

sen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar; de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan." (Jesaja 29:13-14.)
Dat is de boodschap, die we aan de gehele wereld hebben te geven.

Ik geef u mijn getuigenis dat er geen oprechte man of vrouw op de wereld bestaat, die geen lid van deze kerk zou willen zijn, als hij de tijd nam om te ontdekken wat het werkelijk inhoudt. Ik geef u deze getuigenis en bid dat God u moge zegenen in de naam van Jezus Christus. Amen.

De hoeksteen van onze godsdienst

Marion G. Romney

Broeders en zusters, als thema voor mijn toespraak heb ik vanmiddag gekozen: „De hoeksteen van onze godsdienst."
De profeet Joseph Smith schreef op 28 november 1841 in zijn dagboek:
„Ik heb de dag met de Twaalf Apostelen in raadsvergadering doorgebracht in het huis van president Young, waarbij we verschillende onderwerpen hebben besproken ... Ik vertelde de broeders, dat het Boek van Mormon het meest juiste boek op aarde is en de hoeksteen van onze godsdienst, en iemand komt door zich aan de inhoud van dit boek te houden dichter tot God dan door welk ander boek ook." (**Documentary History of the Church,** deel 4, blz. 461, onderstrepingen toegevoegd.)

De echtheid van het Boek van Mormon en van de herstelling van het evangelie zijn gebaseerd op dezelfde twee grondbeginselen: ten eerste, de realiteit van hedendaagse openbaringen, en ten tweede het feit dat Joseph Smith een profeet van God is. Deze twee waarheden zijn onafscheidelijk verbonden met het Boek van Mormon en het herstelde evangelie. Wanneer we de ene aanvaarden accepteren we automatisch de andere.

Toen Joseph Smith op 21 september 1823 naar bed ging dacht hij geen moment aan het Boek van Mormon (hij had er nog nooit aan gedacht.) De kwestie die hem bezig hield was zijn positie bij de Heer. Hij wilde dat bepalen door middel van intens gebed. Terwijl hij bad kreeg hij bezoek van Moroni, een persoon, die vanuit de tegenwoordigheid van God gezonden was en hem vertelde dat „er een boek bewaard was, een op gouden platen geschreven boek, en dat dit een kroniek was van de vroegere bewoners van dit vasteland (Amerika) en van hun herkomst. Ook zei hij dat het boek de volheid van het eeuwig Evangelie bevatte dat door de Zaligmaker aan de vroegere bewoners was gepredikt. Voorts zei hij dat er twee in zilveren bogen gevatte stenen bij de platen waren ... dat God deze stenen voor de vertaling van het boek had toebereid." (Joseph Smith 2:34-35.)

Tijdens dit gesprek kreeg de profeet voor het eerst enig begrip van het Boek van Mormon. Vanaf die nacht tot aan het moment dat het Boek uitgegeven werd stond Joseph doorlopend onder leiding van de hemel teneinde het heilige verslag te kunnen behouden, ervoor te zorgen en het te vertalen. Een van de merkwaardigste dingen omtrent het Boek van Mormon is wel dat de Heer zelf bijzonder vaak en zeer beslist over de waarheid en goddelijke oorsprong ervan getuigde. De Heer bevestigde in augustus 1830 zijn eigen deelname in het voortbrengen van het Boek van Mormon toen Hij tegen de profeet zei: „Ik ... heb (Moroni) tot u gezonden om het Boek van Mormon te openbaren, dat de volheid van Mijn eeuwig evangelie bevat ..." (Zie LV 27:5.)

In het begin van de Leer en Verbonden zegt de Heer dat Hij Joseph Smith Jr. riep en tot hem van de hemel sprak en hem geboden gaf opdat hij „door de genade Gods macht zou hebben om het Boek van Mormon door de macht Gods te vertalen." (LV 1:17, 29.)

De Heer vertelde de drie getuigen dat de profeet het boek heeft vertaald en voegde daaraan toe: „het is waar, zo zeker als uw Heer en uw God leeft." (LV 17:6.)

Naarmate de profeet met het vertaalwerk vorderde leerde hij vele grootse en wonderbaarlijke waarheden. Hij leerde dat het ontwerp van het Boek van Mormon uit de geest van de Heer Jezus zelf afkomstig was: dat het bronmateriaal en de graveringen die hij vertaalde door rechtvaardige mensen beide onder leiding van God gemaakt waren.

Hij ontdekte dat het verzamelen van het materiaal voor het boek al zo'n 2.200 voor Christus onder leiding van de Heer was begonnen. De Heer beval de broeder van Jared „de berg af te dalen, uit de tegenwoordigheid des Heren, en de dingen op te schrijven, die hij had gezien." (Ether 4:1.) Hij vernam dat het verslag, dat op die manier begonnen was, op bevel van de Heer bijgehouden werd tot aan het einde van de Jareditische periode. De volledige Jareditische verslagen kwamen op een vreemde manier in handen van Moroni die ze omstreeks 400 na Christus bekortte tot het verslag, dat we nu als het boek Ether kennen. Hij kwam te weten dat de feiten die in deze korte samenvatting stonden door Moroni was geschreven op de platen die hij, Joseph, aan het vertalen was in overeenstemming met de woorden van Moroni zelf, omdat „de Here mij geboden (heeft) ze op te schrijven." Moroni schrijft verder: „ik heb op deze platen precies dezelfde dingen geschreven, die de broeder van Jared zag," en de Heer „heeft mij geboden ze te verzegelen; en Hij heeft mij eveneens geboden de uitlegging ervan te verzegelen;

daarom heb ik volgens het gebod des Heren de uitleggers verzegeld." (Ether 4:4-5.)

Een soortgelijke leiding werd gegeven voor de Nephitische verslagen:

„De Here gebood mij (Nephi), zodat ik de platen uit erts maakte om daarop de kroniek van mijn volk te kunnen graveren...

En dit heb ik gedaan en mijn volk geboden wat het moest doen, nadat ik zou zijn heengegaan." (I Nephi 19:1, 4.)

Zo werd in overeenstemming met het goddelijk gebod en onder de goddelijke leiding het uitgebreide verslag op de grote platen van Nephi bijna duizend jaar lang bijgehouden. Mormon maakte van deze platen zijn uittreksel. Jezus redigeerde zelf een deel van dat verslag. Na zijn opstanding, tijdens zijn bediening onder de Nephieten, instrueerde Hij hen de dingen die Hij hen geleerd had op te schrijven. Hij herinnerde ze er ook aan, dat ze nog geen verslag hadden gemaakt van de profetie van zijn dienstknecht Samuel de Lamaniet, over de tijd van zijn opstanding, waarbij „vele heiligen" uit de dood op zouden staan. Nadat Hij dit onder hun aandacht bracht, herinnerden zijn discipelen deze profetieën en hun vervulling. (Jezus gebood dat het geschreven zou worden; daarom werd het geschreven overeenkomstig Zijn gebod.) (Zie 3 Nephi 3:9, 13.)

Van de titelpagina van het Boek van Mormon leerde de profeet dat een van de twee doelstellingen van het boek was: „Jood en niet-Jood" te overtuigen „dat Jezus de Christus is."

Om dit doel te bereiken is het boek van het begin tot het eind één groot getuigenis van Christus. Het eerste hoofdstuk bevat een verslag over een visioen, waarin Lehi Jezus „zag neerdalen uit het midden des hemels" en „zijn luister (overtrof) die van de middagzon." (1 Nephi 1:9.) Het laatste hoofdstuk besluit met de belangrijke vermaning van Moroni om tot Christus te komen en in Hem volmaakt te worden, met daarbij de verzekering: „... indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg, opdat gij door Zijn genade... heilig wordt." (Moroni 10:32-33.)

Tussen deze twee hoofdstukken staan een kleine vijfhonderd bladzijden vol talrijke en ontroerende getuigenissen.

Ik getuig voor u, dat ik door studie zelf kennis heb verkregen, en daardoor weet ik dat het Boek van Mormon precies is, wat de profeet Joseph zegt; het straalt de geest van profetie en openbaring uit; het onderwijst eenvoudig en duidelijk de zaligmakende leerstellingen en dat rechtvaardig gedrag de mensen tot Christus brengt. De bekendheid met de geest van dit boek en gehoorzaamheid aan de leerstellingen eruit zullen de berouwvolle ziel samen met David laten smeken:

„Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest." (Psalm 51:12.)

De ziel van de mens staat boven de lage dingen van deze wereld en zweeft in de omgeving van de Goddelijke wanneer hij in de geest met de broeder van Jared op de berg Shelem staat in de tegenwoordigheid van de Verlosser in het voorbestaan en Hem hoort zeggen:

„Zie, Ik ben het, Die sedert de grondlegging der wereld was bereid om Mijn Volk te verlossen. Zie, Ik ben Jezus Christus... In Mij zal het ganse mensdom, namelijk zij, die in Mijn naam zullen geloven, licht hebben, en wel voor eeuwig... Ziet gij, dat gij zijt geschapen naar Mijn eigen beeld? Ja, alle mensen werden in den beginne naar Mijn eigen beeld geschapen.

Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van Mijn geest; en de mens heb Ik geschapen naar het lichaam van Mijn geest; en zoals Ik er voor u in de geest uitzie, zal Ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen." (Ether 3:14-16.)

De ziel van de mens wordt in dezelfde mate verhoogd als hij zich in de geest bij de menigten „rondom de tempel" voegt... „in het land Overloed". Mormon zegt hierover „zij verbaasden en verwonderden zich allen, en toonden elkaar de grote en wonderbare verandering die hadden plaatsgegrepen.

En zij spraken tevens over Jezus Christus, van Wiens dood het teken was gegeven. En terwijl zij aldus met elkander spraken, hoorden zij een stem, alsof die uit de hemel kwam; ... en het was geen scherpe stem, evenmin was het een luide stem; niettemin, en niettegenstaande het een zachte stem was, drong ze bij hen, die ze hoorden, tot het binnenste door, zodat er geen deel van hun lichaam was, dat ze niet deed beven; ja, ze drong zelfs tot in de ziel door, en deed hun hart branden.

En ze zeide tot hen:

Ziet, Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt; hoort Hem.

... En ziet, zij zagen een Mens uit de hemel nederdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden; en de ogen van de ganse schare waren op Hem gericht, en zij durfden niet tot elkander te spreken, en wisten niet wat het beduidde, want zij dachten, dat het een engel was, die aan hen was verschenen.

En Hij strekte Zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld..." (3 Nephi 11:1-3, 6-11.)

Niemand kan onbewogen het verslag van Alma lezen over de ervaringen van zijn vader met de heiligen, die bij de wateren van Mormon lid van de Kerk werden; en over de genade en het lijden van de Heer om hen uit hun tijdelijke en geestelijke gevangenis te halen; over hun ontwaken door de macht van de heilige Geest uit hun diepe doodsslaap en de machtige verandering die in hun hart teweeg werd gebracht. (Zie Alma 5:13.)

Ik zeg u nogmaals niemand kan over deze geweldige veranderingen lezen zonder te verlangen in zijn eigen hart een soortgelijke verandering te ondervinden.

Niemand kan de vragen, die Alma zijn broeders stelde, voor zichzelf beantwoorden:

(1) „Zijt gij geestelijk uit God geboren? (2) Hebt gij Zijn

beeld in uw gelaat ontvangen? (3) Hebt gij deze grote veranderingen in uw hart ondervonden?“ (4) Oefent gij geloof in de verlossing van Hem, Die u heeft geschapen? (5) Blikt gij vooruit met een oog van geloof en ziet gij, dat dit sterfelijke lichaam, verrezen in onsterfelijkheid, en deze verderfelijkheid, verrezen in onverderfelijkheid voor God zal staan, om te worden geoordeeld naar de werken, die in het sterfelijk lichaam zijn verricht?

Ik zeg u, kunt gij u voorstellen de stem des Heren te horen, die te dien dage tot u zegt: Komt tot Mij, gij gezegenden, want ziet, uw werken op de aardbodem zijn de werken der gerechtigheid geweest? (6) Hebt gij zo gewandeld, dat gij uzelf vlekkeloos hieldt voor God? Zoudt gij bij uzelf kunnen zeggen, indien gij nu werd geroepen om te sterven, dat gij nederig genoeg zijt geweest dat uw klederen zijn gewassen en wit gemaakt door het bloed van Christus? (Alma 5:14-16, 27.)

Ik zeg u, dat niemand die de geest van het Boek van Mormon met zich heeft, deze diep ingrijpende vragen in alle eerlijkheid kan beantwoorden, zonder te besluiten zo te leven, dat hij ze op die grote dag, die voor ieder van ons zal komen, kan bevestigen.

Ik laat nederig mijn getuigenis achter dat de profeet wist waarover hij sprak en de goddelijke waarheid tot uitdrukking bracht toen hij zei:

„Ik vertelde de broeders, dat het Boek van Mormon het meest juiste boek op aarde is en de hoeksteen van onze godsdienst, en iemand komt door zich aan de inhoud van dit boek te houden dichter tot God dan door welk ander boek ook.“

Zoals alle werken van God draagt ook het Boek van Mormon de bewijzen in zich van eigen authenticiteit.

Ik vraag u dringend, broeders en zusters en vrienden, ieder die mijn stem hoort, om de leerstellingen en de geest, die het Boek van Mormon uitstraalt te leren kennen, het is „de hoeksteen van onze godsdienst.“ De leerstellingen en de geest ervan zullen ons tot Christus en het eeuwige leven leidden.

Ik getuig u dat in alle ernst in de naam van Jezus Christus. Amen.

De wet van gehoorzaamheid

Eldred G. Smith

Wanneer u het beste uit dit leven wilt halen — of het beste resultaat ervan wilt krijgen — is het nodig dat u eerst weet met welk doel deze aarde werd geschapen en waarom wij hier zijn.

De Heer openbaarde Abraham in een visioen de raadsvergadering van de goden over de schepping van deze aarde en God zei:

„Wij zullen nederdalen, want er is ruimte daar, en wij zullen van deze stoffen nemen en wij zullen een aarde maken, waarop dezen kunnen wonen.

En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden.

En aan die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen die wel hun eerste staat behouden; en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden.“ (Abraham 3:24-26.)

Dit is een korte verklaring over het voornaamste doel van deze aarde.

Hen „hiermee (te) beproeven“ betekent ons te testen, om te zien of we alles doen, wat de Heer, onze God, ons beveelt.

Daarom is het niet verwonderlijk dat de wet van gehoorzaamheid de eerste wet van de hemel wordt genoemd. In 1 Samuël 15:22 lezen we dat gehoorzaamheid beter is dan offers. Alle zegeningen en voordelen van offers komen als gevolg van gehoorzaamheid.

De eerste wet, die Adam en Eva werd onderwezen was de wet van gehoorzaamheid. Nadat zij uit de Hof van Eden verdreven waren bouwde Adam een altaar en bereidde daarop een offerande. Toen verscheen een engel van de Heer aan hem en vroeg waarom hij offerde. Adam antwoordde: „Ik weet het niet, maar de Heere heeft het mij geboden.“ Toen vertelde de engel hem waarom, zeggende: „Dit is een gelijkenis van de offerande van den Eniggeborene des Vaders, Die vol van genade en waarheid is.“ (Mozes 5:6-7.)

Er worden ons vaak geboden gegeven zonder dat wij weten waarom; de reden volgt dan later.

We zijn vaak bang voor wat we noemen blinde gehoorzaamheid, maar gehoorzaamheid aan God is altijd goed: blindelings of op een andere manier. De Heer zei tegen Abraham:

„En met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat gij naar mijn stem gehoord hebt.“ (Genesis 22:18.)

In Deuteronomium zegt de Heer:

„Zie, ik houd u heden zegen en vloek voor;

zegen, wanneer gij luistert naar de geboden van de Here, uw God, . . .

maar vloek, indien gij naar de geboden van den Here, uw God, niet luistert . . .“

(Deuteronomium 11:26-28.)

Paulus zei tegen de Hebreeën toen hij over Jezus Christus, de Zoon van God sprak: „hoewel Hij de Zoon was, (heeft Hij) de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden." (Hebreeën 5:8.)
Als het nodig was dat Jezus, de Zoon van God, gehoorzaamheid leerde, hoeveel temeer is het dan niet noodzakelijk voor ons?
De profeet Joseph Smith zei:
„Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond —
En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond." (LV 130:20-21.)
We hebben ook in deze tijd verschillende wetten gekregen, die de mogelijkheid geven onze wens de wetten van God te gehoorzamen, te bewijzen. Om er enkele te noemen:
We hebben de tiende en vastengave en de sabbatdag. Ik zou niet weten, waar wij een wet voor nodig hebben om de sabbatdag heilig te houden. Wij hebben ook het gebod gekregen de avondmaalsvergaderingen bij te wonen en er zijn nog andere uiterlijke bewijzen. De Heer heeft eveneens gezegd:
„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven . . ." (LV 89:18.)
Dat betekent alle geboden, dus ook de tiende en vastengave, sabbatheiliging, avondmaalsvergaderingen, enzovoort. Hij voegt er de zegen: de belofte van gezondheid aan toe. Hij geeft bovendien een extra belofte: „En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten." (LV 89:19.)
Wat is een meer ‚verborgen schat', dan een getuigenis van de goddelijkheid van het evangelie van Jezus Christus? Dit komt als gevolg van het gehoorzaam zijn aan de wetten van God en niet alleen omdat we gezond zijn. Ik heb vele bekeerlingen horen vertellen hoe zij het Woord van Wijsheid begonnen te houden, om daarna lid van de kerk te kunnen worden. Een goede gezondheid is geen vereiste om lid van de kerk te worden. Gehoorzaamheid is dat wel. Ieder lid heeft gezegd: „Als de Heer dat van mij wil, dan zal ik het doen."
De volgende stap is volkomen logisch: wanneer je wilt doen wat de Heer wil dat je doet, moet je Hem om hulp bidden. Het is niet gemakkelijk deze gewoontes af te leren: de hulp van de Heer is daarbij nodig. Na een gebed om hulp gaat het veel gemakkelijker.
Er zijn twee natuurlijke gevolgen: In de eerste plaats gaat het verlangen naar tabak, koffie of andere middelen weg. Dan krijgt men een getuigenis van de goddelijkheid van het evangelie van Jezus Christus.
Een klassiek en typerend voorbeeld staat in de **Instructor** van september. Marion Proctor en zijn vrouw waren als onderzoekers ontsteld toen zij over de wet der tienden en het Woord van Wijsheid hoorden.
„. . . Ik hoop dat u kunt begrijpen hoe groot de schok voor ons was, in het bijzonder voor een Schot. In eerste instantie zeiden we: ‚Nee, we kunnen geen tien procent van ons inkomen betalen.' De ouderlingen beloofden ons, dat wij door de Heer gezegend zouden worden als we het zouden doen. Ik dacht hier een paar minuten over na en vertelde hen toen dat we tienden zouden betalen. ‚Mijn vrouw sliep die nacht goed, maar ik kon niet slapen. Ik lag maar te draaien en erover na te denken hoe ik de zendelingen moest vertellen, dat ik nu niet onmiddellijk met roken kon stoppen, maar dat ik de tijd moest hebben tot de volgende avond. Ik stond op en ging naar de huiskamer, waar ik voor gebed neerknielde en tot mijn Vader in de hemel sprak. Ik vroeg Hem mij te helpen, mij kracht te geven en mijn verlangen naar sigaretten weg te nemen, zodat ik gedoopt kon worden en zijn koninkrijk kon binnengaan. Ik had al bij diverse gelegenheden geprobeerd het roken te laten — ik had zelfs een ontwenningskuur gevraagd — maar het was me nooit gelukt. Maar toen ik die nacht in gebed neerknielde, voelde ik in mijn hele hart dat mijn Vader in de hemel me zou helpen. Ik hoorde een stem, die tegen me zei:
‚Wacht niet tot morgen, maar stop nu met roken. Ik zal je op alle mogelijke manieren helpen en het zal je lukken je sigaretten te laten staan.' Toen ik uit mijn gebed opstond voelde ik vrede en vreugde in mijn hart.
Bij het vertrek naar mijn werk de volgende morgen keek ik eens naar mijn pakje sigaretten en zei tegen mezelf dat ik het thuis zou laten en dat ik niet zou roken. Weer thuis gekomen wierp ik het in het vuur. En sinds die tijd heb ik geen enkele behoefte meer gehad om te roken." (Halfway Around the World" **Instructor,** september 1970, blz. 331-332.)
Zijn vrouw vertelde een soortgelijke geschiedenis over haar ervaringen. Ik heb honderden van dergelijke verhalen gehoord.
Ik zal nooit die twee hoogbejaarde zusters uit het zuiden van de Verenigde Staten vergeten; ze waren allebei weduwe. De oudste zuster vertelde me dat, de zendelingen hen over het Woord van Wijsheid vertelden en dat zij er serieus over na dachten. Ze vroeg enkele vrienden hoe zij het zouden vinden als ze met roken zou stoppen. Ze had haar hele leven gerookt. Ze vertelden haar dat het op haar leeftijd — ze was een eind in de 80 — dwaasheid zou zijn ermee te stoppen. Daarna vroeg ze het haar dokter. Hij waarschuwde haar dat de overgang wel eens te veel voor haar zou kunnen worden en dat het haar haar leven zou kunnen kosten.
Daarna begon ze als volgt te redeneren: „Ik ben nu boven de 80: ik heb geen idee hoe lang ik nog te leven heb. Ik moet me op de ontmoeting met mijn Schepper voorbereiden. Als ik het probeer en ik zou tijdens die poging sterven, dan kan ik tegen mijn Schepper zeggen: ‚ik probeerde te doen wat ik dacht dat u van mij verlangde'". Op elke manier waarop ze het kon bekijken zou ze doen waarvan ze dacht dat Hij het zou willen: letterlijk haar leven in de waagschaal stellen.

Ze stopte met roken en wachtte tot er iets zou gebeuren; er gebeurde niets. In plaats dat het haar kwaad deed merkte ze dat ze zich steeds beter ging voelen.
Ze vertelde haar zuster wat er met haar gebeurd was en

die zei toen: „Als jij het kunt, kan ik het ook. Wacht nog even op me en dan kunnen we samen gedoopt worden." Een jaar later waren ze op mijn kantoor en vertelden hun geschiedenis. Ze waren beiden naar de tempel geweest en aan hun echtgenoten verzegeld.

Ofschoon ze achter in de tachtig waren hadden ze niet alleen de belofte van gezondheid gekregen, maar ze hadden ook de zegeningen van het voor alle eeuwigheid verzegeld zijn ontvangen.

Denkt u dat de zegeningen voor het naleven van het Woord van Wijsheid alleen maar gezondheid betreffen? Als u het Woord van Wijsheid houdt zult u gehoorzaam zijn aan alle wetten, inclusief te tiende, het heilig houden van de sabbatdag, en het liefhebben van uw naasten. De Heiland heeft gezegd: „U zult heerlijkheid over uw hoofd uitgestort krijgen, voor alle eeuwigheid."

Een wetgeleerde vroeg Jezus eens: „Meester, wat is het grote gebod in de wet? Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en grote gebod. Het tweede daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten." (Matteus 22:36-40.)

Wat zou de wereld er anders uitzien als we ons aan deze raad zouden houden!

Ik houd van een opmerking van president George Albert Smith. Hij zei eens:

„. . . Toen ik een kind was erkende ik, of althans dat dacht ik, dat de geboden van de Heer wetten en regels waren om mij te leiden. Ik meende dat ik bij ongehoorzaamheid aan die wetten gestraft zou worden en als kind heb ik min of meer aangevoeld, dat de Heer de zaken in dit leven zo heeft geregeld dat ik bepaalde wetten wel na moest leven omdat er anders een snelle vergelding zou volgen. Maar toen ik groter werd leerde ik de les vanuit een ander gezichtspunt bekijken en nu omvatten de wetten van de Heer, de raad die in de heilige Schriften staat, terwijl de openbaringen van de Heer in deze tijd alleen maar de zoete muziek zijn van de stem van onze Vader in de hemel. Die vol barmhartigheid is jegens ons. Ze zijn de raad en het advies van een liefhebbend ouder, die bezorgder over ons welzijn is, dan aardse ouders ooit kunnen zijn. Daaruit vloeit voort dat wat eens de harde naam van wet voor mij droeg, nu de liefhebbende en tedere raad van een zeer wijze Vader is " (**Conference Report,** oktober 1911, blz. 43-44.)

De Heiland zei bij een andere gelegenheid: „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren." (Johannes 14:15.) Dat wij, met al onze macht gehoorzaam aan zijn geboden zullen zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

Opdat de volheid van mijn evangelie zou mogen worden verkondigd

JOSEPH FIELDING SMITH

Geliefde broeders en zusters, wij heten u welkom aan het begin van deze 140ste halfjaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wij zijn dankbaar dat de Heer ons dit voorrecht heeft vergund om wederom samen te komen om Hem in geest en waarheid te aanbidden, en wij bidden dat er tijdens de zittingen van deze conferentie een geweldige uitstorting van Zijn Geest zal mogen plaatsvinden.

Wij roepen een bijzonder welkom toe aan die andere kinderen van onze hemelse Vader, vrome en rechtschapen mensen van velerlei geloofsovertuiging die zich met ons verenigen door mee te luisteren naar de radio- en televisie-uitzendingen.

Ik hoop mij nu gesterkt te mogen weten door de schragende kracht van uw geloof en gebeden, terwijl ik tot u spreek. Ik verheug mij in het voorrecht mijn stem te mogen verheffen in het verkondigen van de leer, in het geven van mijn getuigenis en in het uitspreken van mijn dankbaarheid.

Reeds meer dan zestig jaar lang heb ik het Evangelie gepredikt in de ringen en zendingen van de Kerk, waarbij ik steeds de heiligen heb voorgehouden de geboden te onderhouden en de overige kinderen van onze hemelse Vader heb uitgenodigd de waarheid van de verlossing te aanvaarden die ons in deze huidige bedeling door openbaring is bekendgemaakt.

Al mijn levensdagen heb ik de Schriften bestudeerd en heb ik gestreefd naar de leiding van de Geest des Heren om de ware betekenis daarvan te leren verstaan. De Heer is mij goedgunstig gezind geweest en ik verheug mij in de kennis die Hij mij gegeven heeft en dat het mij vergund is geweest en nog is om Zijn zaligmakende beginselen te onderwijzen.

Bij mijn overpeinzing van de beginselen van het Evangelie kom ik sterk onder de indruk van de eensluidende wijze waarop ik en alle broeders van de Algemene Autoriteiten der Kerk deze door de jaren heen hebben onderwezen. De waarheden van het Evangelie zijn eeuwigdurend dezelfde. Evenals God Zelf zijn ze gisteren, heden en tot in eeuwig-

heid dezelfde. Wat ik in het verleden heb geleerd en geschreven zou ik nu onder dezelfde omstandigheden weer leren en schrijven.
Wat ik hier van mijzelf zeg moet ook gezegd kunnen worden van alle algemene autoriteiten en van alle ouderlingen van de Kerk. Wij allen zijn geroepen het Evangelie te prediken, dienaars van Christus te zijn, een waarschuwend geluid te laten horen en „elkander de leer van het koninkrijk te onderwijzen." (L. en V. 88:77.)
In de beginperiode van deze bedeling heeft de Heer tot hen die in Zijn dienst waren geroepen, gezegd dat „ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken; ... Opdat de volheid van Mijn Evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld en voor koningen en regeerders." (L. en V. 1:20 en 23.)
Tot hen die geroepen waren uit te gaan om Zijn Evangelie te verkondigen en tot alle „ouderlingen, priesters en leraars" van Zijn Kerk heeft Hij gezegd: Zij „moeten de beginselen van Mijn Evangelie onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan," en in de overige Schrifturen, en voorts „zoals zij door de Geest zullen worden geleid " (L. en V. 42:11-13.)
Als vertegenwoordigers van de Heer zijn wij niet geroepen of gemachtigd de levensbeschouwingen der wereld te verkondigen, of de theoretische bespiegelingen van onze wetenschappelijke eeuw. Wij hebben de zending de leringen van verlossing en zaligheid in alle *duidelijkheid* en eenvoud te prediken, zoals deze zijn geopenbaard en opgetekend in de Schrifturen.
Nadat Hij ons had opgedragen om volgens de leiding van de Geest de beginselen van het Evangelie te onderwijzen die in de standaardwerken te vinden zijn, heeft de Heer die gewichtige uitspraak gedaan waardoor al het van de Kerk uitgaande onderwijs in Zijn Evangelie wordt beheerst: „En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen." (L. en V. 42:14.)
Overeenkomstig de geest van deze openbaringen en met een hart vol liefde voor alle mensen, vraag ik van de leden van de Kerk het Evangelie te leren kennen en na te leven, en hun kracht, energie en middelen aan te wenden om het aan de wereld bekend te maken. Wij hebben van de Heer een opdracht ontvangen. Hij heeft ons een goddelijk bevel gegeven. Hij heeft ons geboden er met onvermoeide ijver op uit te gaan om ook Zijn overige kinderen die verlossende waarheden voor te houden die aan de profeet Joseph Smith zijn geopenbaard.
God, onze eeuwige Vader, is de bewerker van het grote verlossingsplan. Dit omvat het Evangelie van Jezus Christus en het houdt in dat „door het verzoeningswerk van Christus alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie." (Art. 3.)
In ieder tijdperk waarin het Evangelie op aarde is, moet het aan de profeten van de Heer worden geopenbaard, en zij moeten worden geroepen om als Zijn wettige zaakwaarnemers op hun post te staan in de bediening van de zaligmakende verordeningen aan hun medemensen en het geven van leiding in dat werk.
Joseph Smith is de profeet die de Heer in deze laatste dagen heeft geroepen om de waarheden van verlossing en zaligheid te herstellen en de sleutelen en machten in ontvangst te nemen tot de bediening van die zaligmakende waarheden. Tot hem heeft de Heer gezegd: „ ... 'dit geslacht zal Mijn woord door u ontvangen." (L. en V. 5:10.) Aangaande het door Joseph Smith herstelde Evangelie heeft de Heer vervolgens gezegd: „ ... dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden, tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen, of de verwoesting der goddelozen." (JS 1:31.)
Zo verbinden wij de naam van Jezus Christus met die van Joseph Smith: Christus is de Heer; Hij bracht het verzoeningswerk tot stand; Hij is de Opstanding en het Leven (zie Joh. 11:25); door Hem worden alle mensen tot de onsterfelijkheid opgewekt, terwijl zij die in Zijn wetten geloven en deze nakomen ook het eeuwige leven zullen verwerven.
Joseph Smith was een profeet, die in deze laatste dagen werd geroepen om de zaligmakende waarheden van het Evangelie door openbaring te ontvangen en als wettig zaakwaarnemer, bekleed met macht van boven, werkzaam te zijn in de bediening van de verordeningen van het Evangelie.
Daar deze door zijn bemiddeling geopenbaarde waarheden dezelfde zijn die vóór de wederkomst van Christus zullen uitgaan tot alle volken, is het geen wonder dat wij lezen hoe Moroni tot Joseph Smith heeft gezegd dat diens naam „ten goede zowel als ten kwade onder alle natiën, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken." (JS 2:33.)
Het is ook geen wonder dat wij zien hoe de Heer later tot de profeet zegt: „De einden der aarde zullen naar uw naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u woeden;
„Terwijl de reinen van harte en de verstandigen, de edelen en de deugdzamen voortdurend naar

raad, bevoegdheid en zegeningen van uit uw handen zullen zoeken." (L. en V. 122:1-2.)
De einden der aarde beginnen nu naar de naam van Joseph Smith te vragen, en vele mensen in vele landen verblijden zich in het door zijn bemiddeling herstelde Evangelie.
Sedert het begin van deze bedeling is het getuigenis van Jezus, zoals dit werd geopenbaard aan Joseph Smith, gepredikt in de Verenigde Staten, Canada, Groot-Brittanië, de meeste landen van Europa en op de eilanden in de Stille Oceaan.
In de afgelopen jaren heeft er een bijna ongelofelijke uitbreiding van dit werk plaatsgevonden in Mexico, in de landen van Centraal-Amerika en in Zuid-Amerika.
Thans wordt Azië meer en meer geopend voor de boodschap van het Evangelie op een wijze die al wat wij in het verleden hebben meegemaakt te boven gaat. De Kerk wordt op het ogenblik gevestigd in Japan en Korea, op Formosa en in Hongkong, en we komen nu ook op gang in Thailand, Singapore en Indonesië.
Naar de voorzienigheid van de Heer zal de dag nog wel komen dat andere landen, die nu gesloten zijn voor de boodschap der waarheid, hun poorten voor ons zullen openstellen. Dan zullen de ouderlingen van Israël daar binnengaan om de oprechten van hart in die landen te vertellen van Christus en het Evangelie van Zijn Koninkrijk dat in deze tijd door de profeet Joseph Smith weer op aarde is gekomen.
Op het ogenblik zijn er voor ons eigenlijk meer deuren geopend dan wij met het beschikbare aantal zendelingen kunnen binnengaan. Wij hopen de dag nog te beleven dat iedere waardige en daartoe bekwame jonge heilige der laatste dagen het voorrecht zal hebben er in opdracht van de Heer op uit te trekken om onder de volken der aarde als getuige van de waarheid te staan.
Wij hebben vele standvastige oudere echtparen die bij dit grote zendingswerk betrokken zijn, en we kunnen er nog veel meer gebruiken. Wij hopen dan ook dat zij die de daarvoor vereiste waardigheid en bekwaamheid bezitten hun zaken op orde zullen stellen en gehoor geven aan de oproep om het Evangelie te gaan prediken en dat zij zich daarbij op aanvaardbare wijze van hun plicht zullen kwijten.
Tevens hebben we vele jonge zusters in het zendingsveld en kunnen we er nog meer in dit werk gebruiken, hoewel op hen niet dezelfde verantwoordelijkheid rust als op de broeders. Onze grootste zorg met betrekking tot onze jonge zusters is wel dat zij in de tempels van de Heer behoorlijke huwelijksverbintenissen aangaan.

Wij roepen de leden van de Kerk op door hun financiële steun het zendingswerk in stand te helpen houden en vrijgevig met hun middelen bij te dragen tot de verbreiding van het Evangelie.
Wij prijzen hen die thans zo moedig de grote zaak van de zending dienen. Joseph Smith heeft eens gezegd: „Na alles, wat gezegd is, wil ik er de nadruk op leggen, dat het de voornaamste plicht is om het Evangelie te verkondigen." *(Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 120.)*
Wij nodigen alle kinderen van onze Vader overal ter wereld uit acht te slaan op de woorden van de zendelingen die de volken der aarde bereiken.
Wij smeken hun de Heer als hun God te aanvaarden, tot Hem te komen en Hem in geest en waarheid te aanbidden en in de naam van Jezus Christus onze Heer[1].
Wij nodigen alle mensen uit in Christus te geloven en Hem zonder enig voorbehoud te aanvaarden als de Zoon van God, als de Eniggeborene des Vaders[2], in Zijn heilige naam te geloven en blijk te geven van hun liefde voor Hem door Zijn geboden te onderhouden en door hen te ontvangen die Hij in Zijn naam heeft uitgezonden om Zijn Evangelie te prediken.
Wij weten dat indien de mensen geloof hebben in Christus, zich van hun zonden bekeren, een verbond sluiten in het doopwater om Zijn geboden te onderhouden, en daarna de Heilige Geest ontvangen door handoplegging door hen die tot deze macht geroepen en geordend zijn — en als zij dan ook de geboden onderhouden — zij vrede in dit leven zullen hebben en het eeuwige leven in de toekomstige wereld.
Nu zou ik willen zeggen tot allen die de wereld verzaken en zich bij de Kerk aansluiten, en tot alle leden van de Kerk, dat het lidmaatschap van de Kerk alleen ons niet verzekert van de volle zegeningen van het Evangelie of ons een ingaan in het celestiale koninkrijk waarborgt. Na onze doop moeten wij de geboden onderhouden en volharden tot het einde toe.
Sprekende tot de leden van de kerk heeft Nephi eens gezegd: „. . . nadat gij dit rechte en smalle pad hebt betreden, zou ik u willen vragen, of hiermede alles is gedaan?"
Daarop antwoordde hij: „Ziet, ik zeg u: Neen, want gij waart niet zover gekomen zonder het woord van Christus, met onverwrikt geloof in Hem, en zonder u geheel en al te verlaten op de verdiensten van Hem, Die machtig is om te behouden.
„Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voor-

waarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben." (II Ne. 31:19-20.)
Iemand kan nooit iets belangrijkers doen dan het Evangelie ontvangen om de heerlijke zegeningen daarvan te beërven.
Verder is er geen belangrijker raad die aan enig lid van de Kerk gegeven kan worden dan om na de doop de geboden te onderhouden. De Heer biedt ons verlossing en zaligheid aan op voorwaarde van bekering en trouw aan Zijn wetten.
Ik smeek de wereld zich te bekeren en de waarheid te geloven, het licht van Christus in hun leven te laten schijnen, alle goede en ware beginselen te behouden die men heeft en het meerdere licht en de kennis die in deze dagen door openbaring tot ons gekomen is daar nog aan toe te voegen. Ik smeek alle mensen zich aan te sluiten bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en de zegeningen van het Evangelie te oogsten.
Ik smeek de leden van de Kerk de werken der gerechtigheid te doen, de geboden te onderhouden, te streven naar de inspiratie van de Heilige Geest, de Heer lief te hebben, de dingen van Gods Koninkrijk in hun leven op de eerste plaats te stellen en zodoende hun eigen zaligheid met vrees en beven voor het aangezicht van de Heer te bewerken.[3]
Tenslotte geef ik alle mensen — binnen en buiten de Kerk — mijn getuigenis van de waarheid en goddelijkheid van dit grote werk der laatste dagen. Ik weet dat God leeft en dat Jezus Christus Zijn Zoon is. Ik weet absoluut zeker dat de Vader en de Zoon in de lente van 1820 aan Joseph Smith zijn verschenen en hem geboden hebben de bedeling van de volheid der tijden in te luiden.
Ik weet dat Joseph Smith het Boek van Mormon door de gave en de macht Gods heeft vertaald, en dat dit boek te voorschijn is gekomen „tot overtuiging van Jood en niet-Jood dat Jezus de Christus is, de eeuwige God, Die Zich aan alle natiën openbaart."[4]
Ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het koninkrijk Gods op aarde is en dat deze kerk, zoals die thans is ingesteld en wordt bestuurd, de goedkeuring van de Heer wegdraagt en nog steeds voortgaat op de door Hem aangewezen weg.
Laat alle mensen met zekerheid weten dat dit de Kerk van Christus is en dat Hij de aangelegenheden daarvan bestuurt. Welk een voorrecht is het lid te zijn van zo'n goddelijke instelling!
Voorts bid ik dat de zaak van het Evangelie zich zal uitbreiden, en dat de oprechten van hart in ieder volk gebracht zullen worden tot de kennis van de Here Jezus Christus.
Ik bid voor het behoud en het welslagen van de zendelingen en de nieuwe bekeerlingen, en ik vraag God onze Vader in liefde en genade op hen neer te zien en hun in gerechtigheid de verlangens van hun hart te schenken.
Ik bid voor de jeugd van de Kerk en van de wereld in deze gevaarvolle tijden, tijden waarin de normen van het Evangelie even hard nodig zijn als dit het geval is geweest in enig ander tijdperk van de wereldgeschiedenis.
Tenslotte dank ik de Heer voor Zijn goedheid en genade en voor alle zegeningen die Hij zo overvloedig heeft uitgestort op de wereld, op Zijn Kerk en op een ieder van ons persoonlijk. In de naam van de Here Jezus Christus Amen. O

1 Zie Joh. 4:24.
2 Zie Joh. 1:14.
3 Zie Fil. 2:12.
4 Zie het titelblad van het Boek van Mormon.

De eed en het verbond van het priesterschap

Joseph Fielding Smith

Mijn geliefde broeders in het priesterschap: ik verwelkom deze gelegenheid om de priesterschapsdragers die op vele plaatsen door de gehele kerk vergaderd zijn, toe te spreken.
Ik wil uw aandacht vragen voor de eed en het verbond van het Melchizedekse Priesterschap. Ik geloof dat iemand een duidelijk begrip heeft van het verbond dat hij sluit als hij tot de ambten in het priesterschap geordend wordt, evenals van de belofte, die de Heer hem heeft gegeven wanneer hij zijn roepingen verheerlijkt. Hij zal dan een grotere drijfveer hebben om alles te doen, wat nodig is om het eeuwige leven te verkrijgen.
Verder zou ik op willen merken, dat alles, wat in verband staat met dit hogere priesterschap bedoeld is om ons voor te bereiden op het eeuwige leven in het koninkrijk van God. In de openbaring over het priesterschap die in september 1832 aan Joseph Smith gegeven werd, zegt de Heer dat het Melchizedekse Priesterschap eeuwig is; het het

evangelie bedient, het in de ware kerk door alle geslachten voortgaat en de sleutel van de kennis van God houdt. Hij zegt dat het het volk van de Heer in staat stelt geheiligd te worden, het aangezicht van God te zien, en in de rust van de Heer in te gaan, „welke rust de volheid Zijner heerlijkheid is." (Zie LV 84:17-24.)

Daarna spreekt de Heer over zowel het Aäronische als het Melchizedekse Priesterschap en zegt:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

En verder allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here; Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren. Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen."

De straf voor het verbreken van het verbond en voor het afkeren ervan in het algemeen wordt daarna gegeven, tesamen met dit gebod:

„En nu geef Ik u een gebod om uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten. Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat." (LV 84:33-44.)

Iedere aanwezige weet dat een verbond een contract tussen twee partijen is. In het geval van evangelieverbonden zijn de partijen de Heer in de hemel en de mens op aarde. De mensen spreken af dat zij de geboden zullen onderhouden en de Heer belooft hen overeenkomstig te belonen. Het evangelie zelf is het nieuw en eeuwig verbond en omvat alle overeenkomsten, beloften en beloningen, die de Heer Zijn volk aanbiedt.

Dus wordt het Melchizedekse Priesterschap door een verbond ontvangen. Dan wordt oprecht belooft het priesterschap te ontvangen, de roepingen erin te verheerlijken en naar ieder woord, dat uit de mond van God komt te leven. De Heer belooft van zijn kant dat de priesterschapsdrager, wanneer hij het verbond nakomt, alles krijgt wat de Vader heeft, namelijk het eeuwige leven. Kan iemand een grotere en heerlijker overeenkomst dan deze bedenken? Soms wordt onnauwkeurig over het verheerlijken van ons priesterschap gesproken, de openbaringen spreken echter over het verheerlijken van de roepingen in het priesterschap, zoals ouderlingen, als zeventigers, als hogepriesters, als patriarchen en als apostelen.

Het priesterschap, dat de man draagt, is de macht en het gezag dat God aan de mensen op aarde gedelegeerd heeft om alle handelingen tot redding van het mensdom te verrichten. Ambten of roepingen in het priesterschap zijn bedienende taken die door de dienstverlening van het priesterschap worden volbracht. De manier om deze roepingen te verheerlijken is door het werk te doen, dat hoort bij het ambt dat men draagt.

Het doet er niet toe welk ambt wordt bekleed zolang de verplichtingen ervan oprecht en getrouw worden nagekomen. Het ene ambt is niet belangrijker dan het ander, maar wegens bestuurlijke redenen kan de drager van het ene priesterschap geroepen worden het werk van anderen te presideren en te leiden.

Mijn vader, president Joseph F. Smith zei: „Er komt uit dit priesterschap geen ambt voort, dat groter is of kan zijn, dan het priesterschap zelf. Het is aan het priesterschap dat het ambt zijn macht en gezag ontleend. Geen ambt geeft gezag aan het priesterschap. Geen ambt voegt iets toe aan de macht van het priesterschap, maar alle ambten in de kerk ontlenen hun macht, hun kracht en hun gezag aan het priesterschap." (Evangelieleer, Joseph F. Smith, blz. 146.)

Een priesterschapsdrager heeft tot taak zijn roepingen in het priesterschap te verheerlijken en het werk te doen, dat bij het ambt dat hij draagt behoort. De Heer zegt in de openbaring over het priesterschap:

„Laat daarom een ieder zich bij zijn eigen ambt bepalen, en in zijn eigen roeping arbeiden; ... opdat het stelsel volmaakt moge worden gehouden." (LV 84:109-110.)

Dit is een van de grootste doelstellingen waaraan we werken in het priesterschapsprogramma in de kerk: om ouderlingen te hebben om het werk van ouderlingen te doen, zeventigers om het werk van zeventigers te doen, hogepriesters om het werk van hogepriesters te doen enzovoort, zodat alle priesterschapsdragers hun eigen roepingen kunnen verheerlijken en de rijke zegeningen daarvan mogen oogsten.

Nu wil ik een paar worden zeggen over de eed, die met het ontvangen van het Melchizedekse Priesterschap gepaard gaat.

Iets door een eed zweren is de meest bindende en serieuze vorm van verbond, die door een mens uitgesproken kan worden; en de Vader koos deze uit om in de grote Messiaanse profetie over Christus en het priesterschap te gebruiken. Er staat hierover geschreven:

„De Here heeft gezworen en het berouwt Hem niet;
Gij zijt priester voor eeuwig,
naar de wijze van Melchizedek." (Psalm 110:4.)

Paulus zegt dat Jezus een priesterschap heeft „dat op geen ander kan overgaan" en dat „krachtens een onvernietigbaar leven." (Hebreeën 7:24, 16.)

Joseph Smith zei dat allen die tot dit priesterschap geordend zijn, de Zoon van God gelijk zijn geworden — altijd priester zijnde — dat wil zeggen indien zij getrouw en nauwgezet blijven.

En dus is Christus het grootste prototype waar het het priesterschap betreft, zoals Hij dat ook is met betrekking tot de doop en alle andere dingen. En evenals de Vader met een eed zweert dat zijn Zoon alle dingen zal beërven, zweert Hij met een eed, dat ieder van ons, die zijn

roeping in datzelfde priesterschap verheerlijkt, alles wat de Vader heeft zal ontvangen.
Dit is de belofte voor verhoging, die iedere Melchizedeks priesterschapsdrager wordt aangeboden, maar onder bepaalde voorwaarden: een belofte is gekoppeld aan de mate, waarin hij zijn roeping in het priesterschap verheerlijkt en leeft bij ieder woord, dat Gods mond uitgaat.
Het is volkomen duidelijk, dat er geen heerlijker beloften bestaan dan die worden ontvangen, wanneer men het voorrecht en de verantwoordelijkheden, die bij het dragen van het heilig priesterschap behoren, aanvaart en als dienstknecht voor God staat.
Het Ääronisch Priesterschap is het voorbereidende priesterschap, dat bekwaam maakt de eed en het verbond van het hogere priesterschap te aanvaarden.

Het is mijn gebed, dat allen, die geroepen zijn om de Heer te vertegenwoordigen en Zijn gezag te dragen, zich zullen herinneren wie zij zijn en daarnaar zullen handelen. Ik wil besluiten met u te vertellen hoe dankbaar ik ben dat ik het heilig priesterschap draag. Ik heb mijn gehele leven mijn best gedaan mijn roepingen in dat priesterschap te verheerlijken en hoop dit tot het eind van mijn leven vol te blijven houden en ik hoop in het leven hierna met de getrouwe heiligen verenigd te worden.

Ik geef u mijn getuigenis, dat wij werkelijk het heilig priesterschap hebben, dat het Gods macht is, en dat wij daardoor de volheid van het koninkrijk van onze Vader, dat hierna komt, zullen kunnen ingaan, in de naam van Jezus Christus, Amen.

Veel liefs van mijn generatie aan de jouwe

Gordon B. Hinckley

Ik wil me wenden tot de jeugd van het hele land. Zij zijn de toekomst van de kerk en de hoop van de naties.
Mijn thema vond ik, toen ik in gesprek raakte met een jongeman op een vliegveld in Zuid-Amerika, waar we beiden wachtten op onze vliegtuigen, die vertraging hadden. Hij had lang haar, droeg een baard en had een bril met grote ronde glazen. Hij droeg sandalen en zijn kleding drukte uit dat hij totaal onverschilling was voor iedere algemeen aanvaarde stijl.
Daar had ik niets op tegen. Hij was eerlijk en duidelijk oprecht. Hij was goed geschoold en attent, hij had een graad gehaald aan een van de grote Noordamerikaanse universiteiten. Daar hij geen baan had onderhield zijn vader hem; nu reisde hij door Zuid-Amerika.
„Waarnaar zoek je in dit leven?" vroeg ik hem. „Naar vrede en vrijheid," was zijn directe antwoord. Gebruikte hij drugs? Ja, dat was een van zijn middelen om de vrede en de vrijheid die hij zocht te vinden. Een gesprek over drugs leidde tot een gesprek over moraal. Hij sprak nuchter over de nieuwe moraal die veel meer vrijheid geeft dan enige vorige generatie ooit heeft gekend.
Bij het voorstellen had hij gehoord dat ik een kerkelijk leider was en hij liet me, min of meer neerbuigend, weten, dat de moraal van mijn generatie een soort grap was. Vervolgens vroeg hij me oprecht hoe ik persoonlijke deugd en kuisheid nog serieus kon verdedigen. Ik liet hem schrikken door te zeggen, dat **zijn** vrijheid een waanvoorstelling was en dat **zijn** vrede een schijnvrede was. Ik zou hem vertellen waarom.
Kort hierna werden onze vluchten afgekondigd en we moeten uit elkaar gaa Sindsdien heb ik vaak over ons gesprek nagedacht. Ik hoop dat hij nu misschien ergens naar me luistert. Hij maakt deel uit van de uitdagende generatie van miljoenen mensen, die, op zoek naar de vrijheid van moraal en vrede door een verstikt geweten een golf van gewoontes heeft veroorzaakt, die verslavend werken en tot uitspattingen leiden. Gewoontes die, als ze niet onder controle gehouden worden, niet alleen de betrokkenen zal verwoesten, maar ook de landen waarin zij wonen.
Ik dacht aan deze vrijheid en vrede, toen ik kortgeleden een jonge man en een jonge vrouw in mijn kantoor had zitten. Hij was knap, slank en mannelijk. Zij was mooi, een meisje nog, een buitengewoon goede studente, gevoelig en scherpzinnig.
Het meisje snikte en de jongeman kon zijn tranen niet bedwingen. Zij waren eerstejaarsstudenten aan de universiteit. Ze zouden de volgende week gaan trouwen, maar het zou niet de trouwerij van hun dromen worden. Ze hadden zich voorgesteld na hun kandidaatsexamen over drie jaar te trouwen.
Nu bevonden ze zich in een situatie, die beiden betreurden en waarop ze niet voorbereid waren. Hun dromen over hun opleiding waren vernietigd, de jaren, waarvan ze wisten dat ze die nodig hadden om zich op deze moeilijke wereld voor te bereiden, waren plotseling vervlogen. Ze zouden zich nu al moeten installeren in een huis, en hij moest zelf de kost verdienen, zo goed als dat zonder opleiding mogelijk was. De jongeman keek op. „We zijn bedrogen," zei hij. „We hebben elkaar bedrogen," zei ze. „Elkaar en onze ouders, die ons liefhebben; en we hebben ook ons zelf bedrogen. We zijn verraden, we hebben de leugen dat deugdzaamheid hetzelfde is als huichelarij aanvaard; we hebben ontdekt dat de nieuwe moraliteit: het idee dat zonde alleen maar in iemands gedachte bestaat, een grote valkuil is waar wij ingelopen zijn."
Ze spraken over de duizenden gedachten, die ze de afgelopen angstige dagen en de bange nachten hadden gekoesterd. Zou ze abortus ondergaan? De verleiding was

groot door de angstaanjagende jaren die ze tegemoet gingen. Ten slotte had ze gezegd: dat nooit! Het leven is onder alle omstandigheden heilig. Hoe zou ze ooit weer met zichzelf in het reine kunnen komen als de gave van het leven zou vernietigen, zelfs onder deze omstandigheden? Misschien zou ze ergens heen kunnen gaan, waar niemand haar kende, en dan kon hij gewoon zijn opleiding afmaken. Het kind zou dan door iemand geadopteerd kunnen worden. Er bestaan uitstekende organisaties, die bij een dergelijke gang van zaken hulp kunnen bieden en er zijn veel gezinnen, die dolgraag een baby willen adopteren. Maar ze hadden die gedachte opzij gezet.

Hij zou haar nooit in de steek laten en haar deze zware beproeving alleen laten dragen. Hij was verantwoordelijk en hij zou samen met haar die verantwoordelijkheid dragen, zelfs al zou de toekomst, die ze zich samen gedroomd hadden er dan wel heel anders uit komen te zien. Ik bewonderde zijn moed, zijn besluit om het beste van de moeilijke omstandigheden te maken; maar mijn hart deed pijn toen ik hen zag, beroofd en snikkend. Hier zag ik gebroken harten, tragedie, in de val gelokte mensen. Dit was slavernij.

Er was hun over vrijheid verteld en dat kwaad alleen in gedachten bestond. Maar ze hadden ontdekt dat ze hun vrijheid nu kwijt waren. Ze voelden evenmin vrede. Ze hadden hun vrede en hun vrijheid ingeruild: de vrijheid om te trouwen wanneer zij dat zouden willen, de vrijheid de studie die zij zich hadden voorgesteld af te maken, en nog belangrijker: de vrede door zelfrespect.

Mijn jonge vriend van het vliegveld zou hier misschien tegenin gegaan zijn met de opmerking dat ze dom waren geweest. Ze hadden gebruik kunnen maken van de dingen, die voor iedereen beschikbaar zijn, en ze zouden zich dan niet in deze verdrietige situatie hebben bevonden.

Ik zou hierop hebben geantwoord dat hun situatie alles behalve een uitzondering is en dat er dagelijks meer bijkomen. In 1963 werden er in de Verenigde Staten 165.700 babies geboren uit ongehuwde schoolmeisjes en dat aantal stijgt jaarlijks met 12.000. (**Reader's Digest**, september 1970, blz. 170.)

Kan er vrede in het hart van een man zijn of vrijheid in zijn leven, wanneer er alleen maar ellende volgt als bittere vrucht van zijn bevrediging?

Kan er iets valser of oneerlijker zijn dan de bevrediging van hartstocht zonder de verantwoordelijkheid ervan te aanvaarden?

Ik heb in Korea de tragische naweeën van de oorlog gezien, waar duizenden wezen waren geboren uit Koreaanse moeders en soldatenvaders. Ze werden aan hun lot overgelatén, verdrietige schepselen, ongewenst, de wrakstukken van de ellendige stroom van immoraliteit.

Zo is het ook in Vietnam. Tienduizenden volgens de rapporten. Vrede en vrijheid? Niet voor degene, die er bewust aan toe heeft gegeven en evenmin voor de tragische slachtoffers van zijn lustgevoelens. De mannen zijn geneigd om leedvermaak te hebben over hun immorele veroveringen. Wat een goedkope en bezoedelde overwinning. Er is totaal geen verovering. Het is uitsluitend misleiding van zichzelf en een miserabel soort bedrog. De enige overwinning, die voldoening schenkt, is de overwinning van zichzelf. Er bestaat een heel oud gezegde: „Wie zichzelf overwint is sterker dan hij, die een stad inneemt." (Zie Spreuken 16:32.)

De woorden van Tennyson zijn nog steeds van toepassing: „Mijn kracht is die van tien mensen omdat mijn hart rein is." (Alfred, Lord Tennyson, „Sir Galahad.")

U verwacht dat ik op deze manier spreek. Maar luister eens naar de conclusie van de moderne geschiedkundigen Will en Ariel Durrant. Hun taalgebruik mag een beetje ongebruikelijk voor een gelegenheid als deze zijn, maar mijn jonge vrienden zullen het begrijpen. Vanuit de grote ervaring door het schrijven over duizend jaar geschiedenis zeggen Doctor en Mevrouw Durrant:

„Niemand, hoe briljant en goed ingelicht dan ook, kan in een tijdsbestek van een leven tot een volledig begrip komen om veilig te kunnen oordelen en de gewoontes of instellingen van zijn maatschappij af te kunnen schaffen, want deze zijn de wijsheid van vele generaties na eeuwen ervaring in het laboratorium van de geschiedenis. Een jong mens, dat boordevol hormonen zit, zal zich afvragen waarom hij zich niet volledig aan zijn seksuele verlangens kan overgeven; en als hij niet door gewoontes, moraal, of wetten tegen gehouden wordt, zal hij zijn leven ruïneren voordat hij voldoende volwassen is om te begrijpen; dat sex een rivier vol vuur is, die door honderden restricties moet worden afgekoeld en in bedwang gehouden, wil zij niet in één grote chaos eindigen, zowel voor de jongen zelf als voor de groep." (**The Lessons of History**, blz. 35-36.)

Zelfbeheersing is nooit gemakkelijk geweest. En ik twijfel er niet aan dat het tegenwoordig nog moeilijker is. We leven in een wereld die door sex geregeerd wordt. Niettegenstaande de conclusie van een comité van de regering; (tot mijn vreugde heb ik gezien dat deze door zeer velen verworpen wordt) ben ik ervan overtuigd, dat veel van onze jonge mensen en vele ouderen die niet minder lichtgelovig zijn, slachtoffers zijn van de overredende elementen, waardoor zij omringd worden: de pornografische lectuur, die in de Verenigde Staten alleen al een handel van zo'n 1.500 miljoen gulden omvat, onthullende films, die tot opwinding en vrije omgang aanzetten, kledingnormen, die familiariteiten uitlokken, rechterlijke beslissingen, die wettelijke restricties opheffen en ouders, die vaak ongewild de kinderen, waarvan zij houden, in situaties brengen, waar ze later spijt van krijgen.

Een wijze schrijver merkte op dat over de gehele wereld een nieuwe godsdienst ontstaat, een religie, waarbij het verheven onderwerp van aanbidding het lichaam is zelfs tot de uitsluiting van alle andere redenen tot bestaan.

De jacht op lichamelijk plezier is tot een cultus verworden . . . waarvoor geen enkele inspanning te klein is.

We hebben heiligheid voor gemak ingeruild, . . . wijsheid voor kennis, vreugde voor plezier, traditie voor mode."

(Abraham Heschel, **The Insecurity of Freedom**, blz. 200)

Het waarmerk voor publiek vermaak is naaktheid geworden.

Het grijpt al verder en wel naar de gebieden van de sadistische perversie.

Zoals een ervaren criticus uit New York opmerkte: „Het is niet alleen naakt, het is ook grof."

Kan er enige twijfel over bestaan dat we de storm van verval oogsten; na het zaaien van pornografische wind? (Zie Hosea 8:7.)

We zouden meer geschiedenis moeten lezen. Naties en beschavingen zijn opgebloeid en stierven daarna vergiftigd door hun eigen morele ziekten. Zoals iemand eens heeft opgemerkt ging Rome ten gronde toen de Goten over de stadswallen klommen, maar de muren waren niet te laag, doch Rome zelf was laag." (Jenkin Lloyd Jones, **U. S. News & World Report,** 26 mei 1962, blz. 90.)

Geen enkele natie of beschaving houdt lang stand zonder kracht in de gezinnen van het volk. Die kracht wordt uit de integriteit van die gezinnen geput.

Geen gezin kan vrede hebben en geen huis kan de stormen van verval, weerstaan tenzij dat gezin en dat huis gebouwd zijn op de fundamenten van moraliteit, trouw en wederzijds respect. Er kan geen vrede zijn waar geen vertrouwen is; er kan geen vrijheid zijn waar geen trouw is. Het warme zonlicht van de liefde rijst niet boven het moeras van immoraliteit uit.

Zoals de knop is, is ook de bloem. Er moet in de jeugd gezaaid worden voor de toekomstige bloei van het gezinsleven. Op vrede en liefde en blijdschap hopen vanuit vrije omgang is hopen op iets, dat nooit zal komen. Vrijheid vanuit immoraliteit zoeken is onmogelijk. De Heiland zei: „een ieder die de zonde doet, is een slaaf der zonde." (Johannes 8:34.)

Heeft het werkelijk zin om deugdzaam te leven? Het is de enige manier om vanuit spijt weer vrijheid te verkrijgen. Rust en vrede in ons geweten vloeit hieruit voort en dat is de enige persoonlijke vrede die niet vals is.

En naast al deze dingen staat nog de nooit falende belofte van God aan hen die in deugdzaamheid wandelen. Jezus van Nazareth verklaarde op de berg: „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien." (Matteus 5:8.) Dat is een verbond, dat gesloten is door Hem, die de macht heeft het te vervullen.

Nogmaals krijgen we een belofte, ditmaal door de stem van een hedendaagse openbaring; een weergaloze belofte die op een eenvoudig gebod volgt:

Hier is het gebod: „ .. laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren." En dan volgt de belofte: „... dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden... De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, ... en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddellen zal deze u voor eeuwig toevloeien." (LV 121:45-46.)

Nog even een paar woorden over deze geweldige belofte: Ik heb een paar keer het voorrecht gehad met de president van de Verenigde Staten en hooggeplaatste regeringsambtenaren van andere landen te spreken. Na die gelegenheden heb ik nagedacht over de geslaagde ervaring, namelijk met vertrouwen in de aanwezigheid van een bekend leider staan. Dan heb ik er over gedacht hoe geweldig en wonderbaarlijk fijn het zou zijn om in vol vertrouwen, onbeschaamd en zonder angst, in de tegenwoordigheid van God te mogen staan. Dit is een belofte, die iedere deugdzame man en vrouw heeft.

Ik ken geen grotere belofte die God aan de mens heeft gemaakt, dan deze belofte aan de mensen, die hun gedachten onophoudelijk met deugd versieren.

Channing Pollock (1880—1956, schrijver) merkte eens op: „Een wereld, waarin iedereen gelooft in de reinheid van de vrouw en de edelheid van de man en waarin iedereen daarnaar handelt, zal een totaal andere wereld zijn, maar een groots oord om in te leven." **(Reader's Digest,** juni 1960, blz. 76.)

Ik verzeker jullie, mijn jonge vrienden, dat het een wereld zou zijn vol vrijheid, waarin de geest van de mens tot een ongedroomde heerlijkheid zou groeien, een wereld vol vrede, de vrede van een rein geweten, van onbevlekte liefde, van trouw, van vertrouwen en van loyaliteit.

Dit kan een onbereikbare droom lijken voor de wereld. Maar voor ieder van jullie kan het werkelijkheid worden en de wereld zal rijker en sterker worden door de deugdzaamheid in jullie persoonlijke leven.

God zegene jullie opdat je deze vrijheid kunt verwezenlijken, deze vrede leert kennen en deze zegen zult ontvangen. Dit bid ik nederig, ik geef jullie mijn getuigenis. Dit is de waarheid; als dienstknecht van de Heer beloof ik jullie, dat als jullie in deugdzaamheid zaaien, jullie vreugde oogsten, zowel nu als in de toekomst. In de naam van Jezus Christus, Amen.

Met harten vol dankbaarheid

JOSEPH FIELDING SMITH

Geliefde broeders en zusters, nu wij weer een grootse conferentie van de Kerk gaan besluiten, is het mijn verlangen bij dit afscheid u mijn zegeningen te verlenen.

Het priesterschap is de macht om de mensheid te zegenen, en van al diegenen die het priesterschap dragen wordt verwacht dat zij dit in het kader van de hun toegewezen taak ook zullen gebruiken om hun medemensen te zegenen. Wanneer deze macht door een van ons wordt aangewend in gerechtigheid, zoals hij door de Heilige Geest wordt geleid, dan zijn diens handelingen bindend en zullen door de Heer zowel in tijd als in eeuwigheid worden erkend.

Zo meen ik dus een zegen te moeten geven aan de heiligen, aan allen die de Heer liefhebben en die blijk geven van hun toewijding aan Zijn zaak door het onderhouden van Zijn geboden. Ik wens hen te zegenen voor het tijdelijke en het geestelijke en bid tot God, onze Vader, de gaven van Zijn overvloed op hen uit te storten, opdat zij in al hun rechtvaardig streven voorspoedig mogen worden gemaakt.

Ik spreek uit naam van mijzelf en van u allen, en stort mijn ziel uit in dankzegging tot de Heer voor al hetgeen Hij ons zo milddadig heeft geschonken.

Door de macht van de eeuwige Vader zijn wij tot een vrij volk verheven. De schoonheid en de overvloedige rijkdommen der natuur behoren ons toe. Voorts hebben wij deze waarheden ontvangen, bij gehoorzaamheid waaraan wij een leven mogen leiden dat welgevallig is in Zijn ogen, waardoor wij in dit leven vrede en blijdschap kunnen ontvangen en verzekerd mogen zijn van een eeuwig en overvloedig leven met Hem in Zijn eeuwigdurend Koninkrijk.

Ik voel mij gedrongen te zeggen: O, onze eeuwige Vader, stort Uw Geest overvloediger uit op deze Uw heiligen, op dit overblijfsel van het verstrooide Israël, dat zich in deze laatste dagen verzameld heeft rondom Uw Evangelie.

Gij weet dat het ons aller verlangen is U te dienen, de geboden te onderhouden en Uw boodschap van waarheid en gerechtigheid uit te dragen aan Uw volk, overal ter wereld. Om deze reden zenden wij onze zendelingen dan ook uit naar alle werelddelen. Ik heb mijn eigen zoons vele jaren lang voortdurend in het zendingsveld gehad. Eén van hen is op dit ogenblik op zending in een vreemd land, waar hij nu al verscheidene jaren werkzaam is.

Wij danken U, onze Vader, voor de geweldige uitstorting van waarheid en licht die tijdens deze conferentie van de lippen van Uw dienaren is gevloeid en die alom ingang heeft gevonden in het hart van oprechte mensen, door de kracht van Uw Heilige Geest.

Wij danken U dat wij zijn gevoed met het brood des levens, dat wij zijn gesterkt naar de geest en thans vernieuwd en verkwikt gereed zijn in Uw opdracht uit te gaan om naar ons beste vermogen datgene te doen dat Gij van ons verlangt.

Onze Vader in de hemel, wij zijn dankbaar voor al wat Gij ons gegeven hebt; wij herkennen Uw hand in alle dingen, en wij bidden voor het welslagen en de zegevierende overwinning van Uw doeleinden op de ganse aarde.

Wij weten dat Gij evenals in de dagen vanouds ook in deze tijd tot ons gesproken hebt, en wij zijn verheugd dat wij hulpmiddelen in Uw hand mogen zijn om de wereld Uw boodschap te brengen en ons licht te laten schijnen voor de mensen, zodat zij, onze goede werken ziende, ertoe gebracht mogen worden U te verheerlijken. (Zie Mt. 5:16.)

Immers, aan Uw heilige naam brengen wij in alles de eer en heerlijkheid toe, nu en tot in eeuwigheid.

In de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

De waarde van liefde

Delbert L. Stapley

Mijn broeders, zusters en vrienden: De schriften leren ons, dat God een God van liefde is. Dat is het mooiste dat God ons kan geven en het is het mooiste, dat wij Hem kunnen geven De enige manier om van God te houden is Hem grenzeloos lief te hebben. Zijn liefde voor ons manifesteerde zich toen Hij zijn eniggeboren Zoon naar de wereld zond, opdat wij door Hem mogen leven. (Zie 1 Johannes 4:9.)
Een zekere mate van de liefde tussen de eeuwige Vader en zijn eniggeboren Zoon bestaat tussen andere vaders en zoons. We moeten niet het gevoel hebben dat een dergelijke liefde onze mogelijkheid om te geven en te ontvangen te boven gaat. We zijn misschien niet in staat tot de volmaakte liefde die ons door de Heiland is getoond, omdat Christus een uittreksel is van deze door-God-gegeven kwaliteit, maar het is wel een doel, waar we allemaal naar kunnen streven.
De belangrijkste behoefte van deze wereld is naar God terug te keren in liefde en gehoorzaamheid aan zijn wil, ten einde haar dwaasheden en problemen op te lossen. Zonder liefde blijft de wereld een chaos die steeds erger wordt totdat zij in goddeloosheid en zonde ondergaat, dan zullen de oordelen van God de onrechtvaardigen van de aarde treffen. De genezing voor al deze ziekten en fouten, zorgen, verdriet en misdaden van de mensheid ligt in één woord: liefde.
Liefde, wanneer dit woord op de juiste manier gebruikt wordt, houdt het de mensen van de wereld in begrip en vrede bijeen. Tegenwoordig wordt het woord liefde het meest vertrapt, hoewel het het ingrediënt voor een gelukkig en vreugdevol leven is.
Wanneer de tedere, diepe en meelevende liefde, die door Jezus in de praktijk werd gebracht en werd aanbevolen, in ieder hart zou heersen zouden de meest verheven en heerlijkste idealen van de maatschappijen van de mensheid werkelijkheid worden en er zou maar weinig ontbreken om van deze wereld een koninkrijk der hemelen te maken. Liefde is inderdaad een hemel op aarde, omdat de hemel hierboven zonder liefde geen hemel zou zijn. De apostel Paulus noemt liefde de band der volmaaktheid en vrede. (Zie Kolossenzen 3:14.) Het is het oude, het nieuwe en het grote gebod, want liefde is de vervulling van de wet.
Liefde komt tot uiting in barmhartigheid van de ziel. Liefde bestaat uit vele facetten, die ieder op zich leiden tot hogere idealen wat betreft de levensstandaard en het persoonlijk gedrag. Het komt in Christus gedrag tot uiting, in woorden en in daden, in doordachte attenties en kleine aardigheden.
Liefde is niet echt wanneer men aandacht voor ingebeelde behoeftes eist en vervolgens geen waardering toont voor de ontvangen gunsten. Dat is een zuiver zelfzuchtige houding en deze mist dankbaarheid, betamelijkheid en respect. Iemand die een dergelijke „liefde“ geeft is egocentrisch en het kan hem niet schelen of hij al dan niet hoffelijk is of dankbaarheid en waardering uitdrukt.
Liefde is de zuivering van het hart. Zij maakt het karakter sterk en geeft iedere handeling in het leven een hoger motief en een positief doel. De kracht om echt en toegewijd lief te hebben is de edelste gave waarmee een mens begiftigd kan worden. Echte liefde is eeuwig en oneindig. Zij is niet te evenaren en is zuiver, zonder enig geweld en zonder de demonstraties, die tegenwoordig zo gangbaar zijn.
De liefde begint thuis, waar fijne ouders hun kinderen aanhalen en met liefdevolle zorg omringen Ze zijn vriendelijk en tonen begrip, waarbij ze de liefde en het vertrouwer van hun zoons en dochters proberen te verdienen. Ook tonen ze zich bezorgd over het welzijn en het geluk van hun kinderen.
De apostel Paulus gaf de volgende wijze raad: „Maar indien een vrouw voor de haren, en nog wel voor haar huisgenoten, niet zorgt, dan heeft zij haar geloof verloochend en is zij erger dan een ongelovige.“ (1 Timoteüs 5:8.)
De meest dringende behoeften van kinderen zijn niet de fysieke en wereldse zorgen. Het juiste onderricht en een goed voorbeeld door de ouders zijn zo ontzettend belangrijk. Het gezin behoort een hechte eenheid te vormen, waarbij iedereen samen van alles doet, elkaar liefheeft en het plezierig vindt in elkaars gezelschap te zijn.
De eerste emotie die een kind leert en nodig heeft is liefde. Een kind reageert op liefde — of op het gebrek eraan. Wat is er heerlijker dan wanneer een kind zijn armen om je hals slaat en zegt: „Ik houd van je.“ Liefde is werkelijk het fundament van het leven. Als ouders niet volwassen zijn en hun verschillen niet zonder woede, vechten en schelden op kunnen lossen, voelt een kind zich hoogst onzeker en als hij opgroeit is hij geneigd om met verkeerde vrienden op te trekken om maar uit zijn ongelukkige omgeving thuis weg te kunnen.
Laten we eens kijken wat er kan gebeuren als een opgroeiend kind zich thuis niet geliefd en verwaarloosd voelt. Vaak bevindt hij zich in ongewenst gezelschap: mensen, die er lagere normen op na houden dan hij zelf doet, alleen om zich „iemand“ te voelen. Helaas gebeurt het zelden dat zo iemand anderen tot zijn normen kan optrekken, want gewoonlijk zal hij zichzelf verlagen tot het peil van zijn zogenaamde vrienden.
Meisjes, die zich niet geliefd voelen geven gemakkelijker toe aan de jongen, die haar met mooie praatjes verleidt. Ze willen hun deugdzaamheid opofferen om liefde te ontvangen. Waar ligt de werkelijke schuld van dergelijke tragedies: bij het meisje, dat zo wanhopig behoefte aan liefde heeft of bij de ouders, die in hun verantwoordelijkheid gefaald hebben hun liefde aan haar te laten voelen?
En de jongen? Welk soort onderricht en liefde heeft hij

thuis gekregen? Hoe zal hij de meisjes, waar hij mee uit gaat behandelen en beschermen, als gevolg van het leven, dat hij thuis heeft geleid?
Wanneer kinderen voor zichzelf moeten zorgen verwoest dat vaak de geestelijke en ordelijke omgeving thuis. Wanneer kinderen voelen dat hun ouders werkelijk bezorgd over hen zijn zullen zij vaak aan hun wensen voldoen. Als er wederzijdse liefde en respect is thuis, is er ook de wens om elkaar een plezier te doen. Waarschijnlijk zullen jongens en meisjes zich meer ingetogen kleden als ze voelen dat het hun ouders echt kan schelen hoe ze eruit zien.

Kort geleden was ik in Australië, het viel mij op dat de meisjes zeer korte minirokjes droegen, die niets aan de verbeelding over lieten. Ze zagen er hoogst onbeschaafd en nogal schandalig uit, maar de meisjes zelf voelden zich volkomen op hun gemak. Het is duidelijk dat er niemand is, die zo in deze meisjes geïnteresseerd is, dat hij of zij ze kan leiden op hun kledinggebied. Misschien dragen hun moeders eveneens minirokken en falen daarbij een goed voorbeeld aan deze meisjes te geven. Ditzelfde gebeurt ook vaak in ons eigen land.
Kort nadat de minirokken in de mode kwamen werd een modeontwerpster in een radiointerview gevraagd of de minimode een bijdrage levert aan de morele overtredingen bij jonge meisjes. Ze beantwoordde deze vraag met een uitgesproken ja. De statistieken van de ongehuwde moeders bewijzen dit gezegde nog eens. Zullen moeders en dochters doorgaan met het dragen van onbescheiden kleding of wordt het tijd om de naaimachine tevoorschijn te halen en respectabele kledingstukken te gaan maken?

Een gesprek tijdens de wekelijkse gezinsavond kan deze ongepaste kledingmode in het huisgezin veranderen in een wat bescheidener dracht; en dit geldt zowel voor jongens als voor meisjes. In de geest van liefde en wijze ouderlijke raad kunnen vele problemen, waarmee de hedendaagse jongeren kampen, worden gecorrigeerd.

Wijlen president Joseph F. Smith gaf deze waarschuwing: „... ouders in Zion zullen verantwoordelijk worden gehouden voor de daden van hun kinderen, niet slechts totdat zij de achtjarige leeftijd hebben bereikt, maar misschien wel gedurende het gehele leven van hun kinderen, als zij in hun plichten jegens hun kinderen zijn tekort geschoten, toen zij onder hun hoede en leiding waren..." (Evangelieleer, Joseph F. Smith, blz. 283.)

De plicht, waar veel ouders in tekort schieten is vaak om hun kinderen te corrigeren en te kastijden. Toegevendheid geeft geen blijk van liefde, evenmin zal het de liefde van het kind kunnen kopen. U kunt onmogelijk zijn fouten maar blijven negeren en net doen alsof u niets ziet. Als een kind stout is, verwacht het, dat het in overeenstemming met de fout gestraft zal worden. Maar dat mag nooit in boosheid gebeuren. Vaak kan een ouder ook beter met een kind praten nadat het gestraft is. Een liefhebbende arm om hem heen toont het kind dat zijn ouders echt van hem houden, en vaak opent dat de deur naar een gesprek tussen hen. Als kinderen willen praten is het tijd voor de ouders om te luisteren, ongeacht het tijdstip.
Salomo zegt: „Veracht, mijn zoon, de tuchtiging des Heren niet en keer u niet met weerzin af van zijn bestraffing. Want de Here bestraft wie Hij liefheeft, ja gelijk een vader een zoon, aan wie hij welgevallen heeft." (Spreuken 3:11, 12.)
Als de ouders uitsluitend aan hun eigen pleziertjes en vrienden denken, waar blijft het kind dan? Als zij proberen hun „status" op te houden wordt het kind aan zijn lot overgelaten terwijl de ouders van huis zijn en aan andere activiteiten deelnemen. Ze laten het kind dan achter met een huis vol lekkers en de toestemming net zoveel vrienden thuis te hebben als het zelf maar wil en dan denken ze nog dat dit de juiste compensatie is voor hun afwezigheid.
En wat gebeurt er dan? De kinderen zijn de hele avond alleen thuis, vaak zelfs tot vroeg in de morgen. Wat gaan ze doen als ze zich vervelen? Het antwoord hierop zal vele achteloze ouders flink laten schrikken.
Onze geliefde president David O. McKay heeft gezegd: „Een ander element dat nodig is om een gelukkig gezin te krijgen is wederzijds dienstbetoon, waarbij ieder lid van het gezin voor een ander werkt..." (Treasures of Life [Deseret Book Co., 1965] blz. 330.) Het gezin, waarin iedereen zijn best doet de anderen te dienen is het meest gelukkige gezin dat u zich voor kunt stellen. Een kind heeft het recht te voelen dat zijn huis een oord is waarheen hij altijd kan vluchten, een oord, waar hij tegen de gevaren en het kwaad van de buitenwereld beschermd wordt. Om aan deze behoefte te voldoen is het noodzakelijk dat het gezin een eenheid vormt en zuiver is. Hij heeft ouders nodig, die met elkaar gelukkig zijn en samenwerken om levensidealen te vervullen, die werkelijk en op een onzelfzuchtige manier van hun kinderen houden; met andere woorden, die volwassen zijn en een zekere mate van inzicht hebben. Ze moeten in staat zijn een stabiel gevoelsleven aan het kind mee te geven dat meer zal bijdragen tot hun ontwikkeling dan alle materiële voordelen.

Een van de beste en veiligste bolwerken van de maatschappij, die nu ondermijnd dreigt te worden, is het gezin. Het moderne leven valt uiteen bij haar fundament, het gezin. In een goed gezin, waar vertrouwen en liefde heerst, zult u het leven op z'n best vinden. Er bestaat geen echt thuis zonder liefde. Thuis is een woord dat bestendigd wordt door liefde. „Liefde loopt, zoals gezegd wordt, van boven naar beneden. De liefde van de ouders voor hun kinderen is altijd veel sterker dan de liefde van de kinderen voor de ouders; en welk kind van God heeft God ooit zelfs maar met een duizendste deel van de liefde die Hij voor ons heeft, liefgehad?" (Hare.)
Ouders en kinderen vergeten wat zuivere liefde werkelijk betekent. De betekenis van liefde is niet veranderd; maar, zoals zoveel andere waarden, die eens van wezenlijk belang waren voor de juiste gedragsnormen, wordt ook zij versplinterd, totdat haar werkelijke betekenis zo vervalst is, dat haat haar langzaam maar zeker dreigt te vervangen.

Hoe kunnen een man en een vrouw zeggen dat ze van elkaar houden en dan seksueel betrokken raken bij iemand anders? Waarom doen we degene, waarvan we het meeste zouden moeten houden, pijn door onze daden?
Hoe staat het met ouders die uit elkaar gaan? Wie lijdt er het meest in zo'n gezin, de ouders of de kinderen? Het egoïsme van sommige mensen is schrikbarend. Het verbreken van het huwelijksverbond lijkt geen enkele betekenis meer te hebben.
Het is van het uiterste belang, dat ouders bij elkaar blijven en hun gezin zo ideaal mogelijk houden. Ouders, faal niet in het houden van uw wekelijkse gezinsavonden. Het zal uw kinderen dichter tot u doen groeien en u tot hen. Bid met uw gezin. Vestig de traditie van een rechtvaardig leven in uw gezin. Ontwikkel liefde, vriendschap en eenheid. Bekijk hoe alles gaat: is er vooruitgang of achteruitgang? Denk eraan waar het gezin eindigt, begint de overtreding.
Het gezin waar liefde heerst is in hoge mate gezegend. De kinderen hebben tedere herinneringen aan een gelukkige jeugd. Ouders, neem de tijd voor uw kinderen, gùn ze deze gelukkige jaren en herinneringen. De wereld verandert snel. De druk die op onze tijd wordt uitgeoefend is veeleisend. Vele vaders verwaarlozen hun gezin. Hetzelfde doen vele moeders die buitenshuis werken, terwijl er nog kinderen thuis zijn. Zorg dat u tijd uittrekt om als gezin samen iets te doen.
Ik wil u een deel van de getuigenis van zuster Davidina Bailey geven. Ze was een toegewijde moeder, die naar de toekomst keek, de zorg, het welzijn, de leiding en het geluk van haar kinderen op de toekomst richtte. Dit is 16 jaar lang voor haar dood geschreven; ze overleed de afgelopen maand juli. Het is de mooiste bijdrage van een moeder, die werkelijk veel van haar kinderen hield.
„Vannacht lag ik wakker en kon ik niet slapen, wat nogal ongewoon voor mij is, omdat ik altijd uitstekend slaap. Ik wil deze boodschap voor jullie, mijn kinderen, achterlaten... Als jullie echt van me houden. . houd dan de geboden van God, doe het, als jullie het niet voor jezelf willen doen, voor mij, want ik wil jullie bij me hebben in welke heerlijkheid jullie vader en ik ook mogen komen. Ik vraag jullie... keer je niet van het evangelie af, ook niet als ik er niet meer ben om jullie in dit leven te helpen. Wees niet jaloers op elkaar, want ik houd van jullie allemaal evenveel. Ik heb mijn best gedaan tegen jullie allemaal eerlijk te zijn... Wijs elkaar niet terecht .. Ga niet op zoek naar wereldse pleziertjes. Wees bedacht op de machten van satan en zijn engelen, want zijn macht is groot en moet niet over het hoofd gezien worden.
Denk er altijd aan dat ik van jullie allemaal houd. Jullie zijn de geesteskinderen van God. Jullie vader en ik mogen in dit sterfelijke leven jullie ouders zijn. leef dus zo, dat we eens weer met ons allen voor alle eeuwigheid een gezin zullen kunnen vormen.
Moge God ons, ouders, de liefde, de wijsheid en het juiste inzicht geven om goed voor het geluk en welzijn van onze kinderen te kunnen zorgen. Moge we ze helpen rechtvaardig te leven, de waarheid lief te hebben en goed te doen.
Moge God de jeugd zegenen om de wijze lessen van liefhebbende en voorbeeldige ouders te volgen en allen samen te leven in harmonie, vrede en begrip.
Ik bid in alle nederigheid mijn broeders en zusters, dat we het evangelie met zijn beginselen, normen en idealen aan onze kinderen zullen onderwijzen en het juiste voorbeeld zullen geven, opdat we tegen hen kunnen zeggen: „Kom, volgt mij, en doe wat je mij hebt zien doen."
Ik houd van de kerk. Ik weet dat de kerk waar is. Ik weet dat het evangelie het levensplan is, dat de Heer heeft gegeven om ons te leiden en te helpen, in de omstandigheden, waarin wij, nu, geplaatst zijn. Moge Hij ons helpen stand te houden en het pad der rechtvaardigheid te blijven bewandelen. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

"Wee u ... gij geveinsden"

N. Eldon Tanner

Een dezer dagen sprak ik iemand, die zei: „Daar gaat nu een man die je volledig vertrouwen kunt. Je weet altijd waar je met hem aan toe bent. Hij doet zich nooit beter voor dan hij is, maar is altijd oprecht en gewoon zichzelf. Een beste vent."
Diezelfde dag zei iemand anders van een andere man: „Is het niet jammer dat je eigenlijk nooit weet wat je aan hem hebt? Je weet nooit of je aankunt op hetgeen hij zegt. Ik denk dat de Heer hem een geveinsde zou hebben genoemd." Ik was geneigd hem gelijk te geven. Juist over die geveinsdheid wilde ik het vandaag eens hebben en ik zou me daarbij vooral willen richten tot de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waar zij ook mogen zijn. Wij hebben ongeveer drie miljoen leden, bestaande uit mensen van allerlei slag, variërend van hen die met volle toewijding bereid zijn zich met al hun hebben en houden in dienst van de Heer en van hun naasten te stellen, tot hen die nog niet ten volle bekeerd zijn en het belang niet inzien van de naleving van hetgeen Jezus Christus ons heeft geleerd, of van daadwerkelijke bereidheid tot dienstbetoon overal waar dit mogelijk is.
Als wij de zegeningen van de Heer en het vertrouwen van onze medemensen willen genieten, moeten

wij bereid zijn het Evangelie na te leven, en eerlijk en actief betrokken zijn bij het toepassen en onderwijzen van hetgeen dit inhoudt, terwijl wij ons nooit anders mogen voordoen dan we zijn. Het Evangelie van Jezus Christus zegt ons hoe wij leven moeten. Laat ons hier nu eens een paar van die evangelische waarheden op naslaan.

De Heer heeft gezegd: „... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Moz. 1:39.)

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven;

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid." (Joh. 11:25-26.)

Verder gaf Hij de wetgeleerde die, Hem verzoekende, vroeg: „.... welk is het grote gebod in de wet?" ten antwoord: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.

„Dit is het eerste en het grote gebod.

„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelven.

„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten." (Mt. 22:36-40.)

Er is ons gezegd dat „de zuivere en onbevlekte godsdienst voor God en den Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelven onbesmet bewaren van de wereld." (Jak. 1:27.)

De tien geboden zijn ons in zeer duidelijke taal gegeven. Ze behoeven geen nadere toelichting en laten geen twijfel bestaan aan de bedoeling ervan. Ook de bergrede laat niemand in 't onzekere aangaande de strekking van Christus' boodschap tot het mensdom en ten aanzien van onze eigen verantwoordelijkheid als wij ons willen verheugen in Zijn zegeningen en in de leiding van Zijn Geest. Bovendien hebben wij onze artikelen des geloofs, die het verheven reglement vormen waarnaar wij ons leven dienen te richten.

Jezus heeft gezegd: „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is." (Mt. 7:21.)

In deze laatste dagen heeft Hij gezegd: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte." (L. en V. 82:10.)

Voorts heeft Hij ons deze heerlijke belofte gegeven: „... alle heiligen, die ... in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden." (L. en V. 89:18-21.)

Wij zijn vermaand het geloof trouw te blijven, en gewaarschuwd tegen kwaad en schijnheiligheid. Op dit laatste euvel heeft de Heiland zelfs met grote nadruk gewezen. Hij was zeer streng in Zijn veroordeling van hen wier levenspraktijken niet door hun geloofsbelijdenis werd gedekt. Hij zei: „*Wee u*, gij Schriftgeleerden en Farizeën, *gij geveinsden*... Gij slangen, gij adderengebroedsels! hoe zoudt gij de helse verdoemenis ontvlieden?" (Mt. 23:29 en 33, cursivering toegevoegd.)

„Wee," dat betekent volgens het woordenboek ongeluk, ramp, smart, pijn, kommer, verdriet — een toestand van diepe ellende dus. „Geveinsd" is iemand die voorgeeft geloofsopvattingen of beginselen te hebben die hij in werkelijkheid niet heeft, of die zich uitgeeft voor iets dat hij niet is, inzonderheid het aannemen van een valse schijn van vroomheid of deugd.

Volgens hetgeen in de evangeliën staat opgetekend, heeft de Heiland verschillende voorbeelden van geveinsdheid vermeld, en in al deze gevallen zegt Hij: „Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeën, gij geveinsden!"

Deze en andere beschuldigingen van geveinsdheid zou ik nu willen aanhalen. Daarbij zullen wij er goed aan doen naar onszelf te kijken om te zien in hoeverre deze op ons van toepassing zijn. Als wij letten op de tegenwoordige toestanden in de wereld, weet ik wel zeker dat we zullen bemerken dat geveinsdheid en de overtreding van de beginselen van gerechtigheid en goed fatsoen ons leven in nationaal en in persoonlijk opzicht gebracht hebben in de bedroevende toestand waarin het thans verkeert.

De Heer heeft gezegd: „... zij binden lasten die zwaar zijn ... op de schouderen der mensen; maar zij willen die met hun vinger niet verroeren.

„En al hun werken doen zij, om van de mensen gezien te worden...

„En zij beminnen de vooraanzittingen in de maaltijden, en de voorgestoelten in de synagogen;

„... gij eet de huizen der weduwen op, en dat onder den schijn van lang te bidden; daarom zult gij te zwaarder oordeel ontvangen.

„... gij vertient de munte, en de dille, en den komijn, en gij laat na het zwaarste der wet, namelijk het oordeel, en de barmhartigheid, en het geloof. Deze dingen moest men doen, en de andere niet nalaten.

„Gij blinde leidslieden, die de mug uitzijgt, en den kemel doorzwelgt.
„... gij reinigt het buitenste des drinkbekers, en des schotels, maar van binnen zijn zij vol van roof en onmatigheid.
„... gij zijt den witgepleisterden graven gelijk, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinheid.
„Alzo ook schijnt gij wel den mensen van buiten rechtvaardig, maar van binnen zijt gij vol geveinsdheid en ongerechtigheid.
„... gij bouwt de graven der profeten op, en versiert de graftekenen der rechtvaardigen;
„En zegt: Indien wij in de tijden onzer vaderen waren geweest, wij zouden met hen geen gemeenschap gehad hebben aan het bloed der profeten." (Mt. 23:4-6, 14, 23-25, 27-30.)
Wij mogen onszelf heus wel eens afvragen of er in onze eigen zogenaamde christelijkheid geen sprake is van een dergelijke valse schijn. In Jezus' dagen had men, evenals tegenwoordig zo algemeen gebruikelijk is, allerlei gemeenschappen waarin de wet streng werd onderhouden, maar daarbij negeerde men dan de buitenstaanders door op alle andere mensen minachtend neer te zien en ze te veroordelen. Zodoende vermeed men wel ketterij naar de vorm, maar bedreef men ketterij naar de geest.
Hoevelen van ons maken zich schuldig aan het zich houden aan de letter van de wet, terwijl we de geest ervan vergeten, doordat we geen barmhartigheid betonen en geen blijk geven van vertrouwen in onze medemensen? Leggen wij meer nadruk op een uiterlijke handeling of openlijke daad om van de mensen gezien te worden dan op een innerlijke verandering? De enige manier om het binnenste van de drinkbeker te reinigen is rein van hart te zijn door ons te vernederen en ons af te wenden van onze verkeerde wegen, en door het Evangelie van Jezus Christus naar ons beste vermogen na te leven. Mensen kunnen we misschien wel bedriegen, maar God kunnen we niet bedriegen.
Bestaat het gevaar dat onze hele beschaving lijkt op „witgepleisterde graven"? Wij hebben verbazingwekkende machines, torenhoge gebouwen en duizenden tekenen van wat wij vooruitgang noemen, maar van binnen hebben wij geen rust, er heerst strijd tussen mensen en volken en ongelenigde nood onder de armen. Dan zijn daar al die menselijke doodsbeenderen nog, de oogst van grootscheepse oorlogen. Iemand heeft eens gezegd: „Nog steeds trachten wij onszelf te beschermen door het graf wit te kalken."
Bij alle misdadigheid, verstedelijking van de plattelandsbevolking, losbandigheid en zedenverwildering, pornografische films, lectuur enz. moeten wij stevig in onze schoenen staan en opkomen voor het goede.
Wij moeten ons bekommeren over het gebruik van drugs, waardoor mensenlevens te gronde worden gericht en verpletterende ellende wordt toegebracht, niet alleen aan de gebruikers zelf, maar ook aan hun omgeving. Schijnheiligheid in het leven van volwassenen is echter van ernstige invloed op onze jonge mensen, die hun toevlucht nemen tot deze vorm van protest. Wat wij hiermee willen zeggen is, dat de kinderen bijv. worden beïnvloed door de schijnheiligheid van hen die wel het „borreluurtje" en andere slechte gewoonten aanvaarden, maar het toch op de zenuwen krijgen als de kinderen andere wegen hebben gevonden om het gedrag van hun ouders na te bootsen. Alleen dan zullen de kinderen aandacht willen schenken aan vermaningen, als de volwassenen zelf het goede voorbeeld geven.
Hoezeer wij ook verplicht zijn door middel van wetgeving e.d. te voorkomen dat onze jeugdige staatsburgers ten prooi vallen aan mensen die erop uit zijn hen het slachtoffer te doen worden van deze verderfelijke gewoonten, toch mogen wij onze verantwoordelijkheid niet te licht opvatten voor het helpen revalideren van hen die reeds voor de verleiding bezweken zijn. Hoe kunnen wij onszelf christenen noemen en beweren dat wij onze naaste liefhebben — d. i. iedereen die hulp nodig heeft — en toch niet meewerken met anderen die steeds pogingen in het werk stellen voorzieningen te treffen tot hulpverlening aan alkoholisten, gebruikers van drugs of voorwaardelijk in vrijheid gestelde gevangenen? Toch zijn er mensen die dergelijke pogingen eigenlijk zouden willen belemmeren omdat ze bezwaar hebben tegen het bestaan van dergelijke instellingen in hun midden. Deze ongelukkigen hebben onze hulp nodig. Wij moeten stellig bereid zijn de barmhartige Samaritaan te zijn en overal hulp te bieden waar dat maar enigszins mogelijk is.
Hoevelen van ons houden zich wel stipt aan het woord van wijsheid, maar zijn daarentegen zeer onmatig in hun vooroordelen en in het veroordelen van anderen? Zijn er ook mensen onder ons die in zaken angstvallig beleefd zijn en hoogst regelmatig in hun kerkbezoek, maar toch ten hemel schreiende onbillijkheden in de maatschappij aanvaarden, en misschien hun naaste ook wel eens onbillijk of oneerlijk behandelen?
Interesseren wij ons echt en zijn wij bezorgd voor het welzijn van onze naasten? Bezoeken wij de weduwen en de vaderlozen, en voeden, kleden en vertroosten wij de armen en behoeftigen? De profeet Alma zag in zijn dagen „grote ongelijkheid onder het volk; sommigen verhieven zich in hun hoog-

moed en verachtten anderen, terwijl zij de behoeftigen en de naakten, en hen, die hongerig en dorstig en ziek en bedroefd waren, de rug toekeerden."
Wij lezen verder: „Dit nu was een oorzaak van veel geklaag onder het volk, terwijl anderen ... hen hielpen, die hun hulp nodig hadden, door van hun goederen aan de armen en behoeftigen mede te delen, de hongerigen te voeden," enz. (Alma 4:12-13.)
Recente wijzigingen in de opbouw en het werk van hun organisatie zullen thans onze ZHV-zusters in staat stellen meer van hun tijd en energie te wijden aan de voornaamste doeleinden waarvoor zij eenmaal werden georganiseerd, nl. zorgen voor het geestelijke, verstandelijke en zedelijke welzijn van de moeders en dochters van Zion. Ze behoren altijd bezig te zijn in het onderwijzen van het Evangelie, met het beter voorbereiden van onze vrouwen van iedere leeftijd op hun taak in de huishouding, en met het bewijzen van liefdediensten aan hen die in nood verkeren.
De zusters van deze prachtige organisatie geven gezamenlijk wekelijks duizenden uren van hun tijd aan deze liefdediensten, maar toch zijn er nog velen die ziek en eenzaam zijn of behoefte hebben aan troost, die niet door hen worden bereikt. Wij *allen* moeten voortdurend uitzien naar gelegenheden om de behoeftigen onder ons hulp en troost te bieden. Deze plicht en gelegenheid mogen wij niet veronachtzamen om onszelf alleen bezig te houden met het najagen van onze eigen zelfzuchtige wereldse genoegens en stoffelijk gewin.
Maar al te vaak maken wij ons er met een voorwendsel van godsdienstige activiteit af, waaronder zowel het betonen van naastenliefde als regelmatig kerkbezoek valt, door onze activiteit te vergelijken met die van anderen en te zeggen dat wij precies evenveel doen als zij, of dat wij niet slechter zijn dan zij. Sommige mensen zeggen: „Ik ga niet naar de kerk omdat ik niet net zo schijnheilig wil zijn als hij. Ik kan toch wel gelovig zijn zonder naar de kerk te gaan. Ik kan God ook aanbidden op het meer of in het berglandschap, te midden van de vrije natuur."
Hoor dan wat de Heer hiervan heeft gezegd:
„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;
„Want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen;
„Niettemin moeten uw geloften alle dagen en te allen tijde in gerechtigheid worden opgeofferd." (L. en V. 59:9-11.)

Wij kunnen niet zelf kiezen welk deel van het Evangelie naar onze mening waar is of welk onderdeel wij menen te moeten naleven. Wij mogen ons eigen leven niet in waterdichte afdelingen verdelen. Het is zoals de Heiland gezegd heeft:
„... Deze dingen moest men doen, en de andere niet nalaten." (Mt. 23:23.) Wij moeten metterdaad christenen zijn en door ons leven laten zien dat wij de Heer onze God liefhebben en liefde en belangstelling voor elkaar betonen. Wij allen, u en ik, moeten ons eigen huis op orde stellen. Wij mogen geen geveinsden zijn.

Harry Emerson Fosdick heeft eens opgemerkt dat er twee soorten geveinsdheid bestaan, nl. als we trachten ons beter voor te doen dan we zijn, en als wij ons slechter voordoen dan we zijn. We hebben het tot nu toe steeds gehad over dat soort schijnheiligheid, waarbij de mensen doen alsof ze meer of beter zijn dan ze in werkelijkheid zijn.
Maar al te vaak echter zien wij leden van de Kerk die in hun hart weten en geloven, maar door angst voor de publieke opinie niet voor hun overtuiging uit durven komen. Dit soort geveinsdheid is even ernstig als het andere; dit maakt het voor anderen moeilijk ons te respecteren, en heeft vaak een ongunstige uitwerking of invloed op het leven van andere leden van de Kerk die van ons verwachten dat wij trouw blijven aan onze verbintenissen tegenover de Kerk en niet aarzelen blijk te geven van ons geloof.
Alleen als wij er ernstig naar streven de leringen van Christus na te leven kunnen wij werkelijk enige geestelijke vooruitgang maken. Waar wij ons ook bevinden, wij mogen niet bang zijn te leven in overeenstemming met onze overtuiging en de maatstaven van de Kerk. Dat verwachten de mensen immers van ons, ook al bekritizeren en bespotten ze ons, en als wij het doen respecteren ze ons toch. Door volgens hoge normen te leven kunnen wij nauwgezette, onpartijdige mensen geen aanstoot geven.
Nog niet zo lang geleden sprak ik met een vader en een moeder die met hun zoontje nog maar een paar maanden tot de Kerk waren bekeerd. In de loop van ons gesprek zei de vader dat ze inactief waren geworden en niet meer naar de kerk gingen. Ik vroeg hun dus waarom. Hij zette uiteen dat de zendelingen zo'n prachtig voorbeeld waren geweest van een goed en rein leven, rechtschapen mensen, maar toen ze in hun wijk naar de kerk gingen, vonden ze daar zoveel mensen die niet leefden volgens hetgeen de Kerk leert, of wat ze voorgaven te zijn. Dientengevolge waren ze ontmoedigd en hadden hun vertrouwen in de Kerk verloren. Ik meen dat

wij hieruit twee hoogst belangrijke lessen kunnen leren: Ten eerste rust op ons de verantwoordelijkheid om zo te leven dat wij het leven van andere mensen ten goede beïnvloeden en dat wij nooit twijfel in hun binnenste doen opkomen wegens geveinsdheid in ons eigen leven.
De andere les houdt in dat wij er altijd tegen moeten waken dat wij ons niet laten beïnvloeden door schijnheiligheid in het leven van anderen of ons daardoor tot twijfel laten verleiden en nalaten overeenkomstig het Evangelie te leven.
Het is van het hoogste belang dat wij als leden van de Kerk standvastig en verenigd op de bres staan voor waarheid en gerechtigheid. Wij hebben tegenover de wereld verklaard dat wij het Evangelie van Christus hebben en dat wij ons te weer zullen stellen tegen het zedenbederf. Zullen wij standhouden, of zullen wij weifelen en door de wind gedreven en op- en neergeworpen worden? Zullen wij de zaak der gerechtigheid verzaken om daarmee mensen te behagen, omdat wij God liever met de mond dan met het hart willen dienen, of doordat de een of andere politieke macht haar invloed op ons doet gelden?
Wij mogen niet zijn als diegenen waarop Johannes doelde toen hij zei: „Nochtans geloofden ook zelfs velen uit de oversten in Hem; maar om der Farizeeën wil beleden zij het niet . . .
„Want zij hadden de eer der mensen lief, meer dan de eer van God." (Joh. 12:42-43.)
Stel u eens voor welk een geweldige invloed de Kerk, met haar ongeveer drie miljoen leden, op de wereld zou kunnen uitoefenen, als wij allen stuk voor stuk zouden zijn wat wij beweren te zijn, als iedereen een echt, waarlijk toegewijd christen was, er dagelijks naar levend zonder te huichelen; als wij eerlijk waren, oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed zouden doen aan alle mensen, en altijd zouden streven naar wat deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is.
Laten wij naar de profeten luisteren en naar hun woorden leven. Laten wij ons niet zoals de Schriftgeleerden en de Farizeeën schuldig maken aan verergering van de zielestrijd van de Zaligmaker door Hem en Zijn leringen te verwerpen die Hij ons gegeven heeft, tegelijk met Zijn leven, opdat wij hier vreugde zouden mogen hebben en het eeuwige leven hiernamaals. Laat ons niet in de toestand komen te verkeren die Hij beschrijft aan het slot van Zijn kastijding der geveinsden:

„Ziet, uw huis wordt u woest gelaten. Want Ik zeg u: Gij zult Mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!" (Mat. 23:38-39.)

Ik getuig tot u dat God leeft, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, dat het Evangelie is hersteld, en dat wij door het naleven van de leringen daarvan het eeuwige leven zullen verwerven, waarom ik nederig bid in de naam van Jezus Christus. Amen.O

Het voorrecht om het priesterschap te dragen

N. Eldon Tanner

President Smith heeft mij gevraagd een korte toespraak tot jullie te houden. Het is altijd een voorrecht en een inspiratie voor mij om voor de priesterschapsdragers te staan om het woord tot hen te richten. Het is ook een grote verantwoordelijkheid.
President Smith heeft zijn opmerkingen bijna geheel tot de leden van de Melchizedekse priesterschap gericht. Ik stel er prijs op die van mij tot een groep van de fijnste jongemannen in de gehele wereld te richten, tot de dragers van het Ääronische of lagere priesterschap.
Ik zou mijn opmerkingen tot mijn kleinzoons willen richten. Wij hebben vijf schoonzoons, die drager van het Melchizedekse priesterschap zijn, zes kleinzoons die het Ääronische priesterschap dragen en acht kleinzoons die zich op het dragen van het Ääronische priesterschap voorbereiden. Tot hen zou ik vanavond mijn opmerkingen willen richten.
Geen grotere verantwoordelijkheid kan aan een jongeman worden verleend dan het priesterschap van God te dragen, hetgeen betekent dat de macht van God aan hem is overgedragen om in zijn naam in het ambt dat hij bekleedt te handelen en om zich voor te bereiden op het Melchizedekse priesterschap. En om voorts van de zegeningen te genieten, die iemand die getrouw is in het priesterschap, deelachtig wordt.
Het Ääronische priesterschap is dermate belangrijk dat de Heer besloot Johannes de Doper tot Joseph Smith en Oliver Cowdery te zenden om het hun te verlenen. Het werd in de volgende bewoordingen gedaan:
„Aan u, mijn medediensknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Ääron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het vangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van

de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen." (LV 13.)

Welke een groots voorrecht en verantwoordelijkheid, dit priesterschap te dragen! Het is even bindend voor ons als het verbond dat president Smith aan de Melchizedekse priesterschap voorlas, omdat het verbond op beide priesterschappen naar de mate van verantwoordelijkheid die wij in deze priesterschappen dragen van toepassing is en onze positie bepaalt.

Als wij ons waardig tonen als wij worden bezocht en beproefd, dan zal ons de gelegenheid worden geboden om dit Melchizedekse priesterschap te dragen. Het is net alsof wij van de lagere school naar een hogere onderwijsinstelling gaan en vandaar naar een universiteit, gaan van het sterfelijk naar het eeuwig leven. Wij worden gezegend naar de wijze waarop wij leven. En moge van ons worden gezegd: „Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in, tot het feest van uw heer." (Matteüs 25:21.) Hoe gelukkig mogen wij ons prijzen het priesterschap te bezitten. Sta eens even stil bij de gedachte dat heden ten dage van elke 1.000 jonge mensen van jullie leeftijd in de wereld, één man het priesterschap draagt. In deze zaal vol jongemannen in de leeftijd van het Aäronische priesterschap zouden er slechts acht het Aäronische priesterschap dragen. Welk een groots voorrecht, wat een zegen, een verantwoordelijkheid.

Hoe belangrijk is het te leven en te genieten van de Geest en de zegeningen des Heren en de achting en het vertrouwen te hebben van je ouders, vrienden en kerkleiders, en van de Heer in het bijzonder, zodat jullie Hem met een zuiver geweten in het gelaat kunt kijken en ook in de spiegel jezelf en te weten dat jullie leven zoals je behoort.

De Heer zei over satan toen deze was uitgeworpen:

„En hij werd Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en om hen gevankelijk weg te voeren naar zijn wil, allen, die niet naar Mijn stem zouden luisteren." (Mozes 4:4.)

Hij probeert ieder van ons te verleiden, iedereen, van de diakenen tot de Christus zelf toe. Jullie herinneren je hoe hij Christus trachtte te verleiden. Hij kiest afgezanten uit wie hem volgen en uit wie te zwak zijn om het goede te doen. Deze afgezanten zullen trachten om de zwakke zijden te vinden van ieder van ons van de leiders van de kerk van de organisaties, overal waar zij ooit maar zwakke punten kunnen vinden, en zij zullen zeggen: „Wees geen lafaard, wees geen doetje, doe met ons mee."

Ik zou jullie jongemannen vanavond willen zeggen, dat niemand dit ooit tot één enkele jongeman zegt die de leringen van het evangelie naleeft en die zijn priesterschap met ere draagt.

Dank de Heer dat Hij sterk genoeg was om tegen satan te zeggen: „Ga weg, satan!" (Matteüs 4:10.) En ik hoop dat wij nooit bang behoeven te zijn, om, als een op de duizend in de wereld, ons priesterschap eer aan te doen. Zij die voor de verleiding bezwijken voelen zich altijd verslagen en ellendig tenzij zij zich bekeren.

Een van de vorige vice-presidenten van de Verenigde Staten, Spiro Agnew, zei toen hij indertijd het Eerste Presidium van de kerk bezocht, dat toen hij op de campus van de Brigham Young was, één ding hem tot onze jongeren aantrok, dat namelijk zij over een goede zelfdiscipline beschikten en klaarblijkelijk hun eigen idealen volgden, hetgeen wil zeggen dat wij doen wat wij behoren te doen en dat wij gelukkig zijn door dit te doen.

Ik zou graag willen dat jullie jongemannen onderkennen, dat zij die teleurgesteld zijn, dat zij die klagen, die niet leven zoals zij behoren te leven, niet gelukkig zijn. Zij zijn gefrustreerd. Geluk wordt niet in verkeerd gedrag gevonden. Zij hebben problemen en zij trachten niet om iets te bereiken. Uiteraard heb ik medelijden met hen omdat zij niet weten, wat jullie wel weten, dat wij allen geestelijke kinderen van God zijn. Zij weten niet dat God werkelijk leeft, dat Jezus de Christus is; dat wij allen door zijn geboorte, dood en opstanding kunnen opstaan en dat dit leven niet het einde maar slechts het begin van een eeuwig leven is.

Dat wij de waarde hiervan mogen inzien en dat wij ons best zullen doen, waar wij ook mogen zijn, om waardig te leven, zodat wij in de spiegel kunnen kijken en tot onszelf kunnen zeggen: „De Heer zij dank dat ik sterk genoeg ben geweest om te overwinnen, om weerstand te bieden." Tot jullie die op enigerlei wijze zwak zijn geweest, die een sigaret hebben gerookt of iets van die aard, houd er vanavond mee op en wees gelukkig. Jullie zullen gelukkig zijn. De Heer zal jullie zegenen. De mensen zullen jullie respecteren en jullie zullen je plicht doen om te helpen „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Mozes 1:39.)

Dat wij dit mogen doen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van

april 1971

Het leven is eeuwig

EZRA TAFT BENSON

Mijn broeders en zusters — overal ter wereld, of wij u nu zien of niet: zó richt ik mij tot u op deze plechtige en toch vreugdevolle dag, want ik ben ervan overtuigd dat wij allen, gesteund door de Heilige Schriften, werkelijk broeders en zusters zijn, naar de geest kinderen van dezelfde hemelse Vader. Wij zijn eeuwige wezens. Voor dit sterfelijk bestaan leefden wij als intelligenties. Wij zijn nu een levend deel van de eeuwigheid. Onze geboorte als sterveling was niet het begin; de dood, die ieder van ons wacht, is niet het einde.

„Geboort' is slechts vergeten en een slapen;
De ziel, verrijzend met ons, des levens ster,
Werd elders in 't verleên geschapen,
Afkomstig van heel ver.
Niet geheel als onbekenden,
Evenmin gans zonder iets —
Wij komen uit die heerlijkheid, zo schoon,
Van God en Vaders woon.

(Naar het Engels van William Wordsworth, Engels dichter (1770—1850), uit: *Ode on Intimations of Immortality*; vert. *Een Wonderbaar Werk en een Wonder*, blz. 228.)

Als eeuwige wezens hebben wij allen een vonk van goddelijkheid in ons. En ik, als iemand die veel in deze wereld heeft gereisd, aan weerszijden van het ijzeren gordijn, ben ervan overtuigd dat de kinderen van onze Vader in wezen goed zijn. Zij willen in vrede leven, zij willen goede naasten zijn, zij houden van hun gezin en gezinsleven, zij willen hun levensstandaard verbeteren, zij willen doen wat goed is, zij zijn in wezen goed. En ik weet dat God hen liefheeft.

En als Zijn nederige dienstknecht koester ik in mijn hart liefde voor de kinderen van onze Vader. Ik heb hen in zogenaamde hoge en lage kringen ontmoet. Ik heb in hun huizen op hun akkers, op hun kleine boerderijen, in hun winkels, op de verkeerswegen op de aarde en in de lucht met hen gesproken. Ik had het voorrecht tijdens grote en kleine bijeenkomsten met hen te vergaderen, met hen te aanbidden in hun kerken, ook in een overvol kapelletje van de Baptisten-gemeente in Moskou.

Nogmaals zeg ik dat de kinderen van onze Vader, mijn broeders en zusters, in wezen goed zijn. Ik weet dat de Heer hen liefheeft. En als Zijn nederige dienstknecht koester ik in mijn hart liefde voor hen. Moge God u zegenen, waar u ook bent, en moge Hij u nabij zijn, zoals Hij u door Zijn Geest nabij kan en zal zijn.

Ja, op onze reis door deze woelige, zondige wereld vol verlokkingen en problemen, worden wij nederig gemaakt door het vooruitzicht van de dood, de onzekerheid van het leven, en de macht en de liefde van God. Verdriet maken wij allemaal mee als iemand die ons dierbaar is ons ontvalt. Maar ook is er dankbaarheid. Dankbaarheid voor onze zekerheid dat het leven eeuwig is. Dankbaarheid voor het grote Evangelieplan dat ons allen om niet gegeven wordt. Dankbaarheid voor het leven, de leringen en het offer van de Heer Jezus Christus, Wiens verrijzenis wij in de dagen die nu voor ons liggen herdenken.

Gode zij dank voor het leven en de bediening van de Meester, Jezus de Christus, Die de banden van de dood verbrak, Die het Licht en het Leven der wereld is, Die het voorbeeld gaf, Die de leidraden voor ons allen vaststelde, en Die verklaarde:

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven;

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid . . ." (Joh. 8:12.)

„Als een man gestorven is, zal hij weder leven?" vroeg de profeet Job eeuwen geleden. Een goede vriend van mij, de Amerikaanse senator Everett Dirksen (1896—1969) antwoordde op indrukwekkende wijze kort voor zijn dood op deze vraag van Job: „Welke sterveling, die op de drempel van het oneindige stond, heeft niet gepeinsd over hetgeen er achter de sluier ligt die het zichtbare van het onzichtbare scheidt?

„Welke sterveling, die reageert op het mystieke, instinctieve weten dat de ontbinding van het aardse op handen is, heeft zich niet afgevraagd wat hem na het graf wacht?

„Welke sterveling, op wie die vreemde en serene berusting is neergedaald dat de levensreis zijn einde nadert, heeft niet aan die eeuwige bestemming en wat daar zou kunnen zijn, gedacht?

„Eeuwen geleden zat de mens Job, die zo lange tijd was gezegend met alle materiële zegeningen, doch nu moest constateren dat hij zwaar werd getroffen door alles wat een mens maar kan overkomen, bij zijn vrienden en hij sprak de tijdeloze, nooit verouderende vraag: ‚Als een man gestorven is, zal hij weder leven?' In de Paastijd, wanneer de gehele christenheid de Opstanding viert en op zoek is naar het antwoord op vele vragen, staat de vraag die Job opwierp op de voorgrond: ‚Als een man gestorven is, zal hij weder leven?'

„Als dit heelal en deze wereld volgens een ontwerp functioneren, moet er een Ontwerper zijn. Wie kan de onver-

klaarbare geheimenissen van het heelal aanschouwen zonder te geloven dat er voor de gehele mensheid een ontwerp bestaat en tevens een Ontwerper? . . .

„'Als een man gestorven is, zal hij weder leven?' Dat zal hij zeker, zo zeker als de dag volgt op de nacht, zo zeker als de sterren hun baan volgen, zo zeker als de kam van elke golf gevolgd wordt door een golfdal." (*U.S. News & World Report*, 8 november 1965, blz. 124.)

Ja, het leven is eeuwig. Na het leven op aarde blijven wij steeds voortleven, ondanks het feit dat wij vaak die fundamentele waarheid uit het oog verliezen.

Wij hechten ons vaak in te grote mate aan de nietige, vergankelijke aardse objecten. Stoffelijke, aardse schatten zijn er als het ware enkel en alleen om ons van kost en inwoning te voorzien, zolang we hier op school zijn. Het is aan ons om goud, zilver, huizen, voorraden, landerijen, vee en nog meer aardse bezittingen de juiste plaats toe te kennen.

Ja, dit is slechts een plaats die van tijdelijke duur is. We zijn hier ook om onze eerste les voor onze verhoging te leren — gehoorzaamheid aan het evangelieplan van de Heer.

Ja, de verwachting van de dood is steeds aanwezig, maar in werkelijkheid is er geen dood — geen definitief afscheid. De opstanding is werkelijkheid. In de Schriften staat een overvloed aan bewijzen. Bijna onmiddellijk na de glorieuze opstanding van de Heer schreef Mattheüs:

„En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt;

„En uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen." (Mt. 27:52-53.)

De apostel Johannes zag op het eiland Patmos „de doden, klein en groot, staande voor God." (Openb. 20:12.) En zo kunnen wij nog veel meer teksten aanhalen uit de Heilige Schriften, zowel de oude als de nieuwe.

De geestenwereld is niet ver weg. Soms wordt de sluier tussen dit leven en het leven hierna uiterst dun. Onze geliefden die zijn overleden, zijn niet ver bij ons vandaan. Een groot geestelijk leider stelde de vraag: „Maar is er een geestenwereld?" En toen antwoordde hij op zijn eigen vraag: „Die is hier." „Gaan (geesten) buiten de grenzen van deze georganiseerde aarde? Nee, dat doen zij niet. Zij worden op deze aarde voortgebracht met het doel om die tot in alle eeuwigheid te blijven bewonen." „. . . wanneer de geesten hun lichaam verlaten zijn ze in de tegenwoordigheid van onze God en Vader; zij worden dan erop voorbereid om geestelijke dingen te zien, te horen en te begrijpen . . . Als het de Heer zou behagen, en het zou Zijn wil zijn dat het gebeurde, zou u de geesten die uit deze wereld vertrokken zijn net zo duidelijk zien als u met uw natuurlijke ogen lichamen ziet . . ." (Brigham Young; *Journal of Discourses*, deel 3, blz. 367-369.)

Ja, het leven is eeuwig, dus:

„Hoe donker de lucht van vandaag ook
mag lijken,
de lucht van morgen zal blauwer zijn;
als alle wolken zijn gaan wijken,
zal Gods voorzienigheid zichtbaar zijn."

(Naar het Engels van een onbekende dichter.)

Hoe is de dood? Dr. Peter Marshall, predikant van de senaat van de Verenigde Staten, deed zijn verhaal over dit eenvoudige voorval:

Ergens in een gezin leed een jongetje, de enige zoon, aan een ongeneeslijke ziekte. Maand in maand uit had zijn moeder hem teder verzorgd, maar naarmate de weken verstreken zonder dat er verbetering kwam in zijn toestand, begon het knaapje geleidelijk aan de betekenis van de dood te begrijpen, en besefte ook hij dat hij spoedig zou sterven. Op een dag had zijn moeder hem het verhaal van Koning Arthur en de Ridders van de Tafelronde voorgelezen, en toen zij het boek dicht deed lag de jongen een ogenblik stil, en stelde toen de vraag die hem had beziggehouden: „Moeder, hoe is het om te sterven? Moeder, doet het pijn?" De tranen sprongen zijn moeder in de ogen. Ze schoot overeind en vluchtte naar de keuken, net doend of ze iets ging halen. Onderweg deed ze een stil gebed dat de Heer haar zou zeggen wat ze hem moest vertellen, en de Heer zei het. Onmiddelijk wist ze hoe ze het hem moest uitleggen. Toen ze uit de keuken terugkwam zei ze: „Kenneth, weet je nog wel dat je, toen je nog een kleine jongen was, zo ingespannen speelde dat je te moe was om je uit te kleden en dat je dan in het bed van je moeder tuimelde en in slaap viel? 's Morgens werd je dan wakker en tot je grote verbazing merkte je dat je in je eigen bed lag. 's Avonds laat nam je vader je dan in zijn grote, sterke armen om je naar je eigen slaapkamer te brengen.

Kenneth, zoiets is de dood ook; op een morgen worden we gewoon wakker en dan merken we dat we in de kamer zijn waar we thuis horen, omdat de Heer Jezus van ons houdt."

Het stralende gezicht waarmee de jongen naar haar opkeek, zei haar dat er geen angst meer zou zijn, slechts liefde en vertrouwen in zijn hart, terwijl hij op weg was naar zijn Vader in de hemel. Hij stelde verder geen vragen meer, en verscheidene weken later sliep hij in, net zoals zij hem had verteld. Dat is de dood. (Zie: Catherine Marshall: *A Man Called Peter* [New York: McGraw Hill, 1951], blz. 272-273.)

Ja, het leven is eeuwig. De dood is niet het einde. Het is zeer terecht dat wij onze gedachten in deze Paastijd richten op die zo heerlijke gebeurtenis, de verrijzenis van de Heer Jezus Christus.

Zoals ik reeds vele malen dankbaar heb getuigd —

Ik weet dat Jezus de Christus is — de Heiland en Verlosser der wereld — Gods eigen Zoon. Hij werd geboren als het Kindeke van Bethlehem. Hij leefde en werkte onder de mensen. Hij werd op de Calvarieberg gekruisigd. Ten derde dage is Hij wederom opgestaan.

De bedroefde vrouwen bij het graf, die naar Hem vroegen, hoorden de engel verkondigen: „. . . Wat zoekt gij den Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan . . ." (Luk. 24:5-6.) Niets in de geschiedenis evenaart deze dramatische bekendmaking. „Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan."

Geen enkele andere invloed is voor de aarde zo ingrijpend geweest als het leven van Jezus Christus. Wij kun-

nen ons een leven zonder Hem niet voorstellen. Zonder Hem zouden wij verdwalen in een waanzinnig aantal godsdiensten en vormen van aanbidding, zouden wij geboren worden in angst en duisternis in een wereld waar zinnelijkheid en materialisme hoogtij vieren. Wij hebben het doel, dat Hij ons heeft gesteld, nog lang niet bereikt, maar wij mogen het nooit uit het oog verliezen; ook mogen wij niet vergeten dat onze lange tocht opwaarts naar het licht, naar volmaaktheid toe, slechts mogelijk is gemaakt door Zijn leringen, Zijn leven, Zijn dood en Zijn opstanding.

Moge God de dag bespoedigen dat de mensen overal Zijn leringen, Zijn voorbeeld en Zijn goddelijkheid zullen aannemen; ja, dat zij Zijn heerlijke opstanding, die voor ons allen de banden van de dood verbrak, zullen accepteren als werkelijkheid.

Ja, we moeten keer op keer weer leren door het Evangelie der liefde, zoals de Meester het leerde, te aanvaarden en na te leven, en alleen door Zijn wil te doen kunnen wij de banden van onwetendheid en twijfel die ons binden, verbreken. Wij moeten deze eenvoudige, glorierijke waarheid leren, opdat wij nu en in de eeuwigheid de zoete vreugden van de geest kunnen smaken. Ja, onze zegeningen worden vermenigvuldigd naarmate wij onze naaste in Zijn liefde laten delen.

Naarmate wij afdwalen van het pad dat de man uit Galilea voor ons heeft uitgezet, mislukken onze individuele worstelingen om onze werelden te overwinnen. Maar wij hoeven het niet zonder Zijn hulp te stellen. Keer op keer zei Hij tegen Zijn discipelen, en tegen ons allen: „Uw hart worde niet ontroerd . . ."

„Zo gij iets begeren zult in Mijn naam, Ik zal het doen."

„Ik zal u geen wezen laten . . ."

„Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u . . ." (Joh. 14:1, 14, 18, 27.)

Wij voelen dat Zijn troostende Geest aanwezig is in het lieflijke gebed van een kind en in het kalme, vaste geloof van allen die Zijn Evangelie hun leven hebben laten doordringen. Wat is het een ongekend waardevolle gave dat wij Hem mogen kennen door ons eigen gebed, en door de heilige en plechtige getuigenissen van degenen die Hem hebben gezien, Hem hebben gekend, en Zijn tegenwoordigheid hebben gevoeld.

Broeders en zusters, nu Paasmorgen weer voor de deur staat, meer dan negentienhonderd jaar na Zijn opstanding, geef ik u mijn plechtig getuigenis dat ik weet dat Jezus de Christus leeft. Hij werd waarachtig opgewekt uit de doden, zoals dat ook met ons zal gebeuren. Hij is de Opstanding en het Leven.

In de Oude Wereld verscheen Hij na Zijn opstanding aan velen.

En volgens de moderne, schrifturen, die mij heilig zijn, verbleef Hij drie glorierijke dagen voor Hij opvoer ten hemel bij Zijn „andere schapen" hier in Amerika — de Nieuwe Wereld — en Hij leeft vandaag de dag.

Ik citeer uit een visioen dat de profeet Joseph Smith en zijn medewerker Sidney Rigdon op 16 februari 1832 werd gegeven:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vader is —

„Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn." (L. & V. 76:22-24.)

Ja, vrienden, Jezus is de Christus. Hij leeft. Hij verbrak de banden van de dood. Hij is onze Heiland en Verlosser, de waarachtige Zoon Gods.

En Hij zal wederkomen, zoals de Bijbel verklaart: „. . . Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren." (Hand. 1:11.)

Ja, deze Jezus is in onze tijd al naar de aarde gekomen. De verrezen Christus — verheerlijkt, verhoogd, onder de Vader de God dezer wereld — verscheen aan de jonge Joseph Smith in 1820. Deze Jezus, die de God was van Abraham, Izak en Jacob, de God van Mozes, de Schepper van deze aarde, is in onze tijd gekomen. Hij werd door de Vader aan Joseph Smith voorgesteld met deze woorden: *„Dit is Mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!"* (J. Sm. 2:17.)

Het verschijnen aan de jonge profeet van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus is de grootste gebeurtenis die er sinds de opstanding van de Meester in deze wereld heeft plaatsgevonden. Als de herstelde Kerk van Jezus Christus dragen wij dit getuigenis nederig en dankbaar uit aan alle mensen. Deze boodschap is een boodschap voor de wereld. Het is de waarheid, bedoeld voor alle kinderen van onze Vader. Ruim driemiljoen leden van de Kerk overal ter wereld geven dit plechtige getuigenis. Heden ten dage brengen duizenden getrouwe zendelingen in alle landen deze uitermate belangrijke boodschap vrijelijk over de gehele wereld. Jezus is de Christus, de Heiland van de mensheid, de Verlosser van de wereld, waarachtig de Zoon van God, onze Voorspraak bij de Vader.

Vandaag de dag geven twintigduizend zendelingen, als boodschappers van de waarheid, te zamen met de driemiljoen leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — de Mormoonse Kerk — getuigenis van het feit dat God wederom vanuit de hemelen heeft gesproken, dat Jezus Christus wederom aan de mensen verschenen is, dat de opstanding werkelijkheid is.

Vandaag getuig ik tot u van de waarheid van de boodschap die zij verbreiden en ik spreek daarbij mijn plechtig getuigenis uit, in de naam van Jezus Christus. Amen O

1 Marshall, Peter — geb. 1902 in Schotland, overl. 1949 in de V.S.

Waar gaat u werkelijk heen ?

Richard L. Evans

Mijn geliefde broeders en zusters — overal ter wereld. Enkele weken geleden dachten enkelen van ons na over wat de aandacht zou trekken van mensen die voor een drukke luchthaven kwamen — van en naar vele plaatsen reizend en op velerlei doelen gericht. We dachten aan de vaak gestelde vraag: ,Waar zijn we vandaan gekomen? Waarom zijn we hier? Waar gaan we heen? — maar een variatie op een van deze vragen wierp zich op: Waar gaat u *werkelijk* heen? En hieraan hadden wij kunnen toevoegen: Wat wilt u *eigenlijk* precies? Een groot deel van onze tijd gebruiken wij om ons van het een naar het ander te haasten, waarbij wij ons niet altijd afvragen wat wij zouden moeten zijn of wat van het grootste belang is. Soms zetten we onze zinnen op dingen die we naar onze mening moeten hebben, en als we ze eenmaal krijgen merken we dat ze niet zoveel betekenen als we eens dachten.
En zo verstrijken de jaren — en zelfs als we nog jong zijn beginnen we te beseffen dat we ouder worden.

Het is een ontnuchterende gedachte dat: ruim een kwart van dit jaar al voorbij is — waarschijnlijk gedeeltelijk besteed aan het najagen van zaken die niet zoveel ter zake doen —, en dat herinnert ons aan een droom die John Ruskin eens had:
„Ik droomde," zei hij, „dat ik op een kinderfeestje was waar voor alle mogelijke soorten amusement was gezorgd . . . door een verstandige en vriendelijke gastheer . . . De kinderen hadden in tuinen en kamers het rijk alleen, en ze hoefden voor niets anders te zorgen dan de middag zo fijn mogelijk door te brengen. . . Er was muziek . . . er waren allerlei grappige boeken . . . een knutselhoek . . . een tafel beladen met allerlei lekkernijen . . . en alles wat een kind maar leuk kon vinden . . . maar te midden van dit alles bedachten enkele ,handige' kinderen dat ze wel een paar van de koperen kopspijkers wilden hebben waarmee de stoelen waren beslagen, dus ze gingen aan de slag om ze eruit te trekken. Het duurde niet lang of bijna alle kinderen verstuikten hun vingers in hun pogingen om de koperen kopspijkers eruit te trekken. Met wat zij eruit konden trekken waren zij nog niet tevreden, en iedereen wilde er een paar van iemand anders hebben. En uiteindelijk verklaarden de ,handige' en ,verstandige' kinderen dat er die middag eigenlijk niets van belang was, behalve dan het verzamelen van zoveel mogelijk kopspijkers . . . En tenslotte begonnen zij om de kopspijkers te vechten, . . . *ondanks het feit dat zij wisten dat zij zelfs niet één koperen spijker mee naar huis mochten nemen*. . . . Maar nee hoor! Het parool was ,Wie heeft er de meeste spijkers? . . . Ik moet er net zoveel hebben als jij voor ik dit huis verlaat, want anders kan ik onmogelijk met een gerust hart naar huis gaan.' Ten slotte maakten zij zoveel lawaai dat ik wakker werd, en ik dacht bij mijzelf: ,Wat is dat een volkomen verkeerde droom over *kinderen* . . . Zulke dwaze dingen doen kinderen nooit. Dat doen alleen maar grote mensen.",[1]
Welnu, ik heb geen droom gehad zoals die waarover Ruskin vertelde, maar talloze malen heb ik hierover gepeinsd, gebeden en gedacht.

Geliefde jonge vrienden, geliefde oudere vrienden, waar gaat u *werkelijk* naar toe? Wat wilt u *eigenlijk precies*?
Enkele maanden geleden sprak ik tijdens de begrafenisdienst van een dierbare oude vriend. Hij had, naar ik aanneem, weinig van de *dingen* van dit leven, maar ik hoorde zijn kleinzoon zeggen: „Eens in de week kwam Grootvader samen met zijn hele familie — kleinkinderen incluis. Hij onderwees hun het Evangelie. Hij was nooit negatief. Hij sprak altijd woorden van geloof en aanmoediging. Er bestond geen ,generatiekloof'."
En ik dacht hoe gezegend en tevreden ik me zou voelen als een kleinzoon van mij dit oprecht over mij zou kunnen zeggen wanneer dit korte, onzekere leven op zijn eind loopt.
Ik heb gedacht aan plaatsen overal ter wereld waar we geweest zijn, waar honderden miljoenen mensen nooit het voorrecht hebben gehad te leren lezen en schrijven. En toen heb ik gedacht aan andere plaatsen, waar jonge mensen vroegtijdig de school verlaten en hun kansen negeren. Waar denken zij heen te gaan in een wereld die steeds meer scholing, vakbekwaamheid en vaardigheid eist?
Geliefde jonge vrienden, *elke* dag is een deel van de eeuwigheid. Wat hier en nu gebeurt is van eeuwig belang. Ik wil jullie smeken waar jullie ook zijn, jezelf voor te bereiden op kansen die jullie hier en nu wachten, maar tevens op een eeuwige toekomst. „Wat zijn kansen," vroeg George Eliot, „voor de mens die ze niet kan gebruiken?" [2]
De natuurwetten, Gods wetten, de wetten van het leven zijn één en dezelfde en ze zijn voortdurend volledig van kracht. We leven in een heelal van wetten. De lente volgt op de winter. Hierop kunnen we rekenen. De zon zal zich morgenochtend weer op tijd laten zien. Hierop kunnen we rekenen.
En de zedelijke en geestelijke wetten zijn ook volledig van kracht. Hierop kunnen we ook rekenen. Ieder van ons zal zich bewust zijn van de gevolgen van de manier waarop wij leven.
En laat niemand nu zeggen dat gewone mensen ooit het recht of de macht hebben om Gods geboden te herroepen of ze af te schaffen — geboden die zo praktisch en essentieel zijn, een deel van het leven, omdat ze te maken hebben met gezondheid en geluk en vrede, met eerlijkheid en zedelijkheid en reinheid, en uitmuntendheid en alle andere dingen die met het leven te maken hebben. Als iemand jullie geliefde jonge vrienden, vertelt dat je de geboden van God naast je neer kunt leggen zonder je bewust te zijn van de gevolgen — als iemand jullie *dat* wijsmaakt, weet dan dat je luistert naar iemand die er niets van weet of die de waarheid niet spreekt.
Deze denkvermogens, deze lichamen die God heeft gegeven, met hun wonderschone lichamelijke werking, moeten een sterfelijk leven lang meegaan — en de zintuigen beschadigen of verdoven, hun lichamelijke functie verstoren, of ze misbruiken of onvoldoende verzorgen — toegeven aan geestverwoestende stoffen die het lichaam vernietigen, het denken versuffen, is een dwaze, zondige onwijsheid. Alles wat niet goed is voor de mens, moet de mens niet gebruiken of doen. Maar niet alleen lichamelijke kastijding vloeit voort uit het afwijken van de wetten van het leven, maar ook mentale en

geestelijke straf en innerlijke zieleangst. Zoals Juvenal eens heeft gezegd: „De allerergste straf is dat geen enkele schuldige mens door het gerechtshof van zijn eigen geweten wordt vrijgesproken." [3]

Ja, we horen te leven zoals we horen te leven, en niet alleen om God te behagen, ook niet alleen omdat onze ouders het prettig zullen vinden, maar als goede dienst aan onszelf — want elk gebod, elke eis die God stelt, dient tot *ons* geluk, tot *onze* gezondheid en tot *onze* gemoedsrust en vooruitgang. O, geliefde jonge vrienden, zelfs uit eigenbelang is het verstandig de geboden te onderhouden die God heeft gegeven.

Naast de lichamelijke kant moeten wij ons ook bekommeren om de vervuiling van het denken en de ziel — we moeten oppassen voor de leveranciers en exploiteurs van pornografie, die met winstbejag of met andere doeleinden de mensen vergiftigen met smerige, kleinerende prentjes en artikelen.

Ach, wij zouden natuurlijk alle beschikbare middelen aan moeten wenden om zulk kwaad terug te drijven — een kwaad dat zichzelf nooit beperkingen zal opleggen —, maar wel steeds doordringender en boosaardiger zal worden zolang wij het daartoe de kans geven.

Wij zijn verplicht kinderen in hun onschuld en eerlijkheid te beschermen. En laat er naast de steeds luider wordende stemmen die opgaan om de materiële vervuiling op te ruimen evenveel bezorgdheid zijn om de vervuiling van denken, handelwijzen en zeden. Onze bezorgdheid om de materiële vervuiling is zeer zeker niet dringender dan onze ongerustheid om de vervuiling van het menselijk denken en de menselijke ziel.

Als wij dan vorderen op de levensweg, moeten wij twee dingen in ogenschouw nemen: de macht van het voorkomen en de macht van het berouw.

Waarom zou men tegen de wetten van het leven ingaan? Waarom zou men zich hals over kop in slechte gezondheid en een ongelukkig leven storten? Waarom zou men tegen het geweten in leven? Denkt u eens aan het verdriet en de verspilling en het berouw die voorkomen konden worden door te leven zoals we behoren te leven. Niemand kan aan de gevolgen ontkomen. Cecil B. Demille drukte het zo uit: Wij kunnen de . . . geboden niet overtreden. Wij kunnen alleen onszelf daardoor te gronde richten." [4] Laten wij toch in ons denken en leven en onderwijzen de macht van het voorkomen waarmaken. „Als het niet goed is," zei Marcus Antonius, „doe het dan *niet*; als het niet waar is, zeg het dan *niet*." [5]

Maar voor zover wij hierin niet geslaagd zijn (en de hemel helpe ons er wel in te slagen), moeten wij ons met geheel ons hart wenden tot de macht van het berouw.

De zware last van de zonde is een te zware last. Ik heb president Lee horen zeggen dat de zwaarste last op de hele wereld de last van de zonde is. Het is niet prettig aan te moeten zien hoe sommige mensen — jong en oud — in zielsangst verkeren doordat zij die last dragen, de hemel om vergeving smekend omdat zij niet anders gehandeld hebben.

Maar Gode zij dank voor het beginsel van berouw, voor een Vader Die onze begrijpt en Die ons verzekert dat Hij ons berouw zal accepteren zolang het berouw oprecht is. Dit zei Hij:

„Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet hij zal ze belijden en *verzaken*.

„. . . hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer." (LV 58:42,43. Cursivering van de schrijver.)

Hier kunt u zeker van zijn. Keer u toch af van de wegen die u leiden naar de plaats waar u niet werkelijk naar toe wilt gaan. Wend u naar wat u vrede en zelfrespect en reinheid en een gerust geweten zal brengen.

Ik pretendeer niet dat ik hèt rooster van de plannen en bedoelingen van onze Vader ken, maar ik weet wel dat voor ieder van ons het moment om zich te bekeren en op weg te gaan naar de plaats waaë we heen behoren te gaan niet later is dan nu.

Waar gaan wij *werkelijk* heen? Nu wij weer de tijd naderen waarin wij de komst van onze levende Heer en Heiland gedenken, zouden wij er goed aan doen te denken aan het goddelijke plan en doel dat ons te rechter tijd van dit snel voorbij gaande leven zal brengen naar een werkelijk en persoonlijk eeuwig leven, met onbegrensde eeuwige mogelijkheden, en met degenen die ons dierbaar zijn, voor altijd, voor eeuwig. Dit is het plan en de bedoeling van onze Vader. Daarom doet het er wel degelijk toe waar we naar toe gaan en daarom hebben we Zijn Evangelie nodig om ons duidelijk te maken hoe wij daar kunnen komen.

Gode zij dank voor Zijn openbaringen aan Zijn profeten, in het verleden en in deze tijd, en Gode zij dank dat Hij ons niet alleen laat. Hij heeft ons meer gezegd dan we ooit in ons leven hebben waar gemaakt, en Hij zal ons nog meer zeggen naarmate wij Hem dienen en Zijn geboden onderhouden.

Ik geef u, mijn geliefde vrienden overal, mijn getuigenis mee dat God leeft, dezelfde God en Vader Die ons naar Zijn eigen beeld geschapen heeft; dat Hij Zijn goddelijke Zoon, onze Heiland, heeft gezonden om ons te verlossen van de dood; dat de hemelen zijn geopend en dat de volheid van het Evangelie weer bekend is gemaakt om ieder van ons te verlossen en te verhogen als wij daartoe bereid zijn, en dat is Gods bedoeling: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven tot stand te brengen.

Ik weet dat mijn Verlosser leeft, en ik bid dat Zijn vrede en zegen met alle mensen, overal, mogen zijn. In de naam van onze Heer en Heiland, Jezus de Christus. Amen.

[1] John Ruskin — Engels recensent en schrijver (1819-1900): „Little Brass Nails."

[2] George Eliot — pseudoniem van Mary Ann Evans, Engelse romanschrijfster (1819-1880): *Scenes form Clerical Life: Amos Barton*.

[3] Decimus Junius Juvenalis Juvenal — Romeins satirisch schrijver (60-140): *Satires, xiii*.

[4] Cecil Blount DeMille — filmproducent en schrijver (1881-1959): „Brigham Young University Commencement Address, 1957". (Inauguratierede Brigham Young Universiteit, 1957.)

[5] Marcus Aurelius Antonius — Romeins keizer (121-180): *Meditaties*, boek xii, par. 17, r. 68

Zo de Heere het huis niet bouwt ...

GORDON B. HINCKLEY

Mijn geliefde broeders en zusters, nederig vraag ik om de leiding van de Heilige Geest.

Dit is april, de prachtige tijd van het jaar waarin de natuur weer tot leven komt. Het is een tijd vol beloften, een tijd vol schoonheid. Het is een tijd om verliefd te worden.

Vanmorgen zag ik een knappe jongeman en een mooi meisje hand in hand naar dit gebouw lopen, zij met een diamant aan haar vinger, en ik vermoed dat zij wel gauw getrouwd zullen zijn, zoals tienduizenden anderen wanneer april overgaat in mei, en mei in juni.

En toen herinnerde ik me net zo'n paar dat mij enkele jaren geleden vroeg hun huwelijksplechtigheid te leiden. Ik zal ze Tim en Sue moemen. Deze man en vrouw waren veelbelovende mensen. Beiden kwamen uit een goed gezin. Ze hadden een goede opleiding genoten. Zij verklaarden dat zij zielsveel van elkaar hielden. De plechtigheid was er een die onvergetelijk had moeten zijn, met eeuwige zegeningen die werden uitgesproken onder het gezag van het priesterschap van God.

De jaren verstreken en in dit gezin zijn drie kinderen geboren. Zo van buitenaf gezien was dit een gelukkig gezin, maar onlangs kwamen Tim en Sue me weer opzoeken, deze keer apart. Er werd niet geglimlacht, er waren alleen tranen. Ze kwamen om over echtscheiding te spreken. Liefdevolle woorden, die eens in volle ernst werden gesproken, hadden nu plaats gemaakt voor beschuldigende woorden. Het was ongelofelijk. Het leek op een kwaadaardige maartse storm die de warmte van de eerste zachte lentedag overviel.

„En de kinderen dan?" vroeg ik. Sue antwoordde dat ze scheiding prefereerde boven het blootstellen van de kinderen aan hun aanhoudend geruzie. De kinderen, zei ze, waren oud genoeg om te voelen hoe gemeen die twistgesprekken waren. Ze waren gevoelig genoeg om diepe wonden op te lopen die lelijke littekens zouden achterlaten.

Wat was er met Tim en Sue gebeurd? Wat gebeurt er met tienduizenden mensen als zij? Waarom eindigt in dit land toch ongeveer één op de drie of vier huwelijken in een echtscheiding?

In de Verenigde Staten scheiden per jaar ongeveer 400.000 echtparen. Dit zijn de ouders van meer dan een half miljoen kinderen. Meer dan zes miljoen volwassenen in dit land zijn nu wettelijk gescheiden of gescheiden van tafel en bed.

Zelfs in landen waar echtscheiding moeilijk, zo niet onmogelijk is, is deze zelfde kwaal duidelijk aanwezig; dezelfde sarrende, verterende boosaardigheid van huiselijke ellende, van vervreemding, van verlaten of verlaten worden en van immorele of onwettige verhoudingen.

Hier ligt een van de tragische oorzaken van de groeiende misdadigheid onder de jeugd; letterlijk miljoenen kinderen uit gezinnen zonder ouderliefde en derhalve bijzonder weinig geborgenheid voor de kinderen. Hier ligt de wortel van ons omhoog schietende budget voor sociale zaken, dat miljarden van ons kapitaal opslokt. Hier wordt het door God in den beginne ingestelde soort gezin verloochend. Dit is hartverscheurende ellende en mislukking.

Over dit probleem wil ik nu niet verder uitwijden. Het is helaas maar al te duidelijk. Ik zeg liever iets over de manier waarop dergelijke tragedies voorkomen kunnen worden.

Voor diegenen onder u die met een verheugd hart dromen van huwelijk en het stichten van een gezin, wil ik herhalen wat er eeuwen geleden is gezegd: „Zo de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden daaraan . . ." (Ps. 127:1.)

Mag ik u in enkele woorden vier hoekstenen aanraden waarop u dit huis kunt bouwen? Er zijn er nog meer, maar ik wil graag op deze de nadruk leggen. Ik heb ze uit het Evangelie van Jezus Christus gelicht. Ze zijn niet moeilijk te begrijpen, en ook niet moeilijk na te volgen. Ik geef u zonder aarzelen de belofte dat de gevaren van uw huwelijksleven kleiner zullen zijn, uw liefde voor elkaar met de jaren zal groeien, u het leven van uw kinderen en uw kindskinderen zult zegenen, en dat u in dit leven geluk en in het eeuwige leven ongekende vreugde zult beleven, als u het huis van uw dromen op deze fundering bouwt.

De eerste steen noem ik *respect voor elkaar,* het soort respect waarmee men zijn levensgezel als de dierbaarste vriend op aarde beschouwt, en niet als een bezit of een roerend goed dat men kan dwingen of verplichten zich te gedragen naar de zelfzuchtige grillen van het ogenblik.

Pearl S. Buck [1] merkt op: „Liefde kun je niet dwingen . . .Zij komt uit de hemel, ongevraagd en onverwacht. (*The Treasure Chest,* blz. 165.)

Dit respect spruit voort uit de erkenning van het feit dat ieder van ons een zoon of dochter van God is, gezegend met een deel van Zijn goddelijke aard; dat iedereen een individu is met het recht om zich te uiten en zijn eigen talenten te ontwikkelen, iemand die verdraagzaamheid, geduld, begrip, hoffelijkheid, wellevendheid verdient. De ware liefde is niet zozeer een kwestie van romantiek, maar wel van uiterste zorg voor het welzijn van de levensgezel.

Het gezelschap van de huwelijkspartner heeft de neiging alledaags en zelfs saai te worden. Ik ken geen betere manier om het op een hoogstaand en inspirerend peil te houden dan dat de man af en toe nadenkt over het feit dat de hulpe aan zijn zijde een dochter van God is, die met hem werkt aan het grootse scheppingsproces van het bewerkstelligen van Zijn eeuwige doelstellingen. Voor de vrouw ken ik geen doeltreffender manier waarop zij de stralende liefde voor haar man in leven kan houden, dan door te zoeken naar de goddelijke eigenschappen die het deel zijn van elke zoon van onze Vader en die opgewekt kunnen worden door respect, bewondering en aanmoediging, en door die eigenschappen ook te benadrukken. Juist het proces van daden van deze aard zal voortdurend belonende waardering voor elkaar kweken.

Het tweede punt dat ik wil noemen is iets heel eenvoudigs, maar ik beschouw het als het meest fundamentele. Bij gebrek aan een betere term noem ik het *het zachte antwoord.*

Vroeger werd al gezegd dat „een zacht antwoord keert de grimmlgheid af." (Spr. 15:1.)

Zelden krijgen we met moeilijkheden te kampen wanneer we zacht spreken. Pas wanneer we onze stem verheffen vliegen de vonken over en weer en worden minuscule mugjes enorme olifanten van wrevel. Voor mij heeft de beschrijving van de wedstrijd tussen de profeet Elia en de Baäl-priesters altijd iets kenmerkends gehad. De Schrift vermeldt: „. . . een grote en sterke wind, scheurende de bergen, en brekende de steenrotsen (ging voorbij) voor den Heere henen; doch de Heere was in den wind niet; en na dezen wind een aardbeving; de Heere was ook in de aardbeving niet;

„En na de aardbeving een vuur; de Heere was ook in het vuur niet; en na het vuur het suizen van een zachte stilte." (I Kon. 19:11-12.)

De stem van de hemel is als het suizen van een zachte stilte; zo ook is de stem van huiselijke vrede een rustige stem.

Binnen het huwelijk bestaat een behoefte aan een grote hoeveelheid discipline – niet van de levensgezel, maar van uzelf.

Ik ken maar weinig uitspraken die zoveel betekenen voor vaders en aanstaande vaders als deze raad van president David O. McKay: „Een vader kan voor zijn kinderen niets doen dat grootser is dan hen laten voelen dat hij van hun moeder houdt."

Hoeveel prachtiger moet dan wel de vrede in de gezinnen van de mensen zijn, hoeveel groter de geborgenheid in het leven van de kinderen, hoeveel minder echtscheidingen en ellende, hoeveel meer blijdschap en vreugde en liefde zou er dan niet zijn, als man en vrouw de discipline om zacht tegen elkaar te spreken zouden aankweken, en als zij beiden zo tegen hun kinderen zouden spreken!

Paulus zei: „. . . gij vaders, verwekt uw kinderen niet tot toorn . . ." (Efe. 6:4.)

Nogmaals: de stem van huiselijke vrede is een zachte stem.

En dan nu de derde hoeksteen waarop een hecht en gelukkig gezin kan bouwen. Deze steen noem ik *eerlijkheid jegens God en jegens elkaar.*

Een wijze man, die een jarenlange ervaring had als jurist, als raadgever en als kerkelijk leider vertelde mij eens dat hij ervan overtuigd was, dat geld waarschijnlijk de belangrijkste factor is bij gespannen huwelijksverhoudingen en de tragische gevolgen ervan.

Mijn jonge vriend, over wie ik het reeds eerder had, beschuldigde zijn vrouw ervan dat zij hun inkomen verkwistte en buitensporige uitgaven deed. Vol bitterheid vertelde zij me dat hij gierig was en zijn gezin niet goed onderhield. Hun gekibbel over dubbeltjes had hun liefde aangetast.

Ik ben ervan overtuigd dat er geen betere discipline noch een vruchtbaarder zegening bestaat voor hen die een gezin willen stichten dan het opvolgen van de geboden die het oude Israël kreeg bij monde van de profeet Maleachi: Brengt al de tienden in het schathuis, . . . en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen." (Mal. 3:10.)

Het huwelijk brengt gewoonlijk veel verplichtingen met zich mee. U, mijn jonge vrienden, zou ik willen voorstellen dat u eerst uw verplichting eerlijk jegens God te leven door uw tienden en gaven te betalen nakomt. U zult Zijn zegeningen nodig hebben; o, wat zult u ze hard nodig hebben! Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat Hij doet wat Hij heeft beloofd. Een van deze zegeningen is vrede in het gezin en liefde in het hart.

Als u met discipline uw geld uitgeeft, te beginnen met uw verplichtingen jegens uw Vader in de hemel, zal de woekerende zelfzuchtigheid die in het gezinsleven tot zoveel spanningen kan leiden uit uw leven verdwijnen, want indien u deelt met de Heer, Die u niet kunt zien, zult u edelmoediger, eerlijker en guller delen met de mensen die u wel ziet. Als u eerlijk leeft met God, zult u geneigd zijn eerlijk met elkaar te leven.

Nu wil ik u tot slot, als vierde hoeksteen, het *gezinsgebed* aanbevelen.

Ik ken geen enkele gewoonte die een heilzamer invloed op uw leven zal hebben dan de gewoonte aan het begin en eind van elke dag samen te knielen. Op de een of andere manier worden de stormpjes die in elk huwelijk schijnen op te steken gestild, wanneer u de Heer op de knieën, en in elkaars bijzijn, dankt voor elkaar, en dan samen om Zijn zegen in uw leven vraagt, in uw gezin, voor hen die u dierbaar zijn en voor uw dromen.

Dan zal God uw metgezel zijn, en uw dagelijkse gesprekken met Hem zullen vrede brengen in uw hart en vreug-

de in uw leven die uit geen enkele andere bron geput kan worden. Uw samenzijn zal met de jaren lieflijker worden, uw liefde zal sterker worden. Uw waardering voor elkaar zal groeien.
Uw kinderen kennen dan de geborgenheid van een thuis waar de Geest des Heren woont. In dat thuis roept u ze bij elkaar, zoals de Kerk aanraadt, en onderwijst hen in liefde. Zij kennen dan ouders die elkaar respecteren, en in hun hart zal ook respect groeien. Zij zullen de veiligheid ervaren van het zachte woord, en de stormen in hun eigen leven zullen gaan liggen. Dan weten zij dat ze een vader en een moeder hebben die eerlijk met God leven, ook eerlijk met elkaar leven en met hun medemensen. Zij zullen opgroeien met zin voor waardering, want zij hebben hun ouders in het gebed hun dankbaarheid voor grote en kleine zegeningen horen uitspreken. Zij zullen volwassen worden met geloof in de levende God.
De engel der verwoesting, (zie L. en V. 89:21.) die huiselijke verbittering brengt, zal aan u voorbijgaan, en u zult uw hele leven, dat tot in alle eeuwigheid kan voortduren, vrede en liefde kennen. Ik kan u geen grotere zegen toewensen, en hierom bid ik nederig ten behoeve van u, in de naam van Jezus Christus. Amen. O

1) Buck, Pearl S. - Amerkaans schrijfster, geb. 1892.

Goed gekozen visuele hulpmiddelen vormen het geheim voor geslaagd les geven

Howard W. Hunter

Zakenmensen vertellen ons dat hun kopers bij het doen van inkopen worden beïnvloed door de wijze waarop de artikelen worden uitgestald en door de wijze waarop zij zijn verpakt. De kleur, de aantrekkelijkheid en de vorm van de verpakking hebben hun uitwerking op het besluit van de klant om te kopen. De visuele voorstelling maakt of breekt de verkoop. Bijna iedereen houdt van een coupe ijs, maar zoiets wordt dikwijls aantrekkelijker gemaakt door er langs de kanten vloeibare chocolade af te laten lopen, er een lik slagroom op te doen, er wat gehakte noten overheen te strooien en er een kers op te leggen. Onze ogen gaan wijder open en we smakken met de lippen bij elke volgende lekkernij die eraan wordt toegevoegd. Hetzelfde beginsel is van toepassing op het les geven. Goede visuele hulpmiddelen en lesboeken bevorderen de belangstelling en dragen bij tot het leerproces. Onze mediatheken zijn opgericht en zijn voorzien van middelen, die door de leerkrachten van de kerk bij het onderricht in het evangelie behoren te worden gebruikt. Het doel is meer belangstelling voor de lessen op te wekken, om ze op de aantrekkelijkste wijze uit te stallen, om het begrip te „verkopen" en het „zichtbaar" te maken. De mediatheken voegen de chocolade en de noten aan het les geven toe en leggen er de kers op. Het onderricht mag uitstekend zijn, maar de middelen uit de mediatheek maken het beter. Abstracte begrippen kunnen moeilijk te begrijpen zijn, maar wanneer de dingen de cursisten aanschouwelijk worden gemaakt, nemen zij ze beter op.

Een bespreking over de reizen van Paulus door het oude gedeelte van de wereld is interessant. Toch zijn namen als Cyprus, Galatië, Macedonië, Efeze, Tessalonië dikwijls vage begrippen voor ons. Stel u een leerkracht voor die met enthousiaste cursisten rond een grote gekleurde landkaart is gezeten. Tijdens het vertellen van het verhaal plaatsen zij spelden op de plaatsen welke Paulus bezocht, en bevestigen dan draden van verschillende kleur aan de spelden om zijn verschillende zendingsreizen zichtbaar voor te stellen, ook zijn laatste reis, naar Rome. Nu wordt de les boeiend. Eén plaatje is duizend woorden waard. Adverteerders weten dit, zakenmensen weten dit, maar niemand weet het beter dan de leerkracht die het beste voor heeft met zijn of haar cursisten.

De Heer heeft zich in onze dagen duidelijk uitgedrukt ten aanzien van de verantwoordelijkheid van de priesterschapsdragers bij het onderwijzen van het evangelie. De kerk was nog geen jaar oud toen de Heer bij monde van de profeet Joseph Smith te Kirtland een openbaring gaf in welke het onderricht met de volgende bewoordingen werd vermeld:

„En de ouderlingen, priesters en leraars dezer kerk moeten de beginselen van Mijn evangelie onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan, waarin de volheid van het evangelie is vervat.

En zij moeten de verbonden en artikelen der kerk in acht nemen en nakomen, en deze zullen hun leringen zijn, zoals zij door de Geest zullen worden geleid." (LV 42:12, 13.)

Als wij deze afdeling achtentachtig van de Leer en Verbonden doornemen, dan treffen wij de volgende uitspraak van de Heer aan:

„En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof." (LV 88: 118.)

Na dit gebod om elkander te onderwijzen, om wijsheid uit de beste boeken te zoeken en wetenschap te zoeken, deed de Heer verdere aanwijzingen en gaf met weinige

woorden in overweging om programma's vast te stellen voor het ten uitvoer brengen van deze verantwoordelijkheden. Hij zei op de volgende wijze hoe dit behoorde te worden gedaan:

„Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp." (LV 88:119.)

Als wij elkaar willen onderwijzen, als wij door studie en geloof wijsheid en geloof willen zoeken, dan moeten wij elk noodzakelijk voorwerp organiseren en vervaardigen. Deze woorden vormen de grondslag voor de mediatheek: „Elk noodzakelijk voorwerp te vervaardigen" voor beter onderricht.

Uit de schriften die ik zojuist heb aangehaald en de vele andere die nog zouden kunnen worden vermeld, worden verschillende punten overduidelijk:

1. Elke priesterschapsdrager moet het evangelie in zijn arbeidsveld door lering en voorbeeld onderwijzen. Dit betekent dat hij behoort te onderwijzen door een voorbeeld te zijn in het naleven van het evangelie en ook door woorden, ervaring in onderricht en door gebruik te maken van middelen.
2. Elke priesterschapsdrager moet zich met studie, gebed en geloof voorbereiden om een goede leerkracht te zijn.
3. Elke priesterschapsdrager behoort de leiding van de Geest te zoeken voor zijn eigen leven, en om hem te inspireren bij het geven van zijn lessen.
4. Elke drager van het priesterschap heeft een heilig rentmeesterschap in Gods koninkrijk. Onze tijd, onze talenten, ons bezit, onze roepingen in het priesterschap maken deel van dit rentmeesterschap uit.

Aldus worden wij in onze taak als leerkracht gezegend met de gelegenheid actief mee te werken aan het plan Gods tot redding van mensenzielen.

Terwijl wij dienen groeien wij in onze roepingen en zijn wij volledig verantwoordelijk voor ons rentmeesterschap, als wij worden geroepen dit op ons te nemen. Het mediatheekprogramma is ontworpen om ons te helpen bij het doeltreffender uitoefenen van onze verantwoordelijkheid als leerkracht.

Het comité voor de coördinatie van het kerkelijk mediatheekwezen werd in 1968 op aanwijzing van het Eerste Presidium opgericht en het heeft tot taak de werkwijze en de gang van zaken, die moet worden gevolgd, te coördineren van het mediatheekwezen in de kerk. Dit comité oefent toezicht uit op het mediatheekprogramma, dat enige jaren geleden van kracht is geworden. Bijzonderheden over het programma werden in de eerste zes maanden van 1970 naar alle vestigingsgebieden van de kerk verzonden. Een aantal publikaties zijn uitgegeven met betrekking tot de instelling en werkwijze van het programma. Deze publiktaties zijn het Mediatheekbulletin, het Handboek voor de mediatheek, (PH LI 0104 DU) en het Technisch handboek voor de mediatheek (VY LS 0248 DU).

Laat mij nog even in het kort de belangrijkste instructies, het toezicht en hoofdpunten van het programma herhalen.

1. Het Eerste Presidium bepaalde dat er een mediatheek in iedere vergaderplaats van de kerk zou zijn. In ieder kerkgebouw zal, ongeacht het aantal wijken of gemeenten dat in het gebouw vergadert, slechts één mediatheek zijn. Plannen voor en gedetailleerde gegevens over een dergelijke kamer kunnen bij het kerkbouwbureau van de kerk worden verkregen. Er staan vijf verschillende plannen ter beschikking hetgeen mogelijk maakt dat er een mediatheek in ieder type kerkgebouw kan worden ingericht.
2. De verantwoordelijkheid berust bij de ringpresident, wanneer het programma op een ring betrekking heeft. De ringpresident stelt daartoe een opziener van het mediatheekwezen in de ring aan.
3. Een mediathecaris is belast met het toezicht over de mediatheek. Mede-mediathecarissen worden geroepen als meer dan één wijk of gemeente het gebouw gebruikt. Mediatheekassistenten voor hulp aan op zichzelf staande organisaties kunnen worden geroepen als lid van de mediatheekstaf.
4. De mediatheek moet alle uitrustingen en lesboeken bevatten die nodig zijn voor een goede wijze van les geven. In de kamer moeten films, dia's, een overheadprojector, taperecorders en platenspelers worden opgenomen; alsmede een stencilmachine, een scherm, een plakpers en andere middelen naar behoefte. Tot de nodige instructiemiddelen behoren boeken, tijdschriften, lesboeken, muziek, gedrukte artikelen, platen, overzichten, landkaarten, dia's, filmstrips, transparanten voor de overheadprojector, films en andere leermiddelen, middelen die de leerkrachten kunnen gebruiken.

Het mediatheekprogramma is nu een blijvend programma van de kerk. Het beoogt bij te dragen tot beter onderwijs in de beginselen van het evangelie. De kwaliteit van het onderwijs zal door de invoering van deze mediatheek met instructiemiddelen belangrijk verbeteren en voorzien in een behoefte voor iedere vergaderplaats. De in 1971 aan de vergadering van regionale vertegenwoordigers van de Twaalven aangeboden overzichten toonden aan dat 72% van de vergaderplaatsen nu over een mediatheek beschikt. Wij dringen er ten sterkste op aan, dat zij die daartoe nog geen stappen hebben ondernomen, nu ten spoedigste een mediatheek zullen organiseren.

Nu komen wij tot het gedeelte van het programma dat de mediatheek tot een onmisbaar deel van het onderwijs maakt. Het boekje dat ik nu in mijn hand houd komt net van de pers. U bent niet dichtbij genoeg om de inhoud te kunnen lezen, maar deze zal ik u uitleggen. Dit is het Leermiddelenregister (bestelnummer PB LI 0001 DU). In deze uitgave staan verkleinde afbeeldingen van alle platen, die betrekking hebben op alle onderwerpen, die op het ogenblik in de klassen van de priesterschap en de hulporganisaties worden onderwezen, zo ook van de onderwerpen die het komende jaar zullen worden onderwezen. Alle pakketten met platen voor de lessen in 1972/1973 moeten als vervallen worden beschouwd en het is nodig dat middelen, die gewoonlijk per pakket worden toegezonden, nu via de mediatheek worden besteld en

opgeborgen en voor gebruik in de klassen in omloop worden gebracht.

In deze catalogus heeft iedere plaat een vast nummer gekregen. Zij moeten bij het distributiecentrum worden besteld onder vermelding van dat nummer en ook onder dit nummer in de mediatheek worden opgeborgen. De lesboeken verwijzen in iedere les met dit vaste nummer naar de leermiddelen die gebruikt moeten worden. Het register is verkrijgbaar voor de mediatheken en voor alle leerkrachten. De samenstellers van de lessen hebben de beschikking over deze vaste nummers wanneer zij hun lessen voorbereiden. Zij kunnen derhalve de instructiemiddelen vermelden die in de mediatheek af te halen zijn. Met dit vaste nummer zal in de lessen naar deze visuele hulpmiddelen worden verwezen.

Het Leermiddelen register is losbladig zodat het kan worden uitgebreid met opgaven van aanvullende middelen voor toekomstige lessen. Vele andere soorten materialen, nodig bij het les geven, zullen eveneens worden toegevoegd, bij voorbeeld transparanten voor de overheadprojector- films, filmstrips, dia's, tapes en andere middelen. Dit is een boeiend programma, een programma dat de leerkrachten de broodnodige hulp zal verschaffen om tot goed onderricht te komen. De goed georganiseerde, goed bevoorrade en met bekwame werkers opererende mediatheek zal de energiebron worden voor een hoger peil van onderricht in de wijk of gemeente. U zult nu kunnen zien waarom het zo belangrijk is om in elk kerkgebouw voort te gaan om elk „noodzakelijk voorwerp te vervaardigen," zoals het wordt genoemd in de openbaring des Heren, ten einde te komen tot een de gehele kerk omvattend, uniform systeem van les geven ten behoeve van de priesterschap en de hulporganisaties. Wij moedigen ieder lid van de priesterschap aan om gebruik te maken van de mediatheek in zijn kerkgebouw. Het doel hiervan is om u, zowel als de zusters die de functie van leerkracht in de kerk vervullen, te voorzien van media en uitrusting om de kwaliteit van het les geven te verhogen.

Ik getuig tot u dat het mediatheekprogramma door God geïnspireerd is. Het wordt geleid door de hand van onze hemelse Vader ten einde het onderricht in de kerk doeltreffender te maken. Omdat het de boodschappen van het evangelie van onmisbaar belang in ons leven maakt, heeft het de directe belofte om de activiteit van alle leden van de kerk te bevorderen. Ik bid dat wij succes mogen hebben met ons pogen om „elk noodzakelijk voorwerp te vervaardigen," in de naam van Jezus Christus. Amen.

Stemmen uit het verleden, het heden en de toekomst

SPENCER W. KIMBALL

Geliefde broeders, zusters en vrienden, ik onderschrijf volledig alles wat president Smith zoeven heeft gezegd, en ik getuig dat hij Gods profeet op aarde is in deze tijd.

De geschiedenis herhaalt zichzelf, en we hoeven alleen maar naar het verleden te kijken om de oplossingen voor het heden en de toekomst te zien. De Korinthiërs schenen met dezelfde tegenstrijdige boodschappen moeite te hebben als wij in onze tijd horen. Paulus zei u:

„Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot den krijg bereiden?

„. . . Want gij zult zijn als die in de lucht spreekt.

„Er zijn . . . zovele soorten van stemmen in de wereld, en geen derzelve is zonder stem." (1 Kor. 14:8-10.)

De stem van Paulus was indrukwekkend, machtig en sterk, en werd in de tussenliggende eeuwen nooit het zwijgen opgelegd.

Overal om ons heen zijn *stemmen*. Sommige zijn scherp en schor, andere lieflijk en doordringend.

In de openbaringen van Paulus kwamen visioenen van deze laatste dagen voor. Zijn stem zegt:

„. . . in de laatste tijden zullen sommigen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen: „Door geveinsdheid der leugensprekers, hebbende hun eigen geweten als met een brandijzer toegeschroeid;

„Verbiedende te huwelijken, gebiedende van spijzen te onthouden . . ." (1 Tim. 4:1-3.)

Alweer stemmen! Krakende stemmen die „leerstellingen der duivelen" verkondigen, die zeggen dat er geen zonde is; er is geen duivel; er is geen God. Ze zeggen dat wij moeten (zie Luk. 12:19.) „eten, drinken en vrolijk zijn" als de mensen van voor de zondvloed, die niet geloofden dat er ooit een zondvloed zou komen.

Veel stemmen van verleidende geesten bepleiten lichamelijke genoegens en onbeperkte lichamelijke bevrediging. Onze wereld lijkt nu zeer veel op de wereld in de tijd van de Nephitische profeet, die zei:"' . . . zonder de gebeden der rechtvaardigen . . . zoudt gij nu met totale verdelging worden hezocht . . ." (Alma 10:22). Natuurlijk, er zijn vele, vele rechtvaardigen en gelovigen die alle geboden naleven en wier levenswijze en gebeden de wereld voor de ondergang behoeden.

Wij leven in de laatste dagen, en die zijn hachelijk en beangstigend. De schaduwen worden dieper en de nacht glijdt nader tot hij ons omringt.

De heldere stem van Paulus:

„. . . in de laatste dagen zullen ontstaan zware tijden.

„Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelven, geldgierig, . . . lasteraars, den ouderen ongehoorzaam, onheilig.

„Zonder natuurlijke liefde, . . . onmatig, . . . meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods." (II Tim. 3:1-4.)
Een vooraanstaand journalist schreef over onze tijd: „Eén ding is zeker. Wij krijgen niet eeuwen de tijd om op ons gemak en zonder pijn te vergaan. Wij hebben nu een gewetenloze, meedogenloze, ruwe en zelfverzekerde vijand . . . (die gelooft) dat wij in een vergevorderde staat van moreel verval verkeren . . . (en) . . . bijna rijp om gedood te worden." (Jenkin Lloyd Jones: *Human Events*, 24 november, 1961).
Onlangs reageerden mensen op straat op de vraag: „Is kuisheid uit de mode?" De antwoorden: „De zeden veranderen; maagdelijkheid is aan het verdwijnen. *Liefde is in." „Maagden zijn eigenlijk maar engerds." „Tegenwoordig zijn er maar weinig mensen die deugdzaam zijn." Een meisje zei: „Kuisheid is ouderwets omdat de mensen in deze verlichte tijd vrijer zijn."*
Jazeker; vrij om te zondigen; vrij om wetten te schenden. Vrij om geslachtsziekten op te lopen. Vrij om het leven te bekorten; vrij om God te verloochenen; vrij om vrij te zijn van alle vrijheid. Wij zien onze wereld wegzinken in de diepten van het verderf. Elke door Paulus genoemde zonde viert hoogtij in onze maatschappij.
Mannen en vrouwen zijn „liefhebbers van zichzelven." Zij beroemen zich op hun prestaties. Zij vloeken. Zij spotten. Nog een zonde is het feit dat kinderen hun ouders niet gehoorzamen en dat ouders de wet niet gehoorzamen. Velen ontbreekt het aan natuurlijke liefde, en dat komt neer op het ruïneren van het gezinsleven, omdat zij hun zelfzuchtige behoeften willen bevredigen.

Er zijn miljoenen verdorvenen die hun natuurlijke liefde laten varen en aan verkering en normale huwelijksrelaties voorbij gaan. Deze handelwijze breidt zich uit als een heidebrand en verandert onze wereld. Zij koesteren geen „natuurlijke liefde" voor God, voor hun echtgenoten, en zelfs niet voor hun kinderen. Paulus spreekt over matigheid — een woord dat in onze wereld bijna vergeten is. Toch betekent het volgens het woordenboek nog steeds zelfbeheersing, vooral aangaande sex. Vele goede mensen die worden beïnvloed door de vrijpostige krachten van deze zijde, proberen nu de echtgenote of echtgenoot chirurgische ingrepen te laten ondergaan om zwangerschap te voorkomen en toe te geven aan de schelle stemmen die roepen om het verminderen van het kindertal. Het is nog nooit gemakkelijk geweest kinderen te baren en groot te brengen, maar gemakkelijke dingen doen de groei en ontwikkeling geen goed. Maar luide, lawaaierige stemmen schreeuwen nu „minder kinderen", en bieden de pil, medicijnen, chirurgische ingrepen en zelfs brute abortus provocatus aan om dat te bereiken. Vreemd, de voorstanders van het ontvolken van de wereld hebben schijnbaar nooit aan matigheid gedacht!

Bibliotheken staan tjokvol met boeken met aanstotelijke illustraties die de mensen laten zien hoe zij volop het dierlijke in zich kunnen uitleven, maar er zijn slechts weinig boeken over matigheid en zelfbeheersing. Met een theorie dat „het leven er is voor de sex" verzint elke verbeelding van de menselijke fantasie manieren om in nog grotere mate wat zij noemen „sexuele bevrediging" te krijgen, en dat eisen zij ten koste van al het andere — gezin, thuis, eeuwig leven. Uit de pers en van de spreekgestoelten zouden diepe en weerklank vindende stemmen moeten klinken die de mens aansporen boven het vleselijke uit te stijgen en zijn gedachten te richten op reine en heilige dingen.
Paulus predikte matigheid en zelfheheersing. Hij bracht het in praktijk, want hij was jarenlang op zending. Bedoelde hij dit niet toen hij zei:
„Want ik wilde, dat alle mensen waren, gelijk ik zelf ben
„. . . Het is hun goed, indien zij blijven, gelijk als ik." (1 Kor. 7:7-8.)
„Maar ik bedwing mijn lichaam, en brengt het tot dienstbaarheid . . ." (1 Kor. 9:27.)
Paulus spreekt over „meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods." Beschrijft dit niet de wulpse sexuele vrijheid van onze tijd?
Paulus spreekt over de mensen die „in de huizen insluipen, en nemen de vrouwkens gevangen, die met zonden geladen zijn, en door menigerlei begeerlijkheden gedreven worden." (2 Tim. 3:6.)
Zedèloosheid schijnt tegenwoordig oogluikend te worden toegelaten door de eens eerbare mensen. Losbandigheid heeft nog nooit in enigerlei goed geresulteerd, en Paulus zei: „Maar die haar wellust volgt, die is levende gestorven" (1 Tim 5:6.) Maar nu klinkt er een hemelse stem: „Gij zult geen overspel plegen; en hij, die overspel pleegt, en zich niet bekeert, zal worden uitgeworpen." (LV 42:24.)
Vele luide en ruwe stemmen klinken op uit de kringen der opvoeders, zakenlieden en vakmensen, sociologen, psychologen, schrijvers, filmacteurs, wetgevers, juristen en anderen, zelfs enkele geestelijken, want omdat zij iets over iets hebben geleerd, schijnen zij te denken dat zij van alles afweten.
Deze eigenwaan en hoogmoed worden gestimuleerd door de sluwe vader der leugen. Hoor de stem van een Nephitische profeet, die hun aanvaarden van „het listige plan van de boze" (2 Nephi 9:28.) beschrijft:
„. . . geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert." (2 Nephi 9:29.)
„. . . Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, . .
en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid, ... En zij zullen omkomen." (2 Nephi 9:28.)
De stem van Petrus klonk zeker toen hij de bozen onredelijke dieren noemde die in hun eigen verderf zouden omkomen. Hij noemde hen „vlekken en smetten, en weelderig in hun bedriegerijen," „hebbende de ogen vol overspel," „verlokkende de onvaste zielen." Hij spreekt over hun „begeerlijkheden des vleses en . . . ontuchtigheden;" en hen die tot hun zonden terugkeren nadat zij zijn gereinigd vergelijkt hij met een hond die is wedergekeerd tot zijn eigen braaksel en de zeug tot de wenteling in het slijk. (Zie 2 Petrus 2:13-22.)
In zijn brief aan Titus bevestigt Paulus de woorden van Petrus:
„Alle dingen zijn wel rein den reinen, maar den bevlekten en ongelovigen is geen ding rein, maar beide hun verstand en geweten zijn bevlekt.

„Zij belijden, dat zij God kennen, maar zij verloochenen Hem met de werken, alsoo zij gruwelijk zijn en ongehoorzaam, en tot alle goed werk ongeschikt." (Titus 1:15-16.)
Er wordt veel gezegd over de frustraties van de jongeren.

Hoewel wij hun buitensporigheden en ongehoorzaamheid en hun klaarblijkelijk verlies van het geloof nauwelijks kunnen rechtvaardigen, ligt de schuld voor hun gefrustreerd zijn waarschijnlijk bij die ouders die hun het slechte voorbeeld gaven door God en de wetten van het land niet te gehoorzamen.

Zeker, gedeeltelijk ligt ook de schuld bij de stemmen die van de spreekgestoelten klinken, uit redactiekamers, omroepstudio's en zelfs van de kansel.

Zulke stemmen zullen hun voortdurende valsheid en hun nalatigheid betreffende het geven van werkelijke leiding bij het bestrijden van het kwaad moeten verantwoorden. „... gelijk het volk, alzo ... de priester ..." (Jes. 24:2) De term „priester" wordt hier gebruikt om alle leiders van godsdienstige groeperingen aan te duiden. Jesaja zei: „Want het land is bevlekt vanwege zijn inwoners; want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond." (Jes. 24:5.) Te midden van de disharmonie van stemmen horen wij tot onze ontzetting de stemmen van vele priesters die het verderven van de mens aanmoedigen, die de ondermijnende tendensen oogluikend toelaten en de alwetendheid van God ontkennen. Deze mensen zouden toch zeer zeker een vast standpunt moeten innemen, maar toch zwichten sommigen voor kreten uit het volk. Ik zal enkele opmerkingen uit de pers aanhalen:

„Vele geestelijken spreken zich liever niet definitief voor of tegen marihuana uit." „Het is afhankelijk van de omstandigheden." (*Time*[1], 16 augustus, 1968.)

Zij houden er een „situatie-ethiek" op na, die alle zonden schijnt te omvatten.

Andere godsdienstige leiders zeggen: „... exacte regels voor het christelijk gedrag hoeven niet noodzakelijkerwijs op sexuele problemen te slaan." (Britse Raad van Kerken, London.) Hoort u nu daartegenover eens de krachtige stem van een profeet. Petrus profeteerde:

„En er zijn ook valse profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valse leraren zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen, ook den Heere, Die hen gekocht heeft, verloochenende ...

„En velen zullen hun verderfenissen navolgen ..." (2 Pet. 2:1.)

Deze maand nog haalde de pers het met emeritaat zijnde hoofd van een kerk met een zeer groot ledental aan, die voorstelde dat de „verloving oude stijl weer ingevoerd moest worden, zodat jonge, ongehuwde paartjes met de zegen van de kerk bij elkaar kunnen slapen," en „dan zou het in de morele zin niet als ontucht worden beschouwd."

En nu de stem van een commentator: „Onlangs heeft de filmindustrie plechtig verklaard dat van nu af aan perversie en homosexualiteit niet langer van het witte doek verbannen zullen blijven ... Wij overspoelen onze kinderen met geweld, cynisme en sadisme dat de huiskamer wordt ingetoeterd..."

Uit vrij jonge publicaties haal ik aan: „De conferentie van de ... kerk heeft vandaag de aanbeveling uitgesproken dat homosexuele activiteiten tussen toestemmende volwassenen worden ..."

De stem van een veelgelezen tijdschrift: „... een groep dominees van de ... kerk in San Francisco vindt dat de kerken hun beperking jegens homosexuelen moeten laten vallen ..."

Er werd vermeld dat groepen dominees en hun echtgenotes een feest bijwoonden dat gegeven werd door mannelijke en vrouwelijke homosexuelen om geld bijeen te brengen voor de perversie. Het tijdschrift vermeldde: „... alle scholen in de Bay-wijk zouden onmiddellijk gesloten moeten worden als alle homosexuelen die daar momenteel lesgeven overeenkomstig de wet van de staat ontslagen zouden worden." (*Newsweek*,[2] 13 februari, 1967.)

De reeds aangehaalde dominee moet gezegd hebben: „... twee mensen van hetzelfde geslacht kunnen hun liefde uitdrukken en die liefde vergroten door sexuele omgang." (Idem.) Dit zijn lelijke stemmen — ze zijn luid en schor. Waarom spreken wij in deze geest? Waarom roepen wij op tot het tonen van berouw terwijl er zoveel prettige onderwerpen zijn? We doen dit omdat iemand de wereld moet waarschuwen voor het lot dat zich aan haar voltrekt, als het leven niet van richting verandert. We herinneren ons wel het gedicht van Pope[3]

(Eerst slechts aanschouwd, dan betreurd, dan geliefd,
doordat haar gelaat ons in 't brein is gegriefd
is ondeugd, een monster met gruwelijk gelaat;
Zij leeft slechts om door ons te worden gehaat.)

Er moeten stemmen zijn die zich ertegen verheffen. Onze stem mag niet blijven zwijgen.

Voor de grote Mozes waren deze perverse zaken een gruwel en een verontreiniging die met de dood bestraft moest worden. Paulus achtte ze onnatuurlijk, onmenselijk, ongoddelijk en een eerloze hartstocht van overspelige aard en ze zouden alle poorten van de hemel sluiten.

Als ouders in het wilde weg sex bedrijven, en wanneer schrijvers, journalisten, godsdienstige leiders en anderen dergelijke overtredingen vergoelijken, hoe kunnen wij dan de in de war gebrachte, gefrustreerde jongeren die op zoek zijn naar een voorbeeld, een steunpilaar, en iets goeds waar ze in kunnen geloven — een veilige haven — voor de duisternis behoeden?

„De groep die sexuele anarchie tolereert brengt zijn eigen bestaan in gevaar," zegt socioloog Sorokin.

Een zware stem buldert dat er veel gebouwen met torenspitsen zijn, waar het woord *zonde* in lange tijd niet is genoemd en waar een preek ertegen zo lang geleden werd gehoord dat men het zich niet kan herinneren.

Pal tegenover deze toegeeflijke stemmen staat een stem met gezag uit de kerk van de Heer:

... De mens is een biologisch geheel," zei president J. Reuben Clark jr., „een dier, maar hij is meer dan dat; hij is de tempel van een onsterfelijke geest; die geest kan door het vlees verontreinigd worden, en verontreiniging doet zich voor wanneer de kuisheidswetten geschonden worden.

„Onze eigen beschaving is zelfs gefundeerd op kuisheid, de heiligheid van het gezin. Vernietig deze dingen, en de christelijke mens wordt een redeloos dier.

. . . de gezinsverhouding blijft ook in het eeuwige leven bestaan. Het is de meest verheven en heilige menselijke verhouding die wij kennen." (*Conference Reports*, oktober 1938, pag. 137.)
De stem van het Eerste Presidentschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waarschuwt in niet mis te verstane bewoordingen:
. . . sexuele zonde — de onwettige zondesexuele relaties van mannen en vrouwen staat wat gruwelijkheid betreft naast moord. De Heer maakt geen wezenlijk onderscheid tussen ontucht, overspel en hoererij of prostitutie. Alle vallen zij onder Zijn plechtige en ontzaggelijke veroordeling . . . Ze kunnen niet ontkomen aan de straffen en oordelen die de Heer tegen deze zonde heeft bekend gemaakt. De dag waarop zij verantwoording moeten afleggen komt zo zeker als de nacht volgt op de dag."
Daarna spraken zij over degenen die het kwaad vergoelijken en zelfs rechtvaardigen, of het nu van de pers komt of uit de luidspreker of van de kansel.

„Zij die deze zonden vergoelijken en zeggen dat dergelijke uitspattingen slechts een onschuldige bevrediging van een normaal verlangen zijn, zoals het lessen van dorst en het stillen van honger, spreken met hun lippen vuile taal. Hun raadgevingen leiden naar vernietiging; hun wijsheid komt van de vader der leugens." (Boodschap van het Eerste Presidentschap voor de Kerk, *Improvement Era*, november 1942, pag. 686.)
En dan komt weer de doordringende stem van Paulus:
„Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en de Geest Gods in ulieden woont?
„Zo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt." (1 Kor. 3:16-17.)
En de stem Gods: „Ik ben Jezus Christus; . . .
„En verder gebied Ik u, dat gij uws naasten vrouw niet zult begeren, noch uw naaste naar het leven staan." (LV 19:24-25.)
Sexueel contact buiten het huwelijk sluit de poorten naar de tempel en sluit zo de weg naar het eeuwige leven af.
Tot iedere luisteraar richten wij van harte de uitnodiging om te komen naar de besproeide tuinen, naar de schaduw van mooie bomen, naar de onveranderlijke waarheid.
Komt met ons naar de zekerheid, veiligheid, samenhang. Hier stromen de verkoelende wateren. De bron droogt niet op.
Komt horen naar de stem van een profeet en hoort het woord van God. (Zie Heilige Lofzangen, nr. 60.)
De Heer verandert niet. Hij is gisteren, vandaag en eeuwig Dezelfde. (Hebr. 13:8.)
De Heer, Die voor ons geleden heeft, zegt:
„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert . . . opdat niet uw lijden hevig zij — gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.
„Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden opdat zij ' niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;
„Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;
„Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen, en uit iedere porie bloeden . . .54 (LV 19:15-18.)
Dat de stemmen van de dienstknechten des Heren mogen zegevieren, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

1) Amerikaans nieuwsblad
2) Idem
3) Pope, Alexander – Engels dichter, 1888-1744

De ijzeren roede

HAROLD B. LEE

Gedurende de weinige ogenblikken die ik hier zal staan, bid ik met een oprecht hart voor de geest die op deze conferentie heerst.

Enige tijd geleden verscheen in de *Wall Street Journal* een tot nadenken stemmend artikel, van de hand van een vooraanstaand theoloog van de universiteit van Columbia, onder de titel: „Een tegengif voor doelloosheid" een toestand die, zoals u weet, in de wereld van vandaag hoogtij viert. Uit dit artikel van rabbi Arthur Herlzterg citeer ik:

„De mensen wenden zich tot de godsdienst omdat zij uiterste metafysische honger lijden, en als die honger niet gesld wordt, neemt de godsdienstigheid af; . . . zodra de geestelijken wereldser worden, stort de wereld zich des te sneller in het verderf.

,'. . . Godsdienst vertegenwoordigt de opeenstapeling van het inzicht dat de mens in de loop van duizenden jaren heeft verworven over zaken als de aard van de mens, de zin van het leven, de plaats van het individu in het heelal. Dat is nu ook precies de vraag die tengrondslag ligt aan de rusteloosheid van de mens.

„De mens zoekt iets om een eind te maken aan deze toestand van verwarring en leegte . . . in het geval van dat laatste: een tegengif voor doelloosheid. Wij weten niet of de feiten van de godsdienstige traditie zo geïnterpreteerd kunnen worden dat deze behoeften bevredigd wordt, maar wij zijn er zeker van dat hier, en niet in politieke activiteiten, de godsdienstige weg ligt naar de zin van het leven."

Als antwoord voor degenen die wellicht doelloos aan het ronddwalen zijn op zoek naar iets dat hun behoefte bevredigt en dat een eind kan maken aan hun toestand van verwarring en leegte, wil ik u enkele gedachten voorleggen door u te vertellen over een opmerkelijk visioen dat een profeet van weleer, Lehi genaamd, zeshonderd jaar voor de geboorte van Christus had. Voor de gelovige leden van de Kerk is dit een gebeurtenis die vaak wordt verteld en die opgetekend staat in het Boek van Mormon. Voor hen die niet tot onze Kerk behoren is het van zeer groot belang in het licht van de vele tendensen in onze moderne maatschappij.

In deze droom, of liever gezegd in dit visioen, werd de profeet Lehi door een hemelse boodschapper door een donkere en sombere woestenij geleid naar een boom die beladen was met prachtige vruchten die zijn ziel zeer veel voldoening bleken te geven. Hij aanschouwde een rivier in de nabijheid, waarlangs een smal en recht pad liep, dat leidde naar de boom met de prachtige vruchten. Tussen de oever van de rivier en het pad was een ijzeren roede, waarschijnlijk om te voorkomen dat reizigers van het smalle pad in de rivier zouden vallen. Hij zag grote groepen mensen opdringen om in het uitgestrekte veld te komen waar de vruchtboom stond. Terwijl zij langs het pad naar voren drongen, steeg er een zware mist op die zo dicht was, dat velen die zich op het pad hadden begeven de weg kwijtraakten, verdwaalden en in het donkere water verdronken, of uit het gezicht verdwenen doordat zij afdwaalden op vreemde wegen. Er waren echter anderen die ook het risico liepen om door de verblindende mist de weg kwijt te raken, maar die de ijzeren roede vasthielden, en daardoor op de goede weg bleven, zodat zij deel konden hebben aan de heerlijkheden waardoor zij gelokt waren, ondanks de gevaarlijke tocht. Aan de overkant van de rivier stonden mensenmassa's met spottende gebaren te wijzen naar de mensen die de reis tot een goed einde hadden gebracht.

Zoals met veel andere profeten in de bijbelse geschiedenis het geval was, waren dromen of visioenen van deze aard doeltreffende middelen waardoor de Heer bij monde van de leidinggevende profeten contact onderhield met Zijn volk. Zo had ook deze droom veel betekenis, zoals de Heer aan Lehi openbaarde. De met vruchten beladen boom stelde de liefde voor die God over alle mensenkinderen uitstort. Later legde de Meester Zelf tijdens Zijn leven op aarde Nicodemus uit hoe die grote liefde werd gemanifesteerd. Hij zei: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." De Meester voegde daaraan toe: „Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden." (Joh. 3:17-17.)

De ijzeren roede die in het geïnterpreteerde visioen was te zien, was het woord Gods, ofwel het Evangelie van Jezus Christus, dat leidde naar de boom des levens, die de Meester bij de bron in Samaria aan de vrouw uitlegde als „een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven." (Joh. 4:14.)

Degenen die in het visioen aan de overkant van de rivier spottend stonden te wijzen, stelden de aardse menigten voor die vergaderd zijn om tegen de apostelen van het Lam Gods te strijden. De spotters, zo openbaarde de Heer, vertegenwoordigen de zogenaamde wijsheid van de wereld en het gebouw waarin zij bij elkaar waren was de „hoogmoed der wereld." (Zie 1 Nephi 11-12.)

Als er in deze tijd van tumult en teleurstellingen, waarin mannen, vrouwen en kinderen wanhopig zoeken naar antwoorden op de problemen waardoor het mensdom wordt geteisterd iets nodig is, dan is dat een „ijzeren roede", die ons veilig langs het rechte pad naar het eeuwige leven leidt, te midden van de vreemde en misleidende wegen die uiteindelijk zouden leiden tot verwoesting en ondergang van alles wat „deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is."

Deze toestanden, die op de aarde aangetroffen zouden worden wanneer deze schrifturen, nu het Boek van Mormon geheten, zouden worden voortgebracht, werden door de profeten voorzien. Ik zou graag zien dat u, terwijl ik een aantal van deze voorspellingen voorlees nadenkt over de toestanden die ons tegenwoordig omringen:

„En ik weet, dat gij in de hoogmoed van uw hart wandelt; en er is niemand, slechts enkelen uitgezonderd, die zich niet in de hoogmoed van zijn hart verheft, . . . niet afgunstig is, niet twist, haat en vervolgt, en niet allerlei ongerechtigheden bedrijft . . . door de hoogmoed van uw hart.

". . . ziet, gij houdt meer van uw geld en van uw bezittingen,

van uw sierlijke kleding en van de versiering van uw kerken, dan van de arme en de behoeftige, en van de zieke en de lijdende." (Mormon 8:36-37.)
De apostel Paulus sprak ook over een tijd van gevaar, waarin „de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelven, geldgierig, laatdunkend, hovaardig, lasteraars, den ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig.
„Zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, achterklappers, onmatig, wreed, zonder liefde tot de goeden,
„Verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods;
„Hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben. . ." (2 Tim. 3:2-5.)
Er zijn veel mensen die voorgeven godsdienstig te zijn en zich christenen noemen, en, volgens één van hen, „de Schriften alleen aannemen als bronnen van inspiratie en morele waarheid", en zich vervolgens in hun zelfvoldaanheid afvragen: „Geven de openbaringen van God ons een railing waarlangs wij het koninkrijk Gods kunnen bereiken zoals de boodschapper des Heren tot Lehi zei, of alleen maar een kompas?"

Helaas bevinden zich onder ons enkelen die beweren leden van de Kerk te zijn, maar die wel wat lijken op de spotters in het visioen van Lehi — ze staan aan de kant en zijn blijkbaar geneigd om te spotten met de getrouwen, die verkiezen de gezagsdragers van de Kerk te aanvaarden als Gods bijzondere getuigen van het Evangelie en als Zijn vertegenwoordigers bij het leiden van de aangelegenheden van de Kerk.
Er zijn mensen in de Kerk die zich liberalen noemen, die, zoals een van onze vroegere presidenten eens heeft gezegd: „lezen bij het licht van hun eigen bedrog". (Joseph F. Smith: *Gospel Doctrine*, Deseret Book Co., 1939, pag. 373.) Ik vroeg een van onze met het onderwijs belaste leiders eens hoe hij een liberaal binnen de Kerk zou omschrijven. Zijn antwoord was vervat in één zin: „Een liberaal in de Kerk is louter iemand die geen getuigenis heeft."

Dr. John A. Widtsoe, vroeger lid van het Quorum der Twaalven en een vooraanstaand onderwijsman, deed naar aanleiding van dit woord *liberaal* zoals dat op liberalen in de Kerk slaat, een uitspraak. Hij zei het volgende:
„Degene die zichzelf (binnen de Kerk) liberaal noemt, is gewoonlijk iemand die heeft gebroken met de fundamentele beginselen of de leidende filosofie van de groep waartoe hij behoort . . . Hij beweert dat hij lid is van die organisatie, maar hij gelooft niet in de opvattingen die de basis van die organisatie vormen, en hij begint haar te hervormen door haar basis te wijzigen.. . .
„Het is dwaas van een liberale godsdienst te spreken, indien die godsdienst staande houdt dat zij op onveranderlijke waarheid berust." En dan besluit Dr. Widtsoe zijn uitspraak met deze woorden: „Het is goed op uw hoede te zijn voor mensen die beweren dat zij of hun kerken liberaal zijn. Hoogstwaarschijnlijk zal hun geloof gebouwd zijn op zand, en het zal de stormen der waarheid niet kunnen weerstaan." („Evidences and Reconcilliations", '*Improvement Era*, deel 44 (1941), pag. 609.) Ook hier zijn er mensen, om met de beeldspraak van het visioen van Lehi te spreken, die worden verblind door de nevels der duisternis, en zij hebben de „ijzeren roede" nog niet stevig vast.
Zou het niet prachtig zijn als die mensen, wanneer er vragen zijn die onbeantwoord blijven omdat de Heer het nog niet juist oordeelt dat de antwoorden worden geopenbaard, evenals Abraham Lincoln kunnen zeggen: „Ik aanvaard alles wat ik in de Bijbel lees en begrijp, en de rest aanvaard ik op basis van geloof."
Wat zou het een troost zijn als de mensen die in de intellectuele wereld rusteloos zijn, wanneer er vragen rijzen over de wijze waarop de aarde gevormd en de mens ontstond, kunnen antwoorden zoals een vooraanstaand wetenschapsman en toegewijd lid van de Kerk. Een zuster had gevraagd: „Waarom stelt de Heer ons niet duidelijk op de hoogte van deze dingen?" De wetenschapsman antwoordde: „Waarschijnlijk zouden wij het niet begrijpen als Hij dat wel deed. Het zou wel eens kunnen lijken op een poging de theorie van de atoomenergie uit te leggen aan een kind van acht."
Zou het niet geweldig zijn als alle mensen die in de aardse wetenschap goed geschoold zijn zich konden vastklampen aan de „ijzeren roede", of het woord Gods, dat hen door geloof tot begrip zou kunnen leiden, zodat zij niet afdwalen op de onbekende wegen van door de mens opgestelde theorieen en dan in het donkere water van ongeloof en afvalligheid vallen?
Een van onze eigen vooraanstaande wetenschapsmensen heb ik iets horen zeggen dat hierop neerkwam, dat hij geloofde dat meerdere professoren zichzelf de Kerk hebben uitgejaagd door te proberen een filosofie of een intellectuele verhandeling op testellen over de zondeval van Adam en het daaruit voortvloeiende verzoeningswerk van de Heiland. Dit omdat zij liever de redeneringen van de mens accepteerden dat wat de Heer openbaart tot de tijd dat zij, en wij, beter in staat zullen zijn de „geheimenissen van het goddelijke" te begrijpen, zoals die aan de profeten des Heren zijn verklaard en op heilige plaatsen volślediger worden geopenbaard.

In de tijd van de Meester waren er klaarblijkelijk eveneens dergelijke vragen en strijdpunten. In één kort en bondig antwoord noemde Hij de essentiële bestanddelen voor veiligheid in het doolhof der onzekerheid:
Om een duidelijk aanwezig geschil onder Zijn discipelen over de vraag wie de grootste zou zijn in het koninkrijk van God op te lossen, zei Hij: „. . . Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan." (Mt. 18:3.)
„Zich veranderen" hield volgens de Schrift in, dat iemands hart en zijn morele karakter zich aan de heersende macht van de zonde moesten onttrekken en veranderen in een rechtvaardig leven. Het betekende „geduldig wachten op de Here." (zie LV 98:2.) tot iemands gebeden beantwoord kunnen worden en tot zijn hart is gezuiverd, zoals Cyprian, een verdediger van het geloof in de Apostolische periode, getuigde, en ik citeer: „In mijn hart, dat gezuiverd was van alle zonden, trad het licht binnen dat van den hoge kwam, en toen zag ik plotseling en op wonderschone wijze zekerheid de twijfels opvolgen."
Bekering moet toch meer betekenen dan alleen maar „op papier" lid van de Kerk te zijn, met een kwitantie van de tienden, een lidmaatschapskaart, een tempelaanbeveling, enzovoorts. Het betekent dat men de neiging om kritiek te

leveren overwint en voortdurend ernaar streeft innerlijke zwakheden te verbeteren, en niet alleen op de uiterlijke schijn afgaat.
De Heer heeft een waarschuwing laten horen aan hen die zouden proberen iemands geloof te vernietigen of hem van het woord Gods weg te leiden, of er de oorzaak van zijn dat hij zijn vaste greep om de „ijzeren roede" laat verslappen, terwijl daarin veiligheid lag door geloof in een Goddelijke Verlosser en Zijn doelen omtrent deze aarde en haar volkeren. De Meester waarschuwde: „Maar zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee." (Mt. 18:6.)

De Meester benadrukte het feit dat iemand beter een aardse dood kan sterven, dan de ziel van iemand die oprecht gelooft vernietigen en gestraft worden met het in gevaar brengen van zijn eigen eeuwige bestemming. Ook de apostel Paulus benadrukte het gevaar van de valse leer door het slechte voorbeeld. Hij zei: „Maar ziet toe, dat deze uw macht niet enigerwijze een aanstoot worde dengenen, die zwak zijn . . .
„En zal de broeder, die zwak is, door uw kennis verloren gaan, om welken Christus gestorven is?

„Doch gijlieden, alzo tegen de broeders zondigende, en hun zwak geweten kwetsende, zondigt tegen Christus." (1 Kor. 8:9, 11:12.) Zich richtende tot de geleerde en zeer wereldwijze generatie van zijn tijd zei de profeet Jakob iets, dat in deze tijd zo vaak herhaald schijnt te moeten worden: „. . . Wanneer zij geleerd zijn, denken zij dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Cods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. . . .
„Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert." (2 Nephi 9:28-29.) Wij danken de Heer van ganser harte voor de trouw en toewijding van vele mensen binnen en buiten de Kerk, die in het zakenleven, in regeringskringen, in de rechterlijke macht hoge posten bekleden, voor de artsen, maatschappelijk werkers, verpleegkundigen en hen die zich bezighouden met de wetenschap en de schone kunsten. Wij zijn vooral dankbaar voor de mensen die leidinggevende functies binnen de Kerk aanvaarden, die werken als huisonderwijzer of klasseleider in de priesterschap of in de hulpverenigingen, die zich beschikbaar stellen voor vrijwillige dienst ten behoeve van de noodlijdenden in alle landen en onder minderheidsgroepen binnen en buiten de Kerk, en die vooral aandacht besteden aan de noden van weduwen en wezen. Tot al dezen zeg ik, wat Jezus tot Zacheüs zei: „Heden is dezen huize zaligheid geschied". (Lukas 19:9.) Dit zijn de mensen die de „ijzeren roede" vasthouden, die ons allen veilig naar de boom des levens kan leiden.

Onlangs las ik in de *Washington Post* een artikel van George Moore, die zichzelf beschreef als „de kluizenaar van Mount Vernon". (Mount Vernon is de plaats waar de voorouders van George Washington woonden.) In dit artikel zei hij: „De afgelopen twintig jaren van mijn leven heb ik doorgebracht in Mount Vernon met het verminderen van mijn onwetendheid". Hij beweerde dat iemand nooit iets leert, tenzij hij beseft hoe weinig hij weet. In dit artikel maakt hij deze zeer verhelderend werkende opmerking over George Washington: „Washington heeft nooit een school bezocht. Daarom was hij een ontwikkeld mens; hij hield nooit op met lèren".
Wat Ceorge Moore van zichzelf zei, zou denk ik ook gezegd kunnen worden van velen onder u en mijzelf: „Ik heb meer dan zestig jaren van mijn leven besteed aan het verminderen van mijn onwetendheid."
Ik ben ervan overtuigd dat hierin de uitdaging schuilt voor allen die het op enigerlei gebied ver brengen. Sommige mensen zeggen de leerboeken vaarwel zodra zij hun einddiploma in hun zak hebben; sommige mensen zeggen het leren over het Evangelie vaarwel zodra zij voor de Kerk op zending zijn geweest; sommige mensen zeggen het leren vaarwel zodra zij direkteur worden of binnen of buiten de Kerk een vooraanstaande positie hebben bereikt.
Onthoud wat George Moore over Washington zei: „Afgezien van onze plaats op de maatschappelijke ladder kunnen wij ontwikkelde mensen worden, indien wij nooit ophouden met leren."
Wijlèn president Dwight D. Eisenhower (1) schreef dit: „Elke mens die zijn werk goed doet, met recht vertrouwen heeft in zichzelf, en zich niet al te veel stoort aan de hoon van de cynische mensen en de lijntrekkers, elke mens die trouw blijft aan fatsoensnormen en rekening houdt met anderen, is in wezen een leider. Of hij nu uitgekozen wordt omdat hij boven de anderen uitsteekt of niet, hij moet wel grote innerlijke voldoening vinden in het tot stand brengen van zeer goed werk.

„En dat is, tussen haakjes, de reden waarom de goede Heer ons op deze aarde heeft gezet." („Wat is leiderschap?" *Het Beste*, juni 1965.)

Met de herstelling van het ware Evangelie van Jezus Christus en het stichten van de Kerk in de bedeling van de volheid der tijden, kregen wij door openbaringen instructies, die „niet alleen zo groots waren", zoals wijlen president Brigham H. Roberts[2] verklaarde, „vanwege de vraag of de essentie van de doop de onderdompeling of de vergeving van zonden was, maar de rommel van de elkaar opvolgende tijdperken werd opzij geveegd, de rotsen werden blootgelegd en de fundamenten van de Koninkrijk Gods werden opnieuw gelegd."
Voor vele mensen mag het belachelijk klinken te verklaren dat men binnen de leringen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een bolwerk kan vinden om ons tegen de voetangels, de teleurstellingen en de slechtheid van de wereld te beschermen. Het in de hemelen opgestelde plan van zaligheid wijst duidelijk op de smalle, rechte weg (zie Mt. 7:14) die naar het eeuwige leven leidt, ondanks het feit dat er velen zijn die weigeren deze weg te volgen.

In een belangrijke openbaring instrueerde de Heer door een gebod de leiders van de Kerk van die eerste jaren, dat zij de waarheid op velerlei gebied moesten uitvorsen.
Ten eerste gebood Hij uiteraard, dat zij „elkander de leer van het koninkrijk (moeten) onderwijzen . . . in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren . . ." (LV 88:77-78.)
Dan geeft Hij hun raad met betrekking tot de grote uitgestrektheid van het gebied der wetenschap dat wij dienen te

onderzoeken. Zijn Kerk mocht op de diverse gebieden van de wereldlijke wetenschap niet onwetend blijven.
Vervolgens richt de Heer Zich tot degenen die misschien niet geloven: „. . . zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof." (LV 88:118.)
Men kan met recht vragen: Hoe vindt men wetenschap „door geloof"? Een profeet legt dit proces als volgt uit: Ten eerste moet men zijn talenten opwekken en wakker schudden en de woorden des Heren toetsen en verlangen te geloven. Laat dan dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate gelooft, dat gij voor een gedeelte van de woorden des Heren een plaats kunt inruimen. Dan moet het als een zaadje opgekweekt worden en de Geest des Heren niet tegenwerken, want dat is wat een ieder die op de wereld geboren wordt verlicht. Dan kunt u in uw hart voelen dat het goed moet zijn, want het vergroot uw ziel en verlicht uw begrip en, zoals de vrucht aan de boom in het visioen van Lehi, smaakt het verrukkelijk. (Zie Alma 32.)
Een Engelse romanschrijver moest eens gezegd hebben: „Hij die God zoekt, heeft Hem reeds gevonden."
Laat niemand denken dat „wetenschap door geloof" een gemakkelijke of luie manier beoogt waarop men kennis kan vergaren en laten rijpen tot wijsheid.
Uit hemelse instructies, en bovendien uit de ervaringen van bijna iedereen die ijverig hemelse leiding heeft gezocht, kan men gevoeglijk aannemen dat voor wetenschap door geloof vereist is dat men door een waardige manier van leven de hele ziel ombuigt om zich in te stellen op de Heilige Geest van de Heer; dat men uit de diepten van het eigen navorsen en het aaneenschakelen van de eigen inspanningen het ware getuigenis van de Ceest ontvangt.

Het is de zending van deze Kerk om te getuigen van de waarheden van het Evangelie, en de valse leringen op de vlucht te jagen die aan alle kanten de rusteloosheid en doelloosheid veroorzaken, waardoor allen worden bedreigd die de rechte weg en datgene wat een anker voor hun zielen zou kunnen zijn nog niet hebben gevonden. (Zie Hebr. 6:19.)
Ik bid oprecht dat ik voor de gehele wereld dat ware Licht van Christus hoog mag houden. Ik zou willen dat alle mensen met zekerheid mochten weten, zoals ik door studie, gebed en geloof zeker weet, dat waar is, hetgeen de Meester tot Martha, die rouwde over het sterven van Lazarus, sprak: „Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven;
„En een ieglijk, die leeft, en in Mij gelooft zal niet sterven . . ." (Joh. 11:25-26.)
Ik dank de Heer dat ik, net als Martha en Petrus vroeger, kan antwoorden: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods." (Mt. 16:16.)
„Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, Die in de wereld zou komen." (Joh. 11:27.)
Hiervan leg ik plechtig getuigenis af in de heilige naam van onze Heer en Meester. Jezus Christus. Amen.

[1] Eisenhower, Dwight. - 34ste president van de Verenigde Staten van Amerika, 1890-1969.
[2] Robert, Brigham H. — Een van de presidenten van de Eerste Raad van Zeventig, 1857-1933.

De jeugd van tegenwoordig

Harold B. Lee

Dank u, president Tanner. Ik zou u aan een uitspraak van broeder Marvin J. Ashton uit zijn zeer goede toespraak van vandaag willen herinneren, toen hij zei dat geen huis een mislukking is voordat het die zoon of die dochter, of die man of die vrouw opgeeft. Wij moeten niet opgeven, ongeacht hoe moeilijk de taak is om een van de onzen te redden.

Horace Mann, de grote Amerikaanse opvoeder (1796-1859), die ongeveer in dezelfde tijd als Abraham Lincoln leefde, vertelde dat hij was uitgenodigd om een spreekbeurt te vervullen ter gelegenheid van de inwijding van een school voor jongens. In die toespraak zei hij: „Deze school heeft honderdduizenden dollars gekost, maar als deze school in staat is om maar één jongen te behouden, dan is hij dubbel en dwars zijn geld waard." Aan het einde van de bijeenkomst kwam een van zijn vrienden naar hem toe en zei: „Je ging in je enthousiasme wel wat ver, vond je niet? Je meende toch werkelijke niet wat je zei, dat als deze school, die honderdduizenden dollars heeft gekost, maar één jongen zou redden, al die kosten waard zou zijn? Ik ben ervan overtuigd dat je het niet zo hebt bedoeld."

Horace Mann keek hem aan en zei: „Ja, mijn goede vriend, dat zou het waard zijn als die ene jongen mijn zoon was, dat zou het werkelijk waard zijn."

Ik wil dat jullie weten, dat het dit waard zou zijn als het mijn kleinzoon was of een van mijn eigen zonen, of als het een van jullie was.

Terwijl ik naar de vandaag gehouden toespraken luisterde, heb ik daarin een grote mate van bezorgdheid bespeurd over de verschrikkelijke situaties waarmede de jongelui van vandaag worden geconfronteerd. En ik pleit tot de leiders van de volwassenen om de leiders van de jongeren te onderwijzen en tot de leiders van de jongeren om niet te proberen alles zelf te doen maar om hun werkzaamheden aan andere jongeren te delegeren. En tot de leiders van de volwassenen niet om te proberen de werkzaamheden van de leiders van de jongeren over te nemen maar zich ervan te overtuigen dat zij de juiste beginselen onderwijzen.

Enige jaren geleden las ik in de Reader's Digest een uitspraak van wijlen president Dwight D. Eisenhower (1890-1969, 34ste president van de Verenigde Staten). Hij zei: „Helaas zijn vele mensen tegenwoordig zo onder de indruk van de uitspattingen van een kleine minderheid van de Amerikaanse jeugd, dat zij het fatsoen en de intelligentie van de overgrote meerderheid vergeten te zien. Dit is een grove onrechtvaardigheid tegenover jullie jonge mensen en een ondienst tegenover de Verenigde Staten.

Rechter Lester H. Loble uit Montana, die zoveel heeft gedaan aan het onderzoek naar de criminaliteit onder de jeugd, heeft verklaard dat 97% van onze hedendaagse jeugd net zo goed is als die van enig andere generatie, maar dat die 3% schooiers slechter zijn. Ik wil nog een stap verdergaan en naar voren brengen dat de jonge mensen van vandaag op velerlei wijze beter zijn dan die van mijn eigen generatie. Zeker is dat jullie meer hebben geleerd, dat jullie beter op de hoogte zijn van hetgeen er in de wereld gebeurt en dat jullie een bredere kijk op het leven hebben dan wij in onze tijd hadden. Bovendien hebben de meesten van jullie waar ik mee spreek — en dat doe ik ieder jaar met honderden in studenten-, politieke en andere bijeenkomsten — goede doelstellingen en een goede morele benadering." (Thoughts for Young Americans, „Reader's Digest, april 1966, blz. 88-92.) Terwijl ik dat las, herinnerde ik mij een uitspraak van Dr. Fisher, een vroegere leider van de afdeling opleiding van de padvindersbeweging in de Verenigde Staten, die hier in deze hal een interessante opmerking heeft gemaakt. Hij zei: „Als de hedendaagse jongelui niet beter waren dan die van twee generaties terug, dan zouden zij niet half zo goed zijn als zij nu zijn." Als jullie hier wat dieper over nadenken, dan vermoed ik dat jullie kunnen begrijpen waarom hij die opmerking heeft gemaakt.

Mag ik nu besluiten met jullie iets voor te lezen dat uitgaat boven hetgeen wij in de lerarenopleiding of door het verstrekken van leermiddelen aan de mediatheek kunnen doen en dat door de Heer in een grote openbaring werd gezegd:

„Want ziet, het is niet goed, dat Ik in alles moet gebieden; want hij, die in alles wordt gedwongen, is een trage en geen verstandige dienstknecht; daarom ontvangt hij geen beloning.

Voorwaar zeg Ik: De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen.

Maar hij, die niets doet, voordat het hem wordt geboden, en een gebod met een twijfelend hart ontvangt, en het traag nakomt, wordt verdoemd.

Ik gebied en de mensen gehoorzamen niet; Ik herroep, en zij ontvangen de zegen niet.

Dan zeggen zij in hun hart: Dit is niet het werk des Heren, want Zijn beloften worden niet vervuld. Maar wee dezulken, want hun loon loert van beneden, en wacht hun niet van boven." (LV 58:26-29, 32, 33.)

Broeders in de priesterschap, jullie moeten alles wat je maar kunt — in je eigen kring, in je eigen huis, in je eigen leven, uit vrije wil doen en heel veel de rechtschapenheid nastreven. Het is onze taak, jullie taak en mijn taak, om voor de mens te zorgen, die achter degene staat,

die voor jullie staat. Voor sommigen is het een beetje moeilijk om dit door te krijgen. Maar als jullie die mens hebben gevonden, zet hem dan op de juiste plaats, eerst dan zijn jullie gereed om uit te gaan en anderen te zoeken. Ik bid dat de Heer jullie zal helpen om die ene te vinden en om hem op de juiste plaats te zetten. Dan zullen jullie gereed zijn om anderen in je omgeving te vinden en zijn wij op de weg naar een stralende toekomst.
Dat de Heer ons mag helpen om dit te doen, bid ik nederig in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Verloren bataljons

THOMAS S. MONSON

Vorig jaar november stond ik op een zeer oude brug die de gestadig, maar niet snel door het Franse hoogland stromende rivier de Somme overspant. Plotseling besefte ik dat er tweeënvijftig jaren waren gekomen en weer voorbij gegaan sinds de wapenstilstand van 1918, en daarmee het einde van de Eerste Wereldoorlog. Ik probeerde me voor te stellen hoe de Somme er tweeënvijftig jaar geleden uitgezien zou hebben. Hoeveel duizenden soldaten waren er over deze zelfde brug gekomen? Sommigen kwamen weer terug, maar voor anderen was de Somme een rivier die terugkeer uitsloot, want de slagvelden van de Vimyrug, Armentières en Neuve Chapelle eisten een waanzinnig hoge tol aan mensenlevens. Uitgestrekte velden met keurige witte kruisen dienen als een onvergetelijke herinnering hieraan. Ik hoorde mezelf mompelen: „Wat vreemd dat oorlog de barbaarsheid van strijd teweegbrengt en toch tot dappere, moedige daden inspireert – enkele zelfs aangespoord door liefde."

Als jongen las ik graag het verhaal over het „verloren bataljon." Het „verloren bataljon" was een gevechtseenheid van de 77ste Divisie Infanterie in de Eerste Wereldoorlog. Tijdens het Maas-Argonne-offensief leidde een majoor zijn bataljon door een gat in de vijandelijke linies, maar de troepen aan de flank konden niet oprukken. Een geheel bataljon werd omsingeld. Er was gebrek aan voedsel en water; gewonden konden niet afgevoerd worden. Herhaaldelijk werden aanvallen afgeslagen. Aan het bataljon gerichte boodschappen met het verzoek zich over te geven werden genegeerd. Kranten kondigden de vasthoudendheid van het bataljon aan. Mannen met inzicht maakten zich zorgen over het lot van het bataljon. Na een korte, maar wanhopige periode van algehele isolatie rukten andere eenheden van de 77ste Divisie op om het „verloren bataljon" te ontzetten. Correspondenten deelden in hun berichten mede dat de hulptroepen hun zinnen gezet schenen te hebben op een door liefde gedreven kruistocht om hun kameraden in de strijd te redden. Vrijwilligers meldden zich nog enthousiaster aan, streden nog dapperder, en stierven nog moediger. Een passend huldeblijk weerklonk uit die nooit verouderende woorden, die op de Olijfberg werden uitgesproken: „Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden." (Joh. 15:13.)

Vergeten is de toestand van het „verloren bataljon". Men denkt niet meer aan de vreselijke prijs die werd betaald voor deze redding. Maar we laten het verleden rusten en kijken hoe het met het heden staat. Zijn er ook vandaag „verloren Bataljons"? Zo ja, waar ligt dan onze verantwoordelijkheid om ze te redden? Hun manschappen dragen weliswaar geen gevechtstenue, noch marcheren ze op het geroffel van de trom. Maar zij maken dezelfde twijfel door, voelen dezelfde wanhoop, en kennen dezelfde ontgoocheling die uit afzondering vooptkomt.

Er zijn „verloren bataljons" van gehandicapten, zelfs lammen, stommen en blinden. Heeft u ooit de frustatie ervaren van iemand te willen helpen maar niet te weten hoe – iemand die krampachtig achter zijn geleidehond aanloopt, of iemand die met afgepaste stappen op het tik, tik, tik, van een witte stok loopt? Er zijn veel mensen die verdwaald zijn in deze ongebaande woestijn van duisternis.

Als u een reddingsoperatie voor een „verloren bataljon" wilt zien, moet u eens naar het dichtsbijzijnde blindeninstituut gaan en getuige zijn van de belangeloze dienstbaarheid van hen die lezen voor de mensen die het zelf niet kunnen. Kijkt u eens naar de vaardigheden die de gehandicapten daar leren. Laat u inspireren door de inspanning die men zich getroost om hen in staat te stellen op zinvolle wijze werkzaam te zijn.

Zij die zo bereidwillig werken en zo gul geven aan hen die zo tragisch verdwaald zijn, worden rijkelijk beloond door het kicht dat zij in het leven van de blinden brengen.

Waarderen wij de vreugde van een blinde, als zijn vaardige vingers snel over de bladzijden van een Braille-uitgave van het Nieuwe Testament glijden? Bij het twaalfde hoofdstuk van het boek Johannes houdt hij even op en

denkt na over de diepe zin van de belofte van de Vredevorst:
„Ik ben een Licht, in de wereld gekomen, opdat een iegelijk, die in Mij gelooft, in de duisternis niet blijve." (Joh. 12:46.)
Denkt u eens aan de „verloren bataljons" van ouden van dagen, weduwen en weduwnaars, zieken. Maar al te vaak bevinden zij zich in de dorre en verlaten woestenij van isolatie, die eenzaamheid heet. Wanneer de jonge jaren voorbij zijn, wanneer de gezondheid achteruit gaat, wanneer de levenslust taant, wanneer het licht van de hoop zo hopeloos zwak flakkert, kunnen de leden van deze ontzaglijk grote „verloren bataljons" gesteund en bijgestaan worden door de helpende hand en het hart dat medeleven kent.
In Brooklyn in New York is nu een jongeman president van een gemeente van de Kerk die als jongen van dertien een geslaagde redding van zulke mensen in Salt Lake City leidde. Hij en zijn vrienden woonden in een buurt waar veel bejaarde weduwen met beperkte middelen woonden. Het hele jaar lang hadden de jongens gespaard en plannen gemaakt voor een formidabel kerstfeest. Ze dachten aan zichzelf, tot de geest van het Kerstfeest hen aanspoorde aan anderen te denken. Frank, hun leider, stelde zijn kameraden voor om het geld dat zij zo zorgvuldig bij elkaar hadden gebracht niet voor het bedoelde feest te gebruiken, maar ten gunste van drie bejaarde weduwen die met elkaar samenwoonden.
Met het enthousiasme van een nieuw avontuur kochten de jongens een reusachtig braadkuiken, aardappels, groenten, cranberries en alles wat er verder maar nodig was voor een traditioneel kerstmaal. Met hun kostbare geschenken gingen ze naar het huis van de weduwen. Daar liepen ze, door de sneeuw het pad op naar het gammele tuinhek. Een klop op de deur, het geluid van langzame voetstappen, en ze stonden oog in oog met elkaar.
Met de weinig melodische stemmen van typische dertienjarigen zongen de jongens „Stille Nacht, heilige nacht, Davids Zoon, lang verwacht." Toen overhandigden zij hun geschenken. Op die heerlijke nacht zo lang geleden hadden engelen niet mooier kunnen zingen, en geen wijzen hadden geschenken met grotere betekenis kunnen brengen.
Ik staarde naar de gezichten van deze geweldige vrouwen en dacht bij mezelf: „Iemands moeder." Toen keek ik naar de gezichten van deze edelmoedige jongens en dacht: „Iemands zoon." Hoe luidde de boodschap van de Meester ook weer? „Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan." (Mt. 25:40.)
Er zijn nog meer „verloren bataljons" die bestaan uit moeders en vaders, zoons en dochters, die door een onbedachtzame opmerking zich van elkaar hebben afgezonderd. Hoe zo'n tragedie op het laatste nippertje in het leven van een jongen, die we Jack zullen noemen, werd voorkomen, vertelt het volgende verslag.
Zijn hele leven lang had Jack al ernstige onenigheid met zijn vader. Op een dag, toen Jack zeventien was, hadden ze hooglopende ruzie. Jack zei tegen zijn vader: „Dit is de druppel die de emmer doet overlopen. Ik ga de deur uit, en je ziet mij nooit meer terugkomen." Dit gezegd hebbende ging hij het huis in en pakte zijn koffer. Zijn moeder smeekte hem te blijven, maar hij was te kwaad om te luisteren. Hij liet haar huilend in de deuropening staan.
Hij liep de tuin door en toen hij net het hek door zou lopen hoorde hij zijn vader hem naroepen: „Jack, ik weet dat een groot deel van de schuld voor jouw vertrek bij mij ligt.Het spijt me oprecht. Ik wil dat je weet dat je altijd welkom bent als je terug wilt komen. En dan zal ik proberen een betere vader voor je te zijn. Ik wil dat je weet dat ik altijd van je zal blijven houden."
Jack zei niets, maar ging naar de bushalte en nam een kaartje naar een plaats die ver weg was. Terwijl hij in de bus naar buiten zat te kijken en de afstand die hem van huis scheidde steeds groter werd, begon hij na te denken over de woorden van zijn vader. Hij begon te beseffen hoeveel liefde hij ervoor nodig had gehad om te doen wat hij had gedaan. Pa had zijn excuses aangeboden. Hij had hem gevraagd terug te komen en de woorden klonken nog door de zomerlucht: „Ik houd van je."
Op dat moment besefte Jack dat de volgende stap aan hem was. Hij wist dat de enige manier waarop hij weer gemoedsrust kon vinden was zijn vader dezelfde mate van volwassenheid en goedheid en liefde te laten zien die zijn vader hem had getoond. Jack stapte uit de bus. Hij kocht een kaartje retour en ging terug naar huis.
Kort na middernacht kwam hij thuis, liep het huis binnen en draaide het licht aan. Daar zat in de schommelstoel zijn vader met zijn hoofd in zijn handen. Hij keek op, zag Jack, stond op uit de stoel en zij vlogen elkaar in de armen. Vaak zei Jack: „Die laatste jaren thuis behoorden tot de gelukkigste jaren van mijn leven."
We zouden kunnen zeggen dat dit een jongen was die van de ene dag op de andere een man was geworden. Dit was een vader die zijn emoties onderdrukte en zijn trots beteugelde en daardoor zijn zoon redde voordat deze werd opgenomen in het „verloren bataljon", dat het gevolg is van uit elkaar gerukte gezinnen. Liefde was de bindende band, de helende balsem. Liefde, die vaak wordt gevoeld, maar zo zelden uitgesproken.
Vanaf de Berg Sinaï dondert in onze oren: „Eert uw vader en uw moeder." (Ex. 20:12.) En later, van dezelfde God, de vermaning: „Gij moet zo in liefde te zamen leven . . ." (L. en V. 42:45.)
Er zijn nog meer „verloren bataljons." Sommige worstelen in de oerwouden van de zonde, sommige dwalen rond in de woestenij van onwetendheid. In feite worden wij allen gerekend tot wat heel goed het verloren bataljon van het mensdom had kunnen zijn, zelfs een bataljon dat gedoemd had kunnen zijn tot de eeuwige dood.
„. . . dewijl de dood door een mens is . . Want gelijk zij allen in Adam sterven . . ." (I Kor. 15:21-22.) Ieder van ons heeft deel aan een ervaring die sterven heet. Niemand ontkomt daaraan. Als wij niet gered zouden worden, zou het paradijs dat wij nastreven verloren zijn. Het gezin dat wij liefhebben zou verloren zijn. Verloren de vrienden die wij ons herinneren. Als wij ons deze waarheid realiseren, beginnen wij de grote vreugde te waarderen die de geboorte van de Heiland in deze wereld met zich meebrengt. Hoe heerlijk is de uitspraak van de engel; Ziet, een maagd „zal een Zoon baren, en gij zult

Zijn naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden." (Mt. 1:21.)
Evenals de rivieren van Frankrijk getuige waren van het oprukken van hen die in de Eerste Wereldoorlog het „verloren bataljon" redden, was een andere rivier getuige van het officiële begin van de bediening van de Redder van het heelal, ja, een goddelijke Redder. De Schrift zegt: „En er geschiedde een stem uit de hemelen: Gij zijt Mijn Geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb." (Mk. 1:11.)
Tegenwoordig zijn er alleen nog ruïnes over van Kapernaüm, die stad aan het meer, het centrum van de bediening van de Heiland in Galilea. Hier predikte Hij in de synagoge, onderwees aan de oever van het meer en genas zieken in de huizen.
Bij een andere belangrijke gelegenheid (Luk. 4:18.), ontleende Jezus een tekst aan Jesaja: „De Geest des Heeren Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis." (Jes. 61:1.) Dit is een duidelijke aankondiging van een goddelijk plan om het „verloren bataljon" waartoe wij behoren te redden.
Maar de predikingen van Jezus in Galilea waren slechts het voorspel. Op een heuvel, Golgotha genaamd, had de Zoon des Mensen nog steeds een afspraak die Hij moest nakomen en waar Hij erg tegenop zag.
Gevangen genomen in de Hof van Gethsémané na het Laatste Avondmaal, verlaten door Zijn discipelen, bespuwd, verhoord en vernederd, strompelde Jezus onder Zijn zware kruis naar de Calvarieberg. Hij ging van triomf voort naar verraad, foltering, de dood aan het kruis. Voor ons heeft onze hemelse Vader Zijn Zoon gegeven. Voor ons heeft onze Oudste Broeder Zijn leven gegeven.
De Meester had op het laatste ogenblik nog terug kunnen gaan. Maar dat heeft Hij niet gedaan. Hij onderging alle dingen, opdat Hij alle dingen zou kunnen redden – het menselijk geslacht, de aarde en al het leven dat daarop ooit gewoond heeft.
Er zijn aan de christenheid geen woorden bekend die zo veel betekenen als de woorden die de engel sprak tot de wenende Maria Magdalena en de andere Maria toen zij naar het graf gingen om voor het lichaam van hun Heer te zorgen: „Wat zoekt gij den Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan." (Luk. 24:5-6.)
Met deze uitspraak was het „verloren bataljon" van het mensdom – zij die hebben geleefd en zijn gestorven, zij die nu leven en eens zullen sterven, en zij die nog geboren moeten worden en ook eenmaal zullen sterven – dit verloren bataljon van mensen, juist gered.
Van Hem, Die ieder van ons heeft verlost van de nooit eindigende dood, getuig ik dat Hij de Leraar van de Waarheid is – maar Hij is meer dan een leraar. Hij is het Voorbeeld voor het volmaakte leven – maar Hij is meer dan een voorbeeld. Hij is de grote Heelmeester – maar Hij is meer dan een heelmeester. Hij, Die het „verloren bataljon" van het mensdom heeft gered is letterlijk de Heiland van de wereld, de Zoon van God, de Vredevorst, de Heilige Israëls, ja, de Verrezen Heer, Die zei: „Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader." (L. en V. 110:4.)
Als Zijn getuige getuig ik voor u dat Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. O

De Geest geeft getuigenis

Boyd K. Packer

Vandaag een jaar geleden hadden we tijdens een plechtige samenkomst het voorrecht onze hand op te steken om de autoriteiten van de Kerk te steunen, ongeveer net zo als vanmorgen. Op die ochtend in april hoorde ik mijn naam noemen, omdat ik door uw stem als lid van de Raad der Twaalf Apostelen gesteund zou worden. Het werd mijn plicht naast die andere mannen te staan die geroepen zijn om hier op aarde op te treden als bijzondere getuigen van de Heer Jezus Christus.

U moet u wel hebben afgevraagd, net zoals ik, waarom juist ik geroepen werd. Af en toe leek het toevallig dat ik waardig bleef, maar toch was daar steeds het voortdurende, kalme, blijvende gevoel van geleid en voorbereid te worden.

Vanmorgen hadden wij het voorrecht onze hand op te steken om de president van de Kerk te steunen. Ik beschouw dit als een groot voorrecht en een bijzondere plicht, want aangaande hem heb ik een getuigenis.

Enkele weken voor de vergadering van april j.l. verliet ik op een vrijdagmiddag het kantoorgebouw, en ik liep te denken aan de benoeming die dat weekend tijdens de conferentie een feit zou worden. Ik wachtte op de lift die van de vijfde etage moest komen.

Toen de liftdeuren rustig opengingen, stond daar president Joseph Fielding Smith. Het verbaasde me even hem daar te zien, omdat zijn kantoor op een lagere verdieping is.

Toen ik hem daar zo in de deuropening zag staan, kreeg ik een krachtig getuigenis — daar staat de profeet van God. Die lieflijke stem van de Geest, die verwant is aan licht, die iets te maken heeft met zuivere intelligentie, verzekerde mij ervan dat dit de profeet van God was.

Aan de heiligen der laatste dagen hoef ik die ervaring niet verder uit te leggen. Zo'n soort getuigenis is kenmerkend voor deze Kerk. Het is niet alleen gereserveerd voor degenen die een hoge positie bekleden. Het is een getuigenis dat niet alleen bereikbaar, maar ook van essentieel belang is voor ieder lid. Wat voor de president geldt in dit opzicht, geldt eveneens voor zijn raadgevers.

Ten noorden van ons staan in het Wasatch Gebergte drie hoge bergen. De dichter zou ze beschrijven als machtige stenen pyramiden. De middelste berg de hoogste van de drie, staat op de kaart aangeduid als de Willard Piek. De pioniers noemden die drie bergen echter „Het Presidentschap". Als u ooit naar Willard gaat, moet u maar eens naar het oosten kijken, en dan ziet u daar in de hoogte, ver boven u, „Het Presidentschap" staan.

Gode zij dank voor het presidentschap. Evenals die bergen staan deze drie mannen hier met niets boven zich dan de hemelen. Zij hebben uw steunende stem nodig. Soms is het eenzaam op die hoge, leidinggevende posten, want zij zijn niet geroepen om de mensen te behagen, maar om de Beer te behagen. God zegene deze drie grote en goede mannen.

Men heeft mij in de loop van het afgelopen jaar af en toe een vraag gesteld. Gewoonlijk klinkt het als een nieuwsgierige, bijna achteloze vraag, omtrent de bevoegdheid om op te treden als getuige voor Christus. De vraag die dan gesteld wordt luidt: „Hebt u Hem gezien?"

Dat is een vraag die ik een ander noòit gesteld heb. Ik heb mijn broeders van het Quorum die vraag niet gesteld, omdat ik geloof dat het zo heilig en persoonlijk is, dat men een bijzondere inspiratie, ja, een soort machtiging moet hebben om er zelfs maar naar te vragen.

Er zijn bepaalde dingen die eenvoudig te heilig zijn om over te spreken. Dit weten wij in verband met de tempels. In onze tempels worden heilige verordeningen verricht; men wordt er gezegend met heilige verordeningen. En toch spreken we er niet over buiten die gewijde muren, omdat ze zo heilig zijn. Ze zijn niet geheim, nee, ze zijn heilig; ze moeten niet besproken worden, maar ze moeten gekoesterd, beschermd en geacht worden met de grootst mogelijke eerbied.

Het is mij duidelijk geworden wat de profeet Alma bedoelde: „. . . Aan velen is het gegeven de verborgenheden Gods te weten; niettemin wordt hun streng geboden, dat zij slechts dat gedeelte van Zijn woord aan anderen zullen mededelen, dat Hij de mensenkinderen verleent volgens de oplettendheid en ijver, die zij Hem betonen.

„Daarom ontvangt hij, die zijn hart verstokt, het kleinste gedeelte van het woord, en aan hem, die zijn hart niet verstokt, wordt het grootste gedeelte van het woord gegeven, totdat het aan hem wordt gegeven de verborgenheden Cods te weten, totdat hij die ten volle begrijpt." (Alma 12:9-10.)

Er zijn mensen die in de Kerk getuigenissen horen uitspreken door hoge functionarissen en door leden van de wijken en gemeenten, en allen gebruiken zij dezelfde woorden: „Ik weet dat God leeft, ik weet dat Jezus de Christus is." En niemand vraagt: „Waarom kan het niet duidelijker gezegd worden? Waarom zeggen zij het niet uitgebreider en waarom beschrijven zij het niet nader?"

Ons persoonlijk getuigenis wordt gelijk de heilige ervaringen in de tempel. Het is heilig, en als wij eraan gewend zijn het onder woorden te brengen, zeggen wij het op dezelfde manier — wij gebruiken allen dezelfde woorden. De apostelen vertellen het met dezelfde woorden als het peutertje op de zondagsschool of het jeugdwerk. „Ik weet dat God leeft, en ik weet dat Jezus de Christus is."

We zouden er goed aan doen het getuigenis van de profeten of van de kinderen niet te veronachtzamen, want „Hij deelt Zijn woord door engelen aan de mensen mede, ja, niet alleen aan mannen, maar ook aan vrouwen. Nu, dit is niet alles; aan kleine kinderen worden dikwijls woorden gegeven, die de wijzen en geleerden beschaamd maken." (Alma 32:23.)

Sommige mensen zijn op zoek naar een getuigenis dat op een nieuwe, dramatische en andere wijze wordt gegeven.

Het uitspreken van een getuigenis is verwant aan een liefdesverklaring. De romantici, dichters en verliefde paartjes zijn sinds den beginne op zoek geweest naar indrukwekkender manieren om het te zeggen, te zingen of te schrijven. Ze

hebben alle mogelijke bijvoeglijke naamwoorden, overtreffende trappen en poetische uitdrukkingen gebruikt. En toch is, per slot van rekening, de krachtigste liefdesverklaring de eenvoudige versie van vier woorden.
Voor iemand met eerlijke bedoelingen is het in deze eenvoudige zin uitgesproken getuigenis genoeg, want de Geest geeft getuigenis, en niet de woorden.
Er bestaat een communicatie-kracht die net zo echt en tastbaar is als elektriciteit. De mens heeft methoden uitgevonden om beelden en geluiden door de lucht te zenden om die ergens anders via een antenne op te vangen en nogmaals te laten horen en zien. Die andere soort communicatie kunt u hiermee vergelijken, behalve dan dat ze miljoenen malen sterker is, en het getuigenis dat daaruit voortkomt is altijd de waarheid.
Er is een proces waardoor zuivere intelligentie kan worden overgebracht, zodat wij met een zekerheid te weten kunnen komen die aan geen enkele twijfel onderhevig is.
Ik zei dat er een vraag is die niet licht opgevat mag worden, en die zelfs in het geheel niet beantwoord mag worden indien men niet door dô Geest daartoe wordt aangezet. Ik heb anderen die vraag nooit gesteld, maar ik heb hen wel antwoord horen geven op die vraag — echter niet toen die hun gesteld werd. Zij hebben die vraag beantwoord toen de Geest hen daartoe aanspoorde bij heilige gelegenheden, als „de Geest getuigenis geeft." (LV 1:39.)
Ik heb een van mijn broeders horen verklaren: „Door ervaringen die te heilig zijn om ze na te vertellen weet ik dat Jezus de Christus is."
Ik heb een ander horen getuigen: „Ik weet dat God leeft, ik weet dat de Heer leeft. En bovendien: ik ken de Heer."
Niet hun woorden bevatten de betekenis of de kracht, maar het was de Geest. „,. . . Want wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert de macht van de Heilige Geest het tot het hart der mensenkinderen." (2 Nephi 33:1.)
Ik spreek nederig over dit onderwerp, met het aanhoudende gevoel dat ik alleszins de minste ben onder degenen die tot deze heilige functie geroepen zijn.
Ik weet nu dat het getuigenis niet komt door naar tekenen te zoeken. Het komt door vasten en bidden, door activiteit, beproeving en gehoorzaamheid. Het komt voort uit het steunen en volgen van de dienstknechten des Heren.
De eerste president van de Brigham Young Universiteit, Karl G. Maeser,[1] ging met een groep zendelingen de Alpen over. Toen zij een top bereikten, stond hij stil. Hij wees naar beneden, naar een aantal paaltjes die in de sneeuw geslagen waren om de weg te wijzen over de gletscher, en zei: „Broeders, daar ziet u het priesterschap. Het zijn heel gewone paaltjes, net zo gewoon als wij, . . . maar de plaats die zij innemen maakt ze tot wat ze voor ons betekenen. Als wij afwijken van het pad dat zij aangeven, zijn we verloren."
Het getuigenis is afhankelijk van het steunen van Zijn dienstknechten dienstknechten, zoals we dat hier symbolisch hebben gedaan, en zoals wij dat ook daadwerkelijk moeten doen.
Welnu, ik vraag me met u af, waarom iemand als ik wordt geroepen om het heilige ambt van apostel te bekleden. Er zijn zoveel eigenschappen die ik niet bezit. Er ontbreekt zoveel aan mijn dienstbaarheid. Toen ik er over nadacht, heb ik maar één enkel ding ontdekt, één eigenschap waarin de reden schuil kan gaan, en dat is het feit dat ik *dat* getuigenis heb.
Ik verklaar u dat ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat Hij leeft. Hij werd in het midden des tijds geboren. Hij onderwees Zijn Evangelie, werd verhoord, werd gekruisigd. Ten derde dage verrees Hij. Hij is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. Hij heeft een lichaam van vlees en beenderen. Hiervan getuig ik. Van Hem ben ik een getuige. In de naam van Jezus Christus. Amen.

[1] Alma P. Burton. *Karl. G. Maeser, Mormon Educator* (Deseret Book Co., 1953) blz. 22.

Waarschuwingen uit het verleden

Mark E. Petersen

Van de drie grote beschavingen die het westelijk halfrond heeft gekend zijn er twee in het vergeetboek geraakt.
De verdwenen beschavingen hebben hun ondergang aan zichzelf te danken. Ze hebben het land verontreinigd en hun God getart door hun misdaden, seksuele uitspattingen en allerlei andere walgelijke zonden.
Nu wordt hetzelfde halfrond door moderne naties bevolkt. De slechtheid zoals die thans voorkomt lijkt vaak precies op het verval waar zij door getroffen werden.
In de meeste Amerikaanse staten bij voorbeeld nemen de misdaadcijfers op ontstellende wijze toe. In de Verenigde Staten alleen al levert dit een schadepost op van meer dan 40 miljard dollar per jaar.
Het zedelijk verval is schrikbarend en merkwaardig genoeg proberen velen het te rechtvaardigen. Nog maar een paar weken geleden gaf een van de hoogste gezagsdragers van een vooraanstaand christelijk kerkgenootschap in het openbaar te kennen dat hij er voor is dat jonge mensen voor het huwelijk samenleven. Deze toespraak werd door Associated Press ook in het buitenland gepubliceerd.
Juist door het vrije geslachtsverkeer zijn de gevreesde venerische ziekten tot een epidemie uitgegroeid. Een van de ambtenaren van de volksgezondheid heeft gezegd dat dit in wezen geen epidemie meer genoemd mag worden, maar dat het een plaag is. Tegenwoordig lijden meer mensen aan deze venerische ziekten dan aan enige andere

besmettelijke ziekte, de gewone verkoudheid uitgezonderd. Ambtenaren van de volksgezondheid in een van de bekendste steden van het westen van de Verenigde Staten schatten dat één op de tien personen tussen de veertien en vijfentwintig jaar aan een geslachtsziekte lijdt. Haast niet te geloven.

In de International Herald Tribune stond onlangs dat het gemak van de abortus de zedeloosheid van haar schande heeft ontdaan, zodat vrij seksueel verkeer nog vrijer word .

De tegenstrijdigheid in de huidige situatie is beangstigend. Miljoenen aanvaarden het vrije geslachtsverkeer als een nieuwe manier van leven. Ze vergoelijken overspel, ook al worden er huwelijken en gezinnen door ten gronde gericht. En tegelijkertijd wordt in sommige openbare vergaderingen verboden aan te vangen met een gebed.

Terwijls seks op school wordt geleerd en het smerigste van het smerigste openlijk op de film wordt vertoond, wordt de onderwijzer die met de Bijbel zou willen werken of de leerlingen het Onze Vader zou laten bidden in feite een kwaaddoener. Zozeer gaat ons gevoel voor waarden verloren!

Er zijn Amerikanen die bezwaar hebben tegen het noemen van de Almachtige God in de gelofte van trouw aan de vlag. Weer anderen zouden het liefst „In God We Trust" (op God vertrouwen wij) van de munten zien verdwijnen. Bij de meeste kerkgenootschappen loopt het aantal kerkbezoekers snel terug. De bijbelverkoop is met 25 procent verminderd en sommige geestelijken verliezen hun geloof. De Almachtige wil dat er iedere week een rustdag wordt geheiligd. Deze wet wordt voor zijn aangezicht getart. De meesten hebben er een plezierig dagje van gemaakt of werken als altijd en toch dient de sabbat als een symbool voor onze trouw aan de Schepper.

Hoe waar is het dat de herhaaldelijke en meedogenloze bezoekingen van de zonde „eerst berouwd, dan verduurd en vervolgens verwelkomd worden."

Zitten wij verstrikt in een golf van atheïsme en in de zondigheid die daarmee samengaat?

Zijn wij ook maar een haar beter dan de beschavingen die ons zijn voorgegaan en die door de zonde zijn weggevaagd?

Die beschavingen kregen een harde les met betrekking tot hun gebruik van dit continent.

Hun werd verteld dat dit land een bijzondere betekenis heeft voor de Almachtige en dat alleen die landen die God dienen hier mogen blijven.

Wij, die nu leven moeten deze waarschuwing ter harte nemen als we niet ten onder willen gaan.

Wij zeggen niet dat de zonde in andere delen van de wereld minder laakbaar is of zelfs in de minste mate is te verontschuldigen. Zonde blijft zonde, ongeacht de filosofieën die de mens erop na houdt en ongeacht de plaats waar zij zich voordoet.

Maar de situatie op dit continent is anders. God heeft dit land toegewijd aan het werk van zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus, en Hij zal niet toestaan dat dit land nog verder wordt ontheiligd.

Aldus heeft Hij dit land voor zijn goddelijke doel voorbestemd en Hij heeft bevolen „dat allen die van die tijd af voor eeuwig dit land van belofte zouden bezitten, Hem, de ware en enige God moesten dienen, of anders zouden zij worden weggevaagd, wanneer de volheid van Zijn wraak over hen zou komen." (Ether 2:8.)

Ronduit komt het hier op neer, dat de volken die dit land bewonen God moeten dienen of moeten sterven, onverschillig wie ze zijn. De grote mannen van het moderne Amerika hebben merkwaardig genoeg dezelfde waarschuwingen laten horen.

Een vooraanstaand econoom van de vorige generatie, Roger Babson, heeft gezegd: „Alleen de godsdienst kan voorkomen dat een democratische regering deformeert. Een volk kan alleen in voorspoed leven als het godsdienstig is, verstandig, tot dienst in staat en tot dienst bereid." En toen heeft deze grote man iets gezegd, wat wel heel bijzondere aandacht verdient: „Iedere grote ramp die we hebben gehad, werd aangekondigd door een algemeen verval in het naleven van de godsdienstige beginselen."

Abraham Lincoln heeft tegen zijn tijdgenoten gezegd dat Amerika „geen gevaar van buitenaf hoefde te vrezen..." Als de Verenigde Staten ooit zouden worden bedreigd, dan zou dat van binnenuit geschieden. „Als vrij volk kunnen we altijd blijven bestaan tenzij wij onszelf te gronde richten..." Waaraan de grote bevrijder dit toevoegde: „Ons aantal, onze welvaart en onze macht zijn toegenomen... Maar we hebben God vergeten... Wij moeten ons daarom voor de beledigde Macht vernederen, onze nationale zonden bekennen en om genade en vergeving bidden."

George Washington, onze eerste president, zei het volgende: „...we moeten ons goed realiseren dat een volk dat de eeuwige regels van orde en recht, door de hemel zelf ingesteld, veronachtzaamt, niet mag rekenen op de welgezindheid van de hemel..." (Eerste inaugurale rede, 30 april 1789.)

Een van de ernstigste waarschuwingen heeft de grote staatsman Daniel Webster gegeven: „Als wij en ons nageslacht de leer en autoriteit van de godsdienst verwerpen, de regels van de eeuwige rechtvaardigheid verkrachten, het met de uitdrukkelijke voorschriften van de zede niet zo nauw meer nemen en de politieke grondwet die ons verbindt, achteloos vernietigen, kan niemand voorspellen hoe snel we door een ramp die al onze glorie in diepe duisternis zal hullen, verpletterd zullen worden."

God heeft ons geopenbaard dat Hij in het einde der tijden de mensen zou waarschuwen door stormen, aardbevingen en overstromingen. Horen wij zijn stem nu en herkennen wij die?

Als ongeveer een half miljoen mensen in Pakistan door een orkaan worden getroffen, als honderdduizend mensen dakloos worden door één enkele aardbeving in Chili en als deze twee rampen een paar weken na elkaar komen, kunnen wij die waarschuwingen dan in de wind slaan? Als in een paar maanden tijds twee vernietigende orkanen hele gemeenschappen in Mississippi wegvagen, als herhaalde aardbevingen in Los Angeles de dood brengen en een schade van een half miljard dollar, horen we daar-

in dan de stem van God die de rest van ons een duidelijke waarschuwing geeft?
Kunnen we ons ontspannen en gerust zijn omdat we zijn verzekerd tegen aardbevingen, brand- en stormschade? Kunnen orkanen en aardbevingen met een verzekeringspolis worden voorkomen?
Wie kan dergelijke ontzagwekkende krachten in bedwang houden?
Wie is de God van de natuur?
Wie stond er met een groepje angstige vissers in een boot die door de storm heen en weer werd geslingerd en wie stilde de storm door enkel te zeggen: „Zwijg, wees stil." (Zie Marcus 4:39.)
De uitgestorven beschavingen van het verleden spreken nu vanuit het stof der eeuwen tot ons en waarschuwen ons voor dezelfde omstandigheden, waardoor zij zelf in vergetelheid zijn geraakt.
Luister naar wat zij zeggen!
De oude profeten die in Amerika in hun nu verwoeste beschavingen hebben geleefd, konden ons in hun openbaringen waarnemen. Ze noemden ons niet-joden en een van deze profeten heeft gezegd: „...En hoe kunt gij, o niet-Joden, dan voor de macht Gods staan, tenzij gij u zult bekeren en u van uw zondige wegen afwenden?
Weet gij niet, dat gij in Gods handen zijt? Weet gij niet, dat Hij alle macht heeft, en dat op Zijn groot gebod de aarde als een perkamentrol zal worden opgerold?
Daarom, bekeert u, en vernedert u voor Hem, opdat Hij niet in het gericht tegen u zal treden..." (Mormon 5:22-24.)
Een andere, reeds lang overleden Amerikaanse profeet die thans uit het stof tot ons spreekt, heeft gezegd:
„...Want ziet, dit is een land, dat boven alle andere landen te verkiezen is; daarom moet hij, die het bezit, God dienen, of hij zal worden weggevaagd; want het is het eeuwige besluit van God. En de kinderen van het land zullen niet worden weggevaagd, voordat de maat hunner ongerechtigheid vol is.
En dit komt tot u, o gij niet-Joden, opdat gij de besluiten Gods moogt weten — opdat gij u moogt bekeren en niet in uw ongerechtigheden moogt voortgaan, totdat de maat vol is, opdat gij niet de volheid van Gods toorn over u zult brengen, zoals de inwoners van het land tot nu toe hebben gedaan." (Ether 2:10, 11.)
De profeet Moroni, die 1.500 jaar geleden hier in Amerika heeft geleefd, zei:
„Ziet, ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ziet, Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelingen.
En ik weet, dat gij in de hoogmoed van uw hart wandelt; en er is niemand, slechts enkelen uitgezonderd, die zich niet in de hoogmoed van zijn hart verheft, en geen zeer fijne kleding draagt, en niet afgunstig is, niet twist, haat en vervolgt, en niet allerlei ongerechtigheden bedrijft..." (Mormon 8:35, 36.)
Veel mensen die op dit continent wonen stammen uit het huis Israëls. Tegen hen heeft de oude profeet Mormon gezegd:

„Weet, dat gij van het huis Israëls zijt.
Weet dat gij tot bekering moet komen, anders kunt gij niet zalig worden.

Weet, dat gij tot de kennis van uw vaderen moet komen, en u bekeren van al uw zonden en ongerechtigheden, en in Jezus Christus geloven, dat Hij de Zoon van God is..." (Mormon 7:2, 3, 5.)

Het volgende heeft ook betrekking op ons die nu leven en is eveneens afkomstig van deze oude Amerikaanse profeet die uit het verleden tot ons spreekt: „... En deze dingen maakt de Geest mij bekend; daarom schrijf ik u allen. En hierom schrijf ik u, opdat gij moogt weten, dat gij alleen voor de rechterstoel van Christus moet staan, ja, iedere ziel, die tot de ganse menselijke familie van Adam behoort; en gij moet er staan, om volgens uw werken te worden geoordeeld, of deze goed zijn of boos;
En ook, opdat gij het evangelie van Jezus Christus moogt geloven, dat gij in uw midden zult hebben..." (Mormon 3:20, 21.)

En voorts: Een van de grootste profeten uit het oude Amerika heeft tot ons allen gesproken: „En ik vermaan u deze dingen te bedenken; want de tijd nadert snel, dat gij zult weten, dat ik niet lieg, want gij zult mij zien voor de rechterstoel Gods; en de Here God zal tot u zeggen: Heb Ik Mijn woorden niet aan u verkondigd, die door deze man werden geschreven, gelijk een roepende uit de doden, ja, als iemand, die uit het stof spreekt?

En God zal u tonen, dat hetgeen ik heb geschreven, waar is. En verder zou ik u willen vermanen tot Christus te komen, en iedere goede gave aan te grijpen en de boze gave noch het onreine aan te raken." (Moroni 10:27, 29, 30.)

Als de moderne volkeren van het Amerikaanse continent zich bekeren en de Heer dienen, zullen zij rijkelijk worden gezegend, want een profeet heeft gezegd: „...Ziet, dit is een verkieslijk land, en welke natie het ook zal bezitten, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natiën onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is..." (Ether 2:12.)

Hoe lang zal de Almachtige nog geduld met ons hebben terwijl wij aan Hem voorbijgaan of Hem tarten?

Kunnen wij het onszelf gemakkelijk maken door uit te gaan van de filosofie dat God niet bestaat, dat de Bijbel slechts een fabeltje is, dat het Boek van Mormon niet de waarheid bevat en dat bekering daarom niet nodig is? Wij getuigen tot u dat God bestaat, dat Hij de eeuwige Rechter is van de gehele mensheid en dat ieder van ons op de dag des oordeels de rekening van zijn eigen daden krijgt gepresenteerd.
Jezus Christus leeft echt. Hij is de God van dit land en alleen zijn evangelie kan ons van de ondergang redden. God geve ons dat wij ons onze toestand bewust worden, en onze koers wijzigen nu het nog niet de laat is. Dit smeek ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

In de berg van het huis des Heren

Legrand Richards

Broeders en zusters, nu ik in deze laatste bijeenkomst van deze buitengewoon inspirerende conferentie voor u sta, wil ik uitdrukking geven aan mijn liefde voor mijn hemelse Vader. Ik dank Hem voor zijn grote liefde, waardoor Hij ons zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven. En ik dank de Heiland voor diens grote zoenoffer en voor de eer en het voorrecht dat ik al vele jaren het mijne heb mogen noemen om Hem te vertegenwoordigen en getuige te zijn van de eeuwige waarheid en van zijn goddelijkheid. Ik getuig tot u, dat ik weet dat Christus leeft, dat Hij de Verlosser van de wereld is en dat Hij de kerk in deze bedeling heeft hersteld door middel van de profeet Joseph Smith.
Voorts gaf Hij ons met zijn evangelie een levenspatroon, dat ons vreugde en geluk in dit leven en een hogere graad van heerlijkheid in de komende werelden zal schenken.
Broeder Marion D. Hanks, die, zoals u weet en vanochtend weer hebt kunnen constateren, altijd zulke geweldige verhalen vertelt, gaf ons afgelopen vrijdag in de vergadering met de regionale vertegenwoordigers van de Twaalven de volgende beeldspraak. Hij zei dat de oude bladeren van de bomen moesten vallen om plaats te maken voor de nieuwe. Ik bracht deze uitspraak op mijzelf van toepassing. Ik ben een van de oude bladeren in deze kerk. Ik ben een van de oudste mannen. Ik meen te kunnen zeggen, dat er met uitzondering van president Joseph Fielding Smith, geen andere levende man op deze aarde is, die zoveel maal als ik tijdens een algemene conferentie van deze kerk op dit spreekgestoelte heeft gestaan. Als ik het goed heb dan is dit de vierenzeventigste algemene conferentie waarop ik het voorrecht geniet te mogen spreken. Terwijl ik naar de getuigenissen van mijn broeders luisterde, schoten mij de woorden van een van onze lofzangen te binnen:

„Komt, hoort naar eens profeten stem,
En luistert naar Gods woord.
Verheugt u in de ware leer,
Vermeldt haar verder voort.
Wij vonden der profeten weg,
Door hem op aard betreên,
Een Ziener Gods heeft nu gezegd,
Hoe die eens was voorheen.

Ik vraag mij af waar ter wereld de hedendaagse mens heen zou kunnen gaan om toespraken te beluisteren, zoals wij hier hebben aangehoord; toespraken die mannen en vrouwen zullen verheffen door hen vreugde in dit leven te geven en eeuwige verhoging in de komende wereld, tezamen met hun geliefden en met de geheiligde en verloste kinderen van onze Vader.
Dan denk ik aan de woorden van de profeet Jeremia vanouds, die onze tijd heeft gezien en zei:
„Keert weder, afkerige kinderen, luidt het woords des Heren, want Ik ben heer over u . . . (Welk een verbond! . . . Ik zal u nemen, één uit een stad en twee uit een geslacht, en u brengen te Sion, en Ik zal u herders naar mijn hart geven, die u zullen weiden met kennis en verstand." (Jeremia 3:14, 15.)
Waar ter wereld zou u een vervulling van deze uitspraak kunnen vinden zoals wij hebben beleefd tijdens de zittingen van deze conferentie? Dan denk ik aan de verklaring in de Artikelen des Geloofs die ons door de profeet Joseph Smith zijn gegeven, waarin hij zegt: „Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is, voor zover de vertaling juist is; wij geloven ook dat het Boek van Mormon het woord van God is." (8ste Artikel des Geloofs.)
Dat geloof ik met geheel mijn hart en ik dank God voor deze heilige schrifturen.
En dan gaan mijn gedachten uit naar nog een ander van onze Artikelen des Geloofs, dat als volgt luidt: „Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren." (9de Artikel des Geloofs.) Ook dit geloof ik met geheel mijn hart.
Ik bestudeer graag de profetieën uit de schriften. Vele hiervan zijn in deze bedeling van de volheid der tijden vervuld en andere wachten hierop.
Dan denk ik aan de woorden van Jezus toen Hij zei: „Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen." (Johannes 5:39.) Wat een uitspraak! En vervolgens na zijn opstanding, toen Hij met twee van zijn discipelen meeliep op de weg naar Emmaüs, lezen wij dat „hun ogen waren bevangen," en zij Hem niet herkenden, en toen Hij hoorde wat zij over Hem en over zijn bediening en kruising zeiden, besefte Hij dat zij niet hadden begrepen wat Hij had getracht hem bij te brengen. Hij zei daarom: „O onverstandingen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben." (Lucas 24:25.) En Hij begon bij Mozes en al de profeten vanouds en legde hun uit hoe zij steeds van Hem hadden getuigd. Vanmiddag hebben wij geen tijd om deze beloften en profetieën in beschouwing te nemen, maar zij voorspelden zelfs hoe zijn kleding ten tijde van zijn kruisiging zou worden verloot.
Petrus vertelt ons dat Hij hun begrip vergrootte zodat zij de schriften konden begrijpen. Hij heeft ook ons het volgende gezegd:

„En wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster, en gij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten. Dit moet gij vooral weten, dat geen profetie der Schrift een eigenmachtige uitlegging toelaat; want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige

Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken." (2 Petrus 1:19-21.)
Ik geloof dat de woorden van de profeten het meest vaste richtsnoer zijn die wij in de huidige tijd hebben. Ik geloof wat Jezus zei: „Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied." (Matteüs 5:18.)
Het is een wonderbaarlijk iets te bedenken welke dingen allemaal bewaarheid zijn geworden. In de mij toegewezen tijd kan ik er slechts in het kort enkele noemen.
Jesaja zag onze tijd. Hij zag hoe de woestijn tot bloei zou worden gebracht als een narcis. Hij zag de wateren ontspringen in de woestijn, waar wij onder inspiratie van de Almachtige deze geweldige irrigatiekanalen hebben gebouwd, nadat de pioniers naar deze valleien van de bergen waren geleid. Zij kwamen in een woest land met niets anders dan hun handen om het te bewerken. Transportmiddelen en alle zaken die tot hun gerief hadden kunnen bijdragen, hadden zij ver achter zich gelaten. Hij zag de wateren neerstromen vanuit dit bolwerk in de bergen, waar het was vergaard. Hij zag de dochters van Sion komen en hoorde hen jubelen in de hoogten van Sion. (Zie Jesaja 35.) Waar anders in de geschiedenis van de gehele wereld kunt u de vervulling hiervan vinden, dan in het zingen van ons tabernakelkoor, dat nu al meer dan tweeënveertig jaar zonder onderbreking zijn uitvoeringen geeft? Nu we over de satelliet Telstar beschikken, zingt het zelfs voor de gehele wereld. Geen wonder dat president Nixon tijdens zijn bezoek aan Salt Lake City in november 1971 zei dat het het mooiste koor ter wereld was.
Jesaja zag de berg van het huis des Heren gevestigd op de top van de bergen en profeteerde hoe er in de laatste dagen zou worden gezegd: „Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem." (Jesaja 2:3.)
Hoe letterlijk is dit naar mijn mening vervuld, in het huis van de God Jakobs dat zich binnen steenworpafstand bevindt! In deze tempel zijn meer mensen bijeengekomen om te leren aangaande zijn wegen en om zijn paden te bewandelen dan in enig ander gebouw, waarvan wij over de gegevens beschikken.
Ik zou u vele verhalen kunnen vertellen over de grote opofferingen die de eerste pioniers en bekeerlingen zich hebben getroost, toen zij alles wat zij in deze wereld bezaten verkochten en hun geliefden en betrekkingen verlieten om naar een ver land te gaan en een vreemde taal te leren. Wat bewoog hen daartoe? Het huis van de God Jakobs, opdat zij mochten leren aangaande zijn wegen en zijn paden mochten bewandelen.
Jeremia voorzag de dag dat er niet langer zou worden gezegd: „Zo waar de Here leeft, die de Israëlieten uit het land Egypte heeft gebracht, maar veeleer: Zo waar de Here leeft, die de Israëlieten heeft doen optrekken uit het Noorderland en uit al de landen waarheen Hij hen verdreven had . . ." (Jeremia 16:14, 15.)
Denk eens even over deze woorden na. Bedenk hoe de joden en de christenen de Heer in de afgelopen eeuwen hebben geprezen voor zijn verlossende hand, toen Mozes Israël uit de slavernij leidde. En toch komt Jeremia, de heilige profeet, ons vertellen dat deze dingen in de laatste dagen „niet meer gezegd zullen worden," maar wel hoe God het verstrooide Israël heeft vergaderd uit al de landen waarheen Hij het had verdreven.
En Jeremia voorzag de dag dat de Heer dit werkelijk zou doen, dat Hij vele jagers en vele vissers zou ontbieden „die hen zullen opjagen van elke berg en elke heuvel, en uit de rotskloven." (Jeremia 16:16.) Waar vinden wij die vissers en jagers waarover wij in deze profetie van Jermia lezen? Het zijn de 14.000 zendelingen van deze kerk en zij, die hen zijn voorgegaan vanaf het tijdstip dat de profeet Joseph Smith de waarheid ontving en boodschappers uitzond om de wereld er deelgenoot van te maken. Aldus zijn zij uitgegaan om te vissen en te jagen en om hen te doen optrekken van de heuvels, van de bergen en uit de rotskloven. Ik geloof dat dit meer letterlijk is dan velen van ons zich voorstellen!
Ik herinner mij hoe ik als president van een van de zendingsgebieden in het zuiden van de Verenigde Staten een conferentie bijwoonde in West Florida. Het leek alsof we ettelijke kilometers afgelegd hadden zonder een enkel huis te zien. Toen wij in een van die typische kleine kerkgebouwen aankwamen, zag ik dat hier wel 250 mensen aanwezig waren en ik zei: „Als u niet uit de rotskloven bent gekomen, dan weet ik werkelijk niet waar u dan wel vandaan komt. De hemel mag het weten, maar ik weet het niet!" Dat was een letterlijk voorbeeld en wij zien hoe deze dingen voor onze ogen worden vervuld.
Maleachi zag dat voor de komst van de grote en geduchte dag des Heren, de Heer de profeet Elia zou zenden en hij „het hart der vaderen zou gerugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban." (Maleachi 4:6.) Denk eens wat deze uitspraak inhield. De joden wachten nog steeds op zijn komst.
Toen ik in juli 1970 in Israël was, bezochten wij tijdens een rondrit drie synagogen en zagen daar aan de muur een grote leunstoel hangen. Ik vroeg de rabbijn waarom die daar hing. Hij zei: „Zodat we hem kunnen laten zakken als Elia komt en hij plaats zal kunnen nemen." Ik bedacht hoe zij nog steeds in duisternis verblijven, terwijl wij weten dat Elia al is gekomen. Het is nauwelijks te bevatten voor een gewoon mens wat de gevolgen voor de wereld zijn geweest van de komst van Elia; dit grootse genealogische werk; deze bibliotheek die nergens in de wereld zijns gelijke vindt; deze geweldige kluizen in het binnenste van de bergen, waar miljoenen gegevens worden bewaard.
Is het te verwonderen dat Jesaja het een wonderbaar werk en een wonder noemde, toen het volk Hem slechts met woorden naderde en met zijn lippen eerde, maar hun harten verre van Hem hield en hun ontzag voor Hem slechts een aangeleerd gebod van mensen was? (Zie Jesaja 29: 13, 14.) Dit zijn slechts enkele van de dingen en nog veel en veel meer is in onze dagen tot stand gekomen in ver-

vulling van de woorden van de profeten. Geen wonder dat de profeet zei: „Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijks Gods zal openbaren." (9de Artikel des Geloofs.)
De tijd ontbreekt om in details de treden, maar Jeremia beschreef de vergadering van ons volk hier in deze valleien in de bergen in dezelfde duidelijke bewoordingen als onze geschiedschrijvers dit hebben beschreven — hoe zij langs de rivieren zouden reizen. Zij reisden meer dan 800 kilometer op de Platte. Hij voegde er ook aan toe dat ze in grote aantallen zouden komen, „jongelingen en grijsaards tezamen. Ik verander hun rouw in vreugde. Ik troost en verblijd hen na hun smart. Ik laaf de ziel der priesters met het vette..." (Jeremia 31:13, 14.) En dat is waarom ons volk gehoor zal geven aan iedere oproep die tot hen komt, omdat de God van de hemel de gevoelens van het menselijk hart heeft geschapen en zoals Nefi in het verleden heeft gezegd: „de Here heeft mij tot het verteren van mijn vlees toe, van Zijn liefde vervuld." (2 Nephi 4:21.)
Er zijn vele andere dingen die nog op vervulling wachten. Ik zal er slechts enkele van noemen. De Heer gaf het mij als jongeman in om liefde voor het joodse volk te hebben en eens zullen zij een van de grote bewegingen in deze kerk zijn. In het voorwoord van het Boek van Mormon lezen wij dat het boek werd bewaard „tot overtuiging van Jood en niet-Jood dat Jezus de Christus is, de eeuwige God, Die Zich aan alle natiën openbaart." En hoe kan dit boek dat doen als wij het niet tot de joden brengen? En daarom zal de Heer op zijn tijd en op zijn wijze onze leiders inspireren om boodschappers naar dat volk te zenden.
Wij lezen in het Boek van Mormon dat wij onze harten tot hen moeten wenden. Mij ontbreekt de tijd om u deze profetie voor te lezen. Hij zei dat vele van de niet-joden zouden zeggen: „Een Bijbel! Een Bijbel! Wij hebben een Bijbel, en er kan geen andere Bijbel meer zijn." En dan zegt de Heer: „... en hoezeer bedanken zij de Joden voor de Bijbel? ..." (2 Nephi 29:3, 4)
Vervolgens zei de Heer in een openbaring, die Hij drie jaar na de organisatie van de kerk aan Joseph Smith gaf, en die wij nu in afdeling 98 van de Leer en Verbonden kunnen vinden: „Verwerpt daarom oorlog en verkondigt vrede, en tracht ijverig het hart der kinderen tot hun vaderen te wenden, en het hart der vaderen tot de kinderen; En verder, het hart der Joden tot de profeten, en de profeten tot de Joden, opdat Ik niet kome, en de ganse aarde met een ban sla, en alle vlees voor Mij worde verteerd." (LV 98:16, 17.) Vertrouw niet op de wijsheid van mensen. Dat is de wijsheid van God, de eeuwige Vader, zoals Hij die in deze dagen aan de profeet Joseph Smith gaf.
Jeremia voorzag de tijd dat het huis van Juda zou wandelen met het huis van Israël (zie Jeremia 3:18); en Ezechiël zegt ons dat de dag zal komen, dat er geen twee koninkrijken zullen zijn, maar één dat God over hen allen zal regeren. (Zie Ezechiël 37:22.)
Ik bid dat de Heer ons zal helpen om voort te gaan, en zijn beloften gestand zal doen om al hetgeen Hij heeft geopenbaard, doch nog niet is vervuld, te vervullen. Ik zou graag lang genoeg willen leven om nog wat meer te zien van deze wonderbare vervullingen, die deel uitmaken van deze grootse bedeling van het evangelie.
Uit het diept van mijn hart en ziel getuig ik tot u van de goddelijkheid van dit werk, waarvan God de eeuwige Vader de bestemming heeft verordend. Het is gebouwd op de fundering van apostelen en profeten, met Christus onze Heer als de voornaamste hoeksteen. Hij leidt zijn kerk vandaag, en zal dit blijven doen tot Hij komt in de wolken des hemels, zoals de heilige profeten dit hebben voorzegd, en ik laat u dit getuigenis in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Uit de duisternis

Joseph Fielding Smith

Geliefde broeders en zusters,
Wij heten u en allen die via radio en televisie meeluisteren en -kijken van harte welkom. Wij heten u welkom bij de zittingen van de 141ste Algemene Jaarconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Wij zijn hier vandaag bijeen om de Heer te dienen, Hem naar geest en waarheid te aanbidden, om gevoed te worden met het brood des levens en om raad en onderricht te ontvangen van hen die Hij heeft uitgekozen om de zaken van Zijn Kerk te beheren.
Ik spreek de oprechte hoop uit dat allen die deze conferentie bijwonen, en allen wier leven op enigerlei wijze wordt geraakt door de werkzaamheden van deze conferentie, zich zullen instellen op de Geest, opdat hun geloof en hun getuigenis mogen groeien, evenals hun verlangen om de geboden te onderhouden en te doen wat de Heer behaagt.

Wij zijn bezig met het werk van de Heer; dit is Zijn Kerk; Hij schiep het plan van zaligheid; Het Evangelie ontvingen wij toen de hemelen in onze tijd opengingen; en onze wens en ons algeheel doel in het leven moeten zijn dat wij de waarheden geloven zoals Hij ze heeft geopenbaard en ons leven daarmee in overeenstemming brengen. Niemand, hetzij binnen of buiten de Kerk, mag enigerlei leerstelling geloven, enig gebruik verdedigen, of enige zaak steunen, die niet in overeenstemming is met de wil van God. Ons enige doel met betrekking tot de feiten van de verlossing moet zijn, dat wij ontdekken wat de Heer heeft geopenbaard, en dit vervolgens geloven en ernaar handelen.
Omdat de Heer ons in deze tijd andermaal Zijn eeuwig Evangelie heeft geopenbaard en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tot bewaker en beschikker over de verlossende waarheden daarvan heeft gemaakt, wil ik nu voor de Kerk en voor de wereld nogmaals een aantal van deze eeuwige beginselen noemen die door het mensdom aangenomen moeten worden indien het zichzelf wil verlossen. Onze kennis van deze eenvoudige maar toch diepgaande beginselen is door openbaring in deze bedeling tot ons gekomen.
Wij weten dat onze hemelse Vader een verheerlijkte, verhoogde Persoon is, Die alle kracht, alle macht en alle heerschappij heeft, en dat Hij alle dingen weet. Wij getuigen dat Hij, door Zijn Eniggeboren Zoon, de Schepper is van deze aarde en van ontelbare werelden, die alle bewoond worden door Zijn geesteskinderen..
Wij getuigen dat Hij oneindig en eeuwig is en dat Hij de wetten heeft ingesteld waardoor Zijn geesteskinderen de macht kunnen hebben om vooruitgang te boeken en te worden als Hij.
Wij weten dat er in Christus zaligheid is; dat Hij de Eerstgeboren Zoon van de Eeuwige Vader is; dat Hij in de raadsvergadering van de hemel werd uitgekozen en in het voorbestaan werd geordend om het eeuwige en oneindige verzoeningswerk tot stand te brengen; dat Hij in deze wereld geboren werd als de Zoon van God; en dat Hij door het Evangelie het leven en de onsterfelijkheid aan het licht heeft gebracht.
Wij geloven met volmaakte zekerheid dat Christus is gekomen om de mens te bevrijden van de stoffelijke en de geestelijke dood die door de zondeval van Adam in de wereld werden gebracht, en dat Hij de zonden van alle mensen op Zich heeft genomen, onder voorwaarde dat de mensen berouw tonen.
Wij getuigen dat het Evangelie van Jezus Christus het plan van zaligheid is; en dat alle mensen door het zoenoffer van onze Heer in de onsterfelijkheid opgewekt zullen worden om door Hem geoordeeld te worden naar de daden die zij in hun sterfelijk bestaan gesteld hebben; en dat zij die de volheid van het Evangelie geloven en gehoorzamen, ook tot het eeuwige leven in het koninkrijk van onze Vader opgewekt zullen worden.

Wij geloven dat wij, na alles wat wij zelf kunnen doen, door genade verlost worden, en dat alle mensen — uitgaande van de verzoening van Christus — met vrees en beven voor de Heer hun verlossing moeten bewerkstelligen.
Wij verklaren dat de mens, om verlossing te ontvangen, moet geloven in de Heer Jezus Christus, berouw moet tonen over zijn zonden, door iemand die daartoe bevoegd is gedoopt moet worden door onderdompeling, de gave van de Heilige Geest moet ontvangen door handoplegging en vervolgens met onwankelbaar geloof in Christus voort moet gaan en daarbij de geboden moet onderhouden en volharden tot het einde.
Wij maken bekend dat dit plan van zaligheid dit evangelieplan, in op elkaar volgende bedelingen aan de mens is geopenbaard, te beginnen bij onze vader Adam, de eerste mens; dat het bekend was aan Henoch en Noach, aan Abraham en Mozes; dat het volkomen duidelijk werd bekendgemaakt aan de vroege bewoners van het Amerikaanse vasteland; en dat ditzelfde plan onderwezen werd door Jezus en Petrus en Paulus, en door de heiligen van vroeger dagen, die in het midden des tijds leefden.
En voorts -- en dit is uitzonderlijk belangrijk voor alle mensen die nu leven – geloven wij dat de Heer na een lange nacht van duisternis, ongeloof en afdwalen van de waarheden van zuiver en volmaakt christendom, in Zijn grenzeloze wijsheid de volheid van het eeuwige Evangelie weer op de aarde heeft hersteld. Wij weten dat Joseph Smith een profeet is; dat de Vader en de Zoon in de lente van het jaar 1820 aan hem verschenen zijn om deze laatste bedeling van het Evangelie in de luiden; dat hij door de gave en de macht van God het Boek van Mormon heeft vertaald; dat hij van engelen, die speciaal voor dit doel werden gezonden, de sleutelen en het gezag ontving; en dat de Heer hem de leerstellingen der verlossing heeft geopenbaard.
Wij maken bekend dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Gods koninkrijk op aarde is, de enige plaats waar de mens kan komen om de ware leerstellingen der zaligheid te leren en het gezag van het heilig priesterschap te vinden.
Wij geloven dat de Heilige Geest een openbaarder is en dat Hij tot eerlijke mensen overal zal getuigen dat Jezus Christus de Zoon Gods is, dat Joseph Smith een profeet is, en dat Zijn Kerk de „enige ware levende kerk op de ganse aardbodem is". (LV 1:30.)
Niemand hoeft in duisternis te blijven; het licht van het eeuwig

Evangelie is hier; en iedere oprechte onderzoeker op aarde kan van de Heilige Geest persoonlijk getuigenis ontvangen van de waarheid en goddelijkheid van het werk des Heren.
Petrus heeft gezegd: ,,Ik verneem . . . dat Cod geen aannemer des persoons is; Maar in allen volke, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam.'' (Hand. 10:34-35.)
Dat wil zeggen dat de Heer Zijn Geest zal uitstorten over de getrouwe gelovigen, opdat zij zelf de waarheden van dit geloof zullen kennen.
Nu getuig ik, als een van de uwen die door de macht van de Heilige Geest te weten is gekomen dat de Heer Zijn Evangelie heeft hersteld en Zijn koninkrijk voor de laatste maal weer op aarde heeft gevestigd, dat deze dingen waar zijn.
Ik weet dat God leeft; ik weet dat Jezus Christus de Eniggeboren Zoon van de Vader is, en ik weet dat Joseph Smith en zijn opvolgers werktuigen zijn in de handen van de Heer om de zegeningen des hemels in deze tijd aan de mensen op aarde beschikbaar te stellen.
En ik bid dat des Heren doel op aarde, zowel binnen als buiten de Kerk, met spoed verwezenlijkt moge worden; dat Hij Zijn gelovige heiligen zal zegenen; en dat de harten van de heirscharen van mensen die de waarheid zoeken, en wier harten goed zijn voor het aangezicht des Heren, met ons de volheid van de zegeningen van het herstelde Evangelie deelachtig mogen worden.
Ik heb dit gezegd in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Onze verantwoordelijkheden als priesterschapsdrager

Joseph Fielding Smith

Geliefde broeders van de priesterschap,
Ik heet u hier vanavond welkom als medeburgers der heiligen, als huisgenoten en broeders in het koninkrijk Gods, (zie Ef. 2:19.) als dragers van het heilig priesterschap, en ik nodig u uit samen met mij na te denken over een aantal zware verantwoordelijkheden die op ons rusten, omdat wij het goddelijk gezag des Heren bezitten. Wij zijn de zaakgelastigden van de Heer; wij vertegenwoordigen Hem; Hij heeft ons gezag gegeven waardoor wij gemachtigd zijn om al het nodige te doen voor de verlossing en de verhoging van onszelf en van al Zijn andere kinderen op aarde.

Wij zijn ambassadeurs van de Heer Jezus Christus. Wij hebben de taak Hem te vertegenwoordigen. Wij hebben de opdracht Zijn Evangelie te prediken, de verlossingsverordeningen uit te voeren, het mensdom te zegenen, de zieken te genezen en mogelijke wonderen te verrichten, te doen wat Hij zou doen als Hij hier Zelf aanwezig zou zijn — en dit alles omdat wij het heilig priesterschap dragen.

Als zaakgelastigden van de Heer zijn wij door Zijn wet gehouden te doen wat Hij van ons vraagt, wat onze persoonlijke gevoelens of de verlokkingen van de wereld ook mogen zijn. Wijzelf hebben geen verlossingsboodschap, geen leerstelling die aanvaard moet worden, geen macht om te dopen of te verordenen of eeuwige huwelijken te sluiten. Al deze dingen zijn afkomstig van de Heer, en alles wat wij doen in verband met deze dingen is het resultaat van gedelegeerd gezag.

Wanneer wij lid worden van de Kerk en het priesterschap ontvangen, wordt van ons verwacht dat wij vele wegen der wereld verlaten, en leven gelijk het de heiligen betaamt. (zie Rom. 16:2.) Wij mogen niet langer spreken, handelen, ons kleden en zelfs niet meer denken zoals andere mensen maar al te vaak doen. Velen in de wereld gebruiken koffie, thee, tabak en sterke drank en zijn betrokken bij het gebruik van drugs. Velen zijn profaan, vulgair en onfatsoenlijk, leven zedeloos en onrein, maar al deze dingen moeten ons vreemd zijn. Wij zijn de heiligen van de Allerhoogste. (zie LV 82:13.) Wij dragen het heilig priesterschap.

Bij monde van Mozes sprak de Heer tot het oude Israel: „. . . indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn;
„En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn." (Ex. 19:5-6.)

Deze belofte geldt ook voor ons. Indien wij de paden der deugd en heiligheid bewandelen, zal de Heer Zijn zegeningen over ons uitstorten in een mate die wij niet voor mogelijk hielden. Wij zullen zeer zeker, zoals Petrus zei, „een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk" zijn. (1 Pet. 2:9.) En we zullen een verkregen volk zijn, omdat wij niet zijn zoals andere mensen, die niet volgens deze normen leven.

Gezien de mate waarin wij de wereld reeds overwonnen hebben, zijn we reeds een heilig en verkregen volk. Maar helaas zijn er nog onder ons die de zaken van Cods koninkrijk in hun leven nog niet op de eerste plaats gesteld hebben en die niet leven overeenkomstig de normen van de Kerk.

Ik doe een beroep op de Kerk en al haar leden om het kwaad van de wereld na te laten. Wij moeten onkuisheid en elke vorm van zedeloosheid schuwen als een besmettelijke ziekte. Wij mogen de bronnen van het leven niet dempen door het voorkomen van geboorten. Wij mogen ons niet schuldig maken aan onrechtvaardig en zondig aborteren.

Geen enkel lid van de Kerk kan als goed lid worden aangemerkt wanneer hij zich afzet tegen de gevestigde orde van fatsoen en gehoorzaamheid aan de wet. Wij kunnen niet tegen de wet in opstand komen en tegelijkertijd in overeenstemming zijn met God, want Hij heeft ons geboden: „Weest daarom onderdanig aan de bestaande machten, totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren . . ." (LV 58:22.) En één dezer dagen zal Hij komen.

Als dienstknechten van de Heer hebben wij tot doel het pad te volgen dat Hij voor ons heeft uitgestippeld. Niet alleen verlangen wij te doen en te zeggen wat Hem behaagt, maar wij proberen ook zo te leven dat ons leven zal zijn als het Zijne. Zelf gaf Hij ons het volmaakte voorbeeld in alle dingen en Hij sprak tot ons: „Volg gij Mij." (Zie Joh. 21:22.) Zijn Nephitische dicipelen vroeg Hij: „Welke soort mensen behoort gij . . . te zijn?" En Hij antwoordde: „Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben". (3 Nephi 27:27.)

Wij zijn nu bezig met het grootste werk op aarde. Het priesterschap dat wij bezitten is de macht en het gezag van de Heer Zelf, en Hij heeft ons beloofd dat wij eeuwige heerlijkheid en eer zullen ontvangen in het Koninkrijk van Zijn Vader, als wij onze roeping verheerlijken en wandelen in het Licht, (zie Joh. 1:7.) zoals Hij in het Licht is.

Wat kunnen wij anders doen dan de kwade wegen der wereld te verlaten met zoiets heerlijks in het vooruitzicht? Moeten de dingen van Gods koninkrijk in ons leven niet op de eerste plaats staan? Moeten wij niet trachten te leven bij alle woord, dat door de mond Gods uitgaat? (zie Mt. 4:4.) Moeten wij niet onze roeping verheerlijken en daadwerkelijk een koninkrijk van priesters en rechtvaardige broeders worden?

De zegeningen die wij zullen ontvangen als wij de geboden onderhouden gaan alles te boven wat wij nu vermogen te begrijpen. Ik ben dankbaar voor het Evangelie, voor de Kerk en het koninkrijk Gods op aarde, en voor de hoop op het eeuwige leven dat de Heer ons geeft.

Ik getuig dat dit werk waarachtig is en ik ben blij dat wij allen onze verbonden getrouw zullen nakomen; en dat wij, na in dit leven vrede en vreugde te hebben ontvangen, mogen voortgaan tot het beerven van eeuwige vreugde en heerlijkheid in de wereld die komen zal. Dit zeg ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Een getuige en een zegen

Joseph Fielding Smith

Mijn geliefde broeders en zusters:
Nu wij weer aan het slot van een prachtige en inspirerende conferentie zijn gekomen, zijn onze harten met dankbaarheid vervuld voor de overvloedige zegeningen die op ons zijn uitgestort.
Wij hebben genoten van het woord van Christus; onze geest werd gestimuleerd door de macht van de heilige Geest en wij hebben de Heer in de geest en in waarheid aanbeden.
Mag ik aan al hetgeen wat gesproken is nu mijn persoonlijke getuigenis van de waarheid en goddelijkheid van dit grote werk toevoegen en mijn zegen achterlaten op alle getrouwe heiligen over de gehele wereld.

Ik zeg tot u, en tot de gehele kerk, en trouwens tot de gehele wereld, dat een genadig en liefhebbende Vader in deze laatste dagen opnieuw vanuit de hemel tot zijn dienstknechten de profeten heeft gesproken.
Zijn woorden bevatten een uitnodiging voor het gehele mensdom om tot zijn geliefde Zoon te komen, van Hem te leren, deel te hebben aan zijn goedheid, zijn juk op te nemen (zie Matteüs 11:29), en om door gehoorzaamheid aan de wetten van zijn evangelie, hun eigen behoudenis te bewerken (zie Filippenzen 2:12). Zijn woorden getuigden van glorie en eer, van vrede in deze wereld en eeuwig leven in de komende wereld. (Zie LV 59:23.)
Ik weet dat God leeft en dat Hij zijn eniggeboren Zoon in de wereld heeft gezonden om de oneindige en eeuwige verlossing tot stand te brengen.
Ik weet dat Jezus Christus de Zoon van God is en dat Hij van zijn Vader de macht ontving om de mens te verlossen van de geestelijke en lichamelijke dood die door de val van Adam in deze wereld werd gebracht.
Ik weet dat de Heer zijn kerk en koninkrijk voor de laatste maal op deze aarde heeft gevestigd; dat in dit koninkrijk van de laatste dagen de macht en autoriteit van het heilig priesterschap aanwezig is en dat deze kerk het evangelie bedient en de zegeningen ervan binnen het bereik brengt van allen die willen geloven en gehoorzamen.
Ik heb niet uit het oog verloren dat er goede en godvruchtige mensen onder alle sekten, partijen en groeperingen zijn en zij zullen worden gezegend en beloond voor al het goede dat zij doen. Maar het blijft een feit dat alleen wij de volheid van deze wetten en verordeningen bezitten, die de mens voorbereiden op het ontvangen van de hoogste beloning in het hiernamaals. En daarom zeggen wij tot de goeden en de edelen, tot de oprechten en godvruchtigen, overal op aarde: Behoud al het goede dat u hebt; blijf trouw aan ieder waar beginsel dat u nu bezit; maar kom en neem deel aan dat verdere licht en die kennis, die deze God, die gisteren, vandaag en voor altijd dezelfde is, opnieuw over zijn volk uitstort.
Ik bid dat onze hemelse Vader zijn volk zal zegenen — het overvloedig en ten volle zal zegenen.
Ik bid dat de heiligen stand zullen houden tegen de druk en verlokkingen van de wereld; dat zij de dingen van Gods koninkrijk op de eerste plaats in hun leven zullen stellen; dat zij getrouw zullen zijn aan alles waarover zij worden gesteld en ieder verbond zullen nakomen.

Ik bid voor de jonge en opkomende generatie dat zij hun geest en lichaam rein zullen houden — vrij van onzedelijkheid, van het gebruik van drugs, en van de geest van opstandigheid en van het tarten van het fatsoen die het land overspoelt.

Onze Vader, stort uw Geest over deze uw kinderen uit opdat hen de gevaren van deze wereld bespaard mogen worden en dat zij rein en zuiver mogen blijven, geschikte kandidaten om in uw tegenwoordigheid terug te keren en met U te wonen.
Laat uw beschermende zorg met allen zijn die uw aangezicht zoeken en die in de zuiverheid van hun ziel voor U wandelen, dat zij een licht voor de wereld mogen zijn en een instrument in uw handen om uw werken op aarde uit te voeren.
Dat uw Geest met ons moge zijn, nu en voor altijd, bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Alle mogen deel hebben aan de zegen van Adam

ELDRED G. SMITH

Nadat Adam en Eva uit de Hof van Eden waren verdreven, werden hun de beginselen van het Evangelie en het plan van zaligheid onderwezen — het plan waardoor zij konden terugkeren naar hun Vader in de hemel. Ook kregen zij de opdracht dit Evangelieplan aan hun kinderen te onderwijzen.

Over het algemeen accepteerden hun kinderen dit onderricht niet — Abel werd gedood; daarna werd onder meer Seth, die het onderricht van Adam aanvaardde, gedood.

De Heer beloofde Adam hat hij een rechtvaardig nageslacht zou hebben dat zou voortduren tot het einde der aarde. Dit staat ook in het Boek van Mozes: „En te dien dage viel de Heilige Geest, Die getuigenis geeft van de Vader en de Zoon, op Adam en zeide: ... opdat — daar gij zijt gevallen — gij en het gehele mensdom moogt worden verlost, ja, allen, die willen." (Mozes 5:9.)

In het volgende hoofdstuk lezen we: „Nu, ditzelfde Priesterschap, dat in den beginne was, zal ook aan het einde der wereld zijn.

„Adam nu sprak deze profetie, toen hij door de Heilige Geest werd gedreven, en er werd een geslachtsregister van de kinderen Gods bijgehouden ..." (Moz. 6:7-8.)

Dit werd het register van het koninklijk geslacht, dat althans gedeeltelijk, een verslag is van de vervulling van deze belofte. Dit hebben wij vandaag de dag, althans gedeeltelijk, en wij kennen het als de Bijbel.

Moderne openbaringen maken het ons aldus bekend:

„Deze orde werd in de dagen van Adam ingesteld, en kwam door de volgende afstammingslijn tot ons:

„Van Adam op Seth, die door Adam op negen en zestig-jarige leeftijd werd geordend, en drie jaren voor zijn (Adams) dood door hem werd gezegend, en bij monde van zijn vader de belofte van God ontving, dat zijn nakomelingen door de Here zouden zijn uitverkoren, en *tot het einde der aarde* worden bewaard." (L. en V. 107:41-42. Cursivering van de schrijver.)

Deze belofte werd aan Abraham, een nakomeling van Seth, herhaald:

„En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden." (Gen. 12:3.)

„En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt." (Gen. 22:18.)

In de Parel van Grote Waarde hebben wij een prachtig verslag, het Boek van Abraham, waarin beschreven wordt hoe deze zegening heden ten dage betrekking heeft op ons. De Heer sprak tot Abraham:

„En Ik zal u tot een groot volk maken, en Ik zal u bovenmate zegenen, en uw naam groot maken onder alle volken, en gij zult een zegen zijn voor uw nakomelingen na u, en wel hierin, dat zij deze bediening en dit Priesterschap tot alle natiën zullen brengen.

„En Ik zal hen door uw naam zegenen; want allen, die dit Evangelie ontvangen, zullen naar uw naam worden genoemd, en zullen als uw nakomelingen worden gerekend, en zij zullen verrijzen en u als hun vader zegenen;

„En Ik zal hen zegenen, die u zegenen, en hen vervloeken, die u vervloeken; en in u — dat is uw Priesterschap — zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, namelijk met de zegeningen van het Evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, namelijk des eeuwigen levens." (Abr. 2:9-11.)

Deze zegen werd ten opzichte van Izak, de zoon van Abraham, vernieuwd, en daarna ten opzichte van Jakob, die later Israël heette; en daarna onder zijn twaalf zonen verdeeld, die ieder een stam werden: de twaalf stammen van Israël.

Wanneer iemand een patriarchale zegen ontvangt, heeft hij er recht op dat hem de zegeningen van Israël worden verklaard, of dat hem wordt bekendgemaakt via welke stam van Israël zijn zegeningen tot hem zullen komen. Dit is het recht op de zegeningen van degenen die in het gedenkboek, waarmee in de tijd van Adam een begin werd gemaakt, vermeld staan.

Dit betekent niet dat alle naties der aarde letterlijk afstammelingen van Abraham zullen worden, hoewel zijn nageslacht misschien over alle naties verspreid is, maar er staat geschreven dat allen de zegeningen zullen ontvangen via de mensen die behoren tot het nageslacht van Abraham en zij zullen als zijn nakomelingen worden gerekend, en dat zij zullen verrijzen en hem als hun vader zegenen. (Zie Abr. 2:10.)

Als leden van de Kerk letterlijk afstammelingen van Abraham zijn, zullen zij zo'n zegen ontvangen. Als zij niet letterlijk afstammelingen zijn van Abraham, maar lid worden van de Kerk en het Evangelie ontvangen, zullen zij de zegeningen van het priesterschap, ja, zelfs het eeuwige leven, ontvangen bij monde van degenen die van Israël zijn of die als geadopteerd vermeld staan.

Zodoende kunnen alle naties en geslachten op aarde door hun getrouwheid de zegeningen van het Evangelie en het eeuwige leven ontvangen. Het is dan duidelijk dat, om deze aan Adam gegeven belofte te vervullen, in de loop der tijden verschillende malen een vernieuwing van de leiding van de priesterschap bij monde van een profeet Gods noodzakelijk is. De tussenpozen tussen deze vernieuwingen worden bedelingen genoemd; van Adam tot Seth — tot Henoch — tot Noach — tot Abraham — tot Mozes — tot Elia — tot Johannes de Doper — tot Jezus Christus — tot de apostelen Petrus, Jakobus en Johannes.

In elke bedeling wordt opnieuw het priesterschap benadrukt; een versterking van de kans die de mens wordt gegeven om de zegeningen van het Evangelie te ontvangen, door

te bewijzen dat hij weerstand biedt aan de macht van de boze.
De laatste bedeling wordt de bedeling van de volheid der tijden. De apostel Paulus beschreef dit in zijn brief aan de bewoners van Efeze:
„Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelven.
„Om in de bedeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is, en dat op de aarde is." (Efe. 1:9-10.)
De profeet Joseph Smith zei het in deze woorden: „. . . dat de bedeling van de volheid der tijden is samengesteld uit alle bedelingen die er ooit zijn geweest sinds het begin van de wereld, tot deze tijd." (Franklin D. Richards: *Compendium*, 1898, blz. 143), en dat is de tijd die het einde des tijds wordt genoemd, de tijd om ons voor te bereiden op het duizendjarig rijk van de Heer Jezus Christus op deze aarde.
Ik getuig tot u dat dit die tijd is. Het Evangelie van Jezus Christus is nu hier, met alle sleutelen van het priesterschap, om de weg voor Zijn komst de bereiden.
Evenals de profeten in de oudheid werd Joseph Smith geroepen door openbaring. Johannes de Doper gaf hem en Oliver Cowdery de sleutelen van het Aäronische Priesterschap, waarna Petrus, Jakobus en Johannes de sleutelen van het Melchizedekse Priesterschap overdroegen. Elia keerde terug in de tempel te Kirtland en herstelde de sleutelen van de verzegelende zegeningen voor de levenden en de doden.
Voor zijn dood droeg Joseph Smith alle sleutelen over aan het Quorum der Apostelen. Deze sleutelen van de bevoegheid van de priesterschap zijn aldus tot op de dag van vandaag behouden gebleven en zij zullen het duizendjarig rijk van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, blijven inluiden.

Wij nodigen alle mensen uit dit Evangelie te horen, te aanvaarden en na te volgen. Deze uitnodiging geldt voor alle naties en geslachten overal ter wereld, opdat zij allen de zegeningen zullen ontvangen van het eeuwige leven, opgetekend worden in het gedenkboek van het Lam, en mogen delen in de zegeningen van het koninklijk nageslacht, ja, ook in de zegeningen van het eeuwige leven. Ik getuig dat dit Zijn koninkrijk is. In de naam van Jezus Christus. Amen. O

Eerlijkheid en onkreukbaarheid

DOOR OUDERLING DELBERT L. STAPLEY

Het eerste gedeelte van het dertiende Artikel des Geloofs luidt: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn." Eerlijkheid heeft vele betekenissen, zoals integriteit, oprechtheid, waarheidsgetrouwheid, rechtvaardigheid, eerzaamheid, deugdzaamheid, rein leven, moreel hoogstaand karakter en oprechtheid in de omgang met anderen.

Deze beginselen zijn deugden die de ware heilige der laatste dagen moet bezitten.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen staat voor de hoogste idealen, beginselen en normen die de mens kent. Er bestaat niets aan de Kerk, haar leer of hetgeen zij vertegenwoordigt, waar wij ons voor hoeven te schamen. De Kerk heeft onmetelijke invloed ten goede op het leven van mannen en vrouwen overal ter wereld.

De Schotse dichter Robert Burns, heeft gezegd: „Een eerlijk mens is het edelste werk van God." Nu heden ten dage eerlijkheid en integriteit onder hooggeplaatsten op een laag peil staan en verloren gegane deugden worden, moet een bepaalde groep deze beginselen vol ijver onderwijzen, in praktijk brengen en hoog houden als essentiële karaktertrekken van de mens. Het is van steeds groeiend belang dat de mensen die onze bestemming bepalen volkomen integer zijn, want anders vallen de vrijheden in dit land ten offer. De berichten over oneerlijkheid, geknoei en corruptie in regenerings-, zaken-, beroeps- en bankkringen in het leven van onze natie (de Verenigde Staten) belemmeren onze positie en kracht als leider van de wereld.

In alle nederigheid en oprechtheid moeten wij een macht erkennen die hoger is dan de onze, en die de oorsprong is van een positieve fatsoenscode die ons leven gewicht en een doel geeft. Wij moeten ook eens en voor altijd bedenken dat eerlijkheid, respect en eer als zodanig niet te koop zijn. Het zijn bestanddelen die u en ik en alle mensen in hun dagelijks leven dienen te brengen.

Thomas Carlyle, heeft eens gezegd: „Maak van uzelf een eerlijk mens, dan kunt u er zeker van zijn dat er weer een schelm minder op de wereld is." Kan een man werkelijk eerlijk zijn zonder een goed mens te zijn, of kan een man werkelijk goed zijn zonder een eerlijk mens te zijn? Blijkbaar moet eerlijkheid bij ons zelf beginnen, want anders kunnen wij die eigenschap niet in anderen herkennen. Wij zien de dingen niet zoals *zij* zijn, maar zoals *wij* zijn. Ieder van ons heeft de verantwoordelijkheid om zelf eerlijk te zijn — eerlijk in zaken en in de omgang met anderen, eerlijk in ons lidmaatschap van de Kerk, eerlijk in het onderhouden van Gods geboden.

Over de zonen van koning Mosiah werd gezegd: „. . . het waren waarheidslievende en ernstige mensen, want hun was geleerd de geboden van God te bewaren en oprecht voor Hem te wandelen." (Alma 53:21.)

De kans is groot dat eerlijkheid en integriteit als volmaakte deugden van ouders het erfdeel en de rijke zegening worden van hun kinderen. Ouders kunnen hun kinderen echter niet iets geven dat zij zelf niet bezitten. Al die hoge idealen en beginselen die deel uitmaken van de leer van het Evangelie, en alle deugden die een goed karakter en een goed leven bewerkstelligen, moeten in ieder van ons vervolmaakt worden. Door die vervolmaking worden ze een integrerend deel van ons karakter, en als wij ouders worden kunnen deze deugden gemakkelijker op onze kinderen worden overgebracht. In Spreuken lezen we: „De rechtvaardige wandelt steeds in zijn oprechtheid; weigelukzalig zijn zijn kinderen na hem. (Spr. 20:7.) Wat is deze uitspraak toch waar en elementair!

Zijn wij, ouders, eerlijk tegenover onze kinderen? Horen zij ons leugentjes om bestwil vertellen om ons aan bepaalde verantwoordelijkheden te onttrekken? Kunnen wij het hun bijzonder kwalijk nemen als zij het voorbeeld van hun dwalende ouders volgen? De leiddraad voor ouders vinden we in de Leer en Verbonden: „En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen." (L. en V. 68:28.)

Teneinde kinderen te leren oprecht te wandelen moeten de ouders het goede voorbeeld geven. Echtgenoten en echtgenotes, bent u oprecht en trouw jegens uw wederhelft? Leidt u een moreel verantwoord en rein leven? Wij kunnen het ons niet veroorloven de zonde te steunen. Als wij dat wel zouden doen, zouden wij onze eeuwige zaligheid en die van onze kinderen in gevaar brengen. Wij moeten oprecht voor de Here wandelen en tot in de kleinste dingen volkomen eerlijk zijn, en aldus gezegend zijn met een groot moreel en ethisch besef dat al onze daden beheerst.

George Elliot, een negentiende-eeuwse Engelse Schrijfster, zei: „Er is slechts één mislukking in het leven mogelijk, en dat is dat men niet zo eerlijk is als men naar beste weten zou kunnen zijn."

Ons hele leven lang moeten wij niet alleen de vergissingen die in ons nadeel gemaakt zijn rechtzetten, maar ook de vergissingen die voor ons voordeel betekenden. Dat lijkt heel eenvoudig, maar het is toch voor het ontplooien van het karakter van het grootste belang, want kleine slippertjes leiden tot ernstiger fouten en twijfelachtige praktijken. Hoe vaak bent u een winkel ingegaan en hebt u teveel wisselgeld teruggekregen? Dat gebeurt heel vaak. Het gebeurt ook wel dat u te weinig wisselgeld terugkrijgt. Men laat nooit een gelegenheid voorbijgaan om de aandacht te vestigen op een vergissing die nadelig uitvalt, doch ware, volmaakte eerlijkheid moet van twee kanten komen.

Als we werkgevers zijn, zijn we dan eerlijk jegens onze werknemers? Gelden de regels voor iedereen, of worden er uitzonderingen gemaakt en gelden die uitzonderingen dan steeds voor hetzelfde groepje mensen?

Als we werknemers zijn, werken we dan het volle aantal uren? Maken we op eigen gelegenheid onze middag-

pauze wat langer of gebruiken we tijd om onder valse voorwendsels onnodige boodschappen te doen? Geven wij in de omgang met onze medemensen meer dan er verwacht wordt, of proberen we er met zo weinig mogelijk dienstbaarheid af te komen?
Jagen we als zakenlieden de prijzen op om wat extra winst te maken waarop we geen recht hebben, in de veronderstelling dat toch niemand het merkt? Hoewel iemand er schijnbaar ongestraft dergelijke praktijken op na kan houden, is hij toch zeer zeker op de hoogte van zijn eigen oneerlijkheid, evenals degenen die hij bedrogen heeft. Bedriegen is een vorm van oneerlijkheid. Zowel de persoon zelf als de mensen om hem heen worden erdoor geschaad.
En u, leraren, bent u eerlijk met de cijfers die u geeft? Geeft u het cijfer dat de leerling verdient, of laat u persoonlijke zaken een woordje meespreken? Gegoochel met cijfers en het negeren van spelregels tijdens wedstrijden zijn oneerlijke daden en dienen te worden vermeden. Als winnen belangrijker wordt dan het karakter en de geestelijke waarden die deze activiteiten moeten bevorderen, dan mankeert er iets aan de leiding. Wij mogen onszelf niet rechtvaardigen als we iets doen dat buiten de wet of buiten de regels valt. Wetten en regels maken iemand niet tot een eerlijk mens. Slechte praktijken moedigen de jongeren aan tot oneerlijkheid. Juist de kleine en schijnbaar onbelangrijke handelwijzen leiden tot ernstiger oneerlijke gewoonten, eerloosheid en gebrek aan morele integriteit. Wij moeten in het hart en karakter van een mens de deugden inprenten, die hij zo hard nodig heeft om op een eerbare wijze de problemen van het leven onder ogen te zien.
En wat de leerlingen en jongeren aangaat: luisteren wij eerlijk en oprecht naar hun wensen en behoeften? Proberen wij hen werkelijk te begrijpen, of geven wij hun wat zij *volgens ons* behoren te hebben?

En degenen onder ons die in kerkelijke organisaties lesgeven — leven we eerlijk na wat we onderwijzen, of hanteren we een dubbel moraal? Onlangs merkte men dat een jonge, gehuwde lerares in een bijzonder korte mini-jurk in de Kerk verscheen. Kan zij in oprechtheid de kledingnormen van de Kerk onderwijzen, terwijl zij zich er zelf niet aan houdt? Shakespeare heeft het zo duidelijk gezegd: „Maar bovenal: wees steeds trouw aan uzelf, en daaruit volgt als op de dag de nacht, dat gij dan jegens niemand vals kunt zijn." (*Hamlet*, Bedrijf I, toneel 3.)
Het levensdoel van een mens moet een voorbeeld zijn van eerlijkheid en oprechtheid. Men moet zich steeds aan zijn afspraken houden en bereid zijn voor zijn eigen fouten te boeten. Eerlijkheid en integriteit zijn de bouwstenen voor vertrouwen en vriendschap, verzekeren een mens van de goodwill en steun van anderen, en leveren zodoende vaak voldoening schenkende winst op. Als iemand de eerlijkheid en integriteit van een ander ziet, zal hij zijn uiterste best doen om een zo oprechte en betrouwbare persoon te helpen.

Vele jaren geleden kreeg een jongen al op heel jeugdige leeftijd een les in eerlijkheid van zijn vader. Toen hij nog maar een kleine jongen was ging hij naar de winkel die het eigendom was van zijn vader en diens twee compagnons. Hij wilde graag een zakmes hebben, en hij pakte er een uit een vitrine. Dit kwam zijn vader ter ore. Hij bracht de jongen terug naar de vitrine en liet hem het mes terugleggen. Toen maakte hij hem duidelijk dat hij twee compagnons had en dat het zakmes voor twee derden hun eigendom was. Hoewel die jongen zijn zoon was, wilde dat nog niet zeggen dat hij het recht had iets uit de winkel te halen, omdat die niet geheel aan zijn vader toebehoorde. Deze vader was eerlijk en recht door zee in zijn handelen; hij was een integer mens. Als hij een koop of overeenkomst bedong, hield hij zich aan de afspraak, wat het hem ook mocht kosten. Hij had de naam eerlijk met mensen om te gaan. Voor hem was deze eigenschap belangrijker dan geld.
Men kan vele zonden door de vingers zien, maar de zonde van oneerlijkheid is het moeilijkst te vergeven. We staan medelevend tegenover de zwakheden van de mens en tolerant in onze relaties met hen, maar nooit wordt het vertrouwen meer geschaad en beschaamd, dan wanneer we te maken hebben met een oneerlijk persoon.
George Washington benadrukte de eerlijkheid aldus: „Ik hoop dat ik altijd genoeg standvastigheid en deugdzaamheid zal hebben om de reputatie te kunnen behouden die ik het meest benijdenswaardig vind, namelijk die van een eerlijk mens."
Hoe kan men over eerlijkheid spreken zonder melding te maken van een gebeurtenis die aan de kruisiging van de Heiland voorafging? Toen Jezus voor Pilatus gebracht werd om door de hogepriesters en schriftgeleerden verhoord te worden, kon Pilatus de Heiland aan niets schuldig bevinden, maar hij was bereid degenen die het op Zijn leven voorzien hadden tevreden te stellen, omdat hij prestige meer waard achtte dan eerlijkheid en integriteit, en daarom zwichtte hij voor hun eisen.
Broeders en zusters, wij horen bij de ware Kerk van Christus. Lidmaatschap van die kerk is een glorierijk voorrecht, een prachtige kans en een zegen. Vooral wij moeten standvastig de openbaringen, die de Heer heeft gegeven om Zijn kinderen te leiden, steunen. Laten wij in al onze daden en relaties die beginselen, idealen, normen en verbonden trouw blijven. Laten we oprecht en eerlijk zijn en ten volle naleven wat wij leren.

Ja, „wij geloven eerlijk te moeten zijn." Wij geloven ook „oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam" te moeten zijn „en goed te moeten doen aan alle mensen."
Ik ben vast overtuigd, broeders en zusters, van de waarheden van het Evangelie van Christus. Ik weet dat wij ze hebben ontvangen om erdoor geleid te worden, om ons eigen bestwil en tot zegen en verlossing van alle mensen.
Ik getuig tot u van deze dingen. Ik weet dat wij in alle relaties met onze medemensen als Christus moeten zijn. Dan zullen wij het goede voorbeeld geven en goede dienstknechten zijn van de Heer en Heiland, Jezus Christus. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. O

Kiest u heden

N. ELDON TANNER

De laatste tijd horen we veel over de serie „Laatste Lezingen" waarin degenen die de lezing geven hun onderwerp kiezen alsof dat het laatste zou zijn dat zij geven. Dat indachtig heb ik mijn onderwerp voor deze conferentie gekozen alsof dit mijn laatste lezing zou zijn — de belangrijkste boodschap die ik de mensen zou kunnen nalaten.

Het onderwerp dat ik dan ook heb gekozen is afkomstig uit het boek Jozua: „. . . kiest u heden, wien gij dienen zult; . . . maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!" (Joz. 24:15.) Kort nadat hij dit had gezegd overleed Jozua in de leeftijd van hondertien jaar, en liet dit als zijn afscheidsboodschap achter.

Aangezien wij hebben geluisterd naar de prachtige toespraken die tijdens deze conferentie reeds zijn gehouden, en aangezien wij nog zullen luisteren naar de toespraken die gaan volgen, ben ik er zeker van dat wij zullen beseffen dat ze allemaal benadrukken hoe belangrijk het is de Heer te dienen. We weten allemaal nog hoe Mozes de kinderen Israëls uit de slavernij leidde, en hoe de Egyptenaren omkwamen in de Rode Zee; hoe de Heer de Amorieten en de bewoners van Jericho aan hen overleverde opdat zij hun landen in bezit konden nemen, en hoe Jozua zijn volk herinnerde aan de woorden van de Heer:

„Dus heb Ik u een land gegeven, waaraan gij niet gearbeidt hebt, en steden, die gij niet gebouwd hebt, en gij woont in dezelve; gij eet van de wijngaarden en olijfbomen, die gij niet geplant hebt."

En toen zei Jozua: „En nu, vreest den Heere, en dient Hem in oprechtheid en in waarheid; en doet weg de goden, die uw vaders gediend hebben, aan gene zijde der rivier, en in Egypte; en dient den Heere.

„Doch zo het kwaad is in uw ogen den Heere te dienen, kiest u heden, wien gij dienen zult; hetzij de goden, welke uw vaders, die aan de andere zijde der rivier waren, gediend hebben, of de goden der Amorieten, in welker land gij woont; maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!"

En daarna waarschuwde hij: „Indien gij den Heere verlaten en vreemde goden dienen zult, zo zal Hij Zich omkeren, en Hij zal u kwaad doen, en Hij zal u verdoen, naar dat Hij u goed gedaan zal hebben". En bevreesd antwoordden zij: „Wij zullen den Heer, onzen God, dienen, en wij zullen Zijner stem gehoorzamen." (Joz. 24:13, 20, 24.)

Een vergelijkbaar verhaal vinden we in de geschiedenis van de pioniers, onze voorvaderen, die om hun godsdienstige overtuiging uit hun prachtige stad en hun huizen moesten wegvluchten. Hoewel zij zwaar leden en velen stierven, bleven zij hun geloof trouw, en zelfs oog in oog met al hun beproevingen tijdens de tocht over de vlakten, zongen zij: „En sterven wij, alvorens daar te zijn, blijde dag! Alles wel!" Zij verheerlijkten de naam van de Heer, hun God, en bleven Hem dienen, en vanwege hun oprecht streven heeft Hij hen gezegend en Hij doet hen en hun nageslacht welvaren. [1]

In de Schriften en in de geschiedenis van de wereld vinden we talloze voorbeelden waar mensen, gemeenschappen en zelfs volkeren die de Heer wilden dienen gespaard werden en welvaart genoten — niet alleen door hun menselijke bekwaamheden, maar door de wil van God — terwijl anderen, die weigerden Hem te dienen, leden onder Zijn gramschap en verslagen en vernietigd werden.

In het Boek van Mormon staat geschreven: „Ziet, dit is een verkieslijk land, en welke natie het ook zal bezitten, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natiën onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is, . . ." (Ether 2:12.)

Wat een heerlijke belofte! Maar hier vinden we hetzelfde beperkende „indien" waarmee Jozua zijn volk waarschuwde: „Indien gij den Heere verlaten en vreemde goden dienen zult, zo zal Hij Zich omkeren, en Hij zal u kwaad doen, en Hij zal u verdoen." De belofte in Ether stelt ook voorwaarden waaraan absoluut voldaan moet worden: „*Indien* zij slechts de God van het land willen dienen, Die Jezus Christus is." Zijn wij op weg naar onze ondergang doordat wij nalaten Jezus Christus te dienen en volgens Zijn leringen te leven?

In zijn boek *Civilization on Trial* (Beschaving voor het gerecht gedaagd), dat in 1948 verscheen, schijnt Arnold J. Toynbee [1] deze boodschap te begrijpen, gezien zijn beschrijving van de opkomst en het verval van beschavingen, en hij ziet in waardoor hun verval werd veroorzaakt. Hij definieert geschiedenis en het feit dat zij zichzelve volgens een bepaald patroon herhaalt, en dan zegt hij:

„Onze huidige toestand is werkelijk grandioos. Een overzicht van het landschap van de geschiedenis toont in het licht van onze huidige kennis aan, dat tot nu toe de geschiedenis zich twintig maal herhaald heeft met het voortbrengen van menselijke maatschappijen van de soort waartoe onze Westerse maatschappij behoort, en al deze vertegenwoordigers van een soort maatschappij, die wij dan beschaving noemen, zijn reeds dood of ze zijn stervende. Wanneer we de geschiedenis van deze dode en stervende beschavingen nauwkeurig bestuderen en ze met elkaar vergelijken, vinden we bovendien aanwijzingen van iets dat lijkt op een steeds terugkerend patroon in het proces van hun ineenstorting, verval en ondergang. Natuurlijk vragen wij ons vandaag de dag af, of dit hoofdstuk van de geschiedenis zich ook in ons geval weer zal moeten herhalen. Is dat patroon van verval en ondergang ook voor ons weggelegd als een noodlot waaraan geen enkele beschaving zal kunnen ontkomen?"

Voorts geeft hij als zijn mening, dat het patroon van vroegere successen of mislukkingen niet noodzakelijkerwijs herhaald hoeft te worden. Hij zegt: „Wij mensen zijn gezegend met de vrijheid om te kiezen, en wij kunnen onze verantwoordelijkheid niet op God of de natuur afschuiven. Wij moeten die verantwoordelijkheid zelf dragen. *Het ligt aan onszelf wat wij ervan maken.*" Hij stelt voor wat wij moeten doen om politiek, economisch en godsdienstig gespaard te blijven: „Van de drie taken is natuurlijk op de lange duur de godsdienstige het belangrijkste." (New York: Oxford University Press, blz. 38-40.)

Ik leg u dit voor: indien wij geestelijk gezond waren, indien wij de leringen van Jezus Christus naleefden, die wij moeten dienen zo wij als individuen en natien in leven willen blijven, dan zouden de politieke en economische problemen al lang opgelost zijn, want door de tien geboden en andere leringen van God te gehoorzamen, zouden we allemaal in vrede en voorspoed samen kunnen leven. Als wij deze leringen nagaan, kunnen wij niets vinden dat ons, als wij doen wat zij zeggen, niet op alle fronten beter en gelukkiger zou maken.
Wij worden herinnerd aan de ondergang van Sodom en Gomorra, en Sodom was de belangrijkste stad in het midden van de Hof van Jehova; aan Tyrus en Sidon, en Tyrus was een bloeiende stad vol weelde en pracht en misschien wel de grootste stad waarvan bekend is dat de Heiland die heeft bezocht; en aan Jeruzalem en andere belangrijke steden en beschavingen die zijn ingestort, doordat zij zich van God hebben afgekeerd en een zondig en overspelig volk werden. En ik vrees dat dit met grote snelheid ook in ons eigen land aan de gang is.

Het profetische gedicht van Rudyard Kipling [2] „God of Our Fathers, Known of Old" (God onzer vaad'ren, bekend van ouds), was een waarschuwing voor het grote en machtige Britse Imperium, dat toen het toppunt van zijn macht had bereikt, en het geldt voor alle natiën als waarschuwing. Hij schreef:

(God onzer vaad'ren, bekend van ouds,
Heer van ons slagveld uitgestrekt,
Onder Wiens machtige handen wij
Heersers zijn van bôemd en veld,
Here der Heirscharen, blijf toch met ons,
Opdat wij U niet vergeten!

't Geraas en geschreeuw vermindert,
Oversten en koningen gaan;
Maar toch blijven Uw aloud offer
En 't need'rig, berouwvol hart staan;
Here der Heirscharen, blijf toch met ons,
Opdat wij U niet vergeten!

Geroepen van versmelten zeemachten weg;
Op duin en berg dooft het vuur;
Ziet, één met Tyrus en Ninevé
Is onze pracht van een vroeger uur;
Rechter der Natiën, spaar ons nog,
Opdat wij U niet vergeten!)

Hoe duidelijk benadrukken deze voorbeelden dat in nederigheid kracht schuilt en in hoogmoed zwakheid. Als wij geen berouw tonen en ons niet bekeren, zullen wij de geschiedenis van Sodom en Gomorra herhalen. Laten wij onze prestaties eens tot in details onderzoeken en laten we nagaan waar onze waarden liggen. Op wetenschappelijk gebied zijn wij met grote sprongen vooruit gegaan. Wij hebben mensen naar de maan gestuurd en ze weer terug laten komen, een atoombom geproduceerd en grote vooruitgang geboekt met oorlogstechnieken, maar wat hebben wij eigenlijk gedaan in het belang van de vrede? Wat hebben we gedaan op het gebied van intermenselijke verhoudingen? Welke vooruitgang hebben wij geboekt in het geestelijk leven?
Zou er nog iemand zijn die niet inziet dat wij in een zondige en overspelige wereld leven, dat wij God niet dienen, dat wij met vaste tred op weg zijn naar de ondergang, terwijl alle kranten en tijdschriften, radio en televisie uitschreeuwen dat stuk voor stuk alle wetten van God overtreden worden: diefstal, brandstichting en roof, moord, overspel, aanranding, dood door schuld en rampen door drankmisbruik; 's zondags lege kerken en volle winkels en parken en autowegen. Te velen onder ons die beweren christen te zijn maken zich schuldig aan één of meer van deze dingen.

Iemand heeft eens gezegd: „Als wij gearresteerd zouden worden omdat wij christen zijn, vraag ik me af of er genoeg bewijsmateriaal zou zijn om ons te veroordelen." Wij zijn keer op keer van te voren gewaarschuwd. Wij kunnen niet zeggen dat wij het niet geweten hebben. Als wij onszelf, onze gezinnen en ons land willen redden, moeten wij ons, zoals Petrus leerde bekeren, laten dopen (zie Hand. 2:38), onze levenswijze veranderen, ons tot de Heer wenden en Hem dienen en Zijn geboden onderhouden. De verantwoordelijkheid berust bij ons persoonlijk. Wij hebben een geestelijke renaissance nodig.
Kunt u zich voorstellen in wat voor heerlijke wereld wij zouden leven als iedereen de leringen van het Evangelie zou naleven, God zou liefhebben en Zijn geboden zou onderhouden? Als wij allemaal elkaar liefhadden, als er geen achterklap zou bestaan, geen moord, geen diefstal, als iedereen eerlijk, trouw (zie 13de Art. des Geloofs), kuis en welwillend zou zijn? Dan zouden wij geen oorlogen hebben, maar vrede en een hemel hier op aarde, en dan zouden wij kunnen zien hoe geld, dat nu wordt besteed aan oorlog, bestrijding van de misdaad en de handhaving van recht en orde, gebruikt zou worden voor waardige doeleinden, om de behoeftigen, de zieken en de ongelukkigen te helpen.
Toen de Heer Abraham zei dat Hij Sodom zou vernietigen vanwege haar zondigheid, pleitte Abraham eerst voor het behoud van de stad als er slechts vijftig rechtvaardigen waren, en daarna zelfs om wille van tien rechtvaardigen. De Heer stemde daarmee in, maar zelfs tien rechtvaardigen konden zij niet vinden, dus werd de stad verwoest. Laten wij zorgen dat we tot de rechtvaardigen gerekend kunnen worden om wille van wie de Heer onze stad en ons land zou willen sparen. Het is van uitzonderlijk belang dat wij besluiten of wij al dan niet de Here zullen dienen. Hij heeft Zelf gezegd: „Niemand kan twee heren dienen; want of hij zal den enen haten en den anderen liefhebben, of hij zal den enen aanhangen en den anderen verachten; gij kunt niet God dienen en den Mammon." (Mt. 6:24.)
De oprecht gemaakte keuze God te dienen hoeft niet per se het bezit van een eigen huis en voldoende middelen of inkomsten uit te sluiten, of de dingen die vreugde en geluk brengen maar wel wordt van ons vereist dat wij ons *niet* van God en van de leringen van Jezus Christus afwenden in het bevredigen van onze aardse behoeften.
Mijn levenlang heb ik zonder enige twijfel ervaren dat het zowel wereldlijk als geestelijk in grote mate tot ons welslagen in de werkelijk belangrijke dingen in het leven zal bijdragen,

als wij de beginselen van het Evangelie naleven zoals Jezus en de profeten die hebben onderwezen, de Heer dienen en Zijn geboden onderhouden. Wij zullen dan betere gezinnen stichten en meer bijdragen tot de gemeenschap dan zij die de Heer verloochenen en Zijn leringen negeren. Kijkt u maar eens naar de mensen die u kent; zij die een waarlijk christelijk leven leiden zijn gelukkiger en worden meer geliefd en gerespecteerd, terwijl zij zich voorbereiden op het eeuwige leven.

De Heer heeft ook gezegd: „Vergadert u geen schatten op de aarde, waar ze de mot en de roest verderft, en waar de dieven doorgraven en stelen;

„Maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch met mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen;

„Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn." (Mt. 6:19-21)

Ik vraag me af hoe het gesteld is met onze bezorgdheid over stoffelijk bezit, historische bouwwerken en monumenten, die verpulveren en vergaan. Kort geleden las ik een bericht over de achteruitgang van het Lincoln Memorial. [3] Dit is inderdaad verontrustend nieuwd voor ieder van ons die degenen die zoveel hebben gedaan om hun land op te bouwen en te dienen, eert. Maar als wij de bijzonderheden lezen over de kalkstenen muren en marmeren pilaren van het achtenveertig jaar oude monument die steeds slechter worden, terwijl de specie wegbrokkelt, stalagmieten en stalagtieten de onderste treden misvormen tot een lugubere grot, en miljoenen spinnen en mugjes over de zoldering uitzwermen, is dit voor ons een voorbeeld bij uitstek van het feit dat mot en roest schatten op aarde aantasten. Terwijl wij de vereerde nagedahte.i van mensen en plaatsen eer betuigen, dienen wij tegec lijkertijd vol ijver te werken aan onze geestelijke plichten en aan het in stand houden van schatten die niet door de tijd kunnen worden uitgewist.

Ik moet nu weer denken aan het verhaal „The Mansion" (Het landhuis van Henry Van Dyke[4]) waarin hij vertelt over de rijke man die op aarde in een groot landhuis woonde, maar die tot zijn grote schrik merkte dat hij maar een klein hutje kreeg toen hij in de hemel aankwam. Maar de arme man, daarentegen, bemerkte tot zijn verbazing dat hij in de hemel schatten voor zichzelf vergaard had. (Zie Mt. 6:20.)

Op ons levenspad doen wij voortdurend keuzen die bepalend zijn voor wat wij van ons leven maken. Nemen wij onze kansen te baat om ons leven te beteren of om het te verspillen? Zullen wij goed of verkeerd handelen? Gaan we naar de kerk, of schenden we de sabbat? Gaan wij God dienen of de Mammon? Wij kunnen geen tweeslachtige eer bewijzeò. Het leven moet uitwijzen wie de meester is.

Dat wil zeker niet zeggen dat de mens helemaal goed of helemaal slecht is, maar op elk moment moet hij een bepaalde richting volgen, en de keuze tussen God en de Mammon helpt ons bij het doen van de andere keuze in het leven.

Om met volle teugen te kunnen genieten van de zegeningen die God heeft beloofd aan hen die Hem dienen en Zijn geboden onderhouden, is het belangrijk dat ouders hun kinderen geloof in God onderwijzen. De Heer heeft gewaarschuwd:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van de doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen." (LV 68:25, 28.)

Het belang van een dergelijke opvoeding inziend, spoort de Kerk haar leden aan ter versterking van het geloof de gezinsavonden te houden, seminaries, instituten, scholen voor lager en hoger beroepsonderwijs en hulporganisaties te bezoeken, die ons en onze kinderen kunnen helpen met de voorbereiding op het dienen van de Heer. Wij mogen ten aanzien van deze taak en plicht niet talmen. talem.

Ik was bijzonder onder de indruk van wat Dr. Ernest L. Wilkinson, rector en oud-student van de Brigham Young Universiteit, vertelde over een spoedgeval dat hem naar de intensive-care-afdeling voor cardiologie van het ziekenhuis van de heiligen der laatste dagen in Salt Lake City riep. Daar was iemand, die reeds verscheidene jaren een goede vriend van hem was, in ernstige toestand opgenomen met een acute coronaire trombose. Hij zei: „Toen ik bij zijn bed kwam greep hij mijn hand, en ondanks het feit dat hij veel pijn had en slechts met moeite kon ademen, mompelde hij door zijn zuurstofmasker heen: ‚O, dokter, kunt u m'n leven redden? Er zijn zoveel dingen die ik steeds heb uitgesteld en die ik nog wil doen.'

„Toen wij tot in de morgen onze uiterste best deden met behulp van alle elektronische uitrustingen waarover de medische wetenschap beschikt, en toen het steeds duidelijker werd dat mijn vriend dit niet zou overleven, achtervolgden mij zijn opmerking en de gevolgtrekkingen daarvan. Zijn wij denkers of doeners. Hoevelen van ons stellen de werkelijk belangrijke beslissingen in het leven uit? Zal blijken dat ook wij in gebreke zijn gebleven wanneer ook wij op het kruispunt van leven en dood staan?"

Dit is waarlijk een ernstige en dringende vraag. Wij zelf zijn allemaal op weg naar het kruispunt van leven en dood. Wij mogen onszelf gelukkig prijzen dat wij kunnen kiezen. Wat is het heerlijk te weten dat wij onze eigen koers kunnen uitstippelen, onze bestemming kunnen bepalen en onze zegeningen vaststellen. Het is nog niet te laat om te kiezen. Aan ons is de keuze, maar wij moeten *heden* kiezen wie wij zullen dienen.

Elke dag dank ik de Heer, omdat ik weet dat God de Vader, Wiens kinderen wij zijn, leeft en wil dat wij slagen, en dat Hij „de wereld alzo heeft liefgehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

„Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden!" (Joh. 3:16-17.)

Ja, Jezus Christus heeft voor ons Zijn leven gegeven en Hij gaf ons het plan waardoor wij met volle teugen van het leven kunnen genieten en onze zaligheid kunnen bewerkstelligen. Zoals Richard L. Evans zo prachtig zei: „Onze Vader in de hemel is geen scheidsrechter die ons op fouten probeert te

betrappen. Hij is geen concurrent die handiger probeert te zijn dan wij. Hij is geen aanklager die ons probeert te veroordelen. Hij is een liefhebbende Vader die wil dat wij gelukkig zijn en eeuwig vooruitgang blijven boeken, en Die ons zal helpen waar Hij kan, als wij Hem in ons leven maar de kans geven om ons te helpen."

Ik bid oprecht dat wij de moed en de kracht zullen hebben om nederig te zijn, onze Heiland, Jezus Christus, aan te nemen en Hem te dienen, en daardoor de zegeningen te genieten die Hij heeft beloofd. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Zie heilige lofzangen nr 51
Toynbee Arnold Joseph Engels geschiedschrijver, geb. 1889
Kipling, Joseph Rudyard - Engels schrijver en dichter, 1865 -1936
Ter nagedachtenis van president Abraham Lincoln gebouwd monument in Washington D.C.
[4] Van Dyke, Henry Amerikaans geestelijke en schrijver, 1852 -1933

Zoek naar de dwalenden

N. ELDON TANNER

Ik ben altijd blij, mijn broeders, voor het voorecht met de priesterschap te mogen vergaderen. Zoals ik wel eens eerder heb gezegd, heb ik ontmoetingen gehad met hooggeplaatste personen in diverse landen -- leiders, direkteuren, enzovoorts, maar nooit voel ik me bij zo'n gelegenheid hetzelfde als wanneer ik met de priesterschap vergader.

Toen we naar deze fijne toespraken luisterden en ervan genoten, en toen ik de aanwezigen gadesloeg en dacht aan al die mensen die hier vanavond bijeen zijn gekomen - president Lee zei dat er 170.000 aanwezig zijn - die de vriendschap en broederschap binnen de priesterschap genieten, dacht ik na over de knaap die hier vanavond niet bij ons is, die niet bij deze groep is, omdat hij denkt dat hij niet gewenst is, niet begrepen wordt of niet geliefd is.

In elke wijk zijn er :',jongens" tussen de twaalf en de zeventig jaar die, ondanks het feit dat zij het steeds zullen ontkennen, hunkeren naar aandacht, broederschap en een actief leven in de Kerk.

Laten wij leiders, en ieder van ons, er steeds aan denken en nooit vergeten dat iedereen op zoek is naar geluk. Iedereen wil gelukkig zijn. Het is ons grote voorrecht en onze taak om hun de weg naar geluk en succes te wijzen. Vaak is iets kleins, een geringschattende opmerking of misverstand er de oorzaak van dat iemand inactief wordt. Er zijn mensen die ontmoedigd raken en inactief worden doordat zij zich verwaarloosd voelen of beledigd zijn; of ze hebben zich schuldig gemaakt aan de een of andere overtreding, en als gevolg daarvan hebben zij dan het gevoel dat zij buiten spel staan of dat er geen plaats voor hen is, dat zij niet waardig of gewenst zijn. Zij voelen zich verloren en menen dat zij geen vergeving kunnen ontvangen. Wij leiders moeten hun laten weten en hun inprenten dat wij hen liefhebben, en we moeten hun doen begrijpen dat de Heer hen liefheeft, dat de Heer hen zal vergeven als zij zich waarlijk willen bekeren.

In de Verenigde Staten bestaat een oud lied, „Where is my wandering boy tonight?" (Waar dwaalt mijn jongen vanavond rond?), en ik vroeg me af of dat niet zo gewijzigd zou kunnen worden dat het meer voor ons betekent: „Why is my boy wandering tonight?" (Waarom dwaalt mijn jongen vanavond rond?)

Als allen die vanavond naar de algemene conferentie luisteren, en die vanmiddag en vanmorgen hebben geluisterd, gehoor geven aan de hun gegeven instructies, zijn zij geen dwalende jongens.

Maar soms dwalen jongens af door de manier waarop zij behandeld zijn, zoals ik reeds zei, of door de manier waarop zij verwaarloosd zijn; doordat zij het gevoel hebben dat zij niet gewenst zijn.

De Heer gaf ons de gelijkenis van het verloren schaap, en ik wil die nu graag voorlezen, omdat ik haar van groot belang acht:

„En al de tollenaars en de zondaars naderden tot Hem, om Hem te horen.

„En de Farizeen en de Schriftgeleerden murmureerden, zeggende: Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen

„En Hij sprak tot hen deze gelijkenis, zeggende:

„Wat mens onder u, hebbende honderd schapen; en één van die verliezende, verlaat niet de negen en negentig in de woestijn, en gaat naar het verlorene, totdat hij hetzelve vinde?

„En als hij het gevonden heeft, legt hij het op zijn schouders, verblijd zijnde.

„En te huis komende, roept hij de vrienden en de geburen samen, zeggende tot hen: Weest blijde met mij; want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.

„Ik zeg ulieden, dat er alzo blijdschap zal zijn in den hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negen en negentig rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben." (Lukas 15:1-7)

Iedere bisschop, iedere ringpresident, iedere leider van welke organisatie kent wel iemand die aandacht nodig heeft, en u en wij hebben de taak dat verloren schaap te gaan zoeken. Als wij vanavond zouden weten dat ergens een jongeman verdwaald was, als iemand wist dat er ergens iemand op het punt stond te verdrinken, zouden we geen ogenblik aarzelen om al het mogelijke te doen om die persoon te redden, om de verdwaalde, de drenkeling te redden. Deze jongere en oudere mannen die niet actief zijn in de Kerk, die van de Kerk zijn afgedwaald

door inactiviteit of een andere oorzaak, hebben uw hulp en aandacht net zo hard nodig. Zij hebben onze gebeden en welwillendheid nodig, en niets zal ons meer vreugde en geluk brengen dan te zien dat zij weer actief worden.
Door er één te redden, kunnen we waarschijnlijk een heel gezin redden. We kunnen zelfs een hele generatie redden. Door er één te verliezen, verliezen we waarschijnlijk niet alleen die ene persoon, maar een gezin en het nageslacht ervan. Het is een grote verantwoordelijkheid. Enkelen van ons zijn schijnbaar al heel blij als er 40 tot 70 procent van de leden aanwezig is. Als 40 procent van de leden bij u wel aanwezig is, is 60 procent niet aanwezig. En als er bij u 70 procent wel aanwezig is, is er nog steeds 30 procent niet aanwezig, en dat zijn juist de mensen die uw aandacht nodig hebben en ze hebben die hard nodig.
Ik was diep onder de indruk toen ik een keer een ringconferentie bijwoonde waar men de bisschop vroeg het woord te nemen. Toen hij sprak sprongen hem de tranen in de ogen en het spreken viel hem moeilijk toen hij uitbracht: „Ik wil hier vanavond tijdens deze vergadering mijn huisonderwijzer mijn erkentelijkheid betuigen. Ik was een inactieve, meerderjarige drager van het Aäronische Priesterschap, en deze huisonderwijzer is met mij aan het werk geweest. Ik wilde hem eerst niet ontvangen; in feite heb ik eerste geweigerd, maar hij bleef volhouden tot ik hem ten slotte binnenliet, zodat hij mij kon onderwijzen. En hier sta ik nu, als zijn bisschop. Ik wil hem mijn grote dank betuigen." Dank de Heer voor zulke waardige mannen, die niet nalaten te doen wat in hun macht ligt om de dwalenden te redden.

Ik geloof dat ik u wel eens heb verteld over die ervaring die ik zelf eens heb gehad. Toen ik ringpresident was bezocht ik eens een jongeman; het was een zeer capabele man; hij had de landbouwhogeschool doorlopen en voor ons welzijnscomité hadden we een agrarisch adviseur nodig. Hij was geen actief lid van de Kerk. Ik wist dat hij het Woord van Wijsheid niet naleefde, maar ik belde hem op om hem te vragen een keer met me te gaan lunchen, en toen we zaten te praten vertelde ik hem wat ik van hem verlangde. Ik zei: „U bent degene die het beste voorbereid is op dit werk, en u hebt er de meeste capaciteiten voor. Wij hebben u nodig en voor u is het nodig dat u weer actief wordt."

We zaten een poosje te praten en hij zei: „Tja, president Tanner, u weet dat ik het Woord van Wijsheid niet naleef."
Ik zei: „Maar u kunt het toch wel, nietwaar?"
Misschien was dat niet sportief.
En hij zei: „President, zo benadert u het van een heel andere kant. Mijn bisschop kwam vorige maand bij me en hij vroeg me of ik een functie in de wijk wilde bekleden. Ik vertelde hem dat ik me niet aan het Woord van Wijsheid hield, en hij zei: „Nu, dan zullen we iemand anders moeten zoeken."
Ik praatte dus nog wat met hem door en ik zei: „Luister eens, broeder, u heeft activiteit in de Kerk nodig, maar wij hebben u nodig; wij hebben u werkelijk nodig."
Nadat we nog een poosje hadden gepraat, zei hij: „Bedoelt u dat ik zelfs geen kopje koffie mag drinken als ik zo'n functie accepteer?"
Ik zei: „Dat is nu precies wat ik bedoel. Elke leider moet voor het volle pond leider zijn, en u moet het goede voorbeeld geven. Als u zitting neemt in het ring-comité, verwachten wij van u dat u het Evangelie naleeft zoals een mens het moet naleven."
Hij zei: „Nou, ik moet er nog even over nadenken."
Ik zei: „Goed, denkt u er eens over. Maar bedenk wel dat u activiteit nodig heeft, en wij u nodig hebben."
Hij zei: „Goed, ik zal het u nog wel laten weten."
De volgende dag hoorde ik niets van hem. De daarop volgende dag ook niets, en de dag daarop hoorde ik niets van hem, en de dag daarop niet, en de dag daarop niet — en zelfs op de zesde dag hoorde ik niets van hem. En ik dacht: Hij wil zeker niet toegeven dat hij het Woord van Wijsheid niet kan gehoorzamen.

Op de achtste dag belde hij me op. Hij zei: „President Tanner, wilt u me nog steeds voor die functie hebben?"
Ik zei: „Ja, daarom heb ik u laatst opgebeld en heb ik het met u besproken."
Hij zei: „Dan doe ik het, op uw voorwaarden."
En hij deed het, en op mijn voorwaarden. Hij was vrijgezel, maar hij was ergens in de dertig. Hij werd actief, en er was een jonge vrouw die ringpresidente was van de OOV, een geweldige jonge vrouw, en hij ontmoette haar, leerde haar heel goed kennen, werd verliefd op haar en trouwde haar.
En toen werd hij bisschop en daarna werd hij lid van de hoge raad, en daarna werd hij lid van het ringpresidentschap. Weet u, de wetenschap dat die jongeman actief werd heeft me veel voldoening gegeven, en ook zijn gezin is actief. Hij heeft nu kinderen die ook actief lid zijn.
Broeders, ongeacht wie of waar we zijn, we moeten ons ervan bewust zijn dat daar ergens een jongen, een jongeman of een oudere man is die niet actief is, en die wel actief wil zijn, als wij maar een manier vinden om zijn belangstelling op te wekken en om hem te doen beseffen dat hij wel actief wil zijn.
Broeders: ik daag alle bisschoppen uit te besluiten om binnen de komende maand op zeer actieve wijze een jongeman tot activiteit te brengen; en hetzelfde geldt voor alle raadgevers; en voor alle mannen die in die wijk of ring een functie bekleden geldt hetzelfde. Broeders, in uw leven is niets van meer belang dan het redden van zielen. We hebben programma's en uitgewerkte plannen voor leraren, en we geven hun leermiddelen, en al die dingen zijn er om te zorgen voor degenen die wel aanwezig zijn bij vergaderingen, maar ik vrees dat we maar al te vaak degenen die niet altijd komen vergeten, verwaarlozen en negeren, en we vinden het al mooi dat we kunnen zeggen dat 50 of 60 procent aanwezig was.
Al die percentages en cijfers interesseren me niet, maar die jongen of jongeman die buiten spel staat interesseert me wel. Ik vraag u, broeders, iedereen die het priesterschap Gods draagt en vooral degenen onder u die een functie in de Kerk bekleden, te doen wat de Heer zegt, namelijk dat verloren schaap gaan zoeken, hem terug brengen naar de kudde, zodat u zich met hem kunt verheugen wanneer u uw hemelse Vader ontmoet.

En u, jongemannen: verdwaald zijn is helemaal niet leuk, en u kunt zorgen dat u niet verdwaalt door uw priesterschap in ere te houden en door jongens te helpen die moeite hebben met het in ere houden van hun priesterschap, opdat zij gelukkig mogen zijn.

. Ik getuig tot u, broeders, dat wij het priesterschap Gods dragen. Dit is Zijn Kerk en koninkrijk. Hij draagt ons op onze medemensen te redden en te helpen. Moge het zo zijn dat wij het op een voor hen aanvaardbare manier doen, die ons vreugde zal schenken en ons zal helpen, ons op het eeuwige leven voor te bereiden. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van oktober 1971

Satans aanval op de jeugd

EZRA TAFT BENSON

Er is met recht gezegd: „Er komt een tijd dat de algemene verontreiniging van de maatschappij zo groot wordt, dat de jongeren van de opkomende generatie onder overmatige druk worden gezet en van hen niet gezegd kan worden dat ze een eerlijke kans hebben om te kiezen tussen de weg van het licht en de weg der duisternis." (Hugh Nibley, *An approach tot the Book of Mormon, 1957.)*

Wij leven in een goddeloze wereld. Nimmer werden, voor zover wij weten, de machten van het kwaad in een dergelijke dodelijke formatie opgesteld. De duivel is goed georganiseerd. Nog nooit in onze tijd had hij zoveel handlangers voor hem werken. Door zijn vele agenten heeft zijn satanische majesteit zijn plan aangekondigd om een hele generatie van onze uitverkoren jonge mensen te vernietigen.

Het bewijsmateriaal van het lafhartige werk van kwade machten wordt steeds duidelijker. Overal zien wij de bedroevende en hartverscheurende resultaten. De door de duivel geïnspireerde destructieve krachten zijn veretegenwoordigd in onze literatuur, in onze kunst, in de--lms, op de radio, in onze kleding, in onze dansen, op het televisiescherm, en zelfs in onze moderne, zogenaamde populaire muziek. Satan gebruikt velerlei werktuigen om het huisgezin, en in het bijzonder onze jonge mensen, te verzwakken en te vernietigen.

Vandaag blijkt als nooit tevoren, dat de aanval van de satan zich richt op onze jeugd.

Een brief van een bezorgde vader, over de kwade gevolgen van bepaalde populaire muziek, is een van de vele. Ik haal van deze goed ingelichte jeugdonderwijzer aan:

„Muziek creëert sfeer. Sfeer creëert omgeving. Omgeving beïnvloedt gedrag. Wat is de techniek van dit proces?

„*Ritme* is het meest lichamelijke element in muziek. Het is het enige element in de muziek dat lichaamsbeweging kan veroorzaken zonder dat van het geluid wordt genoten. Een geest die afgestompt is door drugs of alcohol, kan nog op de maat reageren.

„*Luidruchtigheid* draagt eveneens bij tot het verwarren van de geest. Geluid dat zo versterkt wordt dat het bijna pijn gaat doen, heeft een dermate grote invloed op het lichaam dat het hogere proces van denken en redeneren erdoor wordt geblokkeerd. (En als men de sterkte van deze verderfelijke muziek vermindert, neemt dat de andere kwade elementen nog niet weg.)

„*Herhaling* tot in het extreme is een andere primitieve „rock"uitvinding.

„*Draaiende swingbewegingen*, behorende bij het „rockritme" zijn van een dergelijke aard dat zelfs zij die rein van handen zijn en zuiver van hart, de insinuaties ervan niet kunnen misverstaan.

„*Duisternis* (en gedempt licht) is een ander facet van het rockdrama. Het is een duistere massa die het geweten verdooft in een vermomming van anonimiteit. De identiteit die in het duister verloren gaat, deinst terug voor het normale gevoel van verantwoordelijkheid.

„*Stroboscopische verlichting* werpt verblindende lichtbundels het donker in en vermindert de weerstand, zoals de lichten bij een derde-graads verhoor of de dwang van de hypnotiseur die uw gedrag onder druk zet.

„Het hele psychedelische plan (zo gaat deze vader verder) is een wijd open deur naar drugs, sex, opstandigheid en goddeloosheid. Gecombineerd met de schreeuwende vuiligheden van de teksten heeft deze magnetiserende muziek de vruchten van vuiligheid voortgebracht. Leiders van de rockwereld geven hun degeneratie vlot toe.

„En de meest duivelse misleiding van deze schanddaad is dat het ontkent dat kwaad absoluut is. Onze godsdienst bestaat uit absolute waarden en kan niet verstandelijk beredeneerd worden tot een relativistische filosofie van de „liberale mormonen". Wij kunnen gerechtigheid niet zonder gevaar wegredeneren.

„Wat zou misleidender kunnen zijn dan te vrezen, ,indien

rockmuziek niet door onze leiders zou worden aangeprezen, zouden wij veel jonge mensen verliezen'. (Muziekcomité van de OOV.) Ook nu verliezen wij ze door de liedjes van de satan, drugs, sex, rellen en afval. Het is goed om aan de historische woorden uit de opvoering van *Mormon Miracle* te denken: „Moroni wist dat je geen overeenkomst kunt sluiten met het kwaad. Wanneer je dat doet zal het kwaad het altijd winnen." (Richard Nibley, citaat uit een brief.)

In deze brief geeft een vader, onderwijzer van de jeugd, lid van een muziekcollege, hoewel hij analyseert, uiting aan de bezorgdheid van vele andere ouders en jeugdleiders.

De Kerk moet geen compromis sluiten tussen haar normen en populaire vereisten. Gebruikers van tabak, koffie en alcohol vervreemden immers evenzeer door normen waarmee geen compromis valt te sluiten, als de rockdansende minirokjes van vandaag.

Nog nooit heeft de Kerk een fijnere groep jonge mensen gehad. Zij zijn uitverkoren geesten — naar deze aarde gezonden in deze uitdagende en belangrijkste periode van de wereld. Belast met de grote verantwoordelijkheid om het koninkrijk van God op aarde op te bouwen, is het voor hen een ontzagwekkende uitdaging om te tonen wat ze waard zijn. Deze grote en gewichtige verantwoordelijkheid en uitdaging komen in een zeer moeilijke tijd. Nog nooit waren de machten van het kwaad zo verraderlijk alom verspreid en zo verleidelijk. Het lijkt wel of overal iets aanwezig is dat afbreuk doet en verzwakt, dat alles naar beneden haalt wat mooi, goed en verheffend is — geheel gericht op onze jeugd, terwijl veel ouders zich laten sussen door een vals gevoel van veiligheid, en genieten van hun behaaglijke zelfvoldaanheid.

Alles is niet wel in Zion. De geïnspireerde profeten van het Boek van Mormon zagen deze dag, zoals wachters op een toren, en gaven ernstige waarschuwingen. Ik haal aan:

„Want ziet, te dien dage zal hij (de satan) in het hart der mensenkinderen woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen.

„En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle.

„En ziet, weer anderen verleidt hij, en vertelt hun, dat er geen hel is; en hij zegt tot hen: Ik ben geen duivel, want die bestaat niet — en aldus fluistert hij in hun oren, totdat hij hen in zijn verschrikkelijke ketenen slaat, waaruit geen bevrijding is . . .

„Daarom, wee de onverschillige in Zion!

„Wee hem, die uitroept: Alles is wel!

„Ja, wee hem, die gehoor geeft aan de voorschriften van mensen, en de macht Gods en de gave des Heiligen Geestes verloochent!" (2 Nephi 28:20-22, 24-26.)

De Heer gaf ons bij monde van een profeet van onze tijd een belangrijke opdracht:

„Voorwaar zeg Ik tot u allen: Staat op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natiën moge zijn." (LV 115:5.)

„Want Zion moet in schoonheid en heiligheid toenemen, haar grenzen moeten worden uitgebreid, haar ringen moeten worden versterkt, ja, voorwaar zeg Ik u: Zion moet verrijzen en haar prachtgewaden aantrekken." (LV 82:14.)

„Verheft daarom uw hart, en verheugt u, en omgordt uw lendenen en doet Mijn gehele wapenrusting aan, zodat gij de kwade dag kunt weerstaan en, alles gedaan hebbende staande kunt blijven." (LV 27:15.)

Wij houden van de jeugd in de Kerk en wij weten dat de Heer van ze houdt. Er is niets, dat de Kerk niet zou willen doen dat goed is, om onze jonge mensen te helpen — ze te redden. Zij zijn onze toekomst. Wij hebben vertrouwen in ze. Wij willen dat ze gelukkig zijn. Wij willen dat ze succes hebben op het gebied dat ze kozen. Wij willen dat ze verhoogd zullen worden in het celestiale koninkrijk.

Wij zeggen tegen ze, jullie zijn eeuwige wezens. Het leven is eeuwig. Jullie kunt niet het verkeerde doen en dan het gevoel hebben dat je het goede doet. Het loont om een goed, gezond en vreugdevol leven te leiden. Leef zodanig dat je geen ernstige wroeging hebt en geen verdriet. Leef zodanig dat je boven die ongeziene macht staat en hem verslaat, zonder deze macht kan geen man of vrouw zijn uiterste best doen.

Het is noodzakelijk dat er tegenstelling is in alle dingen. De vrije keuze is een door God gegeven eeuwig beginsel. Onze opdracht is om aan de strikken en hinderlagen van de satan te ontkomen door de Heer te volgen. Dat is geen gemakkelijke opdracht.

Wanneer wij het leven als een laboratorium benutten, kunnen wij het leven van anderen observeren en bestuderen, zoals wij dat door een microscoop kunnen doen. Observeren dat de man die God volgt een gelukkig mens is. De hedonist, die verkondigt: „Doe waar je zin in hebt," en die leeft voor zondig zogenaamd genoegen, is nooit gelukkig. Achter zijn masker van spottende vrolijkheid schuilt de onvermijdelijke tragedie van de eeuwige dood. Opgejaagd door zijn zwarte schaduw verkwanselt hij het nuttige gelukkige leven voor de troosteloosheid van drugs, alcohol, sex en rock.

Wanneer wij de methoden van satan bestuderen maakt dit ons werkzaam voor zijn verleidingen, Door zijn sluwheid weet hij waar hij moet toeslaan. Het is tijdens hun jeugd dat zijn slachtoffers het meest kwetsbaar zijn. De jeugd is de lente van het leven, als alle dingen nieuw zijn. De jeugd heeft de geest van avontuur en ontwaken. Het is de tijd dat het lichaam ontluikt, wanneer het lichaam de kracht en goede gezondheid bereikt die misschien de waarschuwing voor onthouding veracht. De jeugd is een tijd van tijdeloosheid, waarin de horizon van de leeftijd dikwijls te ver verwijderd lijkt om hem op te merken. Daardoor vergeet de generatie van nu dat het heden spoedig het verleden zal zijn dat eruit kan zien als een verspild leven of een werkzaam leven.

Dit zijn tijdens de jeugd de ingredienten die het plan van satan „speel nu en betaal later" zo onweerstaanbaar maken. Ja, de duivel gebruikt velerlei werktuigen.

„Een toestand van verwarring is een omgeving waar de satan doeltreffend kan werken. Er is heden veel verwarring. Hij gebruikt vele methoden om haar te creeeren. Een ervan is het verdraaien van definities. Om een ervaring met drugs te omschrijven gebruikt hij de uitdrukking ‚geestverruimend' in plaats van de nauwkeuriger omschrijving ‚realiteitvernauwend'.

„Vrijheid, een woord met edele traditie, is een graag gebruikte uitdrukking om de zaak te vertroebelen. Relletjes, bomaansla-

gen, brandstichting en doodslag worden uitgevoerd in naam van de vrijheid. Vuile taal stelt de vrijheid van meningsuiting op de proef. Pornografie, drugs en immoraliteit maken er aanspraak op dat zij manifestatezamen met minirokjes en ties van persoonlijke vrijheid zijn, tezamen met minirokjes en naaktheid. Losbandigheid en anarchie zijn de produkten van deze valse vrijheid.

„Over de definitie van het woord pornografie bestaat grote verwarring. Een kind weet wat het betekent, toch kunnen sommige van de zogenaamde grote rechtsgeleerden van onze tijd het niet definieren.

„Tolerantie is een zeer gewaardeerd woord in dienst van de satan. Alexander Pope [1] waarschuwde 200 jaar geleden:

„Verdorvenheid is een monster met zo'n beangstigend voorkomen

Dat het zien ervan alleen al haat opwekt;

Maar als wij haar vaak zien, en vertrouwd raken met haar gezicht,

Verdragen wij haar eerst, dan hebben wij medelijden (met haar), en ten slotte omhelzen wij haar.'

„Verhandeling over de mens"

„Spot doet het goed in samenwerking met verwarring. Om de jeugd in verwarring te brengen in de jaren dat zij zoekende is, verdedigt de cynische mens zijn degeneratie door zijn critici te bespotten met verwarrende beeldspraak.

Op deze wijze bespotten kan tot gevolg hebben dat er gemakkelijk wordt gelachen en er opnieuw wordt verzekerd dat alles wel is in Zion, maar het is verduiveld oneerlijk.

„De relativiteitsfilosofie valt de eeuwige beginselen van waarheid aan. De relativist zegt: iemand,Indien vindt dat in een populair liedje vuile dingen gesuggereerd worden, komt dat omdat hij vuile gedachten heeft.' De logica van deze filosofie ligt in de drogreden in het woord suggereren. Veel lyrische gedichten suggereren geen vuiligheid. Het wordt erin verkondigd!

„Indien er twijfel bestaat over het verraderlijke kwaad van rock, kunt u het aan zijn vruchten beoordelen. De goed gepubliceerde perversies van hen die het beoefenen alleen al zijn voldoende om haar invloed te veroordelen. Het uiteindelijke doel ervan is dat modeverschijnsel, het gigantische rockfestival. Daar deze ziekelijke feesten in de honderden lopen, besmetten zijn honderdduizenden van de jeugd. En waar is tegenwoordig nog een rock-festival dat niet tevens een drug-festival is, een sex-festival en een protest-festival?" (Richard Nibley.)

De Geest des Heren zegent wat opbouwent is en de mens tot Christus brengt. Zou Zijn Geest deze rottende festivals van menselijke ontaarding waar men zich volstopt met LSD, marihuana en dergelijke, met Zijn tegenwoordigheid zegenen? Zou Hij verheugd zijn over het vulgaire vertonen van onbeschaamde naaktheid en zedeloosheid? De taal van het rock-festival is dikwijls onzedelijk. De muziek ervan die het gevoel afstompt door het lawaai van primitief heidendom, verheerlijkt het lichaam en verlaagt de geest.

In de lange loopbaan van de menselijke geschiedenis behoren deze rock-festivals tot de grootste successen van de satan. De legendarische orgiën van de Grieken en de Romeinen vallen in het niet bij de kolossale onzedelijkheid die in deze poel van drugverslaving, immoraliteit, rebellie en zedeloze liederen en muziek wordt gevonden. Het befaamde Woodstock-festival was een overduidelijke uiting van een kennelijk zieke natie. Toch werden lugubere films en de rockplaten van de weergaloze vuilheid ervan ook goed verkocht hier in Salt Lake City. De Heer zegt: „Want Mijn ziel schept behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij. . ." (LV 25:12.)

Het behaagde de Heer wat wij in 3 Nephi in het prachtige Boek van Mormon lezen: „En zij begonnen allen als met één stem te zingen, en hun God te prijzen. . ." (3 Nephi 4:31.) Het behaagde Satan toen Lehi's kinderen en de „zoons van Ismael en ook hun vrouwen pret maakten, zodat zij begonnen te dansen en te zingen en ruwe taal te spreken . . ." (1 Nephi 18:9.)

En nu wijst een muziekexpert op „een nieuwe richting in de rockdrug-cultuur die door vele predikanten en de muziekindustrie wordt begroet als de zon die doorbreekt van achter de wolken. Religieuze rock wordt steeds populairder. De groeiende weerstand tegen het rock-drug-toneel wordt door deze gezondlijkende afwijking van de nieuwe moraal die thans plaats vindt, afgeleid. Maar een overzicht van de religieuze rock-materie ontmaskert een verraderlijk vermomde antichrist. Door de geopenbaarde godsdienst te reduceren tot mythologie, hult rock zich in de mantel der gerechtigheid terwijl het de werkelijkheid van de zonde verwerpt. Zonder zonde kan de nieuwe moraal met zijn goddeloze zwelgpartijen voortgaan, onder de valse schijn van een religieuze dekmantel. Door de rollen van Jezus en Judas te verwisselen, voldoet een bepaald vlot verkocht album volkomen aan de waarschuwing van Jesaja (5:20.): „Wee degenen, die het kwade goed heten; en het goede kwaad; die duisternis tot licht stellen, en het licht tot duisternis'.". (Richard Nibley.)

Geen wonder dat de leiders van de Kerk zich gedwongen voelden zich tegen deze heiligschennende, afvallige misleiding uit te spreken door deze goddeloosheid in een speciaal artikel in het Priesterschapsbulletin van augustus 1971 onder de aandacht van de leden van de Kerk te brengen. Ja, wij leven in de beste aller tijden, waarin het herstelde Evangelie van Jezus Christus hoop geeft aan de gehele wereld. En in de slechtste aller tijden, want satan raast en tiert. Met meedogenloze kracht stort hij zich op de oogst.

Hoe kunnen wij zijn oogmerken verijdelen? De OOV-leuze van verleden jaar wijst aan in welke richting we het zoeken moeten. Deze, het dertiende Artikel des Geloofs van de Kerk, bevat namelijk het benodigde medicijn: „Indien er iets deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is, streven wij hiernaar."

Maar streven wij er werkelijk naar? Ergens naar streven vereist inspanning.

Op de platenrekken die onze jonge mensen wenken met hun kleurige en vaak schunnige hoezen komen vele virtuoze, lieflijke meesterwerken voor, die men „vercommercialiseerd" heeft gespeeld en opgenomen.

Door zijn middelmatigheid alleen heeft het meeste uit het muziekrepertoire van de wereld aantrekkingskracht voor de TV of de radio. Liefelijk is geen geschikt bijvoeglijk naamwoord om de meeste radio - en TV-produkten te omschrijven.

De scheppers van deze muzikale wonderen werden door de Heer geinspireerd. Maar toen hun uitstekende werken bekend werden in de wereld, begonnen de machten der duisternis ze te exploiteren voor hun afbrekend werk. Bij elk medium — grammofoon, film, radio en televisie — is de tendens naar het tenietdoen van de bedoeling van de uitvinder gemakkelijk op te sporen.
Mag ik van een musicus die jarenlang de invloed die muziek op het gedrag uitoefent heeft bestudeerd, het volgende aanhalen:
„Satan weet dat muziek het tovermiddel bezit dat het wilde beest kalmeert of opwekt. Dat muziek de macht heeft om sfeer te creeren was reeds bekend voor Hollywood begon. Sfeer creeert een omgeving, een omgeving beinvloedt het gedrag — het gedrag van Babylon of het gedrag van een Henoch.
„Ouders die walgen van de radio en de grammofoonplaten, omdat die psychedelische opstandigheid weergalmen, doen er goed aan om hun eigen platencollectie te inventariseren voordat ze gaan klagen. Indien hij klein, ongevarieerd en ongebruikt is, ligt de schuld bij de ouders. Het zaad van de cultuur kan het beste gezaaid worden in de vruchtbare grond van de imitatiedrang van het jonge kind. Geen enkele hoeveelheid kritiek in de tienerjaren kan de eerste jaren van voorbeeld, welke verloren gingen, vervangen. Een ouder, die zijn kans voorbij laat gaan om zich voor te doen als een held, laat een plaats open voor een tiener-held."
De meeste helden die tegenwoordig worden aanbeden zijn niet langer edel, talentvol, nederig of rechtvaardig. Uit de verslagen in boeken, tijdschriften en kranten — vooral in de jeugdrubrieken — vernemen wij dat zij ontuchtig, vuil, immoreel, hebzuchtig, en in enkele gevallen zelfs misdadig zijn. Wij zijn hier om deze levenswijze, die aan onze jonge mensen voorgeschoteld wordt door hun gevierde leeftijdsgenoten, te voorkomen. Om de verering van de jeugd voor deze voorbeelden van zondig leven om te buigen, moeten wij daar vroeg mee beginnen. De zorg voor en de opvoeding van de kinderen moet evenveel bezorgdheid voor hun gevoelsleven als voor hun lichamelijk, geestelijk en verstandelijk leven omvatten.
Het is voor jonge mensen nog nooit zo moeilijk geweest als thans om in de wereld te zijn maar niet van de wereld. Maar deze last moet met de ouders gedeeld worden. De gezinsavond is een belangrijke barrière tegen het werk van de satan. Het programma van de OOV moet onze jeugd beschermen tegen kwade invloeden en dient een leegte op te vullen die ontstaat door het verwerpen van de verlokkingen der wereld. En, natuurlijk, een groot wondermiddel voor alle problemen en persoonlijke twijfels: gebed — persoonlijk en gezinsgebed, 's avonds en 's morgens.
De kritische en klagende volwassene zal minder bereiken dan de geinteresseerde en begrijpende. En liefde en begrip zijn alleen dan doeltreffend, wanneer ze echt zijn. En om echt te kunnen zijn, moeten ze ingegeven zijn door liefde. Wij moeten van onze jonge mensen houden, of ze nu rechtvaardig zijn of verkeerd doen. Op deze manier geven wij ze een kans om te onderscheiden en te leren. Maar wij moeten ze ook een eerlijke kans geven. Velen slagen daar tegenwoordig niet in.
Ja, „Er komt een tijd dat de algemene verontreiniging van de maatschappij zo groot wordt, dat jongeren van de opkomende generatie onder overmatige druk worden gezet en van hen niet kan worden gezegd dat ze een eerlijke kans hebben om te kiezen tussen de weg van het licht en de weg der duisternis."
God geve dat wij als ouders en leiders van de jeugd de macht en het gezonde verstand hebben om ze „een eerlijke kans te geven om te kiezen." Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Moeten de geboden herschreven worden?

RICHARD L. EVANS

Misschien zou ik kunnen beginnen met een interessante vraag die onlangs gesteld is en met een even interessant antwoord. De vraag luidde: Vindt u niet dat de geboden moeten worden *herschreven*? Het antwoord luidde: „Nee, ze moeten worden *herlezen*."

Dit ziet eruit als een goed uitgangspunt om tot beschouwing van een aantal principiële feiten te komen; het staat namelijk vast dat de geboden van God er zijn. Ze hebben een goddelijke oorsprong. De ervaring van eeuwen heeft bewezen dat ze nodig zijn, en heeft ook bewezen wat er gebeurt als ze worden genegeerd.

Waarom zullen wij ons leven dus doorbrengen in frustratie, ontevredenheid en smart, doordat we ze aan discussie onderwerpen en ze wegwuiven?

Om met de Tien Geboden te beginnen: het ware goed die te lezen en te herlezen, en niet ons leven lang te proberen onszelf wijs te maken dat ze in werkelijkheid niet menen wat ze zeggen.

De geboden zeggen van sommige dingen dat gij die niet zult doen, en als dat is wat ze zeggen, dan is dat wat ze menen, en dat heeft een reden.

Sommige geboden zeggen dat gij datten-dat moet doen, en ook dat heeft een reden.

Het zou interessant zijn eens een lijstje op te maken van wat onze Vader in de hemel zegt dat we doen moeten en van wat Hij zegt dat we niet doen moeten. Ieder ouder staat voor hetzelfde. Iedere dokter staat voor hetzelfde.

Wat is de kern van het Evangelie? Raad van een levende Vader die tot Zijn kinderen zegt: „Jullie hebben onbegrensde, eeuwigdurende mogelijkheden. Je hebt ook je vrijheid van handelen. Het ligt aan jullie hoe je die gebruikt. Dit is wat je worden kunt als je Mijn raad aanneemt — en dit is wat er gebeurt als je het niet doet. Jullie kunnen kiezen."

Wij allen kiezen iedere dag. We moeten allemaal leven met de gevolgen van de keuze die wij maken.

Daar gaat het eenvoudig om. Het is niet een kwestie van spitsvondigheden en haarkloverijen en disputen over de mysteriën, of van zitten broeden over de dingen die God ons nog niet heeft verteld, terwijl wij de dingen die Hij ons heeft verteld over het hoofd zien.

Laten we ophouden met onze aanmerkingen op de geboden en de vereisten waaraan we moeten voldoen, en de feiten maar eens goed onder ogen zien.

Wie weet beter dan de Schepper en Vader van ons allemaal wat er wel en wat er niet noodzakelijk is?

Briljante mensen, filosofen en ook anderen, hebben de eeuwen door met deze vragen geworsteld en zijn niet tot antwoorden gekomen waarover ze het eens kunnen zijn.

Ik heb diep respect voor de wetenschap, voor studie en onderzoek, voor schitterende beschouwingen en voor de prachtige resultaten die ernstige vorsers hebben bereikt. Maar ik heb ook diep respect voor het woord van God, voor Zijn profeten en voor het doel van het leven; en nu wordt het maar de vraag waar wij ons vertrouwen op stellen.

Ik heb het voorrecht gesmaakt enigen van de kundigsten der aarde te kennen — mensen die verschillen in geloof, in beroep, in talenten, uit bijna 150 landen. Maar een mens die zoveel wist dat ik bereid was aan hem mijn eeuwigdurende bestaan toe te vertrouwen, heb ik nooit gekend.

Soms zijn de mensen heel spitsvondig waar het de betekenis van de Schriften betreft, en rechtvaardigen ze zich voor het doen van de dingen waarvan ze heel goed weten dat ze die niet mogen doen. Bijvoorbeeld zeggen ze wel eens dat met „Gij zult niet echtbreken" niet alle andere soorten en schakeringen van zedeloosheid en perversie bedoeld worden, of dat het Woord van Wijsheid niet alle stoffen en merknamen en niet alle produkten, verdovende middelen en schadelijke zaken opsomt die ontdekt of uitgevonden zijn en die niet goed zijn voor de mens.

Maar het is nogal logisch dat ze niet allemaal opgesomd kunnen worden. Dat blijkt wel uit de woorden van koning Benjamin: „En ten slotte kan ik u niet alle manieren vertellen, waarop gij zonde kunt begaan; want er zijn verschillende wegen en wijzen, ja, zoveel, dat ik ze niet kan tellen." (Mos. 4:29.)

De Heer verwacht van ons dat wij van onze wijsheid en ons gezonde verstand gebruik maken en niet spitsvondig redeneren over wat kennelijk niet goed voor het lichaam, het verstand, de geest of de zeden van de mens is.

En voordat u iets doet, voordat u aan iets meedoet, moet u halt houden en vragen: „Draagt dit bij tot de gezondheid? Draagt dit bij tot het geluk? Zou dit God behagen? Zal dit mij en anderen tot voordeel en zegen strekken, of sleurt het me naar beneden? Is het goed of is het niet goed?"

Het doet er niet toe hoe de mensen de dingen *noemen*. Het doet er toe wat ze *zijn* — wat ze *doen*. Met een aanzienlijke variant op Shakespeare mag ik misschien zeggen: Wat ook, met wat voor naam ook, blijft wat het is en blijft doen wat het doet, ongeacht hoe u het noemt.

En als er iemand onder u vreest dat niet alle vormen van zedelijke overtreding en van perversie door schrifttuurteksten worden afgekeurd, dan mogen we u verzekeren dat er schrifttuurteksten zijn, en voor u kunnen worden aangehaald, die alle ongerechtigheid, alle onkuisheid en perversie, alle onreinheden en uitspattingen, alle onverstandige gewoonten en onbetamelijke gedragingen verbieden.

Waarom die spitsvondigheden? Waarom niet eenvoudig de feiten erkennen, en eerlijk zijn tegenover onszelf?

„ . . . Vrees God, en houd Zijn geboden, want dit betaamt alle mensen." (Pred. 12:13.)

„Indien gij Mij liefhebt," heeft onze Heiland gezegd, „zo bewaart Mijn geboden." (Joh. 14:15.)
Maar we moeten ook gewoon ten gunste van onszelf de geboden onderhouden.
Emerson, de Amerikaanse schrijver en dichter uit de vorige eeuw, heeft een verhandeling geschreven getiteld „Vergelding", waarin hij zegt:
„De wereld lijkt op een tafel van vermenigvuldiging of op een algebraische vergelijking, die, hoe u hem ook bekijkt, altijd klopt ... Het staat vast dat ieder geheim wordt verteld, iedere misdaad wordt bestraft, iedere deugd beloond, en ieder onrecht hersteld ...
„Oorzaak en gevolg, middelen en doel, zaad en vrucht kunnen niet worden gescheiden; want het gevolg bloeit al op in de oorzaak, ... de vrucht al in het zaad ...
„Wat wilt gij hebben? zei God; betaal het en neem het ... Ge zult precies betaald worden voor wat ge gedaan hebt, niet meer, niet minder ...
„De mens kan niet spreken zonder zichzelf te beoordelen ... Iedere zienswijze keert terug op degene die hem naar voren brengt ...
„... het is onmogelijk iets te krijgen zonder de prijs daarvan te voldoen ...
„Bega een misdaad en het lijkt of een wade van sneeuw op de grond is neergevallen, net zo één als waarin zich in de bossen het spoor aftekent van iedere patrijs en vos en eekhoorn en mol. Het woord dat is gesproken kunt u niet weer herroepen, u kunt geen voetspoor uitwissen, u kunt geen ladder opzetten zonder afdrukken achter te laten.
„... we verkrijgen de kracht van de verleiding waaraan wij weerstand bieden ...
„De mensen lijden hun hele leven lang onder het dwaze bijgeloof dat men hen bedriegen kan. Maar het is ... voor een mens onmogelijk bedrogen te worden door iemand anders dan zichzelf ..."
Van president Lee heb ik een heel kort zinnetje gehoord waarin de kern wordt uitgesproken van wat Emerson heeft gezegd. President Lee zei, dat er geen geslaagde zondaars zijn. Een merkwaardige zin, het overwegen waard.
Omdat in ons leven een wet van vergelding is ingebouwd, moeten we steeds de tijd nemen om halt te houden en te bekijken en overwegen wat we doen en nalaten, en wat we achteraf beter hadden kunnen doen.
Nu dit tot onze jeugd: Er zijn verleiders die u zullen vertellen dat de geboden van God niet van kracht zijn, dat er aan het overtreden daarvan geen ernstige gevolgen verbonden zijn.
Maar als u een richtlijn wilt om erachter te komen wie u moet volgen, wie de waarheid zegt, vraag u dan altijd af: „Is wat deze mens mij zegt of hetgeen waartoe hij mij verlokt een kracht die mij geluk en vrede brengt en mij opstuwt tot mijn uiterste persoonlijke mogelijkheden, of is het een kracht die mij tot minderwaardige daden aanzet?"
Volg geen mens die het ideëele kapot probeert te maken, die de geboden van de hand wijst en u neerhaalt.
Ik heb president Hugh B. Brown eens deze vraag horen stellen: „Wilt u zich bekeren of het kwade goedpraten?"
Om een zinnetje van de Engelse staatsman en godsdienstige leider Cromwell aan te halen: „Ik smeek u ... Houd het voor mogelijk dat u zich vergist."
Iedereen vergist zich als wat hij doet hem lichamelijk, geestelijk of zedelijk naar beneden haalt, als dat zijn vrede verstoort, of hem van de Vader in de hemel vervreemdt, of een aanslag pleegt op zijn eeuwige leven.
„Hoogmoed," zei John Ruskin, de grote Engelse schrijver, kunstenaar en socioloog, „is de grondoorzaak van alle grote mislukkingen."
Hoogmoed is in ieder geval één van de grootste hinderpalen voor bekering, omdat wij geen dwaling kunnen herstellen als we niet eerst toegeven dat we ons vergisten.
God zegene u, mijn geliefde jonge vrienden; Hij zij met u en geve u de nederigheid om uw hoogmoed te onderdrukken, om uw vergissingen te bekennen en te herstellen.
Eerbiedig uw ouders. Stel vertrouwen in hen. Eerbiedig uzelf. Eerbiedig God en de van Hem gegeven kennis. Speel geen spelletje met het leven. Het is alles wat we hebben.
Breng de verleidingen niet in verleiding. Wees niet zo dwaas om uit te proberen hoe dicht je bij het gevaar of het kwaad kunt komen, hoe dicht je aan de rand van de sloot kunt lopen. Blijf uit de buurt van alles wat je niet hoort te doen, van de plaatsen waar je niet hoort te komen, en de activiteiten waar je niet aan mee hoort te doen.
Als je een doodlopende weg bent ingeslagen, of een weg die de verkeerde kant uit leidt, keer dan zo vlug als je kunt om — niet later dan nu meteen — en dank God voor het beginsel van bekering.
Loop niet doelloos overal te zoeken naar wat al is gevonden. Leef niet bij de drogredenen en verleidingen van deze tijden.
Knoei niet met de vernederende dingen die in het leven ziel en lichaam vernietigen. Ga er niet opzettelijk minder uitzien dan op je best, zorg dat je zowel lichamelijk als zedelijk gezond en rein bent.
Ouders, wees uw kinderen tot voorbeeld in eerlijkheid en eer en reinheid en rechtvaardigheid en toewijding aan uw plicht.
Kinderen, heb liefde en eerbied voor je ouders. Zij hebben jullie het leven geschonken. Zij zouden hun leven voor je willen geven. Laat de gezinnen hechter verbonden zijn, in liefde en vriendelijkheid; waak over de ouderlijke woning en bouw tradities op die u trots op elkaar doen zijn, en dankbaar dat u erbij hoort en bent wat u bent.
Moeten de geboden herschreven worden? Nee, ze moeten herlezen worden en ons in het leven tot norm en tot gids worden, willen we gezondheid en geluk en vrede en zelfrespect bezitten.
Mij schieten de woorden van een ringpresident van wie ik houd te binnen, en ik ben hem dankbaar voor een denkbeeld dat hij een paar maanden geleden in mij overgeplant heeft. Hij zei: „Vroeger reed ik met mijn vader mee de weideplaatsen af, op zoek naar verdwaalde schapen of koeien. En als we dan een bergkam hadden bestegen tuurden we naar het uitgestrekte dal of een bomengroep in de verte en dan zei vader: 'Daar zijn ze.'" Maar deze ringpresident zei:

„Mijn vader kon beter in de verte kijken dan ik, en vaak kon ik ze niet zien. Maar ik wist dat ze er waren, omdat mijn vader dat gezegd had."
Er zijn vele dingen, mijn geliefde broeders en zusters, waarvan u en ik weten dat ze er zijn omdat onze Vader dat gezegd heeft. En ik weet dat Hij leeft, dat Hij ons naar Zijn beeld heeft geschapen, dat Hij Zijn goddelijke Zoon, onze Heiland, heeft gezonden om ons de weg die ten leven leidt te wijzen en ons te verlossen van de dood. Ik weet dat Hij ons leven zo volledig zal vervullen als wij Hem dat toestaan, en dat Zijn Kerk en Zijn Evangelie en Zijn levensregels op aarde zijn, onder ons, en dat Hij onze hoogste persoonlijke mogelijkheden wil verwerkelijken als we de raadgevingen die Hij heeft gegeven aannemen — en dat we altijd ergens iets tekort schieten in wat we hadden kunnen zijn of hadden kunnen hebben, als we tegen Zijn geboden ingaan. God zegene u en zij altijd met u, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. O

" Als gij gewillig en gehoorzaam zijt "

GORDON B. HINCKLEY

Onlangs stond ik op Trafalgar Square in London en keek naar het standbeeld van Lord Nelson.[1] Op de voet van dit standbeeld stonden de woorden die hij op de ochtend van de Slag van Trafalgar sprak: „Engeland verwacht dat iedere man zijn plicht zal doen." Lord Nelson sneuvelde evenals vele anderen op die historische dag in 1805, maar Engeland werd als natie gered en Groot-Brittannië werd een wereldmacht.
Het beeld van plicht en gehoorzaamheid is sinds die tijd ernstig getaand. Dit is geen nieuw verschijnsel. Het is zo oud als de menselijke geschiedenis. Jesaja verklaarde tegenover het oude Israël: „Indien gijlieden willig zijt en hoort, zo zult gij het goede dezes lands eten;
„Maar indien gij weigert, en wederspannig zijt, zo zult gij van het zwaard gegeten worden; want de mond des Heeren heeft het gesproken." (Jes. 1:19-20.)
Ik herinner me dat ik als veertien- of vijftienjarige jongen hier in de Tabernakel zat — op het balkon, rechts achter de klok, en dat ik president Heber J. Grant hoorde vertellen wat hij als jongen voelde wanneer hij het Boek van Mormon las. Hij sprak van Nephi en van de grote invloed die Nephi op zijn leven uitoefende. En toen haalde hij met krachtige stem en zoveel overtuiging, dat ik dit nooit zal vergeten, de woorden van Nephi aan: „Ik zal heengaan en doen, wat de Heer heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt." (I Ne. 3:7.)
Bij die gelegenheid nam ik het besluit te proberen te doen wat de Heer bevolen had. Ik zou willen dat ik de macht bezat om door de Geest des Heren op gelijke wijze iemand van de aanwezigen te beroeren.
Wat gebeuren er wonderbaarlijke dingen wanneer de mens met geloof in gehoorzaamheid wandelt tot het doel dat van hem geëist wordt! Onlangs las ik het interessante verhaal van Commandant William Robert Anderson, de marineofficier die het bevel voerde over de onderzeeër „Nautilus"[2], die van de Stille Oceaan onder de ijskap van de Noordpool door naar de Atlantische Oceaan voer, een gewaagde en gevaarlijke daad. Het vertelde een aantal soortgelijke gevaarlijke ondernemingen. Het eindigde met de verklaring dat hij in zijn portefeuille een vodje papier met zich meedroeg dat de volgende woorden bevatte, die ik u aanbeveel:
„Ik geloof dat ik altijd goddelijk geleid word,
Ik geloof dat ik altijd de goede weg zal nemen,
Ik geloof dat God altijd een weg zal maken waar geen weg is."
Ook ik geloof dat God een weg maakt waar geen weg is. Ik geloof dat, indien wij in gehoorzaamheid aan de geboden van God wandelen (Zie L. en V. 89:18.), indien wij de raadgevingen van de priesterschap volgen, Hij een weg zal openen waar geen weg schijnt te zijn.
Op Trafalgar Square in London is het Nationale Kunstmuseum van Engeland, waar het schilderij hangt van Sir Joshua Reynolds[3], dat Samuël als jongen voorstelt, die als kind een stem hoorde en antwoordde: „Spreek, want Uw knecht hoort." (Sam. 3:10.)
Vanaf die dag wandelde Samuël in gehoorzaamheid aan de geboden van God en hij werd de grote profeet van Israël. Hij koos en ordende zowel Koning Saul als Koning David. En hij zei tegen Saul in een berisping die door de eeuwen bekend is gebleven: „Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen." (I Sam. 15:22.)
Ik put kracht uit een eenvoudige verklaring van de profeet Elia, die koning Achab waarschuwde voor droogte en hongersnood die over het land zouden komen. Maar Achab spotte. En de Heer vertelde Elia weg te gaan en zich aan de beek Krith te verbergen, dat hij uit de beek moest drinken en dat hij door de raven zou worden onderhouden. En de Schrift geeft een eenvoudige en prachtige verklaring: „Hij ging dan heen, en deed naar het woord des Heeren; (I Kon. 17:5.)
Er werd niet geredetwist. Er waren geen verontschuldigingen. Er werd niet omheen gedraaid. Elia „ging dan heen en deed naar het woord des Heren." Hij werd gered van de verschrikkelijke rampen die kwamen over hen die spotten, redetwistten en twijfelden.

Het is niet altijd eenvoudig om gehoorzaam te zijn aan de stem van de Heer. Wij voelen ons misschien onbekwaam. Herhaaldelijk put ik kracht uit

het gesprek van Mozes met Jehova, Die hem riep om Israël uit Egypte te leiden. Mozes was een vluchteling en een schaapsherder. Hoe vreselijk onbekwaam moet hij zich gevoeld hebben!

„Toen zeide Mozes tot den Heere: Och Heere! ik ben geen man wel ter tale, noch van gisteren, noch van eergisteren, noch van toen af, toen Gij tot Uw knecht gesproken hebt; want ik ben zwaar van mond, en zwaar van tong. (En dan kan ik hem bijna horen zeggen: „Vraag dit alstublieft niet aan mij.") (Ex. 4:10.)

„En de Heere zeide tot hem: Wie heeft den mens den mond gemaakt, of wie heeft den stomme, of dove, of ziende, of blinde gemaakt? Ben Ik niet, de Heere? En nu ga henen, en Ik zal met uw mond zijn, en zal u leren, wat gij spreken zult." (Ex. 4:11-12.)

In 1837 toen de Kerk in Kirtland, Ohio, strijd leverde, riep de profeet Joseph Smith Heber C. Kimball om naar Engeland te gaan om daar een begin met het werk te maken. Broeder Kimball uitte zijn zelfvernedering: „Oh Heer, ik ben een slecht spreker en volkomen ongeschikt voor zulk een werk; hoe kan ik daarheen gaan en in dat land prediken, dat in de christelijke wereld zo bekend is om zijn wetenschap, kennis en vroomheid . . . en aan een volk waarvan de intelligentie spreekwoordelijk is!"

Maar bij nader inzien voegde hij eraan toe: „Al deze overwegingen deden mij echter niet afwijken van het pad van mijn plicht: op het moment dat ik de wil van mijn hemelse Vader begreep, voelde ik het besluit dat ik op goed geluk moest gaan, en ik geloofde dat Hij mij door Zijn almachtige kracht zou bijstaan en mij met iedere eigenschap, die ik nodig had, zou begiftigen; en hoewel ik zeer veel van mijn gezin hield en hen bijna in hulpbehoevende omstandigheden moest achterlaten, voelde ik dat de waarheid, het Evangelie van Christus, het zwaarste woog." (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, Bookcraft, 1967 blz. 104.)

Hij reisde over de zee en begon het werk in Preston, Lancashire, met de duivels der hel die hem en zijn collega's tegenwerkten. En op deze wijze werd er een begin gemaakt aan een werk in dat deel van de wereld dat het leven van honderdduizenden mensen heeft gezegend. De grote conferentie die onlangs in Manchester werd gehouden was slechts een afspiegeling van dat angstige, maar getrouwe begin.

De opdrachten die ons gegeven worden, kunnen onplezierig zijn. Naäman, de melaatse, kwam met zijn paarden, zijn wagen, geschenken en goud naar de profeet Elisa om genezen te worden. Zonder hem te ontvangen zond Elisa hem een bode, die tot hem zei: „Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen en gij zult rein zijn!"

Maar Naäman, de trotse en hooghartige krijgsoverste van de koning van Syrië, werd zeer toornig en toog weg. Slechts toen zijn knechten met hem spraken werd hij nederig genoeg om terug te keren. Het verslag luidt: „Zo klom hij af, en doopte zich in de Jordaan zevenmaal, naar het woord van den man Gods; en zijn vlees kwam weder gelijk het vlees van een kleinen jongen; en hij werd rein." (II Kon. 5:14.)

In deze zaal zit een man die velen van u kennen. Enkele jaren geleden werd hij op zending geroepen in de Western States Mission, waarvan het hoofdkantoor zich in Denver, Colorado, bevindt. Hij was reeds enkele malen als lid van het studentendispuut in Denver geweest. Het was niet ver weg, net over de bergen. Hij en zijn ouders hadden gedroomd van een meer exotisch zendingsgebied, „een van die verre plaatsen met die vreemde namen." Zijn vrienden glimlachten. Enkele goede bekenden twijfelden aan de wijsheid en de inspiratie van deze roeping. Waarom zou zo'n uitverkoren jongeman uit Salt Lake City in Denver op zending geroepen worden? Maar hij ging. Hij werd een krachtige zendeling. Er zijn heden mensen die God danken voor zijn komst. Hij werd raadgever van de zendingspresident en had een prachtige gelegenheid om zijn leiderscapaciteiten te ontwikkelen. Hij ontmoette daar een mooi meisje waarmee hij later trouwde. Door de opmerkelijke en bijzondere gelegenheden van die zending ontwikkelde hij de eigenschappen die hem in zijn beroep deden uitblinken. Nu zit hij hier als een van de regionale vertegenwoordigers van de Twaalven.

Ik denk dat ik hieraan moet toevoegen dat een man die hier achter mij zit, president Harold B. Lee, onder soortgelijke omstandigheden naar hetzelfde zendingsveld ging en door die gehoorzaamheid enige van die grote en fantastische eigenschappen ontwikkelde die wij in zijn leven herkennen en waardoor wij zoveel van hem houden. Mag ik u iets vertellen van mijn persoonlijke en heilige getuigenis? Ongeveer 40 jaar geleden was ik in Engeland op zending. Ik was geroepen om op het kantoor van de Europese zending te werken onder leiding van president Joseph Merrill (1886-1952) van de Raad der Twaalven, die toen president van de Europese Zending was. Op een dag schreven drie of vier Londense kranten een artikel over de herdruk van een oud boek. Het was in een sarcastische en onaangename stijl geschreven en het zei dat het boek een geschiedenis van de mormonen was. President Merrill zei tegen mij: „Ik wil dat je naar de uitgever gaat en hiertegen protesteert." Ik keek hem aan en stond op het punt te zeggen: „U bedoelt mij toch niet?" Maar ik zei gedwee: „Ja, mijnheer."

Ik moet toegeven dat ik bang was. Ik ging naar mijn kamer en ik voelde mij zoals Mozes zich ongeveer gevoeld moet hebben toen de Heer hem vroeg naar de Farao te gaan. Ik bad. Ik had maagpijn van de zenuwen toen ik het station binnenging om de ondergrondse naar Fleet Street te nemen. Ik vond het kantoor van de directeur en gaf mijn visitekaartje af bij de receptioniste. Zij nam het aan en ging het kantoor binnen. Spoedig keerde zij terug en zei dat mijnheer Skeffington het te druk had om met mij te spreken. Ik antwoordde dat ik 7500 km had afgelegd en dat ik zou wachten. Tijdens het daaropvolgende uur ging zij tot drie of vier keer toe het kantoor binnen en ten slotte nodigde zij mij uit binnen te komen. Ik zal nooit vergeten wat ik zag toen ik naar binnen ging. Hij rookte een lange sigaar en zijn gezicht scheen mij te zeggen „Stoor mij niet."

Ik had de artikeltjes in mijn hand. Ik weet niet wat ik daarna zei. Het scheen

alsof er een andere kracht door mij sprak. In het begin verdedigde hij zich en was zelfs strijdlustig. Daarna werd hij milder. Ten slotte beloofde hij mij er iets aan te doen. Binnen een uur werd er naar iedere boekhandelaar in Engeland een bericht gestuurd dat de boeken naar de uitgever moesten worden teruggestuurd. Tegen zeer hoge kosten liet hij vooraan in ieder boek een blad opnemen met de verklaring dat het boek niet gezien moest worden als geschiedenis maar als een roman, en dat men geenszins de bedoeling had de gerespecteerde mormonen te beledigen. Jaren later bewees hij de Kerk nog een grote dienst en ieder jaar, tot zijn dood toe, ontving ik een kerstkaart van hem.

Ik leerde hiervan dat wanneer wij in geloof proberen te wandelen, in gehoorzaamheid aan de verzoeken van de priesterschap, de Heer de weg opent, zelfs wanneer er geen weg schijnt te zijn.

Vrijdag tien jaar geleden werd ik in deze grote Tabernakel ondersteund als lid van de Raad der Twaalven. Dit zijn prachtige jaren geweest, vol met duizenden ervaringen van overal ter wereld, die mijn geloof hebben versterkt. Maar van alle ervaringen die ik gehad heb, is de meest belangrijke de wekelijkse vergadering met het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven in de tempel die ten oosten van ons staat.

Daar wordt gebeden, een ernstige smeekbede tot de Heer gericht om Zijn wil kenbaar te maken. En in deze heilige plaats is de geest van openbaring duidelijk, wanneer beslissingen en programma's, die betrekking hebben op de Kerk worden voorgesteld.

Op grond van de ervaringen van deze tien jaren geef ik u mijn getuigenis dat God voortdurend op Zijn manier Zijn wil betreffende Zijn volk bekendmaakt. Ik getuig tot u dat de leiders van deze Kerk ons nooit iets zullen vragen dat wij niet met de hulp van de Heer kunnen doen. Soms voelen we ons onbekwaam. Hetgeen ons gevraagd wordt ligt ons misschien niet, of komt niet overeen met onze indeeën. Maar als wij met geloof, gebed en vastberadenheid proberen, kunnen wij het tot stand brengen. Ik geef u mijn getuigenis dat het geluk van de heiligen der laatste dagen, de vrede van de heiligen der laatste dagen, de vooruitgang van de heiligen der laatste dagen en de eeuwige zaligheid en verhoging van dit volk schuilen in het wandelen in gehoorzaamheid aan de raadgevingen van de priesterschap van God.

„Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd." (Heilige lofzangen, nummer 176.)

Help ons, o God, gewillig en gehoorzaam te zijn opdat wij het goede van het land mogen eten. (Zie L. en V. 64:34.)

Help ons, Vader, vertrouwen in U te stellen en voort te gaan met een gewillig, onderworpen hart opdat wij Uw zegeningen waardig mogen zijn, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

1 Nelson, Horatio (1758—1805) Engels admiraal.
2 Nautilus: Amerikaanse onderzeeer die een historische reis maakte door onder de ijskap van de Noordpool door te varen op 3 augustus 1958.
3 Reynolds, Sir Joshua (1723—1792) — Engels portretschilder

De profeet Elia

Howard W. Hunter

Niet zo lang geleden heb ik een bekende spreker gehoord over de moderne ontwikkelingen met betrekking tot de jeugd. Hij vestigde de aandacht op de omstandigheid dat de tegenwoordige jongelui koersen volgen die afwijken van die van hun ouders. De spreker wees op de bezorgdheid die de ouders hebben voor hun kinderen, die volgens hen door de nieuwigheden die zich tegenwoordig in de samenleving voordoen op het verkeerde spoor belanden.

De spreker besteedde heel wat tijd aan een bespreking van de „kloof tussen de generaties" in het moderne gezin, tussen de vertegenwoordigers van het opkomende geslacht en hun ouders. Hij koos daarbij partij voor de jeugd, met de bewering dat de wereld voor zijn werkelijke vooruitgang die kloof tussen de generaties niet kon missen, omdat de ouders van de vorige generatie zijn en we nieuwe denkwijzen, nieuwe plannen en verlating van de oude paden nodig hebben. Hij wilde maar zeggen dat als de kinderen dezelfde wegen bewandelden als hun ouders er nooit van vooruitgang kon worden gesproken; wij moeten daarom het nieuwe accepteren, al wordt dat dan doorgedreven doordat de moderne generatie tegen de gevestigde orde van het verleden in opstand komt. Deze vraag stelde hij: „Wie kan zeggen of het oude beter is dan het nieuwe, voordat dat is onderzocht en beproefd?"

In het vervolg van zijn betoog stelde hij dat de breuk, voortvloeiend uit de verschillen die optreden tussen jongeren en hun ouders, niet blijvend van karakter hoefde te zijn. De tegenwoordige opzet om nieuwe ideeën en nieuwe vooruitgang te lanceren, als voedingsbodem voor meer gerijpte verhoudingen waarbinnen ouders de idealen en strevingen van hun kinderen waarderen en kinderen meer waardering voor hun ouders hebben, houdt de kloof echter nog open. De verhouding tussen de twee partijen zou door deze aanpassing sterker worden; oud en jong zouden er door samen worden gesmeed, daar wat hen verdeeld houdt door verstandige schikkingen tot een oplossing zou komen.

Toen volgde er een ongewone aanhaling uit de Schriften om die bewering te staven. De twee verzen waarmee het laatste boek van het Oude Testament besluit werden voorgelezen:

„Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des HEEREN komen zal.
„En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla." (Mal. 4:5-6.)
Geen schriftplaats stelt de oudtestamentici voor grotere uitleggingsproblemen dan deze uit Maleachi, over de zending van Elia om de harten van de vaderen tot de kinderen terug te brengen en de harten der kinderen tot de vaderen. Wie is de grote profeet Elia die voor die grote en die vreselijke dag des HEEREN moet komen? Laat mij enige hoogtepunten uit zijn leven mogen belichten.
De eerste keer dat we over Elia lezen wordt van hem verteld dat hij uit Thisbe afkomstig is, in Gilead, ten oosten van de Jordaan in de landstreek van Galilea. De gebeurtenissen waarbij hij een rol speelt hadden in de negende eeuw voor Christus' geboorte plaats. Deze grote profeet was een leidende figuur die tegenover hen die de Baälverering bevorderden Jehovah verdedigde als de ware God van Israël. Hij heeft vele wonderen verricht.
Elia heeft aan koning Achab een grote droogte voorspeld en die kwam over het land. De profeet ging naar de oostzijde van de Jordaan, naar de beek Krith. De beek verschafte hem water, en de raven werden door de Heer bewogen om hem des morgens en des avonds voedsel te brengen. Wegens de droogte werd de beek uitgedroogd en zocht hij een ander toevluchtsoord.
De Heer leidde hem naar een arme weduwe die met haar enige zoon leefde. Elia vond haar bij de stadspoort en vroeg om water en brood. De weduwe antwoordde: „Zo waarachtig als de Heere, uw God, leeft, indien ik een koek heb, dan alleen een hand vol meels in de kruik, en een weinig olie in de fles! En zie ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten, en sterven." (I Kon. 17:12.)
Elia zeide tot haar niet te vrezen, en dat de hand vol meel en de olie niet verminderen zouden; en deze waren hun tot spijze, heel de lange droogteperiode. In die tijd werd de zoon van de weduwe ziek, hij stierf of was de dood nabij. Elia riep de Here aan en de jongen haalde weer adem en zijn leven bleef gespaard.
Later verscheen de Heer aan Elia en zei hem dat hij naar koning Achab moest gaan, en dat de droogte op zou houden. Achab was getrouwd met Izebel, de dochter van de koning van Tyrus, waar men Baäl vereerde. Zij bracht haar godsdienst mee, leerde de Hebreeën Baäl te dienen en deed verwoede aanvallen op de godsdienst van de Hebreeën en tegen Israëls God.

Toen Elia naar koning Achab ging om hem van het einde van de droogte op de hoogte te stellen, beschuldigde Achab hem van het veroorzaken van Israëls rampspoed. Elia beschuldigde Achab ervan dat deze de geboden van de Heer verliet en Baäl volgde. Hij daagde de door Izebel gesteunde profeten van Baäl uit om naar de berg Karmel te komen en daar uit te maken of de Heer God was of dat Baäl God was.
Achab vergaderde Israël op de aangeduide plaats en Elia stond alleen tegenover de 450 Baälsprofeten, terwijl het volk afwachtte. Het ging er om dat er twee altaren werden gebouwd, één voor de Heer en het andere voor Baäl, daarop offervarren te leggen op hout dat niet aangestoken werd, en dan die Godheid als God te erkennen die met vuur zou antwoorden. De 450 valse profeten begonnen als eersten. Zij riepen Baäl van de morgen tot de middag aan, maar er was geen antwoord. In hun waanzin sprongen ze tegen het altaar op en sneden ze zichzelf met hun messen en priemen tot het bloed hun over het lichaam stroomde, maar nog geen antwoord.
Toen was Elia aan de beurt. Hij riep om kruiken water om die over het offer dat door hem bereid was heen te gieten, en hij zei: „... Heere, God van Abraham, Izak en Israël, dat het heden bekend worde, dat Gij God in Israël zijt, en ik Uw knecht; en dat ik al deze dingen naar Uw woord gedaan heb.
„Antwoord mij, Heere, antwoord mij; opdat dit volk erkenne, dat Gij, o Heere, die God zijt, en dat Gij hun hart achterwaarts omgewend hebt.
„Toen viel het vuur des Heeren, en verteerde dat brandoffer, en dat hout, en die stenen, en dat stof, ja, lekte dat water op, hetwelk in de groeve was.
„Als nu het ganse volk dat zag, zo vielen zij op hun aangezichten, en zeiden: De Heere is God, de Heere is God!" (I Kon. 18:36-39.)
De hemel werd zwart van de wolken en wind, en in stromen maakte de regen een einde aan de droogte.
Izebel vormde in haar boosheid een grote bedreiging voor het leven van Elia. Deze vluchtte zuidwaarts naar Berseba en de woestijn van de Sinaï in. Zijn ontmoeting in de woestijn met de Heer is door Mendelssohn in muziek weergegeven in het mooie oratorium *Elia*.
Op de berg heeft hij de kracht van de wind gevoeld, werden de rotsen van de Sinaï in stukken gebroken en was er een aardbeving, en daarna vuur en in de stilte die volgde klonk de stem des Heren, die zei: „Wat maakt gij hier, Elia?" Hij antwoordde: „... de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, ... en zij zoeken mijn ziel, om die weg te nemen." (I Kon. 10:9, 10.) Er werden twee troepen soldaten uitgezonden om Elia gevangen te nemen, maar Elia riep vuur van de hemel dat hen verteerde.
Elia, de grote strijder voor Jehovah, wandelde samen met zijn vriend Elisa van Jericho naar de Jordaan. Elia nam zijn mantel en sloeg er de wateren mee. Deze scheidden zich vaneen en beiden liepen droogvoets naar de overzijde.
„En het gebeurde, als zij voortgingen, gaande en sprekende, ziet, zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen scheiding maakten. Alzo voer Elia met een onweder ten hemel." (II Kon. 2:11.)
Het verhaal van Elia staat in het Oude Testament, en in het Nieuwe Testament wordt naar hem verwezen, maar zonder verdere openbaringen zouden we in het duister

blijven tasten met betrekking tot zijn zending en de betekenis van de door Maleachi gedane belofte. De allereerste openbaring uit deze bedeling die voor ons is opgetekend, wordt gevormd door de woorden die de engel Moroni tot de profeet Joseph Smith spreekt. Daarin beluisteren we weer vrijwel dezelfde woorden die Maleachi over de ophanden zijnde komst van Elia uitte. Toen Joseph Smith en Oliver Cowdery acht jaar later, een paar dagen nadat de tempel te Kirtland was ingewijd, samen in de tempel hadden gebeden werd hun een wonderbaarlijk visioen gegeven. Laat ik een paar regels voorlezen uit wat vastgelegd is in afdeling 110 van de Leer en Verbonden: „De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend."

De Heer verscheen op het hekwerk van de kansel en sprak tot hen. Mozes verscheen, en daarna Elia, en het verslag zegt verder:

„Nadat dit visioen zich had gesloten, ontvouwde zich een ander groot en heerlijk visioen op machtige wijze voor onze ogen; want de profeet Elia, die zonder de dood te smaken ten hemel werd opgenomen, stond voor ons en zeide:

"Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde, dat hij [Elia] zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt —

„Om het hart van de vaderen tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaderen, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen." (L. & V. 110:1, 13-15.)

In voorbije eeuwen leefden en stierven er veel mensen zonder kennis van het Evangelie. Welk oordeel treft hen, die die kennis misten? Petrus zei dat Christus na zijn kruisiging werd „. . . levend gemaakt door den Geest, in Denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft." (I Pet. 3:18-19.) Dan voegt hij daaraan toe: „Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest." (I Pet. 4:6.) Zo hebben wie zonder kennis van het Evangelie sterven de kans om het te horen en te aanvaarden, en de doop te aanvaarden.

Komt het u billijk voor, dat mensen die op aarde hebben geleefd, en gestorven zijn zonder kans gedoopt te worden, in alle eeuwigheid van die kans verstoken moeten blijven? Houdt dat iets in, dat de levenden zich voor de doden laten dopen? Misschien bestaat het mooiste voorbeeld van plaatsvervangend werk voor de doden uit wat de Heiland Zelf heeft gedaan. Hij heeft Zijn leven als plaatsvervangend zoenoffer gegeven, opdat allen die sterven weer zullen leven en het eeuwige leven hebben. Hij heeft voor ons verricht wat wij zelf niet konden doen. Op dergelijke wijze kunnen wij verordeningen verrichten voor degenen die de kans niet hebben gehad om ze tijdens hun aardse leven zelf te verrichten.

Voor de doden kan niet alleen de doop worden verricht, er kunnen ook begiftigingen worden gedaan; ook kunnen verzegelingen gedaan worden, waardoor echtgenoten voor eeuwig elkaars metgezel worden en hun kinderen aan hen worden verzegeld tot één gezin. Het verzegelen van de gezinnen kan worden voortgezet tot de familie van God compleet zal zijn. Dit is het grootste werk van de bedeling van de volheid der tijden; hierdoor worden de harten der vaderen tot hun kinderen wedergebracht en de harten van de kinderen tot de vaderen.

Het verenigen en verlossen van Gods familie was al in het goddelijk plan begrepen voordat de grondslagen van de aarde gelegd werden.

Ik getuig dat dezelfde profeet die door de raven is gevoed en in leven is gebleven met een hand vol meel en een flesje olie, die het leven aan de zoon van de weduwe terugschonk, wiens offer werd verteerd door vuur dat niemand had aangestoken, die in een vurige wagen werd opgenomen ten hemel, in deze dagen is verschenen zoals Maleachi had voorspeld. Hij brengt de harten van deze generaties en de vorige tot elkaar terug.

Voordat in deze bedeling tempels werden gebouwd en Elia was verschenen, had men maar weinig belangstelling voor het uitzoeken en identificeren van zijn voorgeslacht. Sinds er tempels gebouwd zijn, neemt in de wereld de belangstelling voor de genealogie in versnelde mate toe. Dat honderden mensen, die 45 naties vertegenwoordigen, naar de genealogische wereldconferentie in Salt Lake City zijn gekomen, toont die grote belangstelling wel aan.

Laat ik terug komen op de uitspraken van onze spreker, over de neigingen bij de moderne jeugd. Kon ooit met de woorden van Meleachi bedoeld zijn dat door de zending van Elia in de laatste dagen verschillen tussen ouders en kinderen tot oplossing zouden worden gebracht, de rust in het gezin weer zou keren en de kloof tussen de generaties zou worden gedempt? Natuurlijk niet. De werkelijke bedoeling kennen we uit de eigentijdse openbaring. Laat ik u voorlezen met welke woorden Joseph Smith deze vraag heeft beantwoord:

„. . . dit is de geest van Elia, namelijk dat we onze doden verlossen en ons verbinden met onze vaderen, die in de hemel zijn, en onze doden verzegelen, zodat zij in de eerste opstanding zullen verrijzen." (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 358.) O

Een blik in de hemel

SPENCER W. KIMBALL

Geliefde broeders, zusters en vrienden, er is al veel gezegd over de grote misdaden die de vensters van de hemel verduisteren. We huiveren voor immorele zaken die ons angst aanjagen. We raken bijna in paniek over het veelvuldig om ons heen voorkomen van echtscheidingen, uitelkaar gerukte gezinnen en jeugdige delinquenten. Maar misschien moeten we er van tijd tot tijd bij stilstaan dat al deze mensen geen misdadigers zijn, dat ze niet allemaal slecht zijn en dat ze niet allemaal opstandig zijn.

Meer dan eens heb ik verteld over iets dat ik meemaakte toen mijn portret werd geschilderd.

In de tempel is op de vierde verdieping de kamer van de Raad der Twaalven, waar de grote stoelen in een halve cirkel staan. Daar worden belangrijke vergaderingen van dit lichaam gehouden. Aan de muren van die kamer hangen de portretten van de Broederen. Toen ik deel ging uitmaken van de Raad bekeek ik ze met bewondering en genegenheid, want deze mannen, met wie ik verbonden was, waren waarlijk groot.

Enige tijd later gaf het Eerste Presidentschap van de Kerk machtiging om mijn portret bij de andere te hangen.

Lee Greene Richards werd uitgekozen om het te schilderen, en we gingen meteen van start. Ik zat op een stoel op een podium in zijn atelier, en ik deed mijn uiterste best om er knap uit te zien, net zoals enkele van de andere broederen. Met verf, kwasten en palet in gereedheid, sloeg de schilder mijn gezicht steeds nauwlettend gade om daarna enkele streken op het linnen te zetten. Ik ging vele malen terug naar het atelier. Na weken werd het portret eerst aan het Eerste Presidentschap en daarna aan mijn vrouw en mijn dochter getoond.

Het werd afgekeurd en ik moest me eraan onderwerpen dat er een nieuw portret werd gemaakt.

De schilder ging uit van een andere hoek, er werden vele, vele uren aan besteed, en ten slotte naderde het portret zijn voltooiing. Dat was op een drukke dag, zoals de meeste dagen. Ik neem aan dat ik zat te dagdromen en ver van deze wereld vandaan was. Klaarblijkelijk viel het hem moeilijk mijn „staren in het oneindige" op het doek over te brengen. Ik zag de schilder zijn palet en penseel neerleggen, zijn armen over elkaar slaan en me recht aankijken, en met een schok ontwaakte ik uit mijn dagdroom toen hij me bruuk s vroeg: „Broeder Kimball, bent u wel eens in de hemel geweest?"

Mijn antwoord scheen voor hem een even grote schok te zijn, want ik zei zonder aarzelen: „Jazeker, broeder Richards. Vlak voordat ik naar uw atelier ging heb ik een blik in de hemel geworpen." Ik zag dat hij er eens rustig voor ging staan om me aandachtig aan te kijken, en in zijn ogen leefde iets van verwondering. Ik vervolgde:

„Ja. Nog maar een uur geleden was ik aan de overkant in de heilige tempel. De verzegelingskamer was door zijn dikke, witgeschilderde muren afgesloten van de rumoerige buitenwereld; de gordijnen waren licht en warm; het meubilair netjes en waardig; de tegenover elkaar hangende spiegels leken mijn beeltenis in een oneindige reeks de eeuwigheid in te dragen; en het prachtige gebrandschilderde raam voor mij gaf zo'n vredige gloed. Alle mensen in die kamer waren in het wit. Hier leefde vrede en harmonie en gespannen verwachting. Een goedverzorgde jongeman en een gracieus geklede jonge vrouw knielden voor het altaar neer. Met gezag sprak ik de hemelse ceremonie uit waardoor zij voor eeuwig op de aarde en in de hemelse werelden gehuwd en aan elkaar verzegeld zouden zijn. Daar waren de reinen van hart. Daar was de hemel.

„Toen het eeuwige huwelijk op plechtige wijze was gesloten, werden er op gedempte toon gelukwensen uitgesproken, en een gelukkige, van blijdschap stralende vader gaf mij een hand en zei: „Broeder Kimball, mijn vrouw en ik zijn heel gewone mensen en we hebben nooit veel succes gehad, maar we *zijn* onvoorstelbaar trots op ons gezin." Hij vervolgde: „Dit is de laatste van onze acht kinderen die in dit heiligdom komt om een tempelhuwelijk te sluiten. Ze zijn hier allemaal, met hun echtgenoten, om getuige te zijn van het huwelijk van haar, de jongste. Dit is de gelukkigste dag van ons leven, nu al onze acht kinderen op de juiste wijze getrouwd zijn. In hun kerkelijke dienst zijn zij de Heer trouw, en de oudste kinderen brengen zelf al gezinnen groot in gerechtigheid."

Ik keek naar zijn eeltige handen, zijn verweerde gezicht, en dacht bij mezelf: ‚Dat is nu echt een zoon Gods die aan zijn bestemming beantwoordt.'

„‚Succes?' zei ik, terwijl ik zijn hand greep. ‚Dit is het grootste succesverhaal dat ik ooit heb gehoord. U had miljoenen kunnen vergaren in aandelen en obligaties, op bankrekeningen, aan land en bedrijven, en toch nog volkomen mislukt zijn in het leven. U beantwoordt aan het doel waarvoor u naar deze wereld werd gestuurd, door zelf in gerechtigheid te leven, door dit geweldige nageslacht voort te brengen en groot te brengen en door hen door geloof en werken te onderwijzen. Daarom, lieve mensen, heeft u uitermate veel succes. God zegene u.'"

Mijn verhaal was uit. Ik keek op naar de portretschilder. Onbeweeglijk stond hij diep in gedachten verzonken, dus ik vervolgde: „Ja broeder, ik heb vele malen een blik in de hemel geworpen.

„Op een keer waren we ver hier vandaan aanwezig op een ringconferentie.

Die zaterdag kwamen we tussen de middag aan bij het eenvoudige huis van de ringpresident. We klopten op de deur en een lieve moeder met een kind op de arm deed open. Het was de soort moeder die niet afwist van het bestaan van dienstmeisjes en huisknechten. Ze was geen schildersmodel, ook geen vrouw die volop meedoet aan het society-leven. Haar

haar was netjes gekapt; haar kleren waren ingetogen en smaakvol gekozen; op haar gezicht straalde een glimlach en hoewel ze er jong uitzag, gaf ze blijk van de zeldzame combinatie van volwassenheid door levenservaring en de vreugden van een zinvol leven.

„Het huis was klein. De huiskamer waarin we werden binnengelaten was vol, en in het midden stond een lange tafel met veel stoelen eromheen. We knapten ons op in de kleine slaapkamer die wij mochten gebruiken, en die was vrijgekomen doordat enkele kinderen bij buren waren ‚uitbesteed', en gingen weer terug naar de woonkamer. Zij was druk bezig geweest in de keuken. Haar echtgenoot, de ringpresident, kwam al gauw thuis van zijn dagelijks werk en stelde ons trots voor aan alle kinderen toen die terug kwamen van het opknappen van karweitjes en het spel.

„Als bij toverslag kwam het avondeten op tafel, want ten slotte maken vele handen licht werk, en die vele handen waren handig en ervaren. Elk kind bewees dat het geleerd had wat verantwoordelijkheid was. Allemaal hadden ze een bepaalde taak. Een kind had het kleed op tafel gelegd, een ander legde de messen en vorken en lepels neer en een derde dekte ze af met een omgekeerd bord. (Het waren goedkope borden.) Toen kwamen er grote kannen romige melk, hoge stapels zelfgebakken brood, bij elk bord een schaaltje fruit uit de provisiekast en een bordje kaas.

„Een kind zette de stoelen met de leuning naar de tafel toe en ordelijk knielden we neer bij de stoelen, met ons gezicht naar de tafel. Een jonge zoon kreeg het verzoek voor te gaan in het gezinsgebed. Hij had het niet voorbereid en hij smeekte de Heer het gezin, het schoolwerk van de kinderen, de zendelingen en de bisschop te zegenen. Hij bad voor ons, degenen die waren gekomen om te confereren, dat wij ‚goed zouden preken', voor zijn vader bij het uitvoeren van zijn kerkelijke plichten, voor alle kinderen dat zij ‚gehoorzaam zouden zijn en lief voor elkaar', en voor de kleine, koude, bibberende lammetjes die in deze winternacht in de schuren op de heuvel geboren zouden worden.

„Een heel klein kind vroeg de zegen over de maaltijd, en dertien borden werden omgekeerd en dertien schaaltjes gevuld, en de maaltijd begon. Zij maakten geen verontschuldigingen voor de maaltijd, het huis, de kinderen of de algemene toestand. Het gesprek was opbouwend en prettig. De kinderen gedroegen zich goed. De ouders zagen iedere situatie evenwichtig en met rustige waardigheid onder ogen.

„In deze tijd van kleine of kinderloze gezinnen, van gezinnen met vaak maar één of twee egoïstische en vaak verwende kinderen, van luxueuze huizen met bedienden, kapotte gezinnen waar het leven zich buitenshuis afspeelt, was het een geweldige verademing aan tafel te zitten met een groot gezin dat onderlinge afhankelijkheid en liefde en harmonie uitstraalde, en waar kinderen in onzelfzuchtigheid opgroeiden. We voelden ons zo tevreden en op ons gemak door deze lieflijke eenvoud en heilzaamheid, dat we geen moment dachten aan de stoelen die niet bij elkaar pasten, het versleten vloerkleed, de goedkope gordijnen, het feit dat het huis klein was of het aantal zielen dat de beschikbare kamers moest gebruiken."

Ik zweeg even. „Ja, broeder Richards, ik heb die dag en vele andere dagen en op vele plaatsen een blik in de hemel geworpen." Hij scheen geen belangstelling meer te hebben voor zijn schilderwerk. Hij stond te luisteren en wilde blijkbaar graag nog meer horen, zodat ik mij welhaast gedwongen voelde hem te vertellen over nog een gelegenheid waarbij ik bij wijze van spreken in de hemel was

„Deze keer gebeurde het in het reservaat, waar de Indianen wonen. Terwijl de meeste vrouwen onder de Navajo's vruchtbaar schijnen te zijn, was deze vriendelijke Lamanietische vrouw in haar huwelijk van verscheidene jaren nog niet gezegend met eigen kinderen. Haar man had een goede baan. Deze mensen, die sinds kort lid waren van de Kerk, waren hun boodschappen voor het weekend aan het doen. Toen wij een blik wierpen op de levensmiddelen in de grote, volle mand, zagen we dat er alleen gezond voedsel bij was — geen bier, geen koffie, geen sigaretten. ‚U vindt Postum (een soort Caro) lekker, nietwaar?' vroegen we hun, en hun antwoord ontroerde ons:

‚Ja, ons hele leven lang hebben we koffie en bier gedronken, maar sinds de mormoonse zendelingen ons vertelden over het Woord van Wijsheid, drinken we Postum; we weten ook dat het beter is voor de kinderen en ze vinden het lekker.'

‚Kinderen?' vroegen we. ‚We dachten dat u geen kinderen had?' Daarop vertelden zij ons dat zij in hun hogan achttien Navajo-wezen van allerlei leeftijden hadden ondergebracht. Hun woning was groot, maar hun hart was nog groter. Onzelfzuchtigheid — de zoete melk van medemenselijkheid! Ongeveinsde liefde! Deze grote Indianen konden velen van hun tijdgenoten, die een egoïstisch en zelfvoldaan leven leiden, beschamen."

Ik zei tegen de schilder: „De hemel kan in een hogan of in een tent zijn, broeder Richards, want de hemel maken wij zelf." Ik was zover dat ik me weer op het schilderij kon concentreren, maar hij kennelijk niet. Hij stond aandachtig te luisteren.

„Deze keer was ik in Hawaii in de prachtige tempel te Laie. Het was een groep zendelingen. De geest was er aanwezig; de bekeerders stonden te popelen om te getuigen van het Evangelie van de Heer. Tenslotte ging de kleine, Japanse zendelinge naar voren. Bij de kansel knielde ze met haar kousevoeten eerbiedig neer, en ze stortte haar hart, dat overstroomde van dankbaarheid voor het Evangelie en de mogelijkheden ervan, uit voor de hemel.

„Dat was de hemel, broeder, daar in dat kamertje, op die gewijde plaats, in dat paradijs in de Stille Oceaan, met die lieve, toegewijde jonge christenstrijders."

Ik vervolgde: „De hemel was ook in mijn eigen huis, broeder Richards, als we gezinsavond hielden. Door de jaren heen was de kamer vol kinderen van ons, en ieder van hen wachtte gretig op zijn beurt om een lied te zingen, een spel te leiden, een Artikel des Geloofs op te zeggen of een verhaal te vertellen, of ze luisterden naar ge-

loof-stimulerende verhalen en leringen uit het Evangelie, die hun liefhebbende ouders hun vertelden.

„Een andere keer trof ik in Europa de hemel aan:

„Daar was er een bekeerde jonge Duitser met een groot geloof, ouderling Vogel. Zijn ouders wilden hem niet steunen bij het vervullen van zijn zending. Een vriendelijk Amerikaans lid hielp hem de kosten van de zending te dekken door elke maand een cheque te sturen. Hij vond het werk fijn, en anderhalf jaar lang ging alles goed. Op een dag kreeg hij echter een brief van de vrouw van zijn weldoener, waarin zij hem mededeelde dat haar man bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen en dat het onmogelijk was nog langer geld te sturen.

„Ouderling Vogel liet niet merken dat hij teleurgesteld was en bad vurig om een oplossing. Toen hij op een dag met zijn Amerikaanse collega, ouderling Smith, langs een ziekenhuis liep, had hij opeens de oplossing voor zijn probleem. De volgende dag verontschuldigde hij zich en bleef een poosje weg. Toen hij weer terug was zei hij weinig, maar ging vroeg naar bed. Zijn collega vroeg hem naar de reden en hij antwoordde dat hij erg moe was.

Enkele dagen later merkte ouderling Smith dat de Duitse broeder een verbandje om zijn arm had, maar zijn vraag ernaar werd nauwelijks beantwoord.

„Na verloop van tijd begon ouderling Smith zich af te vragen wat die verbandjes, die van tijd tot tijd steeds weer verschenen, toch te betekenen hadden, tot ouderling Vogel het op een goede dag niet langer geheim kon houden en vertelde: ‚Zie je, mijn vriend in Amerika is dood en hij kan me niet meer steunen in mijn zendingswerk. Mijn ouders willen me nog steeds niet helpen, en daarom ga ik naar de bloedtransfusiedienst[1] van het ziekenhuis om mijn zending te kunnen voltooien.' Hij verkocht zijn kostbare bloed om zielen te redden! Is dat nu niet precies wat onze Meester deed tot Hij in het allergrootste offer Zijn bloed tot de laatste druppel gaf?

„Gelooft u in de hemel, broeder schilder?" vroeg ik. „Ja, dat is het. Het begrip hemel duidt een plaats aan, maar ook een toestand die bestaat in huis en gezin. Het is medegevoel en vriendelijkheid. Het is onderlinge afhankelijkheid en onzelfzuchtige werkzaamheid. Het is een rustige, wijze leefwijze; persoonlijke opoffering, echte gastvrijheid, gezonde bezorgdheid om anderen. Het is het naleven van Gods geboden zonder uiterlijk vertoon of gehuichel. Het is onzelfzuchtigheid. Het is alles wat ons aangaat. Wij hoeven alleen maar in staat te zijn het te herkennen op het moment dat wij het aantreffen, en ervan te genieten. Ja, mijn broeder, ik heb menigmaal een blik in de hemel geworpen."

Ik ging rechtop in mijn stoel zitten en poseerde weer. De schilder nam zijn palet, zijn penselen en de verf weer op, bracht enkele veranderingen aan in het portret, zuchtte tevreden en zei: „Het is klaar."

Na enige tijd werd het bij de portretten van de Broederen in de kamer van de Raad der Twaalven opgehangen, op de vierde verdieping van de tempel in Salt Lake City, en daar hangt het nu nog.

Het Evangelie van Jezus Christus leert de mensen rechtvaardig te leven, het gezin optimaal te laten functioneren en het thuis ongeschonden te laten zijn. Het brengt het karakter van Zijn aanhangers tot feilloosheid. Het is de ware weg. Als het op de geëigende wijze wordt nageleefd, veredelt het de mens tot Goddelijkheid.

Moge het ware Evangelie van de Meester tot in het leven van ons allen reiken. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

1 In Amerika en enkele andere landen ontvangt men een vergoedig voor het afgestane bloed.

" Waakt daarom, zodat gij bereid moogt zijn "

Harold B. Lee

Mijn geliefde broeders en zusters en onze vrienden die naar de radiouitzending luisteren, ik bid om leiding van de Geest gedurende de ogenblikken die ik voor u sta.

Enige tijd geleden kreeg ik bezoek van een journaliste van een groot dagblad die zich op de hoogte kwam stellen van de zendingsactiviteit van de kerk. Nadat wij haar over onze wereldomvattende zendingsarbeid hadden ingelicht, onder vermelding van de activiteiten in de nieuwere gebieden zoals de Fiji eilanden, Korea, Hongkong, Indonesië, Thailand, Spanje, Italië en tot dusver afgelegen gebieden van Latijns Amerika en onder de Indiaanse stammen, vroeg ze, terwijl ze de omvang van de wereldomvattende zendingsactiviteit overpeinsde: „Bent u erop uit de hele wereld te bekeren?"

Ik antwoordde haar door de opdracht van de Meester aan de eerste discipelen aan te halen:

„En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.

Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden."

De Meester sprak vervolgens over de tekenen die het bewijs zouden geven van de goddelijkheid van hun roepingen:

„De Here (Jezus) dan werd, nadat Hij tot hen gesproken had, opgenomen in de hemel . . ."

Daarna, zoals de schrijvers van het evangelie dit hebben vastgelegd: „gingen (zij) heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden." (Marcus 16:15, 16, 19, 20.)

Ik maakte haar vervolgens attent op de woorden van een openbaring, die in de eerste jaren van deze bedeling aan de discipelen van de Heer werden gegeven, „dat door hun

bediening" het woord naar de einden der aarde moge voortgaan, eerst naar de niet-joden, en ziet, dan zullen zij zich tot de joden wenden.
„Want te dien dage zal het geschieden, dat een ieder de volheid van het evangelie in zijn eigen tong, en in zijn eigen taal zal horen door hen, die tot deze macht zijn geordend . . ." (LV 90:9, 11.)
Wij zijn getuigen van een grote ontplooiing van het werk van de kerk over de gehele wereld. Het ziet ernaar uit dat de eerder door de Heer aan de kerk gegeven openbaringen ons wezen op de voorbereiding op deze dagen, toen Hij beloofde:
„Ziet, Ik zal voor uw kudden (waarmee uiteraard de gemeenten van de kerk worden bedoeld), zorgen en ouderlingen verschaffen en tot hen zenden.
Ziet, Ik zal Mijn werk in de daarvoor bestemde tijd bespoedigen." (LV 88:72, 73.)
Gedurende de afgelopen maanden hebben wij veel tijd doorgebracht in verschillende landen in het Verre Oosten en in Europa, waar wij voor grote vergaderingen van onze leden en van anderen, die geen lid van de kerk zijn, kwamen te staan.

Het schijnt dat er nog nooit zo'n behoefte is geweest aan geestelijke leiding gezien de gesprekken die wij tijdens onze rondreis door deze landen hebben gehad met hen die antwoorden zoeken op de moeilijkheden die hen aan alle kanten omringen. Wij hebben gemerkt dat er overal veel ontevredenheid heerst over de kerkgenootschappen waartoe de mensen behoren. De ware reden voor het teruglopen van de belangstelling voor godsdienst schijnt, zoals een journalist het heeft samengevat, voort te komen uit het feit dat „georganiseerde godsdienst geeneens wordt aangevallen, maar druk bezig is zelfmoord te plegen door te trachten mee te gaan met een soort Jane Fonda en Timothy Leary-cultus, die die belachelijke, oude Bijbel verwerpt, die muffe kerk verlaat en eindelijk ter zake komt." (Dr. Max Rafferty, „Church Should Examine Own Action in Decline of Religion," Salt Lake City Tribune, 19 september 1971, blz. A-13.)
Zij willen weten waaruit goddelijke autoriteit werkelijk bestaat.
Zij roepen om een zekerheid of een verlossing, niet in de komende wereld, maar om een aardse verlossing, nu direct, waarvoor zij niet eerst behoeven te sterven. Hun kerken hebben behoefte aan belangstelling voor het persoonlijk welzijn van het individu, zodat een ieder geholpen zou kunnen worden om zichzelf te helpen door een van de kerk uitgaande verenigde inspanning en broederschap die zich evenzeer bezig houdt met de aardse en sociale noden als met de geestelijke noden.
Zij zoeken naar een kerk, waarin niet alleen een eenheid wordt gevonden binnen de plaatselijke gemeenten, maar die streeft naar een bundeling van krachten ten einde het hoofd te bieden aan de problemen waarmede het mensdom wordt geconfronteerd; waarin de leden van de kerk van de ene natie de handen vatten van hen die een gemeenschappelijk geloof belijden dat de werelddelen en oceanen overbrugt en een universele broederschap verkondigt waarop zij kunnen vertrouwen in aangelegenheden betreffende gezondheid en opvoeding, het versterken van de gezinsbanden en het ontwikkelen en bevorderen van opbouwende kerkelijke activiteiten; waarin de jongeren juiste beginselen worden geleerd zodat zij leren zelf goede leiders te worden; waarin gezonde activiteiten zo overvloedig aanwezig zijn, dat er minder tijd overblijft om betrokken te raken bij de kwade praktijken die aan alle kanten wenken.

Kortom, er bestaat alom de vraag naar een kerk die zich vasthoudt aan de grondbeginselen van het christendom, zoals de apostel Jakobus deze heeft omschreven:
„Zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren." (Jakobus 1:27.)
Daar treffen wij een sterke centrale autoriteit aan, die tot vertrouwen inspireert en ons de weg wijst — daar worden de sterken gebundeld om in ruime mate hun leiderschap, hun middelen en talenten ter beschikking te stellen; daar worden de zwakken aangemoedigd tot de grootst mogelijke inspanning om in hun eigen behoeften te voorzien; daar wordt aan noodtoestanden tegemoet gekomen op een wijze, die broederschap bevordert, zulks in tegenstelling tot het demoraliserende proces, dat in de schriften wordt omschreven als „het volk vertrappen en ellendigen mishandelen!" (Jesaja 3:15.)
Nooit heeft er in de kerk een grotere behoefte bestaan aan een goede scholing voor de leiders en aan doeltreffend onderwijs ten einde de schrandere en duivelse methoden van de machten van het kwaad het hoofd te bieden. Machten die de mens „bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen," en hem in toorn tegen het goede ophitsen, zeggende dat alles wel is in Zion en dat er geen hel is en geen duivel bestaat, want zo geschiedt hetgeen waarvoor de profeten van ouds hebben gewaarschuwd: „En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle." (Zie 2 Nephi 28:20-22.)
Het was beangstigend om waar te nemen, dat op de plaatsen waar een grotere welvaart heerste, er het onmiskenbare bewijs was dat, evenals de volkeren van andere bedelingen, de mens God vergeet als het hem goed gaat. Zij waren ogenschijnlijk rijk wat betreft de dingen die voor geld te koop waren, maar zij waren grotendeels verstoken van de kostbare dingen die niet gekocht kunnen worden.
De profeten hebben een duidelijk waarschuwingssignaal gegeven aan degenen die trots van hart zijn ten gevolge van hun zorgeloosheid en hun buitengewoon grote voorspoed: „Ja, juist ten tijde, wanneer Hij zijn volk voorspoedig doet zijn, . . . ja, te dien tijde kunnen wij zien, dat zij hun hart verstokken, en de Here, hun God, vergeten en de Heilige met de voeten treden; ja, en dit wegens hun zorgeloosheid en hun buitengewoon grote voorspoed." (Helaman 12:2.)
Wanneer wij deze dingen gadeslaan, jammeren ook wij samen met degenen die ons zijn voorgegaan:
„Ja, hoe vlug om zich in hoogmoed te verheffen; ja, hoe vlug om te roemen en allerlei ongerechtigheden te be-

drijven; en hoe traag zijn zij om de Here, hun God, indachtig te zijn en aan Zijn raadgevingen gehoor te geven, ja, hoe traag om de paden der wijsheid te bewandelen." (Helaman 12:5.)
Dan komt ons duidelijker dan ooit tevoren de toepasselijkheid van de woorden waarmee de Meester de bergrede besloot voor de geest, toen Hij zei, dat slechts die persoon of die kerk (waarmee uiteraard een groep personen wordt bedoeld), die stand houdt in deze jaren van beproeving, degene zal zijn die zijn huis op de rots bouwde. Hoe moeten wij dit doen? Zoals de Meester uitlegde, door wanneer de winden van bedrog waaien, of wanneer de vloed van vuiligheid en goddeloosheid ons overspoelt, of wanneer de regen van kritiek of spot neerdaalt op hen die aan de waarheid blijven vasthouden, te luisteren naar en te gehoorzamen aan de fundamentele en nooit wijzigende beginselen waarop de ware kerk is gebouwd.
Wij worden regelmatig bezocht door mannen en vrouwen van grote vermaardheid en hun opmerkingen als zij over de kerk en haar verreikende activiteiten horen, zijn in zekere zin slechts een bevestiging van hetgeen de apostel Paulus lang geleden aan de Romeinen mededeelde: „Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud van een ieder die gelooft... Want gerechtigheid Gods wordt daarin geopenbaard... (en neem hiervan vooral goede nota). Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden." (Romeinen 1:16-18.)
Een vermaard spreker van de „Bonneville Knife and Fork Club," de heer George Rony, zei nadat ik hem op zijn eigen verzoek enkele van de welzijnsactiviteiten van de kerk had laten zien: „Uw welzijnsplan zou over de gehele wereld moeten worden toegepast en nu ik het met eigen ogen heb aanschouwd, twijfel ik er niet aan of het zal eens het basisplan voor de christelijke levenswijze zijn."
Dikwijls hebben vooraanstaande bezoekers geïnformeerd naar het onderwijssysteem van de kerk, waardoor, naast het onderricht in de kerk en in de kerkelijke onderwijsinstellingen en binnen het kader van onze seminaries en instituten, de kerk elk gezin bereikt met huisjeugdwerk op weekdagen voor de kleintjes en met de seminarie thuis op weekdagen voor de jongeren, voor het onderwijzen van de kardinale beginselen die voor een christelijke levenswijze onontbeerlijk zijn.

Deze bezoekers trachten er steeds achter te komen hoe wij het klaarspelen de orde op onze scholen en universiteiten te handhaven. Deze vraag geeft aanleiding tot een uiteenzetting van de gezinsavond die in de huisgezinnen wordt gehouden waaruit de meeste van onze jongeren voortkomen. De aandacht wordt eveneens gevestigd op de studentenorganisaties waardoor de studenten zijn ondergebracht in kerkelijke units waarin hen wordt bijgebracht hoe zij op verantwoorde wijze — overeenkomstig de voorzieningen in Gods plan — moeten geven en nemen.
Deze waarnemingen en vele anderen van gelijke strekking, stemmen ons tot nadenken en sporen ons aan vlijtiger naar de uitvoering van het volmaakte plan te streven dat ons werd gegeven; een plan waardoor de wereld kan worden verlost, indien allen ertoe konden worden bewogen „ijverig te zoeken, altijd te bidden en gelovig te zijn, zodat alle dingen voor hun welzijn samenwerken" en „ter verheerlijking van zijn naam." (LV 90:24.)
Wij zijn zojuist teruggekeerd van een historische conferentie van de leden van de kerk in Groot-Brittannië, die gehouden werd in Manchester, en waar meer dan twaalfduizend uitsluitend Britse leden vergaderd waren. De intensiteit van de daar getoonde belangstelling was een welsprekend getuigenis van het groeiende bewustzijn dat het koninkrijk Gods ofwel De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, wereldomvattend is en dat de leden in Groot-Brittannië vastbesloten zijn de kerk nog steviger in hun eigen land te vestigen. Dit werd op dramatische wijze tot uiting gebracht toen de driedaagse conferentie werd besloten met het lied, „Dit is onze plaats," dat door een van de plaatselijke leiders was gecomponeerd. Het laatste vers behelsde deze indrukwekkende woorden:
„Ons is Gods werk opgedragen, wij mogen daarom niet versagen,
Werkt met man en macht, wij moeten slagen.
Hij geleidt ons, weest dus niet bevreesd,
Wij blijven hier, hier dienen wij het meest."
(Ernest Hewett, president van de ring Leicester Engeland)
Wij hebben de eerste van dit soort algemene conferenties in Groot-Brittannië gehouden vanwege hun grote bijdrage tot de groei van de kerk aan het begin van deze bedeling, hetgeen een bewijs vormt van de grote uitstorting van het bloed van Israël onder het volk van de Britse eilanden.
Naarmate wij de diverse landen hebben bezocht, hetzij in het Verre Oosten, in de Europese gebieden, in de Latijns-Amerikaanse landen of in andere delen van de wereld, hebben wij, net als dit in de Britse eilanden het geval was, de onmiskenbare tekenen geconstateerd van een sterk verlangen bij de leden om de kerk in hun eigen land te zien groeien. Zij zien uit naar de dag dat hun leden en bekwame eigen leiders in staat zullen zijn verantwoordelijke posties te aanvaarden en over districten, zendingsgebieden en tempels te presideren. Dit kan worden verwezenlijkt wanneer hen de juiste beginselen zijn onderwezen en zij sterk genoeg zijn geworden om zichzelf te besturen.
Het is een voortdurend wonder te zien hoe ontvankelijk deze leiders zijn voor training in de kerk wanneer hen door iemand is geleerd hoe zij anderen de weg moeten wijzen. Zodra de leden van de kerk de geest van het werk hebben gevat, hebben zij een intens verlangen om naar een heilige tempel te gaan waar zij de beloofde zegeningen van het priesterschap kunnen ontvangen, die hun door hun getrouwheid, de hoogste voorrechten in de komende wereld zullen verschaffen.

Overal waar wij zijn geweest en ook hier in ons eigen land, heeft men ons gevraagd welke inspanningen wij ons hebben getroost met betrekking tot de zogenaamde niet-bevoorrechte volkeren. Dit heeft ons de gelegenheid

geboden om uit te leggen hoe, vanaf het moment van contact met nieuwe bekeerlingen, er een stap voor stap verlopende ontwikkeling plaats vindt. Deze bestaat uit de introductie van het gezinsavondprogramma, waardoor de ouders worden geholpen bij de oplossing van gezinsproblemen, de organisatie van kleine eenheden, de oprichting van zondagsscholen en van gemeenten en districten, en bereikt zijn hoogtepunt in de organisatie van ringen opdat deze, zoals de Heer heeft geopenbaard, „ter verdediging moge zijn tegen de storm, en tegen de toorn, wanneer deze onvermengd over de ganse aarde zal worden uitgestort." (LV 115:6.)

Wanneer ik mij de woorden van een hemelse boodschapper aan de jonge profeet in het eerste begin van deze bedeling weer voor de geest roep, dat het doel van de herstelde kerk is een volk voor te bereiden dat de Heer bij zijn wederkomst kan ontvangen, herinner ik mij hoe de discipelen zich rond de Meester hadden geschaard voordat Hij hen ging verlaten en Hem vroegen naar de tekenen van zijn wederkomst en van het einde van de wereld, ofwel de verdelging van de goddelozen, hetgeen het einde van de wereld betekende. Hij vertelde hen welke dingen zouden aangeven dat zijn wederkomst nabij was, zelfs zeer nabij. Hij sprak over grote beproevingen, over oorlogen, hongersnoden en aardbevingen.

Een van de belangrijkste tekenen waarvan de Meester heeft gesproken en waarover ik mij dikwijls heb verwonderd, is dat er voorafgaande aan zijn komst valse christussen en valse profeten zouden zijn. Deze zouden grote tekenen en wonderen laten zien, ten einde de getrouwen, die uitzien naar die heerlijke dag waarop de Meester naar de aarde zal wederkeren, te misleiden. In feite zien wij dit heden ten dage om ons heen gebeuren, wanneer personen naar voren komen en beweren dat hun leiders goddelijk zijn. Deze aartsbedriegers bevinden zich onder ons en enkelen zijn in persoon gekomen en hebben beweerd zelf God te zijn. Wij kunnen zeer zeker verwachten dat er nog meer van deze figuren zullen verschijnen, ter vervulling van de verklaring van de Meester dat er zich valse christussen en valse profeten zouden aandienen.

De Meester vertelde de heiligen hoe zij de beloofde wederkomst van onze Heer op aarde duidelijk zouden kunnen herkennen. Dit is hoe de Verlosser zei dat Hij zou verschijnen:

„Indien men (de valse christussen) dan tot u zegt: Zie, Hij is in de woestijn, gaat er niet heen; zie, Hij is in de binnenkamer, gelooft het niet.

Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn." (Matteüs 24:26, 27; zie ook Joseph Smith 1:25, 26.)

Als wij dit in gedachten houden en alle dwaze denkbeelden over hoe de Zaligmaker zal verschijnen laten varen, dan zullen wij gereed zijn als Hij komt.

Ter voorbereiding op deze wonderbaarlijke gebeurtenis gaf de Meester de volgende raad:

„Waakt dan, want gij weet niet, op welke dag uw Here komt. Daarom, weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen." Vervolgens hebben wij de belofte aan zijn dienstknechten (slaven) die getrouw waren geweest: „Zalig die slaaf, die zijn heer bij zijn komst zó bezig zal vinden." (Matteüs 24:42, 44, 46; zie ook Joseph Smith 1:46, 48, 50.)

Enige dagen geleden ontvingen wij een geloofversterkend verslag van een jonge zendingspresident en zijn vrouw, die zojuist is ontheven als president van een zendingsgebied in Peru, waar onlangs een van de ergste rampen in de geschiedenis heeft plaatsgevonden. Er werden daar naar schatting zeventigduizend mensen bedolven toen ten gevolge van een aardbeving een gehele berg over twee steden heen schoof en deze geheel verwoestte. Er arbeidden vier zendelingen in dat gebied, twee in iedere stad. Toen de aardbeving plaatsvond, waren zij bezig met het werk des Heren; twee van onze ouderlingen waren het evangelie aan het onderwijzen in een buitenwijk van de ene stad en de twee anderen hielden een voorbereidingsvergadering in een andere stad.

Na drie verschrikkelijke dagen van halfduister ten gevolge van de verstikkende stof, filosofeerden zij dat dit wel eens op de tijd zou kunnen lijken dat de Zaligmaker werd gekruisigd, toen er ook drie dagen van duisternis waren; en als Hij weer zou komen, zouden er twee aan het malen zijn met de molen en één zou worden aangenomen en één achtergelaten; twee zouden in het veld zijn en ook daar zou één worden aangenomen en de ander achtergelaten. (Zie Matteüs 24:40, 41.)

Wanneer een aardbeving toeslaat, wordt iedereen overvallen zoals hij op dat moment leeft — in een bioscoop, in een café, stomdronken, of wat het ook moge zijn. Maar wanneer deze dagen komen zullen de getrouwe dienstknechten van God, die bezig zijn hun plicht te doen, worden beschermd en bewaard, mits zij zich willen houden aan hetgeen de Heer heeft geraden: „Staat daarom in heilige plaatsen, en wordt niet aan het wankelen gebracht." (LV 87:8.)

Daarom zeggen wij tot onze leden in ieder land, staat op uw plaats en zeg zoals de Britse heiligen hebben gezongen:

Ons is Gods werk opgedragen, wij mogen daarom niet versagen.
Werkt met man en macht, wij moeten slagen,
Hij geleidt ons, weest dus niet bevreesd.
Wij blijven hier, hier dienen wij het meest.

Tot onze getrouwe heiligen overal en tot al onze vrienden, die de oprechten van hart zijn, ga na afloop van deze conferentie naar huis en houd uw gezinsgebeden, houd de gezinsbanden sterk en laat de liefde thuis overvloedig aanwezig zijn.

U die de wakers van het priesterschap bent, faal niet in de heilige opdracht om „over de (leden der) kerk te waken ... en met hen te zijn en hen te sterken." (LV 20:53.)

U leiders, ga met volle kracht vooruit met de volledige programma's die wij van de hemel ontvangen om de vloedgolf van goddeloosheid die de aarde overspoelt tegen te houden.

U leiders, verlicht uw persoonlijke lasten door de acti-

viteit van anderen te bevorderen, opdat allen hieruit voordeel kunnen trekken.

Bovenal, onderricht het evangelie van Jezus Christus met kracht en autoriteit en blijf getuigen van de goddelijke zending van onze Heer en Meester, Jezus Christus.
En tot u, onze vrienden, die de oprechten van hart zijt en die ernstig naar de waarheid zoeken, geven wij onze plechtige getuigenis dat „dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden" (3de Artikel des geloofs), en wel het evangelie zoals dit wordt bediend door daartoe gemachtige dienstknechten, die de sleutelen tot verlossing dragen voor zowel de levenden als de doden.

Ik zou willen dat allen, die in deze bedeling binnen het bereik van mijn stem zijn getroost zullen worden, zoals zij die in andere moeilijke tijden zijn getroost en beschermd tegen de valstrikken van de tegenstander. Luister naar de woorden van de Meester, waar Hij over zijn volk spreekt als zijn kinderen:
„Vreest niet, kleine kinderen, want gij zijt de Mijnen, en Ik heb de wereld overwonnen, en gij behoort tot hen, die Mijn Vader Mij heeft gegeven;
En niemand van hen, die Mijn Vader Mij heeft gegeven, zal verloren gaan.
Daarom ben Ik in uw midden, en Ik ben de Goede Herder en de Steen Israëls. Hij, die op deze Rots bouwt, zal nimmer vallen.
En de dag komt, dat gij Mijn stem zult horen, Mij zien, en weten, dat Ik ben."
En vervolgens zegt Hij:
„Waakt daarom, zodat gij bereid moogt zijn." (LV 50:41, 42, 44-46.)
Ik geloof met mijn gehele ziel dat deze belofte heden ten dage voor u en voor mij geldt, naarmate wij ervoor zorgen waardig te zijn om zijn kinderen te worden genoemd. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Verantwoordelijkheden van de priesterschap

HAROLD B. LEE

In de afgelopen week zijn we met onze regionale vertegenwoordigers van de Twaalf een middag en een hele dag bijeengeweest, en bij die gelegenheid werd de aandacht gevestigd op het onderwerp: „Voor de Kerk is elk lid nodig, opdat allen te zamen mogen worden opgebouwd." We hebben enkele statistieken uitgewerkt, die nu in een kaartsysteem zijn vastgelegd, en daarmee zullen de regionale vertegenwoordigers naar de diverse regionale vergaderingen gaan om er de nadruk op te leggen hoe noodzakelijk het is diegenen die niet actief zijn in de Kerk de hand te reiken.
Misschien mag ik van de cijfers van één kaart gebruik maken om aan te tonen hoe belangrijk de zaak waar wij nu over spreken is. Op één kaart staan 353.000 dragers van het Melchizedekse Priesterschap vermeld, van wie de meesten een gezin hebben, en slechts 187.000 hiervan zijn actief; en daarbij wordt het bijwonen van één avondmaalsvergadering en een priesterschapvergadering per maand als maatstaf gehanteerd. Of, met andere woorden, zij worden al tot de actieve leden gerekend als zij dat beetje doen. Van de 184.000 mannen van 21 jaar of ouder, die het Aäronische Priesterschap bezitten, en van wie de meesten ook een gezin hebben, zijn er — let wel — maar 17.000 actief. Tevens zijn er 48.000 mannelijke leden die niet geordend zijn, en 117.480 echtgenoten die geen lid zijn, en daarvan hebben de meesten ook een gezin. Zo zijn er dan van de ongeveer 700.000 volwassen mannen, van wie er velen een gezin hebben, volgens de bovengenoemde normen bijna 500.000 niet actief, als wij ook de niet-geordende mannen en echtgenoten die geen lid zijn meerekenen bij het beschrijven van dit aspect van onze opdracht.

Welaan, broeders, nu trekken wij erop uit met het vaste voornemen deze broeders van ons op de een of andere manier actief te krijgen. Enkele jaren geleden was een van de zendingspresidenten met een groep van zijn zendelingen ergens in het oosten van de Verenigde Staten aan het vergaderen in een zaal, waarvan het plafond in het midden werd gestut door een aantal pilaren, en hij zei tegen een van de zendelingen: „Klim eens omhoog en duw die pilaar maar om."

„Nou", zei de zendeling, „dat gaat niet."
„Waarom niet?"
„Omdat het hele gewicht van het plafond op die pilaar rust."
Toen vroeg de president: „Neem nu eens aan dat dat gewicht ervan af werd genomen. Zou u die pilaar dan wel kunnen omduwen?"
De zendeling antwoordde: „Ja, dan wel, denk ik."

Toen zei de president: „Welnu broeders, u en ik lijken heel veel op deze pilaren. Zolang wij in deze Kerk een gewicht aan verantwoordelijkheid te torsen hebben, kan de hele hel ons niet omver duwen; maar zodra dat gewicht van ons wordt afgenomen, zijn de meesten van ons een gemakkelijke prooi voor de machten die ons naar beneden sleuren."

Wij willen elke drager van het priesterschap en elke vader van elk gezin verantwoordelijkheid te dragen geven. U moet bedenken dat we, als we het aantal zogenaamde niet-actieve leden vermenigvuldigen met het aantal leden van een doorsnee gezin, tot honderdduizenden leden van deze Kerk komen die, tenzij wij er iets aan doen, niet in de tempel aan elkaar verzegeld zullen worden en derhalve in het hiernamaals niet in gezinsverband bij elkaar zullen horen.

Vergeet niet dat activiteit het hart van het geestelijk leven is.
Wij stellen voor dat u het volgende programma introduceert: Wij willen dat de bisschoppen de huisonderwijzers en quorumleiders vragen de namen van inactieve leden aan hun bisschop door te geven, vergezeld van suggesties ten aanzien van de wijze waarop deze mensen benaderd en in het kerkelijk werk betrokken kunnen worden. Wij willen dat de bisschoppen op hun beurt op dezelfde wijze aan hun ringpresident deze namen doorgeven, zodat er een zich voortzettende inspanning ontwikkelt en er een evaluatie wordt opgesteld over een zekere periode, waarin wij ons eerder op personen dan aantallen concentreren, waarin wij nagaan hoe groot onze liefde en creativiteit zijn aangaande de wijze waarop wij medemensen het beste kunnen bereiken en bijstaan door hen in de gelegenheid te stellen anderen te dienen.
In hun toespraken hebben deze broeders vanavond, uw aandacht gericht op dit essentiële onderwerp. Allemaal hebben zij punten aangeroerd die onze zorg en aandacht behoeven. In de Kerk hebben wij vele mannen in allerlei beroepen die vragen: „Waarom kunnen wij in plaats van op zending gaan om mensen te bekeren niet op zending gaan op een manier waarbij wij onze talenten, onze deskundigheid aanwenden om het werk des Heren te steunen?"
Dit is een programma waar we nog meer over zullen horen, en hierdoor worden artsen, verpleegkundigen, landbouwdeskundigen en anderen opgeroepen te dienen als gewone zendelingen, die er op eigen kosten opuit trekken, net zoals de bekerende zendelingen, om een bepaalde tijd lang te helpen de levensstandaard van onze mensen te verhogen, in plaatsen waar die hulp nodig blijkt te zijn. Hierin zien wij een belangrijke stap vooruit en een grote toeloop van kracht van veel van deze mensen, die om een kans vragen te dienen op een gebied waar zij dienstbaar kunnen zijn. Hierdoor willen wij al die mensen bereiken die in zekere mate minder actief zijn dan ze moeten zijn, door hun iets te doen te geven. Gebruik uw fantasie, leiders, en zorg dat ieder een bepaalde verantwoordelijkheid krijgt die hem laat voelen dat de Kerk hem voor een bepaalde tak van dienst nodig heeft.
Ik geloof dat ik dit al eens eerder heb vermeld, en ik zeg het vanavond nog eens: ik herinner mij een ervaring van wijlen Adam S. Bennion[1] die naar de Strafinrichting van de staat Utah ging. Hij was dapperder dan anderen onzer wel eens geweest zijn die daarheen gingen. Hij begon een gesprek met de gedetineerden. „Jongens, ik zou jullie willen vragen door welke gebeurtenis in jullie leven jullie de fouten hebben gemaakt die er de oorzaak van zijn dat jullie nu binnen de muren van deze strafinrichting leven." Toen hij als het ware het ijs had gebroken, gaven zij hem één antwoord: „Wij zijn hier in deze strafinrichting, doordat er een tijd in ons leven was waarin wij het gevoel hadden dat het niemand iets interesseerde wat er met ons gebeurde."
Naar verhouding zitten u en ik hier vanavond in een zekere mate van geborgenheid, maar de Here helpe ons, als wij ooit het gevoel zouden hebben dat het niemand iets interesseert wat er met ons gebeurt. Een vader of een moeder of een kind, of iemand die niet actief is, die het gevoel heeft dat niemand om hem geeft, verkeert in een gevaarlijke toestand, en wij willen dat u al deze mensen de hand reikt en uw best doet om deze mensen tot een zekere mate van activiteit te brengen, zodra u daartoe uw hulptroepen kunt aanvoeren.
Jaren geleden woonde ik in Provo een vergadering voor echtparen bij, en een zuster getuigde toen van de vreugde die zijn intrede in haar gezin heeft gedaan toen haar man actief was geworden in de Kerk. Ze vertelde dat ze met haar man door de tempel was gegaan. Ze vertelde dat hij in-actief was geweest, dat hij had gerookt en dat hij niet was verhoogd in het priesterschap, en vertelde hoe iemand zich met hem had bemoeid en hem ten slotte heeft geholpen het ontvangen van het Melchizedekse Priesterschap waardig te worden en erop voorbereid te zijn; en uiteindelijk had de bisschop hem een tempelaanbeveling gegeven. Nadat zij die prachtige avond had beschreven, zei zij: „Hier werden vijf kleine meisjes aan hun vader en moeder verzegeld. Deze man Gods verklaarde ons tot een gezin voor de eeuwigheid." Aan het slot van haar verhaal sprak zij haar getuigenis uit, en toen keek ze over de rand van het spreekgestoelte naar de voorste rij, waar haar echtgenoot zat. Het leek wel of ze op dat ogenblik vergat dat er nog meer mensen aanwezig waren buiten hun beide, en ze zei tegen hem: „Papa, ik kan je niet zeggen hoe gelukkig de meisjes nu zijn en hoe blij wij zijn met wat je voor ons hebt gedaan, want zie je, Papa, zonder jou, die het priesterschap draagt, zouden de kinderen en ik niet als gezin bij elkaar kunnen zijn in het hiernamaals. Gode zij dank voor onze Papa, die de sleutel draagt waarmee hij de deur naar een eeuwig gezinsleven ontsluit."
Ik zou wel willen dat alle ongeïnteresseerde vaders van de Kerk het getuigenis van deze vrouw hadden kunnen horen.
U, dragers van het priesterschap, vragen wij deze vaders nu wakker te schudden, nu het nog dag is en nu zij nog de tijd hebben om hun zegeningen te ontvangen voor de duisternis invalt. Moge de Heer ons helpen dit nu te doen en het visioen en de boodschap te bevatten waarover president Tanner en deze broeders u vanavond hebben toegesproken. Zij hebben u een blik laten werpen op dingen die wij kunnen doen als wij slechts ons priesterschap uitoefenen, dat de macht is waardoor God door middel van de mensen de zaligheid van Zijn kinderen tot stand brengt. Dat de Heer ons moge helpen dit te doen, dit visioen te bevatten en de oogmerken van wat wij proberen te doen in de voor ons liggende jaren te verwezenlijken, bid ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

1 Bennion, Adam Samuel — (1886-1958) op 9 april 1953 tot apostel geordend.

Met de hand en het hart

Thomas S. Monson

Gisteren werd iedereen die in deze historische tabernakel was vergaderd, het voorrecht geschonken zijn rechterhand op te steken om de leiders van de kerk te ondersteunen in de postities waartoe zij zijn geroepen. De opgestoken hand is een zichtbare uitdrukking van een innerlijk gevoel. Wie zijn hand opsteekt, verpandt zijn hart.

De Meester sprak dikwijls over de hand en het hart. In een door de profeet Joseph Smith gegeven openbaring te Hiram (Ohio) in maart 1832 gaf Hij de raad: „Wees daarom getrouw; weest standvastig in het ambt, waartoe Ik u heb geroepen; ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën.

En indien gij getrouw zijt tot het eind toe, zult gij een kroon van onsterfelijkheid ontvangen en eeuwig leven in de woningen, die Ik in het huis Mijns Vaders heb bereid." (LV 81:5, 6.)

Wanneer ik zijn woorden overpeins, kan ik bijna het verbaasde gemompel horen van de mensen die naar het vredige Kafarnaüm waren gekomen om de Meester te horen spreken en hoe zij met hun in sandalen gestoken voeten zaten te schuifelen. Hier verzamelden grote scharen zich rond Jezus, en brachten Hem hun zieken om te worden genezen. Een verlamde man nam zijn matras op en wandelde, en door het geloof van een Romeinse hoofdman over honderd kreeg zijn dienstknecht zijn gezondheid terug.

Jezus onderwees niet alleen door voorschrift maar ook door voorbeeld. Hij was getrouw aan zijn goddelijke mening. Hij strekte zijn hand uit zodat anderen tot God konden worden gebracht.

In Galilea kwam er een melaatse bij Hem die smeekte: „Here, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen. En Hij strekte de hand uit en raakte hem aan en zeide: Ik wil het, word rein. En terstond werd hij rein van zijn melaatsheid." (Matteüs 8:2, 3.) Jezus' hand werd niet verontreinigd doordat Hij het lichaam van de lepralijder aanraakte, maar diens lichaam werd gereinigd door de aanraking van die heilige hand.

Bij Petrus thuis in Kafarnaüm werd ons nog een ander voorbeeld gegeven. De schoonmoeder van Petrus lag met koorts te bed. Het heilige verslag vertelt ons dat Jezus kwam „en Hij ... vatte haar hand en richtte haar op. En de koorts verliet haar . . ." (Marcus 1:31.)

Zo ging het ook met de dochter van Jaïrus, een overste der synagoge. Iedere ouder kan zich indenken hoe Jaïrus zich moet hebben gevoeld terwijl hij de Heer zocht, en hoe, toen hij Hem gevonden had, hij zich neerwierp aan zijn voeten en smeekte „Mijn dochtertje ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven." (Marcus 5:23.)

„Terwijl Hij nog sprak, kwam er iemand van de overste der synagoge met de boodschap: Uw dochter is gestorven, val de Meester niet meer lastig!

Maar Jezus hoorde het en antwoordde hem: „Wees niet bevreesd, geloof alleen, en zij zal behouden worden." De ouders weenden. Anderen weeklaagden. Doch Hij sprak: „Weent niet; zij is niet gestorven, maar zij slaapt.

. . . Hij vatte haar hand en riep, zeggende: Kind, sta op!

En haar geest keerde terug en zij stond dadelijk op . . ."

Opnieuw had de Heer zijn hand uitgestrekt om de hand van een ander te vatten.

De geliefde apostelen namen zijn voorbeeld goed in zich op. Christus leefde, niet om bediend te worden, maar om te bedienen; niet om te ontvangen, maar om te geven; niet om zijn leven te behouden, maar om het aan andere te schenken.

Als de apostelen de ster wilden zien die gelijk hun voeten zou leiden en hun lot zou beïnvloeden, dan moesten zij ernaar zoeken, niet in de veranderingen aan de hemel of in uiterlijke omstandigheden, maar in de diepten van hun eigen hart en naar het patroon dat de Meester hen had voorgehouden.

Denk eens een ogenblik na over de ervaring van Petrus aan de poort van de tempel die de Schone werd genoemd. Wij leven mee met de man, die verlamd was vanaf zijn geboorte en die iedere dag naar de poort van de tempel werd gedragen om een aalmoes van de tempelgangers te vragen. Het feit dat hij Petrus en Johannes om een aalmoes vroeg toen deze beide broederen voorbij kwamen, doet vermoeden dat hij hen niet anders beschouwde dan de vele anderen, die hem die dag voorbij waren gegaan. En dan het majestueuze maar toch vriendelijke bevel van Petrus: „Zie naar ons." (Handelingen 3:4.) Het verhaal zegt ons dat de lamme man zijn blik op hen vestigde in de verwachting iets van hen te ontvangen.

De roerende woorden die Petrus toen sprak, zijn hartverheffend geweest voor de oprechte gelovigen van alle tijden: „Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u: in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!" Wij besluiten de aanhaling dikwijls op dit punt en verzuimen om nota van de volgende verzen te nemen: „En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op: . . . en hij sprong op „en liep" en ging met hen de tempel binnen . . ." (Handelingen 3:6-8.)

Een helpende hand werd uitgestoken, en een gebroken lichaam genezen. Een kostbare ziel was op weg geholpen naar God.

De tijd gaat voorbij. Omstandigheden veranderen. Onveranderd is echter het goddelijk bevel om de zwakken te ondersteunen, de handen die slap hangen op te heffen, en de zwakke knieën te sterken. Ieder van ons heeft tot taak geen twijfelaar maar een dader te zijn; niet iemand die op een ander steunt, maar die anderen opheft. Maar onze boom van zelfvoldaanheid heeft vele takken en met iedere lente staan er meer knoppen in bloei. Dikwijls leven wij zij aan zij, maar er is geen contact van hart tot hart. En

toch zijn er in onze eigen omgeving die met uitgestrekte armen uitschreeuwen: „Is er geen balsem in Gilead...?" (Jeremia 8:22.)

Ieder van ons moet hierop antwoorden:

„Onze bestemming is 't, die ons broeders maakt.
Niemand gaat zijn weg hier helemaal alleen.
Alles wat wij doen dat and'ren raakt,
Ontvangen wij terug, al is het niet meteen."

„Een overtuiging"

Iemand die het grootste deel van zijn leven zijn medemens negeerde en alleen voor zichzelf leefde, was de door Charles Dickens geschapen, onsterfelijke figuur van Ebenezer Scrooge. Maar toen kwam die winternacht dat de geest van Jacob Marley aan Scrooge verscheen en weeklaagde:

„Niet te weten, dat voor elke christelijke ziel met goede wil werkzaam in haar eigen kleine kring, wat deze ook zij, het sterfelijke leven te kort is voor de onbeperkte waarde harer vermogens! Niet te weten, dat het langdurigst berouw geen herstelling kan geven voor de verzuimde gelegenheden van het leven. En toch: zó ben ik geweest! Zó ben ik geweest!

Waarom liep ik tussen menigten evennaasten met neergeslagen ogen en sloeg ik nimmer de ogen op naar de gezegende Ster, die de wijzen de weg wees naar een armelijk verblijf? Waren er geen arme woningen, waarheen haar licht mij had kunnen leiden?"

In een poging om Marley te troosten zei Scrooge: „Maar je was toch altijd een man van je plicht, Jacob."

Waarop Marley uitriep: „Een man van mijn plicht! De mensheid, zij was mijn plicht." (Een Kerstlied in proza, van Charles Dickens.) Ontleend aan de bestaande vertaling van A. Coolen, P. J. M. Boozeman-Droog en J. C. Bloem.

De verandering die toen in het leven van Scrooge plaatsvond was inderdaad wonderbaarlijk. In één nacht werd hij een van de edelmoedigste, beminnelijkste en vriendelijkste van alle christelijke zielen. Hij beschreef zijn eigen toestand met de woorden: „Ik ben niet meer de man, die ik was." Zo is het altijd wanneer iemand zijn hart naar het voorbeeld van Christus neigt.

„Wie niet liefheeft, blijft in de dood", schreef de apostel Johannes 1900 jaar geleden. (1 Johannes 3:14.)

Sommigen wijzen met een beschuldigende vinger naar de zondaar of naar de ongelukkige en zeggen spottend: „Hij heeft het er zelf naar gemaakt." Anderen roepen uit: „O die? Die verandert nooit. Hij is altijd een pure slechte geweest." Slechts weinigen kijken verder dan de buitenkant en herkennen de werkelijke waarde van een menselijke ziel. Wanneer zij dat wel doen, gebeuren er wonderen. De vertrapten, de ontmoedigden, de hulpelozen zijn „dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods." (Efeziërs 2:19.)

Oprechte liefde kan het leven en het karakter van de mens veranderen.

Deze waarheid werd zo prachtig in het stuk „My Fair Lady" uiteengezet. Eliza Doolittle, het bloemenmeisje, sprak tegen iemand waarvan zij hield en die haar later uit deze eenvoudige omstandigheden zou halen. „Je ziet, dat afgezien van de dingen die iedereen kan aanleren (zich behoorlijk kleden, spreken enzovoort), het verschil tussen een dame en een bloemenmeisje niet wordt bepaald door hoe zij zich gedraagt, maar hoe zij wordt behandeld. Voor professor Higgins zal ik altijd een bloemenmeisje zijn, omdat hij mij altijd als zodanig behandelt en dat altijd zal blijven doen; maar ik weet dat ik voor jou een dame kan zijn, omdat jij mij altijd als een dame behandelt en dat altijd zal blijven doen." (Overgenomen uit „Pygmalion" in The Complete Plays of Bernard Shaw, blz. 260.)

Eliza Doolittle gaf hier uitdrukking aan fundamentele waarheid: Als wij de mensen alleen maar behandelen zoals zij zijn, dan zullen zij ook blijven wat zij zijn. Als wij ze behandelen alsof zij zijn, zoals zij behoren te zijn, dan worden zij wat zij behoren te zijn. (Bewerkt naar een aanhaling van Johann Wolfgang von Goethe.)

In werkelijkheid was het de Verlosser die dit beginsel het beste onderwees. Jezus veranderde de mensen. Hij veranderde hun gewoonten, hun meningen en ambities. Hij veranderde hun gemoedstoestand, hun neigingen en hun karakter. Hij veranderde hun harten. Hij verhief! Hij had lief! Hij vergaf! Hij verloste! Willen wij Hem hier in volgen?

Gevangenisdirecteur Kenyon J. Scudder vertelde eens het volgende verhaal: Een vriend van hem zat eens in de trein naast een jongeman die kennelijk zeer gedeprimeerd was. Uiteindelijk vertelde hij dat hij op weg naar huis was na voorwaardelijk te zijn vrijgelaten uit de gevangenis. Het hele geval had schande over zijn familie gebracht en zij hadden hem noch bezocht noch veel geschreven. Hij hoopte echter dat dit kwam omdat zij te arm waren om het reisgeld te betalen en te onontwikkeld om te kunnen schrijven. Hij hoopte dat zij hem, niettegenstaande zijn veroordeling, hadden vergeven.

Om het echter gemakkelijk voor hen te maken, had hij hen gevraagd hem een teken te geven als de trein de kleine boerderij voorbij zou rijden, die aan de buitenkant van het stadje lag. Als zijn familie hem had vergeven, dan zouden zij een wit lint in de grote appelboom hangen die vlak bij de spoorlijn stond. Als zij hem niet meer wilden zien, dan zouden zij niets doen, en zou hij niet uitstappen.

Hoe dichter de trein zijn woonplaats naderde, hoe zenuwachtiger hij werd. Hij durfde nauwelijks uit het raam te kijken. Vol spanning riep hij uit: „Binnen vijf minuten zal de machinist het fluitsignaal geven voor de lange bocht waarmee wij het dal binnenrijden waar ik vandaan kom. Zou u naar de appelboom willen uitkijken die naast de spoorlijn staat?" Zijn reisgenoot stemde toe en verwisselde van plaats met hem. De minuten leken wel uren, maar eindelijk kwam dan het schrille geluid van het fluitsignaal. De jongeman vroeg: „Ziet u de boom? Hangt er een wit lint aan?"

Het antwoord luidde: „Ik zie de boom, ik zie niet één wit lint, maar een heleboel. Het lijkt wel of er aan iedere tak een wit lint hangt. Jongen, er moeten daar mensen wonen die heel veel van je houden."

Op dat moment stond hij gereinigd door Christus.
Zijn vriend zei: „Ik voelde mij alsof ik een wonder had aanschouwd!"
Inderdaad, hij had een wonder aanschouwd, het wonder dat zo toepasselijk wordt beschreven in het derde vers van een geliefd kerstlied: „O Bethlehem, gij kleine stad."

„Hoe vreedzaam stil, hoe vreedzaam stil
komt 's hemels heilige gaaf!
Zo zendt de Heer Zijn zegen neer
in harten, rein en braaf.
Geen oor hoort Hem ooit komen,
maar in dit rijk des leeds,
waar 't vroom gemoed Hem blij begroet,
maakt Hij Zijn woon nog steeds."
Heilige Lofzangen, Nr. 95

Ook wij kunnen ditzelfde wonder ervaren als wij zoals de Zaligmaker, met de hand en het hart, onze naaste opheffen en liefhebben tot een vernieuwing van het leven.
Dat wij de zwakken mogen ondersteunen, de handen die slap hangen mogen opheffen, en de zwakke knieën mogen sterken, en daardoor het eeuwige leven mogen beërven dat de Verlosser ons heeft beloofd, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De enige ware, levende kerk

BOYD K. PACKER

De laatste dertig dagen heb ik het voorrecht gehad in Groot-Brittannië, Zuid-Amerika, Zuid-Afrika en hier in Noord-Amerika zendelingen en leden te ontmoeten. Altijd als wij elkaar tegenkomen blijkt dat we een gemeenschappelijk probleem hebben. De leden van de Kerk en vooral onze zendelingen horen vaak deze opmerking: „Als ik ergens een hekel aan heb, is het aan mensen die beweren dat zij gelijk hebben en dat ieder ander ongelijk heeft." De mensen die dit zeggen maken natuurlijk bezwaar tegen de verklaring dat uitsluitend déze Kerk met gezag is bekleed.
Nu begrijp ik uiteraard wel waarom men het zo ziet. Maar ik zou zo iemand willen zeggen: „Wacht even, denk eens even na. U kunt toch niet geloven, dat er van al die verwarrend vele geloofsrichtingen niet één waar is, gelijk heeft."
Zo'n stelling leidt tot atheïsme, godloochening. Als ik aan een atheïst denk stem ik in met zuster Carol Lynn Pearson's woorden in haar gedicht over een atheïst:

„God moet een enorm gevoel voor humor bezitten,
Hij, Die zo rechtvaardig steeds weerstaat
De verleiding om vlot de rollen te verwisselen
Wanneer u doet alsof Hij niet bestaat."

Het andere standpunt, dat door de meesten wordt ingenomen, is dat alle godsdiensten gelijk hebben en dat ze allemaal aan elkaar gelijk zijn. Een antwoord dat de zendelingen steeds weer te horen krijgen luidt: „Ik ben al lid van een kerk, en de ene kerk is even goed als de andere, het maakt niet uit waar je lid van bent, en of je wel ergens lid van bent. We komen uiteindelijk allemaal in dezelfde hemel terecht."
Nu zal iemand die echt zijn verstand gebruikt die stelling niet blijven verdedigen. Maar het neemt niet weg dat veel mensen er geloof aan hechten, terwijl ze die gedachtengang geen ogenblik toepassen of in verband brengen met een ander levensgebied; zij zouden bijvoorbeeld hetzelfde standpunt niet huldigen met betrekking tot de schoolopleiding. Wie zou niet glimlachen als beweerd werd dat alle scholen eender zijn, dat de ene net zo best is als de andere en dat men hetzelfde diploma krijgt, ongeacht op welke school men is en welke cursus men daar volgt of hoe lang men eraan deelneemt?
Zoudt u het er mee eens zijn als leerlingen zomaar naar een willekeurige school werden gestuurd waar ze een willekeurige studierichting volgden, en dan werden beloond met specialistische graden, geheel naar keuze — in de bouwkunde, de rechtswetenschap, de medicijnen? Wie zo redeneert zegt eigenlijk dat iemand net zo'n goede chirurg zou zijn wanneer hij er niet voor had gestudeerd als wanneer hij de noodzakelijk voorgeschreven opleidingen had doorlopen. Niemand die er echt over nagedacht heeft neemt dit standpunt in, en u noch ik willen bij een chirurg onder het mes, die op die manier opgeleid of beter gezegd, niet opgeleid is.
Wekt het dan geen bevreemding, dat zovelen een dergelijke kijk hebben op de godsdienst? Wat ze voorstaan is: Ga maar naar één of andere school, welke doet er niet toe; of ga helemaal niet naar school; en dan krijgen we uiteindelijk hetzelfde diploma en de toegang tot dezelfde hemel.
Dat is niet aannemelijk, het is niet waar.
Het standpunt dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware kerk op de aardbodem is is fundamenteel. Misschien zou het makkelijker, prettiger en populairder zijn als we daar omheen zouden draaien; wij hebben echter de heilige plicht en het heilige vertrouwen dat wij daaraan vasthouden. Het is niet slechts een erkenning; het is een positieve uitspraak. Het is van zo overwegend belang, dat we op dit punt niet van wijken kunnen weten.

Tegen degenen die dit liefdeloos van ons vinden zeggen we dat niet wij dit hebben bedacht; het is door Hem verklaard, want Hij heeft dit in geboden aan de eerste broederen vastgelegd; ik haal aan:

„. . . om het fundament van deze kerk te leggen en haar uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn te brengen, de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem, waarin Ik, de Here, welbehagen heb, tot de kerk als een geheel gesproken, en niet tot ieder lid afzonderlijk —" (L. & V. 1:30.)
Nu wil dit niet zeggen dat de kerken, allemaal, geheel zonder waarheid zijn. Ze hebben een deel van de waarheid — sommige ervan zelfs heel veel waarheid. Zij hebben een gedaante van godzaligheid. Vaak is de geestelijkheid en de aanhang wel vol toewijding, en velen onder hen brengen de deugden van de christenheid opmerkelijk goed in praktijk. Maar die kerken zijn toch onvolledig. Volgens deze uitspraak: „. . . zij onderwijzen leringen, die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van." (Joseph Smith 2:19.)

We zouden het Evangelie met een pianoklavier kunnen vergelijken — een groot toetsenbord met een groot aantal toetsen, waarop iemand die heeft leren spelen eindeloos-afwisselende stukken ten gehore kan brengen; een liefdesballade, een opwekkende mars, een vertroostende melodie en een inspirerende hymne; in oneindige variatie, passend bij iedere gemoedsstemming, en iedere behoefte bevredigend.
Hoe kortzichtig wordt het dan als men één enkele toets uitkiest en het monotone geluid van één enkele noot — of desnoods twee of drie noten — eindeloos doet horen, terwijl dat volledige klavier met zijn ongelimiteerde harmonieën kan worden bespeeld.

Wat een teleurstelling, dat nu de volheid van het Evangelie, het volledige klavier, hier op aarde aanwezig is, vele kerken één enkele toets aanslaan. Die noot waarop ze de aandacht vestigen kan van onmisbaar belang zijn voor de volledige harmonie van het religieus beleven, maar is toch niet alles wat er is. Er is geen volheid, we missen de volledigheid.

Bijvoorbeeld slaat er iemand de toets van de gebedsgenezing aan, met veronachtzaming van vele beginselen die meer kracht geven dan die gebedsgenezing zelf. Een ander hamert op de toets van de sabbatviering — een toets die heel anders klinken zou in harmonie met andere, daarbij onmisbare tonen. Als een toon op die manier wordt gebruikt kan hij volkomen ontstemd raken. Weer een ander laat in eindeloze herhaling de toon horen van de wijze van dopen, en beperkt zich verder tot één of twee andere toetsen, alsof er geen volledig klavier bestond. En ook nu geldt dat diezelfde toets die hij gebruikt, die van zo groot belang is, nooit volledig zal klinken als hij alleen ten gehore gebracht wordt, met veronachtzaming van de andere toetsen.
Er zijn meer voorbeelden; vele gevallen waarbij eindeloos gehamerd wordt op bepaalde onderdelen van het Evangelie, en de kerken daarop steunen, totdat ze in hun afzondering helemaal niet meer klinken zoals ze vermengd met de volle mate van het Evangelie van Jezus Christus doen zouden. We zeggen niet dat de toets van de gebedsgenezing, om die als voorbeeld te nemen, niet van enorme betekenis is. Wij erkennen die — en wij vestigen er ons vertrouwen op en beoefenen het; maar het Evangelie zelf is het niet, en de volheid ervan evenmin.

Wij zullen nooit van oordeel zijn dat de doop niet absoluut noodzakelijk is, want die vormt de officiële toetreding tot Gods kerk en koninkrijk. Wordt alleen die toets bespeeld, zonder de tegenstem van de wettigheid van het gezag, dan zijn de volheid en de harmonie verdwenen en dissoneert er iets. En zonder de toets van geloof en bekering heeft die geen betekenis, en, wat erger is, brengt hij een vals geluid voort. Dat doet zich voor als het wettige gezag waar wij over spraken ontbreekt.

Nu beweren we niet zozeer dat ze verkeerd zijn in die dingen, maar dat ze onvolledig zijn. De volheid van het Evangelie is hersteld. De macht en het gezag om in Zijn naam te handelen is onder ons aanwezig. De macht en het gezag van het priesterschap berusten bij deze kerk. De Here heeft geopenbaard:
„. . . dit hogere priesterschap bedient het evangelie en houdt de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods.
„Daarom openbaart zich de macht der goddelijkheid in de verordeningen er van.
„En zonder de verordeningen er van en zonder het gezag van het priesterschap, wordt de macht der goddelijkheid niet aan de mensen in het vlees geopenbaard." (L. & V. 84:19-21.)
Nu in deze laatste dagen de doortrapte machten van het kwade tegen ons oprukken, schrijdt de grote afval, waarvan in de schriften sprake is, thans naar zijn onvermijdelijke einde voort. De christelijke kerken die het bolwerk daartegen moesten vormen, schijnen hun leden of hun geestelijkheid weinig wezenlijks te bieden. En we ontwaren het vreselijke spookbeeld van lege kerken en van geestelijken die zaken in de hand werken die door hén juist dienden te worden tegengehouden.
Op de reizen die ik onlangs maakte zag ik tot mijn ontsteltenis dat de kerken gesloten waren, dichtgespijkerd, met onkruid op het erf, of open en leeg. We worden met de afschrikwekkende gedachte geconfronteerd dat er een generatie wordt grootgebracht zonder enig contact met de Schriften.
Regelmatig komen we mensen tegen die belangstelling voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan de dag leggen, maar slechts vluchtig aandacht besteden aan het ideaal dat deze kerk de volheid van het Evangelie rijk is.
Ze voelen zich aangetrokken tot één enkele toets, tot één bepaalde leerstelling, waar ze dan ook vaak onmiddelijk bezwaren tegen hebben. Zij onderzoeken dan dat punt-op-zichzelf. Ze willen er alles over weten zonder rekening te houden met iets anders, in werkelijkheid al het andere verwerpende.
Ze willen dat die toets telkens opnieuw wordt bespeeld. Die zal hun weinig kennis verschaffen, totdat ze zien dat er een volheid voorhanden is — andere, aanvullende idealen en

leerstellingen, die een warmte en een harmonie en een volheid aan de dag leggen waardoor op het juiste ogenblik alle andere toetsen aan bod komen, die ieder apart misschien disharmonisch zouden lijken.
Nu is dit gevaar niet uitsluitend beperkt tot de onderzoekers. Sommige leden van de Kerk die beter zouden moeten weten, kiezen zich een paar favoriete toetsen uit en slaan die onophoudelijk aan, hetgeen de omstanders en omstandsters onaangenaam in de oren klinkt. Zij kunnen zodoende hun eigen geestelijke fijngevoeligheid afstompen. Zij verliezen uit het oog dat er een volheid van het Evangelie voorhanden is, en worden als mens net zoals vele kerken zijn geworden. Ze zullen misschien de volheid verwerpen en een geliefkoosde toon de voorkeur geven, hetgeen resulteert in overdrijving en verdraaiing en hen tot de afval leidt.
Ik geef u de raad over deze kwestie na te denken. Wat meer is, ik wek u dringend op over deze kwestie te bidden. Denken op zichzelf kan al de grondslag vormen voor de wijsheid van de mens. Er is een nog volmaakter manier: communiceren door de geest,: „... want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods." (I Kor. 2:10.)

Paulus heeft aan de gemeente van Korinthe gezegd: „Dewelke (dingen) wij ook spreken, niet met woorden, die de menselijke wijsheid leert, maar met woorden, die de Heilige Geest leert, geestelijke dingen met geestelijke samenvoegende.

„Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden." (I Kor. 2:13-14.)
Iedere ziel heeft het recht, ja zelfs de plicht, om in een gebed antwoord af te smeken op deze vraag: Is er een ware kerk? Zo is alles begonnen, weet u, met een jongen van veertien die zich in een bosje begaf. Twee vragen had hij: ,Welke van al die kerken is de ware kerk?' en ,Bij welke moet ik mij voegen?' Daar heeft hij dat prachtige visioen van de Vader en de Zoon gekregen, en werd de bedeling van de volheid der tijden ingeluid. Vervolgens werd de macht om namens Christus te handelen hersteld, die nog steeds bij Zijn kerk berust.

Wij hebben in deze vergadering een profeet van God beluisterd, Joseph Fielding Smith. Ik getuig dat hij een profeet van God is. Ik bezit een getuigenis dat Jezus de Christus is. Hij leeft. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de enige ware, levende kerk op de aardbodem, en daarvan leg ik getuigenis af in de naam van Jezus Christus. Amen. O

Eerlijkheid, een zaligmakend beginsel

MARK E. PETERSEN

Een van de Artikelen des Geloofs van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bevat de zinsnede: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn." (13de artikel des geloofs.)
Maar wij geloven niet in eerlijkheid als louter een kwestie van beleid. Eerlijkheid is veel belangrijker dan dat alleen. Eerlijkheid is een zaligmakend beginsel in het koninkrijk Gods. Zonder dat is er geen zaligheid mogelijk. Evenals geen enkele man of vrouw zalig kan worden zonder gedoopt te zijn, kan ook niemand zalig worden zonder eerlijkheid. Evenmin als wij zonder opstanding het koninkrijk der hemelen kunnen betreden, kunnen wij de celestiale koninkrijken binnengaan zonder eerlijkheid.
Evenals God onzedelijkheid veroordeelt, wraakt Hij ook huichelarij, hetgeen een van de kwalijkste vormen van oneerlijkheid is. Als Hij de hel van de toekomende wereld beschrijft, vermeldt Hij in het bijzonder dat oneerlijke mensen daarheen gaan. Aangezien geen enkel onrein ding de tegenwoordigheid des Heren kan binnengaan, kan een leugenaar, noch een bedrieger, noch een huichelaar in Zijn Koninkrijk verkeren.
Oneerlijkheid houdt direct verband met zelfzuchtigheid, dat er de oorsprong en de bron van is. Zelfzuchtigheid ligt aan de wortel van alle ongeregeldheden die ons plagen, en de onmenselijkheid van de ene mens tegenover de andere blijft er de oorzaak van dat ontelbare duizenden mensen rouwen.
Als de gehele mensheid eerlijk zou zijn, zouden wij in een hemel op aarde leven. Dan zouden we geen legers en geen marine nodig hebben, en zelfs niet de politieman, die er nu zelfs in het kleinste dorpje is, want dan zou er geen misdaad bestaan, geen inbreuk op de rechten van andere mensen, geen gewelddadig optreden van de ene mens tegen de andere.
Dan zouden er geen redenen zijn voor echtscheiding, noch zouden er zondige echtgenoten of ontrouwe echtgenotes zijn. Conflicten tussen ouders en kinderen zouden verdwijnen, en met de jeugdmisdadigheid zou het afgelopen zijn.
Maar is er iets in onze samenleving zo wijd verbreid als de neiging om te liegen en te misleiden?
De leugen van de handelaar in verdovende middelen verleidt een kind eraan toe te geven, en de leugen van de verleider verleidt het meisje ertoe haar deugdzaamheid prijs te geven.
De leugen van de gewetenloze handelaar doet zijn slachtoffer in de val van zijn bedrieglijke transactie lopen.
De leugen van de belastingontduiker brengt hem in de gevangenis, en de leugen van de leerling maakt hem op school tot een spieker.
De leugen van het kind — en maar al te vaak ook die van de ouder — brengt de generatiekloof voort.
De leugen van de slordige werkman verdoezelt zijn halfslachtige reparaties.

Door van de ene leugen op de andere te leven, wordt een mens een huichelaar.
De leugen van een man of vrouw leidt tot ontrouw, en die van de verduisteraar leidt hem ertoe te knoeien in zijn boeken.
Het verlangen om te liegen en te bedriegen maakt een moeder tot winkeldievegge en het kind dat haar helpt tot een potentiële misdadiger.
De leugen op de lippen van de roddelaar in de buurt vermoordt de goede naam van menig onschuldig slachtoffer.
De oneerlijkheid van een huisvader overreedt hem een kleine jongen te bedriegen, en hem het abonnementsgeld voor de kranten die hij rondbrengt door de neus te boren.
De leugen van de geestelijke leert het geslachtelijk verkeer als een soort proefhuwelijk, waardoor een meisje wordt overgehaald haar deugdzaamheid prijs te geven. Misschien is zij zo naïef of zo onnozel hem op zijn woord te geloven, maar wat zal de prijs hoog zijn, die hij bij het oordeel voor het goddelijk gerecht zal moeten betalen, omdat hij heeft gezegd dat er niets zondigs schuilt in geslachtsverkeer voor het huwelijk, terwijl hij heel goed weet dat de Almachtige met krachtige stem van de berg Sinaï heeft laten klinken: „Gij zult niet echtbreken." (Ex. 20:14.)
De leugen van de huichelaar, die zijn vrouw hekelt en zijn kinderen kleineert en zich thuis als een beest gedraagt, haalt hem ertoe over op zondag een vrome rol te spelen en in het koor te zingen en deel te hebben aan het heilig Avondmaal des Heren.
De leugen van het door verliefdheid verdwaasde meisje misleidt haar ouders als zij een zondig leven gaat leiden met een jongen die niet anders doet dan haar naar beneden halen.
En dan nog haalt de ene leugen de andere uit: „Men hoeft veel logens om een logen te bewimpelen", zegt Vondel.
Wij heiligen der laatste dagen geloven in God, en omdat wij in Hem geloven, geloven wij ook dat er een duivel is. Maar de duivel zelf is al een leugenaar — de vader van alle leugen — en zij die willen bedriegen en liegen en misleiden en valse voorstellingen geven, worden zijn slaaf.
Is het verwonderlijk dat er geschreven staat:
„Deze zes haat de Heere; ja, zeven zijn Zijn ziel een gruwel:
„Hoge ogen,
„een valse tong,
„en handen die onschuldig bloed vergieten;
„Een hart, dat ondeugdzame gedachten smeedt;
„voeten, die zich haasten, om tot kwaad te lopen;
„Een vals getuige, die leugenen blaast; en
"die tussen broederen krakelen inwerpt." (Spr. 6:16-19.)
In de daarop volgende verzen verbindt de Schriftuur deze uitbarsting aan nog een snode zonde die immer met leugens en misleiding gepaard gaat — zinnelijke sex, waarvan God zegt dat hij de ziel verwoest. In een moderne openbaring beschrijft de Heer de hel van de toekomende wereld met een opsomming van degenen die daarin zullen lijden; en Hij zegt:
„Dezen zijn het, die leugenaars, tovenaars, overspelers, hoereerders zijn, en die de leugen liefhebben en doen.
„Dezen zijn het, die de toorn van God op aarde verduren.
„Dezen zijn het, die ter helle worden nedergeworpen en de toorn van de Almachtige God ondergaan . . ." (L. en V. 76:103-106.)
De meesten onder ons noemen zich christenen, dragen de naam van Christus en aanbidden Zijn heilige naam. Maar zijn wij diep in ons hart werkelijk christenen? Is onze aanbidding voor Hem waarlijk aanvaardbaar? Dit kunnen wij vaststellen door na te gaan of wij waarlijk Zijn geboden onderhouden. Zo nee, zijn wij dan het dragen van Zijn naam waardig?
Iemand vroeg eens: „Als u voor het gerechtshof moest bewijzen dat u christen bent, welk bewijsmateriaal zou u dan aanvoeren?"
Christenen moeten leren dat misleiding helemaal niets van als-Christus-zijn wegheeft. In huichelarij schuilt geen rechtvaardigheid. Er is niets goeds aan een leugen.
Wij moeten inzien dat wij niet rein zijn voor het aangezicht van God, als wij niet eerlijk zijn, en dat geen enkel onrein ding in Zijn tegenwoordigheid mag komen. Onze toevlucht zoeken bij oneerlijke methoden is afdwalen van de christelijke levensweg. Iemand die afdwaalt van Christus, wordt een antichrist, en wie van ons kan zich dat permitteren? Een anti-christ is tegen Hem, vecht tegen Hem, zelfs in stilzwijgende ongehoorzaamheid. Tegen Christus strijden betekent God uit ons leven bannen, en vooral hierdoor vraagt men eenvoudig om zelfvernietiging.
De mens mag dan al filosoferend beweren dat er geen God is; hij kan godsdienst doodverven als een mythe; hij mag dan zijn eigen intellectuele opvattingen ontwerpen, maar dat alles heeft geen enkele zin. Het bewijs dat God bestaat is overweldigend veel groter dan alle protesten en ijdele theorieën die Hem proberen af te schaffen. Een dichter drukte het zo uit: „Alleen de dwaas stemt erin toe dat God niet bestaat."
In deze tijd van grootse prestaties hebben wij meer reden om in God te geloven dan sinds mensenheugenis het geval is geweest. Al onze onderzoekingen, al onze wetenschappelijke prestaties, zelfs onze bemande maanreizen, bevestigen het bestaan en de macht van God.
In toeval schuilt geen precisie, en spontaniteit biedt geen zekerheid. Maar in het heelal zijn zowel precisie als zekerheid aanwezig, en die — aldus de verklaringen van onze grootste wetenschapsmensen — vertellen Gods eer; en zo zingen zij dan met de psalmdichter van weleer uit volle borst: „De aarde is des Heeren, mitsgaders haar volheid." (Zie Ps. 24.)
Als wij ook maar in het minst geïnteresseerd zijn in het Evangelie, moeten wij het van ganser harte naleven. Het heeft geen zin zichzelf te misleiden en het slachtoffer te worden van onze eigen onbezonnenheid. Het is zo eenvoudig dat zelfs een kind het kan bevatten: als wij zalig willen worden in het koninkrijk der hemelen, moeten wij de wetten ervan eerlijk, in hun geheel en van ganser harte naleven. Halfslachtige naleving is strijdig met de Heer. Hij zegt tot de lauwen dat Hij hen uit Zijn mond zal spuwen!
Waarom dacht u dat Hij ons geboden heeft Hem met geheel ons hart, onze

macht, ons verstand en onze sterkte te dienen?

Weten wij dan niet meer dat Hij heeft gezegd dat wij verdoemd worden, als wij Zijn geboden met een twijfelend hart ontvangen en ze traag nakomen? (L. en V. 58:29.)

Als wij daadwerkelijk christenen willen zijn, moeten wij deze uitspraken onthouden en in ons hart bewaren:

„Zo gij dan uw gave zult op het altaar offeren, en aldaar gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft;

„Laat daar uw gave voor het altaar, en gaat heen, verzoent u met uw broeder, en komt dan en offert uw gave." (Mt. 5:23-24.)

„Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzo." (Mt. 7:12.)

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelven." (Mt. 22:39.)

En herinnert u zich nog dit ene gebod, dat de Heiland ons gaf: „. . . gij (zult) niet zijn gelijk de geveinsden"? (Mt. 6:5.) Verder legde Hij uit dat „niemand . . . twee heren (kan) dienen; . . . gij kunt niet God dienen en den Mammon." (Mt. 6:24.)

Bovendien hebben wij deze uitermate belangrijke tekst in de Schriften: „Wie bedrog pleegt, zal binnen mijn huis niet blijven; die leugenen spreekt, zal voor mijn ogen niet bevestigd worden." (Ps. 101:7.)

Toen de Almachtige van de berg Sinaï sprak en gebood dat wij niet mogen stelen, zei Hij in één adem: „Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste," en tevens verklaarde Hij dat wij niets mogen begeren dat van onze naaste is. (Zie Ex. 20:16-17.)

In moderne openbaringen sprak Hij krachtig: „Gij zult niet liegen; hij, die liegt, en zich niet wil bekeren, zal worden uitgeworpen." (L. en V. 42:21.)

En tot een belangrijk onderdeel van de christelijke leer maakte Hij dit voorschrift: „Gij zult geen kwaad van uw naaste spreken, noch hem enig leed berokkenen." (L. en V. 42:27.)

En Hij spoorde ons aan de hogere weg te volgen, toen Hij het mensdom leerde gierigheid en hebzucht te vermijden, door het lijnrecht tegenovergestelde van de in de geboden genoemde zonden bekend te maken. In plaats van *nemen* van onze medemensen, moeten wij leren *geven* — metterdaad barmhartige Samaritanen leren zijn; leren delen met onze naasten die het minder goed hebben dan wij, en werkelijk liefde betonen jegens onze medemensen. Daarom zei Hij: „. . . gij zult de armen gedenken, en hun, hetgeen gij van uw bezittingen hebt te geven, toewijden . . . En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen . . ." (L. en V. 42:30-31.)

De Heiland wist welke de grote last van de zonde is. Hij droeg die last in de Hof van Gethsémané en aan het kruis voor ieder van ons. Hij weet dat het zondige leven het dure en ellendige leven is, en dat goddeloosheid nimmer geluk bracht. Hij nodigt ons uit een lichtere last te dragen, een vreugdevolle, verlichte en grote voldoening schenkende last, en Hij zegt: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

„Neemt mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.

„Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht." (Mt. 11:28-30.)

De Heer maakt duidelijk dat alle mensen bekering nodig hebben, en dat Hij ons zal ontvangen, indien wij ons waarachtig bekeren en Zijn juk van liefde en vergeving en gehoorzaamheid op ons nemen.

Bij monde van Zijn dienstknecht van weleer, Johannes, sprak Hij:

„. . . indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

„Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij ons zelven, en de waarheid is in ons niet."

En daartegenover stelde Hij:

„Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid." (I Joh. 1:7-9.)

„Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht, en geen ergernis is in hem.

„Maar die zijn broeder haat, is in de duisternis, en weet niet, waar hij henengaat; want de duisternis heeft zijn ogen verblind." (I Joh. 2:10-11.)

En dan hebben wij nog de woorden van Jakobus, die zegt dat geloof zonder werken dood is. Wij moeten ons geloof met onze werken combineren en onze werken met ons geloof, om werkelijk christen te kunnen zijn, en onze werken moeten werken der waarheid zijn. (Zie Jak. 2:17-18.)

De Geest van God is de Geest der waarheid. De Heiland is de verpersoonlijking van de waarheid. Hij beschreef Zichzelf zo: „Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij." (Joh. 14:6.)

Anders dan door middel van de waarheid bestaat er geen zaligheid in het Koninkrijk van God, en de waarheid is Christus. Dit is mijn getuigenis tot u, in de naam van de Heer Jezus Christus, Amen.

Het leggen van een fondament voor het millennium

LEGRAND RICHARDS

Ik ben mijn Vader in de hemel dankbaar voor het voorrecht dat ik heb om wederom een algemene conferentie van de Kerk bij te mogen wonen met u, getrouwe heiligen der laatste dagen, die hier vanmiddag aanwezig bent.

De Heiland heeft gezegd: „De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat." (Mt. 4:4) Ik ben ervan overtuigd dat diegenen onder ons die het voorrecht hadden de laatste drie vergaderingen van de conferentie bij te wonen, beseft hebben dat wij waarlijk gevoed zijn door het brood des eeuwigen levens. Wij hebben een prachtige raad en inspiratie ontvangen die ons werd gegeven door de dienstknechten des Heren.

Brood houdt het lichaam in leven, maar er is meer nodig dan dat om de geest levend te houden. De muziek was heerlijk, en ik wil de zangers van Ricks College gaarne een compliment er over maken. Een paar weken geleden was ik bij hun wijdingsdienst en wij kunnen niet anders dan de Heer danken voor alle instituten van Zijn Kerk en voor alles wat deze instituten en onderwijsinstellingen voor onze jonge mensen doen.

Vandaag wil ik een paar woorden zeggen over het fondament dat wij voor ons geloof hebben, waar wij voor leven, en wat ons streven en onze ambities werkelijk zijn. Ik denk aan de dagen toen deze mooie tempel in dit blok werd opgericht, nu ruim honderd jaar geleden. Terwijl men bezig was het fondament te leggen, dat volgens zeggen bijna vijf meter breed is, kwam president Brigham Young langs en zag dat de arbeiders kleine stukjes graniet stortten. Hij liet ze er weer uit halen en deze grote blokken graniet ervoor in de plaats zetten, en verklaarde: „Wij bouwen deze tempel met de bedoeling dat zij zal blijven staan gedurende het Millennium." Is dat geen heerlijk idee? Een ieder van ons behoorde het verlangen te hebben zijn leven zo op te bouwen en onze gezinnen te helpen hun leven zo op te bouwen, dat wij staande zullen blijven gedurende het Millennium.

Vanmorgen hebben wij in de dienst kunnen luisteren naar broeder Romney. Hij beschreef de beloften van de profeten en van de Heiland Zelf met betrekking tot Zijn komst. Wie onder ons zou niet zodanig willen wandelen dat hij met zijn geliefden gerekend zou kunnen worden tot degenen die, als de bazuin van God zal klinken en de doden zullen opstaan, in Zijn tegenwoordigheid kunnen verblijven?

Ik denk aan de woorden van de apostel Johannes die verbannen werd naar het eiland Patmos en aan wie door een engel alles werd getoond, vanaf de krijg in de hemel — toen Satan werd uitgeworden — tot aan het slottafereel. Hij zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken — niet alleen naar hun geloof, niet alleen naar wat zij met hun mond spraken, maar uit hun werken. En de dood en de hel gaven de doden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hun werken. (Zie Op. 20:12-14.)

„... en zij leefden en heersten als koningen met Christus, de duizend jaren." (Op. 20:4-6.)

Is er iemand wiens getuigenis ooit is aangeraakt door de goddelijke Geest, die er mee tevreden zou zijn om duizend jaar te blijven als de bazuin Gods schalt en hij zich had kunnen voorbereiden? En als er nu een fondament van bijna vijf meter breed voor nodig is om de tempel overeind te houden gedurende het Millennium, dan is er heel veel gehoorzaamheid van onze kant voor nodig om ons op die heerlijke gebeurtenis voor te bereiden.

De Heiland heeft gezegd: „... de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelven vinden." (Mt. 7:14.) Wij moeten er dus zeker van zijn dat wij ons op de rechte en nauwe weg bevinden die naar het leven leidt. Bij een andere gelegenheid zeij Hij:

„Een iegelijk dan, die deze Mijn woorden hoort en dezelve doet, dien zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft:

„En er is slagregen nedergevallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid en zijn tegen hetzelve huis aangevallen, en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond.

„En een iegelijk, die deze Mijn woorden hoort en dezelve niet doet, die zal bij een dwazen man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft;

„En de slagregen is nedergevallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaad, en zijn tegen hetzelve huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot." (Mt. 7:24-27.)

Het soort fondament waar wij ons leven op bouwen is even belangrijk voor ons eeuwig geluk als het soort fondament waar zij een heilige tempel op bouwen, zodat hij zou blijven staan gedurende het Millennium.

Enkele jaren geleden, tijdens de periode dat ik president was van de zending in de Zuidelijke Staten, gaf ik op een avond een toespraak in Quitman, Georgia, over de eeuwige duur van het huwelijksverbond en de gezinseenheid. Ik las voor uit het boek van broeder Rulon S. Howell *Do Men Believe What Their Church Prescribes?* (Deseret Book Co., 1932.) Daar staat een opsomming in van de belangrijkste kerken en hun verklaringen, inclusief die over de eeuwige duur van het huwelijksverbond, en er was er niet één die hierin geloofde.

Ik kan niet begrijpen hoe zij de Bijbel kunnen lezen en er niet in kunnen geloven, en hoe over de gehele wereld de kerken huwelijken kunnen

voltrekken tot de dood u scheidt. Wat een verkeerde opvatting! Waarom gaan ze niet terug tot de tijd dat God de schepping van deze wereld had beëindigd, en al wat Hij gemaakt had zag en bemerkte dat het goed was, en Adam erop plaatste, en sprak: „Het is niet goed, dat de mens alleen zij . . ." (Gen. 2:18.) Hij maakte een hulpe voor hem en zei: „ . . . en zij zullen tot éé vlees zijn." (Gen. 2:24.) Wat God nu samenvoegt en tot één vlees maakt, kunt u niet scheiden zonder dat u twee helften krijgt in plaats van twee gehelen. Jezus herhaalde deze verklaring toen Hij zei:

„Daarom zal een mens vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn:

„ . . . Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheide de mens niet." (Mt. 19:5-6.)

Aan het eind van de vergadering stond ik bij de deur en gaf de mensen die weggingen een hand. Een man kwam naar mij toe, hij stelde zich voor als dominee van de Baptisten. Ik zei: „Heb ik u vanavond verkeerd geciteerd?" „Nee, mijnheer Richards," zei hij, „het is zoals u het vertelde. Wij geloven niet allemaal alle dingen die onze kerk ons leert." En ik zei: „En u gelooft ze ook niet? Waarom gaat u niet terug en leert u aan uw mensen de waarheid? Van u zullen ze het aanvaarden, ze zijn nog niet bereid om het van de mormoonse zendelingen aan te nemen." Hij zei: „Ik spreek nog wel eens met u," en dat is alles wat ik op die avond uit hem kon krijgen.

De volgende keer dat ik weer naar die wijk ging voor een conferentie, ongeveer vier maanden later, werd mijn komst in de kranten bekend gemaakt omdat ik de zendingspresident was. Ik wandelde naar die kleine kerk en daar stond de Baptisten dominee op mij te wachten. Wij schudden elkaar de hand en ik zei: „Graag zou ik van u vernemen wat u van mijn vorige toespraak dacht." Hij zei: „Mijnheer Richards, ik heb er al die tijd over nagedacht. Ik geloof ieder woord dat u gezegd heeft." Toen zei hij: „Maar ik zou graag de rest ervan willen horen." Hoe zou een man die oprecht van zijn vrouw en zijn kinderen houdt, niet in dat beginsel willen geloven?

Er zijn mensen zoals hij die ook geloven dat het huwelijk eeuwig behoort te zijn, maar in de gehele wereld is er buiten onze Kerk geen kerk voor zover ik weet, die gelooft in het eeuwig durende huwelijksverbond.

Bedenk eens wat een groot verschil het in ons leven uitmaakt wanneer wij weten dat wij voor altijd en eeuwig verder zullen leven! Ik zou net zo lief geloven dat de dood zowel lichaam als geest volledig vernietigt, als dat ik zou geloven dat wanneer de dood zijn intrede doet, hij mij van mijn vrouw en kinderen zou scheiden en dat wij elkaar niet meer zouden kennen. Ik zeg u dat er dan niet veel zou zijn om naar uit te zien. Hoe zoudt u voor eeuwig verder willen leven, zonder bestendiging van de liefdesbanden die u hier binden?

Wij zien gevallen van kidnapping, of kinderroof. Ik herinner me nog van jaren geleden, ik geloof dat het in 1932 was, dat het zoontje van kolonel Lindbergh[1] werd gekidnapt. Er was een briefje achtergelaten waarin gevraagd werd om $ 50.000. Hij zou graag betaald hebben wat zij vroegen, als hij zijn jongen maar weer terug had kunnen krijgen. En hier komen wij weer bij onze kennis van het eeuwige leven. Broeder Marion G. Romney haalde vanmorgen de openbaring van de Heer aan waarin Hij zegt dat in de opstanding de kinderen zullen opstaan en zonder zonde zullen opgroeien tot zaligheid. (Zie L. & V. 45:58.)

Er bevinden zich onder ons mensen die hun kleintjes ten grave hebben gedragen, en ook wij hebben dit moeten doen. Ons werd in Holland een dochtertje geboren toen ik daar zendingspresident was, en wij mochten haar drie en een half jaar bij ons hebben. Mijn vrouw heeft meerdere malen gezegd dat zij wist dat de engelen die geest bij ons gebracht hadden, want zij had hun aanwezigheid gevoeld. Toch moesten we haar ten grave dragen. Als wij het gevoel hadden gehad dat dat het einde geweest zou zijn, zouden we alles in de wereld hebben willen geven om haar weer terug te hebben. Nu komen wij weer bij die grote kennis die wij hebben door de herstelling van het Evangelie. Wij weten dat zij van ons zal zijn in de eeuwige wereld, en dat wij de vreugde zullen hebben haar zonder zonde te zien opgroeien tot zaligheid. Soms denk ik dat enkele uitverkoren geesten de ervaring in de sterfelijkheid waarschijnlijk niet zo nodig hebben als andere kinderen, en dat dat de reden is waarom de Heer het juist achtte om haar tot Zich te nemen.

Wij hadden vier dochters voor wij een zoon kregen. We werden naar Californië gezonden om over een ring te presideren en onze jongen ging met een lid van de hoge raad en zijn zoon mee en kwam om bij een ongelijk. Dit is het grootste verdriet dat ons ooit overkomen is, maar nu naderen wij, bij wijze van spreken, het eind van de ladder en zien vooruit, wetend dat deze banden van liefde door God onze eeuwige Vader bedoeld zijn om tot in alle eeuwigheid te duren. De prikkel van de dood wordt weggenomen wanneer wij weten dat wij degenen zullen ontmoeten die ons zo dierbaar en heilig zijn. Gode zij dank voor onze kennis! Ik zou graag zien dat ons fondament hier zo gelegd werd dat wij waardig zullen zijn bij onze geliefden te staan en bij de geheiligde en verloste kinderen van onze Vader.

Broeders en zusters, wij zijn een gezegend volk, want wij hebben het voorrecht op deze aarde te wonen in een tijd dat het Evangelie is hersteld en wij weten dat het waar is. Wij zijn gezegend omdat wij een fondament hebben waar wij ons geloof op kunnen bouwen, hetgeen elke dag dat wij samen zijn met onze beminden, tot een blijde dag maakt. Geen wonder dat president McKay zo dikwijls zei dat geen enkel succes opweegt tegen het falen in eigen gezin. En hoe dichter mannen en vrouwen bij God leven door Zijn geboden te onderhouden, des te groter is de liefde in het gezin, en des te groter is de waardering voor de kennis die wij hebben dat die liefde kan voortdu-

ren tot in alle eeuwigheden die voor ons liggen.
In de tijd dat ik president was van de Zuidelijke Staten leende een lerares een boek aan een van onze mormoonse kinderen. Toen dat boek terugging lag er een kaartje in met de Artikelen des Geloofs, en die lerares las het. Zij ging naar haar dominee en vroeg: „Waarom heeft onze kerk niet iets dergelijks?" De dominee kon haar geen bevredigend antwoord geven en daarom schreef ze een brief aan het inlichtingenbureau in Salt Lake City. Daar stuurden ze haar brochures, ze stuurden ons haar naam, de zendelingen bezochten haar en zij sloot zich bij de Kerk aan.
Dan denk ik, als ik die Artikelen des Geloofs lees die door de profeet Joseph Smith werden geschreven (en er zijn nog veel meer belangrijke leerstellingen die hij niet opschreef), hoe kan iemand deze artikelen lezen en dan niet geloven dat wij de waarheid hebben? Geen andere kerk in de wereld heeft een dergelijk fondament om op te bouwen. Tot slot zou ik er een paar willen voorlezen:
„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, in Jezus Christus, Zijn Zoon, en in de Heilige Geest." Twee afzonderlijke Personen, leerde de profeet Joseph Smith ons, met lichamen van vlees en beenderen, en de Heilige Geest als een Persoon van geest.
„Wij geloven, dat de mens voor zijn eigen zonden zal worden gestraft, en niet voor Adams overtreding." Er zijn niet veel kerken die dit geloven.
„Wij geloven, dat door het verzoeningswerk van Christus alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie."
„Wij geloven, dat de eerste beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: 1e. Geloof in de Here Jezus Christus; 2e. Bekering; 3e. Doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; 4e. Handopplegging voor de gave des Heiligen Geestes."
Ik geloof niet dat een andere kerk in de wereld op dit fondament bouwt, en toch, wanneer wij ons wenden tot het zesde hoofdstuk van Hebreën, zegt Paulus: „Daarom, nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren; niet wederom leggende het fondament van de bekering van dode werken, en van het geloof in God.
„Van de leer der dopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der doden, en van het eeuwig oordeel." (Heb. 6:1-2.)
Dat is precies hetzelfde als in onze Artikelen des Geloofs staat.
„Wij geloven, dat een man van God moet worden geroepen door openbaring, en aangesteld door handoplegging door hen, die het gezag bezitten, ten einde het evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen." Geen andere kerk gelooft dat, zij denken dat zij autoriteit bezitten door hun Bijbel te lezen.
„Wij geloven in dezelfde organisatie, die in de oorspronkelijke kerk bestond, namelijk: apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten, enz." Paulus vertelt ons dat Zijn Kerk werd gebouwd op het fondament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; en geen andere kerk heeft dit fondament.
„Wij geloven in de gave van talen, profetie, openbaring, visioenen, gezondmaking, uitlegging van talen, enz.
„Wij geloven dat de Bijbel het Woord van God is, voor zoverre deze nauwkeurig is vertaald; wij geloven ook, dat het Boek van Mormon het Woord van God is." En niemand kan de Bijbel geloven zonder te weten dat er nog een ander boek met Schrifturen is waarvan God beloofde dat het voorschijn zou komen en dat het bij de Bijbel gevoegd zou worden en dat beide boeken tot één zouden worden in Zijn handen.
„Wij geloven al hetgeen God heeft geopenbaard, alles, wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voorname dingen aangaande het koninkrijk van God zal openbaren." Met andere woorden, wij geloven in voortdurende openbaringen en dat de ware Kerk van Christus heden door openbaring wordt geleid.
En dan: „Wij geloven in de letterlijke vergadering van Israël en de herstelling der tien stammen, dat Zion op het westelijk vasteland zal worden gebouwd, dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeren, en dat de aarde zal worden vernieuwd en haar paradijselijke heerlijkheid zal ontvangen."
Wij weten deze dingen, en Jesaja vertelt ons, dat als die dag zal komen er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zal zijn, waarin het lam en de leeuw samen zullen nederliggen, en wij zullen huizen bouwen en ze bewonen, en wij zullen wijngaarden planten en de vruchten ervan eten. Wij zullen niet bouwen opdat een ander het zal bewonen, maar iedere man zal genieten van het werk van zijn eigen handen, en zij zijn de gezegenden des Heren en hun nakomelingen eveneens. (Zie Jes. 65:17-23.)
Geen wonder dat wij het verlangen behoren te hebben een fondament te leggen dat vergeleken kan worden met het fondament waarop de heilige tempel staat, zodat wij er zeker van kunnen zijn dat wij met onze geliefden kunnen staan gedurende het Millennium. Moge God een ieder van ons en onze gezinnen helpen, om dit te doen, bid ik, en ik laat u mijn zegen in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

1 Lindbergh, Charles Augustus, Amerikaans vliegenier, geboren in 1902

" Het licht schijnt "

Marion G. Romney

Geliefde broeders en zusters, leden van de Kerk en niet-leden, om tijdens mijn toespraak gesticht te worden, zullen u en ik geleid moeten worden door de Geest des Heren, omdat ik voornemens ben u voor te lezen wat Hij zei, toen Hij tot Zijn discipelen sprak over onze tijd, over de hachelijke positie waarin wij ons bevinden en de onmiddellijke toekomst die ons wacht.

„En het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft hetzelve niet begrepen." (Joh. 1:5.) Dit schreef de discipel die Jezus liefhad.

Ik moest onlangs aan deze tekst denken toen ik een uitspraak las die wordt toegeschreven aan Dr. Charles H. Malik, de voormalige voorzitter van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Daarin zei hij: „Wat wij tegenwoordig nodig hebben is de uitdaging van een waarlijk universèle boodschap, een visioen van iets groots en geweldigs, een oproep tot een heldhaftige zending . . . De huidige toestand" (aldus Malik) „heeft het aanzien van een laatste en algeheel oordeel: alles wordt gewogen — iemands leven, zijn waarden, zijn cultuur, de levensvatbaarheid van de totale beschaving waartoe iemand behoort.

„Het lijkt daarom zeer veel op de jongste dag. En zij die geloven zullen u zeggen dat God bestaat en dat Hij zeer zeker waakt over de Zijnen, al zal Hij hen toch nog duidelijk merkbaar louteren." (Geciteerd in *Public Speaker's Treasure Chest*, Harper and Row, 1964, blz. 42.)

Als men deze analyse van de droeve toestand waarin onze samenleving verkeert overdenkt, komt men tot de conclusie dat de hachelijke positie waarin we tegenwoordig verkeren niet is ontstaan door een gebrek aan goede leiding, maar eerder door het ontbreken van een luisterend oor.

In mijn toespraak voor u vanmorgen beoog ik het feit te benadrukken dat er nu, en al honderdveertig jaar lang, een veilig en zeker leidend licht is; een licht dat bestemd is om alle naties, geslachten, tongen en volkeren die het volgen vreugde, vrede en geluk te brengen.

Ik getuig tot u dat onze geliefde Heiland, Jezus Christus, toen Hij nog in dit sterfelijke bestaan was de omstandigheden waarin wij ons vandaag bevinden voorzag en voorzegde. In die tijd openbaarde Hij tevens de nu dreigende gevolgen van onze huidige manier van doen en Hij schreef het middel voor waardoor die dreiging afgewend kan worden.

Wat Hij toen zei was en is, volgens Zijn mening, zo belangrijk voor ons, dat Hij gezorgd heeft dat het in drie afzonderlijke Schrifturen te boek werd gesteld; de Bijbel (zie Mt. 24), de Parel van Grote Waarde (J. S. 1) en de Leer en Verbonden.

De omstandigheden waaronder Hij sprak zijn zeer indrukwekkend. Toen Hij voor het laatst van Jeruzalem naar Bethanië ging, stond Hij met Zijn apostelen op de Olijfberg. Bezorgd over Zijn voorspelling dat van de tempel, geen enkele steen op de andere zou blijven, vroegen zij Hem om een verklaring. „Zeg ons," zeiden zij, „wanneer zullen deze dingen zijn, en welk zal het teken zijn van Uw toekomst, en van de voleinding der wereld?" (Mt. 24:3.)

Ik citeer nu niet wat Hij zei over de toen dreigende verwoesting van Jeruzalem. Ik nodig u echter wel uit, omdat het voor ons huidige en toekomstige welzijn zo belangrijk is, ernstig met mij te overdenken wat Hij zei over de tekenen van Zijn wederkomst „en van de voleinding der wereld." Aangaande deze gebeurtenissen zei Hij om te beginnen: „. . . wanneer de tijden der niet-Joden zijn gekomen, zal er onder hen, die in duisternis verkeren, een licht te voorschijn komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn." (L. en V. 45:28.)

Dat deze voorspelling op onze tijd sloeg wordt bevestigd door het feit dat het „licht" waarover wordt gesproken, plotseling in het voorjaar van het jaar 1820 te voorschijn kwam, toen de Vader en de Zoon aan de jonge profeet Joseph Smith verschenen. In de jaren die daar onmiddellijk op volgden, werd „de volheid van (het) evangelie (van Christus)" op de aarde hersteld door de profeet Joseph Smith.

Deze grootse gebeurtenissen hebben inderdaad „de tijden der niet-Joden" ingeluid, — dat wil zeggen, het tijdperk waarin, in deze laatste bedeling, het Evangelie voornamelijk gepredikt moet worden aan de niet-Joodse volkeren op aarde. U zult zich herinneren dat het in het midden des tijds eerst tot de Joden kwam, en daarna tot de niet-Joden.

Maar we gaan terug naar wat de Heiland zei: „. . . wanneer de tijden der niet-Joden zijn gekomen, zal er onder hen, die in duisternis verkeren, een licht te voorschijn komen, en het zal de volheid van Mijn evangelie zijn;

„Maar zij ontvangen het niet, want zij begrijpen het licht niet en wenden hun hart van Mij af wegens de voorschriften van mensen." (L. en V. 45:28-29.)

De vervulling van deze voorspelling is vandaag de dag pijnlijk waarneembaar. De grote meerderheid van degenen tot wie het Evangelie wordt gebracht, verwerpt het. Vanwege dit verwerpen en niet vanwege het ontbreken van een leidend licht is deze generatie — en tenzij ze haar koers drastisch wijzigt zal het zo blijven gaan — niet in staat de door Jezus voorziene en voorzegde rampen af te wenden. Want Hij zei dat zij in die generatie — de generatie waarin het Evangelie wordt verkondigd — „het licht (het Evangelie van Jezus Christus) niet begrijpen" en hun hart van Hem afwenden.

„. . . van dat geslacht zullen er mensen zijn, die niet zullen sterven, voordat zij een overweldigende plaag zullen zien; want een verwoestende ziekte zal in het ganse land heersen.

„Maar Mijn discipelen zullen in heilige plaatsen staan (hier moest ik aan denken toen president Lee zoëven sprak) en niet worden bewogen; doch onder

de goddelozen zullen er mensen hun stem verheffen en God vloeken en sterven.

„En er zullen eveneens aardbevingen op verschillende plaatsen zijn, en vele verwoestingen; toch zullen de mensen hun hart tegen Mij verstokken, en zij zullen het zwaard tegen elkander opnemen en elkander doden.

„Welnu, (sprak de Heiland, toen Hij Zijn profetie voor de profeet Joseph Smith had herhaald) toen Ik, de Here, deze woorden tot Mijn discipelen had gesproken, waren zij bedroefd.

„En Ik zeide tot hen: Weest niet bedroefd, want wanneer al deze dingen zullen geschieden, moogt gij weten, dat de beloften, die aan u zijn gedaan, zullen worden vervuld." (L. en V. 45: 31-35.)

Wederom sprekend over het te voorschijn komen van het licht, vervolgde Jezus Zijn profetie tot Zijn discipelen met deze woorden:

„En wanneer het licht zal doorbreken, zal het met hen zijn zoals in de gelijkenis, die Ik u zal geven:

„Gij ziet en aanschouwt de vijgeboom, en gij ziet ze met uw ogen, en wanneer ze beginnen uit te lopen, en hun bladeren nog teder zijn, zegt gij, dat de zomer nabij is;

„Evenzo zal het zijn te dien dage, wanneer zij al deze dingen zullen zien; dan zullen zij weten, dat de ure nabij is.

„En het zal geschieden, dat hij, die Mij vreest, zal uitzien naar de komst van de grote dag des Heren, ja, naar de tekenen der komst van de Zoon des Mensen.

„En zij zullen tekenen en wonderen zien, want deze zullen boven in de hemelen worden getoond en beneden op de aarde.

„En zij zullen bloed en vuur en rookdampen aanschouwen." (L. en V. 45: 36-41.)

Een aantal van deze tekenen nemen wij reeds waar en andere tekenen zullen wij later aanschouwen. Want Jezus vervolgde:

„. . . alvorens de dag des Heren zal komen, zal de zon worden verduisterd en de maan in bloed veranderd, en de sterren zullen van de hemel vallen.

„En het overblijfsel zal in deze plaats worden vergaderd. (Hij stond toen op de Olijfberg.)

„En dan zullen zij naar Mij uitzien, en ziet, Ik zal komen; en zij zullen Mij, bekleed met macht en grote heerlijkheid in de wolken des hemels zien, met alle heilige engelen; en hij, die niet naar Mij uitziet, zal worden afgesneden." (L. en V. 45:42-44.)

De rechtvaardigen zullen echter niet afgesneden worden. Luistert u naar de beloften die de Heer deed aan degenen die het Evangelie ontvangen en naleven.

„Doch alvorens de arm des Heren zal nederkomen, zal een engel zijn bazuin doen schallen, en de heiligen, die hebben geslapen, zullen te voorschijn komen om Mij in de wolk te ontmoeten.

„Indien gij daarom" (sprak Hij tot Zijn discipelen) „in vrede hebt geslapen, zijt gij gezegend; want zoals gij Mij nu ziet, en weet dat Ik ben, evenzo zult gij tot Mij komen, en uw ziel zal leven, en uw verlossing zal worden voltooid, en de heiligen zullen van de vier hoeken der aarde te voorschijn komen." (L. en V. 45:45-46.)

Wij worden er door deze woorden van verzekerd dat wij, of we nu gestorven zullen zijn voor Zijn wederkomst of nog in het sterfelijk bestaan verblijven, bij Hem zullen zijn en ons in Zijn komst zullen verheugen, indien wij waarachtig en getrouw zijn geweest.

En dan, nadat degenen die zijn opgestaan tot Hem zijn gekomen, en nadat de rechtvaardigen, die ten tijde van Zijn komst leven, uit de vier hoeken der aarde gekomen zullen zijn, „. . . zal de arm des Heren op de natiën nederkomen.

„En dan zal de Here Zijn voet op de berg zetten, en deze zal in tweeën splijten, en de aarde zal beven en waggelen, en de hemelen zullen eveneens schudden.

„En de Here zal Zijn stem doen horen, en alle einden der aarde zullen deze horen; en de natiën der aarde zullen treuren, en zij, die hebben gelachen, zullen hun dwaasheid inzien.

„En rampspoed zal de spotter overstelpen, en de versmader zal worden verteerd; en zij, die naar ongerechtigheid hebben gestreefd, zullen worden nedergehouwen en in het vuur geworpen." (L. en V. 45:47-50.)

„En Satan zal worden gebonden, zodat hij geen plaats in het hart der mensenkinderen zal hebben.

„En te dien dage, wanneer Ik in Mijn heerlijkheid zal komen, zal de gelijkenis worden vervuld, die Ik van de tien maagden heb gegeven.

„Want zij, die verstandig zijn, en de waarheid hebben ontvangen, en de Heilige Geest tot gids hebben genomen en niet zijn misleid — voorwaar zeg Ik u: Zij zullen niet worden nedergehouwen en in het vuur geworpen, maar de dag doorstaan." (L. en V. 45: 55-57.)

„Zij, die verstandig zijn, en de waarheid hebben ontvangen," zijn degenen die het Evangelie aanvaarden wanneer zij het horen. Zij die „de Heilige Geest tot gids hebben genomen en niet zijn misleid" zijn degenen die niet alleen begenadigd zijn met de gave des Heiligen Geestes, maar die daarna zo hebben geleefd dat zij in die mate door Hem werden geleid, dat zij niet misleid zijn. Dat zijn de mensen die, hetzij opgestaan bij Zijn komst, hetzij nog in het sterfelijk bestaan levend, „de (grote) dag zullen doorstaan" van de wederkomst van Christus.

„En de aarde zal hun tot een erfenis worden gegeven; en zij zullen zich vermenigvuldigen en sterk worden, en hun kinderen zullen zonder zonde opgroeien tot zaligheid.

„Want de Here zal in hun midden zijn, en Zijn heerlijkheid zal op hen zijn, en Hij zal hun Koning en Wetgever zijn." (L. en V. 45:58-59.)

Deze imposante profetische uitspraak van Jezus onthult de oorzaak van onze hachelijke situatie, die Dr. Malik zoveel zorgen baarde over de toekomst van onze beschaving. Het bevestigt het feit dat het herstelde Evangelie van Jezus Christus het zekere Licht is dat schijnt in de duisternis van onze wereld vol moeilijkheden. Het Evangelie, dat is hersteld door de profeet Joseph, is het „visioen van iets groots en geweldigs" waar de goede Dr. Malik vol verlangen naar uitziet. Het omvat „de oproep tot een heldhaftige zending.". Het is de „uitdaging van een waarlijk universele boodschap." Dit is precies wat er volgens Malik vandaag de dag nodig is. Het bevestigt zijn conclusie dat de „huidige toestand van de wereld het aanzien vertoont van een laatste en algeheel oordeel: (dat) alles wordt afgewogen — iemands leven, zijn waarden, zijn cultuur, de levensvat-

baarheid van de totale beschaving waartoe iemand behoort." Het bevestigt niet alleen het feit dat onze tijd „zeer veel op de jongste dag lijkt", maar het verzekert ons ook dat dit waarlijk de laatste dagen zijn, en dat God waarlijk „daar" is om „over de Zijnen" te waken.
Van de waarheid van dit schriftgedeelte dat wij hebben overdacht, spreek ik mijn persoonlijk getuigenis uit. Ik weet dat Hij die deze woorden heeft gesproken, de Zoon van God was en is, de Schepper en Verlosser van de aarde en van hen die daarin wonen, dat Hij weet en sinds den beginne alle dingen wist, dat Hij eeuwige waarheid sprak.
Ik getuig dat de volheid van het eeuwig Evangelie op de aarde is. Het voorzegde Licht is doorgebroken. Een groot aantal van de andere voorzegde tekenen van de komst van Christus is reeds gegeven. Andere tekenen zijn nu zichtbaar. De rest is ophanden.
Ik getuig dat God niet dood is. Hij staat aan het roer. Zijn macht, Zijn priesterschap, is op de aarde, Zijn werk loopt volgens plan; Zijn „eeuwige plannen zullen blijven voortgaan, tot al Zijn beloften zullen zijn vervuld." (Morm. 8:22.)

Hiervan spreek ik mijn plechtig getuigenis uit als bijzondere getuige van Christus, in de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen.

O

Beslissingen

Eldred G. Smith

Laten we in gedachten eens terugkeren naar de tijd voordat deze aarde werd geschapen — naar de tijd van de grote raadsvergadering in de hemel, toen u en ik en wij allen door onze Vader in de hemel werden ingelicht over het doel van dit aardse leven, en de kansen die het zou bieden.
„En er stond één in hun midden, die gelijk God was, en hij zeide tot hen, die bij hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop deze zullen kunnen wonen;
„En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden;
„En aan hen, die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij, die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen, die hun eerste staat behouden; en aan hen, die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.
„En de Here zeide: Wie zal Ik zenden? En één, de Zoon des Mensen gelijk, antwoordde: Hier ben Ik, zend Mij. En een ander antwoordde, en zeide: Hier ben ik, zend mij. En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden.
„En de tweede was vertoornd, en behield zijn eerste staat niet; en te dien dage volgden velen hem na." (Abr. 3: 24-28.)
Lucifer, ook één van onze oudste broeders, een zoon van de morgen, moet een heel aantrekkelijk voorstel hebben gedaan. Ik kan mij voorstellen, hoe hij zei: „Volgt mij en ik zal u een nieuw plan geven — het oude is achterhaald; u hoeft geen risico te lopen." Hij was een goed psycholoog. Hij deed een beroep op ons verlangen naar zekerheid. Hij heeft zijn plan zo aantrekkelijk gemaakt dat van de geesten des hemels een derde is gevolgd.
Die hebben hun rechten en aanspraken op de vrije wil opgegeven. Ze wisten nog niet wat alle gevolgen van die keuze zouden zijn. Hun recht om te kiezen zijn ze kwijt geraakt — het recht om zelf beslissingen te nemen.
Er volgde een oorlog in de hemel en Lucifer en zijn volgelingen werden uitgeworpen. Zij werden hier op de aarde neergeworpen om ons te beproeven en dat doen ze goed.
De vrije wil houdt in dat er van een keuze sprake is. Er moet een tegenkracht in het spel zijn. Zonder dat er een tegenkracht wordt overwonnen is er geen groei, geen beweging, geen volmaaktheid, geen vooruitgang.
Door Lucifer en zijn trawanten werd in die tegenkracht voorzien die het ons in dit leven mogelijk maakt van de vrije wil gebruik te maken.
Daarom is nu het recht om te kiezen ons deel, en dat is ons hoogste goed op aarde. Dat wil en kan en zal de Here ons niet afnemen. Voortdurend is Hij bezig ons raad te geven en te onderwijzen hoe we er gebruik van kunnen maken te onze nutte en tot onze verdere groei, zodat wij zelfs het eeuwige leven kunnen bereiken.
Ik meen dat God zeer onrechtvaardig zou handelen als Hij Lucifer hier met al diens macht heen zond om ons te beproeven, zonder ons de kracht te geven om hem te wederstaan of te overwinnen.
Bedenk dat Lucifer hier niet uit eigen keuze naar toe kwam. Hij heeft die oorlog in de hemel verloren en werd hier geplaatst om iets te doen, en dat doet hij goed.
God is rechtvaardig. Lucifer kan daardoor op deze aarde alleen maar doen wat hem is toegestaan. Herinnert u zich het verhaal van Job?

Bij iedere beproeving waaraan Job werd onderworpen had Lucifer toestemming gevraagd om Job te beproeven. Hij kreeg toestemming om precies zó ver te gaan, één stap tegelijk. Job is zijn bezit bij de ene beproeving kwijt geraakt, zijn gezondheid bij een volgende, zijn vrienden bij weer een volgende. Daarna heeft de Heer Satan volledige macht over Job geschonken, behalve dat hij diens ziel niet verderven kon.

Stap voor stap kreeg Job kracht om alles te weerstaan. En toen heeft Job dat onsterfelijke getuigenis uitgesproken waarnaar vandaag verwezen is.
„Want ik weet: mijn Verlosser leeft,

en Hij zal de laatste over het stof opstaan;
„En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen;
„Denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot." (Job 19:25-27.)
Om tot grote volmaaktheid te geraken moeten ook wij dat stadium bereiken dat, indien de Heer dat zou willen, Hij de Satan op ons los zou kunnen laten met diens volle macht, uitgezonderd dan de macht om onze ziel te verderven. Wederstaan we dat, dan hebben we een stadium van volmaaktheid en zelfs van verhoging bereikt.
Net als Job zal de Heer bij ons de Satan geen toestemming geven om ons zwaarder te beproeven dan wij met Gods hulp in staat zijn te weerstaan.
Daardoor is het, dat wij over het geheim beschikken om de juiste beslissingen te nemen. De Heer heeft aan Oliver Cowdery, die probeerde de kroniek te vertalen, gezegd:
„Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.
„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.
„Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten; daarom kunt gij hetgeen heilig is niet schrijven, tenzij het u van Mij wordt gegeven." (L. & V. 9:7-9.)
De Heer heeft gezegd: „Zoekt, en gij zult vinden. Bidt, en u zal gegeven worden." (Zie Mt. 7:7; Luk 11:9.)
Aan u de beslissing. Ieder afzonderlijk moet zijn eigen beslissingen nemen. Niemand kan voor een ander diens leven leiden.
Als u de Heer om hulp vraagt zal Hij u de kracht, de macht en de bekwaamheid geven om Lucifer te overwinnen en diens aanvallen te weerstaan, en op die manier ontvangt u meer kracht en komt u een stap dichter bij volmaaktheid. Wij moeten de hulpe Gods in gebed zoeken.
De Heer heeft geen belofte gedaan aan degenen die het op eigen houtje willen stellen. Als u denkt dat u de duivel wel aankunt in uw eentje, zonder Gods hulp hebt u de strijd al verloren nog voor hij wordt aangebonden.
Ik heb ontelbaar veel verhalen gehoord over mensen die hebben getracht op eigen kracht een ander leven te leiden, het Woord van Wijsheid na te leven of tienden te betalen zonder Gods hulp, en daar niet in zijn geslaagd, maar dat dat gemakkelijk werd toen zij de Heer om hulp vroegen, en dat zij toen ook een getuigenis van het Evangelie hebben gekregen.
De Heer heeft ons vele wetten en geboden gegeven om na te leven. Zijn hulp is bij het naleven ervan onmisbaar. Ze worden voornamelijk gegeven om na te gaan of wij in staat zijn zelfstandig beslissingen te nemen, om te kijken of wij aanvaarden wat in de regel de eerste wet des hemels wordt genoemd: de wet der gehoorzaamheid.
Als u begeert te doen wat de Heer wil dat u doen zult, omdat Hij dat van u wil, vraag Hem dan om hulp; dan wordt het onderhouden van deze wetten en geboden gemakkelijk.
De keuze staat aan u!
„O weet, dat elke ziel is vrij
haar pad te kiezen, waar 't ook zij.
Ten hemel dwingt de Heer ons niet,
daar Hij een vrije wil ons liet.
— *Heilige Lofzangen* No. 189.
Ik bind u op het hart, toch allen te beseffen wat de grote betekenis van de vrije wil is, wat een grote gave wij bezitten. Het is van het grootste belang dat iedereen er een wijs gebruik van leert maken door dank zij het gebed met Gods hulp zijn of haar beslissingen te nemen.
Ik smeek Gods zegen af voor allen die ernaar streven Zijn wil te doen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

" Ik weet dat mijn Verlosser leeft "

Joseph Fielding Smith

Geliefde broeders en zusters. Ik heet u allen welkom op deze algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en ik verheug mij in het feit dat ik het voorrecht heb hier voor u te staan om te getuigen dat dit grootse werk van de laatste dagen waar en goddelijk is.
Wij heiligen der laatste dagen zijn een gezegend en begunstigd volk. Wij hebben het voorrecht „een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk" te worden. (Ex. 19:6.) De Heer heeft ons uitverkoren, zoals hij in het verre verleden onze vaderen heeft uitverkoren, „dat (wij) Hem tot een volk des eigendoms (zouden) zijn uit alle volken, die op den aardbodem zijn." (Deut. 7:6.)
Wij nemen een sterke positie in, omdat die gegrondvest is op eeuwige waarheid. Wij hoeven de vurige pijlen van de grote tegenstander niet te vrezen of hinder te ondervinden van de toestand waarin de wereld zich bevindt, zolang we wandelen in het licht dat onze genadige Vader zo overvloedig in deze laatste bedeling van het Evangelie over ons uitstort.
In Zijn oneindige wijsheid, en ter vervulling van verbonden en beloften, die Hij de profeten vanouds deed, heeft de Heer in deze laatste dagen de volheid van Zijn eeuwige Evangelie hersteld. Dit Evangelie is het plan van zaligheid. Het werd in de raadsvergadering der eeuwigheid geordend en gevestigd vóór deze aarde werd gegrondvest, en het

is opnieuw in onze tijd geopenbaard voor de verlossing en tot zegen van alle kinderen van onze Vader, waar zij ook zijn.
Volgens dit grootse en eeuwige plan bestaat de verlossing in Christus. Deze is mogelijk vanwege het onvergankelijke en eeuwige verzoeningswerk dat Hij tot stand bracht door Zijn bloed te vergieten. Hij is de Zoon van God, en Hij kwam in de wereld om de mensen vrij te kopen van de wereldlijke en geestelijke dood, die een gevolg is van wat wij de zondeval noemen.
Door Zijn goedheid en genade zullen alle mensen uit het graf verrijzen om geoordeeld te worden naar de daden die zij in het vlees gesteld hebben. Dan zullen degenen die Zijn wetten hebben geloofd en gehoorzaamd het eeuwige leven in het Koninkrijk van Zijn Vader beërven. Deze glorierijke zegening is voor ons bereikbaar vanwege Zijn verzoenende offer, en hij wordt gegeven aan hen die Hem met al hun kracht liefhebben en dienen.

Ik getuig nu dat deze wetten, die de mens moet gehoorzamen om zaligheid te kunnen verwerven en die een samenvatting zijn van het Evangelie van Jezus Christus, in deze tijd geopenbaard zijn aan profeten en apostelen, en dat zij nu door Zijn Kerk worden bediend — de Kerk die Hij wederom op de aarde gevestigd heeft.
Maar deze grote en eeuwige waarheden, waarnaar de mens zich moet voegen om zalig te worden, zijn niet alleen voor ons bestwil geopenbaard. Zij zijn er voor alle mensen van alle natiën en geslachten en talen en volken.
Bijna zeshonderd jaar voor Christus — d.w.z. voor Zijn komst op aarde — sprak de profeet Nephi tot zijn volk:
„. . . er is één God en één Herder over de ganse aarde.
„En de tijd komt, dat Hij zich aan alle natiën zal openbaren . . . " (I Ne. 13:41-42.)

Die beloofde dag staat nu voor de deur. Dit is de aangewezen tijd om het Evangelie over de gehele aarde te prediken en om in alle natiën het Koninkrijk van de Heer te bouwen. In alle natiën zijn er goede en oprechte mensen die zullen reageren op de waarheid; die lid zullen worden van de Kerk en die een licht zullen worden om hun eigen volk te leiden.

Op onze vorige conferentie, die in Manchester (Engeland) werd gehouden, zagen we veel voorbeelden van de kracht en leiderscapaciteiten van het Britse volk. In Groot-Brittannië is de Kerk meerderjarig geworden, en de Britse heiligen zijn bereid en in staat om het Evangelie te bedienen aan hun landgenoten.
En zoals het onder hen is, is het ook, of zal het ook zijn, onder andere volkeren. Het Evangelie is er voor alle mensen, en de Heer verwacht van degenen die het ontvangen dat zij de waarheden ervan naleven en ze verkondigen aan de mensen van hun eigen natie en taalgebied.

En daarom willen wij nu alle mensen van overal, vanuit liefde en broederschap, uitnodigen acht te slaan op de woorden aangaande het eeuwige leven die in deze tijd bij monde van de profeet Joseph Smith en zijn medewerkers zijn geopenbaard.
Wij zeggen tot de andere kinderen van onze Vader: „Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt en onthoudt u van alle goddeloosheid." (Moro. 10:32.)
Wij nodigen hen uit in Christus en in Zijn Evangelie te geloven, toe te treden tot Zijn Kerk en één te zijn met Zijn heiligen.
Wij hebben geproefd van de vruchten van het Evangelie en wij weten dat ze goed zijn, en we verlangen ernaar dat alle mensen diezelfde zegeningen en dezelfde geest zullen ontvangen die zo overvloedig over ons uitgestort zijn.

In de Kerk hebben wij tot taak de Heer naar geest en waarheid te aanbidden en hiernaar streven wij met geheel ons hart, geheel onze kracht en geheel ons verstand. Jezus zei: „Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen." (Mt. 4:10.)
Wij geloven dat aanbidden veel meer inhoudt dan bidden en prediken en het Evangelie uitdragen. Er is geen grootser wijze van aanbidding mogelijk dan door de geboden te onderhouden, in de voetsporen te treden van de Zoon Gods, voortdurend die dingen te doen die Hem behagen. De Here met de mond dienen is één ding; maar iets heel anders is Zijn wil te eerbiedigen en te eren door het voorbeeld te volgen dat Hij ons heeft gegeven.
Onze Heiland, Jezus Christus, is het grote Voorbeeld. Onze taak is ons leven naar Hem te vormen en de dingen te doen die Hij van ons wil. „ . . . Welke soort mensen behoort gij . . . te zijn?" vroeg Hij Zijn Nephitische discipelen, en Hij antwoordde: „Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben." (III Ne. 27:27.)
Ik verheug mij in het voorrecht in Zijn voetsporen te kunnen volgen. Ik ben dankbaar voor de woorden van eeuwig leven die ik heb ontvangen. Het verheugt mij ten zeerste dit in deze wereld te kunnen zeggen, hopend op het eeuwige leven dat mijn deel zal zijn in de toekomstige wereld, als ik getrouw en waarachtig blijf tot het einde.
Mijn leven lang heb ik de beginselen van het Evan-

gelie bestudeerd en overdacht, en ik heb ernaar gestreefd de wetten van de Heer na te leven. Als gevolg daarvan is er in mijn hart een diepe liefde gegroeid voor Hem en Zijn werk en voor allen die Zijn oogmerken op de aarde trachten te verwezenlijken.
Ik weet dat Hij leeft, dat Hij in de hemelen hierboven en op de aarde hier beneden regeert en dat Zijn plannen zullen zegevieren. Hij is onze Heer en onze God. Hij zei Zelf tegen Joseph Smith:
„De Here is God, en buiten Hem is er geen Zaligmaker.
„Groot is Zijn wijsheid, wonderbaar zijn Zijn wegen, en de uitgestrektheid Zijner werken kan niemand doorgronden." (L. & V. 76:1-2.)
Ik wil met Job, wiens kennis stamde uit dezelfde bron vanwaar mijn kennis is gekomen, zeggen: „Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan," en „ik (zal) uit mijn vlees God aanschouwen; Denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen..." (Job 19:25-27.)
En zoals ik mijn getuigenis aansluit bij dat van Job, wil ik mij ook bij hem aansluiten in mijn dankzegging, want in zijn zielsangst en zielesmart riep hij uit: „De Heere heeft gegeven, en de Heere heeft genomen; de Naam des Heeren zij geloofd!" (Job 1:21.)
Ik bid dat wij allen geleid mogen worden door de macht van de Heilige Geest, dat wij in gerechtigheid mogen wandelen voor de Heer, en dat wij eeuwig leven in de woningen en koninkrijken die de gehoorzamen zijn bereid mogen beërven.
Dit bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus.

Amen. 

Zegeningen van het priesterschap

JOSEPH FIELDING SMITH

Geliefde broeders van de priesterschap, ik ben dankbaar dat ik deze priesterschapsvergadering met u mag beleven, en ik wil graag enkele woorden zeggen over het uitoefenen van het priesterschap voor het welzijn van de mensheid.
Dit priesterschap verkondigt het Evangelie. Het delegeert het gezag van de Heer Zelf en het wordt ons gegeven om al het nodige te kunnen doen om onszelf en onze medemensen in het celestiale koninkrijk zalig te maken en te verhogen.
In een van de eerste openbaringen aan de profeet Joseph Smith zei de Heer: „Indien gij goed zult doen, ja, en tot het einde getrouw blijven, zult gij zalig worden in het koninkrijk Gods, hetgeen de grootste van alle gaven Gods is; want er is geen grotere gave, dan de gave der zaligheid." (L. en V. 6:13.)
Zaligheid, dan, de grootste zegen die een mens kan ontvangen, komt voort uit gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie; en het Evangelie wordt bediend door de macht van het priesterschap; en zo wordt het priesterschap ons dan gegeven om onszelf en de andere kinderen van onze hemelse Vader te zegenen.
Door de macht en het gezag van het priesterschap wordt het Evangelie verkondigd, en welke grotere zegen kan een mens in zijn leven ontvangen dan het Evangelie?
Door de macht van het priesterschap worden mensen gedoopt tot vergeving van zonden, en ontvangen zij de heiligende macht van de Heilige Geest in hun leven.
Wij ontvangen het Melchizedekse Priesterschap door een verbond. Wij beloven onze roeping te verheerlijken en te leven „bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat". (Mt. 4:4.) De Heer belooft ons dat wij, als wij deze dingen doen, verhoging zullen ontvangen in de hoogste hemel van de celestiale wereld.
Het huwelijk voor tijd en alle eeuwigheid is een „gebod aan de priesterschap", waarbij aan beide partijen koninkrijken en tronen worden beloofd, als zij hun verplichtingen waarachtig en getrouw nakomen.

Broeders die het priesterschap dragen zijn bevoegd de zieken in het huisgezin des geloofs te zalven, opdat getrouwe heiligen hun gezondheid en levenskracht terug mogen krijgen, indien zij niet „zijn aangewezen om te sterven".

Zo gaat het op alle terreinen waarop de dienst van de Kerk zich beweegt. De zegeningen van de Heer worden de heiligen en de wereld geboden door middel van de bediening van diegenen die Hem vertegenwoordigen, die in feite Zijn dienstknechten en plaatsvervangers zijn, bereid Hem te dienen en Zijn geboden na te leven.

Ik pleit er bij alle broeders van de priesterschap voor de bevoegdheid die zij hebben ontvangen te gebruiken om eerst zichzelf en dan hun medemensen te zegenen — altijd handelend in overeenstem-

ming met de gevestigde orde van de Kerk.
Degenen die het kunnen en waardig zijn, moeten positief reageren als zij worden geroepen om in binnen- en buitenland het Evangelie te prediken. Echtgenoten moeten hun vrouw en kinderen zegenen. Allen moeten wij ervoor zorgen dat wij de zegeningen van het Huis des Heren, namelijk de zegeningen van het priesterschap die ons worden geschonken, kunnen ontvangen.
Broeders, dit dragen van het priesterschap is geen lichte of onbeduidende aangelegenheid. Wij hebben te maken met de macht en het gezag des Heren, die Hij ons heeft gegeven door in deze tijd de hemelen te openen, opdat alle zegeningen wederom bereikbaar voor ons zullen zijn, zoals ze dat waren toen de mens in den beginne op deze aarde werd gezet.
Ik bid dat wij allen zullen leren wat onze plicht is; dat wij het priesterschap hoog zullen houden; dat wij onze roeping zullen verheerlijken; en dat wij ons priesterschap zullen aanwenden om onszelf en onze broeders te zegenen en alle mensen die acht slaan op de zaligmakende boodschap die wij naar alle delen van de wereld uitdragen.
Ik wil nu mijn zegen meegeven aan allen die het priesterschap hebben
kers van de Kerk in een nieuw gezin was geplaatst, werd geadopteerd, en liefde en ouderlijke leiding kreeg. Liefhebbende pleegouders helpen haar nu haar weg te vinden in de warmte van de eenheid en verbondenheid van een gezin.
Veel drug-gebruikers doen tegenwoordig wanhopige pogingen hun weg terug te vinden. De weg is moeizaam, en het is een kolossale uitdaging. Het doet mij deugd te kunnen mededelen dat velen het klaarspelen, dankzij vrienden en vrijwilligers die lid zijn van de Kerk, priesterschapsdragers die om hen geven, voor ze zorgen en hen begrijpen. Heel vaak brengen onze blikken, onze onverschilligheid, onze ondoordachte opmerkingen en ons gebrek aan geduld de boodschap over: „Jij bent een hopeloos geval. Hiervandaan kun je niet terug. Je bent al te ver op de verkeerde weg."
Nadat ik een bezoek had gebracht aan een van onze meisjes die al vele maanden in de ban van de verdovende middelen was, luidde haar enige bemoedigende opmerking na een openhartig gesprek van meer dan drie uur lang: „Dank u wel, dat u me niet uitgeveterd hebt!" Twee bezoeken later vroeg ze: „Denkt u dat ik een goede onderwijzeres zou kunnen worden?" In antwoord op een welgemeend „ja" zei ze: „Dank u, ik zal het proberen. Over een jaar kan ik mijn onderwijsakte al hebben." Dit meisje is op de weg terug. Er is iemand die in haar gelooft. Iemand heeft haar ervan overtuigd dat zij terug kan gaan van waar zij nu is. De „trip" die zij nu meemaakt, zal haar weer naar huis voeren.
Mag ik vandaag al onze priesterschapsdragers, jong en oud, aansporen hun uiterste best te doen diegenen die tijdelijk afgedwaald zijn op te sporen en te leiden? Laten wij hen leiden door ons voorbeeld, onze liefde en overreding. Zij verdienen onze hulp. Zij hebben onze liefde nodig. Priesterschapsdragers, u die hier vanavond bijeen bent, doe uw priesterschap eer aan, bouw uzelf op door te bukken om iemand die tijdelijk zijn of haar weg kwijt is te helpen. Vergeet die machtige waarheid niet die in Mattheüs 23:37 staat: „. . . hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild."
Sta mij toe dat ik deze aanhaling nog een keer voorlees en er twee woorden ter vermaning aan toevoeg: „. . . hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt *Mij niet willen helpen!*"
Hoe velen van ons zijn actief bezig om de Heer te helpen Zijn kudde te vergaderen? Hoe druk is ieder van ons bezig met onze priesterschapstaken? Hoe velen van ons helpen als raadgevers van de hoge raad, als beroepskundige vrijwilligers, en helpers met aangeboren bekwaamheden ten behoeve van onze medeleden die ons nodig hebben? Toen onze Heiland verklaarde: „Indien gij Mij liefhebt, hoed Mijn schapen" (zie Joh. 21:16), doelde Hij niet alleen op degenen die we veilig binnen de kudde aantreffen. Ik verklaar tot ons allen vanavond, dat Hij onze hulp nodig heeft bij het opsporen van de verdwaalden en bij het terugvoeren van deze mensen.

Het veld is alreeds wit om te oogsten. De verdwaalden willen weten hoe zij terug kunnen keren. Zij willen weten hoe zij er kunnen komen van de plaats waar zij nu zijn. Laten wij het niet moe worden. Laten wij niet vermoeid raken. „Doch laat ons, goed doende, niet vertragen; want te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen." (Gal. 6:9.)

Jezus was ons tot voorbeeld met Zijn uitnodiging: „Komt, volgt Mij na." Ik acht het van wezenlijk belang dat onze Heiland Jezus Christus verklaarde: „Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien", in plaats van „Die Mij gehoord heeft, heeft den Vader gehoord". Het voorbeeld diende als getuigenis. Het leven was de preek. Het leven was de weg.
Ik getuig vandaag tot u dat God leeft, dat dit Zijn werk is en dat Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is. Ook getuig ik dat wij door Zijn wil te doen en Zijn geboden te onderhouden kunnen delen in die grootse vreugde waarover we in de derde brief van de apostel Johannes lezen: „Ik ben zeer verblijd geweest, dat ik van uw kinderen gevonden heb, die in de waarheid wandelen." (II Joh. 4.)
En dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen. O

Laat de Geest van reinheid overheersen

JOSEPH FIELDING SMITH

Mag ik ten overstaan van u mijn oprechte waardering uitspreken voor het geloof, de toewijding en dienstbaarheid van de twee grote mannen die mij in het Eerste Presidentschap van de Kerk terzijde staan.

President Harold B. Lee is een geestelijke reus met een geloof als dat van Henoch. Hij heeft de geest van openbaring en verheerlijkt zijn roeping als profeet, ziener en openbaarder.

President N. Eldon Tanner is ook één van de edele en grote mannen, die in de eeuwigheid werd voorbereid om het belangrijke werk, dat hij nu in de Kerk van de Heer doet, te verrichten. Hij is een onkreukbaar man met weergaloze bekwaamheden.

Het Eerste Presidentschap van de Kerk vormt een eenheid, en het is mijn gebed dat wij altijd één mogen zijn zoals Jezus zei dat Hij, de Vader en de Heilige Geest één zijn. (Zie L. en V. 20:28.)

En deze zelfde eenheid moet in ieder ringpresidentschap, iedere bisschap en in ieder quorumpresidentschap van de priesterschap overheersen.

Ik ben ook dankbaar voor het werk en de bediening van president Spencer W. Kimball en de overige leden van de Raad der Twaalven, evenals voor alle Algemene Authoriteiten, en ik wil dat u weet dat ik van deze broeders houd.

In mijn hart voel ik de behoefte om de getrouwe leden van de Kerk te zegenen. Net zo zeker als zij voortgaan de paden der waarheid en deugd te bewandelen, zullen zij de rechtvaardige verlangens van hun hart vervuld zien en voortgaan om als de tijd daar is de eeuwige beloning in het koninkrijk van onze Vader te ontvangen.

Ik heb er mijn hele leven naar gestreefd de geboden te onderhouden en die dingen te doen die de Heer behagen. Ik wil u mijn getuigenis geven van Zijn goedheid voor mij en eveneens van Zijn goedheid voor al Zijn kinderen, die het verbond hebben gesloten om Zijn geboden te onderhouden.

Zoals ik hier nu sta, in wat ik misschien de schemer van het leven mag noemen, met het besef dat ik in de nabije toekomst verantwoording zal moeten afleggen van mijn sterfelijk rentmeesterschap, geef ik wederom mijn getuigenis van de waarheid en de goddelijkheid van dit grote werk.

Ik weet dat God leeft en dat Hij Zijn Geliefde Zoon in de wereld gezonden heeft om te boeten voor onze zonden.

Ik weet dat de Vader en de Zoon verschenen aan de profeet Joseph Smith om deze laatste bedeling van het Evangelie in te luiden.

Ik weet dat Joseph Smith een profeet was en is; bovendien dat dit de Kerk van de Heer is en dat het Evangelie voort zal gaan totdat de aarde vol van kennis des Heeren zal zijn, gelijk de wateren de bodem der zee bedekken. (Zie Jes. 11:9.)

Ik ben ervan overtuigd dat wij allen de Heer liefhebben. Ik weet dat Hij leeft en ik zie uit naar de dag dat ik Zijn aangezicht zal zien en ik hoop dat Zijn stem tot mij zal zeggen: „Komt, gij gezegende Mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld." (Zie Mt. 25:34.)

En ik bid dat dit geluk ons allen ten deel zal vallen wanneer de tijd voor ons daar is, en ik zeg dit in de naam van Jezus Christus. Amen. O

Onze verantwoordelijkheid : De wereld redden

Delbert L. Stapley

Na de algemene conferentie in april van dit jaar, schreef een vroom en oprecht christen: „God zegene u en uw prachtige werk. Ik bid dat de Satan buiten uw Kerk gehouden kan worden, want wij zijn er niet in geslaagd hem buiten de onze te houden."

Jammer genoeg zijn wij er niet in geslaagd de Satan buiten onze — of beter gezegd — buiten de Kerk van de Heer de houden. Niet allen van ons hebben zich door een rechtvaardig leven beschermd tegen de macht van Satan en zijn legers.

Ik getuig met geheel mijn hart dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het laastste bolwerk is voor alles wat fatsoenlijk, geestelijk, de moeite waard en goed is in het leven. Wij hebben als leden van deze Kerk de plicht om door ons voorbeeld en goede werken te bewijzen dat deze bewering waar is.

De Heer heeft Zijn kinderen in deze laatste dagen gewaarschuwd dat Satan macht zal hebben over zijn eigen gebied. (Zie L. en V. 1:35.) Deze toestand bestaat vandaag, zoals blijkt uit het toenemende aantal moorden, uit de losbandigheid en zedelijke overtredingen. Alle normen die in het verleden zo heilig waren, brokkelen af onder de druk van de goddeloosheid van agnosticische, atheïstische, revolutionaire en radikale groepen. Mensen met kwade bedoelingen behalen financieel voordeel uit de handel in drugs, en alcohol, uit prostitutie, pornografie en intriges, en bekommeren zich niet om de vernietiging van de moraal, de ethische en geestelijke waarden van het leven. Voor de mensen is de enige manier om Satan te binden, dat zij zijn verzoekingen en verlokkingen om kwaad te doen, weerstaan, en oprecht en behoedzaam voor de Heer wandelen. (Zie I Tim. 6:5-7.)

Satan en zijn volgelingen loeren voort-

durend op zwakke plekken in de wapenrusting van onze geestelijke bescherming, en als deze gevonden worden, wordt daar alle druk en strategie op uitgeoefend om onze ziel te infiltreren en ons te vernietigen.

Wanneer de overtredingen van de mensen voortdurend toenemen en de wereld baadt in zonden, zullen de oordelen Gods zeer zeker in sterke mate uitgestort worden over de goddelozen der aarde. Onze enige hoop op hemelse bescherming ligt in het vestigen van gerechtigheid en nederigheid, overal, in de harten der mensen. De Heer heeft beloofd dat Hij macht zal hebben over Zijn heiligen en in hun midden zal regeren. Er is werkelijk moed en vastberadenheid voor nodig om een heilig leven te leiden.

Geen enkel lid dat het woord Gods bezit en begrijpt, hoeft zich over te geven aan de verlokkingen van het kwaad. Wij krijgen het juiste onderricht, maar we leven niet allemaal zoals wij horen te leven. Hoevelen van ons halen niet, doordat zij nalaten de geboden van God te onderhouden, de duivel binnen in ons leven, in onze gezinnen, in de tempels van God, in de avondmaalsvergadering en andere kerkelijke vergaderingen? Wij hebben de Schriften voor ons liggen en de levende orakelen van God onder ons, die ons gedurende ons gehele leven leiden bij al onze bezigheden. De Heer verwacht van ons dat wij anders zijn dan de mensen van de wereld. Wij behoren een bijzonder volk voor Hem te zijn; wij moeten echter door onze houding en ons gedrag, en door gehoorzaamheid aan Zijn geboden, bewijzen dat wij dat zijn.

Nog niet zo lang geleden vergaderde een leider van de padvinderij die nationale onderscheidingen had en geen lid was van de Kerk, met een groep padvinders van de Kerk. Hij maakte ze een compliment over de schitterende wijze waarop de Kerk het padvindersprogramma gebruikt had tot nut van de jongens. In zijn toespraak verklaarde hij het volgende: „... Ik geloof dat de Kerk de wereld zal redden... Dit is een stoutmoedige bewering... maar ze is waar, en ik hoop dat u zich altijd bewust zult zijn van uw verantwoordelijkheid."

Ik heb deze vriend geschreven en toestemming gevraagd om zijn verklaring te gebruiken. In antwoord op mijn verzoek zei hij: „Het is mij hoogst aangenaam te kunnen zeggen dat ik niet van gedachten veranderd ben over mijn bewering waaraan u in uw brief refereert. In feite zou ik er trots op zijn als u deze zou willen gebruiken waar dit maar mogelijk is. U en uw medewerkers doen een prachtig werk. Houd het zo."

Wat een geweldige en hoogstaande mening heeft deze vriend van de Kerk en zijn leden!

Ik geloof dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de wereld kan redden indien haar leden willen leven zoals het heiligen van God betaamt. Elke keer dat wij nalaten de beginselen van het Evangelie na te leven, let iemand op ons gedrag en vormt hij zich een ongunstig oordeel over ons en de geestelijke waarden van de Kerk. Onze getrouwheid geeft betekenis aan de leringen die wij onderwijzen. De Heiland legde de nadruk op deze verklaring door te zeggen: „Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken." (Mt. 5:16.)

De wereld redden is een grote verantwoordelijkheid. Deze verantwoordelijkheid rust niet alleen op de leiders van de Kerk, maar ook op de leden. Het ware Evangelie van Christus is de hoop van de wereld. Het is het enige stelsel dat de ethnische en nationale groepen zal verenigen en de barricades zal afbreken die de mensheid vandaag verdelen. De geschiedenis heeft bewezen dat de mens God, of Zijn Zoon, onze Heiland, niet kan verzaken en dan leven in vrede en zekerheid. Geen individu of volk kan opstaan tegen de geboden van God en in harmonie met Hem zijn. Vandaag is er op vele plaatsen in de wereld openlijke opstand tegen de gevestigde orde van fatsoen en gehoorzaamheid aan de wetten van God en de mensen.

Wat doen wij als leden van de Kerk om de wereld te redden? Allereerst moeten wij de geboden naleven. We moeten eerlijk zijn tegenover onszelf en anderen. Wij moeten een zuivere moraal hebben en er geen dubbele moraal op na houden. Wij moeten niet twee persoonlijkheden zijn — een voor zondag en een voor de andere zes dagen van de week.

Iemand die zich kort geleden tot de Kerk heeft bekeerd, schreef een brief waarin hij verklaarde dat hij de mormoonse godsdienst „een frisse bries" vond en gaf acht redenen op waarom hij zijn vroegere kerk had verlaten en zich had aangesloten bij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik zal ze opnoemen en op elk punt in het kort commentaar geven.

1. Gezond gezinsleven. Het gezin bepaalt onze gedragingen en doelen in hogere mate dan vrienden of gezelschap, scholen of hoger onderwijs, zaken of het leven in de maatschappij. Het is de eerste grote opleidingsbasis van de jeugd. U zult bemerken dat in een ideaal gezin van heiligen der laatste dagen hoogstaande normen met vertrouwen, vrede, kameraadschap en blijdschap worden gehandhaafd.

2. Zelfvertrouwen en verantwoordelijkheid. Aan alle leden van de Kerk wordt van de wieg tot het graf zelfvertrouwen en verantwoordelijkheid onderwezen. Het eeuwige leven bereiken is een persoonlijke verplichting.

3. Morele en lichamelijke discipline. Apostel Paulus raadde de heiligen in Galatië aan: „De werken des vleses nu zijn openbaar; welke zijn overspel, hoererij, onreinigheid, ontuchtigheid, ... moord, dronkenschap ... Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof." (Gal. 5:19, 21-22.)

President David O. McKay heeft ons altijd geleerd dat bij de beheersing van de moraal zelfbekering, zelfdiscipline en zelfbestuur aanwezig moeten zijn.

President Joseph F. Smith heeft gezegd: „Geen mens is veilig tenzij hij de baas is over zichzelf, en er is geen tiran zo meedogenloos of meer te vrezen dan een onbeheerste eetlust of passie. (Gospel Doctrine [Bookcraft, 1939], blz. 247.)

De Heiland waarschuwde: „Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak." (Mt. 26:41.)

4. Gehoorzaamheid van de kinderen aan de ouders. Apostel Paulus raadde

de jeugd van Efeze aan: „Gij kinderen, zijt uw ouderen gehoorzaam in den Heere; want dat is recht. Eert uw vader en moeder (hetwelk het eerste gebod is met een belofte), opdat het u welga, en dat gij lang leeft op de aarde." (Ef. 6:1-3.)
Ook tegen de Hebreeuwse heiligen zei hij van Christus: „Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden." (Heb. 5:8.)
Gehoorzaamheid gaat verder dan die aan aardse ouders. Het verplicht ons allemaal, als kinderen van onze Vader in de hemel, om Zijn wetten en geboden te gehoorzamen.
5. Het streven naar volmaking en uitmuntenheid in alle dingen. Het Evangelie is er om de heiligen te vervolmaken. De Heiland gaf de raad: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader Die in de hemelen is, volmaakt is." (Mt. 5:48.)
Jezus stelde Zijn discipelen deze vraag: „. . . Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? . . ." Hij beantwoordde zelf Zijn vraag door te zeggen: „. . . Voorwaar zeg Ik u: *zoals Ik ben.* (III Ne. 27:27. Cursivering toegevoegd.) Hij leefde zo volmaakt dat Hij Zijn volgelingen uitdaagde „volgt Mij, en doet de dingen die gij Mij hebt zien doen." (II Ne. 31:12.)
6. Kuisheid en de heiligheid van het huwelijksverbond. Het was hartverwarmend over de nieuwe Miss Amerika, Laura Lea Shaefer, te lezen, die moedig de vragen beantwoordde welke haar op haar eerste officiële persconferentie werden gesteld. Ze zei dat ze niet geloofde in sex voor het huwelijk en er ook tegen was. Zij was van mening dat het gebruik van marihuana leidt tot het gebruik van hard drugs en dat abortus onwettig behoorde te zijn. Ze vertelde verder: „Ik ben geen typische middelbare scholiere, maar ik voel dat ik gelijk heb en de meerderheid van de jonge mensen denkt er net zo over." Wat zijn haar persoonlijke gedragsnormen een prachtig voorbeeld voor de jeugd van Amerika

Ontrouw is een inbreuk op het huwelijksverbond en heeft dikwijls echtscheiding tot gevolg. Deze ondermijnt de geborgenheid van de kinderen, leidt ze veelvuldig tot het gebruiken van drugs en tot immoraliteit en andere zondige praktijken, en is er ook de oorzaak van dat ze zich terugtrekken uit de Kerk en de activiteiten die eraan verbonden zijn. Indien alle echtparen hun huwelijksverbonden trouw zouden blijven, zouden er vandaag minder problemen in de wereld zijn. De kinderen zouden vanzelfsprekend verwachten dat hun huwelijk geheiligd en vast zou zijn, indien hun ouders het voorbeeld zouden geven van liefde en vertrouwen, en zich zouden instellen op eeuwige idealen voor het gezin.
7. Hoge graad van ontwikkeling. Ons wordt geleerd: „De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid." (L. en V. 93:36.) De Heer raadde aan: „En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof." (L. en V. 88:118.)
Ons wordt geleerd: „Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen. En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomende wereld zo veel verder vooruit zijn." (L. en V. 130:18, 19.)
8. En tenslotte, maar daarom niet minder belangrijk", zei dit pas bekeerde lid, „het gezonde verstand". Gezond verstand duidt op bekwaamheid zonder wereldwijsheid of speciale kennis. Het is gewoon een goed, gezond en praktisch inzicht. Alle mensen worden geboren met een zekere mate van gezond verstand. De kwestie is dat het moet worden gebruikt, dat men alles goed overdenkt in plaats van overijld te handelen.
Deze acht veelbetekenende en belangrijke redenen zijn voor ons allen goede punten om te onthouden en in ons leven toe te passen.

Het Evangelie kan de mens alleen ertoe inspireren de kerkelijke normen van zedelijk en geestelijk gedrag na te leven. Wij offeren niets op wanneer wij de wegen van de wereld verlaten en getrouw de geboden van God onderhouden. Want dergelijke verdienstelijkheden in het sterfelijk leven geven ons, nadat wij dit leven hebben verlaten, recht op de celestiale woningen van onze hemelse Vader. Wat zou een heerlijker, een meer bevredigende beloning kunnen zijn?
De profeet Lehi, die gewaarschuwd was dat Jeruzalem verwoest zou worden, verliet met zijn familie en een paar anderen deze heilige stad. Nadat zij drie dagen in de wildernis hadden gereisd, sloeg hij zijn tent op in een dal aan de oever van een stromende rivier, (zie I Ne. 2:6) die uitmondde in de Rode Zee. Onderweg had Lehi vele ernstige problemen met zijn oudste twee zonen, die vaak opstandig waren. Kijkend naar de stromende rivier kwam hij onder de indruk en zei tegen zijn oudste zoon, Laman: „Dat gij toch gelijk deze rivier mocht zijn, immer uitlopende in de wateren van alle gerechtigheid!" (I Ne. 2:9.)
Vele rivieren ontspringen uit bronnen met zuiver, kristalhelder water dat van de berghelling afstroomt. Terwijl het water zijn weg baant naar de zee, zijn er zijrivieren die zich bij de stroom voegen. Sommige van deze zijrivieren zijn verontreinigd en bezoedelen de hoofdrivier die helder was bij de bron. Tegen de tijd dat de rivier de zee bereikt, is de gehele rivier verontreinigd. Wat lijkt deze symbolische voorstelling op het leven! De Heer heeft geopenbaard: „Iedere menselijke geest was in den beginne onschuldig; en omdat God de mens van de val heeft verlost, werd de mens wederom, in zijn kinderlijke staat, onschuldig voor God." (L. en V. 93:38.) Als wij deze verklaring in onze gedachten houden, kunnen wij begrijpen waarom de Heiland zei: „Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan." (Mt. 18:3.)
Wanneer een kind de jaren van verantwoordelijkheid bereikt, waarschuwt de Heer: „En de boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid en wegens de overlevering hunner vaderen, licht en waarheid van de mensenkinderen weg." (L. en V. 93:39.)

Van deze openbaring leren wij, dat aan het begin van het sterfelijk leven de gehele mensheid onschuldig is voor God en daarom gelijk is aan de rivier, zuiver en onbedorven. Zoals de verontreinigde zijrivieren de hoofdrivier binnenkomen, zo wordt ook ons leven

verontreinigd wanneer wij toestaan dat stromen kwaad en goddeloosheid bij ons binnenkomen. Op deze kwade zijrivieren dienen wij te letten, en wij moeten ons ertegen versterken. Goddeloosheid bracht nimmer geluk, integendeel, ze deprimeert; ze verwoest het geweten en uiteindelijk het geestelijk leven van de persoon die geregeld zondigt. Een kind dat niet goed wordt onderricht en niet goed wordt opgevoed door zijn ouders, is voorbestemd om aan de verleidingen van het kwaad te bezwijken en daardoor zijn leven te bezoedelen en te ruïneren, zowel nu als in alle eeuwigheid. Laten wij goed onthouden dat niets dat onrein is de tegenwoordigheid van God kan binnengaan. Men wint er niets mee als men het pad van het kwaad volgt. Hoe vroeger in het leven wij deze les leren, des te meer vruchten zal ons leven dragen en zullen wij in ons leven ervoor beloond worden.

Het is mijn oprecht gebed dat wij allen standvastig en onwrikbaar zullen zijn in het onderhouden van de geboden Gods en zodoende de Satan buiten de Kerk zullen houden.

Als wij ons streven hierop richten, zullen wij waardige voorbeelden zijn van de dingen die wij onderrichten. Wij zijn dan serieus bezig onze kennis van het Evangelie met onze vrienden en medewerkers te delen en te getuigen van de goddelijkheid van het werk waarin wij betrokken zijn. Moge God ons zegenen, bid ik in naam van Jezus Christus. Amen. O

"Waar zijt gij?"

N. Eldon Tanner

Het is waarlijk een verootmoedigde ervaring om voor de velen, die hier zijn vergaderd, en ook voor allen die op andere plaatsen naar mij luisteren, te spreken. Ik bid dat de Geest en de zegeningen des Heren in ons midden zullen zijn terwijl wij de betekenis bespreken van Gods eerste vraag aan Adam: „Waar zijt gij?" Een directe en doordringende vraag die ook geldt voor ieder van ons.

Om dit op een intelligente wijze te kunnen doen, dienen wij het doel van het bestaan van de mens op aarde te begrijpen en waarom God deze vraag aan Adam, die alle mensen vertegenwoordigt, stelde. Tijdens de raadsvergadering in de hemel, voor de wereld bestond, besloten de Goden een aarde te scheppen waarop de mens zou kunnen wonen en God zei:

„En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden;

En aan hen, die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen die wel hun eerste staat behouden; en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden."

(Abraham 3:25, 26.)

„En Ik God, schiep den mens naar Mijn beeld, naar het beeld van Mijn Eniggeborene schiep Ik hem; man en vrouw schiep Ik ze.

En Ik, God, zegende hen, en zeide tot hen: Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt u, en vervult de aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het gedierte, dat zich op de aarde beweegt." (Mozes 2:27, 28.)

En Ik, de Heere God, plantte een hof in Eden, tegen het oosten, en aldaar stelde Ik den mens, dien Ik geformeerd had ... om dien te bouwen, en dien te bewaren.

En Ik, de Heere God, gebood den mens, zeggende: Van allen boom dezes hofs moogt gij vrijelijk eten;

Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; nochtans moogt gij voor uzelf kiezen, want dit is u gegeven, maar bedenk, dat Ik het verbied ..." (Mozes 3:8, 15-17.)

Het is dus duidelijk, dat de aarde als een woonplaats voor de mens werd geschapen, en dat alle dingen daarop voor zijn gebruik, voor zijn welzijn en voor zijn genoegen werden gegeven. Maar God heeft ons, evenals Adam, erop gewezen, dat als wij het leven ten volle willen genieten, er dingen zijn, die wij wel en dingen die wij niet moeten doen. Met andere woorden, alles is ons voor ons welzijn en tot een zegen gegeven, maar wij moeten bedenken dat er enkele „verboden vruchten" zijn die, als wij ervan nemen, ons beroven van een volheid van vreugde en ons wroeging en verdriet bezorgen.

Tijdens de raadsvergadering in de hemel werden er twee plannen voor de verlossing van de mens aangeboden. Het plan van Christus werd goedgekeurd en Hij werd als de Zaligmaker van de wereld gekozen; het plan van satan werd verworpen waarna hij in opstand kwam. Het verslag zegt ons:

„Omdat die Satan tegen Mij rebelleerde, en den vrije wil van den mens zocht te vernietigen, dien Ik, de Heere God, hem had gegeven, en ook omdat Ik hem Mijn eigen macht moest geven, deed Ik hem door de macht van Mijn Eniggeborene nederwerpen.

En hij werd Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en om hen gevankelijk weg te voeren naar zijn wil, allen, die niet naar Mijn stem zouden luisteren." (Mozes 4:3, 4.)

In de Leer en Verbonden lezen wij:

„Satan stookt hem op, opdat hij hun ziel ten verderve moge leiden.

En aldus heeft hij een listig plan gesmeed met de gedachte het werk van God te gronde te richten; ...

Ja, hij zegt tot hen: Bedriegt en ligt op de loer om hem te vangen, opdat gij verwoesting zult kunnen aanrich-

ten ... En aldus vleit hij hen, en zegt hun, dat het geen zonde is te liegen ...
En aldus ... leidt hij hen voort, totdat hij hun ziel ter helle sleurt ...
En aldus gaat hij op en neer, en heen en weer op aarde, en tracht hij de zielen der mensen te verderven." (LV 10:22, 23, 25-27.)
Onmiddellijk nadat God Adam en Eva in de hof had achtergelaten, zeggende dat zij vrij waren om van de vruchten van alle bomen te eten, behalve van die ene, waarvan het hun verboden was, begon satan met zijn snode plan voor hun vernietiging. Nadat satan in zijn pogen was geslaagd, kwam God naar de hof terug. Omdat Adam en Eva zich schaamden hadden zij zich voor Hem verborgen. Hij riep daarom: „Waar zijt gij?" Een vraag, die voor ons allemaal geldt, zowel individueel als gezamenlijk. Wij zouden er inderdaad goed aan doen onszelf die vraag te stellen in verband met onze verhouding tot God en onze medemensen.
Adams antwoord luidde: „... Toen ik uw geluid in de hof hoorde, werd ik bevreesd, want ik ben naakt; daarom verborg ik mij.
En Hij zeide: Wie heeft u te kennen gegeven, dat gij naakt zijt? Hebt gij van de boom gegeten, waarvan Ik u verboden had te eten?"
Adam trachtte, zoals wij allen de neiging hebben, om iemand anders de schuld te geven en antwoordde:
„De vrouw, die Gij aan mijn zijde gesteld hebt, die heeft mij van de boom gegeven en toen heb ik gegeten."
En Eva zei: „... De slang (hiermede wordt satan bedoeld) heet mij verleid en toen heb ik gegeten."
(Genesis 3:9-13.)
De omstandigheden waarin Adam en Eva verkeerden, en waarin ook wij heden ten dage verkeren, laten de invloed van satan en de zwakheden van de mens, en de verleidingen en problemen waaraan hij 't hoofd moet bieden, alsmede hoe de Heer voor hen een weg heeft bereid om ze te overwinnen, duidelijk uitkomen.

Toen God zei: „Waar zijt gij?" wist Hij waar Adam was. In zijn alwetendheid wist Hij ook wat er gebeurd was, maar Hij riep Adam om hem attent te maken op de ernst van zijn daden en hem verslag te laten uitbrengen. Maar Adam had zich verborgen omdat hij zich schaamde.
Wij zijn in dit opzicht allen gelijk aan Adam, dat wanneer wij van „verboden vruchten" nemen of dingen doen, die ons geboden zijn niet te doen, wij ons schamen en ons afscheiden van de kerk en van God en ons verbergen. En als wij in de zonde volharden, keert de Geest van God zich van ons af. Wij vinden geen geluk in ongehoorzaamheid of zonde. Van onze jeugd af hebben wij allemaal geleerd dat wij gelukkiger zijn als wij het goede doen.
Soms begrijpen wij niet waarom het noodzakelijk voor ons is om de geboden te onderhouden en bepaalde dingen te doen om bepaalde zegeningen te ontvangen; wij weten alleen dat de Heer het heeft geboden. Wij kunnen niet verklaren waarom wij gedoopt behoren te worden of waarom wij het opleggen der handen of andere verordeningen dienen te ondergaan. Sommigen gaan zelfs zover de leringen van God in twijfel te trekken. Maar indien wij door geloof zijn geboden gehoorzamen, dan zullen wij de beloofde zegeningen ontvangen. Jezus zei dat tenzij wij als kleine kinderen worden, die zulk een groot geloof hebben, wij het koninkrijk der hemelen niet kunnen ingaan. Wij moeten leren om onvoorwaardelijk te geloven.
Wij moeten ook leren begrijpen hoe belangrijk gehoorzaamheid is. De profeet Samuel leerde „gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen." (1 Samuel 15:22.) De schriften geven ons vele voorbeelden van gehoorzaamheid enkel uit geloof. Nadat Adam en Eva uit de hof van Eden waren weggezonden, gebood de Heer hen „dat zij den Heere, hun God, aanbaden; en de eerstellingen hunner kudden offerden als offerande aan den Heere. En Adam gehoorzaamde aan de geboden des Heeren.
„En na vele dagen verscheen er een engel des Heren aan Adam, zeggende: Waarom offert gij offeranden aan den Heere? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Heere heeft het mij geboden.
En toen sprak de engel, zeggende: Dit is een gelijkenis van de offerande van den Eniggeborene des Vaders, Die vol van genade en waarheid is." (Mozes 5:5-7.)
Toen Nefi de geschiedenis van zijn volk opschreef, legde hij uit dat hij een gebod had ontvangen om twee stel platen te maken — één voor een verslag van de bediening van zijn volk, en de andere voor een verslag van de regering der koningen en van de oorlogen en twisten onder zijn volk. Vervolgens zei hij:
„Daarom heeft de Here mij bevolen, deze platen voor een wijs doel in Zijn bestel te maken, welk doel ik niet weet. Doch de Here weet alle dingen van den beginne: daarom bereidt Hij een weg om al Zijn werken onder de kinderen der mensen tot stand te brengen ..." (1 Nephi 9:5, 6.)
Dit bleek, zoals wij nu weten, van groot belang te zijn ten tijde van de vertaling van deze verslagen. Als wij slechts het geloof bezitten om de geboden na te leven, of wij ze nu vollediger begrijpen of niet, dan zullen wij worden gezegend, maar even zeker zullen wij de gevolgen van ongehoorzaamheid oogsten.

Ik herinner mij nog heel goed, dat toen ik nog een jongeman was, ik aan de leringen van de kerk wilde gehoorzamen en mij dus onthield van het gebruik van thee, koffie, alcohol en tabak. In die tijd begrepen de mensen dat niet en geleerden hadden nog niet bewezen, dat het gebruik van deze dingen schadelijk was voor het lichaam en niet goed voor de mens. Thans is bewezen dat deze dingen nadelig zijn en dat we ze niet moeten gebruiken; en toch niettegenstaande deze kennis zijn er velen die heden ten dage aan een slechte gezondheid lijden, die ongelukkig zijn en zelfs sterven als gevolg van het nemen van deze „verboden vruchten."
In feite worden onenigheid, tweedracht en verdriet in de wereld meestal veroorzaakt door onze weigering de geboden van de Heer te aanvaarden en na te leven. Zoals reeds eerder werd opgemerkt, zijn wij hier om onszelve

waar te maken, en ongeacht hoe druk wij het hebben, of hoe succesvol wij zijn, wij moeten beseffen dat de dood onvermijdelijk is en niet ver weg. Wij doen er goed aan ons af te vragen: Wat doe ik om mij op de dood en het eeuwig leven voor te bereiden? Waar sta ik wanneer het het nakomen van mijn plicht jegens God en mijn medemens betreft?

Onze plicht ligt in het bestuderen van het woord van God, in het ontwikkelen van ons geloof in Hem, in het ondersteunen van ons geloof met onze daden, en in de zware verantwoordelijkheid om ons gezin hún plicht te leren. Opnieuw kunnen wij ons afvragen: Waar sta ik wanneer het gaat om het onderwijzen van mijn gezin, door voorbeeld en door voorschrift, om oprecht te wandelen voor de Heer om eerlijk en eerzaam te zijn in alle zaken, met inbegrip van het betalen aan tienden en offeranden aan de Heer? Heiligen we de sabbat, of gooien we het in bepaalde opzichten op een akkoordje? Houden wij ons strikt aan het woord van wijsheid, of nemen we het niet zo nauw met sommige van deze „verboden vruchten?" Ben ik mij bewust van de toenemende beschikbaarheid van drugs en waarschuw ik mijn kinderen voor de hieraan verbonden gevaren? Wat doe ik in mijn gemeenschap om problemen op te lossen die betrekking hebben op drugverslaving, alcoholisme, vrije seksuele omgang en geslachtziekten, welke laatste meer voorkomen dan de meeste ouders beseffen? In uw eigen gemeenschap worden de kinderen van ieder huisgezin door deze dingen bedreigd. Waar sta ik wanneer de vraag rijst of ik trouw ben aan mijn land? Leer ik mijn gezin trouwe burgers te zijn? Leer ik hen, dat als zij van de goede dingen in dit leven willen genieten, zij hun verantwoordelijkheid als burgers op zich moeten nemen en hun bijdrage moeten leveren aan het verbeteren van de maatschappij? Is ons gezien een voorbeeld van liefde, harmonie en vrede? Houden wij onze wekelijkse gezinsavond ten einde onze banden sterk te houden? Bidden wij regelmatig als gezin, zodat wij de Heer kunnen vertellen „waar wij zijn" en Hem om hulp en leiding kunnen vragen?

Ik werd onlangs getroffen door een artikel over het gezinsleven, waarin de schrijver betoogde dat de misdaad onder de jeugd niet zozeer een blaam werpt op het grootste gedeelte van de jonge mensen, dat erbij betrokken is, maar wel op de wijze waarop de volwassenen hun verantwoordelijkheden vervullen. Dit feit werd onlangs eveneens verkondigd door de opperrechter van het hogere gerechtshof te Ontario, Canada. De groep, die de meeste moeilijkheden veroorzaakt, zo beweert hij, is het produkt van tuchteloze gezinnen en onverantwoordelijke ouders. Wij moeten beseffen dat het onze plicht en voorrecht is om goede naasten te zijn, in het bijzonder voor hen die geen eigen gezin hebben, en om de zieken, de armen en behoeftigen te bezoeken. De Heer heeft gezegd dat het tweede grote gebod is om onze naaste lief te hebben gelijk onszelve. Voldoen mijn gezin en ik aan deze eis? Hebben wij belangstelling voor hun welzijn en staan wij gereed om te helpen wanneer en waar dit ooit nodig is? Wij lezen in Jakobus dat „zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar weduwen en wezen in hun druk . . ." (Jakobus 1:27.)

Wij zijn ons ervan bewust dat er altijd strijd heeft bestaan tussen recht en onrecht, tussen het goede en het kwade. Wij moeten ons erop voorbereiden deze conflicten tegemoet te treden en onze kinderen leren en anderen helpen om het goede te kiezen en die beslissingen te nemen die hen zullen weerhouden van het toegeven aan verleidingen. Iemand vroeg me onlangs waarom wij voor al deze verleidingen worden geplaatst, waarom de Heer ons begeerten en hartstochten heeft gegeven, en waarom wij verleid en beproefd moeten worden.

Een reden hiervoor is dat deze ervaringen in het sterfelijk leven bijdragen tot onze ontwikkeling en groei. Brigham Young zei: „Ik ben blij . . . met het voorrecht voor verleidingen te worden gesteld." (Journal of Discourses, jaargang 3, blz. 195.) Verleidingen zijn noodzakelijk voor onze vooruitgang en onze ontwikkeling. „Als u voor verleidingen wordt gesteld, wees dan nederig en gebedsvol, en vastbesloten om ze te overwinnen, en u zal verlost worden. Blijf getrouw, dan hebt u de belofte dat u zegeningen zal ontvangen." (JD, jaargang 16, blz. 164.)

Al deze verleidingen — deze begeerten en hartstochten — zijn voor onze bestwil en vreugde als wij slechts de stem van het verstand laten prevaleren. Verleidingen komen tot ons allen, maar lang voordat wij ze het hoofd moeten bieden, moeten wij en onze kinderen onze koers hebben bepaald. Als wij hiermede wachten tot het moment van de verleiding, dan zijn wij te laat. Als ons altijd is geleerd en wij vastbesloten zijn het goede te kiezen en het kwaad te weerstaan, dan zullen wij de kracht hebben om te overwinnen.

Wij moeten nooit vergeten dat satan altijd aan het werk is en vastbesloten de ondergang van het werk des Heren en van de mens te bewerkstelligen. Zodra wij van het pad der gerechtigheid afwijken, lopen wij groot gevaar om vernietigd te worden. De schriften en de geschiedenis geven ons vele voorbeelden van personen in belangrijke posities, die wanneer zij zich van de leringen des Heren afwendden en deze veronachtzaamden of op enigerlei andere wijze van het pad der gerechtigheid afweken, veel leed ondervonden, en hun positie, hun vrienden en zelfs hun gezin verloren.

De toestanden in de wereld van vandaag nopen ons ertoe de profetie van Paulus aan Timoteüs te overdenken, waarin hij zegt:

„Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen:

Want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede. Verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God.

Die met een schijn van godsvrucht de kracht daarvan verloochend hebben; houd ook dezen op een afstand." (2 Timoteüs 3:1-5.)

Dit doet ons vragen: Waar staan wij persoonlijk ten opzichte van ieder van deze punten? Waar staan wij als natie en als wereld? Zijn de toestanden in dit geweldige land en in de gehele wereld te vergelijken met de toestanden die de ondergang veroorzaakten van Sodom en Gomorra, van Rome en van andere beschavingen, die ten onder zijn gegaan ten gevolge van zedelijk verval? Hoe ver zijn wij afgedwaald en hoe snel dwalen wij nu af van God en zijn leringen? Nogmaals, waar staan wij en wat zal ons lot zijn als wij persoonlijk en als natie en wereld weigeren ons te bekeren en ons tot God te wenden en niet ophouden om ons voor Hem te verbergen?
Hoe gelukkig mogen wij ons prijzen om het evangelie van Christus als gids te hebben en de belofte dat als wij God willen dienen, wij niet alleen voor verwoesting bewaard zullen worden, maar ten volle van het leven hier zullen genieten en van het eeuwige leven dat hierna zal komen. De gehele zending van Christus had ten doel het voor ons mogelijk te maken om onsterfelijkheid en eeuwig leven te genieten, en Hij gaf ons het plan waarmee wij dit kunnen bereiken.
Indien ieder gezin in de kerk overeenkomstig de beginselen van het evangelie zou leven, dan zou de invloed ten goede in de wereld enorm zijn. En indien ieder gezin in de wereld de leringen van Jezus Christus zou aanvaarden en naleven, dan zouden wij geen enkele van de heersende wantoestanden hebben en alle mensen zouden in liefde en vrede tezamen leven. Zulk een gedachte doet ons duizelen!
Toch kunnen we in het Boek van Mormon lezen over een dergelijke toestand:
„En in het zes en dertigste jaar was het ganse volk in het gehele land ... tot de Here bekeerd; en er waren geen twisten en woordenwisselingen onder hen, en iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens ... wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde.
En men vond geen afgunst of strijd, of moeilijkheden, of hoererijen, of leugen of moord, of enigerlei ontucht; en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen." (4 Nephi 2:15, 16.)
Als personen, als gezinnen, als gemeenschappen, als leiders en als regeringen, moeten wij ons tot God wenden. Hem erkennen als de Schepper van de wereld en het heelal, en als ons aller Vader. Wij moeten zijn leiding zoeken en zijn geboden onderhouden. Niemand kan deze eeuwige waarheid te onomwonden stellen of er te sterk de nadruk op leggen, dat de mensheid alleen door de verzoening van Christus kan worden verlost. Dankzij zijn zoenoffer zullen alle mensen in onsterfelijkheid opstaan en voor altijd als opgestane wezens leven, maar alleen zij die geloven en zijn wetten gehoorzamen, zullen verhoging en het eeuwige leven ontvangen.

Ik bid nederig dat wij de wijsheid, de kennis, het verlangen, de moed en de kracht mogen hebben om te overwinnen en om tot bekering te komen. Ik doe een speciaal beroep op onze jeugd om zich altijd rein en zuiver te houden en nooit iets te doen dat verdriet over hen en hun familie zal brengen en dat hen het gevoel zal geven dat zij zich voor de Heer moeten verbergen omdat zij zich schamen.

Ik doe een beroep op ieder lid van de kerk om zich af te vragen: Waar sta ik? Schaam ik mij zodat ik mij wil verbergen, of ben ik daar waar ik behoor te zijn, doe ik wat ik behoor te doen en bereid ik mij erop voor God te ontmoeten? Laat ieder van ons besluiten nederig te zijn en zich te bekeren en ons de grote belofte waardig te betonen, dat op het hoofd van die hun tweede staat behouden, voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd zal worden. Dat dit onze vreugdevolle bestemming moge zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Doorlopend in zijn dienst

N. Eldon Tanner

Dit is voorwaar een inspirerende bijeenkomst geweest, een voorrecht en een zegen voor allen die hier aanwezig waren en die elders hebben geluisterd en die hetgeen zij hebben gehoord in praktijk gaan brengen. Onze opdracht, onze gelegenheden en onze zegeningen zijn groot en talloos; er bestaat geen grotere macht in de wereld dan de macht van God, die gedelegeerd is aan de priesterschapsdragers van de kerk, mits wij het priesterschap dat wij dragen maar eer willen aandoen.
Zuster Tanner en ik zijn juist teruggekeerd van een bezoek aan vier zendingsgebieden en een ring in Japan, die alle worden gepresideerd door Japanners. Eén echtpaar is niet alleen daar geboren en getogen, maar is ook op zending geweest in eigen land en verrichten nu groots werk. Wij bezochten de zendingsgebieden in Korea en Hongkong, die beide door Amerikanen worden gepresideerd, die slechts tien tot twaalf jaar geleden een zending hadden vervuld; zes van de zendingspresidenten en vijf van hun vrouwen hebben de gebieden gediend waar zij nu presideren.
Het was geweldig het wonderbare werk te aanschouwen dat de zendelingen in deze prachtige landen verrichten, te zien hoe de kerk daar groeit en de toewijding te ervaren van de leden, zoals oude als nieuwe, waarvan de meesten jonge mensen zijn tussen de twintig en de vijfendertig jaar.
Het viel mij op dat ieder zendingsgebied en de ring voortreffelijke leiders telden en dat het werk met grote stappen vooruitgaat. Wij hadden een opkomst van 300 tot 1000 mensen op de algemene vergadering en we kun-

nen niet anders dan volkomen vertrouwen hebben in de toekomstige groei en kracht van de kerk daar. Er was ook een goede geest in iedere vergadering.
De indrukken die ik tijdens mijn verblijf daar opdeed, waren dat dit toegewijde, kundige, nederige, gebedsvolle en effectieve zendelingen zijn; jongens die zich tot man hebben ontwikkeld; mannen met moed, begrip en het vermogen om te leiden; afgezanten des Heren, bewonderd, geliefd en door de leden geacht. Zij dragen een grote verantwoordelijkheid, vervullen alle en elke willekeurige leidersfunctie en trainen anderen om deze functies te vervullen, zoals gemeentepresidenten, leiders van de hulporganisaties en leerkrachten. Zij dopen, bevestigen en ordenen; zij bemoedigen en sterken de zwakken en bedienen de zieken. Een van hen getuigde van een wonderbare genezing, waarbij hij zelf de zegen aan zijn vader had gegeven.
Het zijn mannen en vrouwen met een getuigenis, die verleidingen en kwaad hebben meegemaakt en deze hebben overwonnen. Mannen, die naar huis zullen terugkeren, bereid, gereed en bekwaam om welke functie dan ook in een wijk of ring te aanvaarden; mannen die zich belangrijk hebben gevoeld en inderdaad belangrijk zijn geweest. Mannen die uw wijken en ringen zullen opbouwen, inspireren en leiden en uw jongeren zullen inspireren, als u hen daartoe in de gelegenheid wilt stellen; mannen die zich ten zeerste bekommeren om inactieve leden; mannen die zich ten zeerste bekommeren om iedereen, die met een probleem te kampen heeft en proberen hem bij het oplossen ervan te helpen. Dit is een geweldige groep mannen.

Ik zou ook even over de militairen willen spreken. Wij ontmoetten er enkelen toen wij in Korea en Osaka waren en vele van de jongemannen doen prachtig werk in de kerk.
Toen ik de nieuw geroepen zendelingen toesprak vroeg ik allen die vierentwintig jaar waren om op te gaan staan, omdat Joseph Smith zo oud was toen de kerk werd georganiseerd. Tijdens deze bijeenkomst stonden er vijf op en ik verzocht een hunner naar voren te komen en te vertellen hoe hij lid van de kerk was geworden en om zijn getuigenis te geven. Hij zei dat hij in Vietnam onder de wapenen was geweest en daar enkele van onze jongemannen had ontmoet, waarvan een in het bijzonder het evangelie naleefde en aan anderen onderwees. Als gevolg hiervan is deze jongeman nu lid van de kerk. Hij vertelde wat een grote verandering dit in zijn leven had gebracht, hoe hij zich had bekeerd van hetgeen hij had gedaan en hoe hij het doel van het leven ging begrijpen. En vervolgens vroeg ik ook de andere vier naar hun achtergrond. Twee van hen vertelden een zelfde verhaal toen zij hun getuigenis gaven — dat zij tot de kerk waren toegetreden terwijl zij in militaire dienst waren. Het was een fijne ervaring te beseffen wat een invloed er van deze jonge, toegewijde militairen was uitgegaan, die een getuigenis van het evangelie hadden, en de moed het na te leven, te onderwijzen en ervan te getuigen terwijl zij in militaire dienst waren.

Het was aangrijpend in de ringen en zendingsgebieden te zien hoe de zendelingen in staat waren mensen tot de kerk te brengen, mensen die een zeer hoge dunk van hen hebben. De ene bekeerling was hoogleraar aan een universiteit een ander een geslaagd zakenman; twee anderen vooraanstaande dokters, waarvan één een hartchirurg. Het gaf een diep gevoel van nederigheid te horen hoe deze mannen het werk prezen van de jongemannen, die hen tot de kerk hadden gebracht en hun leven hadden beïnvloed. Zij getuigden dan ook van de grote dingen die het evangelie voor hen had gedaan sinds zij tot de kerk waren toegetreden.
Ik was diep onder de indruk van de leiders in ieder van de zendingsgebieden en van de ring.
Ik doe een beroep op de bisschoppen en de ringpresidenten erop toe te zien, dat wanneer deze jongemannen in de burgermaatschappij terugkeren, zij de gelegenheid krijgen in de kerk te dienen.
En tot deze jongemannen zeg ik: Uw studie, uw toewijding en uw ervaring hebben u gereedgemaakt voor waarachtig dienstbetoon in het werk des Heren. Dank de Heer voor het voorrecht dat Hij u heeft geschonken om uw getuigenis te toetsen en te vergroten. Denk nooit dat u klaar bent met uw plichten in de kerk; u hebt u slechts voorbereid om verder te gaan in de dienst des Heren. Zoek en aanvaard gelegenheden om te dienen. Keer nooit terug naar uw niet bekeerde metgezellen uit het verleden. Wees een voorbeeld. Laat de jongens en meisjes zien wat een zending voor een jongeman kan doen en stel ze nooit teleur. Deze jongeren in wijken en ringen zullen tegen u opzien wanneer u terugkomt en zullen grote dingen van u verwachten. Als u leeft zoals u behoort te doen, dan zult u hun leven evenzeer ten goede beïnvloeden als het leven van hen waarmee u omging toen u in dienst was — de dienst van uw land of de dienst des Heren.
Moedig bij uw terugkomst de jongemannen die u ontmoet aan om zich voor te bereiden op een zending, een tempelhuwelijk en de zegeningen die de trouwe leden van de kerk ter beschikking staan. Help hen bij het overwinnen van kwaad en verleiding, bij het eren van het priesterschap dat zij dragen en bij het steunen van hun leiders. Ik hoop dat deze terugkerende jongemannen dit zullen doen.
Houd uw priesterschap altijd hoog. Respecteer en steun elkaar. Geef nooit, nooit aan verleiding toe. Eer de vrouw en de deugd zo nodig ten koste van uw leven. Word nooit ontmoedigd en geef het nooit op. Naarmate u actief blijft in de kerk, zult u meer succes hebben, zult u hoger worden aangeslagen en zult u gelukkiger zijn dan op enige andere wijze. En ik wil u de belofte geven, mijn jonge broeders, dat als u gewillig bent eerst het koninkrijk Gods te zoeken en zijn gerechtigheid en bereid bent de Heer steeds te dienen, de Heer u zal zegenen met meer succes en geluk en tevredenheid dan u ooit anders zou kunnen vinden. Als u actief in de kerk bent, zal het beter gaan met uw studie en u zult een invloed ten goede in de wereld zijn.
Een kennis van me die directeur is van een grote onder-

neming (hij werkt tegenwoordig voor de regering, maar destijd was hij een zeer geslaagd zakenman in de houtindustrie) vertelde me onlangs: „Wij vroegen naar sollicitanten voor een bepaalde functie bij de overheid. Er waren vele gegadigden en er bleven er uiteindelijk tien over. Toen wij deze nader in beschouwing namen, zagen we dat een ervan lid van uw kerk was en we namen hem zonder meer aan."

Ik vroeg: „Waarom nam u juist hem?"

Hij antwoordde: „Omdat wij wisten dat hij geen nachtbraker zou zijn, dat wij op hem konden rekenen en dat hij het werk zou doen dat hem werd opgedragen." (En ik dacht, wat een geweldig iets als al onze jongemannen konden beseffen dat dit waar is.)

Ik zou u hier vanavond een brief kunnen voorlezen, die ik ook aan de regionale vertegenwoordigers heb voorgelezen, en ik vind dat ik hem in ieder geval gedeeltelijk moet voorlezen, of vertellen wat erin staat.

Toen ik in Korea was, vertelde de zendingspresident over de problemen die hij heeft met de jonge mensen in militaire dienst, omdat de bisschoppen de lidmaatschapskaarten pas twee of drie maanden nadat zij zijn aangekomen doorsturen. Hij zei dat onze militairen niet bepaald blij zijn — er zelfs een hekel aan hebben — om daar te zijn. Zij voelen zich eenzaam en de prostituées zijn in grote getalen aanwezig. Het komt dan ook dikwijls voor dat deze soldaten met een prostituee omgaan. Hij vertelde mij over het geval van een priester in het Aäronische priesterschap die zich eenzaam gevoelde, niet al te actief was geweest in de kerk en met een van deze vrouwen betrekkingen aanknoopte. Een van onze jongemannen, die het evangelie wel naleefde, en er belang in stelde te proberen deze jongens te redden, zocht contact met hem, trok met hem op, en bracht hem er uiteindelijk toe de waarde van de kerk te erkennen, zich te bekeren van zijn verkeerde handelingen en ernaar te streven de zegeningen des Heren weer waardig te worden. Hij zei, dat als hij die jongen direct na zijn aankomst te pakken had kunnen krijgen, hij hem had kunnen helpen en deze ellende waarschijnlijk had kunnen voorkomen. De zendingspresident vertelt verder over zijn ervaringen met de jonge militairen en hoe velen van hen getuigen dat het louter te danken is aan het feit dat iemand de moeite heeft gedaan om vriendschap met hen te sluiten en hen kameraadschap en genegenheid heeft geschonken, dat zij de vele verleidingen hebben kunnen weerstaan.

Daarom, broeders, u bisschoppen en ringpresidenten, wanneer deze jongemannen van huis gaan om te studeren, let er dan op dat u hun gegevens meteen naar de wijk of gemeente opstuurt die zich het dichtst bij de onderwijsinstelling of de universiteit, waar zij studeren bevindt. Wanneer zij in militaire dienst gaan, zorg er dan toch in vredesnaam voor voldoende tijd en belangstelling te hebben om alles te doen wat in uw vermogen ligt voor het behoud van deze jongens. Stuur hun gegevens van tevoren op aan de groepsleiders of andere bevoegde personen.

En nu wat betreft de teruggekeerde zendelingen en de jongemannen die zich op een zending voorbereiden, wees hen nabij. Moedig hen aan. Wanneer zij terugkomen staan ze in vuur en vlam. U weet wanneer zij worden verwacht. Treed hen tegemoet, begroet ze, houd van ze en stel hen vooral in de gelegenheid om te werken. Er zijn mij wat dit betreft verschillende voorbeelden ter ore gekomen — deze pas een week geleden. Een moeder vertelde mij: „Toen mijn zoon van zijn zending terugkeerde, werd hij geeneens gevraagd in de wijk te spreken. De bisschop zei alleen: ‚Hallo, fijn dat je weer thuis bent.' en verder scheen niemand enige notitie van hem te nemen. Het kostte me heel wat moeite om zijn belangstelling en activiteit in de kerk gaande te houden."

Broeders, u die uit militaire dienst, van onderwijsinstellingen, en van zendingen terugkeren, meld u bij uw bisschop en bied hem uw diensten aan. En bisschoppen, zorg er toch alstublieft voor dat wanneer deze jongemannen uw wijk verlaten, u hun gegevens doorstuurt naar de juiste autoriteiten van de universiteit of van de strijdkrachten, zodat deze op de hoogte zijn en in staat de nodige hulp en aanmoediging te geven zodra zij aankomen.

Moge de Heer ons zegenen zodat wij zullen beseffen dat een ziel zo belangrijk is, dat er mensen in ons midden zijn die aandacht en hulp nodig hebben en dat het onze verantwoordelijkheid is hen actief te houden, hen aan te moedigen en hen met hun problemen te helpen. Moge wij beseffen dat het priesterschap van God de macht van God is, die ons is gegeven om in zijn naam te handelen. Dat wij dit met wijsheid in alle nederigheid en doeltreffend mogen doen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van april 1972

Wat is uw bestemming?

Marvin J. Ashton

Toen ik enige weken geleden in Engeland was kreeg ik de gelegenheid met de trein te reizen. Met het oog op de weersomstandigheden en mijn tijdschema bleek dit het beste vervoermiddel te zijn.
Op een dag toen de trein van Manchester naar Leicester voortsnelde, legde ik na anderhalf uur gelezen te hebben mijn boeken neer, keek uit het raam en vroeg mij af of wij het station al naderden. Even later ging de deur van de coupé open en kwam de conducteur binnen, die mij begroette met de woorden, „Wat is uw bestemming?"
Aangezien ik de nodige aandacht aan aankomst — en vertrektijden en stopplaatsen had geschonken, antwoordde ik: „Ik heb een afspraak in Leicester."
Hierop antwoordde hij: „Binnen tien minuten zijn wij op uw bestemming." Hij knipte mijn kaartje en vervolgde zijn weg.
Nadat hij vertrokken was, dacht ik verder na over zijn vraag: „Wat is uw bestemming?" en zijn antwoord: „Binnen tien minuten zijn wij op uw bestemming." Hij scheen ervan overtuigd te zijn dat elke keer als de trein stopte en tientallen of honderden mensen uitstapten, zij hun bestemming hadden bereikt. Blijkbaar heeft hij dit de reizigers al jarenlang aangekondigd.
Ik wist echter dat ik, niettegenstaande zijn opmerkingen, twee dagen in Leicester moest zijn om de driemaandelijkse ringconferentie bij te wonen, maar dat het niet mijn bestemming was. Ook de afspraken in andere Engelse steden waren mijn bestemming niet. Het waren opdrachten die ik op mijn weg te vervullen had. Maar ik was niet op mijn bestemming aangekomen als ik een van ze bereikte.
Als gevolg van deze ervaring in de trein en daar ik al jaren over deze zaken heb nagedacht, maak ik mij bezorgd dat velen van ons op onze reis door het leven bestemmingen, aankomsten, stopplaatsen, oproepen, stations en opdrachten door de war halen. Het komt mij voor dat sommigen heden ten dage verdwaald zijn omdat zij menen op hun plaats van bestemming te zijn aangekomen.
Ik zou een paar opmerkingen met u willen delen en enige vragen binnen het raam van dit onderwerp „Wat is uw bestemming?" naar voren willen brengen.
Bent u op uw bestemming aangekomen als u naar de tempel gaat? Is een tempelhuwelijk uw bestemming? In de loop der jaren heb ik honderden van mijn jonge geloofsgenoten horen zeggen: „Ik wil het halen naar de tempel. Een tempelhuwelijk is mijn doel."
Voor een tempelaanbeveling in aanmerking komen is een verheven ideaal en een hele prestatie, maar wij moeten de eeuwige doeleinden daarvan voor ogen houden. Wij zijn nog niet op onze bestemming aangekomen als wij de zegeningen van de tempel deelachtig zijn geworden. Dikwijls worden wij door grote gevaren bedreigd wanneer wij verheven idealen en doelstellingen als onze eindbestemming beschouwen in plaats van middelen om die te bereiken. Al onze prioriteiten moeten op de juiste wijze binnen het raam van de eeuwigheid worden geplaatst als wij oponthoud bij onze aankomst willen vermijden.
Ik meen dat het Louis J. Halle was, die eens zei: „Het is de edelste aller bezigheden het voorbijgaande moment te grijpen en op tekenen van de eeuwigheid te onderzoeken."
Om na het celestiale huwelijk verhoging te verwerven, is toewijding en gerechtigheid vereist. Het is een voortgaand proces, niet een toestand van aangekomen zijn. Bent u op uw bestemming aangekomen als u op zending wordt geroepen? Hebt u uw bestemming bereikt als u een eervolle zending hebt vervuld? Mogen wij uitdrukkelijk vaststellen dat het vervullen van een eervolle zending een hoogtepunt op de levensweg is. Het behoort een belangrijke versterking te zijn voor nog meer persoonlijk dienstbetoon en kracht. Het dient de voeten van de zendeling nog steviger te planten op de paden die omhoog voeren tot eeuwig geluk. Het dient hem erop voor te bereiden om vreugde in zuivere godsdienst te vinden.
„Zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren." (Jakobus 1:27.)
Ik moet ook denken aan een zendeling, die moeilijkheden had om zich de laatste zes maanden van zijn zending volledig in te spannen. Hij had de opdracht om in een district als senior-collega te werken, nadat hij eerst assistent van de zendingspresident was geweest. Zoals hij zelf vertelde: „Ik had mijn doel bereikt toen ik die hoge positie van assistent van de zendingspresident bekleedde." Hij had tijdeljk het vermogen verloren om op effectieve wijze werkzaam te zijn omdat hij het zichzelf had veroorloofd te denken dat hij zijn bestemming had bereikt.
Wat is het een belangrijke dag in het leven van een

zendeling wanneer hij tot het besef komt dat een eervolle ontheffing een begin betekent. Wat onze collega-zendelingen in het verleden en in het heden betreft, bidden wij nederig, dat u zichzelf nooit de gevaarlijke weelde zal veroorloven om van uzelf te verklaren: „Ik heb mijn twee jaar aan de kerk gegeven." Als een teruggekeerde zendeling zich een hoog doel voor ogen stelt, zal hij in het algemeen de juiste stappen nemen om daar te komen. Een zending kan de twee gelukkigste jaren in het leven van een zendeling zijn als hij niet alleen God en zijn medemens op onbaatzuchtige wijze dient, maar als hij ook in de waarheid wandelt en zichzelf op eeuwige vooruitgang voorbereidt, waarvan ik verklaar dat deze heden ten dage komende is:
„Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen." (3 Johannes 4.)
Laat mij er de nadruk op leggen, dat er vreugde wordt gevonden in het wandelen en reizen in de waarheid en niet in de verwachte aankomst.
Hebt u uw bestemming bereikt wanneer u een getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie van Jezus Christus door openbaring van de heilige Geest ontvangt? Het spijt ons te moeten vaststellen, dat sommigen, nadat zij een getuigenis hebben ontvangen, denken en reageren alsof zij hun bestemming hebben bereikt. Welk een treurige dag in het leven van wie dan ook, wanneer hij in gebreke blijft zijn kennis en overtuiging te gebruiken voor toegewijd en voortdurend dienstbetoon. Een getuigenis groeit naarmate deze met anderen wordt gedeeld. Uit het bezit van een getuigenis komt de verplichting voort om tot de wereld te getuigen van dit, het werk des Heren. Een getuigenis is geen bestemming; het is een bezit waarmee moet worden gewerkt.

Hebt u uw bestemming bereikt wanneer u gedoopt wordt of een ouderling, een bisschop, een ringpresident, een ambtenares in de zustershulpvereniging, een zeventiger of een apostel wordt? In deze tijd dat het zo nodig is te werken en te dienen, is het te hopen dat ieder van ons deze vraag zal beantwoorden met een uitdrukkelijk „Nee."
Satan en zijn trawanten hebben zich nooit sterker opgesteld dan in deze tijd. Hij is listig. Hij boekt successen. Een van de meest spitsvondige en doeltreffende werktuigen die hij heden ten dage gebruikt, is ons ervan te overtuigen dat wij er zijn, dat wij onze bestemming hebben bereikt, dat wij rust hebben verdiend, dat wij niet meer nodig zijn, dat wij ons buiten gevaar bevinden, dat verleidingen geen vat meer op ons hebben en dat wij trots kunnen zijn op hetgeen wij hebben bereikt.
„En aldus vleit hij hen en leidt hen voort, totdat hij hun ziel ter helle sleurt; aldus veroorzaakt hij, dat zij in hun eigen valstrikken verward geraken.
En aldus gaat hij op en neer, en heen en weer op aarde, en tracht hij de zielen der mensen te verderven." (LV 10: 26, 27.)
Nadat ik kort geleden was geroepen als lid van de Raad der Twaalven, hebben een aantal vrienden van mijn vader, die enige jaren geleden is overleden, opgemerkt: „Je vader moet wel heel gelukkig zijn met je benoeming." Hierop heb ik dikwijls gedacht: „Als ik mijn vader ken, en ik meen dat ik dat doe, dan zou hij meer tijd besteden om mij voor te houden: „Jongen, je bent er nog niet. Je hebt je bestemming nog niet bereikt. Je grootste beproeving ligt nog voor je. Streef ernaar om waardig aan het grote vertrouwen, dat in je wordt gesteld, te leven."
Mag ik u, mijn metgezellen in deze De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, danken voor uw vertrouwen en uw steun. Ik verzeker u dat ik slechts één verlangen heb en dat is waardig te wandelen op zijn paden.
Laat ik u over een vriend vertellen, die bezig is doelbewust en moedig de ware weg te bewandelen. Ik bezocht net het zendingsveld toen broeder Dennis in het zendingsgebied Arizona aankwam. Ik kan wel stellen dat wij allemaal schrokken toen hij op een van onze eerste vergaderingen binnenkwam en zichzelf in zijn rolstoel door het middenpad van de kapel voortbewoog. Een uitdrukking van nederig vertrouwen lag op zijn gezicht.
Zijn metgezellen merkten al spoedig waarom hij waardig en in staat was bevonden een full-time zending te vervullen. Ik herinner mij nog zijn getuigenis op die dag, toen hij ons liet weten hoezeer hij altijd naar zijn zending had uitgekeken. Hij zei: „Ik zal mijn best doen om mijzelf uw vertrouwen waardig te tonen. Heb niet met mij te doen. Help mij alleen datgene te doen, wat ik zeer zeker met hulp van de Heer kan doen."
Zijn boodschap sloeg aan. Later op de dag werd ik benaderd door zijn pasbenoemde collega, die mij vroeg: „Wat moet ik doen om een goede collega te zijn voor een zendeling die aan een rolstoel is gebonden?" Aangezien ik een gedeelte van de dag met broeder Dean had door gebracht, luidde mijn antwoord: „Het zal al heel wat zijn als je hem bij kunt houden. Niet hij, maar jij wordt in de komende weken op de proef gesteld."

Gesteund door de liefde en kameraadschap van een uitmuntende zendingspresident en van zijn collega's diende broeder Dean twee jaar lang als districtsleider. Honderden mensen ontvingen van hem de boodschap van het evangelie, terwijl achtenveertig personen door zijn toedoen werden gedoopt. Thans studeert Dennis aan de Brigham Young Universiteit en is tevens huisonderwijzer en zondagsschoolleraar in de 38ste wijk aldaar. Toen hij mij onlangs op kantoor opzocht, kwam ik in de loop van ons gesprek weer onder de indruk van dit ongewone voorbeeld van een goed mens die zich voortbeweegt op het pad des Heren.
Als wij onze gedachtengang voortzetten met betrekking tot plannen, bestemmingen, doelstellingen, aankomsten en verplichtingen, dan kunnen wij iets leren van twee andere vrienden van mij. Sommige van mijn vrienden zijn wat ongewoon en komen uit ongebruikelijke plaatsen. Toen ik afgelopen dinsdagavond voor het naar huis gaan mijn bureau opruimde, ging de telefoon: „Broeder Ashton, ik heb toestemming van de gevangenisautoriteiten om u te bezoeken. Wilt u wachten tot ik bij u ben?"
Frank kwam, en wij spraken met elkaar. Als antwoord op

mijn vragen „Wat zijn je plannen nu je de volgende week uit de gevangenis wordt ontslagen? Wat ga je doen? Wat heb je je ten doel gesteld?" antwoordde hij: „Ik heb een woning. Ik heb een betrekking. Ik heb een heel aardig meisje. Ik ga mijn opleiding afmaken. Ik heb een functie in de kerk. Ik heb nog veel dingen te doen. Ik ben tweeëndertig jaar oud en ik ben nog maar een leraar in het priesterschap. Binnen niet al te lange tijd wil ik ouderling zijn."

Hij eindigde zijn prettige bezoek met een verzoek: „Broeder Ashton, als ik orde op zaken heb gesteld, wilt u dan met me naar de tempel gaan en mijn huwelijk voltrekken?"

Vergelijk dit eens met een ander gesprek met iemand die in dezelfde gevangenis zat en die ik enige maanden geleden had gesproken toen ik daar op bezoek was. Als ik eraan terugdenk, dan koos ik hem uit omdat er niemand anders was, die met hem sprak.

„Wat ga je doen als je hier uitkomt?" zei ik. „Het enige wat ik wil is eruit." snauwde hij terug. „Ik ben vals beschuldigd en ik wil eruit." Geen plannen, geen doelstellingen, geen voorbereidingen. Alles wat hij wil is uit de gevangenis komen, en gezien zijn instelling ben ik bang dat het hem niet kan schelen hoe hij dat bewerkstelligt.

Nederig getuig ik tot u dat een eervolle zending, een celestiaal huwelijk, een waardevol getuigenis, of een verantwoordelijke positie in de kerk geen bestemmingen in het leven van ware heiligen der laatste dagen zijn. Zij kunnen belangrijke hulpmiddelen voor eeuwige vooruitgang zijn. Zij zullen echter u en mij niet verlossen in het koninkrijk Gods. Alleen leven als een getrouw heilige der laatste dagen kan dit teweeg brengen.

„Indien gij goed zult doen, ja, en tot het einde getrouw blijven, zult gij zalig worden in het koninkrijk Gods, hetgeen de grootste van alle gaven Gods is; want er is geen grotere gave, dan de gave der zaligheid." (LV 6:13.)

Laat ons altijd in gedachten houden dat er bij een treinreis en op de levensreis stations, momenten van vertrek, oproepen, en dienstregelingen zijn, alsmede mogelijkheden om op een zijspoor terecht te komen of te worden omgeleid. Verstandig is hij, die zich wil houden aan het pad van de Zaligmaker. Zij die Hem willen volgen zullen veiligheid en vreugde kennen. Ik getuig tot u dat God eeuwig is. Wij zijn eeuwig en het heeft nooit in de bedoeling van God gelegen, dat wij zonder begeleiding zouden reizen. Wat is uw bestemming? Ik bid nederig tot onze hemelse Vader, dat Hij ieder van ons zal helpen beseffen dat dit het eeuwige leven is, ofwel verhoging in het koninkrijk van onze Vader. Ik geef u mijn getuigenis dat de gave van zaligmaking mogelijk is door dit, het evangelie van Jezus Christus, naar gelang wij getrouw blijven, en ik zeg dit in de naam van Jezus Christus. Amen.

Burgerlijke gedragsnormen voor de getrouwe heiligen

Ezra Taft Benson

Mijn geliefde broeders en zusters, zowel hier aanwezig als zij, die via televisie en radio kijken en luisteren, — en zij zijn allen kinderen van dezelfde Vader in de geest — nederig en dankbaar sta ik hier voor u op deze verjaardag van de organisatie van de herstelde kerk van Jezus Christus, nu 142 jaar geleden. Ik houd van een algemene conferentie van de kerk, behalve dan van dit onderdeel (broeder Benson zinspeelt hier op het feit dat hij er niet op gesteld is in het openbaar te spreken) en toch schep ik er vreugde in mijn getuigenis te mogen geven over dit, het grootste werk in de gehele wereld.

Afgelopen herfst werd ik door baron von Blomberg, president van de „United Religions Organization" uitgenodigt om de kerk als gast van de sjah van Perzië te vertegenwoordigen ter gelegenheid van de vijfentwintighonderdste verjaardag van de stichting van het Perzische rijk door Cyrus de Grote. Omdat het Eerste Presidium mij had aangeraden de uitnodiging te aanvaarden, vertrok ik onmiddellijk na de oktoberconferentie om mij bij de vertegenwoordigers van zevenentwintig wereldkerken, ongeveer vijftig vorsten en andere hooggeplaatste personen op deze historische viering in Iran te voegen.

Koning Cyrus leefde meer dan vijfhonderd jaar voor Christus en wordt genoemd in profetieën in het Oude Testament, en wel in 2 Kronieken en het boek Ezra en door de profeten Ezechiël, Jesaja en Daniël. De Bijbel vertelt ons hoe „de Here de geest van Kores (Cyrus), de koning van Perzië, opwekte." (2 Kronieken 36:22.)

Cyrus herstelde bepaalde politieke en sociale rechten aan de zich in slavernij bevindende joden, verleende hun toestemming naar Jeruzalem terug te keren, en beval dat de tempel van Jehova zou worden herbouwd.

In zijn beschrijving van de profeet Joseph Smith, zei Parley P. Pratt dat hij de „stoutmoedigheid, moed, matigheid, volharding en edelmoedigheid van een Cyrus bezat." (Autobiography of Parley Parker Pratt [Deseret Book Company, 1938], blz. 46.)

President Wilford Woodruff verklaarde:

„Nu heb ik vele malen gedacht, dat sommige van die oude koningen die in die tijd aan de macht waren, in sommige opzichten meer eerbied hadden voor de naleving van een aantal van deze beginselen en wetten dan zelfs de heiligen der laatste dagen in onze tijd hebben. Ik wil Cyrus als voorbeeld stellen... Als wij het leven van Cyrus vanaf zijn geboorte tot zijn dood nagaan, dan lijkt het, of hij dit nu wist of niet, of hij in al zijn handelingen door inspiratie werd geleid. Hij beschikte over die matigheid en deugd die ieder christelijk land of iedere christelijke

koning tot steun zouden zijn... Vele van deze beginselen leefden na hem voort en ik ben van mening dat vele ervan in vele opzichten de aandacht verdienen van mensen, die het evangelie van Jezus Christus bezitten."
(Journal of Discourses, jaargang 22, blz. 207.)
God, de Vader van ons allen, gebruikt de mensen van de aarde, in het bijzonder de goede mensen, om zijn doelstellingen te verwezenlijken. Dit was in het verleden zo, is vandaag zo, en zal in de toekomst zo zijn.
„Misschien heeft de Heer dergelijke mensen buiten zijn kerk nodig om haar voort te helpen," zei wijlen broeder Orson F. Whitney van het Quorum der Twaalven.
„Zij zijn bondgenoten van de kerk, en kunnen, waar de Heer hen heeft geplaatst, meer voor de goede zaak doen, dan ergens anders... Vandaar dat sommigen in de kudde worden opgenomen en een getuigenis van de waarheid ontvangen, terwijl anderen onbekeerd blijven... de schoonheid en heerlijkheid van het evangelie worden tijdelijk, voor een wijs oogmerk, voor hun blik verborgen. De Heer zal hun ogen op zijn eigen tijd openen. God gebruikt meer dan één volk voor de verwezenlijking van zijn grootse en wonderbare werk. De heiligen der laatste dagen kunnen niet alles doen. Het is te omvangrijk, te zwaar voor enig volk alleen... Wij hebben niets tegen de niet-mormonen. In zekere zin zijn zij onze partners."
(Conference Report, april 1928, blz. 59.)
Dit gold zeer zeker voor kolonel Thomas L. Kane, een ware vriend van de heiligen in hun verschrikkelijke nood. Dit gold ook voor generaal Alexander W. Doniphan, die van zijn meerdere de opdracht kreeg Joseph Smith neer te schieten en zei: „Dit is moord in koelen bloede. Ik voer uw bevel niet uit... en als u deze mannen ter dood brengt, zal ik u voor een aards gerecht verantwoording af doen leggen, zo waarlijk helpe mij God." (Joseph Fielding Smith, Essentials in Church History, blz. 241.)
Wij eren deze partners omdat hun toewijding aan juiste beginselen boven hun toewijding aan populariteit, partijbelangen of personen, te boven ging.

Wij eren de mannen die deze republiek hebben gesticht om dezelfde reden. God verwekte deze vaderlandslievende partners om hun zending uit te voeren en Hij noemde ze „verstandige mannen." (Zie LV 101:80.) Het Eerste Presidium erkende dit verstand toen het ons enige jaren geleden richtlijnen gaf met betrekking tot het steunen van politieke kandidaten „die waarlijk zijn toegewijd aan de grondwet, overeenkomstig de tradities van degenen die de republiek hebben gesticht." (Deseret News, 2 november 1964.)
De Heer zei „de kinderen dezer wereld gaan ten aanzien van hun geslacht met veel meer overleg te werk dan de kinderen des lichts." (Lucas 16:8.) Onze verstandige grondleggers schenen, beter dan de meesten van ons, te begrijpen hetgeen in onze eigen schriftuur staat dat „het in de natuur en de neiging van bijna alle mensen ligt, zodra zij enig gezag verkrijgen... zij onmiddellijk beginnen onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen." (LV 121:39.)
De grondleggers van onze natie wisten, dat dit moest worden voorkomen door onze gekozen leiders aan zekere vastgelegde beginselen te binden. Thomas Jefferson zei: „Laat ons wat het uitoefenen van macht betreft niets meer horen over het vertrouwen in de mens, maar hem daarentegen van het onheil afhouden met de ketenen van de grondwet."
Deze wijze mannen, onze vaderlandslievende partners, schenen meer dan de meesten van ons de zegeningen te waarderen van de restricties, die de Heer in de grondwet had vastgelegd, want Hij zei: „En wat met betrekking tot wetten van mensen meer of minder dan dit is, komt van de boze." (LV 98:7.)
De grondleggers vertrouwden in God en in zijn grondwet — niet in de arm des vlezes. „O Here," zei Nefi, „ik heb op U vertouwd en ik wil immer op U vertrouwen. Ik wil mijn vertrouwen niet in de arm des vlezes stellen; ... vervloekt is hij, die zijn vertrouwen in de mens stelt, of vlees tot zijn arm stelt." (2 Nephi 4:34.)
President J. Reuben Clark formuleerde deze zaak heel duidelijk toen hij zei: „God heeft bepaald dat in dit land van de vrijheid, onze politieke trouw niet gebonden is aan personen, dat wil zeggen aan overheidsdienaren, ongeacht of zij een hoge dan wel lage functie bekleden. Onder zijn plan gaat onze trouw en de enige trouw, die wij als burgers of inwoners van de Verenigde Staten verschuldigd zijn, naar onze geïnspireerde grondwet, die God zelf heeft opgesteld. Dit komt ook tot uiting in de ambtseed die wordt afgelegd door hen die deel van de regering uitmaken. Inderdaad zijn wij een mate van trouw verschuldigd aan het ambt dat iemand draagt, maar zelfs in dit geval zijn wij deze verschuldigd uit hoofde van ons burgerschap. Onze trouw geldt niet de man zelf.

In vele andere landen is men trouw aan een persoon verschuldigd. Onze vrijheid steunt op dit beginsel van trouw aan de grondwet. Het is een van de grote beginselen die dit land van de vrijheid van andere landen onderscheiden." (Improvement Era, juli 1940, blz. 444.)
„Vaderlandsliefde," zei Theodore Roosevelt, „betekent trouw zijn aan het land. Het betekent niet trouw zijn aan de president of aan enig andere regeringsfunctionaris behalve in precies die mate dat hij zelf trouw is aan zijn land...
„Ieder mens," zei president Roosevelt, „die de kreet ‚sta achter de president' napraat zonder het voorbehoud ‚voor zover hij de belangen van de republiek dient' eraan toe te voegen, neemt een in wezen even onwaardige houding aan als destijds die van de fanatieke aanhangers van het koningshuis van de Stuarts in Engeland, die de leerstelling voorstonden dat de koning geen verkeerd kon doen. Geen enkel zichzelf respecterend en intelligent mens kan een dergelijk standpunt innemen." (Theodore Roosevelt, Works, jaargang 21, blz. 316, 321.) En toch behoren wij als heiligen der laatste dagen voor onze regeringsleiders te bidden en hen in gerechtigheid aan te moedigen.
„...om op goddeloze mannen te stemmen, dat zou zonde betekenen," zei Hyrum Smith. (Documentary History of the Church, jaargang 6, blz. 323.)
En de profeet Joseph Smith zei:

„. . . laat de mensen uit de gehele unie, net als de onbuigzame Romeinen, telkens wanneer zij constateerden dat een belofte die door een kandidaat was gedaan, niet door hem werd nagekomen als functionaris, de ellendige pluimstrijker uit zijn ambt ontzetten . . ." (DHC, jaargang 6, blz. 207.)
Het vertrouwen van Joseph en Hyrum was niet in de arm de vlezes (LV 1:19), maar in God en de juiste eeuwige beginselen. „Ik ben de grootste voorstander van de grondwet van de Verenigde Staten die er op de aarde bestaat," zei de profeet Joseph Smith. (DHC, jaargang 6, blz. 56.)
De waarschuwing van president Joseph Fielding Smith komt op het juiste moment: „Het wordt tijd dat het volk van de Verenigde Staten wakker wordt en begrijpt dat als het de grondwet niet redt van de gevaren die haar bedreigen, het een andere regeringsvorm zal krijgen." (Conference Report, april 1950, blz. 159.)

Een andere richtlijn, die door het Eerste Presidium werd gegeven, luidde dat wij „goede en consciëntieuze kandidaten dienen te steunen van welke partij dan ook, die zich bewust zijn van de grote gevaren" die de vrije wereld bedreigen. (Deseret News, 2 november 1964.)
Gelukkig worden wij door de geschriften van president David O. McKay en andere kerkleiders geholpen deze dreigende gevaren te trotseren.
Maar het belangrijkste handboek voor de vrijheid in dit gevecht tegen het kwaad is het Boek van Mormon.
Dit brengt mij tot de tweede grote burgerlijke gedragsnorm voor de heiligen. Want naast onze geïnspireerde grondwet hebben wij de schriften.
Joseph Smith zei dat het Boek van Mormon de „hoeksteen van onze godsdienst" en het „nauwkeurigste boek" op aarde was. (DHC, jaargang 6, blz. 56.) Dit nauwkeurigste boek op aarde verklaart dat de ondergang van twee grote Amerikaanse beschavingen het gevolg was van geheime komplotten, die ten doel hadden de vrijheid van het volk te niet te doen. „En ze hebben de ondergang veroorzaakt van dit volk, waarvan ik nu spreek," zegt Moroni, „en eveneens de ondergang van het volk van Nephi." (Ether 8:21.)
Nu zou Moroni ongetwijfeld vele factoren hebben kunnen vermelden die tot de vernietiging van het volk hadden bijgedragen, maar merk op hoe hij vooral de geheime genootschappen noemt, evenals de kerk vandaag zou kunnen wijzen op vele bedreigingen voor de vrede, voor de welvaart en de uitbreiding van Gods werk. Zij heeft evenwel de goddeloze samenzwering als de grootste bedreiging genoemd.
Het Boek van Mormon bevat geen theorie maar de feiten over samenzwering.
Dan spreekt Moroni tot ons in deze tijd en zegt: „Wanneer gij deze dingen onder u ziet komen, gebiedt de Here u, dat gij zult ontwaken tot een besef van uw vreselijke toestand wegens deze geheime vereniging, die onder u zal bestaan . . ." (Ether 8:24.)
Het Boek van Mormon waarschuwt vervolgens dat „Welke natie ook zulke geheime verenigingen om macht en gewin te verkrijgen zal ondersteunen, totdat zij zich over de natie zullen verspreiden, die zal worden verdelgd . . ." (Ether 8:22.)
Deze aanhaling uit de schriften dient ons te waarschuwen voor hetgeen voor ons ligt als wij ons niet bekeren, want het is aan geen twijfel onderhevig dat wij als mensen van de vrije wereld tegenwoordig in toenemende mate steun verlenen aan de kwade praktijken van de tegenstander. Bij gerechtelijke uitspraak kunnen goddeloze samenzweerders zich thans kandidaat stellen voor regeringsambten, les geven op onze scholen, functies bekleden in vakbonden, werken bij militaire installaties, varen bij de koopvaardij enzovoort. Als natie dragen wij ertoe bij in ons land veel boosaardige revolutionairen te onderschrijven.
Wij hebben de verzekering gekregen dat de kerk op aarde zal blijven tot de wederkomst des Heren — maar tegen welke prijs? De heiligen in de eerste dagen van de kerk kregen de verzekering dat Sion in Jackson County zou worden gevestigd, maar zie wat hun trouweloosheid hen aan vergoten bloed en vertraging heeft gekost.
President Clark heeft ons gewaarschuwd, dat wij „het gevaar lopen onze vrijheden te verliezen, en dat als deze eenmaal verloren zijn, ze alleen door bloedvergieten kunnen worden herkregen. En als zij verloren gaan, zullen wij die tot deze kerk behoren, ons meer opofferingen moeten getroosten en meer vervolgingen moeten verduren om de kerk voortgang te doen vinden, dan wij tot heden hebben gekend." (CR, april 1944, blz. 116.)
Hij verklaarde voorts dat als de samenzwering „hier komt, zij waarschijnlijk op volle kracht zal komen en dat er een groot aantal open plaatsen zullen zijn onder hen die leiden en besturen, niet alleen in de regering, maar ook in de kerk." (CR, april 1952.)
De derde grote burgerlijke gedragsnorm voor de heiligen is het geïnspireerde woord van de profeten — in het bijzonder de levende president, Gods huidige woordvoerder op aarde. Houd uw oog op de „gezagvoerder" gericht en oordeel de woorden van alle lagere autoriteiten aan de hand van zijn geïnspireerde raadgevingen.

Er wordt verteld dat toen Brigham Young op een keer door een nederzetting reed, hij een man een huis zag bouwen en hij hem vertelde zijn muren twee keer zo dik te maken. Omdat hij president Young als profeet aanvaardde, veranderde de man meteen zijn plannen in overeenstemming met de ontvangen raad. Kort daarna werd het stadje geteisterd door een overstroming die veel schade aanrichtte, maar de muren van deze man bleven overeind. Toen hij bezig was met het dak hoorde men hem luidkeels zingen: „Wij danken U, Heer, voor profeten!"
Joseph Smith leerde „dat een profeet alleen een profeet was als hij als zodanig optrad." (DHC, jaargang 5, blz. 265.)
Veronderstel dat een kerkleider u zou vertellen dat u bij een bepaalde aangelegenheid aan de verkeerde kant staat. Sommigen zouden zich misschien onmiddellijk verzetten tegen deze leider en zijn raad of deze negeren, maar ik zou u willen voorstellen eerst de vierde grote gedragsnorm voor de getrouwe heiligen in toepassing te brengen en wel om zo te leven dat men de ingevingen

van de heilige Geest waardig is, deze te verkrijgen en vervolgens op te volgen.
Brigham Young zei eens: „Ik ben meer bevreesd dat dit volk zoveel vertrouwen in zijn leiders heeft, dat het God niet meer voor zichzelf vraagt of zij door Hem worden geleid . . . Laat iedere man en iedere vrouw door de persoonlijke influisteringen van de Geest Gods weten of hun leiders al of niet het pad bewandelen. dat God heeft aangewezen." (JD, jaargang 9, blz. 150.)
Een aantal jaren geleden vreesde een trouw lid, op grond van een verklaring die het beleid van de kerk scheen te vertegenwoordigen, dat hij bezig was de verkeerde kandidaat voor een openbaar ambt te steunen. Hij nam de zaak op nederige wijze op met de Heer, verkreeg door de Geest des Heren de overtuiging welke koers hij moest volgen en onthield deze bepaalde kandidaat zijn steun.
Op zijn ernstig gebed ontving deze goede broeder het antwoord, dat te bestemder tijd de goede koers bleek te zijn.
Wij sporen allen aan om het Boek van Mormon te lezen en God vervolgens te vragen of het waar is, waarna zij de zekere belofte hebben dat zij door de heilige Geest kunnen weten of het waar is, „en door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten." (Moroni 10:5.)
Wij hebben de voortdurende leiding van de heilige Geest nodig. Wij leven in een tijdperk van bedrog. „O, mijn volk," zegt Jesaja in het Boek van Mormon, „zij, die u leiden, doen u dwalen, en zij verwoesten de weg, die gij behoordet te volgen." (2 Nephi 13:12.) Zelfs in de kerk zijn wij gewaarschuwd dat „de roofzuchtige wolven in ons midden zijn, onder onze eigen leden die, meer dan wie ook in schaapskleren zijn gehuld, omdat zij het gewaad van het priesterschap dragen." (J. Reuben Clark, Jr., CR, april 1949, blz. 163.)
De Heer stelt ons verantwoordelijk als wij niet verstandig zijn en misleid worden. „Want zij, die verstandig zijn," zo zegt Hij, „en de waarheid hebben ontvangen, en de Heilige Geest tot gids hebben genomen en niet zijn misleid — voorwaar zeg Ik u: Zij zullen niet worden nedergehouwen en in het vuur geworpen, maar de dag doorstaan." (LV 45:57.)
En aldus zijn de vier grote burgerlijke gedragsnormen voor de getrouwe heiligen, ten eerste, de grondwet, die werd verordineerd door God door middel van verstandige mannen; ten tweede, de schriften, in het bijzonder het Boek van Mormon; ten derde, de geïnspireerde raadgevingen van de profeten, vooral van de levende profeet en president van de kerk, en ten vierde, de leiding van de heilige Geest.
Dat God ons allen moge zegenen om deze gedragsnormen toe te passen en zodoende onszelf, ons gezin, onze maatschappij, onze natie en de wereld tot zegen zullen zijn, bid ik nederig en ik getuig tot u van de waarheid van dit grootse werk in de laatste dagen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een zendeling en zijn boodschap

HUGH B. BROWN

Vele dingen zijn reeds gezegd over zendelingen en het zendingswerk. Dat heeft altijd mijn grootste liefde gehad, en ik werd aan verschillende dingen herinnerd die achtenzestig jaar geleden gebeurd zijn toen ik in Engeland was. Een ervan wil ik u graag vertellen.
Ik was verscheidene keren naar een bepaald huis gegaan en ik was daar weggestuurd en gewaarschuwd om niet meer terug te komen, maar mij werd steeds weer ingefluisterd dat ik er toch naartoe moest gaan. Terwijl ik aanstalten maakte om dat huis voorbij te lopen, werd mij ingefluisterd aan te kloppen en te proberen contact te krijgen. Ik gebruikte de grote koperen deurklopper op de Engelse deur, maar kreeg geen antwoord. In de voorkamer zag ik een dame zitten breien en ik maakte ontzettend veel lawaai met die klopper. Ze kwam niet naar buiten en ik liep om het huis heen naar de achterdeur. Op die deur om u die boodschap te geven. Over een paar dagen ga ik naar Canada terug en ik moet u die dingen vertellen waarvan de Heer wil dat u die weet."
Ze zei: „U bedoelt dat de Heer een boodschap voor mij heeft gestuurd!"
Ik zei: „Ja, dat heeft Hij inderdaad gedaan."
Ik vertelde haar over de herstelling van het Evangelie, de organisatie van de Kerk, en de boodschap van de herstelling. Ze was zeer onder de indruk van hetgeen ik haar vertelde. Toen ik vertrok zei ik: „Het spijt me dat ik u gestoord heb, maar ik kon niet weigeren om de boodschap en de zending uit te dragen die aan mij werden gegeven toen ik hier kwam. Als wij elkaar weer ontmoeten, en we zullen elkaar weer ontmoeten, zult u zeggen: ‚Dank u dat u aan mijn achterdeur bent gekomen. Dank u dat u zoveel van mij hield dat u mij de boodschap van de Heer hebt gebracht. Toen u vertrok had ik mijzelf nauwelijks in bedwang. Ik was ongerust, verward, en vroeg mezelf af wat het allemaal inhield. Ten slotte ging ik naar het zendingshuis, kreeg daar wat literatuur, bestudeerde deze en werd met mijn gezin lid van de Kerk.' "
Tien jaren later was ik weer in Engeland, deze keer als soldaat. Aan het eind van de vergadering kwam een dame naar mij toe met twee grote dochters. Ze zei: „Ik dank God en ik dank u dat u naar mijn deur bent

gekomen met die boodschap vele jaren geleden. Ik heb mij met mijn dochters bij de Kerk aangesloten en binnenkort gaan we naar Utah, en we danken God dat u de moed had, de vastberadenheid en het geloof, om met die goddelijke boodschap naar mij toe te komen en deze in de naam des Heren bij mij achter te laten."
Broeders en zusters, ik wil u mijn getuigenis geven van de goddelijkheid van dit werk. Vanuit het binnenste van zat geen klopper, dus gebruikte ik mijn wandelstok en klopte heel hard, zo hard zelfs, dat het door het hele huis galmde.
Spoedig kwam de dame naar buiten en de manier waarop ze naar buiten kwam deed mij denken aan mijn jongensjaren op de boerderij, als ik een broedende kip plaagde en van haar nest afjoeg. (Ik zie dat sommigen van u ervaringen met een boerderij hebben.) U weet dat een broedende kip wanneer zij van haar nest verjaagd wordt eraf komt met al haar veren in de tegenovergestelde richting en dat ze met haar snavel tekeer gaat, en deze vrouw deed mij daaraan denken.
Ik bood mijn verontschuldigingen aan en zei: „Het spijt me dat ik u stoor en blijf aandringen op een onderhoud, maar, mijn beste zuster, ik heb meer dan zesduizend mijl gereisd om u een boodschap te brengen, want de Heer wil dat u die boodschap krijgt. Hij heeft mij hier naartoe gezonden mijn hart en van de toppen van mijn vingers tot mijn tenen weet ik dat dit het werk van God is. Ik weet dat het Evangelie hersteld werd. Ik weet dat de mannen die de Kerk leiden geïnspireerd worden en geleid worden door Hem die hen heeft aangesteld. Ik weet dat het Evangelie voort zal rollen totdat het de gehele aarde vervult* en ik kijk uit naar de dag dat wij allen verenigd zullen zijn aan de andere kant en het grote werk zullen voortzetten dat wij zo weifelend hier op aarde probeerden te doen.

Ik laat dit getuigenis en mijn zegen bij u achter. Ik bid God al degenen te zegenen die hier zijn en allen die luisteren, ja, alle mensen, overal. O Vader, zegen deze mensen opdat zij de geest van dit werk mogen vatten en zichzelf onverdroten zullen wijden aan de verspreiding van het Evangelie van Jezus Christus over de gehele wereld.

Ik laat dit getuigenis, deze boodschap en dit gebed, nederig bij u achter, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Wat doet de kerk voor u , een man ?

GORDON B. HINCKLEY.

In de hoop dat er enkelen zullen luisteren, richt ik mij tot twee groepen mannen die het contact met de Kerk hebben verloren; zij die weliswaar in naam lid zijn maar waarmee wij geen voeling meer hebben, en vervolgens de mannen van overal — twijfelende, nuchtere, bedachtzame mannen die onderzoekende vragen stellen en zakelijke antwoorden verlangen.
Ik doe het door de vraag te stellen: „Wat doet de Kerk voor u, een man?" Mijn antwoord is:
Ten eerste brengt zij u in de grootste broederschap ter wereld. Iedere man verlangt naar broederschap. Dat verlangen wordt in zekere mate vervuld in vele dienstverlenende clubs, handelsverenigingen, maatschappelijke groepen en soortgelijke organisaties. Hoewel deze alle nuttig kunnen zijn, is geen ervan gelijk aan de broederschap van het Priesterschap van God.
Hier vindt men honderdduizenden mannen uit alle rechtschapen maatschappelijke standen, begiftigd met de macht om in naam van God te handelen, en door de aard van die heilige gave die een ieder heeft ontvangen verplicht elkaar te versterken en bij te staan. De woorden van de Heer tot Petrus zijn wel zeer toepasselijk op hun situatie. Hij verklaarde: „Simon, . . . de satan heeft ulieden zeer begeerd, om te ziften als de tarwe. Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders." (Luk. 22:31-32.)
Dit is een van de grootste doelen van het organiseren van quorums in de priesterschap van de Kerk — te komen tot een beter besef van en het verschaffen van de gelegenheid zowel als het middel om elkaar te versterken.
Op een dag belde een wijkfunctionaris van de Kerk mij op. Hij was advocaat en vertelde dat een van zijn buren naar hem toe was gekomen om hulp voor het verkrijgen van een echtscheiding. Hij zei dat zijn huwelijk was stukgelopen. Hij en zijn vrouw hadden ver boven hun stand geleefd, ze hadden veel schulden, de geldproblemen waren aanleiding tot voortdurend gekibbel en het huwelijk was zozeer verslechterd dat ze niet samen verder konden.
We bespraken de kwestie en het eindresultaat was dat drie leden van zijn priesterschapsquorum de opdracht kregen met deze broeder en zijn vrouw samen te werken voor een oplossing van hun problemen. Het waren een advocaat, een bankier en een accountant. Het echtpaar ging ermee akkoord om hun kwesties in handen van deze mannen te leggen, hun buren en broeders.
Met de bekwaamheid die voortvloeide uit hun beroep en zakelijke

ervaringen ging het comité aan het werk. Zij belden de crediteuren van de man op. Deze stelden vertrouwen in de bekwaamheid van dit comité en gaven hun de tijd om zijn problemen uit te werken. Deze problemen waren hem volkomen boven het hoofd gegroeid, maar voor zijn ervaren broeders waren zij slechts een uitdaging erbij.

Er werd orde op zaken gesteld. De vrede in het gezin hersteld. Een nieuw soort zekerheid kwam in zijn leven. Zijn vrouw leerde hem respecteren zoals zij daarvoor nooit had gedaan. Over een periode van twee of drie jaar ontvingen zijn crediteuren wat hun verschuldigd was. En de man en de vrouw leerden beginselen die hen ertoe in staat stelden om een gezin te besturen zoals het bestuurd dient te worden.

Paulus zei tot de Romeinen: „Maar wij, die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden der onsterken te dragen," en hij voegde eraan toe „en niet onszelven te behagen." (Rom. 15:1.) Dit is de geest van deze grote broederschap van mannen — de zwakheden van elkaar te dragen, niet om zichzelf te behagen, maar om een goddelijke verplichting te vervullen.

Ten tweede spoort actief lidmaatschap in de Kerk een man aan klaarheid in zijn leven te brengen indien dat nodig mocht zijn.

In de gezamenlijke ervaringen van deze Kerk komen duizenden en nog eens duizenden gevallen voor van mensen, die door de verheffende impulsen van het Evangelie van Jezus Christus en door de inspiratie welke ontvangen werd door de omgang met goede mannen, de kracht hebben gekregen gewoonten af te leggen die hen vele jaren gevangen hielden.

Enkele jaren geleden sprak ik in Hirosjima met een Japans zakenman. We stonden naast het monument dat die tragische gebeurtenis op 6 augustus 1945 memoreert, toen in een paar minuten 85.000 mensen gedood werden. Hij vertelde mij dat hij in het Keizerlijke Japanse Leger was geweest en dat deze ervaring een haat jegens alle Amerikanen had teweeggebracht.

Op een dag klopten twee van onze zendelingen bij hem aan. Hij was te dronken om met ze te praten. Zijn leven had geen doel meer en zijn enige toevlucht was de drank. Hij begreep niet wie ze waren en nodigde ze uit terug te komen en enige weken later werd hij gedoopt.

Met zijn bekering kreeg zijn leven weer een doel, de wil om de oude gewoonten af te leggen, de kracht om zich volledig te veranderen. Hij sprak zijn waardering uit voor de jongemannen die hem hadden onderwezen en voor de krachten die zij in hem hadden aangekweekt.

Op het moment dat wij met elkaar spraken was hij lid van een wijkpresidentschap en een actief lid van een ouderlingenquorum. In wezen kan zijn geval duizenden malen vermenigvuldigd worden. Geen kracht is gelijk aan de hervormende kracht van het Evangelie van Jezus Christus die mensen het verlangen en de wil geeft om hun leven te veranderen.

Ten derde geven de activiteiten in de Kerk u de gelegenheid om te groeien door verantwoordelijkheid te dragen.

Het is een axioma dat zo waar is als het leven zelf, dat wij groeien naarmate wij dienen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is o.a. een grote school om leiders te ontwikkelen. Aan groepen van onze zendelingen die ik in verscheidenen delen van de wereld heb ontmoet, heb ik verteld: „U lijkt niet veel bijzonders, maar u bent alles wat de Heer heeft." En het wonder is dat wanneer ze de Heer dienen, ze enorm veel presteren en bereiken.

En zo is het met een ieder van ons. Indien het werk des Heren vooruitgang wil maken, moet het gedaan worden door mensen als u en ik. In de Kerk is voortdurend behoefte aan mannen die verantwoordelijke taken op zich willen nemen. Ze moeten worden genomen zoals ze zijn. En het wonderbaarlijke is dat wanneer zij dienen, het grote opleidingsprogramma benutten en verlicht worden door de Geest Gods, zij doeltreffend en sterk worden.

Ik herinner me een gesprek met een jongeman die voor de eerste keer naar deze samenkomst kwam toen hij in militaire dienst was. Op een zondag wandelde hij op het tempelplein. De gesprekken die hier begonnen leidden tot zijn doop.

Vier of vijf jaar later had ik een onderhoud met hem, want hij zou president van een ouderlingenquorum worden. Hij vertelde mij van zijn kinderjaren als wees, verdreven van de ene plaats naar de andere, van de eenzaamheid en verlatenheid in zijn leven, hoe zijn opleiding en vooruitgang hem belet werden. Toen kwam hij in de Kerk, en ontving eerst de ene opdracht, daarna een andere, elke keer een beetje boven zijn macht, maar terwijl hij diende namen zijn capaciteiten toe.

Nu is hij gereed voor zeer grote verantwoordelijkheid. Zijn gehele leven is veranderd. Thans is hij ambtenaar in de Kerk, is een gewaardeerde werknemer in een verantwoordelijke positie, een goed echtgenoot, een modelvader en een uitstekend buurman. Wij groeien wanneer wij voortdurend proberen datgene te bereiken dat net even boven onze macht ligt. Een van de aspecten van het programma van de Kerk dat de moeite waard is om te worden vermeld, is dat het de mannen voortdurend aanspoort op de tenen te staan, een beetje hoger te reiken.

Ten vierde geeft het lidmaatschap in de Kerk en actieve deelname

een nieuwe dimensie aan uw leven, een geestelijke dimensie welke als een rots van geloof wordt en u met autoriteit begiftigt om in de naam van God te spreken.

Bij de aanvang van dit werk, in deze bedeling, verklaarde de Heer dat een van de doelen van de herstelling van het Evangelie was: „opdat ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken." (L. en V. 1:20.)

Gezegend de man die bidt met de overtuiging dat gebeden gehoord en beantwoord worden. Gezegend de man wiens metgezel de Heilige Geest is. Gezegend de man die de autoriteit bezit om namens God te spreken.

Toen koning Belsazar op een avond zijn vrienden om zich heen had vergaard voor een eetpartij en braspartij, verschenen de vingers van een mensenhand en schreven op de muur. De sterrenwichelaars en de waarzeggers werden geroepen om het geschrevene uit te leggen, maar zij konden het niet en de koning was zeer verontrust.

De koningin zei: „Er is een man in uw koninkrijk, in wien de geest der heilige goden is, want in de dagen uws vaders is bij hem gevonden licht, en verstand, en wijsheid, gelijk de wijsheid der goden is . . ." (Dan. 5:11.)

Daniël werd voor de koning geleid en door de macht die in hem was legde hij de woorden op de muur uit.

Ik zou erop willen wijzen dat iedere man die het priesterschap bezit en dit verheerlijkt, in zich kan hebben „licht en verstand en wijsheid, gelijk de wijsheid der goden."

Wat doet actief lidmaatschap van de Kerk voor u, een man? Het verrijkt uw leven met een geestelijke dimensie waarmede u uw familie, uw medewerkers en uzelf zegent.

Ten vijfde helpt het u uw gezin te besturen.

Hoeveel sterker zou het land — ieder land — zijn, indien er in elk gezin een man presideerde die zijn vrouw ziet als een eeuwige gezellin, met hem verbonden in eeuwig deelgenootschap met God om goddelijke, eeuwige doelen tot stand te brengen, en die zijn kinderen beschouwt als kinderen van onze hemelse Vader Die aardse ouders het rentmeesterschap over deze kinderen gaf.

Handelingen komen voort uit gedrag, en in een huisgezin waar de ware beginselen van het Evangelie de richtlijnen zijn voor het besturen daarvan, zijn waardering, respect, achting, hoffelijkheid en eerbied wederzijds, want de vader beschouwt degenen waar hij voor verantwoordelijk is als zegeningen, door God gegeven om lief te hebben, te verzorgen, beschermen en te voeden.

Iemand die zich tot de Kerk had bekeerd zei eens: „Als vader geloofde ik dat een pak slaag goed was voor mijn kinderen. De geringste inbreuk op een regel werd onmiddellijk beantwoord met lichamelijke straf. Toen deed het Evangelie zijn intrede in ons gezin. Ik zag mijn kinderen in een nieuw licht. Ja, het waren mijn kinderen, maar het waren ook de kinderen van onze Eeuwige Vader. Hoe zou ik een kind van God kunnen uitschelden? Ik begon een geheel ander standpunt tegenover mijn kinderen te ontwikkelen en zij beantwoordden dit met een andere houding tegenover mij.

„Of wij discipline in ons gezin hebben? Ja, maar van geheel andere aard. Wij zijn niet langer tegenstanders. Ze krijgen nog straf als ze iets verkeerd doen, maar deze straffen zijn van geheel andere aard en worden aanvaard als verdiend, ze koesteren geen wrok meer zoals ze vroeger deden. Ze respecteren elkaar nu, en meer dan dat, er is liefde. Wat brengt het Evangelie een verandering," besloot hij.

„Ja," beaamde ik, „wat een verandering brengt het Evangelie indien het wordt aanvaard en nageleefd."

Tenslotte maakt de Kerk het voor u, een man, mogelijk zich voor eeuwig te verbinden met diegene die u het meest liefheeft.

Geen andere relatie in het leven is zo heilig, zo bevredigend, zo belangrijk voor wat betreft haar gevolgen als de familieverwantschap.

Hoe tragisch is datgene wat opgesloten ligt in de woorden die zo dikwijls op de trouwdag worden uitgesproken — „Tot de dood u scheidt."

Even zeker als er bij een dergelijke ceremonie een echtverbintenis is geweest, is er ook een bevel geweest om uiteen te gaan en de familieverwantschap in de dood te annuleren. Aan het eeuwige leven denken zonder eeuwige liefde is een paradox construeren, een tegenstrijdigheid.

Een liefhebbende Eeuwige Vader, Die bezorgd is voor Zijn kinderen, heeft het mogelijk gemaakt die heilige verwantschap voort te zetten.

De Heer zei tot de twaalf gekozenen: „En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn . . ." (Mt. 16:19.)

Dezelfde macht om in de hemelen te binden wat op de aarde is gebonden, is vandaag in deze Kerk. Ze wordt uitgeoefend in heilige tempelen en daar worden door de macht van het Priesterschap van God, vader en moeder en kinderen aan elkaar verzegeld onder een verbond en in een verwantschap die de tijd niet kan verbreken noch de dood kan vernietigen.

Nog niet zo lang geleden sprak ik op de begrafenis van een vooraanstaand man in deze stad. Er was weliswaar reden om te treuren. Maar er waren ook redenen

voor geruststelling. Door de tranen heen van deze wonderbaarlijke kleine vrouw en haar kinderen die op deze dag zo'n smartelijk verlies leden, blonk de overtuiging dat hun echtgenoot en vader alleen was heengegaan om de hereniging voor te bereiden die zou volgen.

Enkele dagen later ontving ik een brief van een zakenman uit die stad. Hij was niet van ons geloof en schreef: „Uw mensen hebben een positieve benadering die waarlijk indruk maakt. U komt om te troosten en niet om te treuren, om het leven te prijzen in plaats van de dood te vervloeken. Dat diepgaande geloof moet u ongetwijfeld veilig leiden langs 's levens klippen, waarvan de dood niet de minste is."

Wat zal de Kerk voor u, een man doen? Zij zal u de zekerheid geven, zo zeker als het leven zelf, dat de dood een verhoging is en dat zij die u het dierbaarst zijn in alle eeuwigheid de uwen kunnen zijn.

Tot onze broeders overal, tot diegenen die zorgeloos zijn geworden en die weggedreven zijn en tot diegenen die nog geen onderzoek hebben ingesteld, richt ik mijn uitnodiging: kom en zie. God heeft in Zijn wijsheid deze organisatie opgericht om uw leven te verrijken, vrede in uw hart te brengen en vreugde en liefde in uw gezin — en de verzekering dat diegenen die u thans lief heeft voor altijd de uwe kunnen zijn.

Broeders, de deur staat open. U zult hartelijk worden verwelkomd en u zult vele goede mannen vinden die verlangend zijn u te helpen. Bovendien aarzel ik niet, als dienstknecht van de Heer, te beloven dat u een vreugde zult leren kennen die u nooit eerder heeft ondervonden.

Ik geef mijn getuigenis van deze dingen in alle eenvoud en waardering, in naam van Jezus Christus. Amen. ○

Een leraar

HOWARD W. HUNTER

Met het oog op de klok * vouw ik de notities die ik gemaakt heb op en stop ze in mijn binnenzak. Ik zal alleen enkele ogenblikken nemen om een klein voorval te vertellen dat, toen ik nog een jongen was, veel indruk op mij heeft gemaakt. Het kwam in mijn herinnering op toen verteld werd dat er vanmiddag zoveel toegewijde mensen bij ons zijn, die onze jeugd onderwijzen.

Op een mooie zomerdag stond ik 's-morgens bij het raam. De gordijnen hielden mij verborgen voor twee kleine schepseltjes buiten op het grasveld. Het ene was een grote vogel en het andere een kleintje, blijkbaar pas uit het nest. Ik zag de grote vogel het grasveld ophuppen, hij zette zijn pootje ergens op en hield zijn kopje scheef. Hij trok een grote vette worm uit de grond en hupte terug. Het kleine vogeltje deed zijn snavel wijd open maar de grote vogel slikte de worm in.

Toen zag ik dat de grote vogel een boom in vloog. Hij pikte even in de bast en kwam terug met een grote kever in zijn snavel. Het kleine vogeltje deed zijn snavel wijd open maar de grote vogel slikte de kever in. Er werd krijsend geprotesteerd.

De grote vogel vloog weg en ik zag hem niet meer, maar ik keek naar het kleine vogeltje. Na een poosje hupte het kleine vogeltje over het grasveld, zette zijn pootje neer, hield zijn kopje scheef en trok een grote worm uit de grond. Hij had zijn lesje geleerd, aan de hand van een voorbeeld.

God zegene de goede mensen die onze kinderen en onze opgroeiende jeugd onderwijzen; dat bid ik nederig, in Jezus' naam. Amen.

* De tijd die ouderling Hunter was toegestaan om te spreken werd verkort teneinde ouderling Hugh B. Brown de gelegenheid te geven om te spreken. Ouderling Brown was om gezondheidsredenen niet opgenomen in de lijst van sprekers.

Houd de communicatielijnen sterk

Spencer W. Kimball

Mijn geliefde broeders en zusters, het is steeds weer een ontzagwekkende, vreugdevolle ervaring om voor u te staan en het eeuwigdurende Evangelie te verkondigen en getuigenis te geven van de goddelijkheid van de Kerk, van de zending van de Here, van de profeet en van zijn leiders.

Wij missen broeder Richard Evans ontzettend, die na onze vorige conferentie overleden is. Wij hebben in broeder Ashton een trouw lid van de Raad gevonden. Met geheel ons hart verwelkomen wij broeder Peterson en broeder Featherstone in de groep van Algemene Autoriteiten. Het zal ons veel vreugde schenken met hen samen te werken en eveneens met bisschop Vandenberg en zijn raadgevers in hun nieuwe functies.

Dit is de week van Pasen — een tijd waarin wij elkander plechtig herinneren aan de weergaloze gebeurtenis, die plaatsvond in een kleine hof, in een ruw uitgehouwen graf in een heuvel buiten de muren van Jeruzalem. Daar gebeurde het vroeg in de morgen, en iedere ziel die het hoorde voelde zijn hart in zijn keel kloppen.

Omdat het nog nooit eerder op deze aarde was voorgekomen, moet het de mensen wel moeilijk gevallen zijn om het te geloven, maar hoe konden zij nog langer twijfelen toen de opgestane Here Zelf hun een bezoek bracht en Zich aan hen vertoonde en zij de wonden in Zijn handen en voeten betastten? Honderden van Zijn naaste gelovige vrienden gaven hun getuigenis.

Dit was Jezus van Nazareth, geboren in een stal, grootgebracht in een dorpje, gedoopt in de rivier de Jordaan, gekruisigd op Golgotha, begraven in een steenkoud kamertje in een rots en Wiens opstanding bewezen werd in een kleine lieflijke hof bij het graf.

Zijn lijden voor en tijdens Zijn kruisiging en Zijn grote offer hebben weinig of geen betekenis voor ons tenzij wij Zijn geboden onderhouden. Want Hij zegt:

„En wat noemt gij Mij, Heere, Heere! en doet niet hetgeen Ik zeg?" (Luk. 6: 46.)

„Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden." (Joh. 14:15.)

Wanneer wij tekort schieten in het naleven van Zijn leer, is het zeker dat wij ons contact met Hem verliezen.

Eens zagen wij in Zuid-Amerika een voorbeeld van verbroken communicatie.

Wij reden in het verre noordwesten van Argentinië. Het was daar veeteeltgebied. Ontelbare mijlen lang was de weg recht en smal en aan weerskanten stond een hoge afrastering van prikkeldraad. Evenwijdig aan de afrastering stonden palen waaraan telefoondraden voor het contact met de rest van de wereld verbonden waren. Op iedere telefoonpaal lag een dwarsstang en de communicatielijnen liepen van de ene dwarsstang naar de andere. We reden door een gebied waar het gras hoog was geweest. Het was nu platgebrand. Ook de telefoonpalen die op het pad van de verslindende vlammenzee hadden gestaan, waren onderaan verbrand. Iemand had achteloos een nog brandende sigaret uit het raam van een auto geworpen. Het gevolg daarvan was, dat het gras was gaan branden zodat de telefoonverbinding was verbroken, en de communicatie ernstig werd bemoeilijkt.

Over een grote afstand waren bijna alle palen verbrand of zwartgeblakerd. Er waren palen die een meter van de grond waren afgebrand, terwijl de rest nog in de lucht hing en werd opgehouden door de draden, die juist door deze palen moesten worden ondersteund.

Deze aldus te zwaar belaste draden zakten diep naar beneden, waardoor de palen bijna de grond raakten en bij elke windstoot heen en weer slingerden, zodat er storingen in de verbinding onstonden.

Het kwam mij voor, dat telefoonverbindingen en telefoonpalen op mensen lijken. Ze zijn voor een zeker doel geschapen, maar ze dienen soms een heel ander doel. Het is de bedoeling dat ze sterk en fier zullen zijn, waardoor ze geschikt zijn om lasten te dragen. Maar in veel gevallen laten ze zich steunen en worden ze heen en weer geslingerd. Dan zakken ze door, totdat er bijna geen communicatie meer mogelijk is, en die vaak volledig verbroken raakt.

Het is mijn ervaring dat er in veel huwelijken gebrek aan communicatie bestaat. Dan hangen de draden onder te zware belasting, of zijn de palen verbrand. Dan liggen de beide echtgenoten met elkaar overhoop en ontstaan er storingen waar vrede zou moeten zijn. Onder die omstandigheden groeit het wantrouwen en ontstaat er haat, terwijl er liefde en saamhorigheid behoorden te zijn.

Een dergelijk echtpaar ging na een paar stormachtige huwelijksjaren en slechts twee kinderen vanaf hun eeuwige huwelijksvoltrekking in de tempel van God . . . uit elkaar. Man en vrouw gingen elk hun eigen weg, hun ideeën over het leven verschilden in vele opzichten, ook wat het geestelijk aspect betrof.

De ene partner wenste, zoals de ander het noemde, de weg van de fanatiekeling te kiezen, terwijl de ander een weg insloeg die door de eerste partner werd omschreven als afvalligheid. Ze hadden het beiden bij het verkeerde eind. Ze kibbelden erover, verloren hun geduld en dreven steeds verder uiteen en tevens weg van hun gemeenschappelijk doel. Het waren allebei best wel goede mensen, maar ze hadden behoefte aan telefoonpalen die niet verbrand waren. Ze hadden draden nodig die hen in staat stelden met elkaar te communiceren, want nu hingen die draden onder een te zware belasting. Omdat ze niet op een redelijke manier met elkaar konden communiceren, werden ze boos, lieten harde woorden vallen en verstrikten daardoor in de misverstanden.

Na verloop van tijd vonden beiden iemand anders. Met die anderen werden verboden contacten gelegd, om

tot uitwisseling van begrip, sympathie en troost te komen. Dit gebrek aan loyaliteit leidde tot lichamelijke avonturen, en dat leidde weer tot overspel. En dit had tot gevolg dat de gezinnen uiteengerukt werden. De huwelijkspartners raakten gedesillusioneerd en verloren hun hoop. De kinderen waren „kind van de rekening".
En dit alles gebeurde, omdat er twee heus wel goede mensen hun communicatielijnen niet omhoog konden houden en de palen die deze lijnen moesten ondersteunen over de grond lieten slepen. Dit geldt niet maar één echtpaar, zo zijn er tienduizenden. Ze zijn hun huwelijk ingegaan als een droom van heerlijkheid, groot geluk en gedeelde verantwoordelijkheid en in de hoop veel moois tot stand te brengen.

Een tijdje geleden bezocht ik een ringconferentie in een verafgelegen ring van de Kerk. Daar werd ik benaderd door een jongeman, wiens gezicht mij enigszins bekend voorkwam. Hij vertelde mij, dat hij een teruggekeerde zendeling was, en dat wij elkaar een paar jaar daarvoor ergens ter wereld hadden ontmoet. Hij vertelde mij, dat hij de conferentie niet had bijgewoond, maar pas tegen het einde was gekomen. Hij wilde alleen maar even goedendag komen zeggen.

Het was een genoeglijke ontmoeting en we haalden een paar mooie herinneringen op. Ik informeerde hoe hij het maakte. Hij bezocht een middelbare school, was nog ongehuwd en voelde zich nogal ongelukkig. Ik informeerde wat hij in de Kerk deed. Toen verduisterde zijn blik, en opeens zag hij er gedesillusioneerd uit. Hij zei enigszins gemelijk: „Ik ben niet erg actief meer in de Kerk. Ik voel me niet meer zoals toen ik op zending was. Van mijn getuigenis is niet veel overgebleven. Ik weet echt niet zo zeker meer of er wel een God is. Ik zal in al mijn enthousiasme en blijdschap de dingen wel verkeerd hebben gezien."
Ik trachtte hem te doorgronden en stelde hem een paar vragen: „Wat doe je in je vrije tijd? Wat voor literatuur lees je? Hoe vaak bid je?
Wat doe je zoal? Met wie ga je om?"
De antwoorden bevestigden wat ik al vermoedde. Hij had de ijzeren roede losgelaten. Hij hield zich voornamelijk op met ongelovige mensen. Naast zijn studieboeken las hij de geschriften van atheïsten, afvalligen en bestrijders van de Bijbel. Hij was opgehouden met bidden. Zijn communicatielijnen met onze Hemelse Vader waren verbroken en de palen verbrand. Zijn draden zakten diep door onder de te zware last. Toen vroeg ik hem: „Hoe vaak heb je sedert je zending nog in het Nieuwe Testament gelezen?"
„Helemaal niet meer," was zijn antwoord.
„Hoe vaak heb je het Boek van Mormon doorgelezen?"
Het antwoord luidde: „Geen enkele keer."
„Hoeveel hoofdstukken of hoeveel verzen heb je dan in de Schriften gelezen?"
Hij had de Heilige Schriften zelfs niet één keer geraadpleegd. Hij had afbrekende, negatieve en geloofsverwoestende lectuur onder ogen gehad; maar hij liep zich af te vragen waarom hij niet meer kon glimlachen.
Hij bad nooit meer; toch vroeg hij zich af waarom hij zich zo eenzaam voelde in een wereld vol problemen. Hij had sedert lange tijd niet meer deelgenomen aan het heilig Avondmaal; en hij was verbaasd dat zijn geest dood was. Hij had geen cent tienden betaald, maar kon niet begrijpen waarom de vensteren des hemels gesloten schenen en voor hem ontoegankelijk waren. Hij had geen deel aan hetgeen hij had kunnen ontvangen. Terwijl hij piekerde over zijn ellende, zijn versleten geloof en zijn eenzaamheid en mislukking, stond ik te denken aan dat land dat daar in Argentinië was afgebrand. Ik dacht aan telefoonpalen die waren verbrand en aan draden die doorbogen onder de last van de heen en weer slingerende palen.
We slaan met ontzetting de talloze blijken gade, dat het geloof in de wereld om ons heen steeds meer afneemt. Men laat sigaretten en lucifers vallen, waar het gras vlam vat.
De afnemende geestelijke gerichtheid is angstwekkend. Zelfs onder de werknemers is de sfeer vaak allerminst opbouwend. Men houdt zich te vaak bezig met de zelfzuchtige vragen als: „Hoeveel verdien ik daarmee?" „Kan ik salarisverhoging krijgen?" Meer vakantie! Korter werken! De instelling in werkgeverskringen is eveneens vaak slecht.
We hebben het te goed. We hebben teveel geld en goederen. We hebben zoveel. Zelfs vele mindervermogenden hebben veel, veel „dingen" en de „dingen" worden ons leven.
Toch heeft de Here gezegd, „Maar zoek eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden." (Mt. 6:33.) Toch zetten we onze zinnen maar al te vaak op de „dingen" als op ons eerste doel.
We hebben een pracht generatie jongeren. Maar ik sta, als ik met velen van hen spreek, verbaasd over hun gemakzuchtige houding met betrekking tot het gebed, vooral onder hen die zondig leven. Velen zijn vrijwel opgehouden te bidden. Hun communicatielijnen zijn gebroken. Vele jongeren die pas getrouwd zijn, houden in hun huwelijk op regelmatig te bidden. Hun communicatielijnen zakken diep door onder zware lasten.
Als er mensen in moeilijkheden verkeren, is mijn eerste vraag altijd: „Wanneer bidt u? Hoe vaak bidt u? Hoe diep bent u betrokken bij uw gebed? En als u bidt, dankt u dan nederig of vraagt u om iets?"
Israël verkeerde in grote moeilijkheden. Er was een zeer langdurige droogte. De koning van Israël, Achab genaamd, vroeg de profeet Elia:
„Zijt gij die beroerder van Israël?"
Toen zeide hij: Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmede, dat gijlieden de geboden des Heeren verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt." (1 Kon. 18:17-18.)
Het indrukwekkende schouwspel dat zich op de berg Karmel ontvouwde, tussen Elia en de valse priesters van Baäl, wier pogingen faalden, illustreert weer dat communicatielijnen te zwaar belast kunnen zijn. De goddeloosheid is groot, daarom sloot de Here de hemelen af en liet de regen wegblijven. Elia zeide: „Zo de Heere God is, volgt Hem na, en zo het Baäl is, volgt hem na!" (I Kon. 18:21.)
De krachtmeting waartoe Elia had aangezet, was bestemd om Israël te tonen dat de goden van steen en hout en metaal machteloos waren.
Toen de 450 priesters van Baäl hun

goden er niet toe konden bewegen de offers vlam te doen vatten, bracht de Here via Elia vuur uit de hemel en deed de os in vlammen opgaan. En toen het geloof van Israël was hersteld, kwamen de wolken en viel de regen met stromen neer. Het zwakke Israël had zijn telefoonpalen weer overeind gezet en de verbrande palen vernieuwd. Het had de gebroken draden vervangen, en de communicatie hersteld.
Twee jonge echtparen uit het noordwesten kwamen diep ongelukkig bij mij.
De echtgenoot van het ene echtpaar en de vrouw van het andere waren de wanhoop nabij omdat ze troost bij elkaar hadden gezocht, terwijl ze zich niet met elkaar hadden moeten ophouden. Hun moeilijkheden groeiden hun boven het hoofd en daar had je de ellende in zijn volle omvang. Meestal komt het op hetzelfde neer. De twee jonge mensen die hun huwelijkspartner ontrouw waren, hadden teveel met een ander gepraat en die teveel toevertrouwd. Daarna gingen ze die ander in het geheim ontmoeten. Toen kwamen er ontrouwe onthullingen over hun huwelijkspartner. En ten slotte, wat ze nooit voor mogelijk hadden gehouden, volgde de overtreding.

Beide echtparen hadden hun activiteit laten verzwakken en gingen nog maar af en toe naar de Kerk. Ze trokken op met een groep vrienden die het geestelijk ook niet al te nauw namen. Hun nieuwe levenswijze bracht al spoedig financiële problemen voor hen mee, en de schulden werden met het tiendengeld betaald. Ze hadden het te druk voor de gezinsavond en ze hadden geen tijd voor het gezinsgebed. Toen de grote verleidingen op hun pad kwamen, waren ze er niet op voorbereid. Hun gras verbrandde. Daarmee verbrandden tevens de palen en de verkoolde stompen hingen aan de doorbuigende draden.
De zonde staat voor de deur, als de communicatielijnen het hebben begeven dat kan niet uitblijven.
We leven in een wereld die afglijdt. Sedert Kain aan Satan toegaf is er zonde geweest, maar waarschijnlijk heeft de wereld de zonde nog nimmer zozeer als levenspatroon aanvaard.
We zullen bekering blijven prediken van dit spreekgestoelte en van duizenden andere plaatsen. We zullen de mensen blijven waarschuwen tegen een te gemakkelijke aanvaarding van de wereld, zoals deze zich bij hen opdringt.
Dat wij altijd loshangende communicatielijnen zullen repareren en al onze verantwoordelijkheden zullen vervullen, opdat we dicht bij onze Heer en Heiland zullen blijven, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een tijd om de beslissen

HAROLD B. LEE

In deze tijd van buitengewone spanningen heeft u waarschijnlijk zelf voortdurend de vermaning van de Heer in uw gedachten: „Weest daarom onderdanig aan de bestaande machten, totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt." Tegelijkertijd herinnert Hij ons eraan: „hij, die de wetten van God nakomt, behoeft de wetten van het land niet te overtreden." (L. & V. 58:22, 21.)
We hebben een verslag van de woorden die de engelen zongen ten tijde van de geboorte van de Heiland zoals deze werden opgetekend door Lukas: „. . . vrede op aarde, in de mensen een welbehagen." (Luk. 2:14.)
In schijnbare tegenstelling tot die boodschap zijn de woorden van de Meester: „Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.
Want Ik ben gekomen om den mens tweedrachtig te maken tegen zijn vader . . . En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn." (Mt. 10:34-36.)
Hoe kunnen deze schijnbaar tegenstrijdige uitspraken met elkaar in overeenstemming worden gebracht?
De eerste openbaringen van deze bedeling spreken over twee elkaar bestrijdende gebieden in de wereld van thans. Over het ene wordt gesproken als het gebied van de duivel, „wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen." (L. & V. 1:35.)
In het boek der Openbaringen, evenals in andere Schriften, lezen wij over krijg in den hemel voordat de aarde bevolkt werd." (Op. 12:7.)
Een van de eerzuchtige zonen van Gods geestelijke scheppingen in de voorsterfelijke wereld beloofde zaligheid voor alle mensen zonder krachtsinspanning van hun kant, mits hem alle macht werd gegeven, zelfs de onttroning van God Zelf, Wiens goddelijk recht het is op aarde te regeren. Het gevolg was bittere vijandschap tussen die zoon die de Satan werd en degenen die hem volgden, en de geliefde Zoon van God en Zijn volgelingen. In tegenstelling tot het plan van de Satan gaf Zijn plan van zaligheid iedere ziel het recht te kiezen en de eer was voor de Vader. Zelfs bood Hij zich aan als „het Lam, Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld" (Op. 13:8),

opdat door de verlossing van Zijn verzoenend offer „alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie." (3de artikel des geloofs.)
Satan en zijn legers werden uitgeworpen omdat hij de vrije wil van de mens had willen vernietigen, en hij werd de vader van alle leugen om de mensen te misleiden en te verblinden en allen in gevangenschap te leiden die niet willen luisteren naar de woorden en leringen van Gods eeuwige plan.

Het andere gebied op de wereld van heden waarover in de Schriften wordt gesproken is het gebied van de Heer, want Hij „zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren." (L. & V. 1:36.)

Wij horen thans voortdurend van de onverlichten en misleiden, die eisen wat zij de vrije wil noemen — waarmee ze schijnbaar datgene bedoelen wat uit hun optreden blijkt, nl. dat zij die de vrije wil hebben om te doen wat hun behaagt, of om zelf te bepalen wat wet en orde is, wat goed en verkeerd of wat eer en deugd is.

Dit zijn beangstigende uitlatingen wanneer u nadenkt over hetgeen ik zojuist heb aangehaald uit het geopenbaarde woord van God. Een korte weergave zal u helpen inzien dat wanneer iemand zichzelf opwerpt om zijn eigen wetten te maken en zich de vrijheid veroorlooft geen andere wet te kennen dan zijn eigen wet, hij het plan van Satan nabootst die ernaar streefde God op Zijn troon te overheersen, door de rechter te zijn van alles wat het mensdom en de wereld regeert. Er is altijd strijd geweest tussen de machten van waarheid en leugen, de machten van het goede en het kwade, tussen het gebied van Satan en het gebied onder de banier van onze Heer en Meester, Jezus Christus; en deze strijd zal nimmer aflaten.

De ware betekenis van de vrije wil werd duidelijk naar voren gebracht door een vader die aan zijn zoon verklaarde:
„Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees ... En zij zijn vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen (doelend op de verzoening van de Heiland), of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels ..." (II Ne. 2:27.)
„Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlokt." (II Ne. 2:16.)
Hoe zou het zijn als wij in een vacuüm leefden, en alles ging zoals wij het graag wilden, zonder dat wij ons ervoor hoefden in te spannen of ervoor hoefden te strijden om deze hindernissen te overkomen?
Een van mijn gewaardeerde collega's vertelde mij over zijn poging om een jonge student te helpen die meelij had met zichzelf, geen doel in zijn leven had en geen verantwoordelijkheidsgevoel. Mijn vriend deed deze jongeman een aantrekkelijk voorstel. Tijdens een gesprek dat ongeveer als volgt verliep, zei hij: „Jongen, van nu af aan neem ik alle verantwoordelijkheid voor jouw zaken op me en onthef jou van al je zorgen. Ik betaal je collegegeld, koop je kleren, geef je een auto en een tegoedbon voor benzine. Wanneer je zover bent dat je wilt gaan trouwen, maak je dan geen zorgen, ik zoek een vrouw voor jou en ik zal je een huis geven dat gemeubileerd is. Daarna zal ik jou en je gezin helpen zonder dat jij iets hoeft te doen. Hoe denk je over mijn aanbod?

Na een ogenblik ernstig nagedacht te hebben, antwoordde de jongeman: „Wel, als u dat deed, wat zou er dan voor mij overblijven om voor te leven?"
Mijn vriend antwoordde: „Dat probeer ik je juist te laten begrijpen, mijn jongen. Dat is het doel van het leven — er is geen vreugde zonder strijd en het gebruik van de eigen natuurlijke vermogens."
Hoe kan men wanneer men het door God gegeven recht van de vrije wil of de vrijheid om te kiezen gebruikt, onderscheiden wat waar en wat onwaar is?
Een bekend artikelschrijver schreef: „Waarheid is de logica van het heelal. Het is de beredenering van de Godheid, het zijn de gedachten van God. En niets dat de mens kan verzinnen, kan haar plaats innemen." (Frank Crane)

Een andere wijze man voegde eraan toe: „Er is geen vooruitgang in fundamentele waarheid. We kunnen toenemen in kennis omtrent haar betekenis en steeds weer nieuwe methoden ontdekken om haar toe te passen, maar haar grote beginselen zullen eeuwig dezelfde zijn." (Hamilton Wright Mabie.)[1]
Toen Jezus aangeklaagd werd voor Pilatus, verklaarde de Meester dat Zijn gehele zending was geweest te getuigen van de waarheid. Pilatus vroeg: „Wat 's waarheid?"

Of de Heiland die vraag wel of niet beantwoord heeft weten we niet, want we hebben er geen verslag van, maar in onze tijd heeft de Heer zelf het antwoord gegeven zoals Hij misschien toentertijd Pilatus heeft geantwoord, en ik haal Zijn woorden aan: „En waarheid is kennis der dingen, zoals ze zijn, en zoals ze waren, en zoals ze zullen worden; En wat ook meer of minder is dan dit, is de geest van die boze, die sedert den beginne een leugenaar was." (L. & V. 93:24-25.)
Mag ik nu een paar minuten spreken over de zekerheden waar de

mens op kan bouwen bij zijn zoeken naar waarheid.
Allereerst wilde ik spreken over hetgeen in de Schriften genoemd wordt het Licht van Christus, de Geest der Waarheid, of Geest van God. Deze namen worden gebruikt en betekenen in wezen de invloed van de Godheid die uitgaat van de tegenwoordigheid van God — dat wat het verstand van de mens verlicht. (Zie L. & V. 88:49.) De apostel Johannes noemde het „het waarachtige Licht, hetwelk een iegelijk mens verlicht, komende in de wereld." (Joh. 1:9.)

Een president van de Kerk geeft deze nadere uitleg: „Er wordt geen mens in deze wereld geboren, of hij heeft een deel van de Geest van God, en het is deze Geest van God die zijn geest verstandig maakt, ...voor zover hij zijn krachten voor het goede doel aanwendt, heeft hij recht op een groter deel van de Geest des Almachtigen om hem te inspireren tot een hogere intelligentie." (Joseph F. Smith, Evangelieleer, deel I, blz. 50.)

Aan degenen die niet bekend zijn met de taal van de Schriften, kan worden verteld dat het Licht van Christus omschreven kan worden als het geweten van de mens, of de stem van de Godheid binnenin de eigen ziel.
Toen ik als jongeman in dienst van de staat was, kreeg ik een paar wijze raadgevingen van een kerkleider. Hij zei: „Het enige dat we u ooit zullen vragen te doen is te stemmen voor datgene waarvan u in uw hart voelt dat het goed is. We zouden veel liever zien dat u een fout maakt door te doen wat u als juist aanvoelt, dan dat u om politieke redenen stemt."
Ik geef deze wijze raad door aan anderen in dienst van de staat, en spoor diegenen onder u die grote verantwoordelijkheid dragen, hetzij in openbare dienst of ergens anders, ten zeerste aan om alle zaken gebedsvol te overdenken en de Heer de kans te geven u te helpen om de problemen in het leven op te lossen.
„Redmiddelen zijn goed voor een uur," heeft iemand eens gezegd, „maar beginselen zijn voor eeuwig." (Henry Ward Beecher.)[2]
Nu een andere zekerheid waarover ik wilde spreken.
Wij dienen altijd te bedenken dat de sterkste wapens om valse filosofieën te bestrijden de positieve leerstellingen van het Evangelie van Jezus Christus zijn.
Wij drukken allen die uitgaan als ware afgezanten van het koninkrijk Gods voortdurend op het hart de wijze raad op te volgen van de apostel Paulus, een van de bekwaamste verdedigers van het geloof die ooit hebben geleefd. In zijn uitleg aan de Korinthiërs gaf hij ons zijn raad opdat wij in onze bediening even krachtig zouden zijn als hij. Dit was zijn geheim om het kwaad te bestrijden:

„En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God.
„Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.
„Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods." (I Kor. 2:1-2,5.)

Er is wel eens gezegd dat iemand geen eerlijkheid onderwijst door een man te vertellen hoe hij een safe moet openbreken, noch onderwijzen wij de jeugd reinheid door ze alles over sex te vertellen. Dus is het geïnspireerde wijsheid dat wij onze krachten moeten aanwenden om door de macht van de Almachtige God de waarheid te onderwijzen, om zodoende het machtigste aller wapenen te smeden voor de strijd tegen de verdorven leerstellingen van Satan.
Aan de profeet Joseph Smith werd gevraagd hoe hij in zijn tijd de leden van de Kerk bestuurde. Zijn antwoord was vervat in één zin: „Onderwijs ze de juiste beginselen en ze besturen zichzelf."
Indien we de filosofieën van de vijanden der gerechtigheid te veel benadrukken, in plaats van krachtig de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus te onderwijzen, kan deze te grote nadruk alleen maar leiden tot het opwekken van geschillen en strijd en aldus het doel van ons zendingswerk onder alle volken van de wereld verijdelen.
Nu een derde zekerheid:

Zij die in dienst van de staat zijn, leren al spoedig dat het altijd absoluut noodzakelijk is om te beslissen of de eisen betreffende een veelomstreden zaak gesteld werden door een goed georganiseerde luide minderheid of door de grote meerderheid van personen die minder luidruchtig zijn maar wier zaak rechtvaardig is en in overeenstemming met rechtvaardige beginselen. We zouden er altijd goed aan doen om de raad van een wijze koning uit het verleden te overdenken: „Nu is het ongewoon, dat de stem van het volk iets verlangt, dat strijdt met wat rechtvaardig is; maar gewoonlijk verlangt de minderheid des volks datgene, wat onrechtvaardig is; daarom ... laat uw aangelegenheden door de stem des volks beslissen." (Mos. 29:26.)

Laat deze raad van die wijze koning uit vroeger tijden onze raad zijn voor de leden van de Kerk en de eerzamen, overal op aarde. Wees waakzaam en actief in uw zaken en politieke interesses. Het grote gevaar van elke gemeenschap is apathie en een tekortschieten in waakzaamheid ten opzichte van de kwesties van thans, wanneer deze slaan op beginselen of op het kiezen van regeringsfunctionarissen.

De vierde zekerheid die wij bij onze burgerlijke plichten in gedachten dienen te houden is diegenen te kiezen die ons zullen besturen als „burgerlijke ambtenaren en overheidspersonen die de wetten handhaven . . . en . . . de wet in gelijkheid en rechtvaardigheid willen dienen." (L. & V. 134:3), zoals wij worden vermaand door geïnspireerde mannen van God.

Kortom, wij moeten naar mannen zoeken die van staatswijsheid getuigen, die zullen vragen: „Is het juist en is het goed voor het land of voor de gemeenschap?" in plaats van naar diegenen te zoeken die alleen maar vragen: „Brengt het politiek voordeel?"

Onthoud altijd *onze* verklaring over politieke trouw: „Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen; in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet." (12e artikel des geloofs.) Waar u ook bent, waar u ook woont, bid voor de leiders van uw land, want bedenk dat alles wat u zo dierbaar is ook in hun handen ligt. Wederom herhaal ik het uitdrukkelijk bevel van de Heer: „Weest daarom onderdanig aan de bestaande machten, totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt." (L. & V. 58:22.)

En nu tenslotte de meest verhevene van alle zekerheden — Gods eeuwige plan zoals het ons wordt gegeven in het Evangelie van Jezus Christus. Hierin worden ons de nimmer falende beginselen gegeven die onze voeten stevig op het veilige pad houden. Door deze eeuwige beginselen kunnen wij gemakkelijk waarheid van dwaling onderscheiden. In het begin van onze bedeling werd ons gezegd dat de leringen van het Evangelie ons werden gegeven opdat „in zoverre zij dwaalden, dat het zou mogen worden bekendgemaakt; En in zoverre zij wijsheid zochten, zij mochten worden onderricht." (L. & V. 1:25-26.)

Door het licht van het Evangelie wordt ons getoond dat „alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij met volmaakte kennis kunnen weten dat het van God is." (Moro. 7:16.)

Maar wij kunnen ook weten dat „wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen en God niet te dienen, dan moogt gij met volkomen zekerheid weten, dat het van de duivel is," (Moro. 7:17), of het nu het etiket van godsdienst draagt, filosofie, wetenschap of politieke dogma's.

Wat een heerlijk gevoel van zekerheid kan er komen over iemand die zich in een crisis bevindt, en die geleerd heeft om te bidden en zijn oren heeft leren luisteren, zodat hij kan „roepen, en de Heere zal antwoorden"; wanneer hij kan roepen en de Heer zegt: „Ziet, hier ben Ik." (Jes. 58:9.)

De opperbevelhebber van de geallieerde strijdkrachten in de tweede wereldoorlog, generaal Eisenhower, die enkele uiterst gewichtige beslissingen onder ogen moest zien welke de koers van de wereld zouden veranderen, erkende nederig: „Omtrent godsdienst heb ik het volgende ontdekt: die geeft je de moed om de besluiten te nemen die in een crisis genomen moeten worden en vervolgens het vertrouwen om de resultaten aan een Hogere Macht over te laten. Alleen door op God te vertrouwen kan een man die verantwoordelijkheid draagt rust vinden."

Ziedaar, u allen die op hoge plaatsen leiding geeft, in zaken, in regeringen, of in de Kerk, of voor alle dingen die belangrijk zijn op elke levensweg, bedenk voortdurend dat God in Zijn hemel aanwezig is, en dat alles goed kan zijn in de wereld indien wij Hem zoeken en Hem vinden, „hoewel Hij niet verre is van een iegelijk van ons. Want in Hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij; . . . Want wij zijn ook Zijn nageslacht." (Hand. 17:27-28.)

Sta mij toe in alle nederigheid mijn getuigenis te geven van de kracht van deze richtlijnen in mijn leven. Uit eigen ervaring heb ik geleerd dat hoe zwaarder de verantwoordelijkheid is, hoe groter mijn afhankelijkheid van God.

Ik begin enigermate de belangrijkheid te begrijpen van de verklaring van Mozes, die na zijn grote geestelijke ervaring zei: „Hierdoor weet ik nu, dat de mens niets is, hetgeen ik nimmer had verondersteld." (Moz. 1:10.)

Maar door de voor- en tegenspoed in mijn leven kreeg ook ik de zekerheid dat, geholpen door de heilige kracht Gods, twijfels veranderd kunnen worden in zekerheden, lasten kunnen worden verlicht en een letterlijke wedergeboorte kan worden gerealiseerd, naarmate mijn nabijheid tot mijn Heer en Meester zekerder wordt — van dit alles getuig ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

1 Mabie, Hamilton Wright (1845—1916) Amerikaanse redacteur, criticus, schrijver
2 Beecher, Henry Ward (1813—1887) Amerikaanse predikant

De sterkte van de priesterschap

HAROLD B. LEE

Ik ben onder de indruk over iets dat iemand is overkomen. Er luistert een aantal mensen mee vanavond, en vooral één persoon zal zich dit voorval zeer goed herinneren, dat zich een aantal jaren geleden voordeed in het Verre Oosten. Ik wil graag dat u vooral aan één bepaald aspect hiervan uw aandacht besteedt, want ik wilde dat u duidelijk zult inzien dat één fout in uw jonge jaren uw toekomstige kansen om te kunnen dienen in het koninkrijk van God kan bederven.

Wij waren met onze militairen tussen de middag een vergadering aan het houden. Men vroeg een jongeman als eerste te spreken. Hij kondigde aan dat zijn tekst een gedeelte van het gebed van de Meester was, dat Hij had uitgesproken voor Zijn discipelen: „Ik bid niet, dat Gij hen (Mijn discipelen) uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den boze." (Joh. 17:15.) En toen hield deze jongen een van de mooiste toespraken over kuisheid die ik ooit heb gehoord. Hij besloot met de woorden: „Ik zou liever sterven en in een vurehouten kist naar huis worden gestuurd, dan mijn kuisheid verliezen."

De toehorende militairen zaten doodstil, en toen sprak hij zijn getuigenis uit; en toen hij aanstalten maakte om het podium te verlaten — struikelde hij, hij viel en bleef op de opstand van het podium hangen. We tilden hem van de kansel en brachten hem met moeite bij, waarna we hem de zaal indroegen.

Toen men hem naar het toeschouwersgedeelte droeg zei de zendingspresident tegen mij: „Ik vraag me af of hij niet een zwak hart heeft." En ik zei: „Tja, ik had zo 't idee dat er binnenin hem iets in opstand komt tegen wat hij tegen ons heeft gezegd."

Toen het mijn beurt was om het woord te voeren zei ik tegen hem: „Nou jongen, je hebt op ons allemaal een diepe indruk gemaakt. Je zei dat je liever zou sterven dan je kuisheid verliezen. Maar vergeet niet dat de duivel je net zo goed gehoord heeft als wij, en als ik me niet vergis zal hij je ook laten bewijzen dat jij nog eerder je leven zou geven dan dat je je kuisheid zou opgeven. Wees jij maar goed op je hoede."

De groepsleider nam me na de vergadering apart en zei: „U hebt in de roos geschoten, want de luchtbasis heeft zich tot een bijzonder smerige, verdorven stad ontwikkeld. Het zit stampvol prostituées die proberen onze mannen in hun strikken te vangen, en we proberen nog steeds ze uit hun netten weg te houden. Wat is er met deze jongen gebeurd? Hij had een afspraak gemaakt met een van die lichte dames. We merkten het voor de ontmoeting plaatsvond, en we zeiden: ‚Moet je eens even horen, dat afspraakje laat je maar lopen. Denk eens aan je moeder; denk eens aan je meisje; denk eens aan je zusjes. Wij gaan wel met je mee om op een nette manier die afspraak ongedaan te maken.' "

Dat deden ze en ze hebben hem twee weken lang in de gaten gehouden. Ze droegen hem op huisonderwijs te geven; dat betekende dat hij alle niet-actieve jongens van het kamp moest opzoeken. En twee weken later vroegen ze hem een toespraak te houden over kuisheid.

De jaren verstreken. We waren met president McKay bij de inwijding van de tempel te Los Angeles. Tussen de vergaderingen door liep ik naar buiten om een luchtje te scheppen. Toen ik langs de westkant van het gebouw liep zag ik bovenaan de trap een jongeman staan die me bekend voorkwam, en ik ging dichter naar deze jongen toe. Toen hij me herkende kwam hij de trap afrennen, sloeg zijn armen om mijn hals en zei: „Raad eens! Ze hebben me geroepen om tempelwerker te worden in Los Angeles!"

Er schoot me een brok in de keel, omdat ik met hem op het kruispunt had gestaan waarop hij bijna de fatale stap had gedaan, die hem waarschijnlijk het recht zou kosten om ooit tempelwerker te worden in Los Angeles.

Er gingen nog meer jaren voorbij, en ik woonde een conferentie bij in zijn woonplaats. Ik zag een jong echtpaar op het middenpad lopen waarvan de man een schat van een kind op zijn arm droeg. Het knappe meisje dat zijn arm vasthield stelde hij me voor als zijn vrouw. Toen hij het gezichtje van hun pasgeboren baby vrijmaakte, dacht ik dat er trots te lezen was op het gezicht van die jongeman. Trots, omdat deze jonge vader wist dat in het bloed van zijn eigen kind zijn eigen reine, zuivere bloed stroomde. Dat is de beloning die is weggelegd voor degenen die de proef doorstaan.

Een van de dingen die wij bij het onderwijzen van onze jongeren moeten doen is hen inprenten hoe men de verleidingen onder ogen kan zien, de verleidingen die zich voordoen op onze onbewaakte ogenblikken. Bij het onderwijzen van onze jongens die in militaire dienst gaan betrekken wij mensen

die er ervaring mee hebben. Die praten dan over dingen uit hun eigen ervaring en zeggen dan: „Wat zouden jullie doen als jullie geconfronteerd werden met die of die verleiding?" En dan volgt er een discussie over de manier waarop men zou reageren. Wat is dat toch belangrijk in deze slechte en zondige tijd!
Wie de grootste verantwoordelijkheid in dezen draagt is de vader van de jongen. Dat wil niet zeggen dat de vader op een goede morgen wakker moet worden en zijn jongen bij zijn bed moet roepen om hem dan in een kwartier even alle noodzakelijke informatie te verschaffen. Dat heeft een jongen niet nodig. Hij heeft de antwoorden van zijn vader nodig op het moment dat hij met delicate vragen komt. Hij wil graag van alles weten; hij is nieuwsgierig.
Als zijn vader eerlijk en ronduit is en hem zoveel vertelt als een jongen van zijn leeftijd bevatten kan en dat ook steeds blijft doen, zal de zoon als hij in latere jaren raad nodig heeft naar zijn vader toe komen. Die vader zal voor de ziel van zijn zoon een anker zijn, terwijl de vader uit het leerboek van zijn ervaring de lessen kiest waarmee hij zijn zoon ertegen kan wapenen dat hij mogelijk op een onbewaakt ogenblik in net zo'n val loopt.
Ik wil over nog iets spreken. Bij het bestuderen van activiteiten zoals de gezinsavond en van zaken die betrekking hebben op het tempelhuwelijk, het huisonderwijs en wat niet al, hebben wij telkens weer ontdekt dat wij geen enkele vooruitgang boeken door alleen maar te waarschuwen en te proberen de mensen ertoe te bewegen vooral die gezinsavond te houden of dat huisonderwijs te genieten. Wij ontdekken nu dat de enige manier om het huisonderwijs af te ronden of het houden van gezinsavond op gang te brengen, of om mensen naar de avondmaalsvergadering te krijgen, of om hen te bewegen tot een tempelhuwelijk of tempelbezoek, is te zorgen dat de drager van het priesterschap in het gezin zijn priesterschap in ere houdt; en eer hij het belang inziet van het priesterschap van God, dat hem de bevoegdheid is verleend om namens de Almachtige God te handelen, is dat gezin niet veilig.
Wij moeten elke vader op het hart binden dat hij eenmaal verantwoordelijk gesteld wordt voor het eeuwige welzijn van zijn gezin, en dat wil zeggen dat hij met zijn gezin naar de kerk moet gaan; dat wil zeggen gezinsavond houden om het gezin intact te houden; dat wil zeggen dat hij met zijn gezin naar de avondmaalsvergadering gaat; dat wil zeggen zich voorbereiden om naar de tempel te gaan en de stappen ondernemen om zijn gezin tot een eeuwig gezin te maken. Het is hoogst belangrijk dat de priesterschapsdragers op het hart wordt gedrukt dat zij als zij leven en handelen zoals de Here geboden heeft hun priesterschap in ere houden.
Ik ben ervan overtuigd dat er in de kerk heel wat mensen zijn die geestelijke zelfmoord aan het plegen zijn, en die roepen om hulp, precies zoals mensen die lichamelijke zelfmoord plegen. Het is een noodkreet die, als hij op tijd wordt gehoord, zielen kan redden.
Wij moeten de broederhand toesteken aan alle mensen, overal ter wereld, en aan alle mensen die zich werkelijk bekeerd hebben en lid willen worden van de Kerk, teneinde deel te hebben aan het vele goede dat daar te vinden is. Voor diegenen die nu het priesterschap nog niet dragen bidden we, dat de zegeningen van Jezus Christus hen in zo volledige mate gegeven zullen worden dat wij het hun kunnen verlenen. Intussen vragen wij de leden van de Kerk: tracht u het voorbeeld van onze Heer en Meester Jezus Christus te volgen, die ons het nieuwe gebod gaf dat wij elkander moeten liefhebben. Ik zou willen dat wij dat voor ogen hielden.
En tenslotte nog één ding. President Smith heeft ons met zijn toespraak van vanavond nog iets anders ingeprent. Hij zei iets dat ik als een żekerheid ervaren heb. Toen ik als jong lid zitting had in de Raad der Twaalven, was de eerste reorganisatie van de Kerk die ik mocht meemaken die na het overlijden van president Grant. Toen we in de tempel bijeenkwamen voor de lange bespreking, die gebruikelijk is alvorens er wordt gestemd en de beslissingen worden genomen met betrekking tot de verkiezing van de president van de Kerk, dacht ik aan de geruchten die de ronde deden over wie er misschien wel en wie niet raadgever zouden worden, zoals er altijd geruchten zijn bij reorganisaties. Maar toen de president zijn raadgevers noemde en zij hun plaats innamen voorin de kamer, voelde ik iets binnenin mij getuigen dat dit de mannen waren die de Here in het presidentschap van de Kerk wilde hebben. Het kwam in me op met zo'n vaste overtuiging, alsof mij de waarheid in de oren geschetterd werd.
Ik wil u dit op het hart drukken. Iemand heeft het eens zo gezegd, en ik geloof dat het absoluut waar is: „Iemand heeft zich niet waarlijk bekeerd voor hij ziet dat de macht Gods de leiders van deze kerk op de schouders gelegd is en voor dat als een vuur in zijn hart brandt." Pas als de leden van deze kerk de vaste overtuiging hebben dat zij op de juiste wijze worden geleid, en als zij ervan overtuigd zijn dat deze mannen Gods geïnspireerde mannen zijn die op de juiste wijze door de hand Gods aangesteld zijn, zijn zij waarlijk bekeerd.

Aldus getuig ik tot u dat ik nu met geheel mijn ziel weet, zoals ik het bij die gelegenheid wist, dat diegenen die de Here uitkiest de mensen zijn die Hij in een bepaalde periode nodig heeft. Ik heb ouderling Orson F. Whitney,[1] een lid van de Raad der twaalven, eens vanaf deze kansel horen zeggen dat hij geloofde dat deze mannen niet per sé de mannen hoeven te zijn die het beste leven in de Kerk, en dat er vele anderen zijn die een even rechtvaardig leven leiden, wellicht een nog rechtvaardiger leven. Maar van één ding was hij zeker: als er een lege plaats is en de Here heeft iemand nodig, dan zoekt Hij de broeder uit die het beste geschikt is om op dat moment die functie te vervullen.

Ik leef nu al lang genoeg om te weten dat dit waar is want ik ben nu eenendertig jaren algemene autoriteit en ik getuig nu met volledige zekerheid van het feit dat de Here Zijn Kerk leidt, en dat wij voortdurend, dag in dag uit, in de raden van deze kerk zien dat er goddelijke leiding is. Dit nederige getuigenis spreek ik uit in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

1 Whitney, Orson Ferguson (1855—1931); geboren in Salt Lake City; op 9 april 1906 tot apostel geordend.

" Afwerkers gevraagd "

Thomas S. Monson

Op zonnige dagen zijn de straten van Salt Lake City tijdens de lunchpauze vol mannen en vrouwen, die voor een korte tijd aan de beslotenheid van de grote kantoorgebouwen ontsnappen, en zich bezighouden met dat algemeen genoegen, dat etalages kijken wordt genoemd. Bij gelegenheid doe ik het zelf ook.

Op een woensdagmiddag bleef ik staan voor de fraaie etalage van een bekende meubelzaak. Mijn aandacht werd getrokken, niet door de prachtig ontworpen bank of de comfortabel uitziende stoel die ernaast stond, noch door de mooie kroonluchter die erboven hing. Nee, mijn ogen rustten op een klein bordje dat in de rechterhoek van de etalage was geplaatst, met de korte vermelding „Afwerkers gevraagd."

De firma had behoefte aan mensen, die de aanleg en de vaardigheid bezaten om de laatste hand te leggen, zoals afschuren, politoeren en vernissen, aan de kostbare meubelen die deze zaak verwaardigde en verkocht. „Afwerkers gevraagd." Deze woorden bleven mij bij toen ik terugkeerde tot de dringende bezigheden van de dag.

In het leven, zowel als in zaken, is er altijd behoefte geweest aan mensen die het werk afmaken waaraan zij begonnen zijn. Hun aantal is gering, hun gelegenheden zijn vele en hun bijdragen groot.

Vanaf het allereerste begin tot aan de huidige dag, moet ieder die aan de wedloop van het leven deelneemt de fundamentele vraag beantwoorden: „Wat zal het zijn, versagen of volharden?" Het hangt van ons anwoord af of wij de zegeningen van vreugde en geluk hier in dit leven en in de komende wereld zullen ontvangen.

Wij worden bij het nemen van deze gewichtige beslissing niet zonder leiding gelaten. De Bijbel bevat de verslagen en lessen die, wanneer zij ernstig worden bestudeerd, ons goed van pas komen en een baken kunnen zijn om onze gedachten te leiden en onze handelingen te beïnvloeden. Bij het lezen van deze verslagen gaat ons medeleven uit naar hen die versagen en eren wij hen die volharden.

De apostel Paulus vergeleek het leven met een geweldige wedloop toen hij zei: „Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen? Loopt dan zó, dat gij die behaalt." (1 Korintiërs 9:24.)

En voordat de woorden van Paulus werden gesproken, was er de raad van de prediker, de zoon van David, koning te Jeruzalem, die waarschuwde: „. . . dat niet de snelsten de wedloop winnen, noch de sterksten de strijd . . ." (Prediker 9:11.)

Zou de zoon van David zijn eigen vader hebben bedoeld? Naar welke maatstaven dan ook geoordeeld, was David de grootste koning die Israël ooit had gehad. Hij werd gezalfd door Samuël en geëerd door de Heer.

In de eerste gloed van zijn ongelooflijke triomfen, bereikte David het hoogtepunt van populariteit. Naarmate hij nieuwe overwinningen behaalde, begroetten de vrouwen hem met een nieuw lied: „. . . Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden." (1 Samuël 18:7.) In aanbidding riep het volk uit: „Zie, wij zijn uw eigen vlees en bloed." (2 Samuël 5:1.)

Macht verworf hij. Vrede verloor hij.

Op een avond toen David op het dak van zijn paleis aan het wandelen was, zag hij van het terras af een zich badende vrouw, die zeer schoon van uiterlijk was.

„Toen liet David naar die vrouw vragen en men zeide: Wel, dat is Batseba, . . . de vrouw van de Hetiet Uria. Daarop zond David boden om haar te halen . . .' (2 Samuël 11:3, 4.)

De verschrikkelijke zonde van overspel werd door nog een andere gevolgd: „Plaatst Uria in het heetst van de strijd; trekt u dan van hem terug, opdat hij getroffen worde en sneuvele." (2 Samuël 11:15.) Begeerte en macht hadden getriomfeerd.

Davids berisping kwam van de Here God van Israël: „De Hethiet Uria hebt gij door het zwaard verslagen; zijn vrouw hebt gij u tot vrouw genomen . . . Nu dan, het zwaard zal van uw huis nimmermeer wijken." (2 Samuël 12:9, 10.)

David begon de wedloop goed, toen struikelde hij en maakte hem niet af.
Opdat wij onszelf niet zullen wijsmaken dat alleen de zware zonden in het leven ons doen struikelen, doen we er goed aan te letten op de ervaring van de rijke jongeling, die tot de Zaligmaker kwam met de vraag: „Meester, wat voor goed moet ik doen om het eeuwige leven te verwerven?"
Jezus antwoordde: „Indien gij het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden."
Hij zeide tot Hem: „Welke?"
Op Jezus' opsomming van de geboden antwoordde de jongeling: „Dat alles heb ik in acht genomen; waarin schiet ik nog te kort?"
„Jezus zeide tot hem: Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geeft het aan de armen, . . . en kom hier, volg Mij."
„Toen de jongeling/dit/woord hoorde, ging hij bedroef heen, want hij bezat vele goederen." (Matteüs 19:16-18, 20-22.)
Hij verkoos de aardse gemakken boven de schatten des hemels. Hij wilde de dingen van de eeuwigheid niet kopen door afstand te doen van de aardse zaken. Hij versaagde. Hij maakte de wedloop niet af.
Zo verging het ook Judas Iskariot. Hij begon zijn bediening als een apostel des Heren. Hij eindigde als een verrader. Hij verkocht zijn ziel voor dertig misserabele zilverlingen. Toen hij uiteindelijk de afschuwelijkheid van zijn zonde besefte, schreeuwde Judas tegen degenen die hem tot deze misdaad hadden verleid: „Ik heb gezondigd, onschuldig bloed verraden!" (Mattheüs 27:4.)
Wroeging leidde tot wanhoop, wanhoop tot waanzin en waanzin tot zelfmoord. Hij was erin geslaagd de Christus te verraden. Hij was niet in staat geweest de apostolische bediening te volbrengen waarvoor hij een goddelijke roeping had ontvangen.
Zucht naar macht en goud en het versmaden van eer zijn immer het beeld van de mislukking geweest in het tafereel van het leven. Geboeid door hun kunstmatige bekoring, zijn vele nobele zielen gestruikeld en gevallen en hebben aldus de overwinnerskroon verloren die is bestemd om die grote wedloop van het leven af te maken.
De woorden van John Greenleaf Whittier schijnen wel zeer toepasselijk te zijn op hen die te kort schieten.
„Want van alle treurige woorden van tong of pen,
Zijn de droevigste: „Zo had het kunnen zijn!"
„Maude Muller"
Laten wij ons nu afwenden van de levens van hen die versaagden en even enkele in beschouwing nemen die volhielden en de prijs hebben gewonnen.
Er was in het land Uz een man die Job heette; een vroom en oprecht mens, die God vreesde en het kwaad vermeed. Godvruchtig in zijn gedrag en in zeer goede doen werd Job voor een beproeving gesteld die ieder mens in verzoeking zou brengen.

Beroofd van zijn bezittingen, veracht door zijn vrienden, gekweld door zijn lijden, zelfs in verleiding gebracht door zijn eigen vrouw, zou Job op een zeker moment toch uit de grond van zijn edele ziel uitriepen: „ . . . zie mijn Getuige is in de hemel, mijn Pleitbezorger in den hoge." (Job 16:19.) „. . . Maar ik weet: mijn Losser leeft . . ." (Job 19:25.)
Job versaagde niet. Job werd een afwerker.
Na de aardse bediening van de Heer waren er velen die liever hun leven offerden, dan hun getuigenis van Hem verloochenden. Een van hen was de apostel Paulus. Zijn gang naar Jeruzalem opende de deur tot zijn bestemming, de bestemming een nieuwe wereld te helpen vormen.
Een man met een enorm talent om groepen mensen te roeren, in beweging te brengen en te leiden, was Paulus een weergaloos voorbeeld van iemand, die op imposante wijze de overgang van zondaar tot heilige maakte. Hoewel hem teleurstelling, harteleed en beproeving beschoren waren, kon Paulus toch aan het eind van zijn bediening zeggen: „Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden." (2 Timoteüs 4:7.) Paul was, evenals Job, een afwerker.
Hij vermaande ons als volgt: „. . . Laten wij . . . afleggen . . . de zonde . . . en met volharding de wedloop lopen . . . Laat ons oog daarbij (alleen) gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder des geloofs . ." (Hebreeën 12:1, 2.)
Ofschoon Jezus door de boze in verleiding werd gebracht, toch weerstond Hij die. Ofschoon Hij werd gehaat, toch had Hij lief. Ofschoon Hij werd verraden, toch overwon Hij. Niet in een wolk van heerlijkheid of in een vurige wagen zou Christus dit sterfelijk bestaan verlaten, maar met de armen in foltering uitgestrekt aan een gruwelijk kruis. De grootsheid van zijn zending wordt afgeschilderd in de eenvoud van zijn woorden.
Tot zijn Vader bad Hij: „ . . . de ure is gekomen . . . Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt." (Johannes 17:1, 4.) „ . . . in uw handen beveel Ik mijn geest . . ." (Lucas 23: 46.)
Hiermede eindigde de sterfelijkheid en nam de onsterfelijkheid een aanvang.

De tijden veranderen, de omstandigheden wisselen, maar de ware tekenen van een afwerker blijven altijd dezelfde. Neem er goede nota van, want zij zijn van vitaal belang voor ons welslagen.
1. Het teken van vooruitzien. Er is wel eens gezegd, dat de deuren die toegang tot de geschiedenis geven op kleine scharnieren draaien, en zo is het ook met het leven van de mens. Wij nemen voortdurend kleine beslissingen, waarvan de gevolgen het succes of de mislukking van ons leven bepalen. Daarom is het de moeite waard vooruit te zien, een koers te bepalen, en op zijn minst gedeeltelijk voorbereid te zijn op de beslissingen die voor ons liggen. Ware afwerkers zijn in staat zich hun doel voor ogen te stellen.
2. Het teken van inspanning. Vooruitzien zonder daarmede gepaard gaande inspanning is dromerij, inspanning zonder vooruitzien is geestdodend gezwoeg; maar vooruitzien gekoppeld aan inspanning zal de prijs binnen ons bereik brengen.

Wat wij nodig hebben is het vermogen om ons nog een inspanning te getroosten wanneer de uitdagingen van het leven ons terneerdrukken.

Houd je aan je taak, tot je taak zich houdt aan jou.
Velen beginnen, maar weinigen eindigen.
Macht, eer en lof worden alleen aanschouwd.
Door hem die moedig tot het einde bouwt.
Houd je aan je taak, tot je taak zich houdt aan jou.
Ga dan kneden en buigen, lacht er eens blij — dat mag;
Want, dank zij het kneden, het buigen én die lach,
Zal eens het leven jou de overwinning geven.
Schrijver onbekend.

3. Het teken van geloof. Vele jaren geleden schreef de psalmdichter: „Het is beter bij de Here te schuilen dan op mensen te vertrouwen; het is beter bij de Here te schuilen dan op edelen te vertrouwen." (Psalm 118:8, 9.) Wij moeten inzien dat geloof en twijfel niet tegelijkertijd in dezelfde gedachten aanwezig kunnen zijn, want de ene zal de andere verdrijven.

4. Het teken van deugd. „... laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren..." (LV 121:45.) Deze raad van de Heer zal ons uithoudingsvermogen geven in de wedloop waaraan wij deelnemen.

5. Het teken van moed. Moed wordt een levende en aantrekkelijke deugd, wanneer deze niet wordt beschouwd als de bereidheid dapper te sterven, maar als de vastbeslotenheid om behoorlijk te leven. Heb de moed —

„Het onmogelijke te willen dromen,
Het onverwin'lijke te willen verslaan,
Het onverdraaglijke te willen dragen,
Te hulp te snellen als dapperen niet durven gaan.
Het hopeloze falen te lijf willen gaan,
Het pure en reine te beminnen van ver,
Je oververmoeide armen uit te strekken
Naar die onbereikbare ster."[1]

6. Het teken van gebed. Als de last van het leven zwaar wordt, als bezoekingen ons geloof op de proef stellen, als pijn, verdriet en wanhoop het licht van de hoop doen flakkeren en haast doven, dan zal communicatie met onze hemelse Vader innerlijke rust geven.

Deze, de tekenen van een ware afwerker, zullen ons bijlichten op onze reis door het leven. Hij die ons steeds wenkt om voort te gaan en ons altijd verheft, is Hij die aandrong: „... kom hier, volg Mij." (Lucas 18:22.)

Meestal komt zijn hulp geruisloos — soms met een enorme schok, zoals ik enige jaren geleden meemaakte toen ik, als zendingspresident het voorrecht had leiding te geven aan de werkzaamheden van een groep waardevolle jonge mannen en vrouwen, die Hij als zendelingen had geroepen.

[1] Joe Darion, „The Impossible Dream," Sam Fox, Publisher, New York, 1965.

Enkelen hadden problemen, anderen hadden behoefte aan motivering; maar één kwam in volslagen wanhoop naar me toe. Hij had het besluit genomen halverwege zijn zending terug naar huis te gaan. Hij had zijn koffers gepakt en zijn reis betaald. Hij kwam langs om afscheid te nemen. Wij spraken met elkaar, wij luisterden naar elkaar; wij baden met elkaar. De ware reden voor zijn beslissing om te vertrekken bleef echter verborgen.

Toen wij na ons gebed in de rustige sfeer van mijn kantoor waren opgestaan, begon de zendeling te huilen. Terwijl hij mij de geweldige spieren van zijn rechterarm toonde, barstte hij uit: „Dit is mijn moeilijkheid. Op school blonk ik door mijn spierkracht altijd uit in de sport, maar de andere vakken werden verwaarloosd. President Monson, ik schaam mij over mijn eindrapport. Er staat dat ik „met moeite" kan lezen op het niveau van de vierde klas van de basisschool. Ik kan zelfs het Boek van Mormon niet lezen. Hoe kan ik dan de inhoud ervan begrijpen en aan anderen leren?

De stilte van de kamer werd onderbroken door het binnenkomen van mijn negenjarige zoon. Die zonder te kloppen de deur opende en verrast door de aanblik die wij boden, zich verontschuldigde met de woorden: „Neem me niet kwalijk, ik wilde alleen maar dit boek in de boekenkast terugzetten."

Hij overhandigde mij het boek. De titel: A Child's Story of the Book of Mormon, van Dr. Deta P. Deeley. Ik sloeg het voorwoord op en las de volgende woorden: „Dit boek is met een beperkte woordenschat geschreven op het niveau van leerlingen uit de vierde klas van de basisschool." Een oprecht gebed vanuit een eerlijk hart was op dramatische wijze verhoord.

De zendeling aanvaardde de aansporing om het boek te lezen. Half lachend en half huilend zei hij: „Het zal fijn zijn iets te lezen dat ik kan begrijpen." De wolken van de wanhoop werden verdreven door het zonlicht van de hoop. Hij vervulde een eervolle zending. Hij werd een afwerker. Ik overweeg vandaag nog eens langs die meubelzaak in onze stad te lopen en weer naar dat bordje in de etalage te kijken, zodat ik de ware betekenis van de woorden „Afwerkers gevraagd" voor altijd in mijn geest kan prenten.

Ik bid nederig dat ieder van ons de wedloop van het leven tot een succesvol einde zal brengen en derhalve in aanmerking zal komen voor die kostbare prijs: het eeuwige leven met onze hemelse Vader in het celestiale koninkrijk. Ik getuig tot u dat God leeft, dat dit zijn werk is, en bid dat ieder van ons het voorbeeld van zijn Zoon, die een waarachtig afwerker was, moge volgen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Waarom zedelijk rein blijven?

Boyd K. Packer

Dit eerste doel nu is buitengewoon belangrijk, want dit lichaam dat ons werd gegeven, zal opstaan en ons in alle eeuwigheid dienen.
Volgens het aanvaarde plan werden Adam en Eva als onze eerste ouders naar de aarde gezonden. Zij waren in staat de lichamen te vormen voor de eerste geesten die dit leven zouden ingaan.
Onze lichamen werden toegerust — en dit is heilig — met de macht om te scheppen: een licht, bij wijze van spreken, dat de macht heeft andere lichten te ontsteken. Deze gave dient alleen binnen de heilige banden van het huwelijk te worden gebruikt. Door de macht om te scheppen uit te oefenen, kan een sterfelijk lichaam worden geformeerd, een geest het betreden en een nieuwe ziel in dit leven worden geboren.
Deze macht is goed. Ze kan het gezinsleven scheppen en in stand houden, en het is in het gezinsleven dat wij de bronnen van het geluk vinden. Ze wordt praktisch aan iedere mens gegeven die in de sterfelijkheid wordt geboren. Het is een heilige en zeer belangrijke macht en ik herhaal, mijn jonge vrienden, dat deze macht goed is.
Diegenen onder jullie die teenager zijn hebben evenals iedere andere zoon of dochter van Adam en Eva deze macht in zich.
De macht om te scheppen — of mogen wij zeggen om kinderen te verwekken — is niet slechts een bijkomstig onderdeel van het plan, het is er een onontbeerlijk deel van. Zonder dit zou het plan niet kunnen voortgaan. Bij verkeerd gebruik kan het plan worden afgebroken.
Veel van het geluk dat je in deze wereld kunt ontvangen, hangt af van het feit hoe je deze heilige macht om te scheppen gebruikt. Het feit dat jullie, jongemannen, vader kunt worden en jullie, jonge vrouwen, moeders, is van het grootste belang voor jullie.
Wanneer deze macht zich in je ontwikkelt, fluistert zij je in een metgezel te zoeken en stelt zij je in staat om lief te hebben en hem te behouden.
Ik herhaal, deze macht om leven te scheppen is heilig. Eens kun je zelf een gezin hebben. Door deze macht te gebruiken kun je kinderen uitnodigen bij je te komen wonen — jongetjes en meisjes die helemaal van je zullen zijn — die naar jouw beeld geschapen zijn. Je kunt een gezin stichten, een gebied van macht en invloed en mogelijkheden. Dit brengt grote verantwoordelijkheid met zich mee.
Deze scheppende macht brengt sterke verlangens en prikkels met zich mee. Deze voelde je reeds toen je houding en belangstelling veranderden.
Wanneer je een tiener wordt, is een jongen of een meisje plotseling iets nieuws en geweldig interessant voor je geworden. Je bemerkt de verandering van de vorm en kenmerken van je eigen lichaam en van dat van anderen. Je ondervindt de eerste influistering van lichamelijk verlangen.
Het was nodig dat deze macht om te scheppen minstens twee dimensies had, ten eerste moest hij sterk zijn en ten tweede moest hij min of meer constant zijn.
Deze macht moest sterk zijn, want van nature zoeken de meeste mannen het avontuur. Indien de dwingende kracht van dit gevoel er niet was, zou de man er weinig voor voelen om de verantwoordelijkheid voor het onderhouden van een gezin op zich te nemen. Deze macht moest ook constant zijn, omdat ze de bindende band is in het gezinsleven.
Jullie zijn geloof ik oud genoeg om een kijkje te hebben genomen in het dierenrijk. Je zult dan al gauw hebben bemerkt dat waar deze macht om te scheppen van voorbijgaande aard is, waar ze alleen in het seizoen tot uiting komt, er geen gezinsleven bestaat.
Het is door deze macht dat het leven voortgaat. Een wereld vol beproevingen, angst en teleurstellingen kan in een koninkrijk van hoop, vreugde en blijdschap veranderd worden. Elke keer als er een kind wordt geboren, wordt in deze wereld de onschuld op de een of andere manier vernieuwd.
Wederom wil ik jullie, jonge mensen, vertellen dat deze macht in jullie goed is. Het is een gave van God onze Vader. Bij een rechtvaardig gebruik ervan en bij niets anders, kunnen wij Hem dicht benaderen.
Op kleine schaal kunnen wij veel hebben dat onze Vader in de hemel heeft wanneer Hij ons, Zijn kinderen bestuurt. Men kan zich geen prachtiger school of proefplaats indenken.
Is het daarom een wonder dat in de Kerk het huwelijk zo heilig en belangrijk is? Kun je begrijpen waarom jouw huwelijk, dat in jou deze macht om te scheppen losmaakt, de zorgvuldigst voorbereide en meest weloverwogen stap in je leven behoort te zijn? Behoren wij het ongebruikelijk te vinden dat de Heer voorschreef dat er tempels gebouwd moesten worden met het doel daarin huwelijksplechtigheden te voltrekken?
Er zijn nog een paar andere dingen die ik je als waarschuwing wil vertellen. In den beginne was er één onder ons die rebelleerde tegen het plan van onze hemelse Vader. Hij zwoer dat hij het plan zou vernietigen en afbreken.
Hem werd verhinderd een sterfelijk lichaam op zich te nemen en hij werd uitgeworpen — voor altijd belet zelf een koninkrijk op te richten. Hij werd satanisch jaloers. Hij weet dat deze macht om te scheppen niet slechts een onderdeel van het plan is maar de sleutel ervan.
Hij weet dat hij je kan verleiden deze macht voortijdig te gebruiken, ze te vroeg te gebruiken, ze op allerlei manieren verkeerd te gebruiken, zodat je je kans op eeuwige vooruitgang kunt verliezen.

Hij is een bestaand wezen van de ongeziene wereld. Hij heeft grote macht. Hij zal deze gebruiken om je te overreden die wetten te overtreden die opgesteld werden om de heilige scheppingsmacht te beschermen.
In vroeger tijden was hij te listig om iemand te confronteren met de openlijke uitnodiging immoreel te zijn. Liever verleidde hij heimelijk en onopvallend jong en oud om lichtvaardig over deze heilige scheppingsmacht te denken, om tot een vulgair en ordinair peil te verlagen wat heilig en mooi is.
Hij heeft zijn tactiek veranderd. Hij omschrijft het nu alsof het slechts een normaal verlangen is dat bevredigd moet worden. Hij leert dat het gebruik van deze macht niet gepaard gaat met verantwoordelijkheid. Het genoegen, zo zal hij je vertellen, is het enige doel.
Zijn duivelse uitnodigingen verschijnen op de aanplakbiljetten. Zij worden in grappen verwerkt en opgenomen in de tekst van liederen. Zij worden uitgebeeld op de televisie en in de bioscoop. Vanuit de meeste tijdschriften staren ze je aan. Er zijn tijdschriften... je kent het woord, pornografie . . . openlijke, goddeloze overredingen om deze heilige macht te verdraaien en verkeerd te gebruiken.

Jullie groeien op in een maatschappij waarin vóór je de voortdurende uitnodiging ligt met deze heilige macht te knoeien.
Ik wil je raad geven en ik wil dat je deze woorden onthoudt.
Sta niemand toe je lichaam aan te raken of te betasten, niemand! Zij die je iets anders wijs willen maken proberen hun schuld met je te delen. Wij leren je je onschuld te bewaren.
Keer je af van degenen die je willen overreden met deze levenverwekkende macht te experimenteren.
Dat toegeven hieraan algemeen aanvaard wordt door de maatschappij is niet voldoende!
Dat beide partijen erin toestemmen is niet voldoende!
Het denkbeeld dat het een normale uiting is van genegenheid is niet voldoende om het goed te praten.
Het gebruik van deze heilige macht is alleen gerechtvaardigd binnen het huwelijksverbond.
Misbruik deze heilige macht nooit.
En nu jonge vrienden, moet ik jullie in alle eenvoud en ernst vertellen dat God in niet te miskennen woorden heeft verklaard dat de overtreding van de wetten van reinheid gevolgd wordt door ellende en verdriet. „. . . Goddeloosheid bracht nimmer geluk." (Alma 41:10.)
Deze wetten werden opgesteld om al Zijn kinderen te leiden bij de toepassing van deze gave.
Hij hoeft niet wraakzuchtig te zijn om straf te laten volgen op het verbreken van de zedelijke wet. Deze wetten bevestigen zichzelf.
Kronen van heerlijkheid wachten je indien je waardig leeft. Die kroon verliezen is op zichzelf reeds voldoende straf. Dikwijls, heel dikwijls, worden wij evenzeer *door* als voor onze zonden gestraft.
Ik weet zeker dat binnen het bereik van mijn stem er meer dan één jong persoon is die reeds in overtreding is vervallen. Enkelen van jullie, daar ben ik zeker van, hebben zonder opzettelijke bedoeling, maar overreed door verleidingen en verzoekingen, deze macht reeds misbruikt.
Weet dan jonge vrienden, dat er een grote reinigende kracht is. Weet dat je rein kunt zijn.
Indien je geen lid van de Kerk bent: de doop vertegenwoordigt onder andere een afwassing en reiniging.
Ook voor hen die lid zijn van de Kerk is er een weg, niet pijnloos, maar zeker mogelijk. Je kunt rein en onbesmet voor Hem staan. De schuld zal zijn verdwenen en je kunt in vrede leven. Ga naar je bisschop. Hij heeft de sleutelen van de macht om te reinigen.

Eens zul je dan de volle en rechtvaardige uiting van deze macht kennen en de daarmede gepaard gaande blijdschap en vreugde in gerechtvaardigd gezinsleven. Te zijner tijd kun je binnen het huwelijksverbond jezelf overgeven aan die heilige uiting van liefde, waarvan de vervulling de voortplanting van het leven zelf is.
Eens zul je een jongetje of een meisje in je armen houden en weten dat jullie tweeën deelgenoten zijn van onze hemelse Vader in het scheppen van leven. Omdat het kleintje jou toebehoort, zul je zover kunnen komen dat je meer van iemand anders houdt dan van jezelf.
Deze ervaring kan voorzover ik weet alleen komen door kinderen van jezelf te hebben of misschien door kinderen te verzorgen die uit een ander werden geboren maar in het gezinsverband werden opgenomen.
Enkelen van jullie zullen de zegeningen van het huwelijk misschien niet ondervinden. Bescherm niettemin deze heilige scheppingsmacht, want er is een grote compenserende kracht die op jullie van toepassing kan zijn.
Door van iemand meer te houden dan van jezelf, word je waarlijk een christen. Dan zul je weten, zoals maar weinig anderen weten, wat het woord *Vader* betekent wanneer daar in de Schriften over wordt gesproken. Misschien voel je dan iets van de liefde en zorg die Hij voor ons heeft.
Het moet van grote betekenis zijn dat van alle titels welke respect, eer en aanbidding aanduiden en die aan Hem gegeven kunnen worden, aan God zelf, Die de hoogste is van allen, Hij verkoos eenvoudig als Vader te worden aangesproken.
Bescherm en behoed je gave. Je geluk staat op het spel. Eeuwig gezinsleven, niet slechts in je verwachtingen en dromen, kan worden bereikt omdat je hemelse Vader je deze uitverkoren gave verleende — deze macht om te scheppen. Het is de sleutel tot het geluk. Houd deze gave heilig en zuiver. Gebruik hem alleen zoals de Heer het heeft bevolen.
Jonge vrienden, er kan veel geluk en vreugde in dit leven worden gevonden. Daar kan ik van getuigen.
Ik stel me je voor met een metgezel waar je van houdt en die van jou houdt. Ik stel me je voor aan het huwelijksaltaar, de verbonden aangaande die heilig zijn. Ik stel me je voor in een huis waar liefde haar vervulling vindt en ik stel me je voor met kleine kinderen om je heen en zie dat je liefde met hen groeit.
Ik bid dat God jullie moge zegenen, onze jeugd. Moge onze hemelse Vader over je waken en je ondersteunen opdat, wanneer je je in deze heilige gave uit, je dichter tot Hem mag komen. Hij leeft. Hij leeft. Hij is onze Vader. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een volk met een gezond oordeel

Mark E. Petersen

Het was wel zeer toepasselijk, mijn broeders en zusters, dat wij zo juist de prachtige lofzang „Wij danken U, Heer, voor profeten" hebben gezongen, omdat wij ook zo juist naar de stem van de profeet van God hebben geluisterd.

Hij heeft gesproken als de onder goddelijke leiding aangestelde woordvoerder des Heren hier op aarde.

De heiligen der laatste dagen vereren hem. Zij aanvaarden zijn woorden als inspiratie en openbaring die hen tot leiding worden gegeven in deze moeilijke tijden.

Zij die geen lid van deze kerk zijn, kunnen misschien de grote betekenis van zijn bediening niet vatten. Zelfs sommige heiligen der laatste dagen hebben hier nog moeite mee. Maar de president van de kerk is in feite een profeet, die God in deze laatste dagen heeft opgewekt voor het geven van geïnspireerde leiding, niet alleen aan de heiligen der laatste dagen, maar aan alle mensen op aarde.

De Almachtige heeft van hem en de andere profeten van deze kerk gezegd:

„. . . .dat zij moeten spreken, zoals zij door de Heilige Geest worden gedreven.

En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid." (LV 68:3, 4.)

President Smith is evenzeer een profeet als Mozes en Jesaja, Ezechiël, Jeremia, Paulus en Petrus en alle anderen die in vroegere tijden het evangelie bedienden.

Ieder gelovig mens zal het ermee eens zijn dat er profeten in het Israël waren van het Oude Testament. Profeten maakten ook deel uit van de kerk die door de Zaligmaker in zijn tijd werd gevestigd. Ook zij waren als Mozes en Jesaja, maar zij waren zelfs nog meer — zij waren christelijke profeten, die door de Heer tot de christelijke bediening waren gekozen om de heiligen naar behoren te onderrichten en hen te bewaren voor valse leerstellingen, die hen op de verkeerde weg konden brengen.

Er zijn tegenwoordig maar weinig mensen, hetzij jood of schriften, die beseffen dat er heden ten dage levende profeten op aarde zijn, met dezelfde gaven en machten van de profeten van ouds. Maar zij zijn hier, levend en waakzaam. Het zijn moderne mannen, met een goede ontwikkeling en volledig op de hoogte van de hedendaagse ontwikkelingen. Zij verkondigen het woord van God, zoals dit nu wordt ontvangen, evenals Mozes en Jesaja, Petrus en Paulus dit in hun tijd deden.

Tracht u dit toch alstublieft in te denken. God spreekt inderdaad tot ons nu. Hij openbaart zich door profeten, die Hij voor deze tijd heeft opgewekt — voor 1972 — voor de mensen van vandaag — om hen te helpen op succesvolle wijze de verleidingen van een decadente en verblinde wereld te bestrijden.

Ieder van u kan de volle baten van deze hemelse leiding ontvangen als u deze maar wilt aanvaarden. U kunt Gods wil met betrekking tot uzelf leren kennen, die u nu — niet tweeduizend jaar geleden, maar hier en nu, wordt bekendgemaakt.

Verschafte Mozes geen hulp voor de bijzondere noden voor zijn volk? Deden Jeremia, Jesaja en Ezechiël niet hetzelfde? Gaven Petrus en Paulus geen antwoord op de onmiddellijke problemen van hun tijd, antwoorden die pasklaar waren voor de omstandigheden waaraan hun vrienden en buren het hoofd moesten bieden?

Soortgelijke zegeningen staan nu ter beschikking van allen die willen luisteren. Zij kunnen worden verkregen door middel van de hedendaagse profeet met hedendaagse openbaring om de hedendaagse problemen op te lossen. In deze tijd van grote goddeloosheid doet de Almachtige een geweldige poging om de mensheid te verlossen alvorens verwoesting over de wereld komt. Hij doet dit door een grootse, nieuwe openbaring over Zichzelf te geven. Hij is aan sterfelijke mannen van deze tijd verschenen, die zijn gezicht hebben gezien en zijn stem hebben gehoord.

Hij is geen afwezige God meer. Hij is niet meer van ons afgezonderd. In de tijd waarin wij zelf leven, heeft Hij getoond een goddelijke realiteit te zijn, zowel fysiek als geestelijk.

Door zichzelf letterlijk aan hedendaagse mensen te tonen, heeft Hij alle twijfel met betrekking tot zijn bestaan weggenomen. Hij leeft, evenals zijn goddelijke eniggeboren Zoon, Jezus Christus.

Beiden hebben zichzelf bekendgemaakt door een grootse nieuwe openbaring in onze tijd!

Is dit moeilijk te geloven? Twijfelt u eraan? Schijnt het u ongelooflijk toe dat God aan hedendaagse mensen zou verschijnen?

Het is zeker dat Hij zichzelf in het verleden openbaarde. Als Hij, zoals de schriften ons zeggen, onveranderlijk is, zou Hij dan niet hetzelfde voor hedendaagse mensen doen als voor hen die in vroeger tijden leefden?

Hij maakte zich in het bijbelse tijdperk aldoor bekend. In het bijzonder wanneer zijn volk begon af te dwalen, manifesteerde Hij zich in zijn macht ten einde hen terug naar de kudde te brengen.

Dit deed Hij door middel van nieuwe profeten, die Hij van tijd tot tijd riep, en aan wie Hij nieuwe openbaring gaf, die aan het reeds eerder gegeven goddelijk woord nieuw leven en een grotere betekenis gaven.

Nadat Hij eeuwenlang door middel van zijn profeten had gewerkt, zond Hij zijn eniggeboren Zoon, niet om de wereld te veroordelen, maar om deze te verlossen.

Ten einde zijn doelstellingen te verwezenlijken, stichtte de Heer zijn kerk en onderwees zijn evangelie, hetgeen velen een tijdlang aanhingen. Maar sindsdien is de mens-

heid opnieuw van zijn leringen afgeweken en heeft zijn geboden veronachtzaamd. Vandaar de toestand in de wereld van vandaag.
Maar omdat Hij evenveel van de mensen in deze tijd houdt als van die in het verleden, stelt Hij nu een laatste poging in het werk om ons te behouden en wel op precies dezelfde manier als vroeger: door nieuwe openbaring te geven en door nieuwe profeten op te wekken door wie Hij tot het mensdom spreekt.
U zou kunnen aanvoeren dat is geleerd dat de Almachtige zich niet langer openbaart, dat er geen behoefte aan openbaring meer bestaat en dat de Bijbel voldoende is. Ik geef toe dat er eeuwenlang geen openbaring werd gegeven. Er waren op aarde geen apostelen en profeten meer. Dit is maar al te waar en hoogst betreurenswaardig.
Maar de stroom van openbaring hield alleen op om dezelfde reden als dit zo nu en dan in de tijden van het Oude Testament geschiedde. Jesaja verklaarde dit op de volgende wijze:
„... de hand des Heren is niet te kort om te verlossen, en zijn oor niet te onmachtig om te horen; maar uw ongerechtigheden zijn het, die scheiding brengen tussen u en uw God, en uw zonden doen zijn aangezicht voor u verborgen zijn ..." (Jesaja 59:1, 2.)
De schrift zegt echter, dat niettegenstaande goddeloosheid, deze nieuwe openbaring, waarover wij het nu hebben, ons in de laatste dagen gegeven zou worden. Engelen zouden opnieuw de aarde bezoeken om goddelijke leiding aan het dwalende mensdom te geven.

Is dit moeilijk te geloven? Niet als u de Bijbel aanvaardt. Wij heiligen der laatste dagen verkondigen dat dit nieuwe licht gekomen is. God heeft een grootse nieuwe openbaring gegeven. Hij heeft nieuwe apostelen en profeten geroepen om, net als Petrus en Paulus, onder de naties te werken. Wij zijn deze apostelen en profeten. Wij zijn de vertegenwoordigers die God voor deze tijd heeft geroepen.
Maar velen zullen zeggen dat dit niet waar kan zijn.
Het is niettemin gebeurd. Het is een voldongen feit en een rechtsstreekse vervulling van de profetie in de Bijbel!

Sommigen zullen misschien zeggen dat God nooit zou verschijnen aan een kleine sekte verscholen in het Rotsgebergte. Anderen zouden kunnen zeggen dat de heiligen der laatste dagen er merkwaardige godsdienstige begrippen op na houden, die men niet ernstig hoeft op te nemen.
Maar wij zijn geen kleine groep die ergens afgezonderd in het Rotsgebergte leeft. Wij zijn nu over de gehele wereld verspreid, groter dan vele bekende christelijke gezindten, en groeien gestaag.

Evenmin zijn wij godsdienstige extremisten met merkwaardige ideeën. Wij zijn realisten. Kunt u zelfs maar één moment aannemen, dat religieuze malcontenten zouden kunnen doen wat de heiligen der laatste dagen in de wereld hebben gedaan?
Onze leden zijn degelijke, ordelievende, intelligente en vooruitstrevende burgers, zoals allen die ons werkelijk kennen zullen getuigen.
Wij hebben een hoog ontwikkelingspeil, omdat wij geloven dat de heerlijkheid van zowel God en de mens intelligentie is. Zo hebben wij bij voorbeeld grote geleerden en uitvinders voortgebracht. Wist u dat het televisietoestel, waardoor u nu deze uitzending ontvangt, tot stand is gekomen door de vindingrijke geest van een mormoonse geleerde, Dr. Philo Farnsworth?
U geniet van de muziek uit uw stereo-installatie. Wist u dat stereofonisch geluid tot u komt als gevolg van de onderzoekingen van een andere mormoonse geleerde, Dr. Harvey Fletcher?
Sommige van de leiders in het ruimteprogramma van de Verenigde Staten waren lid van deze kerk. Een van de astronauten, die nu in opleiding is, is een heilige der laatste dagen. Een van de mannen die op een van de laatste Amerikaanse maanreizen de maan bereikte, is afgestudeerd aan een school in Salt Lake City.
Heiligen der laatste dagen hebben ministerposten in de regering van de Verenigde Staten bekleed. Ook in andere landen hebben leden hoge posities bereikt.
Leden van deze kerk hebben gepresideerd over bekende wereldomvattende organisaties, zoals de Lions International. Een van onze apostelen was wereldpresident van de Rotary International en stond bij alle leden van deze organisatie in hoog aanzien.
Het culturele leven van de heiligen der laatste dagen is zeer bekend. Onze muziek, zoals die door diverse van onze groepen ten gehore wordt gebracht, wordt in vele landen uitgevoerd. Ons tabernakelkoor uit Salt Lake City zingt iedere week voor miljoenen luisteraars, zowel in eigen land als daarbuiten.

Sommige van onze leden hebben gepresideerd over invloedrijke financiële en bedrijfsorganisaties, zoals de „American Bankers Association" en de „National Association of Manufactuers". Een aantal leden uit diverse staten hadden, of hebben nog steeds, zitting in het congres van de Verenigde Staten.
Andere van onze leden bekleden hoge posities in de strijdkrachten van de Verenigde Staten. Onlangs onmoette ik drie van hen tijdens een diner, twee brigadegeneraals en een generaal-majoor, allen trouwe heiligen der laatste dagen.
En wat betreft de emancipatie van de vrouw, let wel, — dat mormoonse vrouwen, overal en waar dan ook, onder de eersten waren die het stemrecht ontvingen. Dit werd hun in de dagen van Brigham Young, honderdentwee jaar geleden, verleend.
De organisatie van onze vrouwelijke leden telt bijna een half miljoen leden. Zij is erop gericht de positie van vrouwen en kinderen te verbeteren en is over drieënzestig landen van de wereld verspreid. Haar presidente, mevrouw Belle S. Spafford, was tot voor kort presidente van de „National Council of Women of the United States." Zij heeft Amerika ook vertegenwoordigd als afgevaardigde naar de „World Council of Women," in welke organisatie zij eveneens een vooraanstaande positie bekleedt.

Wij hebben ook een organisatie voor jongere vrouwen en meisjes op de tienerleeftijd. Deze telt ongeveer 400 000 leden en wijdt zich aan het welzijn van meisjes in die leeftijd. Hun presidente, mevrouw Florence S. Jacobsen, was ook een afgevaardigde van de Verenigde Staten op de bijeenkomsten van de „World Council of Women."
Mannelijke en vrouwelijke leden van de kerk hebben actief deelgenomen aan de conferentie van het Witte Huis voor de positieverbetering van kinderen en zijn nog steeds bij dit werk betrokken.
Heiligen der laatste dagen behoren tot de leiders van de internationale pavindersbeweging. Het was een mormoonse kroonverkenner, die enige weken geleden de zes miljoen Amerikaanse padvinders vertegenwoordigde en president Nixon de lidmaatschapskaart aanbood waarmee hij tot ere-president van de Amerikaanse padvinders voor het jaar 1972 werd benoemd.
Zou religieus extremisme zulke resultaten kunnen voortbrengen? Op geen enkele wijze laten onze mannen en vrouwen zich door emotionaliteit meeslepen. Zij zijn praktische, evenwichtige mensen met een gezond oordeel, die met beide benen op de grond staan.
Vanuit deze grote integriteit maken wij plechtig bekend, dat God zich in deze tijd opnieuw heeft geopenbaard en dat wij deze boodschap onder onze hoede hebben.
Het oorspronkelijke evangelie van Christus is in zijn vroegere zuiverheid op aarde hersteld. Het is nu hier en ook de goddelijke autoriteit om het te bedienen is in onze tijd uit de hemel gekomen. Het herstelde evangelie kan zowel onder ouders als kinderen een halt aan de misdaad toeroepen.
Het kan een eind maken aan zedeloosheid, liederlijkheid en dronkenschap.
Het kan echtscheiding en het uiteenvallen van het gezin voorkomen.
Het kan alle kwaad genezen waarmede wij thans worden bezocht, als wij maar in overeenstemming met zijn leringen willen leven.
Ieder facet van het evangelie is praktisch. Het brengt positieve resultaten voort.
Het is meer dan tijd om ons rekenschap te geven van de toestand waarin wij verkeren en te erkennen, dat wij alleen door tot God en tot zijn herstelde evangelie terug te keren, ooit geluk en vrede in deze wereld kunnen bereiken.
Wij getuigen dat God leeft, dat wij zijn dienstknechten zijn, die naar behoren en op goddelijk gezag werden benoemd en dat ons uit de hemel is opgedragen om zijn geopenbaard woord door de macht van hedendaagse profetie aan het gehele mensdom te verkondigen.
Wij smeken u: Laat vooroordeel u niet voor de waarheid verblinden; open uw hart voor deze nieuwe openbaring van God; bestudeer haar en leer ernaar te leven. Wij getuigen tot u dat dit inderdaad de levenswijze is en de verlossing die door God zelf en door herhaalde bediening van engelen op aarde is teruggebracht. En wij getuigen dit tot u in de heilige naam van onze Heer Jezus Christus. Amen.

De ware kerk

LeGRAND RICHARDS

President Joseph Fielding Smith zei eens: „Het werk des Heren zal zegevieren. Geen macht op de hele aarde kan de verbreiding van de waarheid, en de prediking van het Evangelie aan alle landen in de weg staan." (Openingstoespraak, gehouden in april 1972 in de algemene conferentie.)
President Smith voegde eraan toe: „Het Evangelie zal voortrollen tot het de ganse aarde vervult." (Toespraak gehouden in april 1972 tijdens de priesterschapsvergadering van de algemene conferentie.)
Als het Evangelie zal voortrollen en de ganse aarde zal vervullen, wat is dan het aandeel dat wij leveren — wij heiligen der laatste dagen — wat moeten wij, samen met onze gezinnen doen opdat het Evangelie vrij baan heeft? Er is tegenwoordig geen enkele boodschap die voor onze buren en vrienden die geen lid zijn van de Kerk meer waarde heeft dan het getuigenis van de herstelling van het Evangelie.
Ik denk aan de woorden die de apostel Petrus destijds sprak:
„. . . gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; (Waarom?) opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht." (I Pet. 2:9.)
Op deze conferentie zijn we al aangespoord ons licht, zoals Jezus zei, zo te laten schijnen dat anderen die onze goede werken zien ertoe geleid worden onze Vader, die in de hemelen is, te verheerlijken. (Zie Mt. 5:16.)
Paulus zegt ons: „. . . het geloof (is) uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods." (Rom. 10:17.)
„. . . hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt? En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden?" (Rom. 10:14-15.)
Daarom rust op dit volk de belangrijke taak tot de gehele wereld te getuigen wat het betekent dat de Here in deze bedeling Zijn waarheid op de aarde heeft hersteld.
Toen de discipelen Jezus vroegen om een teken van Zijn wederkomst vertelde Hij hun, zoals u zich vast zult herinneren, dat er oorlogen en geruchten van oorlogen zouden

zijn, pestilentiën, aardbevingen en hongersnood en dat de ene natie zou opstaan tegen de andere. En toen voegde Hij eraan toe:
„En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen." (Mt. 24:14.)
Maar waar moet men nu zoeken om dat Evangelie van het koninkrijk te vinden waarover Jezus sprak? Niet daar waarheen de menselijke uitleg van de Schriften u verwijst, maar daar waar goddelijke macht aanwezig is. De macht waarmee Jezus Zijn Twaalven bekleedde toen Hij zei:
„Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld . . ." (Joh. 15:16.)
„. . . en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn . . ." (Mt. 16:19.)
Men kan wel een kerk stichten en zijn kerk dan funderen op passages die men uit de Heilige Schrift licht, maar hoe kun je van een dode boom nu een levende tak snijden? Hoe kun je die kerk dan de macht en de bevoegdheid geven om in de naam van de Here te handelen?
Dat is net zo min mogelijk als handelen in de naam van de burgemeester van een stad, de gouverneur van een staat of de president van de Verenigde Staten, zonder daartoe opdracht gekregen te hebben. Zo kan men ook niet met vrucht in het koninkrijk van onze Vader in de hemel werkzaam zijn, als men geen goddelijke bevoegdheid heeft ontvangen van diegenen die het recht hebben die bevoegdheid over te dragen.

Zo staan we hier dan als getuigen van de herstelling om tot de gehele wereld te getuigen dat wij weten dat Christus leeft, dat onze Vader leeft, dat Zij deze aarde hebben bezocht. Zoals we gezongen hebben in dat lied, zei Joseph Smith dat hem, in antwoord op zijn vraag bij welke kerk hij zich moest aansluiten, werd gezegd dat hij van geen van die kerken lid moest worden, omdat zij geboden of instellingen van mensen als leerstellingen onderwezen.
Ik geloof dat het de mensen niet zo moeilijk zou vallen te weten waar zij de waarheid konden vinden, als zij er open voor zouden staan. Natuurlijk hanteren wij de bijbel als onze gids die ons in ons zoeken naar de waarheid de weg wijst. Ik ben nog steeds diep onder de indruk van wat ouderling Orson F. Witney meemaakte. Hij was lid van het Quorum der Twaalven, en hij vertelde het op een van onze conferenties. Ik wil het u graag voorlezen:
Vele jaren geleden kwam een geleerd man, een lid van de Rooms-Katholieke kerk naar Utah en sprak van het podium van de Tabernakel in Salt Lake City. Ik werd zeer goed met hem bekend en wij spraken zeer openhartig en frank met elkander. Hij was een groot geleerde, die vermoedelijk een dozijn talen beheerste, en hij scheen volkomen op de hoogte te zijn met alle onderwerpen van godsdienst, rechten, literatuur, wetenschappen en filosofie. Op zekere dag zei hij tot mij: ‚Jullie Mormonen zijn allen domkoppen. Jullie beseffen niet eens de kracht van jullie eigen standpunt. Dat is zo sterk, dat er in de ganse Christenwereld nog slechts één standpunt houdbaar kan zijn, namelijk dat van de Katholieke kerk. Het gaat tussen de Katholieken en de Mormonen. Als wij het ware zijn, zijn jullie verkeerd; en als jullie het ware zijn, zijn wij verkeerd; en dat is alles waar het om gaat. De Protestanten kunnen zich in het geheel niet verdedigen. Want als wij verkeerd zijn, zijn zij het met ons, omdat zij een onderdeel van ons vormden en van ons zijn afgebroken; en als wij het ware zijn, zijn zij afvalligen, die wij reeds lang hebben afgesneden. Als wij de apostolische opvolging hebben vanaf Sint Pieter, zoals wij beweren, bestaat er geen behoefte aan een Joseph Smith en het Mormonisme. Maar als wij die opvolging niet bezitten, dan was een man als Joseph Smith nodig, en is het standpunt van de Mormonen het enige consequente. Het is òf het voortbestaan van het evangelie sedert tijden vanouds, òf een herstelling van het evangelie in de laatste dagen.'" (LeGrand Richards, *Een Wonderbaar Werk en een Wonder*, blz. 7.)
Het lijkt mij dat de mensen die het Evangelie zoeken, met enig nadenken wel tot de slotsom moeten komen dat dit een juiste uitspraak is. Want dit is het Evangelie waarvan Jezus zei dat het het eeuwige Evangelie is dat aan de gehele wereld gepredikt moet worden als een getuigenis tot alle volken, voor Hij wederkomt op de aarde.
Uit de Heilige Schriften blijkt duidelijk dat de profeten hebben verklaard dat de oorspronkelijke kerk tot afval zou komen. Toen Johannes de Openbaarder als banneling op het eiland Patmos verkeerde, verscheen hem de engel des Heren en sprak deze tot hem:
„Kom hier op, en Ik zal u tonen, hetgeen na dezen geschieden moet." (Openb. 4:1.)

Toen liet hij hem alles zien, vanaf de krijg in de hemel tot het allerlaatste dat te gebeuren staat; en hij toonde hem de macht die aan Satan gegeven zou worden om oorlog te voeren met de heiligen (en de heiligen waren de volgelingen van Christus, Zijn Kerk); en de engel zei dat hem macht werd gegeven over alle geslachten en tongen en volkeren. (Zie Openb. 13:7.) Waarom zou dat in de Heilige Schrift staan als het Evangelie van de tijd van Petrus tot op heden op de aarde zou blijven?
In zijn tijd waarschuwde Paulus de mensen voortdurend dat zij niet hoefden uit te kijken naar de wederkomst van Jezus voordat de af-

val er zou zijn en de mens der zonde geopenbaard zou worden. (Zie II Thes. 2:1-4.) Andere profeten getuigden op hun beurt van de dag dat er hongersnood in het land zou zijn. De profeet Amos zei:

„Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere Heere, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen naar de woorden des Heeren."

„En zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden tot het oosten; zij zullen omlopen om het woord des Heeren te zoeken, maar zullen het niet vinden." (Amos 8: 11-12.)

Waarom niet? Omdat het niet op de aarde was.

Als het Evangelie op de aarde had moeten blijven, dan had de engel des Heren, die Johannes liet zien dat Satan oorlog zou voeren met de heiligen en alle geslachten en tongen en volkeren zou overwinnen, een uitzondering moeten maken voor diegenen die het eeuwige Evangelie nog bezaten. Dat is een bewijs voor het feit dat de waarheid een tijd niet op de aarde zou zijn.

De Schriften stromen over van beloften aangaande een herstelling in de laatste dagen. Ik hoor graag de uitspraak die Petrus na de Pinksterdag deed tegen degenen die Christus ter dood hadden gebracht:

„Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren,

„En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is;

„Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw." (Hand. 3:19-21.)

Als Petrus een profeet van God was kunnen noch wij noch de wereld, uitkijken naar de wederkomst van Christus zolang er geen herstelling — geen hervorming — heeft plaatsgevonden. Er is een groot verschil tussen het verbouwen van een oud huis en het bouwen van een nieuw. Voor zover ik uit al het zendingswerk dat ik heb gedaan, weet, is er op deze wereld geen enkele andere kerk die melding maakt van een herstelling aller dingen, zoals door de eeuwen heen al door alle profeten werd voorzegd.

De verschijning van de Vader en de Zoon, waarover wij het koor hoorden zingen, werd gevolgd door de verschijning van Moroni, een profeet die 400 jaar na Christus op deze aarde leefde; hij bracht de platen waarvan het Boek van Mormon werd vertaald.

Johannes de Doper, die werd onthoofd omdat hij van Jezus getuigde, kwam terug als een opgestaan wezen, en hij verleende Joseph Smith en Oliver Cowdery het Äärönitisch priesterschap, met de bevoegdheid om te dopen door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Hij vertelde hun dat later het Melchizedeks priesterschap hersteld zou worden, namelijk de macht om de handen op te leggen voor het verlenen van de gave van de Heilige Geest.

Petrus, Jakobus en Johannes, de apostelen van de Here Jezus Christus, die met Hem op de Berg van de Verheerlijking waren, kwamen weer naar de aarde om dat Melchizedeks priesterschap terug te brengen. Is er voor al het geld ter wereld iets te koop dat zoveel voor de kinderen van de Vader betekent als deze gebeurtenissen? En wat kan er ooit tot ons persoonlijk, onze gezinnen en vrienden, en hen die ons lief zijn, komen, wat te vergelijken is met de komst van deze heilige boodschappers?

En dat is nog niet alles. Toen kwam de profeet Elia. Maleachi zei, dat de gehele aarde bij de wederkomst van de Here verwoest zou zijn geworden, als Elia niet voor die grote en vreselijke dag des Heren komen zou. Hij zei:

„En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla." (Mal. 4:6.)

Nu kunnen wij de woorden van de apostel Paulus begrijpen, die zei dat de Here hem de geheimenissen van Zijn wil had geopenbaard:

„Om in de bedeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in de hemel is, en dat op de aarde is; . . . (Ef. 1:10.)

Wij leven in de bedeling van de volheid der tijden en bij de komst van Elia heeft deze de sleutelen meegebracht waarmede hij aan ons is gezonden, en daarom bouwen wij heilige tempels. Daarom doen wij dat geweldige genealogische werk, dat zijn weerga op aarde niet heeft. De profeten van weleer hebben dus de komst van deze heilige profeten in deze tijd voorzien.

Toen Johannes op Patmos vertoefde zag hij niet alleen de macht van Satan die oorlog zou voeren tegen de heiligen waardoor zij allen zouden worden overmocht, maar hij „zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk." (Op. 14:6.)

Dat zou niet noodzakelijk zijn geweest als het Evangelie op aarde zou zijn gebleven. En toen zei de engel: „Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen . . ." (Op. 14:7.) Wij leven ten dage van Zijn oordeel.

Dan voegt hij eraan toe: „. . . en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen

der wateren gemaakt heeft." (Op. 14:7.)
Toen Joseph Smith dat prachtige visioen ontving was er op de gehele wereld geen kerk die de God aanbad Die de hemel en de aarde en de fonteinen der wateren had geschapen en de mens schiep naar Zijn eigen beeld. Men aanbad een wezen dat overal aanwezig is. Zij beschreven het als een wezen zonder lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen, dat bovenop een troon zonder top zat. Dat is zo ongeveer wel de beste definitie van „niets" die er bestaat. Hoe kan Hij spreken als Hij geen lichaam heeft? Hoe kan Hij dan horen? Hoe kan Hij dan begrijpen en praten?
Mozes maakte hier gewag van toen hij de kinderen Israëls naar het beloofde land leidde. Hij vertelde hun dat zij daar niet lang zouden blijven, maar dat zij verstrooid zouden worden onder de volkeren, en toen zei hij: „En aldaar zult gij goden dienen, die des mensen handenwerk zijn, hout en steen, die niet zien, noch horen, noch eten, noch rieken." (Deut. 4:28.)
Dat is de god die deze wereld aanbad toen Joseph Smith zijn prachtige visioen ontving.

Maar Mozes zag nog meer. Hij zag dat Zijn volk Hem in de laatste dagen (en wij leven in de laatste dagen), zeker zou vinden als zij Hem zouden zoeken. (Zie Deut. 4:29.) En gevolg gevend op die aansporing van Jakobus: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden." (Jak. 1:5) ging Joseph Smith Hem zoeken zoals Mozes aanried, en vond hij de waarachtige en levende God. Wij hebben hiervan voor de gehele wereld een getuigenis.

Ik denk aan de woorden van de apostel Paulus die zei te besluiten niemand te kennen dan Jezus en niets te weten dan het feit dat Hij gekruisigd was. (Zie I Kor. 2:2.) Dat wil niet zeggen dat hij de profeten van weleer niet kende of waardeerde, neen, er was een nieuwe tijd aangebroken.
De Zoon van God, van wie de profeten gesproken hadden, was gekomen, en toen zei hij: „. . . want de nood is mij opgelegd. En wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig!" (I Kor. 9:16.)

Op dezelfde manier weten wij van niets anders dan van de herstelling van het Evangelie, dat het door de Zoon des mensen zelf werd voortgebracht, zodat er ook in deze bedeling profeten zijn, en wee ons, indien wij de wereld niet in deze wonderschone waarheden laten delen!

Broeders en zusters, ik weet dat dit het werk is van God de Eeuwige Vader. Het is de machtigste beweging op de gehele wereld in deze tijd. Iedere eerlijke man of vrouw, die de Here waarlijk liefheeft, zal lid worden van deze kerk, als hij of zij maar de tijd neemt om te onderzoeken waar het om gaat, en het wil vragen aan God de Eeuwige Vader, die hen niet zal misleiden.

Dat is mijn getuigenis tot u, dat ik u meegeef, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Het priesterschapsverbond

Marion G. Romney

Broeders, dit is een grootse gelegenheid. Tienduizenden dragers van het heilig priesterschap zijn bijeen om instructies te ontvangen van het presidentschap van de Kerk.
Ik was diep onder de indruk van de woorden van de president. Ik ben blij dat hij deze dingen heeft gezegd. Toen ik naar hem luisterde, gingen mijn gedachten een kwart eeuw terug naar iets dat ik meemaakte met president Heber J. Grant. Wij waren kritiek aan het bespreken die er gekomen was op iets dat hij als president had ondernomen. Hij legde zijn ene arm om mijn schouder en legde zijn andere hand op mijn schouder en zei: „Jongen, houd steeds het oog van je wil gericht op de president van de Kerk; zelfs als hij je zegt iets fouts te doen, en je het doet, zal de Here je erom zegenen."
En toen voegde hij eraan toe: „Maar maak je geen zorgen; de Here zal Zijn spreekbuis nooit Zijn volk van de goede weg af laten leiden."
Zijn raad ben ik niet vergeten. Ik geloof dat ik sindsdien steeds die opdracht getrouw ben geweest.
Wij, die hier als broeders samen zijn, dragen het priesterschap. Wij zijn verbondsvolk. Toen de Here met Abraham een verbond sloot beloofde Hij hem een talrijk nageslacht met de woorden:
„. . . in uw nakomelingen . . . zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, namelijk met de zegeningen van het Evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, namelijk des eeuwigen levens." (Abr. 2:11.)

Sinds de dagen van Abraham zijn zijn nakomelingen steeds bij diegenen die het Evangelie hebben begrepen, bekend geweest als de verbondskinderen. Een van de verbonden die wij met de Here hebben gesloten is het priesterschapsverbond. De 84ste afdeling van de Leer en Verbonden spreekt over het priesterschap. Er staat: „. . . de zonen van Mozes en van Aäron, wier zonen gij zijt, zullen op de Berg Zion in het huis des Heren met de heerlijkheid des Heren worden vervuld, . . .

„Want allen die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken (het Aäronitische en het Melchizedekse), en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen." (L. en V. 84:31-33.)

Ik geloof dat dit waar is. Ik geloof dat mannen en jongens die hun roeping in de priesterschap hoog houden, een verandering in hun lichaam ondergaan. Vanmorgen, toen president Lee sprak tijdens de vergadering van de welzijnszorg, vertelde hij over iemand, een vreemdeling, die president McKay ontmoette en zei: „Bent u een profeet van God?" Het antwoord van president McKay was: „Kijk me aan en u weet het antwoord."

Ik heb eens een verhaal gehoord over president Joseph F. Smith, onze vorige geliefde leider, die eens in Arizona een bijeenkomst met de gouverneur en nog een aantal vooraanstaande mannen bijwoonde. President Joseph F. Smith stemde er welwillend mee in met hen op de foto gezet te worden. Toen de heren weer opgingen in de menigte, hoorde iemand de gouverneur zeggen: „Weet u, toen ik daar naast die man stond, voelde ik me net een dief." Hij kon de macht aanvoelen, welke er was in deze grote man die zijn roeping in de priesterschap verheerlijkte.

„. . . allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

„Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods." (L. en V. 84:33-34.)

De profeet Joseph Smith placht de broeders van de priesterschap herhaaldelijk aan te sporen hun roeping en uitverkiezing zeker te maken. Als we dat willen doen, zullen wij onze roeping in de priesterschap moeten verheerlijken. De openbaring zegt verder:

„En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here." (Vers 35.)

Ik geloof dat deze uitspraak slaat op diegenen die de ambtenaren van de priesterschap ontvangen die aangesteld zijn om de Here te vertegenwoordigen.

„En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

„Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

„En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

„En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

„En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren." (L. en V. 84:35—39.)

President Smith zei vaak in zijn gebeden en in raadgevingen dat hij bidt om en hoopt op het feit dat wij getrouw zullen zijn aan alle verbonden en verantwoordelijkheden die op ons rusten. Het lijdt geen enkele twijfel dat de verplichtingen die zijn verbonden aan de „eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren" op onze schouders rusten, want de Here zegt dat „allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond (ontvangen), dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen." (L. en V. 84:40.)

Wij hebben dus een verbond met de Here gesloten waarbij Hij ons het eeuwige leven belooft, als wij ons deel van het verbond nakomen, d. w. z. als wij onze roeping in de priesterschap verheerlijken.

De openbaring zegt dat de Here de eed en het verbond niet kan verbreken. Veel priesterschapsdragers doen dat wel. Over hen zegt de openbaring:

„Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld . . ." (Vers 41.)

Welnu, ik geloof niet dat dit betekent dat iedereen die zijn roeping in de priesterschap niet verheerlijkt een onvergeeflijke zonde begaat, maar ik geloof dat priesterschapsdragers die een verbond hebben gesloten — door de doop, door de wet van de tienden, het Woord van Wijsheid en de vele andere verbonden die wij sluiten — en dan weigeren deze verbonden na te leven het risico lopen de belofte van het eeuwige leven te verliezen.

Ik heb een getuigenis van de waarheid van wat President Smith zei over de leiders van deze Kerk en het feit dat zij de Verlosser van de wereld hier op aarde vertegenwoordigen. Ik weet dat er in het priesterschap kracht schuilt en dat wij uit de hemel de kracht kunnen putten om ons werk te doen, als we het werk dan ook maar zo goed mogelijk doen.

God helpe ons dit te begrijpen en de grote eer te begrijpen die Hij ons heeft aangedaan door ons priesterschap te verlenen. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Vrede

ELDRED G. SMITH

In die opperzaal in Jeruzalem, waar het Laatste Avondmaal werd gehouden, gaf Jezus Zijn discipelen belangrijke instructies. Hij leerde hun vele dingen en zei o.a. ook: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd." (Joh. 14:27.)

Wederom zei Hij: „Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen." (Joh. 16:33.)

Vrede is een woord dat tegenwoordig veel wordt gebruikt. Wij horen het van alle kanten, lezen het in alle kranten en tijdschriften. Mannen rennen heen en weer over de aarde op zoek naar vrede. Wij denken dat het een nieuwe manier van groeten is, maar het is zo oud als het mensdom.

De mensen in de bijbelse landen hebben elkaar altijd begroet met „Vrede zij ulieden" of „Vrede zij met u." Toch werd dit kleine stukje van de aarde altijd verscheurd door oorlogen, gevangenschap en slavernij, onder de overheersers die elkaar opvolgden. In de tijd van Christus werden zij door het Romeinse Rijk overheerst.

Natuurlijk verwachtten de Joden een „Verlosser", een „Redder", en dachten dat Hij hun van de slavernij zou bevrijden. Jesaja schreef:

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst." (Jes. 9:5.)

De vrede werd echter niet naar dit land, dat het Heilige Land wordt genoemd, gebracht. Zelfs thans liggen de overblijfselen van tanks en ander oorlogsmateriaal te roesten langs de kant van de weg. Altijd zijn er soldaten aanwezig die nauwlettend de grenzen bewaken. Evenmin is er vrede gekomen tot de rest van de wereld. Toch onderwees Christus vrede in Zijn bergrede. Hij zei: „Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden." (Mt. 5:9.)

Tegen Zijn discipelen zei Jezus: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd."

Wat voor soort vrede bedoelde Christus? Ik geloof dat Zijn eigen handelingen verklaren wat Hij bedoelt.

Na het Laatste Avondmaal, toen Christus Zijn instructies aan Zijn apostelen beëindigd had, schreef Johannes:

„Jezus, dit gezegd hebbende, ging uit met Zijn discipelen over de beek Kedron, waar een hof was, in welken Hij ging, en Zijn discipelen.

„En Judas, die Hem verried, wist ook die plaats, dewijl Jezus aldaar dikwijls vergaderd was geweest met Zijn discipelen.

„Judas dan, genomen hebbende de bende krijgsknechten en enige dienaars van de overpriesters en Farizeën, kwam aldaar met lantaarnen, en fakkelen, en wapenen.

„Jezus dan, wetende alles, wat over Hem komen zou, ging uit, en zeide tot hen: Wien zoekt gij?

„Zij antwoordden Hem: Jezus den Nazarener. Jezus zeide tot hen: Ik ben het. En Judas, die Hem verried, stond ook bij hen.

„Als Hij dan tot hen zeide: Ik ben het; gingen zij achterwaarts, en vielen ter aarde.

„Hij vraagde hun dan wederom: Wien zoekt gij? En zij zeiden: Jezus den Nazarener.

„Jezus antwoordde: Ik heb gezegd, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dan dezen heengaan."(Joh.18:1-8.)

Kunt u een dergelijk toonbeeld van kalmte en vrede evenaren? Hier komen ze om een man te pakken die ze willen doden, en Hij zegt zoiets als: „Hier ben Ik, neem Mij, maar laat mijn vrienden gaan."

En toen Hij voor Pilatus stond, onder de druk van een streng verhoor, kon Pilatus zijn gramschap niet opwekken. Volmaakt vredig beantwoordde Hij zijn vragen. Pilatus vond geen schuld in Hem.

Nadat Hij gekruisigd was en opgestaan, was Zijn eerste boodschap aan Zijn discipelen: „Vrede zij ulieden." (Joh. 20:21.)

Hoe komt het dat wij het geheim van de vrede nog niet hebben ontdekt, terwijl wij er door de eeuwen heen naar gezocht hebben? Ik zal het u zeggen. Wij zoeken naar iemand die vrede voor ons schept — ze tot ons brengt. Edna St. Vincent Millay* heeft eens gezegd: „Er is thans geen vrede op aarde, behalve de vrede in het hart dat zich thuis voelt bij God . . . Niemand kan in vrede met zijn naaste leven indien hij geen vrede met zichzelf heeft . . ." („Conversations of Midnight," *Collected Poems*, Harper and Row; kopijrecht 1937 en 1964.)

Heeft u die vrede in u ervaren toen u uw buurman hielp en het grasveld voor hem aanharkte of maaide? Heeft u die vrede in u gevoeld toen u uw buurman hielp bij het fruitplukken of bij de oogst? Kunt u getuigen van die vrede binnenin omdat u de sneeuw ruimde op de paden van uw buurman? Heeft u de vrede gevoeld omdat u iemand hielp een probleem op te lossen en een andere kijk op het leven te krijgen? Heeft u „vreugde gesticht, iemands lijden verlicht"?

Had u ooit een schuldig geweten? Kent u de beroering en de verwarring die dit over uw eigen ziel kan brengen? Het kan geestelijke, ja zelfs lichamelijke ziekte veroorzaken. Kent u de heerlijke opluchting wanneer u de narigheid die het gevoel hebben veroorzaakt weer goedmaakt? Het kan een onvriendelijk woord geweest zijn, een gedachteloze handeling, of misschien ging het dieper. Tenzij u datgene rechtgezet hebt dat een schuldig geweten veroorzaakte, zult u niet op innerlijke vrede kunnen hopen.

Heeft u op dit moment onvriendelijke gevoelens of iets dat minder is dan liefde in uw hart voor een vriend, een buur of iemand van Gods kinderen? Probeer dan iets extra goeds te doen

voor die persoon en houd het vol totdat alle bitterheid uit uw hart verdwenen is.
Heeft u wel eens in een zondagsschoolklas les gegeven, en voelde u na afloop dat u werkelijk iemand enige beginselen van het Evangelie had onderwezen die hem inderdaad hielpen of hem een vrolijker kijk op het leven gaven? Herinnert u zich het gevoel van vrede en vreugde dat daarop volgde? Heeft u wel eens iemand het Evangelie onderwezen en dat gevoel van vreugde gehad omdat hij accepteerde wat u had verteld? De sensatie van zendingswerk!
Heeft u de aandoening, de vrede, in uw ziel gevoeld die komt door kennis van het Evangelie en door in overeenstemming met de leringen van het Evangelie van Jezus Christus te leven? Heeft u de vrede gevoeld van tempelwerk, plaatsvervangend werk voor de doden?
Welnu, dienstbetoon is een sleutel tot die vrede. Christus heeft gezegd: „Maar de meeste van u zal uw dienaar zijn." (Mt. 23:11.)
Heeft u al eens opgemerkt dat het priesterschap alleen gebruikt wordt om een ander te helpen? Had u niet altijd een vredig, goed gevoel van binnen als u uw plichten in het priesterschap had volbracht?
Vrede komt door dienstbetoon.
De Heer heeft gezegd: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Moz. 1:39.)
Is dit niet het uiterste dienstbetoon? Om Gode gelijk te worden moeten wij vijandschap, hebzucht en zelfzuchtigheid uitdrijven, en al onze inspanningen moeten zijn om anderen te dienen.
De Heer heeft gezegd: „Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld." (L. en V. 59:23.)
Joseph Smith was een voorbeeld van uiterste vredigheid als hij voor beproevingen stond. Hoewel hij zevenendertig keer werd gearresteerd en vrijgesproken, wist hij dat hij deze keer niet terug zou komen. Op weg van Nauvoo naar Carthage zei Joseph Smith: „Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kalm als een zomermorgen; mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen. Ik zal onschuldig sterven, en er zal nog van mij worden gezegd: Hij werd in koelen bloede vermoord." (L. en V. 135:4.)
In Carthage schreef Joseph het volgende aan zijn vrouw Emma: „Ik berust volkomen in mijn lot, omdat ik weet, dat ik gerechtvaardigd ben en het beste gedaan heb, wat er gedaan kon worden. Breng de hartelijke groeten over aan de kinderen ... en aan allen, die naar mij vragen ... Moge God u allen zegenen." (*Documentary History of the Church*, deel. 6, blz 605, of: *Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 418.*)
Jesaja zegt: „En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid." (Jes. 32:17) — de zekerheid dat u weet in overeenstemming met Gods wil te leven.
Onlangs, tijdens een tocht door het heilige land, leerde onze gids, een Jordaanse Arabier die Grieks orthodox katholiek was, Sari Padabi heette hij, ons een Arabisch liedje: „Havāno, shalo, malechem," dat vertaald betekent: „Wij brengen u vrede."
Ja, Sari, wij zeggen tegen u en de gehele wereld, wij brengen u vrede. Wij brengen u de vrede van het Evangelie, die vrede die Christus bedoelde toen Hij zei: „ . . . Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u . . . (Joh. 14:27.)
Indien ieder mens vrede in zijn ziel zou hebben, zou er vrede in het gezin zijn. Indien er in ieder gezin vrede is, is er vrede in het land. Indien er in de landen vrede is, is er vrede in de wereld.
Laat ons niet alleen zingen: „Laat het vrede zijn op aarde en laat het bij mij beginnen," maar laten wij het menen. Maak het mijn doel — uw doel.
Wanneer de Heiland weder komt — en Hij zal komen — zal Hij alleen vrede brengen wanneer wij Zijn leringen betreffende dienstbetoon aan anderen aanvaarden en opvolgen en vijandschap en ongerechtigheid verdrijven.
De engel die Johannes zag „vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen die op de aarde wonen" (Op. 14:6) is reeds gekomen. Het Evangelie van Jezus Christus is op aarde gevestigd om nooit meer van de aarde te worden weggenomen.
Zijn koninkrijk is reeds hier op aarde en groeit snel om zich op Zijn komst voor te bereiden. Ja, Hij zal zekerlijk komen en vrede op aarde brengen, maar alleen wanneer wij gewillig zijn Zijn leringen op te volgen. Dit is Zijn werk, en Zijn koninkrijk, het is de enige weg naar wereldvrede en eeuwige vrede. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

* Millay, Edna St. Vincent (1892—1950). Amerikaans dichteres

Raad aan de heiligen en aan de wereld

JOSEPH FIELDING SMITH

Raadgevingen en leiding voor ouders, jongeren en goede mensen, waar ze ook zijn.

Mijn geliefde broeders en zusters, wij heten u nogmaals welkom op deze algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Deze conferenties zijn plechtige en heilige gelegenheden, waarbij wij tezamen komen om onze opwachting bij de Heer te maken, Zijn geest te zoeken en onze wens te vernieuwen om Hem te dienen en Zijn geboden te onderhouden. Het is ons gebed dat allen die hier aanwezig zijn of luisteren naar de uitzendingen, of die de boodschappen van de conferentie lezen, hun hart zullen openen voor de grote waarheden die ons voorgelegd worden, en de wijze raadgevingen van hen die tot ons zullen spreken.

Alle conferenties van de Kerk zijn gelegenheden om elkander de leerstellingen van het Evangelie te onderwijzen; te getuigen van de waarheid en goddelijkheid van de dingen die tot ons gekomen zijn doordat de hemel geopend is; en om te zamen en met de Heer te beraadslagen betreffende de dingen die wij dienen te doen om volledig te beantwoorden aan het doel van onze schepping.

Wij zijn de dienstknechten des Heren. Wij hebben licht, waarheid en openbaring van Hem ontvangen. Hij heeft ons geboden Zijn waarheden te verkondigen en Zijn wetten na te leven. Daarom geven wij nu, in overeenstemming met Zijn geest en Zijn wil, en zoals geleid door Zijn Heilige Geest, raad en leiding aan de heiligen en aan de wereld.

Tot de wereld zeg ik: Dit zijn de laatste dagen. Dit zijn dagen van moeilijkheden, smart en verwoesting. Dit zijn de dagen dat Satan in de harten van de goddelozen verkeert, waarin ongerechtigheid hoogtij viert en waarin de tekenen der tijden gezien worden.

En er is geen genezing voor alle kwalen van de wereld, behalve door het Evangelie van de Heer Jezus Christus. Onze hoop op vrede, op aardse en geestelijke voorspoed, en op de uiteindelijke erfenis in het koninkrijk Gods schuilt slechts in het herstelde Evangelie. Er is geen werk dat iemand van ons kan doen, dat zo belangrijk is als het prediken van het Evangelie en het opbouwen van de Kerk en het koninkrijk Gods op aarde.

En daarom nodigen wij alle kinderen van onze Vader, overal op deze wereld, uit Hem te ontvangen zoals Hij geopenbaard is door de levende profeten, en zich aan te sluiten bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij roepen de wereld op zich te bekeren, de God Die hen gemaakt heeft te aanbidden en de woorden te geloven van hen, die Hij in deze dagen gezonden heeft om Zijn Evangelie te verkondigen.

Tot de oprechten van hart in alle naties zeggen wij: De Heer heeft u lief. Hij wenst dat u alle zegeningen van het Evangelie zult ontvangen. Hij nodigt u nu uit het Boek van Mormon te lezen, Joseph Smith als profeet te aanvaarden en Zijn aards koninkrijk binnen te komen en daardoor erfgenamen te worden van het eeuwige leven in Zijn hemels koninkrijk.

Tot hen die het Evangelie aangenomen hebben, zeggen wij: Onderhoud de geboden. Wandel in het licht. Volhard tot het einde. Wees getrouw aan ieder verbond en iedere verplichting, en de zegeningen des Heren zullen uw stoutste dromen te boven gaan. Zoals vanouds gezegd is: „Van alles, wat gehoord is, is het einde van de zaak: Vrees God, en houd Zijn geboden, want dit betaamt allen mensen." (Pred. 12:13.)

Tot alle gezinnen in Israël zeggen wij: Het gezin is de belangrijkste organisatie in tijd en in eeuwigheid. Ons doel in dit leven is het scheppen van eeuwige gezinnen voor onszelf. Er zal nooit iets in uw gezinsleven komen dat even belangrijk is als de verzegelende zegeningen van de tempel en het onderhouden van de verbonden die met betrekking tot deze orde van het celestiale huwelijk zijn gesloten.

Tot de ouders in de Kerk zeggen wij: Heb elkaar lief met geheel uw hart. Onderhoud de morele wet en leef overeenkomstig het Evangelie. Voed uw kinderen op in licht en waarheid; onderwijs hen de waarheden van het Evangelie; maak uw tehuis een hemel op aarde, een plaats waar de Geest des Heren kan wonen en waar gerechtigheid in het hart van ieder lid een plaats heeft.

Het is de wil van de Heer dat het gezin versterkt en in stand gehouden wordt. Wij smeken de vaders om hun rechtmatige plaats als hoofd van het gezin in te nemen. Wij vragen de moeders hun echtgenoten te ondersteunen en te helpen en een licht voor hun kinderen te zijn.

President Joseph F. Smith heeft gezegd: „Het moederschap is de basis voor het geluk in het gezin en voorspoed in het land. God heeft mensen met betrekking tot het moederschap zeer heilige plichten opgelegd, en dat zijn plichten die men niet kan veronachtzamen zonder goddelijk misnoegen op te wekken." (Evangelieleer, deel II, blz. 14.) Hij heeft ook gezegd: „Een succesvol vader of succesvol moeder te zijn is een grotere prestatie dan een succesvol generaal of staatsman te zijn." (Idem, blz. 12.)

Tot de jeugd van Zion zeggen wij: De Heer zegent en behoudt u, hetgeen zeer zeker zo zal zijn wanneer u Zijn wetten leert en in harmonie hiermee leeft. Wees getrouw aan alles wat u is toevertrouwd. Eer uw vader en uw moeder. Leef samen in liefde en eensgezindheid. Wees bescheiden in uw kleding, overwin de wereld en laat u niet verleiden door de mode en praktijken van hem, wiens belangen gericht zijn op de dingen van deze wereld.

Trouw in de tempel en leid een vreugdevol en gelukkig leven.

Denk aan de woorden van Alma: „Goddeloosheid bracht nimmer geluk." (Alma 41:10.) Bedenk ook dat onze hoop op de toekomst, de bestemming van de Kerk en de zaak van de rechtvaardigheid in uw handen liggen. Tot hen die tot belangrijke en verant-

woordelijke functies in de Kerk geroepen zijn, zeggen wij: Predik het Evangelie in alle eenvoud, zoals het in de standaardwerken van de Kerk geschreven staat. Getuig van de waarheid van het werk en van de leerstellingen die in onze tijd opnieuw geopenbaard zijn.

Denk aan de woorden van de Heer Jezus Christus, Die zei: „Maar Ik ben in het midden van U, als een die dient" (Luk. 22:27), en verkies te dienen met het oog alleen gericht op de ere Gods. Bezoek de weduwen en wezen in hun bezoeking en bewaar uzelf onbesmet van de zonden der wereld.

Er is nog veel meer dat de Heer ons wil laten horen, weten en doen, en ik reken op President Lee en President Tanner, op de leden van de Raad der Twaalven en de overige Algemene Autoriteiten, dat zij verder met u door de kracht van de Geest over deze dingen zullen spreken.

Mag ik besluiten met het geven van mijn persoonlijk getuigenis van de waarheid en de goddelijkheid van het werk van de Heer op deze aarde en van de eeuwige waarachtigheid van deze leerstellingen die Hij bij monde van Joseph Smith en zijn medewerkers heeft geopenbaard.

Ik weet door de openbaringen van de Heilige Geest aan mijn ziel, dat God, onze hemelse Vader, leeft; dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft om de oneindige en eeuwige verzoening tot stand te brengen; en dat Hij in deze laatste dagen de volheid van Zijn eeuwig Evangelie hersteld heeft.

Ik weet en getuig dat de doeleinden van de Heer op aarde zullen overheersen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen blijft bestaan. Het werk van de Heer zal zegevieren. Geen macht op aarde kan het verspreiden van de waarheid en het prediken van het Evangelie in iedere natie tegenhouden.

Ik dank de Heer voor Zijn goedheid en genade en voor alle zegeningen die Hij overvloedig over ons uitstort. Ik bid dat wij allen waardig zullen zijn om de eeuwige volheid te ontvangen die Hij Zijn heiligen door het Evangelie van Zijn Zoon aanbiedt en ik doe dit in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Eeuwige sleutelen en het recht om te presideren

JOSEPH FIELDING SMITH

Ik zal enige woorden wijden aan het priesterschap en de sleutelen die de Here in deze laatste bedeling op ons bevestigd heeft.

Wij dragen het Melchizedekse priesterschap. Dit is de macht en het gezag van God, dat aan de mens op aarde gedelegeerd is om in alle dingen te handelen voor de zaligheid der mensen.

Wij bezitten ook de sleutelen van het koninkrijk Gods op aarde en dit koninkrijk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Deze sleutelen zijn het recht om te presideren; zij zijn de macht en het gezag om te besturen en om alle zaken van de Here op deze aarde te leiden. Zij, die deze sleutelen dragen, hebben de macht om de wijze waarop alle anderen in het priesterschap dienen, te besturen en te controleren. Wij allen kunnen het priesterschap dragen, maar wij kunnen het slechts gebruiken voor zover wij hiertoe gemachtigd en geleid zijn door hen die de sleutelen bezitten. Dit priesterschap en deze sleutelen werden door Petrus, Jakobus en Johannes en door Mozes, Elia en andere profeten van weleer aan Joseph Smith en Oliver Cowdery overgedragen. Zij zijn verleend aan iedere man die als lid van de Raad der Twaalven is aangesteld. Maar dáár zij het recht om te presideren zijn, kunnen zij slechts volledig door de senior-apostel van de Kerk op aarde, namelijk de president van de Kerk, worden uitgeoefend. Mag ik nu zeer duidelijk en met zeer veel nadruk stellen dat wij het heilige priesterschap dragen en dat de sleutelen van het Koninkrijk van God hier aanwezig zijn. Zij zijn slechts in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In een openbaring bij monde van Joseph Smith zei de Here dat deze sleutelen „altijd tot het Priesterschap van de Hogepriesterschap behoren" (L. en V. 81:2), en ook: „Een ieder, die Mijn woord ontvangt, ontvangt Mij, en een ieder, die Mij ontvangt, ontvangt hen — het Eerste Presidentschap — die Ik heb gezonden . . ." (L. en V. 112:20.)

In hetzelfde verband zei de profeet Joseph Smith: „U moet bekend worden met deze mannen die evenals Daniël driemaal per dag in de richting van het Huis des Heren bidden. Vertrouw op het Presidentschap en ontvang hun leiding."

Nu geloof ik, broeders, dat er één ding is dat wij heel duidelijk voor ogen moeten houden. Noch de president van de Kerk, noch het Eerste Presidentschap, noch de gezamenlijke stem van het Eerste Presidentschap en de Twaalven zal de heiligen ooit op een dwaalspoor brengen of de wereld een advies geven dat in strijd is met de geest en de wil des Heren. Een mens kan falen, of ideeën hebben of raad geven die niet in overeenstemming zijn met de bedoeling van de Here. Maar de stem van het Eerste Presidentschap en de gezamenlijke stem van de anderen die met hen de sleutelen van het koninkrijk bezitten, zal de heiligen en de wereld altijd leiden op de paden waar de Here hen wenst. De Here heeft heel duidelijk tegen Joseph Smith gezegd:

„. . . dat het niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend." (L. en V. 42:11.)

Hij heeft ook gezegd:
„De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouwen, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld." (L. en V. 65:2.)

Deze dingen zijn waar, broeders. De Here is met Zijn volk. De rechtvaardigheid zal zegevieren. Onze zaak is rechtvaardig en de Here zal ons leiden en ons ten slotte de overwinning doen behalen.
Ik getuig dat geen macht op aarde onze Kerk op de wegen die zij begaat kan tegenhouden of haar van richting kan laten veranderen wanneer wij op het Eerste Presidentschap vertrouwen en de raadgevingen en leiding daarvan opvolgen. Wij zullen in dit leven vrede ontvangen en in de komende wereld eeuwige glorie beërven. En ik zeg dit tot u, mijn goede broeders, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Een zegen van de profeet

Joseph Fielding Smith

Mijn geliefde broeders en zusters. Ik ben van mening dat de Heer op alle bijeenkomsten van deze conferentie met ons is geweest, en dat wij het brood des levens hebben ontvangen en dat wij nu beter voorbereid zijn om dat soort mensen te worden, dat de Heer hoopt dat wij zullen zijn.
Ik ben alle broederen dankbaar voor hun wijze raad en voor de boodschappen die zij, geleid door de macht van de Geest, hebben gegeven.
Ik geloof dat wij met een woord van dankzegging, van zegening en van getuigenis behoren te eindingen.
Ik kan geen woorden genoeg vinden om de gevoelens van dankzegging te uiten, die ik in mijn hart heb voor de oneindige en eeuwige zegeningen, die de Heer aan mij, mijn gezin, de kerk en in feite aan de gehele wereld heeft gegeven.
Ik ben dankbaar voor de verzoenende opoffering van de Zoon van God, dat door zijn lijden en dood alle mensen in onsterfelijkheid zullen worden opgewekt, terwijl zij, die geloven en zijn wetten gehoorzamen, het eeuwige leven in zijn koninkrijk zullen beërven.
Ik ben dankbaar voor de herstelling van de waarheid in deze laatste bedeling van het evangelie; voor de zending en bediening van Joseph Smith, de profeet, en mijn grootvader, Hyrum Smith, de patriarch; en voor het feit dat de sleutelen van het koninkrijk Gods opnieuw zijn toevertrouwd aan de mens op aarde.
Ik ben verheugd over de groei en ontwikkeling van de kerk, met de uitbreiding van het zendingswerk, met de vele tempels die wij nu hebben en met het leven van allen die de Heer zoeken te dienen.
Ik bid dat de Heer alle leden van de kerk zal zegenen; en krachtens de sleutelen en macht die ik draag, zegen ik de heiligen, hen die in het huisgezin des geloofs verblijven (LV 121:45), hen die de Heer liefhebben en Hem zoeken.
Wat is het een heerlijk iets om de verlossende waarheid van het eeuwigdurend evangelie te bezitten, om lid te zijn van „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem" (LV 1:30), om het pad te bewandelen dat tot het eeuwig leven in het koninkrijk van onze Vader leidt.
O God, onze hemelse en eeuwige Vader, zie in liefde en genade neer op deze, uw kerk en op de leden van de kerk die de geboden onderhouden. Laat uw geest voor altijd in onze harten wonen; en wanneer de beproevingen en het lijden van dit leven voorbij zullen zijn, mogen wij dan met onze geliefden in uw tegenwoordigheid terugkeren en voor eeuwig in uw huis wonen. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

" Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt "

N. Eldon Tanner

Onlangs hoorde ik iemand zijn buurman afkammen; het deed me denken aan de volgende regels:

„Zou deze oude wereld niet een stuk beter zijn,
Wanneer de mensen, met wie wij op de aarde wandelen,
zouden zeggen, ,Ik weet iets goeds over jou',
En ons er dan ook naar zouden behandelen?"

Het lijkt wel alsof de mensen er een gewoonte van gemaakt hebben over hun vrienden en buren te praten en hun schijnbare eigenaardigheden en zwakheden te bekritiseren. Het is zelfs zo algemeen, dat men geneigd is te denken dat roddelen en oordelen over anderen erbij horen. Maar hoe vaak hebben we niet gehoord van jonge mensen die bekritiseerd, veroordeeld en belachelijk gemaakt werden vanwege hun eigenaardigheden en die later toch leider op eigen terrein werden.

Ik zou u graag een paar voorbeelden willen geven van onbillijke kritiek, van beoordeling, zonder met de feiten rekening te houden.

Er doet een verhaal de ronde over zuster McKay, de vrouw van president David O. McKay, dat zich heeft afgespeeld toen zij bij het onderwijs ging werken. Toen het hoofd van de school haar aan de klas voorstelde wees hij naar een bepaalde jongen en zei hij dat dat een onruststoker was. Zij voelde hoe erg de jongen daardoor in de verlegenheid gebracht was en vreesde dus dat hij zijn reputatie wel gestand zou doen. Hierom schreef zij een briefje, dat zij hem toeschoof toen zij langs zijn tafeltje kwam. Er stond in: „Earl, ik denk, dat het hoofd zich vergiste, toen hij zei dat jij een ondeugende jongen was. Ik vertrouw je en weet zeker dat jij me zult helpen deze klas tot de beste van de school te maken." Earl werd een toonbeeld van deugd en zelfs één van de belangrijkste mensen van die stad.

Ik zou u graag nog een voorbeeld willen geven. Eén van onze meest gerespecteerde burgers, iemand die steeds actief aan de gemeenschap deelnam, begon zich te gedragen alsof hij zich gekwetst voelde en kwam niet meer in de gezellige kringen, waarin hij in het verleden altijd een actief aandeel had genomen. De mensen begonnen hem ervan te beschuldigen dat hij een mopperaar was, onsportief, asociaal, enz. en vermeden hem maar zo veel mogelijk. Later bleek bij medisch onderzoek dat hij aan een hersentumor leed. Die was de oorzaak dat hij nu ongeïnteresseerd was in de groepsactiviteiten die voorheen door hem werden bezocht en vaak zelfs georganiseerd.

Laat ik u nog een tweetal voorbeelden geven van wat ik onrechtvaardige beoordeling noem. Allereerst het geval van een bisschop, die extra werkers nodig heeft. Hij ziet een lid van zijn wijk, dat, hoewel het niet actief is, toch wel de bekwaamheid schijnt te bezitten. Maar de bisschop denkt bij zichzelf: „Ach, dat zal hem wel niet interesseren. Hij neemt de positie vast niet aan." Dus wordt de man niet door hem benaderd en blijft hij nog jaren inactief.

Voor deze wijk wordt een nieuwe bisschop geroepen. Deze vraagt of de man bereid is een ambt te aanvaarden en bemerkt dan dat hij werkelijk bereid is en ernaar verlangt te kunnen werken.

Wees niet bevooroordeeld, maar geef de mensen een kans. Laat ieder voor zichzelf beslissen of hij een positie wel of niet zal aanvaarden.

Het gebeurt ook wel, dat wij iemand tot zijn gezin en anderen horen zeggen: „Ik begrijp niet waarom de bisschop dit of dat doet. Je zou denken dat hij verstandiger zou zijn." Hier beoordeelt hij de bisschop zonder de feiten te kennen. Als die bekend waren zouden ze zijn handelwijze volkomen rechtvaardigen. Het oordeel van onze man was niet alleen onrechtvaardig, maar heeft waarschijnlijk ook zijn kinderen bevooroordeeld en veroorzaakt dat zij het respect voor de bisschop verloren en dat hun geloof verzwakt werd.

Uit deze voorbeelden zien we hoe belangrijk het is dat wij niet oordelen, maar in plaats van ontmoedigen, aanmoedigen. Ongeveer 2000 jaar geleden heeft Jezus Christus beseft dat de mens geneigd is onrechtvaardig te oordelen. Hij zei:

„Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt.

„Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke mate gij meet, zal u wedergemeten worden.

„En wat ziet gij den splinter, die in het oog uws broeders is, maar den balk, die in uw oog is, merkt gij niet?

„Of, hoe zult gij tot uw broeder zeggen: Laat toe, dat ik den splinter uit uw oog uitdoe; en zie, er is een balk in uw oog?

„Gij geveinsde! Werp eerst den balk uit uw oog, en dan zult gij bezien, om den splinter uit uws broeders oog uit te doen." (Mt. 7:1-5.)

Het schijnt dat Hij hiermee wil zeggen, dat wij niet in staat zijn te oordelen tenzij wij zelf volkomen zonder fouten zijn. Als wij kijken naar wat Samuël meemaakte toen hij een koning moest kiezen, kunnen wij beter begrijpen waarom de mens niet in staat is te oordelen. De Here kon Saul niet langer als koning van Israël aanvaarden en gaf de profeet Samuël opdracht een nieuwe koning te kiezen. Hij vertelde hem dat hij naar het huis van Isaï, die acht zonen had, moest gaan en dat tijdens zijn verblijf daar de gezalfde door hem herkend zou worden. Toen hij de oudste zoon Eliab zag staan, dacht Samuël dat dit de gezalfde was, maar de Here verwierp hem en deelde de profeet Samuël het geheim mede van het vormen van een oordeel:

„Zie zijn gestalte niet aan, noch de hoogte van zijner statuur, want Ik heb hem verworpen; want het is niet gelijk de mens ziet; want de mens ziet aan, wat voor ogen is, maar de Heere ziet het hart aan." (I Sam. 16:7.)

Zeven zonen verschenen er voor Samuël. Ze werden verworpen. Toen liet men David, de jongste, halen en de Here aanvaardde hem.
Het is dus duidelijk waarom wij niet kunnen oordelen. Wij kunnen iemand niet in zijn hart kijken. Wij kennen iemands motivering niet, hoewel wij misschien al zijn handelingen toe menen te kunnen schrijven aan bepaalde motieven. Zijn motieven kunnen heel zuiver zijn, ook als wij nu net denken dat zij niet deugen.
Het is niet mogelijk een ander eerlijk te beoordelen, tenzij men zijn wensen, zijn geloof en zijn doelstellingen kent. Door verschil in omgeving, in kansen en in vele andere dingen verkeren de mensen niet in dezelfde positie. De één zal bovenaan en de ander bij de onderste sport de maatschappelijke ladder beginnen. Dan kunnen ze ook nog weleens eender eindigen. Iemand heeft eens gezegd, dat het er niet om gaat waar je bent, en niet hoe dicht je je succes of je mislukking bent genaderd, maar welke richting je opgaat. Hoe durven wij, met al onze zwakheden, ons aan te matigen een oordeel te vellen? Als alles meezit kan men alleen maar beoordelen wat men ziet; men kan het hart of de bedoeling of zelfs de mogelijkheden van zijn naaste niet beoordelen.
Als wij proberen mensen te beoordelen, hetgeen wij niet behoren te doen, zijn wij geneigd naar zwakheden en fouten te zoeken en zijn wij erg trots wanneer wij ze vinden, ijdelheid, oneerlijkheid, onzedelijkheid en kuiperij. Dit heeft tot resultaat dat wij alleen de slechtste kant zien van hen die wij beoordelen.
Ook schijnen onze nieuwsmedia voornamelijk geïnteresseerd te zijn in twistgeschrijf en in aanvallen ondernemen; en het geeft hun daarbij niet hoeveel goeds iemand gedaan heeft, het is die ene zwakheid of vergissing die benadrukt en aan de wereld uitgebazuind wordt.
We zijn te zeer geneigd aan vijandige kritiek, aan boosaardige woorden het oor te lenen en die te herhalen zonder er bij stil te staan hoeveel schade wij edelmoedige mensen daarmee kunnen berokkenen; zoals zo dikwijls voorkomt, verontschuldigen en rechtvaardigen wij ons door te zeggen: „Er is geen rook zonder vuur." Maar wij veroorzaken juist meer rook, omdat het vuurtje waar het om gaat misschien alleen maar door een kwaadwillig en afgunstig mens is aangestoken.
Het kan wanneer onze vrienden beschuldigd worden, als er over hen geroddeld wordt, zelfs voorkomen dat wij soms trouweloos deze dingen aanvaarden en herhalen zonder alle feiten te kennen. Het is bedroevend, hoe er soms vijandschap ontstaat waar voorheen vriendschap heerste, alleen op basis van valse inlichtingen.
Misschien zouden wij bij het beoordelen van anderen bij wijze van uitzondering de houding van een zogenaamde agnosticus kunnen aanvaarden. Het vereist moed om evenals een agnosticus te zeggen: „Ik weet het niet. Ik wacht op aanvullend bewijs. Ik moet beide kanten van de kwestie horen."
Pas als wij ons oordeel uitstellen betonen wij werkelijke naastenliefde. Het is moeilijk te verklaren waarom wij zo vlug onze buren en onze vrienden om kleinigheden veroordelen, terwijl wij beslist willen dat iedere misdadiger een eerlijke en open berechting krijgt. Het moet toch mogelijk zijn onze trots, woede, persoonlijke gevoelens, ons vooroordeel en onze kleinzieligheid uit te bannen en naastenliefde aan onze omgeving te betonen.
Laten wij naar het goede zoeken in plaats van ons best te doen het verborgen kwaad te zoeken. Het is niet moeilijk fouten bij anderen te ontdekken, als we daar op uit zijn. In vele gezinnen is het zelfs tot echtscheiding en het uiteenvallen van het gezin gekomen, omdat één van de echtgenoten naar de fouten van de ander zocht en daar het accent op legde in plaats van de deugden van de ander te bewonderen en te prijzen.
Ook moeten wij niet vergeten, dat hoe meer wij zelf ons boekje te buiten gaan of niet in de stemming zijn, wij des te meer geneigd zijn om fouten en zwakheden bij anderen te zoeken en onze eigen fouten goed te praten in plaats van ons te beteren. Bijna steevast ziet u dat de grootste kritiek op de leiders van de Kerk en haar leer uitgeoefend wordt door degenen die niet volledig hun plicht doen bij het volgen van de leiders of het naleven van de leringen van het Evangelie.
Het verhaal van Kaïn en Abel is hiervan een duidelijk voorbeeld. Kaïn veronachtzaamde zijn eigen rentmeesterschap en raakte zo verbitterd over Abels gerechtigheid en de voorkeur die de Here voor hem had, dat zijn krankzinnige jaloezie hem er toe leidde zijn broer te vermoorden. Zijn situatie zou zoveel beter zijn geweest als hij zijn broer gelukgewenst en geëerd had en daarna was begonnen zich te beteren, zijn eigen tekortkomingen te corrigeren.

Laten wij ons eigen leven en ons eigen doen en laten goed beschouwen en in overeenstemming brengen met rechtvaardige beginselen en nooit anderen aanvallen of verkeerde inlichtingen over hen verspreiden.
Roddel is de slechtste manier van beoordelen. De tong is het gevaarlijkste, het meest vernietigende en dodelijke wapen dat de mens tot zijn beschikking heeft. Een venijnige tong kan de reputatie, ja de toekomst van wie ermee aangevallen wordt, vernielen. Verraderlijke aanvallen op iemands reputatie, walgelijke insinuaties en halve waarheden over iemand zijn net zo dodelijk als die kleine parasieten die het kernhout en het leven van een machtige eik vernietigen. Ze zijn zo laf en zo geniepig, dat men er zich niet tegen beschermen kan. Iemand heeft eens gezegd: „Het is gemakkelijker een olifant te ontlopen, dan een microbe."
Wat zou deze wereld toch anders zijn als wij nu eindelijk eens zouden toepassen wat wij al zo dikwijls gehoord hebben: „Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzo; want dat is de wet en de profeten." (Mt. 7:12.) Maar in plaats daarvan zijn wij allen ertoe geneigd anderen te oordelen naar een maatstaf die anders is dan die waarmee wij zouden wensen beoordeeld te worden of waaraan wij zouden willen beantwoorden.

Toen de vrouw die van overspel beschuldigd was voor Christus werd gebracht, was Hij verontwaardigd omdat de aanklagers onrechtvaardig waren. Zij wensten dat er bij de beoordeling

van de vrouw een andere maatstaf aangelegd zou worden dan die waarnaar zij bereid waren zich te laten beoordelen. Het betrof een geval van het kwaad waaraan sommigen van hen zich zelf schuldig hadden gemaakt.
Hij zei: „Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst den steen op haar." Nadat Hij Zich bukte en in het zand schreef, keek Hij weer op en zei: „. . . waar zijn deze, uw beschuldigers?" (Joh. 8:7,10.)
Als Jezus in de buurt zou zijn en Hem zou gevraagd worden degenen die wij beschuldigd hebben te beoordelen, dan zou Hij zeggen: „Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst den steen op haar". En als Hij Zich dan zou bukken en in het zand zou schrijven, hoevelen van ons zouden zich dan niet schamen en steeds wegkruipen, omdat we door ons eigen geweten worden aangeklaagd? Hij gaf ons een goede raad!
Als wij het tweede grote gebod: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelven" (Mt. 22:39) konden aanvaarden en in praktijk brengen, werkelijk leerden onze naaste lief te hebben, zou er geen venijnig geroddel of valse beschuldiging zijn. In het „Onze Vader" staan de volgende woorden: „En vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren", en dan zegt Hij: „Want indien gij den mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij den mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven." (Mt. 6:12, 14-15.)
Christus gaf ons het beste voorbeeld van vergevensgezindheid. Hij zei tot de vrouw die voor Hem was gebracht, beschuldigd van overspel: „Zo veroordeel Ik u ook niet; ga heen, en zondig niet meer." (Joh. 8:11.)
En aan het kruis bad Hij: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen." (Luk. 23:34.)

Als wij ons niet door onze zelfzucht, onze trots en ons gevoel van onzekerheid zouden laten leiden, zou ons leven veel gelukkiger zijn; wij zouden meer tot het maatschappelijk welzijn en het geluk van anderen bijdragen als wij die naaste zouden liefhebben, elkander wilden vergeven, ons zouden bekeren van onze overtredingen en niet zouden oordelen.
Het is waar dat wij rechters moeten aanstellen om de wetten van het land te handhaven, en ook in de Kerk hebben wij zulke mensen nodig; op hun schouders is de zware taak en verantwoording gelegd om recht te spreken, hetgeen zij niet mogen veronachtzamen. Zij moeten in overeenstemming met de wetten van het land en van de Kerk een rechtvaardig oordeel vellen.
Laten wij er principes op nahouden — verheven principes. Ook is het erg belangrijk dat wij allen, ook onze politici, ernaar streven zo te leven dat ons gedrag alle blaam en kritiek kan doorstaan.
Wij winnen er niets bij als wij een ander afbreken en ons karakter zal er ook niet op vooruitgaan. We hebben gezien dat hechte vriendschapsbanden verbroken zijn door woorden en verwijten, uitgesproken in de felheid van een verkiezingscampagne. Vijandige kritiek op regeringsfunctionarissen en tegenstanders heeft vaak tot gevolg dat onze jonge mensen en ook wel anderen hun vertrouwen in personen en groepen die tot regeren geroepen zijn verliezen, soms in onze wijze van geregeerd worden zelf.
Als ouders zijn wij ervoor verantwoordelijk thuis voor deze dingen te waken. Ook moeten wij beseffen dat ieder woord en iedere handeling het denken en de houding van het kind beïnvloedt. Juist in het gezin leert het kind de grondbeginselen van de omgang met anderen, en de goede eigenschappen liefde, medelijden, bezorgdheid enzovoorts. Onze lessen hierover geven we pas goed indien we als ouders onze kinderen kunnen grootbrengen zonder in hun harten door lering en voorbeeld een vooroordeel jegens andere kinderen te zaaien op grond van huidskleur, ras, godsdienst, maatschappelijk niveau of verstandelijke capaciteiten; pas als we hun leren de Here lief te hebben. Ik ben heel dankbaar dat mijn ouders door hun verdraagzaamheid in staat waren deze liefde aan hun kinderen te leren.
Ik zou graag in alle nederigheid en oprechtheid willen zeggen dat ik de Here nu met mijn gehele hart liefheb en dat ik mijn medemensen liefheb. Jegens niemand koester ik kwade gevoelens van welke aard ook en ik bid nederig om vergeving indien ik iemand bezeerd heb. Ik begrijp wat de Heiland zei: „Voor zoveel gij dit van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan." (Mt. 25:40.)
Tot heel de wereld en in het bijzonder tot hen die de leringen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen niet begrijpen maar er desondanks de spot mee drijven, wil ik mijn getuigenis geven. Ik wil iedereen opwekken dat men ons niet kan beoordelen zonder die leringen, die in het herstelde Evangelie zijn vervat, te kennen en te begrijpen. Met u geloven wij dat God leeft en dat Jezus Christus Zijn Enige maar waarachtig Geboren Zoon in het vlees is, Die naar de aarde kwam en Zijn leven gaf en verrees opdat alle mensen de vreugde van de onsterfelijkheid mochten proeven.
Hij heeft gezegd: „. . . dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Moz. 1:39) en Hij gaf ons het evangelieplan dat ons zou helpen ons voor te bereiden om in Zijn tegenwoordigheid terug te keren en van het eeuwige leven te kunnen genieten.
Ja, het Evangelie is nu in al zijn volheid op aarde hersteld. Ik getuig, dat de Bijbel het Woord van God is, dat aan ons door Zijn profeten werd gegeven en ook dat het Boek van Mormon het Woord van God is, dat het een vertaald en waar verslag is van de vroegere Amerikaanse bevolking en dat het het Evangelie in zijn volheid bevat. Het was op bevel en door de geest der profetie en openbaring geschreven tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle naties openbaart.

Ook wil ik getuigen dat ik weet dat Joseph Fielding Smith, de president van de Kerk, een profeet van God is door wie de Here spreekt, en ik wil mijn oprechte en grote waardering betuigen voor de gelegenheid om zo nauw met hem te mogen samenwerken.
Deze dingen weet ik zeker en ik getuig nederig dat ze waar zijn; ik wil ieder-

een uitnodigen en aanmoedigen het Boek van Mormon te onderzoeken en te lezen, het te beproeven en de belofte die erin vervat is, deelachtig te worden:
„En wanneer gij deze dingen zult ont-
gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de vangen, zou ik u willen vermanen, dat
kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekend maken.
„En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten." (Moro. 10:4-5.)
Deze belofte en mijn getuigenis laat ik bij u achter in de naam van Jezus Christus. Amen.

De priesterschap : een vorstelijk leger

N. Eldon Tanner

Nu ik me een beeld probeer te vormen van de grote groepen mensen die de priesterschap uitmaken en die hier in dit gebouw en in andere gebouwen overal waar de Kerk is gevestigd aanwezig zijn, ga ik het lied „O ziet, een vorst'lijk leger" meer waarderen. Wij zijn het enige volk op de gehele wereld dat het priesterschap van God draagt, de macht om in Zijn naam te spreken en te handelen. Wat een enorme kracht en invloed ten goede, dat wij onszelf disciplines opleggen en het priesterschap uitoefenen. Wat een voorrecht, wat een verantwoordelijkheid!

Als vaders en zonen en priesterschapsdragers moeten wij steeds nederig en fier zijn en ons nooit schamen voor het priesterschap dat wij dragen. Wij zijn een ander, een bijzonder volk en wij moeten anders blijven waar het gaat om de waarheid en rechtvaardigheid. Neem nooit een houding van „ik ben heiliger dan u" aan, maar leef steeds volgens de normen van de Kerk en twijfel nooit.

Sommige mensen schijnen bang te zijn dat zij aan prestige inboeten of dat ze belachelijk worden gemaakt. Zeker, wij hoeven niet te proberen te zijn zoals de wereld en te proberen de zondaars van de wereld te behagen of naar de mond te praten. Wees *in* de wereld, maar niet *van* de wereld. Mijn ervaring heeft voor mij buiten kijf gesteld dat men zich nooit hoeft te schamen voor het priesterschap dat men draagt of voor ons leven volgens de leringen van dat priesterschap of het uitoefenen ervan.

Gisteren nog sprak ik met een zeer geslaagd zakenman, die een toegewijd lid van deze Kerk is en die zijn priesterschap in ere houdt. Ik zei: „Heeft u het ooit in uw leven ervaren als een nadeel?"

Hij zei: „President Tanner, het is altijd een voordeel geweest."

Sommige mensen denken dat wij eigenlijk te streng zijn met het onderwijzen van onze zeden, in deze tijd nu de gemakkelijke houding en de kwalijke tendenzen in de wereld het denken van onze jongeren en soms zelfs dat van bisschoppen en ringpresidenten beïnvloeden. In feite worden wij ervan beticht pedant te zijn, en volgens mij betekent pedant zijn dat men bekrompen is en zich gedraagt of men bovenmate deugdzaam en wijs is. Geoordeeld naar de maten van de wereld zijn wij waarschijnlijk pedant.

Gaan wij het geloof verliezen, de eigentijdse openbaring ontkennen en onze manier van leven aanpassen aan de tijdgeest, om net zo te zijn als de wereld? Of zullen wij een bijzonder volk blijven, ons priesterschap in ere houden en onze plicht doen?

Wij zijn anders dan de wereld. Wij hebben het geopenbaarde Evangelie en het priesterschap. Wij moeten het goede voorbeeld geven, waar wij ook zijn.

Of zijn wij zoals Johannes beschrijft: „Nochtans geloofden ook zelfs velen uit de oversten in Hem; maar om der Farizeën wil beleden zij het niet; opdat zij uit de synagoge niet zouden geworpen worden.

„Want zij hadden de eer der mensen lief, meer dan de eer van God." (Joh. 12:42-43.)

Ik wil graag tot de jongemannen die vanavond meeluisteren zeggen (ik zou willen dat ik tot elke jongeman die het priesterschap draagt kon spreken als dat hielp) dat wij ons nooit hoeven te schamen voor het Evangelie van Jezus Christus, en dat wij altijd op een nederige manier trots kunnen zijn op het priesterschap dat wij dragen.

Ik heb een jongeman gesproken die volgende maand gedoopt zal worden. Hij is het enige lid van zijn familie dat dan gedoopt wordt,

en ik zei: „Waardoor is je interesse voor de Kerk gewekt?"
En hij antwoordde: „De jongen waar ik op school veel mee optrok was lid van uw Kerk en zijn optreden interesseerde me. Hij was anders dan de rest van de jongens. Hij was een gelukkig iemand en hij nodigde me uit eens bij hem thuis te komen, en toen ik zag hoe liefdevol dat gezin leefde werd mijn belangstelling nog groter. Hij nam me mee naar de kerk en ik ging meespelen in het basketbalteam, en ik vond in die kerk een totaal andere sfeer dan ik ooit meegemaakt had. Toen raakte ik onder de indruk van dat team, van die fijne kerels die allemaal het Woord van Wijsheid naleefden en een goed en rein leven leidden, en ik besloot me aan te sluiten bij de Kerk."
Verder zei hij: „Ik ben met die jongen naar de Brigham Young Universiteit gegaan om er een semester te studeren. Ik wilde de mensen daar leren kennen. Ik merkte dat de meeste jongeren daar leefden zoals ze moesten. Maar van een paar anderen daar geldt dat, als ik niet al besloten had lid van deze kerk te worden, ze geen al te beste indruk op me gemaakt zouden hebben."
Ik geloof, jongemannen, waar ook ter wereld, dat jullie dit goed moeten onthouden. Door jullie gedrag kunnen mensen uit de Kerk blijven, en ik weet wel dat het jullie dáár niet om te doen is!

De directeur van een onderneming die tot de grote organisaties in dit land behoort, kende een van de leden van onze Kerk in het oosten van de VS die onderdirecteur van een grote maatschappij was, en hij vroeg hem, wetend dat hij heilige der laatste dagen was, of er een jongeman was die hij hem kon aanbevelen. Hij zei: „We willen iemand hebben die zal leven zoals uw jongemannen, iemand waarvan we weten dat hij niet zal drinken, die zijn post niet in de steek laat, waar we op kunnen vertrouwen."
Dat is geen verhandeling over anderen, maar is een aanbeveling voor onze jongemannen die leven zoals ze moeten. Dat leven zal hun steeds tot voordeel zijn.
Onze man zei: „Ik ken wel een jong iemand in Salt Lake City." Ze vroegen het jonge lid naar New York te komen, hadden een gesprek met hem en boden hem de baan aan.
Ik kan jullie, jongemannen, niet genoeg op het hart drukken hoe belangrijk het is dat jullie leven zoals het moet, voor je eigen bestwil, terwille van je eigen succes, terwille van je eigen geluk en terwille van de invloed die jullie zullen hebben op de jongens waarmee jullie omgaan. Zij verwachten van jullie dat jullie doen wat jullie belijden; dat jullie zijn wat jullie belijden; en, als jullie het jegens hen niet af laat weten, zullen andere jongens, die het priesterschap niet dragen, de kans krijgen die invloed in hun leven te voelen.
Kort geleden ben ik onder de indruk geraakt toen de jongerenvoorzitter van de Nationale Kamer van Koophandel van Amerika met zijn vrouw en nog twee echtparen mijn kantoor binnenkwamen voor een beleefdheidsbezoek, gebracht door een plaatselijk lid van de jongerenafdeling van deze Kamer van Koophandel, ook een lid van de Kerk. Nadat wij hadden gesproken over dingen van deze wereld en over de verantwoordelijkheid van deze jongeman, die voorzitter was van de jongerenafdeling van de Kamer, zei ik: „Wilt u misschien iets weten over de Kerk?"
Hij zei: „Ja, graag."

Toen wendde ik me tot de jongeman die ze mee had gebracht en zei: „Wilt u ze er iets over vertellen?"
Hij zei: „Ach, president Tanner, ik dacht dat u dat zou doen."
Ik zei: „Nee, vertelt u ze maar over de Kerk."
Hij keek deze andere jongeman recht aan en zei: „Ik wil u iets vertellen over het Boek van Mormon waarin wij geloven, en dat het woord van God is." Hij vertelde hun wat het was, hoe de profeet het in handen had gekregen en hoe het werd vertaald; en toen hij hun deze informatie gaf zei hij: „En ik wil u zeggen dat ik weet dat het waar is, en ik geef u hier vandaag mijn getuigenis dat het boek waar is, dat het het woord van God is en ik wil u graag de belofte doorgeven die in het boek staat" — de belofte die wij allen kennen.
Toen zei hij: „Wilt u een exemplaar van dit boek hebben?"
En deze voorzitter zei: „Jazeker. Dat interesseert me."
Die jongeman die dat getuigenis gaf, was Richard Moyle.
Jongemannen, waar wij ook zijn, met wie wij ook zijn, laten we niet vergeten dat wij zonen van God zijn. Wij dragen het priesterschap van God en wij zijn ervoor verantwoordelijk dat wij leven volgens de leringen ervan.

Ik wil er vanavond tot u van getuigen dat ik weet dat het Evangelie waar is. Ik weet net zo zeker dat het waar is als ik wat ook ter wereld weet. Ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus, en Zijn Zoon is, en dat Hij aan Joseph Smith verscheen; dat het Evangelie hersteld is en dat de Kerk opnieuw op deze aarde gesticht is. Ik wil aan de jongemannen onder jullie die menen misschien geen getuigenis te hebben nooit een zonde begaan in deze Kerk en dit koninkrijk die me niet duizendmaal meer heeft gekost dan de zonde zelf waard was. We kunnen niet ongestraft zondigen; we kunnen niet ongestraft raad naast ons neerleggen, want het zal verdriet ten gevolge hebben; en de enige veilige weg is de

schouders te rechten en onze plicht te doen om zo het koninkrijk tot stand te doen komen.
Ik hoop van ganser harte dat wij God niet zullen vergeten; ik hoop van ganser harte dat wij niet zullen vergeten welke plaats wij voor Zijn aangezicht innemen; want dit zal ik omtrent mijzelf zeggen: als ik ooit enige voldoening of enig geluk heb gekend, dan was dat door het „mormonisme". Als ik ook maar enige waarde heb, dan stamt die uit het „mormonisme". Als ik ooit enige zegen heb ontvangen, als ik de kracht heb gehad om te getuigen van de dingen Gods en als ik het middel ben geweest om mensen tot de Kerk en het koninkrijk Gods te brengen, was dat door de macht van God of door wat men wel het „mormonisme" noemt, het Evangelie van Christus. Ik weet dat de macht van God deze dingen heeft gewrocht. Door de macht van God hebben wij ontvangen wat wij nu bezitten — onze rijkdom, onze gaven, onze vrouwen, onze kinderen. Hoevelen van u hebben er al koninkrijken, machten en vorstendommen op hun hoofd verzegeld gekregen voor de wereld die komen zal? Wie kan deze zegeningen vergelijken met goud en zilver en de dingen van deze wereld? Of wat is er te vergelijken met de gave van het eeuwige leven?

Ik bid God, onze hemelse Vader, u te zegenen, allen te zegenen die het heilig priesterschap dragen; dat Gods zegeningen met u mogen zijn. Ik geloof dat wij als volk moeten opstaan om ons te bekleden met de macht van God. Er moet een hervorming of een verandering in ons midden plaatsvinden. Er is te veel zonde onder ons. De duivel heeft te veel macht over ons. Heel wat mensen die de naam van Christus en het heilig priesterschap dragen, zijn betreffende de dingen Gods aan het bekoelen. Wij moeten ontwaken; wij moeten onze lampen bereiden en voorbereid zijn op de komst van de Zoon des Mensen. Moge God u zegenen. Moge Hij ons heiligen en ons voorbereiden op het beërven van het eeuwige leven; dit bid ik in de naam van Jezus. Amen. *

Toespraken gehouden tijdens de algemene conferentie van oktober 1972

Wat is een vriend?

Marvin J. Ashton

Vandaag begroet ik u als vrienden, waar u zich ook mag bevinden. Iemand heeft eens gezegd: „Een vriend is iemand, die bereid is om me te nemen, zoals ik ben." Alhoewel ik deze uitspraak wel als een van de definities van het woord wil aanvaarden, wil ik daartegen wel heel snel aanvoeren, dat we toch wat minder dan een werkelijke vriend zijn, als we iemand in dezelfde staat achterlaten waarin we hem hebben gevonden.

Er schijnt heden ten dage bij sommige mensen wel enig misverstand te bestaan over wat het betekent een vriend te zijn. Daden van vriendschap behoren te resulteren in zelf er beter van worden, een betere instelling, zelfvertrouwen, genoegen, zelfrespect en meer welstand. Het woord vriend wordt zeer zeker misbruikt als het wordt vereenzelvigd met een persoon, die ons tot misdaad, ellende en verdriet brengt. Als wij iemand het gevoel geven dat wij hem nodig hebben, dan brengt dit een algehele verandering in zijn instelling teweeg. Onze vriendschap komt op positieve wijze tot uiting als onze handelingen en denkwijze tot verbetering en zelfstandigheid leiden.

Er is moed voor nodig om werkelijk een vriend te zijn. Sommigen onder ons brengen de betekenis van het woord vriend in gevaar door hun onwil om onder alle omstandigheden één te zijn. Vrees kan de oorzaak zijn dat wij van vriendschap verstoken blijven. Er zijn er onder ons die tot hun beste vrienden diegenen rekenen, die de moed kunnen opbrengen om onder alle omstandigheden met ons te blijven en lief en leed met ons te delen. Een vriend is iemand, die altijd — ongeacht de gevolgen — het beste met ons voor heeft en die ons altijd zijn diensten zal bewijzen. Sir Winston Churchill werd de grootste vriend van Groot-Brittannië in het donkerste uur van het land, omdat hij voldoende moed op kon brengen om „bloed, gezwoeg, tranen en zweet" te vragen op een moment, dat sommigen hem liever als vriend hadden aanvaard als hij een vrede brengende overgave had bepleit.

President Abraham Lincoln werd eens gehekeld over zijn houding tegenover zijn vijanden. „Waarom probeert u ze tot vrienden te maken?" vroeg een van zijn medewerkers. „U zou moeten proberen om ze te vernietigen." „Vernietig ik mijn vijanden niet," antwoordde Lincoln vriendelijk, „als ik ze tot mijn vrienden maak?"

Kunnen wij niet over ons recht spreken om als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, onze profeet, ziener en openbaarder, president Harold B. Lee, als een goede persoonlijke vriend te beschouwen, daar hij door zijn gewilligheid ons, naar gelang onze behoeften terecht te wijzen, te waarschuwen, liefde te geven, aan te moedigen en te leiden, dagelijks tot verdere verhoging brengt? President Lee is onze vriend, ik getuig tot u dat hij dat is in de ruimste en diepste zin van het woord, en hij zal ons door inspiratie en zijn moedig karakter leiden.

Ik nodig u uit om zijn vriend te zijn. Welk een genoegen was het voor mij om deze morgen mijn arm op te heffen en hem als mijn vriend, president Harold B.Lee, te steunen. Onze vriendschap heeft in de loop der jaren de proef doorstaan. Hij is altijd bereid geweest om mij te nemen zoals ik ben en leidde mij altijd in een betere richting. Welk een vreugde is het om in zijn gezelschap en in dat van mijn vrienden onder de algemene autoriteiten en in dat van u allen te zijn, en om dan allen gezamenlijk het koninkrijk van onze hemelse Vader hier op aarde op te bouwen!

Ik houd van president Tanner en ik houd van president Romney omdat zij mijn vrienden zijn. Ik ben blij dat broeder Bruce R. McConkie naast mij zit omdat ook hij een vriend is.

Als wij er ernstiger naar streven om de betekenis van vriendschap te begrijpen, dan zullen wij nog meer waardering vinden voor de waarheden die in de volgende aanhaling worden gevonden:

„Zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar weduwen en wezen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren." (Jakobus 1:27.)

Het is goed als wij eraan herinnerd worden, dat wij vrienden van onszelf zijn als wij ons leven onbesmet van de zonden van de wereld bewaren en morgen beter zijn dan wij vandaag zijn. Het is een waardig dagelijks doel om een waar vriend van zichzelf te zijn. Onze verantwoordelijkheid ten opzichte van de weduwen en wezen is om hen te aanvaarden als wij ze vinden, maar niet om ze zonder hen vooruit te brengen achter te laten. Het is onze taak om het bezwaarde hart moed te geven, een opmonterend woord te spreken en behulpzaam te zijn bij de voorziening in de dagelijke noden.

Zijn wij niet toch minder dan een vriend als wij het evangelie van Jezus Christus bezitten en niet bereid zijn om in voorschrift en voorbeeld kenbaar te maken aan een

gezin, een lid, een naaste of een onbekende? Zijn wij niet toch minder dan een vriend als wij een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus bezitten en er anderen geen deelgenoot van willen maken?
Een vriend is een bezit, dat wij moeten verdienen, het is geen geschenk. „Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, was Ik u gebied." (Johannes 15:14.) De Heer heeft gezegd, dat zij, die Hem dienen en zijn geboden onderhouden, zijn dienstknechten worden genoemd. Nadat zij op de proef zijn gesteld en getrouw en waardig in alle dingen zijn bevonden, worden zij niet langer dienstknechten maar vrienden genoemd. Zijn vrienden zijn zij, die Hij in zijn koninkrijk zal opnemen en die bij Hem een eeuwig erfdeel zullen hebben. (Zie LV 93:45, 46.)

Laat mij u in het kort op de hoogte stellen van enkele van de vele keren in de Leer en Verbonden, dat door de Zaligmaker over vrienden wordt gesproken:
„En verder, voorwaar zeg Ik tot u, Mijn vrienden . . .
Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoek Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan.
Wat gij de Vader ook in Mijn naam zult vragen, dat nuttig is voor u, zal u worden gegeven." (LV 88:62-64.)
„. . . Mijn vrienden Sidney en Joseph . . ." (LV 100:1.)
„. . . Mijn vrienden: Ziet Ik zal u een openbaring en een gebod geven . . ." (LV 103:1.)
„. . . Mijn vrienden, Vreest niet . . ." (LV 98:1.)
„. Ik zal u mijn vrienden noemen, want gij zijt mijn vrienden, en gij zult bij Mij een erfdeel hebben" (LV 93:45.)
Mag ik hieraan toevoegen dat deze laatste vriendelijke begroeting werd gegeven toen de Heer Joseph Smith berispte voor het gedrag van zijn gezin in die bepaalde tijd.
En tot slot:
„En zoals Ik tot Mijn apostelen van ouds heb gesproken, spreek Ik ook tot u, want gij zijt Mijn apostelen, namelijk Gods hogepriesters; gij zijt degenen, die Mijn Vader Mij heeft gegeven; gij zijt Mijn vrienden." (LV 84:63.)
Ik geef u mijn getuigenis, dat onze Heer en Zaligmaker, Jezus Christus onze vriend is. In zijn liefde getuigende handelingen van gebod, berisping, begroeting, openbaring, aanmoediging en lankmoedigheid bewijst Hij dit dagelijks. Hij is zeker bereid om ons te nemen zoals wij zijn, doch Hij wil dat wij ons door zijn woord laten leiden en verbeteren en de door Hem aangegeven paden bewandelen.

Laten wij enige ogenblikken met elkaar genieten van enkele heel eenvoudige, maar toch zeer sprekende voorbeelden, die ik onlangs tijdens gesprekken bij mijn zoeken naar de ware betekenis van vriendschap, kreeg. Ik vraag aan een meisje van acht jaar: „Wie is je beste vriend?" „Mijn mama," antwoordde ze. „Waarom?" „Omdat ze lief voor me is."
Aan een jongeman op de leeftijd van priester stel ik dezelfde vraag. „Mijn bisschop." „Waarom?" „Omdat hij naar ons jongens luistert."
Aan een negentienjarig meisje: „Mijn lerares voor de arenleesters!" „Waarom?" „Zij is altijd voor mij beschikbaar, ook na de les."
Een jongen van dertien jaar: „Mijn verkennersleider." „Waarom?" „Hij doet van alles met ons."
Iemand in de gevangenis: „De geestelijke." „Waarom?" „Hij gelooft me. Hij gelooft me zelfs wel eens als hij dat eigenlijk niet moet doen."
Een echtgenoot: „Mijn vrouw." „Waarom?" „Omdat ze het beste is, wat ik heb."
Kunnen we aan de hand van deze voorbeelden niet tot de slotsom komen, dat vriendschap verdiend moet worden?
Emerson zei: „De enige weg om een vriend te krijgen, is er zelf een te zijn." Niemand kan een vriend zijn voordat hij zich heeft doen kennen. Een vriend is iemand, die werkelijk de tijd zal nemen om ons niet alleen te leren kennen, maar ook om bij ons te zijn. Een van de mooiste geschenken, die wij aan iemand kunnen geven, is het beste dat er in u is.
Joseph Smith gaf ons enig inzicht welke waarde hij aan vrienden hechtte, toen hij zei: „Als mijn leven geen waarde voor mijn vrienden heeft, dan heeft het ook geen waarde voor mij."

De Zaligmaker zei: „Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden." (Johannes 15:13.)
Toen men aan Robert Louis Stevenson, Schotse schrijver 1850—1894, vroeg wat het geheim was van zijn stralend nuttig leven zei hij eenvoudig: „Ik had een vriend."
In Exodus 33:11 lezen wij: „. . . En de Here sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend."

Een vriend in de ware zin des woords is niet iemand die zonder meer met alles instemt. Een vriend is iemand die zich om ons bekommert.
Laat mij u een ervaring vertellen die ik onlangs bij een bezoek van Zuid-Amerika had. Ik was met een zendingspresident op reis naar een plaats die meer dan 300 kilometer van zijn kantoor verwijderd ligt. Hij had bericht ontvangen dat een van zijn zendelingen met een doorgebroken blindedarmontsteking in het ziekenhuis was opgenomen. Zijn toestand was ernstig door de zes tot zeven uur vertraging die ontstond voordat medische hulp ter beschikking was. De zendingspresident had onmiddelijk telefonische instructies gegeven om de beste geneesheer die er maar was te krijgen en om zestig zendelingen op een zoneconferentie bijeen te roepen voor het houden van een gemeenschappelijk gebed. Hij en zijn vrouw waren de volgende morgen aan het bed van de zendeling. De gebeden gingen zonder ophouden voort, meer medische hulp kwam ter beschikking. Zijn collega's zaten bij toerbeurt doorlopend aan zijn bed. Zijn ouders in Idaho werden in kennis gesteld. „Al het mogelijke wordt voor uw zoon gedaan. Wij geloven dat hij het zal halen. Wij verzoeken u om de gebeden in uw gezin te paren aan die van ons."
Hier zagen we werkelijke vriendschap. Hier was een vriend aan het werk. Hier was een voorbeeld, dat de negenenne-

gentig werden achtergelaten om de onmiddellijke zorg aan die ene te geven.
Wij kunnen geen grotere beloning ontvangen, dan „Ik dank je wel dat je mijn vriend bent." Als zij, die hulp nodig hebben, hun weg door ons en met ons terugvinden, dan is dit vriendschap die in daden wordt omgezet. Als door ons de zwakken sterker en de sterken sterker worden, dan is dit ware vriendschap. Als iemand op zijn vrienden kan worden beoordeeld, dan kan hij ook naar hun normen worden gemeten.

Hoe kunnen wij een vriend helpen? Een Arabisch spreekwoord leert ons daarop het antwoord te vinden: „Een vriend is iemand tegen wie wij ons hele hart kunnen uitstorten, kaf en koren door elkaar, met de wetenschap dat de zachtste handen het zullen opnemen en scheiden, datgene zal behouden wat de moeite waard is om te behouden en met de adem der vriendelijkheid de rest zal wegblazen."

Ja, een vriend is iemand die bereid is om mij te nemen zoals ik ben, maar die bereid en bekwaam is om mij beter achter te laten dan hij mij heeft gezonden.

Ieder van ons behoort oneindig dankbaar te zijn voor de klassieke ervaring, die Paulus en Johannes hadden, toen zij de poort van de tempel, genaamd de Schone, naderden. Er lag een man, die verlamd was van de schoot zijner moeder aan. Zijn gehele leven lang was hij een bedelaar geweest, hij had nog nooit gelopen. Toen hij zag dat zij in zijn richting kwamen, strekte hij zijn hand uit en vroeg en verwachtte een aalmoes. En zoals wij ons allen zullen herinneren, zei Petrus tot hem:
„Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel.!
En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op..." (Handelingen 3:6, 7.)
Petrus was een vriend. Hij zei tot de bedelaar: „Wandel, ik ga je helpen." Ook wij moeten ònze vriend bij de hand nemen tot ook hij zich bewust wordt dat hij voldoende kracht heeft om op eigen benen te staan. Is het niet aannemelijk om tot de conclusie te komen, dat Petrus bereid was om die vriend te nemen, zoals hij was, maar ook om hem beter achter te laten?
Onze Zaligmaker wees de weg aan om de vriendschap van onze medemens en van Hem te oogsten, toen Hij zei:
„Want Ik heb honger geleden, en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest,
... Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan." (Matteüs 25:35, 40.)
Ik bid tot God dat Hij ons zal helpen vrienden te zijn. Wij hebben de vriendschap van God nodig. Hij pleit voor ons. God leeft. Hij is vlak bij ons. Hij staat ter beschikking. Ik laat u vandaag mijn getuigenis dat Jezus Christus onze Verlosser en Zaligmaker is, dat dit zijn werk is, en dat ook Hij onze vriend is. Ik geef u dit getuigenis nederig en in de naam van Jezus Christus. Amen.

Komt, hoort naar eens profeten stem

Ezra Taft Benson

Wij hebben deze morgen eenparig Harold B. Lee gesteund, in wat ik geloof het hoogste ambt in de wereld is, als aardse president van de kerk van Jezus Christus. Ik ken deze grote persoonlijkheid wellicht langer dan een van de andere algemene autoriteiten hem kent. Ik respecteer hem, ik heb hem al bewonderd toen wij, nu al meer dan vijftig jaar geleden, samen jongens waren. Met geheel mijn hart houd ik van hem en steun ik hem als een profeet van God, als een geïnspireerd leider, die uitermate geschikt is om de kerk van Christus in deze moeilijke tijden te leiden. Dat God ons als leden van de kerk met verstand moge inspireren om zijn edel leiderschap te volgen. Ik tracht belangstelling in uw geloof en gebeden op te wekken zodat mijn korte boodschap, die in de allereerste plaats tot hen is gericht, die nog geen lid zijn, en hun tot hulp en overtuiging moge zijn.
Toen Saulus op weg naar Damascus was, werd hij door een hemels visioen tot staan gebracht en hoorde hij de stem van de Heer Jezus Christus. En Saulus antwoordde met deze gewichtige woorden: „Here, wat wilt Gij, dat ik doen zal?" (Handelingen 9:6.) De Heer antwoordde hierop door Paulus naar een van de door Hem gemachtigde dienstknechten te zenden tot het ontvangen van leiding en een zegen. Iemand kan in zijn leven geen belangrijker vraag stellen dan die welke Paulus stelde: „Here, wat wilt Gij, dat ik doen zal?" Iemand kan hier op geen betere wijze gevolg aan geven dan door een koers te volgen, die hem het antwoord op deze vraag zal brengen en dan dit antwoord ten uitvoer te brengen. Wat zou de Heer Jezus Christus willen dat wij doen? Hij heeft deze vraag beantwoord door te zeggen: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is." (Matteüs 5:48.) En: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben." (3 Nephi 27:27.)
Christus dus heeft ons het voorbeeld gegeven van wat we behoren te zijn en wat wij behoren te doen. Alhoewel veel mensen bewonderenswaardige eigenschappen bezitten, heeft er slechts één man, ooit op aarde gewandeld zonder zonden te doen. De Vader van zijn menselijk lichaam was God, die de macht had zijn eigen lichaam weer op te wekken. Deze Jezus is ons tot voorbeeld en Hij heeft ons geboden zijn voetsporen te volgen.

God, de Vader, heeft Jezus Christus een naam gegeven, die boven alle andere is gesteld, zodat uiteindelijk iedere knie zich zal buigen en iedere tong zal erkennen dat Jezus de Christus is. Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven en niemand kan in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terugkomen dan door Hem. Christus is God, de Zoon, Hij bezit iedere deugd tot in de volkmaaktheid. De enige maatstaf voor de ware grootheid is daarom hoe een mens het meest gelijk Jezus kan worden. Die mens, die het meest gelijk Jezus is, is de grootste. Zij, die het meest van Hem houden, zullen ook het meeste aan Hem gelijk zijn.
Hoe kan een mens nu God navolgen, in zijn voetsporen treden, wandelen zoals Hij wandelde, zoals dit ons is geboden te doen? Wij moeten het leven van Christus bestuderen, zijn geboden leren en ze naleven. God heeft beloofd, dat als wij deze koers volgen, deze ons tot een leven rijk aan inhoud en tot een volheid van vreugde en tot de gemoedsrust zal leiden, waarnaar de zwaar belasten zo reikhalzend uitzien. Als wij over Christus willen leren, dan is het noodzakelijk, dat wij de schriften en getuigenissen bestuderen van hen, die Hem kennen. Wij leren Hem kennen door gebed en door de inspiratie en openbaring, die God heeft beloofd aan hen, die zijn geboden onderhouden.
En hoe leren wij de geboden? Wij leren de geboden uit de woorden van de Heer in de schriften, door de openbaringen, die door zijn geroepen dienstknechten worden ontvangen, en uit het licht van Christus, dat als een geweten tot ieder mens komt, en door persoonlijke openbaring.
Het is veelbetekenend dat toen Paulus de vraag stelde: „Here, wat wilt Gij, dat ik doen zal?", Christus Paulus naar een geroepen dienstknecht verwees. Zo verging het ook Cornelius, die na gebed aanwijzingen kreeg om mannen naar Petrus te zenden. (Zie Handelingen 10.) Het is altijd zo geweest, dat wanneer God zijn profeten op aarde had, de mensen naar dezen konden toegaan om over Christus en zijn geboden te leren.

De geïnspireerde woorden van deze profeten werden, eenmaal te boek gesteld, schrift en wanneer God zijn vertegenwoordigers op aarde heeft, dan zullen er altijd nieuwe openbaring en nieuwe schriftuur zijn. Slechts toen de mens zo verdorven was dat de profeten uit hun midden werden weggenomen, werd er geen schriftuur meer gegeven. En God verklaarde, dat alleen door zijn bevoegde vertegenwoordigers de mens de verordeningen, die voor zijn zaligheid essentieel zijn, en de geboden, die nodig zijn voor de volmaking van zijn kinderen, kon ontvangen.
De Heer zei met betrekking tot zijn profeten: „Wie u ontvangt, ontvangt Mij..." (Matteüs 10:40.) Het woord van de levende profeet had altijd prioriteit omdat het altijd de boodschap van God aan het volk in die speciale tijd bevatte. Als enig mens de oude schriftuur ten tijde van Noach had aanvaard, maar geweigerd had de openbaring na te volgen, die Noach ontving, en niet aan boord van de ark was gegaan, zou hij verdronken zijn. De woorden van de levende profeten zijn altijd het meest essentieel voor het volk. En de mens moet altijd wanneer hij meer over Christus en zijn geboden wil leren, zodat hij hieraan kan gehoorzamen, naar de bevoegde vertegenwoordigers zoeken.
Als gevolg van de goddeloosheid van de mens wandelden de profeten van God niet langer op aarde en vandaar dat de schriften met het Nieuwe Testament eindigden. Er heersten verwarring en twist in de zogenaamde christelijke wereld want al hetgeen waarover zij de beschikking hadden ware de oude schriften, maar zij moesten het zonder de profeten van God doen om deze aan hen uit te leggen en nieuwe openbaring en schrift te ontvangen. Voorts misten zij de bevoegdheid om het werk van de bediening te leiden.
De grootste op zichzelf staande gebeurtenis sinds de opstanding van Christus vond evenwel in 1820 plaats. God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus bezochten persoonlijk een jonge jongen, Joseph Smith genaamd, die had gebeden bij welke kerk hij zich zou mogen aansluiten. God, onze Vader, sprak tot de knaap en zei: „... Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!" (Joseph Smith 2:17.) God de Zoon vertelde Joseph Smith dat hij zich bij geen van de kerken moest aansluiten. Joseph vernam dat Gods ware kerk niet op aarde was; dat de levende profeten van God, die het fundament der kerk vormden, al sedert eeuwen niet meer op aarde hadden gewandeld; en dat met hun dood de rots der openbaring, waarop de kerk was gebouwd, had opgehouden te bestaan en er dus geen nieuwe schriftuur was.
Uiteindelijk verschenen aan Joseph Smith de mannen, die de laatst gevonden dienstknechten van de kerk van Jezus Christus waren — Petrus, Jakobus en Johannes. Deze verheerlijkte wezens verleenden Joseph Smith dezelfde autoriteit die zij van Christus hadden ontvangen, zodat er opnieuw een profeet van God op aarde was, die kon zeggen: „... aldus zegt de Here." (LV 44:1.) Joseph Smith verleende anderen dezelfde autoriteit die hij had ontvangen, en op deze wijze werd de kerk van Jezus Christus in deze laatste dagen hersteld — De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, beter bekend als de mormoonse kerk.

Na korte tijd verscheen er een andere hemelse boodschapper aan Joseph Smith om hem te vertellen, dat God op het punt stond om aan de mens op aarde een schriftuurlijk verslag te geven van de eerste bewoners van Amerika, zoals de Bijbel een schriftuurlijk verslag is, dat de andere zijde van de wereld bestrijkt. Deze Amerikaanse schriftuur, die met hemelse inspiratie door Joseph Smith werd vertaald, wordt het Boek van Mormon genoemd. Het vertelt ons onder andere over de persoonlijke verschijning van Christus na zijn opstanding in Jeruzalem aan Gods kinderen in Amerika en over de aanwijzingen die Hij hun gaf. De opdracht van het Boek van Mormon is om een gelijkwaardig boek naast de Bijbel te zijn en als een tweede getuige te dienen dat Jezus de Christus is, en om aan te tonen dat God zowel de ene als de andere natie liefheeft en de punten van geschil te verminderen door vele van

de leerstellingen te verduidelijken, die de christelijke wereld in verwarring hebben gebracht.
Joseph Smith ontving vele openbaringen van Jezus Christus, ook de profeten, die na hem zijn gekomen, hebben deze ontvangen, hetgeen betekent dat nieuwe schriftuur is gegeven. De woordvoerder van de Heer en zijn profeet op deze aardbodem is president Harold B. Lee, die zijn autoriteit heeft ontvangen via een reeks van profeten, die teruggaat op Joseph Smith. Deze werd op zijn beurt geordend door Petrus, Jakobus en Johannes, die door Christus werden geordend, die het Hoofd van de kerk was en is, de Schepper van deze aarde, en de God aan wie alle mensen rekenschap moeten afleggen.
Nu, deze wonderbaarlijke boodschap dat God in onze dagen tot de profeten heeft gesproken en zijn kerk heeft hersteld, is tot de gehele wereld gericht. Toen Natanaël tot Filippus sprak en hem zei dat hij Jezus had gevonden, reageerde Filippus door te zeggen: „Kom en zie." (Johannes 1:46.)
Zo reageren wij ook: „Kom en zie." De mens kan u misleiden, maar God doet dit niet. Als u het oprecht verlangen hebt om meer over de waarachtigheid van deze boodschap te weten te komen, maak er dan een zaak van vurig gebed van, bestudeer die, beproef die en God zal u de waarheid bekendmaken.
Zou u graag willen gaan weten of Joseph Smith een profeet van God is en of het Boek van Mormon schriftuur bevat, die van God afkomstig is? Neemt u dan de proef. Lees het Boek van Mormon en tegen het einde zult u een belofte vinden, die aan iedereen wordt gegeven, die het boek leest. Deze belofte luidt: „... dat wanneer gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekendmaken." (Zie Moroni 10:4.)

Dit is de uitdaging en zo neemt u de proef. Ik getuig tot u dat ik het Boek van Mormon heb gelezen en dat ik het op de proef heb gesteld. En God heeft mij de waarachtigheid van dit aanvullende boekwerk uit de schriften geopenbaard en ook dat Joseph Smith een profeet van God is. En dat Harold B. Lee zijn profeet en vertegenwoordiger is en hij voor het heden de aardse president van de kerk van de heiligen der laatste dagen is, de enige man op aarde, die, zoals Petrus in het verleden, de sleutelen van Gods koninkrijk bezit. Mag ik u eens vragen, hebben wij heden ten dage op aarde behoefte aan een ware profeet des Heren? Hadden de mensen in de tijd van Noach behoefte aan een profeet om hen in geestelijke en wereldlijke zaken te raden? Als iemand had geweigerd om Noach op te volgen zou hij dan voor de zondvloed bewaard zijn gebleven? Toch vertelt de Bijbel ons dat in de laatste dagen, nu wij leven, de goddeloosheid van de mensen te vergelijken is met de goddeloosheid van het volk ten tijde van het volk van Noach toen God de aarde met een zondvloed reinigde. Denkt u dat wij vandaag de dag een profeet nodig hebben om ons te waarschuwen voor en ons voor te bereiden op de reiniging die, zoals God heeft beloofd, deze keer door middel van vuur zal komen?
Zowel geestelijk als lichamelijk heeft de mens met hartkwalen te kampen. Is het voor u van belang te weten, dat God vele dingen u ten zegen heeft geopenbaard? Hij heeft aan een hedendaagse profeet een wet voor onze gezondheid geopenbaard, die, indien ter harte genomen, belooft dat men zal lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden. (Zie LV 89.)
Zou u denken dat de mensen zo wanhopig zouden zijn, zelfmoord zouden plegen als zij door in onze dagen gegeven openbaring zouden weten over hun status in het voorbestaan, waar zij vandaan komen, waarom zij hier zijn, wat de grote mogelijkheden zijn die hun wachten? Kunt u, met al de duivelse pogingen voor ogen om het gezinsverband op te breken en onenigheid en tweedracht in de gezinnen te zaaien, geïnponeerd kunnen worden door het ongeveer vijftig jaar geleden door een profeet van de Heer ingevoerd programma, dat het gezinsavondprogramma wordt genoemd? Dit, één avond per week uit te voeren programma, brengt alle gezinsleden bij elkaar voor het geven van enige geestelijke en karakteropbouwende leiding, voor een bespreking van de gezinsdoelen en -plannen, voor een uiting van de in het gezin aanwezige talenten, en voor spelletjes en verfrissingen. Jaarlijks verspreidt de kerk onder zijn leden een lesboek dat suggesties voor het gezinsavondprogramma bevat. De leden, die dit gezinsavondprogramma getrouw uitvoeren, wordt een zegen van de Heer beloofd over de resultaten, die er het gevolg van zullen zijn.
De liefde in het gezin en de gehoorzaamheid aan de ouders zullen toenemen, het geloof zal in de harten van de kinderen van Israël worden ontwikkeld en zij zullen de kracht krijgen om de kwade invloeden en verleidingen, die hem omringen, het hoofd te bieden door hun gezinsavond.
Zou u die zegen voor uw huisgezin prettig vinden?
Stelt u er belang in om te weten dat de Heer door een openbaring in deze laatste dagen heeft verklaard dat het huwelijk door God is ingesteld? En dat een echtpaar dat in een van onze tempels in het huwelijk wordt verbonden door hen, die bevoegd zijn om op aarde te binden, ook in de hemel zal zijn verbonden, niet tot de dood scheiding maakt, maar voor tijd en eeuwigheid? Zou u het prettig vinden om de verzekering te ontvangen, die tot dat echtpaar zal komen, dat zij, als zij en hun kinderen getrouw zijn, in het komende leven gezamenlijk voort zullen gaan een gezinseenheid te zijn?

Maakt u zich geen zorgen over de toenemende omverwerping van bestaande waarden in de landen van de vrije wereld en over de verbreiding van de goddeloosheid door een reusachtig komplot? Zou u de belangstelling kunnen opbrengen om het Boek van Mormon te lezen, dat een verslag geeft over de ondergang van twee grote Amerikaanse beschavingen als gevolg van samenzweringen en dat de waarschuwing bevat, dat als wij deze dingen in ons midden zien gebeuren, de Heer ons gebiedt

om tot een besef van deze vreselijke situatie te komen? Met de toenemende hulp en handel die wij aan de vijand van de vrijheid ter beschikking stellen, zal het u misschien interesseren om te weten wat het Boek van Mormon ons vertelt over een natie die deze samenzwering steunt. Zou u de waarschuwingen van de profeten willen weten over ons steeds sneller afzakken op de zielverwoestende weg van het socialisme en willen weten wat zij ons hebben verteld eraan te doen?

Jezus wist van de rampen die over de wereld zouden komen en dit is een van de redenen waarom Hij openbaringen aan Joseph Smith en andere profeten gaf. Er is een programma dat wij vele jaren hebben en dat onze leden aanwijzingen geeft om tenminste een voedselvoorraad voor een jaar ter beschikking te houden, alsook kleding, en waar mogelijk brandstof, en om langdurige financiële verplichtingen te beëindigen." Zou u daarvan meer willen weten? En wist u dat God zijn kerk aanwijzingen geeft om zich van de wereld onafhankelijk te maken?

Deze en nog veel meer openbaringen over grote zegeningen en met hulp voor het heden, met programma's ter voorbereiding van de dag van morgen en de eeuwigheid staan nu via De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de mensheid ten dienst.

Wat voor mensen moeten we eigenlijk zijn? Waarlijk zoals Jezus Christus. Om gelijk Hem te zijn moeten wij zijn leven bestuderen, zijn geboden leren en ze onderhouden. Dat is de weg die tot vreugde en overvloed en eeuwig leven leidt.

Profeten van God hebben Hem gekend — zij hebben ons over Hem verteld, ook over zijn geboden. Zij zijn ons door God gezonden en hebben ons door openbaring de weg gewezen die wij behoren te gaan. Er bestaat geen doorslaggevender vraag, die de mens bij voortduring zou moeten stellen, dan die welke Paulus stelde: „Here, wat wilt Gij dat ik doen zal?" Er bestaat geen wezenlijker antwoord dan dat wat hij ontving — om tot hen te gaan, die door de Heer zijn gemachtigd om aanwijzingen te geven.

„Komt, hoort naar eens profeten stem,
en luistert naar Gods woord.
Verheugt u in de ware leer,
vermeldt haar verder voort.
Wij vonden der profeten weg,
door hen op aard betreên.
een Ziener Gods heeft nu gezegd.
hoe die eens was voorheen."
Heilige Lofzangen, Nr. 60)

Mag ik u uitnodigen om — ten einde De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verder te onderzoeken — het Boek van Mormon te lezen. Er zijn vertegenwoordigers van de kerk in uw omgeving, die het zonder enige verplichting uwerzijds een vreugde vinden om naar u toe te komen en u meer over de kerk te vertellen. U bent welkom op onze bijeenkomsten. Als u kosteloze geschriften of aanvullende inlichtingen wilt hebben, schaamt u zich dan niet om naar de zetel van onze kerk in Salt Laky City te schrijven.

En mag ik u nu mijn getuigenis achterlaten, dat ik weet dat God leeft. Hij is niet dood; dat God van zijn kinderen houdt; dat wij allen broeders en zusters zijn, kinderen van dezelfde Vader in de geest; dat Hij ons zegend en nog meer wil zegenen, en dat Hij daarom zijn kerk heeft gevestigd en zijn profeten heeft gezonden. Thans is die kerk De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en zijn profeet en woordvoerder is president Harold B. Lee. Ik weet dit even zeker als ik weet dat ik leef, en ik geef u dit getuigenis nederig en dankbaar in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Kijk uit bij de wissels

Gordon B. Hinckley

Volgens Wilford Woodruff kwamen in 1833 alle priesterschapsdragers van de kerk met Joseph Smith bijeen in een kamer, die slechts 4 x 4 meter groot was, zo ongeveer de afmeting van uw slaapkamer.

Vanavond zijn er in deze en nog ongeveer 750 andere zalen meer dan 180 000 aanwezig op wie dat zelfde priesterschap is bevestigd. Ik wil aannemen dat er onder hen vijfentwintig of dertigduizend jongemannen en jongens zijn. Als de Geest mij de woorden wil ingeven, dan zou ik graag tot hen willen spreken.

Ik wil beginnen met op te merken, dat ik overtuigd ben dat wij nog nooit in de geschiedenis van de kerk een toegewijder en bekwamer generatie jongemannen hebben gehad. Sommigen van u, oudere broeders, zullen dit misschien betwisten en het herinnert mij aan het verhaaltje van die jongen, die op een morgen aan de ontbijttafel zei: „Pa, ik heb vannacht van u gedroomd."

„Van mij? Wat heb je gedroomd?"

„Ik droomde dat ik op een ladder naar de hemel klom en op de weg omhoog moest ik met een stukje krijt op iedere sport van de ladder een van mijn zonden schrijven."

„En wat had ik eigenlijk met die droom te maken?" vroeg de vader.

En de jongen antwoordde: „Toen ik naar boven klom, kwam u naar beneden om nog meer krijt te halen."

Op verschillende tijdstippen heeft de Heer jongens uitverkoren en hen opgeleid voor de vervulling van zijn wonderbaarlijke oogmerken. Zulke jongens waren Samuël, David, Jozef, die naar Egypte werd verkocht, Nefi, Mormon en Joseph Smith.

Ik geloof dat God op dezelfde wijze ieder van jullie heeft uitverkoren voor iets van betekenis in zijn grote plan. Misschien niet in dezelfde orde van grootte, maar Hij houdt van jullie en voor ieder van jullie heeft Hij werk te doen. Hoe groot is jullie verantwoordelijkheid dan wel om zo te

leven dat de Geest van God in jullie verblijft en dat de heilige Geest door jullie kan spreken! Ik zou willen dat ik het vermogen had, de gave van de Geest, zo overredend te spreken, dat in jullie harten het brandend verlangen opkomt dat je besluit zo te leven dat jullie groeien zowel in de dienst aan God als in die aan jullie naasten. En het wonderlijke is dat dit niet buiten jullie vermogen ligt. De koers van ons leven wordt niet bepaald door grote, ontzagwekkende beslissingen. Onze richting wordt bepaald door de kleine, van dag tot dag terugkerende keuzes, die het spoor aangeven, dat wij volgen.

Vele jaren geleden werkte ik op het hoofdkantoor van een spoorwegmaatschappij. Op een dag kreeg ik een telefoontje van mijn collega in Newark, New Jersey, die mij vertelde dat er een passagierstrein was aangekomen zonder de bagagewagen, en dat de passagiers van de trein kwaad waren.

Wij ontdekten dat alle wagons van de trein op de juiste wijze in Oakland, Californië, aangekoppeld waren en correct waren aangekomen in St. Louis, vanwaar de trein naar zijn bestemming aan de oostkust vertrok. Maar op de rangeerterreinen in St. Louis had een onnadenkend rangeerder een stukje staal net zeven centimeter te ver verplaatst.

Dat stukje staal was een wissel en de wagon, die in Newark, New Jersey, had moeten aankomen, stond nu in New Orleans, Louisiane, 2000 kilometer verder.

Op dezelfde wijze vergaat het ons in ons leven — een sigaretje gerookt, een glaasje bier op een feestje gedronken, een injectie met verdovende middelen uit overmoed genomen, onnadenkend toegegeven aan een impuls op een avond met een meisje. Ieder van deze dingen heeft een wissel omgezet in het leven van menige jongen, heeft hem op een spoor gezet dat hem ver weg voerde van wat misschien een grote en een in het voorbestaan geordende roeping had kunnen zijn. En zoals Nefi zei: „ . . . en aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle." (2 Nephi 28:21.)

Ik houd in mijn hand een pakje dat ik in Zwitserland heb gekocht. Herinneren jullie je de film Sound of Music met aan het einde dat mooie lied „Edelweiss?" Het spreekt ons over een bloem uit de Alpen — „klein en wit, rein en stralend, zegen voor altijd mijn geboorteland."

Dit is een pakje met zaad van de Edelweiss. De zaden zijn erg klein, als droge peperkorrels. Maar op de voorkant van het pakje staat afgebeeld wat zij kunnen worden — de volwassen plant, de bloem die hoog in de Zwitserse en Oostenrijkse Alpen groeit, die de stormen doorstaat die in de Alpen heersen, die onder de sneeuw bloeit, die schoonheid geeft aan hellingen en weiden in de Alpen. Deze kleine zaadjes hebben de mogelijkheden tot een krachtig en prachtig leven in zich. Zij zijn het symbol geworden van een stoer volk — „klein en wit, rein en stralend" en voor altijd een zegen voor een groot land.

Dit is ook het geval met jongens. Er schuilen in jullie onschatbare mogelijkheden ten goede. Je kleine, dagelijkse beslisslingen zullen de koers van jullie leven bepalen. Wees daarom flink. De Heer heeft ieder van jullie met meer vermogens gezegend dan jullie beseffen. Jullie intelligentie is misschien niet de grootste van de wereld. Maar wat doet dat ertoe? Onze gevangenissen zitten vol met knappe mensen die allesbehalve flink waren. Ik ben tot de slotsom gekomen dat het werk in de wereld niet wordt gedaan door intellectuele genieën. Het wordt gedaan door mensen met een normaal vermogen maar die hun bekwaamheden op een buitengewone wijze gebruiken. Als lid van deze kerk hebben jullie de verplichting jullie mogelijkheden te leren kennen en te ontwikkelen.

Het doet er niet toe wat je wilt worden, winkelier, onderwijzer, timmerman, loodgieter, monteur of dokter, of een ander eerbaar beroep wilt. Het belangrijkste is dat jullie je plaatst onder de nuttige werkers in de maatschappij. Het is zo gemakkelijk en ook zo tragisch om iemand te worden die geen doel heeft, iemand die zijn school niet afmaakt. Het is zo uitdagend en zo bevredigend om iemand te zijn die iets tot stand brengt. Door dit te doen zullen jullie niet alleen een zegen voor je eigen leven zijn en voor degenen, voor wie jullie werken, maar jullie zullen ook eer en achting brengen voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Want dat jullie mormoon zijn zal worden erkend en het aanzien van de kerk zal worden verbeterd als gevolg van de mening, die mensen over jullie hebben als je bij hen in dienst bent. Jullie kunnen je niet veroorloven ooit slecht werk af te leveren. Jullie dragen het priesterschap van God. Wees rein. „Weest rein, gij die de vaten des Heren draagt." (LV 38:42.) Weest rein, gij die het avondmaal des Heren aanraakt en bedient.

Wij stonden onlangs met president Lee in de hof van Getsemane te Jeruzalem waar de Heer dodelijk beangst het vreselijke lijden voorzag dat Hem te wachten stond, een lijden dat zo hevig was, dat de Zoon van God bij de gedachte eraan uit iedere porie bloedde. Daar werd Hij bespot en verraden en overgeleverd aan goddeloze mensen.

Mijn geliefde jonge vrienden, bespotten wij Hem niet opnieuw als wij met onreine handen en onkuise harten naar de avondmaalstafel komen en omgaan met de symbolen van zijn opoffering.

Als diakenen, leraars en priesters kunnen jullie het je niet veroorloven om bij elkaar te zitten en schunnige verhaaltjes te vertellen en daarom te lachen en vunze lectuur te lezen, naar vunze films te gaan, jezelf seksueel te misdragen, jezelf tot enig onzedelijk gedrag te verlagen.

Wees rein terwille van je eigen gemoedsrust. Onlangs sprak ik met een jongeman die op zending wilde gaan. In de voorafgaande maanden had hij zich onzedelijk gedragen. Hij en het meisje waarmede hij omging hadden gedacht dat zij iets verstandigs hadden gedaan. Maar hij was tot het besef gekomen, dat hij haar iets kostbaars had afgenomen, dat nooit meer terug kan worden gegeven, en dat hij iets van zichzelf had verloren dat nooit meer terug kon komen. Terwijl de tranen hem over de wangen stroomden velde hij zijn eigen oordeel: dat hij onwaardig was om in de wereld te gaan en anderen de

gedragsnormen te leren, die hijzelf niet had kunnen nakomen. Hij had geen innerlijke vrede en geen blijheid.
Wees rein voor het heil van jullie nakomelingschap. Eens zullen jullie allen het meisje van je dromen ontmoeten. Als jullie haar werkelijk liefhebt, zullen jullie liever je rechterarm afhakken dan haar leed doen. Verlies nooit het feit uit het oog dat jullie de personen zijn door welke de eigenschappen van jullie voorvaderen lopen naar degenen, die na jullie komen. Denk hier even over na. Zullen deze eigenschappen door jullie gedrag worden verminderd of vermeerderd?
Wees rein en jullie kracht zal als de kracht van tien zijn omdat jullie hart zuiver is.
Wees gehoorzaam, mijn jonge vrienden. Wees gehoorzaam aan de roeping van het priesterschap. Onlangs hadden wij een ontmoeting met de zendelingen in Europa, dat waren er meer dan duizend. Voor mij betekenen zij een wonder, een steeds terugkerend wonder. Hun geweldig vermogen, hun moed tegenover hindernissen, hun rustige en doeltreffende overredingskracht — wat een geweldige indruk maken zij! Hoe spelen zij het klaar?, vroeg iemand mij. Dit vermogen komt langzaam, door gehoorzaamheid aan de roepingen van de kerk.
Er bestaat geen kleine of onbelangrijke functie in het koninkrijk Gods. En uit de vervulling van iedere verantwoordelijkheid komt de kracht voort om iets nieuws en moeilijks te ondernemen.
De mannen, die hier vanavond in deze tabernakel op het podium zitten en de leiders van de priesterschap over de gehele wereld, waren voorheen voor het merendeel jongens, die er ernstig naar streefden om te doen wat van hen werd verlangd.
Ten slotte, wees vol gebed. De Heer heeft beloofd: „Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden.“ (LV 112:10.)
President Wilford Woodruff verklaarde eens: „Het maakt geen enkel verschil uit of een man priester of apostel is, als hij zijn roeping maar eer aandoet. Een priester draagt de sleutelen van de bediening van engelen. Nooit heb ik, als apostel, als zeventiger of als ouderling, meer de bescherming van de Heer genoten dan toen ik het ambt van priester bekleedde.“ Is het niet een wonderbaarlijk iets om te bedenken, dat aan het priesterschap van Aäron om door engelen te worden bediend!
Ik hoop, dat jullie mij wilt vergeven als ik een verhaaltje herhaal, dat ik onlangs in Lausanne, Zwiterserland, heb gehoord. Het was ter gelegenheid van een kerkelijke gebeurtenis en ik beschouw deze van vandaag ook als zodanig.
Een kleine jongen ging meer dan zestig jaar geleden met zijn vader mee die de akkers ging bewerken. Terwijl de vader de gehele dag doorwerkte, amuseerde de jongen zich met allerlei dingen. Aan de andere kant van de omheining stonden vervallen en half ingestorte boerderijen. De jongen zag ze in zijn verbeelding als kastelen waar hij in moest gaan. Hij kroop door de omheining en liep door de gebouwen ten einde met zijn onderzoeking aan te vangen. Toen hij naderbij kwam hoorde hij een stem zeggen: „Harold, ga daar niet naar toe.“ Hij keek rond om te zien of zijn vader in de buurt was. Maar die was er niet. Maar de jongen nam de waarschuwing ter harte. Hij draaide zich om en rende weg. Hij heeft nooit de gevaren geweten, die daar dreigden en hij heeft daar ook niet meer naar gevraagd. Toen hij geluisterd en gehoord had, gehoorzaamde hij.
Thans is die jongen het hoofd van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In de loop der jaren heeft hij geluisterd, en heeft de Heer hem verhoogd en beschermd en geleid, door de influisteringen van zijn heilige Geest.
De afgelopen maand trokken wij ongeveer drie weken met elkaar op. Ik als zijn junior-collega in de bediening des Heren. Ik geef mijn getuigenis van de werking van de Geest in deze, de hedendaagse profeet; de Geest gaf hem leiding en bracht hem op een hoger peil van innerlijke beschaving en luisterde naar hem in al die jaren, die teruggaan tot zijn jongenstijd.
Wees vol gebed mijn vrienden en luister. Misschien zullen jullie nooit een stem horen, dat ligt voor de hand. Maar op een wijze die je niet kunt verklaren zullen jullie ingevingen ontvangen en gezegend worden. Want de Heer heeft beloofd: „ . . . Ik zal . . . in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen . . .“ (LV 8:2.)
Wees vol gebed en jullie zult weten dat God luistert en antwoordt. Misschien niet altijd op de manier die wij willen, maar met het voorbijgaan der jaren, zal even zeker dit besef komen, even zeker als de zon opgaat, dat Hij heeft gehoord en geantwoord.
Daarom, let op de wissels in jullie leven, de kleine maar belangrijke dagelijkse beslissingen. Wees flink, mijn geliefde jonge vrienden. Wees rein. Wees gehoorzaam. Wees vol gebed. Het vereist zelfbeheersing om die dingen te doen; het beoefenen hiervan zal jullie de kracht en het vermogen geven om de grote en veeleisende taken, die bij de opbouw van Gods koninkrijk in het verschiet liggen, te verrichten. Hetzelfde geldt ten aanzien van de vervulling van nuttige taken bij het werk in de wereld. Het leven zal jullie voldoening schenken en jullie vreugde zal tot in eeuwigheid voortduren. Ik beloof jullie dit als een dienstknecht des Heren en ik smeek voor jullie de innerlijke vrede af, die alleen van Hem kan komen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Geestelijke honger

Howard W. Hunter

Een van de frappantste profetieën uit het Oude Testament, een die zeker de tijd waarin wij leven typeert, is die welke door Amos werd uitgesproken:

„Zie, de dagen komen, luidt het woord van de Here Here, dat Ik een honger in het land zal zenden — geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des Heren te horen.

Dan zullen zij zwerven van zee tot zee, en van het noorden naar het oosten zullen zij dolen, om te zoeken het woord des Heren; maar vinden zullen zij het niet.“ (Amos 8:11, 12.)

Honger was een gewone plaag in de tijden van het Oude Testament en de mensen begrepen de vreselijke gevolgen van een misoogst en wat van de honger stervende mensen waren. Amos stelde het zeer scherp door een geestelijke honger te voorzeggen. Hij zei: „... geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des Heren te horen.“

Lange tijd hiervoor had Mozes geschreven: „... dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat.“ (Deuteronomium 8:3.)

De hedendaagse berichten over de verwarring en de teleurstelling onder afzonderlijke personen en godsdienstige instellingen, als zij pogen om hun godsdienstige twijfels en conflicten op te lossen, doen ons aan deze woorden van Amos denken: „... zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden naar het oosten zullen zij dolen, om te zoeken het woord des Heren, maar vinden zullen zij het niet.“

Zij zoeken om de oplossing te vinden zonder op de rots der openbaring te bouwen, zoals de Heer heeft geboden te doen, „en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.“ (Matteüs 16:17, 18.) Dit probleem heeft de gemoederen van eerlijke mannen al voor en sedert die herstelling van het evangelie van Jezus Christus in deze bedeling beziggehouden.

Ralph Waldo Emerson hield in 1838, nu 134 jaar geleden en slechts acht jaar na de oprichting van de kerk, een rede tot de oudste klas van de „Divinity School“ aan de universiteit van Cambridge. In deze toespraak stelde hij vragen, die toen onbeantwoord waren en nog steeds voor velen in onze tijd onbeantwoord zijn. Hij zei het volgende: „Het is mijn plicht u te zeggen, dat de behoefte aan nieuwe openbaring nooit zo groot is geweest als nu ... Door hoeveel kerken, door hoeveel profeten, zeg mij dit eens, wordt de mens het bewustzijn bijgebracht, dat hij een eeuwige ziel is? ... Het behoort tot het ambt van een waar leermeester om ons aan te tonen, dat God is, niet was; dat Hij spreekt, niet sprak ... De mens is op het punt gekomen om te spreken van ... openbaring, die lang geleden werd gegeven en afgedaan is, alsof God dood zou zijn.“ (The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson, blz. 37-45.)

Het is interessant dat die verklaring bijna anderhalve eeuw geleden is gemaakt. Het is het geluid van een echo, van wat vanaf sommige preekstoelen wordt verkondigd in deze tijd.

De opvoeder Dr. Robert Gordon Sproul beschreef meer dan honderd jaar later deze toestand in de hedendaagse christelijke kerken met deze bewoordingen: „Wij zien nu het eigenaardige beeld van deze natie, die in beperkte omvang het christendom belijdt zonder in feite in het christendom te geloven. Ons wordt gevraagd voor verlichting van de geest tot de kerk te komen, maar als wij dit doen, dan komen wij tot de ontdekking, dat de stem van de kerk niet geïnspireerd is. De stem in de kerk van vandaag is de echo van onze eigen stem ... De weg, die eruit leidt, is het geluid van een stem, niet onze eigen stem ... Het is de taak van de geestelijke herders om deze stem te horen, om ons deze te laten horen en ons te verklaren wat zij zegt. Zonder die stem zijn wij net zomin in staat om deze aarde te redden als wij in eerste instantie in staat waren deze te scheppen.“

Louis Cassels, een van de hoofdredacteuren van United Press International merkte onlangs op, dat de belangstelling voor de godsdienst is afgenomen omdat de mensen „er meer dan genoeg van hebben om te horen wat zij niet geloven. Zij willen weten wat zij kunnen geloven als er al iets bestaat,“ zei hij, „en vele kerken hebben nu niet bepaald knap werk geleverd om die vraag te beantwoorden.“ Hij eindigde met de waarschuwing: „Als je doorgaat om stenen te geven als de mensen om brood vragen, dan gaan zij uiteindelijk niet meer naar de bakker.“ (Christianity Today, 23 oktober 1970.)

Gallups bureau voor opinieonderzoek maakte begin 1967 bekend, dat de meerderheid van de Amerikanen — zevenenvijftig procent — verklaart dat de invloed van de godsdienst op de Amerikaanse levenswijze afneemt. Tien jaar geleden was het gedeelte, dat die mening was toegedaan 14 procent, slecht een vierde van nu. „Dit,“ zegt opinieonderzoeker George Gallup, „betekent een van de meest ingrijpende verschuivingen in de onderzoeken over de Amerikaanse levenswijze.“ Wij gaan er verder mee akkoord, dat in de vijf jaar sinds dit onderzoek werd gehouden, een verder teruggaan heeft plaatsgevonden. In 1820, vlak voor de tijd dat Ralph Waldo Emerson zijn verklaring voor de Cambridge Divinity School aflegde dat „de behoefte aan nieuwe openbaring nog groter was dan nu, ging Joseph Smith naar een bosje in de omgeving van zijn huis en vroeg aan God bij welke kerk hij zich behoorde aan te sluiten. In zijn gedachten heerste dezelfde verwarring als die er thans in de gedachten van ontelbare miljoenen heerst. Het antwoord echter dat de Heer hem gaf neemt de onzekerheid weg, want Hij zei dat „... al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren; ... zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen

die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van." (Joseph Smith 2:19.)
Over het algemeen is deze toestand in de wereld niet veranderd.
Na de lange periode van afval van de door Christus tijdens zijn persoonlijke bediening gevestigde kerk, werd een hechte grondslag voor Gods koninkrijk gelegd door de herstelling van het priesterschap en het evangelie, door goddelijke openbaring in deze bedeling des tijds. Het priesterschap, de bevoegdheid om in naam van God te handelen, werd hersteld door de bezoeken van Johannes de Doper en van Petrus, Jakobus en Johannes, die tijdens het verblijf van de Zaligmaker op aarde de sleutelen van het priesterschap droegen. Andere boodschappers, grote profeten en leiders, onder wie Elias, Elia en Mozes, verschenen en herstelden alle wezenlijke sleutelen van het koninkrijk. Het Boek van Mormon, een nieuw getuigenis van Jezus Christus, werd door de engel Moroni geopenbaard.
Openbaring volgde op openbaring; zoals opgetekend in de Leer en Verbonden. De fundering was gelegd voor de organisatie die het koninkrijk Gods zou regeren, ja, totdat dit de gehele aarde zou omvatten.
In iets meer dan 140 jaar is er — tijdens de bediening van het herstelde evangelie door de priesterschap — een wonder verricht. Op dit continent en andere plaatsen op de wereld zijn tempels verrezen. Kerkgebouwen zijn in vele landen op de aardbol gebouwd. Een woestijn is als een roos tot bloei gebracht. Meer dan 16.000 full-time zendelingen verkondigen het evangelie in vele landen. Op lagere scholen, scholen van middelbaar onderwijs, op studiebijeenkomsten, op HLD-kweekscholen en academies en op instellingen van hoger onderwijs wordt dagelijks aan meer dan een kwart miljoen jongeren onderwijs gegeven. En dit niet alleen in zaken van wereldlijk karakter, maar ook in de eeuwige waarheden van het evangelie. Het belangrijkste is het feit dat de kerk, vanaf het begin van zijn geschiedenis tot aan de huidige dag, een profeet, ziener en openbaarder heeft gehad. Aan het hoofd van de kerk staat Jezus Christus, die zijn profeet leidt, op het ogenblik is dit Harold B. Lee. Zijn raadgevers, de leden van de Raad der Twaalven en de patriarch van de kerk zijn eveneens profeten, zieners en openbaarders. De meer dan drie miljoen leden van de kerk hoeven niet naar een onduidelijk bazuingeluid te luisteren. Zij kunnen het woord van hun leiders geloven omdat zij weten dat deze door de Heer worden geleid.
De Kerk van Jezus Christus voorziet in een maximum aantal gelegenheden om zijn leden bij het werk te betrekken. Vanaf de eerste tot de laatste levensjaren staan er voor een ieder, die getrouw en gewillig is, voldoening schenkende en betekenisvolle activiteiten en verantwoordelijkheden ter beschikking. Deze bevorderen de innerlijke bevrediging en het emotionele welzijn die het evangelie van Jezus Christus in ieder menselijk leven behoort te brengen.
De jeugd wordt er vanaf zeer jeugdige leeftijd aan gewend om naar het jeugdwerk en de zondagsschool te gaan. Waardige jongemannen van twaalf jaar ontvangen het Aäronische priesterschap en beginnen, in zekere zin, aan een leerschool, die hen voorbereidt op de vele leidende functies, die zij gedurende hun leven op zich zullen nemen. Er bestaat niets beters in het leven om de liefde, verdraagzaamheid en toewijding in het gezin te bevorderen dan het eeuwig huwelijk. Goede aanpassing aan het leven, de resultaten die men daarin als volwassene bereikt hangen grotendeels af van de verstandhouding in het gezin. Het beginsel van het eeuwig huwelijk is een van de krachtigste stabiliserende invloeden om gezinsomstandigheden te scheppen, die nodig zijn om gelukkige en goed aangepaste kinderen groot te brengen. Geen enkele kerk legt een grotere nadruk op het kweken van een hecht gezinsleven.

Welk een tegenstelling tot de verklaringen dat God dood is, dat er geen geloofwaardige stem bestaat, dat de toekomst zonder uitzicht is, zoals ons wordt verteld door religieuze leiders en opvoeders en journalisten. De verwarring en teleurstelling waaraan de wereld lijdt, zijn onbekend onder de getrouwe leden van de kerk. Het bewijs wordt sinds bijna anderhalve eeuw geleverd door de getrouwheid en toewijding van haar leden.
Die trouw en die toewijding nemen niet af — zij nemen toe. Honderden gaan dagelijks vanuit de duisternis en onzekerheid van het ongeloof over tot het eeuwig leven dat uit het evangelie is, door te geloven, door zich te onderwerpen aan de wet der bekering en door de doop te ondergaan. Hun leven wordt fleurig en stralend door de gave van de heilige Geest, hun ziel opgemonterd door hun dienst aan God en de mens.

Er bestaat hoop — God leeft inderdaad — en er is een geloofwaardige stem voor hen die vertrouwen en de wil om te geloven hebben. Wij leven beslist in een dag van honger, zoals door Amos beschreven, want „... zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden naar het oosten zullen zij dolen, om te zoeken het woord des Heren; maar vinden zullen zij het niet." (Amos 8:12.) Toch zijn er velen die, niettegenstaande er een geestelijke honger schijnt te zijn, een overvloed aan geestelijk voedsel hebben gevonden.
Het is mijn getuigenis dat God leeft en dat Jezus de Christus, de Zaligmaker van de wereld is. De weinige woorden, die ik heb gesproken, zijn een schildering van mijn nederig getuigenis, dat het evangelie in deze laatste dagen in zijn volheid is hersteld, en dat er thans een profeet op aarde is, die overeenkomstig de geest en de wil des Heren spreekt tot hen, die willen horen en die het geloof hebben om te volgen. Dat wij dit mogen doen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

" Moge het koninkrijk Gods voortgang vinden "

HAROLD B. LEE

Vandaag, op het prachtigste ogenblik van mijn leven, kan ik de woorden niet vinden waarmee ik uitdrukking kan geven aan de diepste gevoelens die mijn ziel bewegen. Wat ik ook moge zeggen, het zal mij daarom door de Geest des Heren in de mond gelegd moeten worden, opdat u, geliefde heiligen van de Allerhoogste God, moge aanvoelen wat er op dit gedenkwaardige en historische ogenblik in het diepst van mijn ziel leeft.

Terwijl ik deze ontroerende plechtige samenkomst met u meebeleefde, drong het sterker dan ooit tevoren tot mij door hoe belangrijk de grote openbaring is die de Here in 1835 aan de Kerk gaf. In deze openbaring gaf de Here duidelijke instructies waarin Hij de orde van het priesterschap in het bestuur van de Kerk en het Koninkrijk van God uiteenzette.

In deze openbaring maakte de Here vier vereisten bekend waaraan voldaan moest worden bij het aanstellen van het Eerste Presidentschap of het presidentschap van de Melchizedekse priesterschap of de Hoge Priesterschap van de Kerk, zoals de Here het noemt. (L. en V. 107:22.)

Ten eerste is vereist dat er drie presiderende hogepriesters zijn.

Ten tweede moeten zij worden gekozen door het college (het Quorum van de Twaalf Apostelen).

Ten derde moeten zij worden aangesteld en geordend door datzelfde college — het Quorum der Twaalven.

Ten vierde moeten zij door het vertrouwen, het geloof en het gebed der Kerk ondersteund worden.

Al deze stappen werden ondernomen opdat het quorum van het Eerste Presidentschap gevormd kon worden, het quorum dat presideert over de Kerk.

Deze eerste stappen werden ondernomen door de Twaalven en hierop legden zij zich toe tijdens een heilige vergadering die op 7 juli 1972 in de tempel bijeen was, en waar de namen van het Eerste Presidentschap werden genoemd. Vandaag zie ik meer dan ooit tevoren het belang in van dat laatste vereiste: dat dit presidentschap, om met de Here te spreken, door het vertrouwen, het geloof en het gebed der Kerk ondersteund moet worden. En onder de Kerk worden uiteraard alle leden van de Kerk verstaan.

Onlangs waren wij getuige van de uitstorting van liefde en broederschap die duidelijk voelbaar was tijdens de grote regionale conferentie van onze dierbare Lamanitische heiligen uit Midden-Amerika en Mexico, die in augustus in Mexico-City samenkwamen. Meer dan 16000 heiligen waren in een grote gehoorzaal bijeen, en daar steunden zij hun Algemene Autoriteiten.

Nogmaals, ik ben hier, bij dit machtige bewijs van ware liefde en broederschap, zo diep bewogen, dat ik er geen woorden voor heb. Hier heeft een overweldigende geestelijke begiftiging plaats, die er ongetwijfeld op duidt dat wij in gezelschap zijn van zichtbare en onzichtbare personen, die dit alles mee beleven. Wie weet of zelfs onze Heer en Meester bij een gelegenheid als deze niet Zelf bij ons is, want wij en de wereld mogen nooit vergeten dat dit Zijn Kerk is, en onder Zijn machtige aanwijzingen moeten wij dienen! Ik wil u herinneren aan wat Hij tijdens een dergelijke conferentie van heiligen in Fayette (New York) verklaarde, iets, waar Hij ons ook vandaag beslist op wil wijzen. De Here zei: „Doch ziet, voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat Mijn ogen op u zijn gericht. Ik ben in uw midden, en gij kunt Mij niet zien." (L. en V. 38:7.)

Bij de heilige gebeurtenis van drie maanden geleden, toen ik me begon te realiseren hoe groot de enorme verantwoordelijkheid was die ik nu op mij moet nemen, ging ik naar de heilige tempel. Daar keek ik, terwijl ik vol eerbied en toewijding aan het mediteren was, naar de portretten van die mannen Gods — waarachtige, zuivere mannen, Gods edellieden — die mij in een dergelijke roeping waren voorgegaan.

Enkele dagen geleden, toen ik in de vroege ochtenduren thuis — in mijn eigen studeerkamer — alleen was en in gedachten, las ik de huldeblijken aan ieder van de presidenten, gegeven door degenen die met ieder van hen van zeer nabij van doen hebben gehad.

Joseph Smith was degene die de Here van jongs af opvoedde en goddelijke bevoegdheid verleende en de dingen onderwees die hij noodzakelijkerwijze moest weten. Onder andere om het priesterschap te kunnen verkrijgen en om het fundament te leggen voor Gods koninkrijk in deze laatste dagen.

Dan was er president Brigham Young, voor het bestaan van deze wereld geroepen voor zijn goddelijke taak om de vervolgde heiligen te leiden op hun vlucht, weg van de toorn die hen in die eerste plaatsen van samenkomst in Mis-

souri en Illinois bedreigde. Om de weg te bereiden, zodat in het binnenland, hoog in dat majestueuze gebergte, een samenleving zou kunnen ontstaan, die Gods bedoelingen zou waarmaken.
Een blik op de gelaatstrekken van president John Taylor betekende een dieper besef van het feit dat dit iemand was die, om president Joseph F. Smith te citeren: „Een van de zuiverste mensen (was) die ik ooit heb gekend . . ."
Toen ik het gezicht zag van president Wilford Woodruff was ik me er van bewust dat dit een man was zoals Nathanaël, over wie de bijbel spreekt; iemand in wie geen bedrog was, die ontvankelijk was voor de invloeden van de Geest des Heren, in Wiens licht hij bijna altijd scheen te wandelen, omdat hij „van tevoren niet wist wat hij moest doen."
President Lorenzo Snow die slechts een korte ambtsperiode als president heeft mogen beleven, had een bijzondere zending: zijn volk op het wereldlijke vlak steviger grond onder de voeten te geven door de vastberaden toepassing van de wet van onze offeranden, waardoor de zware lasten die de Kerk droeg door de fouten en vergissingen, die ongemerkt in het beleid waren geslopen, werden afgewenteld.
Als ik ooit op zoek was naar heel duidelijke omschrijvingen van leerstellige zaken, zocht ik mijn heil meestal bij de geschriften en toespraken van president Joseph F. Smith. Toen ik zo naar zijn nobele gestalte keek, dacht ik aan de jongen van negen jaar die zijn moeder, die weduwe was, de vlakten over hielp trekken, en aan de vijftienjarige zendeling op de hellingen van de Haleakala op het eiland Maui, waar hij wordt gesterkt door in een hemels visioen zijn oom, Joseph Smith, te zien. Juist hij leefde in de woelige dagen dat de antagonistische pers de Kerk belasterde, maar de Here stelde zijn hand vast om de Kerk als overwinnaar uit de strijd te voeren.
Ik geloof dat ik nooit dichter bij de betekenis van een roeping van Godswege ben gekomen dan toen president Heber J. Grant zijn handen op mijn schouders legde en mij met een bewogenheid, even groot als de gevoelens die in mijzelf leefden, mijn roeping als apostel van de Here Jezus Christus bekendmaakte. Toen dit portret op mij neerkeek, hoorde ik in gedachten weer de profetische woorden van de geïnspireerde zegen die hij uitsprak toen ik onder zijn handen werd geordend in de tempel.
President George Albert Smith wordt gekenmerkt door zijn vriendschap en liefde. Hij was inderdaad voor iedereen een vriend. Terwijl ik naar zijn portret staarde scheen de warmte van zijn uitstraling door mij heen te stromen, een warmte die ieder mens tot zijn vriend maakte.
Groot en indrukwekkend keek president David O. McKay nu naar mij, met die doordringende ogen die me altijd tot het diepst van mijn ziel leken te onderzoeken. Ik had steeds het voorrecht wanneer ik in zijn gezelschap was, en dat was ik bij vele gelegenheden, een ogenblik het gevoel dat ik alleen al een beter mens was geworden door zijn gezelschap.
President Joseph Fielding Smith herkennen wij zoals hij daar met een glimlachend gezicht geportretteerd is, een man die geen aardse eer zocht, maar wiens gehele ziel zich verheugde in de dingen die met de geest te maken hadden. Hij was mijn geliefde profeet en leider, die geen compromissen sloot met de waarheid. Toen de vinger Gods hem aanraakte, en hij insliep, leek het of hij in dat korte ogenblik aan mij als het ware een scepter van gerechtigheid doorgaf: „Ga heen, en doe gij desgelijks."
Nu stond ik daar, alleen met mijn gedachten. Op de een of andere manier betekenden de indrukken die ik uit dit alles opdeed eenvoudig dat het enige waarheidsgetrouwe verslag dat er van mijn ambtsperiode ooit gemaakt zal worden, het verslag zal zijn dat ik schrijf in de harten van de mensen voor wie ik binnen en buiten de Kerk eenmaal gezwoegd zal hebben en die ik dan zal hebben gediend.
De dag nadat ik, na het heengaan van onze geliefde president Smith, was aangesteld, trof mij een gedachte uit een toespraak die ouderling Orson Hyde, toen een van de Twaalf Apostelen, in 1853 tijdens een algemene conferentie had gehouden. Deze gedachte spoorde mij aan tot zelfonderzoek.
Het onderwerp van zijn toespraak was „De man die Gods volk leidt", en ik citeer: „ . . . Het is altijd zo dat iemand die wordt geordend en aangesteld om het volk te leiden, tegenspoed en beproevingen heeft doorgemaakt en dat hij voor God en Zijn volk heeft bewezen het ambt dat hij bekleedt waardig te zijn, . . . en dat iemand die niet beproefd is en die niet voor God en Zijn volk en voor de raden van de Allerhoogste bewezen heeft waardig te zijn, de Kerk en het volk Gods niet zal leiden. Dat is ook nog nooit gebeurd, want vanaf het eerste begin is degene die de Kerk leidt iemand, die de Geest en de raad van de Almachtige begrijpt, die de Kerk kent en die bij de Kerk bekend is." *(Journal of Discourses*, deel 1, blz. 123.)
Naarmate ik bekend werd met het leven van hen die mij zijn voorgegaan, is het tot mij doorgedrongen dat elk van hen voor zijn eigen tijd zijn eigen bijzondere zending scheen te hebben.
Daarna dacht ik in diepgaand zelf-

onderzoek na over mijzelf. Wat gold van mij, waarop Orson Hyde in zijn beschrijving kon hebben gedoeld? Toen herinnerde ik me de woorden waarmee de profeet Joseph Smith zichzelf had gekarakteriseerd, woorden die ook min of meer op mij van toepassing zijn. Hij zei: „Ik ben als een grote, ruwe steen, die van een hoge berg naar beneden rolt. En het enige polijsten, dat ik deelachtig word, is wanneer het een of andere uitstekende deel er af gestoten wordt wanneer het in aanraking komt met iets anders, en met heftigheid botst tegen godsdienstige kwezelarij, priesterbedrog, de verkeerde invloed van advocaten en dokters, liegende redacteurs, omgekochte rechters en leden van de jury, en de macht van meinedige gouverneurs, die gesteund worden door het gepeupel, godslasteraars, losbandige mannen en vrouwen, ja, de ganse hel werkt er aan mede om hier en daar brokjes en stukjes af te stoten. Aldus word ik een gepolijste en gladde pijl in de pijlenkoker van de Almachtige." (Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 321-322.)

De gedachten die mij nu door het hoofd gaan geven een aantal dingen die ik in mijn leven heb meegemaakt meer betekenis; gebeurtenissen, die ik aanvankelijk moeilijk kon begrijpen. Af en toe leek het wel of ik ook was als een ruwe steen die van een hoge berghelling rolde, waarbij ik heen en weer gestoten en gepolijst werd. Ik denk dat ook ik door ervaringen kan overwinnen en een geslepen pijl zou kunnen worden in de koker van de Almachtige.

Het was misschien noodzakelijk dat ook ik door de dingen die ik heb meegemaakt moest leren wat gehoorzaamheid was — om mij ervaringen te laten opdoen die goed voor mij waren, zodat ik kon zien of ik de diverse aardse beproevingen zou kunnen doorstaan.

Bij het kiezen van mijn nobele raadgevers, president N. Eldon Tanner en president Marion G. Romney, heb ik geleerd dat ik niet de enige ben die rijkelijk is begiftigd met de gave der profetie. Ook zij hadden de proeven doorstaan, en gebleken was dat zij voldoende aan de eisen van de Here hebben voldaan. Wat ben ik dankbaar voor deze nobele mannen van het Eerste Presidentschap en voor de andere algemene autoriteiten.

Toen ik op de morgen nadat ik was geroepen met mijn dierbare levensgezellin neerknielde in gebed, leek het of ik met hart en ziel met een bijzonder soort broederschap en liefde uitging naar alle leden van de Kerk. Het leek of de vensters des hemels opengingen om mij even te laten voelen dat ik eigendom ben van alle ruim drie miljoen leden van de Kerk in de hele wereld.

Ik herhaal wat ik ook wel bij andere gelegenheden heb gezegd, namelijk dat ik ernaar streef gesteund te worden door het vertrouwen, het geloof en de gebeden van alle getrouwe heiligen, waar dan ook, en ik beloof plechtig, aangezien u voor mij bidt, oprecht te trachten zo te leven dat de Here door mij uw gebeden zal verhoren.

De laatste maanden schijnen er in mij nieuwe bronnen van geestelijk begrip te zijn ontstaan. Ook ben ik ten volle overtuigd van het feit dat wat de profeet Joseph Smith zei tot de eerste zendelingen naar Groot Brittannië, waar is: „Hoe dichter iemand bij de Here komt, des te meer kracht zal de boze aan de dag leggen om het bereiken van Zijn doelen te voorkomen." (Orson I. Whitney: *Life of Heber C. Kimball* [Bookcraft, 1967], blz. 131.)

Volgens mij leidt het geen enkele twijfel dat deze dingen vandaag de dag net zo zeker zijn als in die tijd, maar ik ben er ook zeker van dat, zoals de Here zei: „Er... geen wapen (is), dat tegen u wordt gesmeed, dat iets zal uitrichten. En indien enig mens zijn stem tegen u zal verheffen, zal hij in de door Mij bestemde tijd worden beschaamd." (L. en V. 71:9-10.)

Wat ben ik dankbaar voor uw trouw en uw steunende stem! Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat de zending van de Heiland goddelijk was, en ik geef u de zekerheid dat Zijn leidende hand zich bezighoudt met de aangelegenheden van Zijn Kerk in deze tijd, evenals in alle andere bedelingen.

Ik weet vanuit een getuigenis dat sterker is dan het gezicht van mijn ogen, dat het juist is, wat de Here zó heeft gezegd: „De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde (vanaf de profeet Joseph Smith, via zijn opvolgers, tot aan de huidige president), en van dit tijdstip af zal het Evangelie voortgaan naar de einden der aarde, zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouwen, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft vervuld.

„Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen." (L. en V. 65:2, 6.)

Ik spreek dat getuigenis uit met alle overtuigingskracht van mijn ziel, en ik geef mijn zegen aan de leden van de Kerk en aan de reinen van hart van overal ter wereld, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen. *

Toespraak gehouden door president Lee tijdens de plechtige samenkomst waarin hij werd ondersteund als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De blijde boodschap van de zalighed

HAROLD B. LEE

Mijn geliefde broeders en zusters, vrienden, die via radio en televisie op ons zijt afgestemd. Ik zoek de inspiratie van deze fijne conferentie voor de paar minuten die ik tot u zal spreken.
Op de dag dat de Kerk werd georganiseerd en ook kort daarna, kwam het woord des Heren tot de profeet en leider van deze bedeling. Na de aankondiging van de wederoprichting van de Kerk van Christus in deze laatste dagen, gaf de Here de president van de Kerk geboden en „macht van omhoog", om „een kroniek van een gevallen volk en de volheid van het Evangelie van Jezus Christus te vertalen". (L. & V. 20:8-9.) Vervolgens om een licht te zijn voor de wereld en een banier voor de leden van de Kerk, en voor niet-leden, die dit licht en deze normen zoeken. (L. & V. 45:9.) Ook om het volk voor te bereiden op de komst des Heren. Tenslotte om met macht het Evangelie te verkondigen aan iedere natie. (Zie *Documentary History of the Church*, deel 4, blz. 537.)
In deze tijd waarin de wereld wordt geconfronteerd met ernstige problemen, zoekt de mens overal een remedie tegen de ziekten die de mensheid teisteren, en naar een antwoord op de wereldproblemen die onopgelost blijven.
De profeten van weleer hebben onze tijd van volledige frustatie voorzien, de tijd waarin de mens op verkeerde plaatsen het antwoord zoekt en zijn problemen op een onjuiste manier tracht op te lossen. De profeten hebben de dag voorzien dat er „honger in het land (zou zijn); niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen de woorden des Heeren." Voorts zei de profeet; „... zij zullen omlopen om het woord des Heeren te zoeken, maar zullen het niet vinden." (Amos 8:11-12.)
In deze tijd van frustaties worden wij van alle kanten benaderd met vragen als:
Hoe denkt de Kerk over de overbevolking en geboortenbeperking?
Hoe staat de Kerk tegenover de abortus?
Hoe moeten wij de toenemende bedreiging van de wereldvrede afwenden?
Hoe stelt de Kerk zich op tegen de golf van misdaden en de jeugdcriminaliteit die de wereld overspoelt?
Wat kan er gedaan worden om de gezinsbanden te versterken en de golf van immoraliteit te breken, en zelfvertrouwen, verantwoordelijkheidsbesef en morele en lichamelijke discipline te onderwijzen? Is er een oplossing voor deze problemen?
Om uitdrukking te geven aan de gedachte die schuilt in wat ik in het kort hierover zal opmerken, zal ik iets aanhalen dat door wijlen president David O. McKay bijna tien jaar geleden vanaf deze plaats is gezegd, en dat bijzonder belangrijk is: „In deze tijd vol onzekerheid en onrust, is de grootste verantwoordelijkheid en duurste plicht van de mensen die de vrijheid liefhebben, het behouden en verkondigen van de vrijheid van het individu. Het gaat om zijn relatie tot de godheid en de noodzakelijkheid de regels van het Evangelie van Jezus Christus na te leven. Alleen op deze wijze zal de mensheid vrede en geluk vinden." (Improvement Era, december 1962, blz. 903.)
Nu rijst natuurlijk de vraag, wat we eraan moeten doen. Toen de apostel Paulus in Rome gevangen zat, zond hij een brief aan Timotheüs, waarin stond: „Predik het woord; houd aan tijdelijk; ontijdelijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer.
Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelven leraars opgaderen naar hun eigen begeerlijkheden;
En zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keren tot fabelen." (II Tim. 4:2-4.)

Nogmaals haal ik president McKay aan:
„In deze tijd is het even belangrijk als toen Paulus zijn afscheidsbrief aan Timotheüs schreef, dat... de leden overal het woord prediken; aanhouden (dat betekent ijverig en eerlijk zijn) tijdelijk, (en) ontijdelijk. Het moet in deze dagen vol verwarring voor de getrouwe heilige der laatste dagen geen punt zijn wàt te prediken. Het antwoord is klaar, is duidelijk, als de zon aan een heldere hemel op zijn hoogste punt... Het komt hierop neer: predik het Evangelie van zaligheid. Er zijn wel meer mensen tegenwoordig die zeggen dat God zich met de aangelegenheden van de mensen moet bezighouden. ... Maar ik zeg tot u, predik tijdelijk en ontijdelijk geloof in God de Eeuwige Vader, in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest. Verkondig dat de onschendbaarheid van het individu centraal staat in het Evangelie; dat het Gods werk en heerlijkheid is, „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Mozes 1:39.) Verkondig dat God leeft en dat Zijn geliefde Zoon de Verlosser en de Heiland van de wereld is; dat Hij aan het hoofd staat van Zijn Kerk, die Zijn naam draagt; dat Hij hen, die de bevoegdheid hebben om Hem op aarde te vertegenwoordigen, leidt en inspireert. Predik dat de verantwoordelijkheid voor het verkondigen van dit plan van leven, deze manier van leven, dit plan van zaligheid, op alle leden van de Kerk rust, maar in het bijzonder op hen die tot het priesterschap geordend zijn en die als leiders en dienstknechten van het volk geroepen zijn." (Improvement Era, december 1966, blz. 1093.)
Deze eeuwige waarheden gelden evenzeer in het jaar 1973 als toen Jezus ze voor de eerste maal onder woorden bracht. Zij zullen in de vooruitgang en het geluk van de mens altijd centraal blijven staan.
President McKay haalde ook een bekend opvoeder aan die eens gezegd heeft:
„Als er een sociale of politieke wedergeboorte in de wereld moet komen, zal dit moeten geschieden door een machtige wedergeboorte van de morele idealen. (Dr. J. William Hudson, Universiteit van Missouri.)
Een spotter zal zo'n verklaring onge-

twijfeld onmiddellijk kenmerken als naïef, en zeggen dat wie dit zegt, niet leeft in de werkelijkheid van zijn tijd. Dit werd onlangs nog duidelijk toen enkele studenten in de sociale wetenschap blijk gaven niet genoeg geleerd te hebben. Zij dachten dat hun geringe kennis geen gevaar is, wisten nog niet dat wat zij weten slechts zeer gering is.

In verband met de tijd zal ik maar een paar opmerkingen maken met betrekking tot de schrikaanjagende opgaven waar onze huidige generatie voor staat.

Tijdens de eerste vervolgingen van de Kerk, vroegen de heiligen de Here in ernstig gebed hoe zij de bedreigingen van hun vijanden moesten weerstaan. Het antwoord luidde:

„Verwerpt... oorlog en verkondigt vrede, en tracht ijverig het hart der kinderen tot hun vaderen te wenden, en het hart der vaderen tot de kinderen." (L. & V. 98:16.)

En hierop volgde deze belangrijke belofte:

„En verder zeg Ik u: Indien gij acht geeft alles te doen, wat Ik u ook gebiede, zal Ik, de Here, alle wraak en toorn van u afwenden, en de poorten der hel zullen u niet overweldigen." (L. & V. 98:22.)

Vroeg in de geschiedenis van de Kerk zei de Here:

„Laat niemand de wetten des Lands overtreden, want hij, die de wetten van God nakomt, behoeft de wetten van het land niet te overtreden.

Weest daarom onderdanig aan de bestaande machten, totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt." (L. & V. 58:21-22.)

De geïnspireerde profeet en leider van deze bedeling vatte het geloof van zijn volk samen in wat wij noemen *De Artikelen des Geloofs*. „Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet." (Twaalfde artikel des geloofs.) Leef in overeenstemming daarmee, zelfs in tijd van nood; wij zijn gehoorzaamheid verschuldigd aan het burgerlijk gezag.

De heiligen kregen in duidelijke taal te verstaan dat zij om oorlog met hun vijanden te voorkomen, de oorlog moesten verwerpen en vrede verkondigen en erop toezien dat hiermee in de gezinnen werd begonnen zodat de vaders en kinderen in vrede zouden samenleven.

De Here beloofde ook nog dat als alle wraak en toorn uit hen zou zijn gebannen, de machten van Satan zonder resultaat tegen hen zouden samenspannen.

Hij liet geen twijfel bestaan over wat in Zijn Kerk en in de wereld het belangrijkste is. Voorbereiding op krachtig optreden tegen het kwade zou — tenzij in de kiem gesmoord — uitbarsten in een gewapend conflict.

Nadat Hij de ouders Zijn wet gegeven had om hun kinderen te onderwijzen en te oefenen om in oprechtheid voor de Here te wandelen, toonde Hij Zijn ongenoegen over hen, die zich onder ons bevonden, en die „leeglopers zijn ... en kinderen (die) opgroeien in goddeloosheid; evenmin zoeken zij ernstig de rijkdommen der eeuwigheid, maar hebzucht spreekt uit hun ogen!" (L. & V. 68:31.)

Op de keper beschouwd lezen wij hieruit waar de wortel van alle kwaad steekt. De ouders onderwijzen onze kinderen thuis niet op de juiste wijze. Onze samenleving moedigt ledigheid aan in plaats van werken voor onze behoeften en is er niet in geslaagd afdoende maatregelen te treffen die ledigheid en werkloosheid tot een absoluut minimum beperken.

In deze tijd sprak Brigham Young, de leider van de pioniers, als pionier en staatsman over de belangrijkheid van het werk. Hij zei het volgende: „Uit ervaring weet ik, en het is één van mijn leefregels geworden, dat het niet baat mannen of vrouwen, die naar het lichaam gezond zijn, en die kunnen werken en zelf kunnen verdienen wat zij nodig hebben, geld, eten, kleding of iets anders te geven, want er is op aarde genoeg voor hen te doen. Dit is mijn leefregel en ik probeer ernaar te handelen. Tegenovergesteld handelen zou iedere gemeenschap op aarde vernietigen en de mens tot een leegloper maken." (*Discourses of Brigham Young* [Deseret Book Co.], blz. 274.)

Ik wil nu nog even stil blijven staan bij wat vanmorgen besproken is. In deze vergadering is gesproken over wat de leiders enkele jaren geleden hebben gezegd bij het in leven roepen van het welzijnsprogramma.

„De essentie van het welzijnsprogramma van de Kerk beperkt zich niet tot het kleden en voeden van mensen. Wij weten dat dat belangrijk is, maar de eeuwige mens moet door zelfvertrouwen, door scheppende bezigheden, door eerbare arbeid en door dienstbaarheid worden opgebouwd. Mensen die in ledigheid opgroeien kunnen hun onkreukbaarheid niet bewaren." (Richard L. Evans, *Improvement Era*, deel 39, blz. 768.)

„Vanaf het begin heeft ons in het welzijnsprogramma steeds als doel voor ogen gestaan het opbouwen van het karakter van de leden van de Kerk. Dit geldt zowel voor hen die het welzijnsprogramma materieel steunen als voor hen die er bijstand uit ontvangen. Op deze wijze worden de edele gevoelens, die in de persoonlijkheid aanwezig zijn, behouden en wordt de geest tot rijke bloei gebracht. Daarom is de Kerk er immers!" [Albert E. Bowen, *Welzijnszorg van de Kerk*, (Algemeen bestuur van de Deseret Zondagsschoolunie, 1946), blz. 44.]

U, leden van de Kerk, moet goed beseffen dat u de gezinsavond ontvangen hebt om deze door God ingegeven vermaningen die u door de door Hem geïnspireerde leiders gegeven zijn, uit te voeren en zo uw gezin te onderwijzen en te betrekken in het plan. Daarbij heeft Hij ons het plan voor tijdelijk welzijn gegeven, het welzijnsprogramma van de Kerk. Hieraan dient iedereen zoveel mogelijk in de vorm van arbeid, geld, en dienstbaarheid bij te dragen en hieruit kan iedereen, die eraan bijgedragen heeft, zonder gevoel van schaamte, overeenkomstig zijn behoefte, ontvangen. Bovendien heeft de Here opgedragen activiteiten voor de kinderen en de opgroeiende jeugd in het leven te roepen. Voorts zei Hij dat de moeders en vaders in de hulporganisaties en de priesterschapsquorums van de Kerk onderwezen moeten worden. Iedereen wordt zo in staat gesteld deel te nemen aan zoveel goede activiteiten, dat hij of zij geen of bijna geen tijd heeft voor slechte bezigheden.

Ieder die nadenkt, kan inzien dat men, indien deze leefregels voor de samenleving niet worden toegepast, te maken krijgt met misdaad, werkloosheid en jeugdcriminaliteit, en de onrust en de verbitterdheid de omvang zullen aannemen waartegen de Here gewaarschuwd heeft. Wanneer men deze regels voor een oprecht leven, en Zijn leringen omtrent de zaligheid niet in acht neemt, moeten wij met lede ogen toezien dat de macht van het kwaad tweedracht zaait in het gezin, het land en de hele wereld.

De Here profeteerde dat er tweedracht zou zijn in plaats van vrede; een zoon zou „tweedrachtig tegen zijn vader zijn, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder. En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn." (Mt. 10 : 35-36.)

Bent u zich ervan bewust dat dit in vele gezinnen over de gehele wereld plaatsvindt? Moet ik nog meer zeggen om ons terug te brengen op het rechte pad zodat wij het plan des Heren om de mensheid en de wereld te redden, volledig zullen uitvoeren? Als deze mensen de raad van uw leiders willen opvolgen, hebt u de belofte dat, zoals de Here zei: „. . . de poorten der hel u niet zullen overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden." (L. & V. 21 : 6.)

Wij zijn zo vrij om alle eerbare mensen van de aarde, waar zij zich ook bevinden, uit te nodigen hetzelfde pad te volgen, tot heil van iedereen.

Maar de leden van deze Kerk overal ter wereld moeten zich nu opstellen om de voortdurende strijd te leveren tussen de krachten van de rechtvaardigheid en de krachten van het kwaad. Op grond van zijn ervaring verklaarde de profeet Joseph Smith het volgende tegenover de Twaalven en vele anderen kunnen dat sindsdien getuigen: „U zult veel moeilijkheden moeten doorstaan. Het is voor u even noodzakelijk om beproefd te worden als voor Abraham en andere mannen Gods, en God zal naar u zoeken en u beproeven en als u niet kunt weerstaan bent u niet geschikt voor een erfdeel in het celestiale koninkrijk van God." (John Taylor, in *Journal of Discourses*, deel 24, blz. 197.)

Ook al heerst er in een of ander dichtbevolkt land schrijnende armoede, wij vinden het een zware zonde voor God om geboortebeperking toe te passen. Op deze wijze is de mens ongehoorzaam aan het goddelijke gebod, in den beginne gegeven, om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen. (Gen. 1 : 28.) Gewis zullen zij die zulke maatregelen ten uitvoer leggen, maatregelen gericht op het voorkomen van leven of het vernietigen van leven voor of na de geboorte, zich de gramschap van God op de hals halen, want God laat niet met zich spotten.

Waar we werkelijk behoefte aan hebben is aan een wereldomvattende beweging die over alle mogelijke middelen beschikt om aan de onwetendheid van deze ongelukkige volkeren een einde te maken. Deze volkeren moeten vertrouwd raken met de grondbeginselen van een oprecht leven, van zelfbeheersing, een deugdelijke economische aanpak, naar het voorbeeld van het plan van zaligheid van de Here.

Onze Kerk staat vooraan om aan te geven hoe. Als wij gewillig zijn dit te doen zullen wij een oude profetie in vervulling zien gaan. Deze luidt: „De berg van het huis des Heren zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en dat zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelven zullen alle heidenen toevloeien. En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heren . . . opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem." (Jes. 2 : 2-3. Zie ook Micha 4 : 1-2.)

Met het oog op de politieke onrust tussen de verschillende landen, verzoeken wij de landen van de wereld met klem al het mogelijke in het werk te stellen om een politiek te voeren die de burgerlijke en politieke vrijheid van de mens garandeert.

Wanneer de leiders dit doen kunnen wij vol hoop uitzien naar de vervulling van de oude profetie van Jesaja en Micha, die ik al heb aangehaald en die zegt: „want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem." Als die dag komt zullen we pas beseffen welke zegeningen er verbonden zijn aan een werkelijke vrije wereld.

Tenslotte nog iets over het grote gevaar van enkele wijdverspreide leerstellingen van vijanden van de vrijheid. Dit gevaar is duidelijk onder woorden gebracht door onze geliefde profeet en staatsman, President J. Reuben Clark Jr. Hij zei dat Satan een onbeholpen poging deed om de Verenigde Orde van de Here, zoals deze in de Heilige Schrift is uitgelegd, te bestrijden.

Aan ons huidige welzijnsprogramma is goed te zien hoe voortreffelijk onze Kerk is voorbereid om volgens dit plan te leven, zodat „er armen noch rijken, dienstknechten noch vrijen" zijn „maar zij . . . (zijn) allen vrijgemaakt, en deelgenoten van de hemelse gave . . . en er kan waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen" op aarde. Dit naar het voorbeeld uit een verslag van weleer, het Boek van Mormon, waaruit blijkt dat een volk, dat hier in dit land heeft geleefd, volmaakte vreugde leerde kennen toen het zich geheel bekeerd had tot het Evangelie van de Here, en leefde volgens de wet der offeranden en de wet der toewijding. (Zie IV Ne. 3, 16.)

Er zijn in de Kerk enkele mensen, met goede bedoelingen, die, naar het schijnt, op zich hebben genomen de grote beginselen van het Evangelie van Jezus Christus en het koninkrijk van God te vervangen door iets dat „cultus" genoemd wordt. Het gevolg hiervan is dat er ondanks de goede bedoelingen, verwarring ontstaat. Zij gebruiken namelijk andere organisaties dan de priesterschap van God om deze gevaren te bestrijden. Hierdoor hebben zij in de Kerk broeders tegen broeders opgezet en aldus de eenheid verzwakt van de machtigste strijdmacht, die de Here tegen het kwaad heeft ingezet, namelijk de organisatie van de priesterschap van de Kerk en het koninkrijk van God. Enkele groeperingen, die onjuiste procedures gingen volgen, zijn afgedwaald, afgevallen en van de Kerk afgesneden. Als wij de leiders van de priesterschap volgen, zal de Here de belofte die wij in het voorwoord van Zijn openbaringen kunnen vinden, gestand doen, ten

tijde dat Satan alleen macht heeft over zijn eigen gebied. Hij heeft ons beloofd: „En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; en Hij zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op de wereld. (L. & V. 1 : 36.)
Ik dring er vurig bij alle mensen op aan dat zij zich verenigen onder de ware banier van de Meester, en het Evangelie van Jezus Christus zo krachtig onderwijzen dat geen oprechte bekeerling zich ooit zal inlaten met methoden die in strijd zijn met het plan van zaligheid van de Here.
De Here regeert temidden van Zijn heiligen, door middel van Zijn priesterschap dat Hij aan de mens delegeert. Hij regeert niet door middel van door mensen gestichte organisaties, waarover ik zojuist sprak.
Tot slot spreek ik nederig een gebed uit. Voor de Kerk, voor dit land Amerika en voor de hele wereld. Ik ben mij ervan bewust dat over dit onderwerp nog veel kan worden gezegd, maar hiervoor gebruik ik dit gebed en ik wil u aansporen gedurende enkele ogenblikken samen met mij uw geloof te oefenen.

Onze eeuwige Vader in de hemelen, hoor ons gebed op deze dag en zegen al hetgeen rechtvaardige mannen en vrouwen in de Kerk en overal ter wereld hebben gedaan om de invloed van het kwaad, die zich als een lawine op de wereld stort, terug te dringen. Verhoog in ons de ijver om uw grote plan van verlossing aan „alle natie, en geslacht, en taal, en volk" te verkondigen, waardoor wij kunnen uitzien naar de dag waarop uw profetie in vervulling zal gaan dat de waarheid de wereld zal bedekken „gelijk de wateren den bodem der zee."

Wij smeken de bescherming van Uw almachtigheid af om dit te mogen bereiken, hetgeen in overeenstemming is met Uw doel en Uw werk. Wij stellen ons onder de bescherming van Uw alziend oog en bidden dat U ons nooit verlaat en voortgaat ons de leiding te geven die wij nodig hebben om Uw doeleinden te verwezenlijken."

Na dit nederige gebed getuig ik tot de leden van deze Kerk en tot de wereld dat door de verzoening van de Here Jezus Christus „alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie." (3e Artikel des Geloofs)
Dit is waarlijk het werk van de Here. Hij leeft en Hij staat altijd klaar om ons de helpende hand toe te steken indien wij die helpende hand waardig zijn.

Uit eigen ervaring weet ik dat deze verklaring die ik in alle soberheid afleg, waar is. In de naam van de Here Jezus Christus. Amen. *

Raad aan de dragers van Gods priesterschap

Harold B. Lee

bisschop was, totdat ze de boeken na afloop van dat jaar hadden afgesloten. Zes weken nadat dit presidentschap in zijn nieuwe roeping was gesteund, is die ringpresident toen plotseling overleden.
Daarop begon men mij met een spervuur van brieven te bestoken. Wat ter wereld heeft u toch bezield om een man te benoemen die de Here binnen zes weken zou laten sterven? Ze nodigden mij uit om een toespraak te houden tijdens zijn rouwdienst, en er waren mensen bij die blijkbaar verwachtten dat ik er een verklaring voor zou trachten te geven waarom ik een man had aangesteld die de Here zes weken later naar Huis zou roepen.
President Joseph Fielding Smith zat op het podium en hoorde mijn pogingen om deze mensen tevreden te stellen aan. Toen zei hij tegen mij: „Doe geen moeite. Als u iemand tot een positie in deze Kerk hebt geroepen en hij sterft dan de volgende dag, dan zal die positie toch van invloed zijn op hetgeen waartoe hij zal worden geroepen als hij deze aarde verlaat."
Dat geloof ik ook. Ik geloof dat iedere president van deze Kerk, en ook alle apostelen, bisschoppen, ringpresidenten en alle leidende functies in deze Kerk van invloed zullen zijn op het werk waartoe men bij het verlaten van deze aarde zal worden geroepen.
Wanneer u dus denkt dat de ene president de plaats van de andere inneemt, dan is dat niet zo. Die bepaalde president behoudt zijn eigen plaats. Wij moeten niet proberen de een met de ander te vergelijken om te zien wie er groter is, want ieder van hen is in Gods ogen in zijn eigen tijd degene die men op dat ogenblik het hardst nodig heeft. Daar kunt u zeker van zijn.
Tenslotte wil ik uw aandacht nog vestigen op deze gedachte. Op zekere dag zat ik in mijn eigen wijk in een zondagsschoolklas, waarvan de leraar de zoon van een patriarch was. Hij zei dat hij de door zijn vader uitgesproken zegeningen altijd uitschreef, en daarbij had hij opgemerkt dat zijn vader altijd wat hij noemde „voorwaardelijke" zegeningen verleende. Hij gaf de mensen wel een zegen, maar dan op voorwaarde dat die slechts van kracht was „als u dit niet doet," of „als u dat nalaat." Verder zei hij: „Ik heb deze mensen in het oog gehouden, aan wie mijn vader die „voorwaardelijke" zegeningen had gegeven, en ik heb gezien hoe velen van hen geen acht sloegen op de waarschuwing die mijn vader hun als patriarch had gegeven. Zij ontvingen de beloofde zegeningen dan ook nooit, omdat ze niet aan de voorwaarden hadden voldaan."
Dat heeft mij aan het denken gezet. Ik sloeg er de Leer en Verbonden op na en begon de „voorwaardelijke" zegeningen te lezen, die aan de verschillende broeders van de Kerk waren verleend. Als u lering wilt putten uit wat u schrik aanjaagt, lees dan eens

enkele van de waarschuwingen die bij monde van de profeet Joseph Smith aan Thomas B. Marsh werden gegeven, en ook aan Martin Harris, een paar van de gebroeders Whitmer en aan William E. McLellin. Waarschuwingen die, als de personen in kwestie er acht op hadden geslagen, hen voor afval zouden hebben behoed. Daar zij er echter geen acht op sloegen en hun leven niet in orde brachten, kwamen zij ten val, en enigen van hen moesten van de ledenlijst van de Kerk worden afgevoerd.

Dan is er nog iets dat wij allen mijns inziens in gedachten moeten houden. Eens bevond ik mij met een groepje zendelingen in de tempel. Daar werd door een van de zusters een vraag gesteld aangaande het Woord van Wijsheid. Het betrof de daarin gedane belofte dat als iemand het Woord van Wijsheid zou houden, hij zou „lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden." Ze zei erbij: „Hoe kan die belofte ooit worden waargemaakt als iemand verlamd of invalide is? Hoe kan zo iemand de zegening ontvangen dat hij zal kunnen ,lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden,' als hij gebrekkig is?"[2]

Ik gaf haar ten antwoord: „Hebt u ooit de woorden van de Here in twijfel getrokken? Hij heeft het immers Zelf gezegd?"

Waar het bij ons tegenwoordig aan hapert is, dat wij maar al te vaak vraagtekens en geen uitroeptekens zetten achter wat de Here heeft gezegd. Denkt u daar maar eens over na. Wij hoeven ons geen zorgen te maken over de vraag waarom Hij dit of dat heeft gezegd en of het al dan niet uitvoerbaar is. Vertrouw maar op de Here. Wij moeten niet proberen het antwoord of een verklaring te vinden. Wij mogen niet proberen tijd zoek te brengen om te „verklaren" wat de Here niet goed dunkt te verklaren. Dat is verloren tijd.

Als u onze mensen wilt leren uitroeptekens en geen vraagtekens te zetten achter de uitspraken des Heren, dan kunt u zeggen: „'t Is mij voldoende te weten dat de Here dat gezegd heeft."

Ouderling Gordon B. Hinckley heeft mij, nadat hij naar Vietnam was geweest, een geschiedenis verteld die voor mij een prachtige les inhield. Voor zover ik me kan herinneren was er in Vietnam een jongeman in de militaire dienst, die lid van de Kerk was geworden en nu op het punt stond naar zijn vaderland in Zuidoost-Azië terug te keren.

Broeder Hinckley zei tegen hem: „Wat zal er met je gebeuren als je thuis-Jaren geleden heb ik eens een les gekregen inzake de grootheid van het priesterschap. Het hield verband met het verzoek van het Eerste Presidentschap om op hun kantoor te komen, op een dag die ik nimmer zal vergeten, namelijk op 20 april 1935. Ik was toen gemeente ambtenaar in Salt Lake City, en bovendien was ik ringpresident.

Wij hadden destijds al meer geworsteld met het vraagstuk van de welzijnszorg. Van regeringswege waren er maar weinig voorzieningen op dit gebied; de Kerk zat slecht bij kas, en er werd ons gezegd dat de Kerk wat het financiële gedeelte betrof niet veel kon doen. Daar zaten we als ring dan met de 4.800 van onze 7.300 leden, die zichzelf niet konden bedruipen, en geheel of gedeeltelijk van financiële steun afhankelijk waren. Wij konden maar één kant uit en we moesten het wel zoeken in toepassing van het werkplan van de Here, zoals dit in de openbaringen was uiteengezet.

Het was dan ook naar aanleiding van ons bescheiden streven in dit opzicht dat ik op die morgen werd opgebeld door het Eerste Presidentschap, waarvan de leden wisten dat wij in dezen al enige ervaring hadden opgedaan. Men vroeg mij of ik op kantoor wilde komen. Het was op een zaterdagmorgen; er stonden verder geen bezoeken op hun agenda, en ze hebben die voormiddag urenlang met mij gesproken.

Ze zeiden dat ze graag zouden willen dat ik mijn betrekking bij het stadsbestuur neerlegde, en ze zouden mij ook van mijn functie als ringpresident ontheffen; ze wilden mij namelijk aan het hoofd van de welzijnszorg stellen, om daarmee het getij te keren, om de Kerk meer gelegenheid te geven te zorgen voor haar behoeftigen, die nu waren aangewezen op overheidsbijstand in de vorm van rechtstreekse steunverlening.

Na afloop van die ochtend (de lente begon juist te ontluiken), reed ik in mijn auto naar de top van de City Creek Canyon, in wat destijds het Rotary Park werd genoemd. Daar heb ik toen in mijn eentje een van de nederigste gebeden van mijn leven opgezonden.

Daar zat ik dus, een nog jonge man, in de dertig. Mijn levenservaring was maar beperkt. Ik werd in een klein provinciestadje in Idaho geboren. Ik was toentertijd nog bijna nooit buiten de grenzen van Utah en Idaho geweest. Dat men mij thans in een positie wilde plaatsen, waarin ik met alle leden van de Kerk te maken zou krijgen, was een van de meest verbijsterende gewaarwordingen die ik me ooit had kunnen indenken. Hoe zou ik dit met mijn beperkt verstand kunnen volbrengen?

Terwijl ik daar neerknielde, uitte ik deze smeekbede: „Wat voor een organisatie moet er nu in het leven worden geroepen om tot stand te kunnen brengen wat mij door het Presidentschap is opgedragen?" Toen, op die stralende morgen, drong een van de meest hemelse gewaarwordingen van de macht van Gods priesterschap tot mijn besef door. Het was alsof iemand tot mij zei: „Er is geen nieuwe organisatie voor nodig om in de behoeften van deze mensen te voorzien. Gods priesterschap behoeft alleen maar in werking te worden gesteld. Je hebt er niets anders voor in de plaats nodig."

Toen dat punt eenmaal tot mij was doorgedrongen, is daarna het welzijnswerk met sprongen vooruitgegaan; door eenvoudige toepassing van de macht van het priesterschap. En thans vormt het een monument dat getuigt van die macht, een werk waarvan ik mij in de dagen waarover ik zoëven sprak slechts bij benadering een voorstelling kon maken.

In het licht van dat inzicht in de macht van het priesterschap, wil ik het nu eens hebben over een paar andere aangelegenheden die vanavond onder mijn aandacht zijn gekomen.

Er zijn twee schriftgedeelten waarvan ik graag zou willen dat u ze evenzeer op deze tijd van toepassing zou beschouwen als ze zijn geweest in de dagen vlak na de komst van de Zaligmaker in het midden des tijds, name-

lijk in de periode na het optreden van de eerste apostelen. In de Handelingen der Apostelen gaf de apostel Paulus de ouderlingen van Israël opdrachten. Hij zei:

„Zo hebt dan acht op uzelven, en op de gehele kudde, over dewelke de Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de Gemeente Gods te weiden . . .

„Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen.

„En uit uzelven zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich." (Hand. 20:28-30.)

Vervolgens schreef de apostel Paulus aan de Galaten:

„Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie;

„Daar er geen ander is; maar er zijn sommigen, die u ontroeren, en het Evangelie van Christus willen verkeren.

„Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.

„Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt.

„Want . . . ik maak u bekend broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.

„Want ik heb ook hetzelve niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus." (Gal. 1:6-12.)

Die waarschuwingen zijn heden ten dage nog even toepasselijk als in de tijd waarin ze oorspronkelijk zijn gegeven.

Er zijn ook van die wolven onder ons. Daarmee bedoel ik hen die beweren lid van deze Kerk te zijn, en de kudde niet sparen. Zelfs onder onze eigen leden staan mensen op die verkeerde dingen verkondigen, d. w. z. anderen van het rechte pad afbrengen, hardnekkig in het kwaad volharden om moedwillig de zwakke en onvoorzichtige leden van de Kerk af te trekken en achter zich te krijgen.

Evenals de apostel Paulus verwonderen ook wij ons er tegenwoordig over dat er leden zijn, die zo spoedig worden afgetrokken van degenen die hun het Evangelie hebben onderwezen, en dan afwijken van de ware leer van het Evangelie van Christus, om zich te laten verleiden tot iets, waardoor de ware leerstellingen van Christus' Evangelie worden verbasterd tot verdorven en goddeloze praktijken en voorstellingen.

Zoals ook wel is gebleken uit de schokkende gebeurtenissen die onder dergelijke splintergroeperingen hebben plaatsgevonden, zijn dezen volgens de waarschuwingen der profeten vervloekt, en klaarblijkelijk zijn ze in de macht van de Boze, die lichtgelovige lieden voedt met alle drogredenen die Satan sedert het begin der tijden heeft aangewend.

Nu zou ik enkele van deze dwalingen graag met name willen noemen. De eerste is het verspreiden van geruchten en roddelpraatjes (waar wij het al eerder over hebben gehad). Zodra ze eenmaal in omloop zijn gebracht, krijgen ze steeds meer vaart, doordat ze bij het navertellen telkens fantastischer worden, totdat zij die op sensatie belust zijn die verhalen onbewust verder vertellen op haardvuuravonden, in studieklassen, in ZHV- en quorumvergaderingen. De bron van herkomst wordt dan niet eerst nagegaan om vast te stellen of ze op waarheid berusten, alvorens men zich inlaat met bespiegelingen en besprekingen, en er tijd wordt onttrokken aan zaken die heilzaam voor de ziel zijn.

Om een enkel voorbeeld te noemen. Naar ik hoor is er over mij in brede kring een verhaal in omloop dat ik een patriarchale zegen zou hebben gehad (ik weet niet of iemand van u daar wel eens iets over gehoord heeft), die iets te maken had met de komst van de Zaligmaker en de tien stammen van Israël.

In de eerste plaats is een patriarchale zegen een heilig document van degene die deze heeft ontvangen, dat evenals iedere andere patriarchale zegen door de ontvanger daarvan als privébezit bewaard dient te blijven.

Ten tweede zij het met betrekking tot hetgeen ik naar men beweert zou hebben ontvangen, voldoende als ik zeg dat een dergelijk citaat onjuist is.

Eén ding is er dat mij ergert: In bepaalde gevallen heb ik gemerkt dat zij wie deze geruchten ter ore zijn gekomen teleurgesteld zijn als ik ze zeg dat het niet zo is. Blijkbaar hebben ze het dan prettig gevonden een onbevestigd gerucht te geloven dat niet met bewijzen was gestaafd. Ik zou er met ernst op willen aandringen dat men dergelijke kletspraatjes niet moet verder vertellen zonder zich ervan te overtuigen of ze al dan niet op waarheid berusten.

In augustus 1913 heeft het Eerste Presidentschap een waarschuwing aan het adres van de leden van de Kerk doen uitgaan, die in onze dagen kennelijk moet worden herhaald. Laat mij u een en ander voorlezen, zoals het destijds werd gezegd.

„Aan de ambtenaren en leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

„Sedert de dagen van Hiram Page (L&V 28) hebben er van tijd tot tijd manifestaties van bedrieglijke geesten aan leden van de Kerk plaatsgehad. Soms kwamen deze tot mensen die wegens overtreding een gemakkelijke prooi van de aartsmisleider werden. Een andere maal gebeurt het dat mensen die zich beroemen op hun strenge inachtneming van de regels, verordeningen en ceremonieën van de Kerk, op een dwaalspoor worden gebracht door verkeerde geesten die een invloed uitoefenen die zozeer gelijkt op die welke van een goddelijke bron uitgaat, dat zelfs deze mensen, die menen dat zij de ‚bij uitstek uitverkorenen' zijn, ondervinden hoe moeilijk het is het wezenlijke verschil te onderscheiden. Satan zelf heeft zich gehuld in de gedaante van ‚een engel des lichts.'

„Wanneer visioenen, dromen, vreemde talen, profetie, indrukken of een buitengewone gave of inspiratie iets tot uitdrukking brengen dat niet in overeenstemming is met de aanvaarde openbaringen van de Kerk, of in strijd met de beslissingen van haar officieel aangestelde gezagsdragers, dan kunnen heiligen der laatste dagen weten dat het niet uit God is, hoe aannemelijk het ook moge schijnen. Zij dienen

ook te begrijpen dat voorschriften voor het bestuur van de Kerk door middel van openbaring via het hoofd der Kerk tot stand moeten komen. Alle trouwe leden hebben voor zichzelf recht op de ingevingen van de Heilige Geest, en tevens voor hun eigen gezin en voor diegenen waarover zij zijn aangesteld en geordend om te presideren. Al wat echter niet in overeenstemming is met hetgeen via het hoofd van de Kerk van God afkomstig is, mag niet als gezaghebbend en betrouwbaar worden ontvangen. Zowel in tijdelijke als in geestelijke aangelegenheden kunnen heiligen der laatste dagen goddelijke leiding en openbaring aangaande zichzelf ontvangen, maar dit geeft hun nog niet het gezag om anderen leiding te geven, en het is onaanvaardbaar als het in strijd is met de kerkelijke verbonden, leer of discipline, of met de algemeen bekende feiten, de bewezen waarheden of het gezond verstand. Niemand heeft het recht om zijn mede-kerkleden te bewegen zich in te laten met bespiegelingen van of een aandeel te hebben in enigerlei onderneming onder het schoonschijnende voorwendsel van goddelijke openbaring, visioen of droom, vooral wanneer dit in strijd is met de stem van erkende plaatselijke of algemene autoriteiten. De Kerk des Heren is ‚een huis van orde.' (Zie L&V 88:119.) Zij wordt niet bestuurd door persoonlijke gaven of manifestaties, maar door de orde en de macht van het heilige priesterschap, gesteund door de stem van de leden der Kerk in haar conferenties.
De geschiedenis der Kerk maakt melding van vele vermeende openbaringen, waarop aanspraak werd gemaakt door bedriegers of dwepers die zelf geloofden in de manifestaties die zij bij anderen ingang probeerden te doen vinden. In al deze gevallen hebben deze teleurstelling, verdriet en onheil veroorzaakt. Er zijn ook geldelijke verliezen en soms algehele ondergang uit voortgevloeid."
Dit is een verschijnsel dat zich keer op keer voordoet, en wij doen een beroep op u als priesterschapsdragers om al dergelijke dingen uit te roeien, al die insluipende dwalingen op de vlucht te jagen, die ontstaan doordat er hier en daar mensen opstaan die de een of andere „wonderbaarlijke" manifestatie hebben gehad, naar zij beweren, en die de mensen op een weg trachten te brengen die niet door de leiders van de Kerk is voorgeschreven.

Zoals gezegd, verbaas ik mij er onophoudelijk over hoe lichtgelovig sommige leden zijn bij het rondbazuinen van sensationele verhalen, dromen of visioenen, waarbij wel wordt beweerd dat ze door huidige of vroegere leiders van de Kerk zijn meegedeeld, en die naar men veronderstelt zijn ontleend aan iemands persoonlijk dagboek, maar dat gebeurt zonder dat eerst dit gerucht bij de bevoegde kerkelijke autoriteiten op waarheid is getoetst.
Als onze mensen in deze veelbewogen tijden vol bedrog en valse geruchten, een veilig geleide verlangen, moeten zij hun leiders volgen en bidden om de leiding van de Geest des Heren, om niet ten prooi te vallen aan handige volksmenners, die ten dienste van hun eigen opvattingen en somtijds boosaardige beweegredenen met slimme geraffineerdheid trachten de aandacht te trekken en gevolg achter zich te krijgen.

De Here heeft heel duidelijk uiteengezet hoe men iedereen die zich illegaal aandient met de bewering de een of andere vorm van priesterlijk gezag te hebben ontvangen kan beproeven. Hiervan heeft de Here in L&V 42:11 het volgende gezegd:

„Verder zeg Ik u, dat het aan niemand zal worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend."

Als er dus iemand bij u aanklopt met de bewering dat hij gezag heeft, moet u hem vragen: „Waaraan ontleent u dat gezag? Bent u geordend door iemand die ertoe bevoegd is, die bij de Kerk bekend is, en weet men dat u gezag bezit en op de juiste wijze door de hoofden der Kerk bent geordend?" Als deze vraag ontkennend wordt beantwoord, kunt u weten dat het een bedrieger is. Dit is de toetssteen die onze leden altijd moeten toepassen als de een of andere bedrieger zich aandient die hen op een dwaalspoor tracht te brengen.

Dan is er nog een gevaar dat ons bedreigt. Er zijn blijkbaar onder ons ook lieden, die als wolven temidden van de kudde zijn, en naar verluidt proberen de leiding te nemen over zwakke en onvoorzichtige leden van de Kerk. Zij nemen het recht in eigen handen door te weigeren hun inkomstenbelasting te betalen, daar zij het politiek ergens niet over eens zijn met de wettelijk aangestelde gezagsdragers.
Anderen hebben getracht zich zonder politionele bevoegdheid op te werpen als aanvoerders van de burgerij en zich te wapenen om tegen mogelijke gevaren ten strijde te trekken. Daarbij geven zij zich geen rekenschap van het feit dat zij zodoende zelf degenen worden die door het wettige gezag te belemmeren in de uitoefening van zijn taak, zich blootstellen aan arrestatie en gevangenschap.

Wij hebben zelfs gehoord van iemand die beweert lid van de Kerk te zijn, en die bommen had geplaatst uit protest tegen pornografie die in theaters werd vertoond. Naar aanleiding daarvan werd hij door de justitie aan strafvervolging onderworpen. Hij zal ook nog terecht moeten staan voor de kerkelijke tuchtcolleges.

Hoewel wij ons in solidariteit moeten scharen achter hen die pogingen in het werk stellen om de smerige en uitdagende vertoning van de zogeheten pornografie uit te bannen, hebben wij slechts één antwoord voor allen die op die manier radicale maatregelen willen nemen, en dat is het woord van de Here hieromtrent:
„Laat niemand denken regeerder te zijn; maar laat God overeenkomstig de raad van Zijn Eigen wil hem regeren, die rechter is, of met andere woorden: hem, die raad geeft of in de rechterstoel zit.
„Laat niemand de wetten des lands overtreden, ... totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt." (L&V 58:20-22.)
Voorts wil ik deze machtige priesterschapsorganisatie waarschuwen tegen de zware zonde van Sodom en Gomorra, die is bestempeld als de zonde die op één na de ernstigste is, en

slechts door moord wordt overtroffen. Ik spreek hier over de zonde van het overspel. Overspel is zoals u weet de benaming die door de Meester werd gebruikt als Hij doelde op ongeoorloofde seksuele zonden, zowel die van de ontucht als die van de echtbreuk of het overspel; en bovendien ter aanduiding van de al even zware zonde van homoseksualiteit, die hand over hand schijnt toe te nemen nu dit kwaad maatschappelijk aanvaard wordt in het Babylon van de wereld, waarvan de leden van de Kerk geen deel mogen uitmaken.

Hoewel wij in de wereld zijn, mogen wij toch niet van de wereld zijn. Alle pogingen die door scholen of amusementsgelegenheden worden ondernomen om met seksuele perversiteiten te koop te lopen, wat alleen maar tot geëxperimenteer aanzet, moeten door de priesterschapsdragers van deze Kerk krachtig en onverbiddelijk worden afgeweerd, met gebruikmaking van alle wettige bestrijdingsmiddelen die maar kunnen worden aangewend. De algemeen erkende rechters in Israël, namelijk onze bisschoppen en ringpresidenten, mogen niet werkeloos toezien zonder disciplinaire maatregelen toe te passen die binnen hun rechtsbevoegdheid liggen, en die duidelijk in de wetten des Heren zijn uiteengezet. Zij mogen niet nalaten tot rechtspleging over te gaan, zoals deze in alle eenvoud en duidelijkheid in niet mis te verstane voorschriften is aangegeven. Wij mogen de onboetvaardige zondaar nimmer zogenaamde gratie verlenen, waardoor de gerechtigheid geweld zou worden aangedaan, de gerechtigheid waarop ware bekering van zondige praktijken is gegrond.

Nog iets: Er zijn onder ons vele losse en onsamenhangende geschriften in omloop, waarin de onheilen worden voorspeld die ons weldra zullen overkomen. Sommige van deze publicaties zijn zo gesteld, alsof ze nodig waren om de wereld wakker te schudden en attent te maken op de verschrikkingen die op het punt staan ons te overvallen. Vele van deze vlugschriften zijn niet onbetwist betrouwbaar.

Zijn onze priesterschapsdragers zich wel bewust van het feit dat dergelijke waarschuwingen voor ons niet nodig zouden zijn, als wij maar vertrouwd waren met hetgeen ons in de Schriften reeds duidelijk is gezegd?

Het zij mij vergund u te wijzen op het betrouwbare woord der profetie, waarop u zich als richtlijn moet verlaten, in plaats van vertrouwen te stellen in die vreemde bronnen, waaraan wellicht sterke politieke bijbedoelingen ten grondslag liggen.

Lees Mt. 24 er maar eens op na, in het bijzonder de geïnspireerde versie hiervan, zoals deze voorkomt in de Parel van Grote Waarde (JS 1).

Lees vervolgens L&V 45 eens na, waarin de Here Zelf, niet de mens, de tekenen der tijden heeft vermeld.

Sla dan L&V 101 en 133 op en laat het bij stukjes en beetjes opgebouwde relaas van de gebeurtenissen, die zullen leiden tot de wederkomst van de Heiland, tot u doordringen.

Raadpleeg tenslotte de beloften die de Here gedaan heeft aan hen die de geboden onderhouden, wanneer deze oordelen over de goddelozen komen, zoals uiteengezet in L&V 38.

Broeders, dit zijn een paar schriftgedeelten waarin u zich beter kunt verdiepen dan u bezig te houden met commentaren die afkomstig kunnen zijn van mensen die misschien niet over de betrouwbaarste inlichtingen beschikken en wier motieven twijfelachtig kunnen zijn. Tussen twee haakjes zij hier opgemerkt dat dergelijke schrijvers zich meestal niets aantrekken van authentieke gegevens als gronden voor hun geschriften.

De Here heeft onze priesterschapsdragers van meet af als volgt vermaand:

„Omgordt daarom uw lendenen, en weest bereid. Ziet, uw is het koninkrijk, en de vijand zal niet overwinnen.

„Voorwaar zeg Ik u: Gij zijt rein, doch niet allen; en er is niemand anders, die Mij welgevallig is;

„Want alle vlees is verdorven in Mijn ogen en de machten der duisternis heersen op aarde onder de mensenkinderen in tegenwoordigheid van alle hemelse heirscharen —

„Hetgeen veroorzaakt, dat er stilte heerst en alle eeuwigheid bedroefd is . . ." (L&V 38:9-12.)

Nu, broeders, ik heb in deze priesterschapsvergadering duidelijke taal tot u gesproken. Moge hetgeen vanavond en tijdens deze hele conferentie door alle broeders is gesproken, niet aan dovemansoren zijn gezegd. Laat deze vermaningen zo worden ontvangen als de Here dit heeft voorgeschreven in een van de vroegste openbaringen, en waarnaar ook reeds door President Tanner is verwezen, namelijk „in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam." (L&V 21:5.)

Alleen wanneer wij dit doen, kunnen wij als priesterschapsorganisatie waarlijk één zijn in het volgen van de leiders, die de Here in onze dagen terwille van die eenheid heeft aangesteld. Bovendien waarschuwt Hij ons dat wij de Zijnen niet zijn als wij niet één zijn, zoals Hij in de Leer en Verbonden heeft vermeld.

Ik zou thans nog graag enkele dingen willen zeggen over mijzelf en de momenteel op mij rustende taak. Ik had wel nooit kunnen denken dat ik zelf nog eens president van de Kerk zou worden. In mijn jongensjaren had ik de broeders in mijn plattelandsgemeente wel eens horen spreken over een „steunpilaar" van de Kerk. Ik vroeg me dan af wat dat toch eigenlijk te betekenen had. Het moest wel iets geweldigs zijn om zo'n steunpilaar van de Kerk te wezen. Nu begin ik de betekenis hiervan misschien pas enigszins te beseffen, maar dit weet ik wel: Zij die van tevoren trachten te gissen wie de eerstvolgende president van de Kerk zal worden, gokken maar wat, zoals ze op de paarderennen op een bepaald paard zouden wedden, want alleen de Here heeft de aankomsttijden in de Hand.

Ik herinner me wat ouderling Charles A. Callis[1] eens in een vergadering van de Raad der Twaalven opmerkte. Er ontstond een vrij levendige discussie over een paar vraagstukken. Toen zei een van de broeders: „U moest maar liever eens naar broeder George Albert Smith luisteren, de president van de Twaalven, want hij wordt misschien de volgende President van de Kerk."

Daarop zei broeder Callis met een glimlach: „Och, daar ben ik nog niet zo zeker van. Ik heb van mijn leven al driemaal de eerstvolgende President van de Kerk gekozen, en die zijn alle drie gestorven voordat ze het tot het presidentschap hadden gebracht." Alleen de Here kan dit weten, en het is

niet aangenaam in Zijn ogen als wij ons verdiepen in bespiegelingen en veronderstellingen.

Ik zou nog een andere gedachte naar voren willen brengen. Brigham Young was een groot verdediger van de profeet Joseph Smith. Er bevonden zich in die tijd Judassen in de gelederen der Kerk, zoals in de dagen van de Heiland, en zoals wij ze ook nu in ons midden hebben, mensen die lid van de Kerk zijn, maar die ons gezag ondermijnen en het in hen gestelde vertrouwen beschamen. Het vervult ons met ontzetting als wij zien van welke hooggeplaatste personen die dingen soms afkomstig zijn.

Brigham Young werd eens uitgenodigd door een paar van deze mensen, die erop uit waren de profeet Joseph uit zijn positie als president van de Kerk te ontzetten, maar door president Brigham Young in hun kring te willen opnemen, hadden zij zich wel vergist. Nadat deze de door hen aangevoerde motieven had aangehoord, zei hij iets van deze strekking: „Mensen, ik wil u eens iets zeggen. U kunt de aanstelling van een profeet van God niet te niet doen, maar wel kunt u de draad doorsnijden, die u met Gods profeet verbindt, en zo uzelf in de hel doen verzinken."

Naar men zegt was daar ook een bokser bij, Jacob Bump geheten. Deze kwam met gebalde vuisten op president Young af, die op de bedreigingen van deze man ten antwoord gaf: „Zo'n mannetje als u zou ik ter verdediging van de profeet Joseph Smith graag eens een afranseling geven!"

Onthoud dat, broeders. U kunt de aanstelling van Gods profeten niet te niet doen.. De Here weet wie Hij over Zijn Kerk wil laten presideren, en soms is er heel wat oefening, leiding en beproeving voor nodig alvorens Hij weet of één onzer voor zijn huidige taak berekend is.

Ik meen dan ook dat het dwaasheid is als men de ene president van de Kerk met de andere gaat vergelijken. Niemand neemt de plaats van een andere president van de Kerk in. Iedere president heeft zo zijn eigen plaats. Enige jaren geleden heb ik wat dat betreft eens een les geleerd, toen ik in gezelschap van een der broeders het presidentschap van de ring Ensign had gereorganiseerd. Wij hadden de bisschop van een van de wijken tot ringpresident benoemd. Het liep al tegen het einde van het jaar, en hij verkoos nog zolang bisschop te blijven, samen met zijn eerste raadgever, die ook al komt, nu je je bij de Kerk hebt aangesloten?"

„O," zei die jongen, „ik zal wel een verschoppeling worden. Mijn familie zal me verstoten. Op school krijg ik ook moeilijkheden. Een militaire rang kan ik er niet behalen."

Toen vroeg ouderling Hinckley: „Is dat geen erg hoge prijs die je moet betalen?"

Daarop keek die jongeman ouderling Hinckley aan en zei: „Het Evangelie is toch waar, niet?"

Dat was voor broeder Hinckley wel een gewetensvraag, maar hij antwoordde daarop: „Ja, jongen, dat kan ik van ganser harte beamen, het Evangelie is waar."

Toen zei die jongeman: „Nu, wat komt het er dan verder nog op aan?"

Broeders priesterschapsdragers, als het Evangelie van Jezus Christus waar is — en het is waar — wat komt het er dan verder nog op aan? Moge de Here ons zegenen met dat rotsvaste getuigenis, dat ons door alle stormen en gevaren van het leven heen zal leiden, als wij maar steeds bij onszelf blijven zeggen: „Omdat ik weet dat het Evangelie waar is, komt niets er verder nog op aan."

Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat dit zo is en dat de Here in Zijn hemel is; Hij is ons meer nabij dan u zich ooit kunt indenken. U vraagt wanneer de Here de Kerk voor het laatst een openbaring heeft gegeven. De Here geeft ons van dag tot dag openbaringen, en u zult er getuige van zijn, en als u later op deze periode terugkijkt, zult u zien hoe de Here tijdens uw leven enkele van Zijn machtigste openbaringen heeft gegeven. Daarvan geef ik u mijn getuigenis, hetwelk ik bij u achterlaat in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

1 Charles A. Callis (1865—1947), geboren in Ierland, tot apostel geordend op 12 oktober 1933
2 Zie L&V 89:20

Een zegen voor de heiligen

Harold B. Lee

Ik zou willen dat u de geest van deze goede nieuwe mannen voelde, die de Heer door de gave van profetie in zijn dienst heeft geroepen. Ik getuig dit nederig tot u. Mijn broeders, ik ben er zeker van, wil dit goed begrijpen, dat zij de weg kennen die tot hun roeping heeft geleid. Wij komen nu aan de slotfase van deze belangrijke conferentie. Een conferentie die geschiedenis maakt en in vele opzichten een conferentie, die van betekenis is voor de tijd waarin wij leven. Misschien hebben wij nooit een bladzijde uit de geschiedenis van de kerk met een grotere uitdaging, met grotere problemen, met een grotere belofte voor de toekomst omgeslagen.

Ik heb met grote voldoening naar de getuigenissen van mijn broeders geluisterd. Ik geloof dat u de eenheid in uw Eerste Presidium, in deze nobele mannen, president Tanner en president Romney, hebt aangevoeld, en ook het gevoel van eensgezindheid, dat tot uitdrukking is gebracht door de twaalven en alle broederen van de algemene autoriteiten. Onder hen, die tot deze functies zijn geroepen, bestaat een verbondenheid, die sterker is dan de banden van bloedverwantschap. Zij zijn zo hecht, zo wonderbaarlijk, zo versterkend, dat wij, als wij ze niet bezaten, het pad dat ons in deze tijd gevraagd wordt te bewandelen, mogelijk niet konden gaan.

De profeet Joseph Smith bevond zich temidden van soortgelijke omstandigheden in de gevangenis van Liberty, waar hij probeerde te denken aan iets dat zijn volk sterkte kon geven. Hij schreef enkele opmerkelijke woorden. Hij zei:

„Daarom zouden wij alles in het werk moeten stellen om alle verborgenheden der duisternis, voor zoverre deze ons bekend zijn, aan het licht te brengen; en ze worden werkelijk van de hemel geopenbaard — .

Hiervoor moet daarom met grote ernst zorg worden gedragen . . .

Gij weet, broederen, „schreef hij," dat een zeer groot schip bij stormweer zeer veel nut heeft van een zeer klein roer, wanneer het wordt bediend, zoals de wind en geloven het vereisen.

Zeer geliefde broederen, laten wij daarom blijmoedig alles doen, wat in ons vermogen ligt, en dan mogen wij onbewogen staan met de volste verzekering, de zaligheid Gods en de openbaarmaking van Zijn arm te zullen zien." (LV 123:13, 14, 16, 17.)

Enige jaren geleden was ik in Manti (Utah). Toen wij uit de zaterdagse leidersvergadering kwamen woedde er een hevige sneeuwstorm. Toen wij naar het huis van de ringpresident reden, hield deze leider op een gegeven ogenlik stil en draaide zijn auto in de richting van onze daar op een heuvel gebouwde tempel. De verlichte tempel stond daar in majestueuze pracht. Zwijgend stonden wij daar enige ogenblikken, bemoedigd door de aanblik van die prachtige, heilige plaats. Hij zei: „Weet u, broeder Lee, dat de tempel nooit zo mooi is als tentijde van een dichte mist of een zware storm?"

Evenzo is het evangelie van Jezus Christus nooit mooier dan in tijden van hevige nood, of als het hevig stormt in ons mensen, of in tijden van verwarring en beroering. In deze laatste ogenblikken van deze bijeenkomst wil ik nog enige tijd aan enkele bescheiden slotopmerkingen besteden. Op een of andere manier had ik als mijn naam in de toespraken die hier werden gehouden werd genoemd, het gevoel dat over iemand anders dan over mij werd gesproken. En ik geloof werkelijk dat dat zo is, omdat iemand niet de ervaringen van de laatste dagen kan meemaken, zoals ik heb gedaan, en dan nog dezelfde kan zijn als daarvoor. Ik ben anders dan vóór vrijdagmorgen.

Ik kan niet teruggaan naar het punt waar ik was wegens de liefde en het geloof en het vertrouwen dat u, het volk des Heren in mij hebt gesteld. U hebt dus over iemand anders gesproken. U hebt gesproken over iemand, die is, zoals u wilt dat ik word, en die ik — door hoopvol tot God te bidden — hoop te worden.

Wij hebben bij herhaling melding gemaakt van het grote gebied dat via radio en televisie door deze conferentie werd bestreken. Miljoenen hebben naar ons geluisterd. U weet dat wij worden geoordeeld naar hetgeen van deze tabernakel uitgaat. Onlangs had ik een bijeenkomst met nieuwe zendelingen. Hun aandacht werd op een bepaald onderwerp gevestigd en vandaag veroorloof ik mij de vrijheid om het u ook te vertellen. De Heer zei in een grote openbaring: „Eindigt daarom met uw lichtzinnig gepraat, met alle gelach, met al uw wellustige verlangens, met al uw trots en lichtzinnigheid, en met al uw goddeloze daden." (LV 88:121.)

Ik vraag mij soms af of wij vergeten dat al wat wij in dit tedere gebouw zeggen, vanuit onze heilige bijeenkomsten door de genoemde media wordt verspreid. Dit wil niet zeggen dat we hier met lange gezichten behoeven te zitten, dat we onze vreugde niet hoeven te tonen. Maar wij behoren onze vreugdeuitingen niet tot uitdrukking te brengen door een groots aanzwellend crescendo, dat mogelijk door hen, die ergens anders luisteren, verkeerd kan worden opgevat. Ik geloof dat wij er goed aan doen als we dit — met een gevoel van verantwoordelijkheid tegenover onze hoogste God — in gedachten houden. Wij behoren een voorbeeld te zijn van hetgeen de Heer ons in deze openbaring heeft aanbevolen te zijn als wij in zijn dienst zijn.

In de afgelopen paar dagen heb ik grote beloningen ontvangen. Nooit is mijn gezin, zijn mijn directe familieden dichter tot elkaar gekomen. Deze kostelijke kinderen, mijn kleinkinderen en mijn wederhelft zijn ieder voor zich elkaar nadergekomen, en ik heb aanleiding te geloven dat zij die onzichtbaar zijn ons heel nabij zijn geweest, hun familie nabij de onze. Er heerste een verbondenheid met de plechtige belofte aan mij, dat zij voelen dat dit hun roeping is. Ik heb tot hen gezegd: „Mijn toespraken zullen niet beter zijn dan het leven van mijn gezinsleden." Ik pleit bij hen dat zij een voorbeeld voor de kerk zijn.

En aldus sta ik hier nu in deze laatste ogenblikken voor u en omdat ik de functie van een patriarch in de kerk bekleed, ben ik bevoegd u een zegen te geven. Ik maak me geen zorgen of u zich veel van de woorden herinnert die hier zijn gesproken. Ik ben alleen geïnteresseerd welke invloed zij op u hebben gehad. Wat neemt u van hier mee als u weggaat? Wat gaat u aan uw gezin geven? Wat gaat u aan uw leden, aan uw wijken en ringen en aan uw zendingsgebieden geven?

Als u de geest hebt begrepen van hetgeen op deze conferentie heeft plaatsgevonden en u nu die grote verbondenheid kunt aanvoelen, brengt hun dan mijn liefde en zegen. Verzeker hen dat het presidium van de kerk en de algemene autoriteiten werkelijk van de leden van de kerk, waar dan ook, houden, van de eenvoudigen, van de invloedrijken, van de ontwikkelden, van de onderontwikkelden, waar zij ook zijn. Wilt u zo goed zijn hen te verzekeren van onze liefde en van onze belangstelling voor hen en hun welzijn?

In deze afgelopen paar dagen is er een hernieuwd en geruststellend geloof over mij gekomen. Ik kan deze conferentie niet verlaten zonder u te zeggen dat ik de overtuiging heb, dat de Meester bij deze gelegenheid bij ons is geweest. Dit is zijn kerk. Waar zou Hij liever willen zijn dan juist op de hoofdzetel van zijn kerk? Hij is geen Meester die zich van ons verwijdert. Hij stelt belang in ons. Hij wil dat wij volgen waar Hij ons leidt. Ik weet dat Hij werkelijk leeft, evenals onze hemelse Vader. Ik weet dat. Ik hoop alleen dat ik mij waar kan maken op de hoge plaats voor

welke Hij mij heeft geroepen en waarin u mij hebt gesteund.
Ik weet met mijn gehele ziel dat al deze woorden waar zijn, en als een bijzondere getuige wil ik, dat u vanuit het diepst van mijn hart verneemt, dat er geen enkele twijfel bestaat aan echtheid van het werk des Heren, waarin wij mede zijn betrokken. Het is de enige naam onder de hemel door welk de mensheid kan worden verlost.
Mijn liefde gaat uit naar mijn eigen gezin, naar mijn mede-
hen weer bij andere gelegenheden zou onderrichten.
werkers, naar allen die mijn stem kunnen horen, ook naar de zondaars; ik zou willen dat wij hen konden bereiken, ook hen die niet actief werkzaam zijn in de kerk en dat wij ze bij de kudde terug kunnen brengen eer het te laat is.

God zij met u. Ik heb hetzelfde gevoel als de Meester misschien had toen Hij afscheid nam van de Nefieten. Hij zei dat Hij had bespeurd dat zij zwak waren, maar als zij naar hun huizen zouden terugkeren en na zouden denken over hetgeen Hij had gezegd, Hij terug zou komen en
Evenzo kunt u niet alles in u opnemen, wat u hebt gehoord en waarover wij hebben gesproken, maar ga naar uw huizen terug, en tracht u zo veel als u kunt te herinneren en houd de geest vast van hetgeen is gedaan en gezegd. En als u dan weer hier terugkomt, of als wij tot u komen, dan zullen wij trachten u verder bij uw problemen te helpen.

Ik geef u mijn getuigenis over deze dingen en laat u mijn zegen in de naam van Heer Jezus Christus. Amen.

" Ik weet dat mijn Verlosser leeft "

BRUCE R. McCONKIE

Ik kom woorden tekort om uitdrukking te geven aan mijn dankbaarheid voor de talrijke zegeningen die de Here aan u allen, aan mijn gezin en aan mij heeft geschonken. Heiligen in de gehele wereld, ik wil nu in alle oprechtheid en met grote eerbied de hoop uit spreken, dat de kracht van de Heilige Geest mij zal bijstaan getuigenis af te leggen van de waarheid en goddelijkheid van het heerlijke werk, waaraan wij allen meedoen.
Ik bid dat de Geest van licht en waarheid en van stichtelijkheid die tot dit moment in deze bijeenkomst aanwezig was, in uw hart zal mogen verblijven opdat u aldus opgebouwd, voor uzelf moogt weten dat de dingen waarvan ik zal getuigen, waar zijn.
Als de leden van de Kerk en het koninkrijk Gods op aarde genieten wij de gaven des Geestes – de wonderen en heerlijkheden die onze genadige en welwillende God altijd al over Zijn getrouwe heiligen heeft uitgestort.
De eerste gaven die in de hedendaagse openbaring over geestelijke gaven worden genoemd, zijn de gaven van het getuigenis, van openbaring, en van de waarheid, om de goddelijkheid van het werk te kunnen onderscheiden. Ergens anders wordt deze gave beschreven als het getuigenis van Jezus, de geest van profetie. Dit is mijn gave. Ik weet dat dit werk waar is.
Ik weet zeker dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is en dat Hij is gekruisigd voor de zonden van de wereld. Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God is door wie de volheid van het eeuwige Evangelie in onze tijd werd hersteld. En ik weet dat deze Kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het koninkrijk op aarde is, en ook nu, met President Harold B. Lee aan het hoofd, de goedkeuring en instemming van de Here heeft. De Kerk voert haar taak uit zoals door de Here bedoeld, en zij bereidt de mensen voor op de tweede komst van de Zoon des Mensen.
Ik weet ook dat de Here nu dezelfde heerlijke, wonderbare gaven over zijn volk uitgiet, als in vroegere tijden ten deel vielen aan de heiligen. Hij geeft ons in deze tijd de Geest van profetie en openbaring, net als weleer. „Ik zal tot u spreken" de heerlijkheden en wonderen van het eeuwige Evangelie. Hij zegt: „Ja, zie. Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, die op u zal komen en in uw hart wonen. Welnu dit is de Geest van openbaring." (L. en V. 8:2-3.)
Dat wij in de Kerk openbaringen ontvangen weet ik, omdat ik openbaringen heb ontvangen. Ik weet dat God in deze tijd spreekt, want Hij heeft tot mij gesproken. Ik verheug mij over het voorrecht en de gelegenheid om werkzaam te zijn als getuige van Zijn Naam, waardoor Hij de waarheden der zaligheid die Hij heeft geopenbaard, bekend kan maken, en kan doen getuigen dat deze leringen waar zijn.
De manier waarop wij de leer verkondigen en er getuigenis van afleggen, is de manier welke de Here heeft bepaald. De godsdienst komt van God. Er bestaat geen andere bron voor. Alle waarheid, alles wat vreugde en vrede des harten veroorzaakt en de mens voorbereidt op de eeuwige heerlijkheid in de komende wereld, komt van de Here. Zomin als de mens een zaligmakende godsdienst kan bedenken, kan hij uit zichzelf de dood overwinnen.
Net als weleer heeft God ook ons nu de waarheden bekend gemaakt waardoor wij zaligheid kunnen verwerven. Hij werkt, en werkte altijd door openbaring aan apostelen en profeten en rechtvaardige mannen, die leringen en waarheden die tot zaligheid leiden maakte Hij hun bekend. Hij heeft hen geboden deze waarheden te onderwijzen en de wereld te getuigen van hun juistheid. Er wordt van hen

verwacht dat ze zullen getuigen dat zij weten dat hun leringen afkomstig zijn van de Here. Zijn vertegenwoordigers en dienstknechten getuigen altijd van de waarheid.

Ik ben dankbaar dat ik mijn hand mocht opsteken om te tonen dat ik de instructies van deze grote mannen die door God zijn geroepen om over Zijn Kerk te presideren, aanvaard. Ik verbind mij vandaag het Eerste Presidentschap der Kerk te steunen. President Harold B. Lee is een ziener, een man vervuld met de geest van openbaring en wijsheid die nauw samen werkt met de Here aan wie wij toebehoren. President N. Eldon Tanner, is een belichaming van onkreukbaarheid en fundamentele Christelijke waarden, hij heeft de Here lief en onderhoudt Zijn geboden. President Marion G. Romney is een geestelijke reus, een prediker van rechtvaardigheid, die de Here kent en Zijn leer onderwijst.

President Romney en ik behoren tot dezelfde familie. Toen ik geroepen werd, zei hij tegen mij: „Ik denk dat grootvader Redd (Lemuel Hardison Redd), wel blij met ons zal zijn." Toen antwoordde ik: „Ik zal zo leven, dat ik waardig genoeg ben daarheen te gaan waar hij is." Hij zei daarop: „Ik ook."

De Here zegt ons met betrekking tot deze broeders die de sleutelmacht van het koninkrijk Gods dragen: „Want hun heb Ik voor een korte tijd de last van alle gemeenten opgelegd ... en een ieder, die Mij ontvangt, ontvangt hen — het Eerste Presidentschap — die Ik heb gezonden ..." (L. en V. 112:18, 20.)

Ik wens met mijn gehele hart het Presidentschap der Kerk te steunen en te wandelen in het licht dat ons wordt verleend door openbaring en waarheid. Uit hun mond klinkt de wil des Heren, Zijn woord is gericht tot Zijn gehele volk en tevens tot alle oprechte zoekers naar de waarheid onder alle natiën der aarde. Ik weet dat dit werk waar is. Ik denk dat ik namens u allen spreek, ik weet dat mijn gezin en ik er zo over denken, als ik zeg dat we ons tijdens deze plechtige bijeenkomst hebben voorgenomen ons leven opnieuw te wijden aan de beginselen van waarheid en rechtvaardigheid waarvoor de nobele leiders, waarover President Lee heeft gesproken, hebben geleefd, gewerkt en waarvoor zij zijn gestorven. We hebben allen de aanwezigheid van de Geest des Heren gevoeld, toen we de autoriteiten der Kerk steunden en naar President Lee luisterden toen hij tot ons sprak over de kracht van de Geest. Laten we ons dan verbinden om — wat we ook voorheen hebben gedaan — in alle verordeningen van de Here in rechtvaardigheid te wandelen en onschuldig te worden bevonden. Laten we ons verbinden, de geboden van God te gehoorzamen en levende getuigen te zijn van de waarheid en goddelijkheid van dit heerlijke werk, dat bedoeld is om zich over de gehele aarde te verbreiden. En zoals de wateren de bodem der zee bedekken, zo zal de aarde vervuld worden van het werk des Heren.

Moge God geven dat ik en mijn gezin en alle getrouwe leden van het huis Israëls in waarheid en licht mogen wandelen. En dat we de broederschap, verwantschap en omgang die alleen maar binnen de Kerk bestaat in haar eeuwige volheid mogen genieten in de woningen en koninkrijken die ons zijn bereid.

Dit alles zeg ik nederig en dankbaar, in een geest van getuigenis en dankzegging en in de heilige naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Handen

Thomas S. Monson

Toen Jezus van Nazaret de mensen onderwees en bediende, sprak Hij niet zoals de schriftgeleerden, maar op een manier die iedereen kon begrijpen. Jezus onderwees door middel van gelijkenissen. Zijn leringen ontroerden de mensen en zette hen ertoe aan hun leven te veranderen. De herder op de heuvel, de zaaier in het veld, de visser en zijn net werden alle onderwerpen, aan de hand waarvan de Meester eeuwige waarheden kon onderwijzen.

Het goddelijk geschapen menselijk lichaam met zijn wonderbaarlijke mogelijkheden en ingewikkelde organen verkreeg nieuwe betekenis wanneer de Heer sprak over ogen die niet blind waren, maar werkelijk zagen, oren die niet doof waren, maar werkelijk hoorden en harten die niet verhard waren, maar werkelijk wisten en wilden. In zijn leringen sprak Hij over de voeten, de neus, het gezicht, de zij, de rug. Veelbetekenend zijn de gelegenheden waarbij Hij over nog een ander lichaamsdeel sprak — en wel de menselijke hand. De hand, die door schilders en beeldhouwers als het moeilijkste deel van het lichaam wordt beschouwd om op het doek vast te leggen of in klei te vormen, is een wonder om te zien. Kleur, grootte, vorm noch leeftijd doet af dit wonder van de schepping.

Laten wij eerst eens de hand van een kind beschouwen. Wie onder ons heeft God niet geprezen en zich verwonderd over zijn macht als hij een baby in zijn armen hield. Dat kleine handje, zo klein en toch zo volmaakt, wordt onmiddellijk het onderwerp van gesprek. Niemand kan er weerstand aan bieden om zijn pink in het grijpende knuistje van een baby te steken. Een glimlach komt op de lippen en een bepaalde gloed in de ogen en we kunnen de tedere gevoelens begrijpen, die een dichter tot de volgende regels inspireerde: „Een lieflijke nieuwe bloesem van menselijkheid, onbeduimeld neergedwarreld van Gods eigen huis om op aarde te bloeien." (Gerald Massey.)

Naarmate dat het kind opgroeit, opent het stijf dichtgeknepen handje zich in een uitdrukking van volmaakt vertrouwen en zegt: „Neem mij bij de hand, moeder, dan zal ik niet bang zijn." Het mooie lied, dat de kleine kinderen

zo prachtig zingen, wordt gelijk een pleidooi voor geduld, een uitnodiging om te onderwijzen — zelfs een gelegenheid om te dienen:

Ik heb twee kleine handjes, zo zacht en zo fijn,
Zij zijn zwak nog en teder, maar doen wat is rein.
Van de morgen tot 's avonds, ja, ieder moment
Is een elk van die handjes aan werken gewend.
Heb dank, lieve Vader, voor handjes zo teer,
En leer ze te werken, te helpen, steeds meer.
Heer, maak toch dat 'k immer heel duidelijk weet,
Wat Gij wilt dat 'k doe en dit nimmer vergeet.
Zing maar mee, B-74

De gevoelens, die zulk een liefde en geloof opwekken, dienen iedere ouder een plechtige belofte van trouw te ontlokken en de vastbeslotenheid datgene te doen wat juist is.

Mocht het nodig zijn nog verdere nadruk op dit onderwerp te leggen, dan behoeven wij het slechts te hebben over het verhaal van de discipelen die bij Jezus kwamen en vroegen: „Wie is wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen?

En Hij riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden, en zeide:

Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij.

Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mijn geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee." (Matteüs 18: 1-3, 5, 6.) Veelbetekenend is de hand van een kind.

Laten wij vervolgens onze aandacht op de handen van de jonge mensen richten. Dit is de opleidingsperiode wanneer bezige handen leren om te werken — en werken om te leren. Eerlijke inspanning en liefderijk dienstbetoon worden de kenmerkende eigenschappen van een leven met een rijke inhoud. Dit werd een klas van de jonge vrouwen op doeltreffende wijze bijgebracht, toen zij zelf koekjes hadden gebakken en deze aan een aantal bejaarde vrouwen in een naburig rusthuis gingen aanbieden. De oude hand van een vereenzaamde grootmoeder drukte die van een attente tiener. Er werd geen woord gezegd. Het was een gesprek van hart tot hart. De hand, die de koekjes had gebakken, streek een traan weg. Zulke handen zijn reine handen. Zulke harten zijn zuivere harten.

Dan komt de dag dat de hand van een jongeman de hand van een meisje neemt en ouders plotseling tot het besef komen dat hun kinderen groot geworden zijn. Nooit wordt een meisjeshand zo kies getoond als wanneer er aan haar vinger een ring schittert, die duidt op een heilige belofte. Haar stap wordt vlugger, haar gezicht straalt en alles is wel met de wereld.

De tijd van de hofmakerij is daar. Een huwelijk volgt. En opnieuw omvatten twee handen elkaar, deze keer in de tempel des Heren. Voor een ogenblik worden de zorgen van de wereld vergeten en keren de gedachten zich tot eeuwige waarden. De in elkaar gestrengelde handen spreken van harten die zich aan elkaar hebben verpand. Het is de hemel op aarde.

De tijd gaat voorbij. De hand van een bruid wordt de hand van een moeder. Hoe teder zorgt zij voor haar geliefde kind. Baden, aankleden, voeden, troosten, — er is geen hand als die van moeder. Noch vermindert zijn tedere zorg in de loop der jaren. Altijd zal ik mij de hand van een bepaalde moeder herinneren — de moeder van een zendeling. Enige jaren geleden werden op een studiebijeenkomst voor alle zendingspresidenten ter wereld de ouders van de zendelingen uitgenodigd om kennis te maken met de zendingspresidenten en hen even te spreken. De namen van hen die een groet overbrachten of een vriendelijke handdruk uitwisselden zijn vergeten. Ik herinner mij echter wel de gevoelens die in mij opwelden, toen ik de vereelte hand van een moeder uit Star Valley (Wyoming in de mijne nam. „Mijn verontschuldiging voor de ruwheid van mijn hand," zei ze, „maar sinds mijn man ziek is, moet ik het werk op de boerderij doen, zodat onze jongen de Heer als zendeling kan dienen."

Ik kon mijn tranen niet bedwingen en dat behoefde ook niet. Zulke tranen brengen een bepaalde reiniging van de ziel teweeg. De arbeid van een moeder heiligde de dienst van een zoon. De handen van een moeder zijn geliefde handen.

Ook de hand van een vader moet niet over het hoofd worden gezien. Of hij nu een bekwaam chirurg, een meestervakman of een talentvolle leraar is, zijn handen onderhouden zijn gezin.

Eerlijke arbeid en onversaagd zwoegen zijn waardige zaken.

Tijdens de crisisjaren was ik nog maar een kleine jongen. De mannen, die een baan hadden, konden zich gelukkig prijzen. Werk was schaars, de uren lang en het loon karig. In onze straat woonde een vader, die alhoewel oud in jaren, met zijn handen zijn tamelijk grote gezin, dat geheel uit meisjes bestond, onderhield. Zijn bedrijf stond bekend als de „Spring Canyon kolenmaatschappij" en bestond uit één oude vrachtwagen, een stapel kolen, één schop, één man en zijn eigen twee handen. Van de vroege morgen tot de late avond voerde hij de strijd om zijn bestaan. Wat ik mij echter in het bijzonder herinner is hoe deze man op de vasten — en getuigensvergadering de Heer altijd dankte voor zijn gezin, voor zijn werk en voor zijn getuigenis. De vingers van de ruwe, rode, gekloofde handen van broeder James Farrell werden wit bij het omklemmen van de bank, terwijl hij zijn getuigenis aflegde over een jongen, Joseph Smith, die in een bosje bij Palmyra in gebed neerknielde en een hemels visioen van God de Vader en Jezus Christus de Zoon aanschouwde. De herinnering aan die handen van een vader doen mij denken aan zijn vast geloof, zijn eerlijke overtuiging en zijn getuigenis van de waarheid. Ere aan de handen van een vader.

Vrijdagmorgen staken de leden van de kerk in deze historische tabernakel of thuis wanner zij de conferentie op de radio of de televisie volgden, hun hand op om een

profeet, ziener en openbaarder te steunen — de president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Onze opgeheven handen waren een zichtbare uiting van onze innerlijke gevoelens. Toen wij onze handen opstaken, maakten wij een plechtige belofte in ons hart. Zou ik voor enige ogenblikken de aandacht voor de handen van de profeet, president Harold B. Lee mogen vragen? Ik doe dit nederig en met zijn toestemming.
Enige jaren geleden riep president Lee, door inspiratie en openbaring geleid, Dewitt J. Paul om in een van de oostelijke staten van de kerk als patriarch te dienen. Deze roeping bezorgde zowel broeder als zuster Paul een gevoel van onuitsprekelijke nederigheid. Zij vroegen zich af of ze dit wel aankonden. Zij waren bezorgd. Zij baden om geruststelling en hemelse bevestiging, maar deze kwamen niet ineens.
De opgeheven handen van de leden getuigden van hun steun en instemming. Toen kwam het moment van de ordening. In een kamer in het souterrain, twee verdiepingen onder de vergaderzaal, waar de conferentie was gehouden, wachtte een zenuwachtige Dewitt Paul met een stil gebed in zijn hart op zijn ordening. President Harold B. Lee legde zijn handen op het hoofd van de zo juist geroepen patriarch en begon te spreken. Vrede verving verwarring. Geloof verdreef twijfel. Naast zuster Paul zat een vriendin, die zij haar hele leven had gekend en aan wie zij haar bezorgdheid had toevertrouwd. Tijdens het uitspreken van de zegen en de ordening deed deze zuster haar ogen open en zag hoe president Lee door een straal van licht werd beschenen. Na afloop van de aanstelling vertelde zij broeder Lee hoe de roeping voor haar was bevestigd doordat een zonnestraal een heldere gloed rond de handen van president Lee had doen ontstaan. „Dit is voor u zeker een bevestiging van een heilige roeping," zei president Lee, „want u ziet dat deze kamer geen enkel raam heeft waar de zon doorheen zou kunnen schijnen," Hoe kostbaar zijn ook de handen van een profeet.
Laat ons tot slot over nog een andere hand spreken — de hand des Heren. Dit was de hand die Mozes leidde, die Jozua kracht gaf — de hand die aan Jakob werd beloofd toen de Heer zei:
„. . . vrees niet, want Ik ben met u; zie niet angstig rond, want Ik ben uw God . . . ook ondersteun Ik u met mijn heilrijke rechterhand." (Jesaja 41:10.)
Dit was de vastberaden hand die de geldwisselaars uit de tempel dreef. Dit was de liefdevolle hand die de kinderen zegende. Dit was de sterke hand die dove oren deed horen en blinde ogen deed zien. Door deze hand werd de lepralijder gereinigd, de lamme genezen — en zelfs de dode Lazarus uit de dood opgewekt. Met de vinger van de hand werd de boodschap in het zand geschreven, die door de wind werd uitgewist, maar in oprechte handen bewaard. De hand van de timmerman. De hand van de leraar. De hand van de Christus.
Ene Pontius Pilatus, wies zich de handen in onschuld inzake deze man, die de Koning der joden werd genoemd. O dwaze, slappe Pilatus! Dacht u werkelijk dat water een dergelijke schuld zou kunnen reinigen?

„Als 'k denk aan Zijn wonden voor onze strafwaardigheid,
Zou 'k ooit dan vergeten Zijn groot' offervaardigheid? . . .
O, het is wondervol, dat Hij zo hield van mij,
dat Hij's ontzield voor mij!
O, het is wondervol, wondervol voor mij!
HL, Nr. 175

Deerniswekkend is de hand die zondigt. Benijd wordt de hand die schildert. Geëerd de hand die bouwt. Gewaardeerd de hand die helpt. Geacht de hand die dient. Aanbeden de hand die verlost — de hand van Jezus Christus, de Zoon van God, de Verlosser van de gehele mensheid. Met die hand klopt Hij aan de deur van ons verstand:
„Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen." (Openbaring 3:20.)
Zullen wij luisteren of wij zijn stem horen? Zullen wij zijn verheven aanwezigheid in ons leven toelaten? Ieder moet voor zichzelf het antwoord geven.

Op deze reis, die de sterfelijkheid wordt genoemd, kunnen dreigende wolken zich aan de horizon van onze bestemming samenpakken. De weg, die voor ons ligt kan er onzeker en onheilspellend uitzien. Wij zouden in onze wanhoop geneigd zijn, zoals iemand anders deed, te vragen:
„. . . Ik zei tot de man die aan de poort van het nieuwe jaar stond: ‚Geef mij een licht zodat ik het onbekende veilig tegemoet kan treden.' En hij antwoordde:
‚Ga uit in de duisternis en leg uw hand in de hand van God. Die zal meer voor u zijn dan een licht en veiliger dan een bekende weg."
(Louise Haskins, „The Gate of the Year")
Ik getuig van deze plechtige waarheid en verklaar dat onze Heer en Zaligmaker inderdaad leeft en dat Hij ook nu zijn kerk met zijn almachtige hand leidt. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Hij die met waakzaam oog...

BOYD K. PACKER

Ik denk dat u zich, nadat wij gistermorgen en vanmorgen met president Lee samen zijn geweest, het gevoel kunt voorstellen, dat wij hebben wanneer wij als de broederen naar de tempel gaan en daar samen met hem in alle vrede vergaderen.

Kort geleden kreeg ik in een dergelijke vergadering de inspiratie voor het onderwerp, waarover ik vandaag wil spreken. We zongen in die vergadering als openingslied: „Hoe zacht klinkt Godes woord", nummer 52 uit de *Heilige Lofzangen*. President Lee nam later in een gebed een zin uit het lied over: „Hij, Die met waakzaam oog Zijn Heil'gen hier aanschouwt, ..." Vervolgens dankte hij de Almachtige eerbiedig voor de veiligheid en de bescherming van Zijn heiligen en in dat gebed vroeg hij om verdere bescherming.

Ik was vervuld van diepe dankbaarheid dat er in deze wereld, die door onrust, ja zelfs door geweld wordt gekenmerkt, nog een volk te vinden is, waar men zich bezorgd maakt om elkaar.

Paulus zei tot de heiligen te Efeze: „Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods." (Ef. 2:19.)

Een medeburger der heiligen zijn heeft een diepe betekenis. Iedereen kan indien hij dat wil medeburger worden door de verordening van de doop — wanneer hij zich wil bekeren en zich voorbereiden. Dan behoeft hij, als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, nooit alleen te zijn.

Het individu wordt beschouwd als een zoon of een dochter van God. De gezinsleden leren elkander te ondersteunen. In dat soort gezinnen gaat er iets in vervulling van de uitspraak: De heiligen zullen zeker wonen. Dan past de samenstelling van het gezin precies in de organisatie van de Kerk.

Wanneer jongelui het ouderlijk huis ontgroeien worden zij niet alleen gelaten, wordt er over hen gewaakt. Wanneer zij huwen, begint de kringloop opnieuw.

Sommigen huwen niet, maar ze worden nooit alleen gelaten.

Wanneer de kinderen het huis verlaten om zelf een gezin te stichten, zien vader en moeder, die dan grootvader en grootmoeder worden, samen het leven tegemoet, zoals toen zij pasgehuwd waren. Dat is het normale, het te verwachten en te wensen patroon, want de weg des Heren is „één eeuwige cirkelgang". (I Nephi 10:19.) Zij zullen nooit alleengelaten worden. Wij leren de kinderen hun ouders te eren, maar ze wonen soms erg ver weg ... In ieder geval heeft de Kerk een wachter over hen.

Ten tijde dat één van de echtelieden is heengegaan, wordt de bejaarde weduwe of weduwnaar niet alleengelaten, want opnieuw waakt de Kerk over hem of haar, komt aan zijn of haar behoeften tegemoet — geestelijk en ook stoffelijk als dat nodig mocht blijken, zodat zij „zeker mogen wonen".

Het proces is eenvoudig. De quorumpresident roept twee dragers van het priesterschap en zij krijgen dan van hun bisschop de opdracht om als huisonderwijzers van de priesterschap regelmatig het huis van elk lid te bezoeken. Zij zijn de wakers over het individu en over het gezin.

Toen ik besloot te spreken over het huisonderwijs, besefte ik terdege dat er een aantal activiteiten in de Kerk is, waartoe wij ons meer voelen aangetrokken en die veel interessanter zijn. Misschien spreken de meeste ons wel meer aan.

Enige tijd geleden was ik na de avondmaalsvergadering bij iemand uitgenodigd. De moeder vroeg haar zoon van omstreeks veertien jaar hoe de dag voor hem geweest was. De jongeman antwoordde stoutmoedig naar waarheid en zonder aarzelen zoals de jeugd vaak doet. Hij zei: „Fijn, behalve de avondmaalsvergadering".

De moeder vroeg waarom. „Wel, wanneer ons ooit eens wordt bespaard, dat de leden van de hoge raad over huisonderwijs en welzijnszorg spreken, dan heb je een fijne dag!

De moeder vond dat naar en vroeg: „Waarom, David? Broeder Packer hier is met één van deze programma's belast voor de gehele Kerk".

„Dat weet ik", zei hij, „Waarom doet hij er niets aan?"

— Mijn jongen, ik doe er op dit moment alles aan wat ik kan. Laat mij je iets uitleggen. Misschien vind je dan dat deze twee programma's — die zeer nauw met elkaar in verband staan — hoogst interessant zijn. Maar interessant of niet, ze zijn onontbeerlijk voor je veiligheid. Tussen twee haakjes, je kunt mij in het gezelschap van dat hoge raadslid zetten dat praat over de fundamentele programma's van de priesterschap. En schrijf daar ook je leraar bij, die praat over doorzettingsvermogen en repetities, en je muziekleraar, die urenlang blijft oefenen om een paar minuten te kunnen spelen. Schrijf daar je ouders bij, die er op staan dat je leert werken en aandacht besteden aan de belangrijke dingen van het leven.

Ik herhaal het, sommige activiteiten spreken je misschien meer

aan, maar ze zijn niet zó belangrijk.
Het is van belang dat deze fundamentele dingen als vanzelfsprekend worden aanvaard. Wij hebben bijvoorbeeld in ons lichaam de bloedsomloop, die voedsel afgeeft om het lichaam te onderhouden, de afvalstoffen afvoert en gewapend is met een ziekte- en infectiebestrijdend middel. Het bloed wordt in beweging gehouden door het onophoudelijke en regelmatige pompen van het hart. Het is nodig om te leven.
Gewoonlijk krijgt een snee of een splinter in een vinger meer aandacht; daar maken we ons zorgen over. Niemand besteedt veel aandacht aan de hartslag. Totdat hij dreigt te worden onderbroken of gestopt. Dan pas besteden wij er voor het àllereerst aandacht aan.
Vreemd genoeg wordt het huisonderwijs als zo vanzelfsprekend aanvaard, dat de meeste leden er weinig aandacht aan besteden, het als een routinekwestie afdoen, het zelfs vervelend vinden. Desondanks ontvangen de leden van de Kerk hiermee een bescherming en een bewaking en zorg, als nergens anders.
Stel je een man voor die zijn broeder, in het algemeen een jongere man tussen de veertien en twintig jaar opbelt om vijf of zes gezinnen thuis te gaan bezoeken. Ze geven hen moed, zoeken naar hun geestelijke behoeften en informeren naar hun welstand, zodat iedereen weet, dat er iemand is, waar ze in moeilijke dagen op kunnen rekenen.
Wanneer iemand door ziekte getroffen wordt, kan er hulp worden verleend. Er kan voor de kinderen worden gezorgd, er kunnen bezoeken worden afgelegd. Hier voegen we de huisonderwijzers van de priesterschap bij de huisbezoeksters van de Zustershulpvereniging. Meestal is ziekte het probleem niet. Er is een teenager met problemen, of een kleine, die niet zo goed vooruitgaat als wel zou moeten.
Deze pijpleiding van het huisonderwijs kan krachten op deze aarde uitstorten als de hulpbronnen van de Kerk ze toevoeren. Maar dat is niet alles. Via deze pijpleiding kan een verlossende geestelijke macht vloeien, die tot aan de grenzen van de hemel zelf reikt.
Door het huisonderwijs zijn tragedies afgewend. Dolende zielen zijn bekeerd. Er werd in stoffelijke behoeften voorzien. Verdriet werd verzacht. Zwakken zijn met een zalving genezen. Terwijl het werk zonder ophef doorgaat, wordt het door de Almachtige God geïnspireerd en vormt het het fundament voor het geestelijke voedsel van dit volk.
De leiders van de Kerk doen er heel veel voor om te zorgen dat het huisonderwijs goed functioneert. Ofschoon het veelal als vanzelfsprekend wordt aanvaard, wordt er altijd in voorzien, en dat zal altijd zo blijven. De beginselen ervan zijn nooit gewijzigd, niet door de veranderde samenleving en niet door de verschillende toevoegingen aan de programma's in de Kerk.
Zonder dit zou de Kerk spoedig ophouden de Kerk te zijn. En ik zeg wederom: ofschoon sommige activiteiten misschien aantrekkelijker zijn, geen enkele is zó belangrijk.
Ik ben dankbaar voor de vele activiteiten die wij hebben. Ze zijn een specerij, een aroma, of een dessert. Ze maken het leven interessant, in het bijzonder voor onze jonge mensen. Ze staan bij mij bijzonder in de gunst en ik zou niet graag zien dat ze verwaarloosd werden. Evenmin ben ik ertoe over te halen ervan af te zien.
Ik kan echt wel inzien dat een Kerk met alleen maar huisonderwijs voor een jong iemand net zo saai kan zijn als een maaltijd zonder kruiden of zonder dessert. Ik maak mij echter zorgen als plaatselijke leiders zich geheel op de activiteiten concentreren en het huisonderwijs verwaarlozen.
Ik zeg tot onze bisschoppen: „U kunt net zo goed proberen een atleet in conditie te brengen op een dieet van chocoladerepen en seven up als te trachten uw jeugd alleen met activiteiten te steunen. Ze kunnen erdoor meegesleept worden, maar ze zullen er niet erg door gevoed worden. Geen enkele inspanning is productiever om uw jeugd te verlossen dan de tijd en aandacht die u besteedt aan het huisonderwijs. Het doel van het huisonderwijs is het gezin te versterken en zoals een teener het zou zeggen: „Daar gaat het alleen maar om". Zie je nu in, dat wanneer je de kranen van deze pijpleiding, die van levensbelang is voor het gezin, openhoudt, je niet alleen het gezin verder helpt komen, maar dat je ook aan veel fijnere, pittigere activiteiten deel kunt nemen?
Er zijn vele manieren om onze jonge mensen op te bouwen. We zijn zeer vindingrijk en schijnen in staat om veel opwindends te bedenken. Vroeg of laat worden wij gedwongen het op des Heren manier te doen.

Ik denk aan die bontjager, die een bescheiden fortuintje had verdiend met de vossejacht. Hij besloot een winter naar het zuiden te gaan en liet zijn valstrikken aan de zorg van een zorgvuldig opgeleide jonge helper achter. Hij had hem precies geleerd hoe hij de vallen op moest zetten en het aas neer moest leggen.
Toen hij in de lente terugkeerde, waren er tot zijn teleurstelling maar weinig vossevellen.
„Heb je het precies zo gedaan als ik het je heb geleerd?" vroeg de oudere man.
„O, neen", was het antwoord, „Ik

heb een veel betere manier uitgevonden."
— Gij, bisschoppen en quorumleiders, ik druk u op het hart voldoende aandacht aan het huisonderwijs te besteden. Laat niet toe dat de huisonderwijzers hun taak op andere manieren trachten te verrichten. U kunt duizenden manieren bedenken om te trachten de jeugd op te bouwen, maar vroeg of laat komt u erop terug en gaat u het op Zijn manier doen.

Ik denk aan de uitspraak in de Schriften:

„Wie ben Ik, zegt de Here, Die heb beloofd, en de beloften niet heb vervuld?
Ik gebied, en de mensen gehoorzamen niet; Ik herroep en zij ontvangen de zegen niet.
Dan zeggen zij in hun hart: Dit is niet het werk des Heren, want Zijn beloften worden niet vervuld. Maar wee dezulken, want hun loon loert van beneden, en wacht hun niet van boven." (L. & V. 58:31-33.)

Gij huisonderwijzers — gij, die routinebezoek brengt, veelal geestdodend — neem de opdracht niet te lichtvaardig op. Doe dit niet als een routinewerkje af. Elk uur dat u eraan besteedt en elke stap die u ervoor doet en elke deur waar u aanbelt, elk gezin, dat u begroet, elke bemoediging die u geeft is een dubbele zegen.

Het is een belangwekkende waarheid dat de huisonderwijzers tijdens hun bezoeken aan gezinnen vaak zelf onderwezen worden. In feite is het dikwijls de vraag, zelfs op een moment van zelfopoffering en dienstbetoon, wie het meeste gezegend wordt — de huisonderwijzer of het gezin dat hij dient.

Uit eigen ondervinding boog ik op één zeer belangrijk stukje ervaring. Ik heb dat *lesje* geleerd als *huisonderwijzer.*

Kort voordat ik huwde, kreeg ik de opdracht om met een oudere broeder op huisonderwijs te gaan bij een bejaard zustertje dat aan huis gebonden was. Ze was gedeeltelijk invalide en als wij aanbelden, riep zij ons toe zelf de deur open te willen maken. Gewoonlijk vonden wij haar niet in staat om op te staan en brachten we onze boodschap aan haar bed.

Op een of andere manier kwamen wij erachter dat zij dol op citroenijs was. Vaak stopten we even bij de ijskraam voordat wij op bezoek gingen. Omdat wij die voorliefde kenden waren er twee redenen, waarom wij in dat huis welkom waren.

Op een keer was mijn oudere collega niet in staat om te gaan, ik weet niet meer waarom. Ik ging alleen en oudergewoonte kocht ik een kwartliter ijs, voor ik aanbelde.

Ik trof haar in bed aan. Ze zei dat ze zich zorgen maakte over een kleinkind, dat de volgende dag een ernstige operatie moest ondergaan. Ze vroeg of ik bij haar bed wilde knielen en een gebed wilde uitspreken voor het welzijn van het jonge meisje.

Na het gebed, ik denk dat zij aan mijn komende huwelijk dacht, zei zij: „Vanavond zal ik jou wat leren". Ze zei, dat zij mij iets wilde vertellen en dat ik dat goed moest onthouden. Toen begon er een les die ik nooit vergeten heb. Ze vertelde iets uit haar leven.

Toen zij met een fijne jonge man in de tempel was getrouwd hielden ze zich een paar jaar bezig met de zaken waar jonggehuwden zich mee plegen bezig te houden, het vormen van een gezin. Er kwam op een dag een brief van „postbus B". In die dagen betekende een brief van „postbus B" in Salt Lake City onveranderlijk een roeping voor een zending.

Tot hun verrassing werden zij geroepen met hun hele gezin naar een verafgelegen werelddeel te gaan om te helpen het land voor het zendingswerk open te leggen. Zij dienden er getrouw en goed. Na vele jaren keerden zij naar huis terug om zich opnieuw geheel te wijden aan elkaar en de kinderen.

Toen sprak dit vrouwtje over een maandagmorgen. Er was misschien die maandag ochtendziekte of een drukke wasdag. Er ontstond wat wrijving, onenigheid. Er vielen een paar woorden tussen man en vrouw. Vreemd genoeg kon zij zich niet meer herinneren hoe het allemaal begon en waar het over ging. „Maar", zei ze, „het enige wat ik mij nog herinner is, dat ik hem tot aan het hek volgde en terwijl hij de straat opliep, op weg naar zijn werk, moest ik hem nog net die laatste bittere, hatelijke opmerking naroepen".

Ach, en haar tranen begonnen te vloeien, zij vertelde mij over het ongeluk, dat die dag plaatsvond; en dat hij nimmer terugkeerde. „Vijftig jaar lang", snikte zij, „heb ik in een hel geleefd, omdat ik wist dat het laatste wat ik gezegd had, *die* opmerking was".

Dat was de boodschap aan haar jonge huisonderwijzer. Ze prentte hem er diep bij mij in; met de opdracht hem nooit te vergeten. Ik heb er erg veel voordeel van gehad. Sedertdien ben ik aan de weet gekomen dat een echtpaar kan leven zonder dat er één verkeerd woord tussen hen valt.

Ik heb vaak over de bezoeken aan dat huis nagedacht, over de tijd die ik eraan besteedde en de paar kwartjes, die wij aan het ijs uitgaven. Dat zustertje is reeds lang aan de andere zijde van het graf. Dat geldt ook voor mijn seniorhuisonderwijzer. Maar de machtige ervaringen van het huisonderwijs, een huisonderwijzer te zijn die onderwezen wordt, zijn mij steeds bijgebleven. Ik heb gelegenheid gehad de boodschap van deze zuster bij jonge echtparen aan het huwelijksaltaar achter te laten en om er raad uit te putten voor alle mensen in heel de wereld.

Er zit een geestelijke dimensie aan het huisonderwijs. Elke priesterschapsdrager die met zijn Opdracht op pad gaat kan er van terugkeren met een duizendvoudige beloning.
Ik heb mannen op de vraag wat hun taken in de Kerk waren, horen antwoorden: „Ik ben alleen maar huisonderwijzer".
Alleen maar huisonderwijzer. Alleen maar de herder over een kudde. Alleen maar de enige die is aangesteld daar waar de bediening er het meeste op aan komt. Slechts een dienstknecht des Heren!
Speciaal voor u, huisonderwijzers is dat vers twee uit lied 52 van kracht:
„Hij, Die met waakzaam oog
Zijn heil'gen hier aanschouwt
Wiens hand het gans heelal
bestuurt
word' onbeperkt vertrouwd".
Ik geef u mijn getuigenis dat Jezus de Christus is. Dit is Zijn Kerk en koninkrijk. Wij dragen het priesterschap en het gezag dat door Hem gedelegeerd is. Er presideert een profeet over ons, die niet naar de uitersten der aarde, naar elke gemeente, elke zending of elke ring kan gaan. Toch kan hij door het delegeren van de bevoegdheid en de sleutelen die hij heeft, niet alleen tot aan de ringen en wijken en gemeenten reiken, maar hij kan tot in de huizen reiken, tot de afzonderlijke individuen, en hen zegenen en steunen, opdat de heiligen zeker mogen wonen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Er is weer een profeet

MARK E. PETERSON

God heeft voor onze tijd weer een profeet opgewekt!
Hij is een geïnspireerd man die door God geroepen is om nu te dienen en nieuwe openbaringen uit de hemel te ontvangen voor ieder mens dat wil horen.
De aanstelling van deze nieuwe profeet is van groot belang voor iedereen die in God gelooft en in het bijzonder voor iedereen die in de Here Jezus Christus gelooft. In alle nederigheid en oprechtheid maken wij dit plechtig bekend.
De Here heeft altijd het volk op aarde dat Hij als Zijn volk beschouwde, vanuit de hemel geleid door levende profeten. Ook wekte de Almachtige als de oude volkeren getrouw bleven de ene profeet na de andere op, waardoor deze volkeren door een lange keten van goddelijke leiders werden bestuurd. Daarom is er in het Oude en Nieuwe Testament sprake van vele mannen Gods.
In onze tijd bestaat er een soortgelijke keten van geïnspireerde mannen. Deze keten is ontstaan als gevolg van de herstelling van het Evangelie van de Here Jezus Christus door Joseph Smith, een ziener in de laatste dagen.
Toen de profeet Amos op aarde vertoefde verklaarde hij plechtig dat de Here slechts door middel van profeten met Zijn volk handelt. Hij zei: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe." (Amos 3:7)
Dit is bijzonder belangrijk omdat hier regelmatige communicatie tussen God en de mens verondersteld wordt.
In tegenstelling met de gangbare opvatting is de Here een God van communicaties, een God van openbaring. Hij is een God van licht en intelligentie, van kennis en kennisoverdracht. Hij handelt niet in duisternis, noch redt Hij iemand die onwetend is. Zijn hele heilsplan van zaligheid rust op communicatie met een verlicht volk. Wie kan met rede aanbidden als hij onwetend gehouden wordt?
Wie kan zinvol geloven zonder te weten wie God is?
En waar komt deze kennis vandaan als ze niet van de Godheid zelf komt? Maar indien kennis direct van de Godheid komt, spreken we zowel van communicatie als van openbaring. Hoewel Hij een God van communicatie is past Hij een bepaalde methode toe om de mens kennis over te dragen. Die methode is onveranderlijk. Hij spreekt altijd door profeten tot Zijn volk.
De Schriften vermelden dat de Here door de eeuwen heen de mens heeft willen leiden. Niettemin zijn er tijden geweest dat er geen openbaringen gegeven werden. Deze situatie doet zich zelfs voor in bijbelse tijden en Jesaja geeft hiervoor een verklaring. Hij zei: „Want onze overtredingen zijn vele voor U, en onze zonden getuigen tegen ons; want onze overtredingen zijn bij ons, en onze ongerechtigheden kennen wij." (Jes. 59:12)
De mens is een trage leerling als het om het leren van de wegen des Heren gaat. Hij is in het bijzonder traag in het aanvaarden van het feit dat God ondanks Zijn bereidwilligheid om met hen te communiceren, werkt door geïnspireerde levende mannen, die Hij tot profeten heeft aangesteld. Dat past Hem. Dat is Zijn werkwijze en Hij heeft deze niet veranderd. Hij is Dezelfde, gisteren, heden en morgen en dit geldt evenzo voor de wijze waarop Hij werkt.
Het gebrek aan communicatie tussen de mensen onderling is oorzaak van veel moeilijkheden in de wereld. Maar wanneer de communicatie tussen God en de mens verhinderd wordt, ontstaan er zelfs gevaarlijke situaties.
In het verleden heeft de Here Zijn bereidwilligheid om met de mens te spreken getoond door een lange keten te smeden van geïnspireerde man-

nen, die als Zijn woordvoerders optraden, van Adam tot en met Johannes de Doper. Wij kennen de namen van Jesaja, Ezechiël, Mozes en Zacharia, om er maar een paar te noemen. Hun geschriften vormen tezamen het Oude Testament, en dat is wellicht de grootste verzameling literatuur en openbaring, die de mens kent.

Wat weten wij van het „Nieuwe Testament? Hield God zich later aan dezelfde werkwijze? Rustte Hij de christelijke kerk uit met profeten, om vast te houden aan de aloude werkwijze die wij uit het Oude Testament van Hem kennen?

JAWEL!!!

Paulus schrijft de Efeziërs dat de Kerk van Jezus Christus gebouwd was op een fundament van apostelen en profeten, terwijl de Heiland zelf de hoeksteen vormde. (Zie Ef. 2:20)

Wie waren de profeten in die tijd? Onder meer de Twaalven natuurlijk. Maar waren er ook anderen?

Het Nieuwe Testament zegt dat er ook anderen waren. Silas en Barnabas zijn hiervan een voorbeeld; beiden waren grote zendelingen in die tijd. Een ander voorbeeld vormen Simeon en Lucius; en ook Judas (niet Iskariot).

Op gelijke voet hiermede stonden ook Mnason en Agabus, welke laatste de arrestatie van Paulus voorspelde. (Zie Hand. 11, 13 en 21.)

De brief aan de Efeziërs legt uit waarom er christelijke profeten zijn. Zij werden aan het hoofd van de Kerk des Heren geplaatst voor de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwing des lichaams van Christus." (Ef. 4:12)

Daar de Heiland Zijn volk gebood zo volmaakt te worden als hun Vader in de hemelen, stichtte Hij Zijn Kerk als hulpmiddel tot dit doel. Daarom gaf Hij hun apostelen en profeten.

De geïnspireerde mannen hadden ook tot taak de eenheid onder de heiligen te bewaken en de scheuringen in de kudde te helen „Opdat wij niet meer . . . omgevoerd worden met allen wind der leer . . . (Ef. 4:14.)

Hieruit blijkt dat God in de tijd van het Nieuwe Testament net eender met Zijn volk in verbinding staat als in de oudtestamentische dagen.

Hoe staan nu de zaken in onze tijd?

Hoe is het in de huidige christelijke kerken?

Als de communicatie tussen God en Zijn profeten een essentiëel onderdeel vormt van de eerste christelijke Kerk, waar zijn dan nu de christelijke profeten? Jammergenoeg zijn zij er eeuwenlang niet geweest. Sinds 110 na Christus wordt er niet meer gesproken over christelijke profeten, omdat heel de wereld van mening is dat Johannes de Openbaarder de laatste was.

Heeft het christendom het dan al die tijd zonder communicatie met de hemel moeten stellen? De diverse groeperingen geven toe dat er onder hen geen profeten zijn en zij onderwijzen dat er geen profeten noch openbaringen meer nodig zijn. Zij verklaren zelfs dat de Bijbel — die eeuwen geleden geschreven is — alles bevat wat noodzakelijk is.

Heeft de Here nu dan opgehouden Zijn volk — volgens Zijn eeuwenoude werkwijze — door profeten — te leiden? Ten tijde van Jesaja keerde het volk zich af van God. De Here laat Zijn volk niet in de steek.

Dat was ook zo toen de Heiland op aarde was.

Herinnert u zich wat Hij hen over Zichzelf zei: „. . . hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild." (Mt. 23:37)

God verlaat Zijn volk niet. Het volk verlaat God.

Als door bitter lijden Ik u roep te gaan,
en gij veel verdriet ondervindt op uw paân,
zo zal Ik in smarten van u geenszins vliên,
maar bijstand en hulpe in kommer u biên.

Zo luidt de tekst van één van onze liederen. (*Heilige lofzangen* no. 152.)

De Schriften vermelden dat in de laatste dagen, kort voor de tweede komst van Christus, tekenen der tijden gegeven zullen worden. Enkele van deze tekenen zijn verwoestingen, overstromingen, aardbevingen, ziekten en oorlogen, die een zware tol eisen. Maar een van de duidelijkste van alle tekenen der tijden zou de herstelling zijn van het oorspronkelijke Evangelie en de Kerk van Jezus Christus. Deze herstelling zou plaats vinden „in de ure Zijns oordeels". (Zie Op. 14:6-7.)

Deze herstelling zou volgens de Schriften zo volledig zijn dat ze alles, wat God ooit door middel van Zijn dienstknechten vanaf de grondlegging der wereld had gesproken, zou omvatten. (Zie Hand. 3:21.)

Zou ze dan ook niet de herstelling van profetie en openbaring omvatten? Zou er dan geen nieuwe keten van profeten worden gesmeed om het volk in deze moeilijke tijd te leiden?

Omdat de Schriften spreken van nieuwe openbaring in de laatste dagen en omdat God Zijn openbaringen altijd door Zijn profeten bekendmaakt, en omdat er eeuwenlang geen profeten zijn geweest, moesten er wel nieuwe profeten worden opgewekt om de voor onze tijd bestemde openbaringen door te geven.

Dit is nu precies wat er gebeurd is.

Joseph Smith was de eerste profeet in deze laatste dagen. De Here herstelde door hem het Evangelie in zijn zuiverste vorm. De Kerk werd in 1830 wederom op aarde gevestigd.

Daarna volgde een reeks eigentijdse profeten om het werk te verrichten dat zal voortgaan tot de tweede komst van de Here Jezus Christus.

Na Joseph Smith werden achtereenvolgens Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Heber J. Grant, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith en, op dit moment, president Harold B. Lee geroepen. Al deze mannen zijn zieners en openbaarders en een ieder was in zijn tijd een profeet van God.

Tijdens deze conferentie hebben wij, met ons hart en met onze hand president Lee formeel ondersteund als geïnspireerd leider van deze tijd. De profetenmantel ligt nu over zijn schouders. Hij draagt het gezag van het heilige priesterschap dat de profeten vóór hem droegen.

Alle sleutelen en machten die door de engelen aan de profeet Joseph Smith gegeven werden, zijn aan president Lee overgedragen. Hij is nu de door God gekozen opvolger in deze lange reeks van profeten.

Het werk gaat door en mondt tenslot-

te uit in het duizendjarig rijk. Een gelovig volk bereidt zich voor om de Heiland te ontvangen. Christus zal wederkomen! Zijn Kerk is ter voorbereiding op Zijn komst hersteld.
Wij hebben wederom profeten op aarde. Profeten zoals Mozes en Jesaja, Petrus, Jakobus en Johannes, Silas, Barnabas en Paulus.
De ware zaligheid wordt alle mensen weer aangeboden. En weer zegt de Heiland, in deze tijd bij monde van Zijn dienstknechten:
„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht." (Mt. 11:28-30)
Door deze nieuwe reeks van profeten die ons leiden, bieden wij de mensen wederom de zaligheid aan. Wij getuigen dat God inderdaad in deze laatste dagen heeft gesproken en dat wij Zijn dienstknechten zijn.
De oude Schriften zeggen: „En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? Gelijk geschreven is: Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen, dergenen, die het goede verkondigen!" (Rom. 10:15)
Hebt u zich ooit afgevraagd wie deze mensen zijn, die het Evangelie van vrede prediken en wier voeten zo liefelijk op de bergen zijn?
Abinadi geeft ons in het Boek van Mormon de uitleg.
Deze mensen zijn profeten van God — zij prediken het Evangelie van de Vredevorst, de Here Jezus Christus.
Abinadi zegt: „. . . Ik bedoel alle heilige profeten sedert het begin der wereld . . .
En dit zijn zij, die vrede hebben geboodschapt, die de goede boodschap van het goede hebben gebracht, die heil hebben doen horen, die tot Zion hebben gezegd:
Uw God regeert!
En o, hoe liefelijk op de bergen waren hun voeten!
En wederom, hoe liefelijk op de bergen zijn de voeten van hen, die nog steeds vrede verkondigen!
En werderom, hoe liefelijk op de bergen zijn de voeten van hen, die hierna vrede zullen verkondigen; ja, voortaan en voor eeuwig!" (Mos. 15:13-18.)
De profeten zijn de dienstknechten van Jezus Christus en dit is vanaf den beginne zo geweest. En omdat zij Zijn dienstknechten zijn en Zijn Evangelie van vrede prediken — wederom, hoe liefelijk op de bergen zijn hun voeten.
Wij eren hen. Wij zullen hen volgen en door hen zullen wij op deze aarde op de wijze van de Here aan onze zaligheid werken. En daarom zingen wij:
Komt, hoort naar eens profeten stem,
en luistert naar Gods woord.
Verheugt u in de ware leer,
vermeldt haar verder voort.
Het dikke duister nu verspreid
op 't ganse rond der aard,
verdwijnt allengs op Gods bevel,
die Zich weer openbaart.
Ik zocht niet in de mens mijn kracht,
heb niet op vlees gebouwd,
want vloek sprak God op ieder uit,
die niet op Hem vertrouwt.
Wij vonden der profeten weg,
door hen op aard betreên,
een Ziener Gods heeft nu gezegd,
hoe die eens was voorheen.
Wij getuigen plechtig dat in onze tijd de communicatie tussen de hemel en de aarde hersteld is. Wij verklaren dat God Zich niet van de wereld heeft afgezonderd.
Hij is niet dood. Hij leeft.
Hij is niet blind. Hij ziet.
Hij is niet doof. Hij hoort.
Hij is niet stom. Hij spreekt tot Zijn levende profeten en door hen tot de hele wereld.

Op deze wijze spreekt God thans met U. Erken Hem. Bid tot Hem. Gehoorzaam Hem. In de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

*

Merkwaardige christelijke geloofsovertuigingen

Legrand Richards

Het is goed, broeders en zusters, hier op deze wonderbaarlijke conferentie te zijn en ik ben ervan overtuigd dat wij allen zijn geïnspireerd door het prachtig getuigenis, dat wij zo juist van president Tanner hebben gehoord.
Verspreid over deze wereld zijn drie miljoen heiligen der laatste dagen in wier harten een gelijksoortig getuigenis gloeit van de waarheid van het verhaal van de profeet Joseph Smith, het verhaal van het bezoek van de Vader en de Zoon, gevolgd door andere hemelse boodschappers. Niet alleen dezen, maar ook honderdduizenden anderen, die hun rust reeds zijn ingegaan zoals mijn vader en grootvader. Mijn grootvader bracht tien van de eerste veertien jaar van zijn huwelijksleven door met het uitdragen van deze boodschap hier in de Verenigde Staten en in Europa.
Vandaag hebben wij 17.000 zendelingen in de wereld, die in hun eigen onderhoud voorzien of door hun familie worden onderhouden, zodat zij die geschiedenis aan de gehele wereld bekend kunnen maken. Ik getuig tot u, dat er geen enkele oprechte man of oprecht vrouw op aarde is, die werkelijk van de Heer houdt en Hem zou willen dienen, zoals Hij gediend wil worden, die niet tot deze kerk zou toetreden, als zij er slechts de tijd voor zouden nemen om erachter te komen welke wonderbaarlijke dingen de Heer heeft gedaan met de herstelling van zijn werk op aarde in deze laatste dagen.
Enige jaren geleden werd aan een bekende radioverslaggever de vraag gesteld: „Wat zou het belangrijkste bericht zijn dat ooit zou kunnen worden uitgezonden aan de wereld?" Na ampele overweging zei hij: „Het bericht, dat een mens, die eens op aarde had geleefd, met een boodschap van God was teruggekeerd;"
En omdat dit heeft plaatsgevonden, hebben de heiligen der laatste dagen inderdaad het belangrijkste bericht,

niet alleen dat profeten zoals Moroni en Johannes de Doper en Petrus, Jakobus en Johannes deze aarde hebben bezocht, maar ook God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus, zoals president Tanner zo juist tot ons heeft getuigd. Zou het niet geweldig zijn als de wereld dit zou kunnen begrijpen?
De kranten over de gehele wereld vermeldden op hun voorpagina dat de astronauten op de maan waren geland, maar dit is niets vergeleken met de terugkeer van de Schepper van hemel en aarde naar deze planeet, want ons is geleerd dat Jezus Christus de hemelen en de aarde en alle dingen, die daarop of daarin zijn, heeft geschapen. Dan zouden zij uiteraard willen weten, als de Vader en de Zoon het belangrijk genoeg vonden om deze aarde te bezoeken, welke boodschap zij wilden achterlaten of wat de reden van hun komst was.
U weet dat in antwoord op Josephs vraag de Zaligmaker zei, dat hij zich bij geen van de kerken moest aansluiten omdat zij leringen onderwezen, die geboden van mensen waren en Hij voegde eraan toe: „... dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren." (Zie Joseph Smith 2:19.)
Wij willen met deze verklaring geen enkele van onze niet-leden kwetsen, maar als Jezus Christus werkelijk de profeet Joseph Smith bezocht, en wij weten dat Hij dit deed, dan dient deze uitspraak meer gezaghebbend te zijn dan de uitspraak van enig ander persoon in deze wereld, terwijl bovendien soortgelijke uitspraken zijn gedaan door leiders van andere kerken in de Verenigde Staten.
Ik geef u bij voorbeeld een uitspraak van Harry Emerson Fosdick waarin hij zegt: „Als Christus nu naar de aarde zou terugkeren en de mythen zou horen, die rond Hem zijn opgebouwd, als Hij de wijze van geloven, de verschillende gezindten, de riten die in zijn naam worden uitgevoerd, zou aanschouwen, dan zou Hij zeker zeggen: „Als dit het christelijk geloof is, dan ben ik geen christen!"

In Smith's Bible Dictionary, die door drieënzeventig vermaarde godgeleerden is samengesteld, lezen wij „dat wij heden ten dage niet moeten verwachten het evangelie van de heilige schrift op aarde te vinden. Zo volmaakt wordt het geeneens aangetroffen in alle fragmenten van het christendom tezamen, laat staan in één van de fragmenten."

Roger Williams, een voorganger van de oudste baptistenkerk in Amerika, trad uit het ambt en legde de verklaring af dat: „Er noch een behoorlijk georganiseerde kerk van Christus op aarde is, noch enig persoon, die bevoegd is om welke dan ook van de verordeningen van de kerk te bedienen, en deze kunnen er ook niet zijn alvorens er nieuwe apostelen door het Grote Hoofd van de kerk worden gezonden, naar wiens komst ik uitkijk." (Picturesque America, blz. 502.)
En dat is nu onze boodschap tot de wereld: dat ware apostelen zijn gezonden. Wij hebben tijdens de bijeenkomsten van deze conferentie naar ongeveer dertig van deze grote mannen kunnen luisteren — grote mannen in hun eigen recht, ongeacht hun godsdienstige overtuiging — in wier boezem het getuigenis brandt dat de Vader en de Zoon deze aarde hebben bezocht.
Ik zou deze morgen gaarne enkele woorden willen zeggen over de uitspraak van de Zaligmaker dat „al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren." Toen satan uit de hemel werd geworpen, werd met luide stem uit de hemel verkondigd: „Wee de aarde en de zee, want de duivel is tot u nedergedaald in grote grimmigheid, wetende, dat hij weinig tijd heeft." (Openbaring 12:12.) „En aldus gaat hij ... en tracht ... de zielen der mensen te verderven." (LV 10:27.) En hoe tracht hij de mensen te verderven? Door een klein beetje van de waarheid te nemen, deze met veel dwaalleer te vermengen en zodoende de harten van de mensen te misleiden.

Dat is wat Jesaja bedoelde toen hij zei: „Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij morgenster, zoon des dageraads; ... En gij overlegdet nog wel: Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten ... mij aan de Allerhoogste gelijkstellen." (Jesaja 14:12-14.) Want hij is de man, die de aarde deed sidderen, die koninkrijken deed beven en zodoende de naties misleidde. (Zie Jesaja 14:16.) Dat is wat Jezus ons kwam vertellen, dat „hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren,"omdat satan de naties heeft misleid.

In de weinige minuten, die mij resten, wil ik nog een of twee voorbeelden van satans bedrieglijkheden aanhalen. Voortdurend horen wij slechts in de Heer Jezus Christus hoeven te geloven en dat wij dan zalig zullen worden. De voorstanders van deze leer rechtvaardigen haar met de woorden van de Verlosser tot de misdadiger aan het kruis: „Voorwaar, Ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn." (Lucas 23:43.) (De profeet Joseph Smith geeft aan dat het woord paradijs zoals dat in de Bijbel wordt gebruikt, had behoren te worden vertaald als „de geestenwereld.") Zij denken dat zij allen zalig kunnen worden door alleen maar Jezus als de Christus te erkennen. Als zij de schriften maar begrepen!
Paulus werd weggevoerd tot in de derde hemel (en er kan geen derde hemel zijn, als er geen eerste en geen tweede is) en hij werd weggevoerd naar het paradijs en hoorde onuitsprekelijke woorden, „die het een mens niet geoorloofd is uit de spreken." (Zie 2 Korintiërs 12: 2-4.)
Laten wij dan de woorden van Jezus aan de misdadiger in beschouwing nemen: „... heden zult gij met Mij in het paradijs zijn" (of in de geestenwereld). De apostel Paulus vertelt ons dat er drie hemelen boven de geestenwereld zijn en Jezus zei: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen — anders zou Ik het u gezegd hebben—want Ik ga heen om u plaats te bereiden ... opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben." (Johannes 14:2, 3.)
In het Boek van Mormon bespreekt Alma de toestand van de ziel tussen dood en opstanding als volgt: „Nu, dit is de staat van de zielen der goddelozen; ja, in duisternis en in een ontzagwekkende en vreselijke toestand wachten zij op de vurige gramschap van Gods toorn over hen; aldus verblijven zij in deze staat, zowel als de rechtvaar-

digen in het paradijs, tot de tijd van hun opstanding." (Alma 40:14.)

De wereld begrijpt dit niet. Als u echter vertrouwen in de schriften stelt, blijkt dat Jezus de misdadiger niet mee naar de hemel nam. Hij nam hem naar de geestenwereld, en volgens de heilige schrift zijn hier nog drie hemelen boven. Waarom nam Hij hem naar het paradijs (de geestenwereld)? Het was een grote beloning en een erkenning van zijn kant voor hetgeen de misdadiger aan het kruis had gezegd.

Vervolgens vertelt Petrus ons waar Hij, op de dag dat Hij werd gekruisigd, heenging: „... in welke Hij ook heengegaan is en gepredikt heeft aan de geesten in de gevangenis, die eertijds ongehoorzaam geweest waren, ... in de dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zielen, door het water heen gered werden." (1 Petrus 3:19, 20.) En dat is waar de misdadiger die dag met de Zaligmaker heenging, maar er zijn daar nog drie hemelen boven waarheen Jezus hem niet heenbracht.

U herinnert zich hoe de vrouw naar het graf ging om naar het lichaam van Jezus te kijken en hoe daar twee engelen stonden, een aan het hoofdeinde en een aan het voeteneinde, die zeiden: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt." (Lucas 24:5, 6.)

En toen de Zaligmaker tot Maria sprak zei ze: „Rabboeni, dat wil zeggen: Meester!" (Johannes 20:16.) En vervolgens zei Hij: „Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader, maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God." (Johannes 20:17.)

U ziet hoe veel gemakkelijker het te begrijpen is, als u de schriften op de juiste wijze leest. Geen wonder dat Jezus tegen de Sadduceeën zei: „Gij dwaalt, want gij kent de Schriften niet." (Matteüs 22:29.) Die man aan het kruis ging dus met Christus mee naar een plaats waar hij het evangelie kon leren, maar Jezus was nog niet naar zijn Vader in de hemel opgevaren.

Tegenwoordig wordt dom gepredikt, dat men Jezus slechts als de Christus hoeft te aanvaarden maar dat is niet wat Jezus zei. Hij zei wel: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is."

Hij zei ook: „Velen zullen te dien dagen tot Mij zeggen (hier spreekt Hij over de dag van zijn wederkomst): Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan?

En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid." (Matteüs 7:21-23.)

Paulus zegt ons: „... en zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden, en toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden." (Hebreeën 5:8, 9.)

Johannes zag „... de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend ... en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken." Johannes schreef ook:

„Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zullen met Hem als koningen heersen ..." (Openbaringen 20:12, 6.)

U ziet dat dit alles niet teweeg wordt gebracht door alleen maar geloof in Jezus Christus te belijden. U zult de werken moeten doen en ernaar geoordeeld worden. Alles wat wij behoeven te doen is de gelijkenis van de vijf talenten te lezen en te leren, hoe degenen, die vijf talenten had ontvangen er vijf bij kreeg, en degene die er twee had ontvangen er twee bij kreeg en bovendien het compliment: „Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer."

Maar degene, die slechts één talent had ontvangen zei: „Heer, ik wist van u, dat gij een hard mens zijt, die maait, waar gij niet gezaaid hebt, en die bijeenbrengt van plaatsen waar gij niet hebt uitgestrooid. En ik was bevreesd en ben heengegaan en heb uw talent in de grond verborgen; hier hebt gij het uwe."

En wat zei zijn heer tot hem?

„Neemt hem dan het talent af en geeft het aan hem, die de tien talenten heeft. Want aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden ... Maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden. En werpt de onnutte slaaf uit in de buitenste duisternis. Daar zal het geween zijn en het tandengeknars." (Matteüs 25:21, 24, 25 28-30.)

Dat klinkt toch heus alsof wij iets meer moeten doen dan alleen erkennen dat Jezus de Christus is, als wij in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader willen terugkeren. Dit is alles wat haastig gezegd, maar over dit onderwerp valt nog veel meer te vertellen.

Ik zou in het kort nog een leerstelling willen noemen die volgens mij „een gruwel in Gods ogen is." Toen Joseph Smith dat wonderbaarlijke visioen had en de verheerlijkte Christus zag, zag hij dezelfde Jezus die uit het graf was opgestaan. Hij was dezelfde, die aan zijn apostelen was verschenen en hen de tekenen in zijn handen en de wond in zijn zijde had laten voelen. Hij was dezelfde, die in tegenwoordigheid van vijfhonderd broeders ten hemel was opgevaren. Deze zelfde Jezus verscheen aan de profeet Joseph Smith toen de gehele christelijke wereld een hersenschim aanbad.

De tijd ontbreekt om in bijzonderheden te treden, maar hun catechismus zegt dat hun god „geen lichaam, geen lichaamsdelen en geen gemoedsaandoeningen" heeft. Dit betekent dat Hij geen ogen heeft; Hij kan niet zien; Hij kan geen woord tot zijn profeten spreken. Sommigen zeggen zelfs dat „Hij boven op een troon zonder top zit." Wat absurd! Het komt mij voor dat hun beschrijving van de god waarin zij geloven, zo ongeveer de beste beschrijving ter wereld moet zijn van helemaal niets.

Mozes wist dat deze begrippen zouden gaan heersen,

want toen hij zich gereedmaakte om de kinderen van Israël naar het beloofde land te leiden, vertelde hij hen, dat zij daar niet lang zouden blijven, maar over de naties verspreid zouden worden en „dan zult gij daar goden dienen: werk van mensenhanden, hout en steen, die niet zien, noch horen noch eten noch ruiken." (Deuteronomium 4:28.)
Dit is precies de soort God die de gehele christelijke wereld aanbad, toen Joseph Smith dat heerlijke visioen ontving dat de ware en levende God openbaarde. Maar Mozes liet het daar niet bij. Hij zei dat als zij Hem in de laatste dagen zouden zoeken, zij Hem zeker zouden vinden. (Zie Deuteronomium 4:29.)
Tijdens deze conferentie hebt u al mijn metgezellen horen getuigen dat de profeet Joseph Smith werkelijk naar Hem heeft gezocht en Hem ook inderdaad heeft gevonden. En ik wil als een van zijn vertegenwoordigers, een apostel van de Heer Jezus Christus, getuigen, dat ik weet dat Hij deze aarde heeft bezocht en dat wij zijn geopenbaarde waarheid bezitten.
Wij hebben dat waarover Petrus sprak toen hij de dag na Pinksteren zei dat de hemelen de Christus moesten opnemen „tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher." (Handelingen 3:21.) Wij zijn de enige kerk op aarde die aanspraak op een dergelijke wederoprichting maakt en er bestaat een groot verschil tussen een wederoprichting en een hervorming. Wij zijn geen katholieken. Wij zijn geen protestanten. Wij geloven dat Gods eeuwige waarheid opnieuw aan deze aarde toevertrouwd werd.
Ik zou nog één ding willen zeggen. Ik keek onlangs naar een van die godsdienstige campagnes op de televisie. De man, die de leiding had, zei dat deze campagne hen éénenéénkwartmiljoen dollar kostte. Ik moest daarbij denken aan de woorden in de schriften dat zij de zielen van de mensen als koopwaar zouden behandelen. (Zie 2 Petrus 2:3.) En toen dit alles afgelopen was, nodigde hij de mensen uit naar voren te komen en Christus te belijden!
Vervolgens dacht ik aan die pinksterdag toen Petrus tot al die mensen daar predikte en zij het evangelie hoorden in hun eigen taal en tong. Toen werden zij diep in het hart getroffen en riepen uit: „Wat moeten wij doen, mannen broeders?" (Handelingen 2:37.) Hij zei hen niet naar voren te komen en de Christus te belijden. Hij zei: „Bekeert u en een ieder van u late zich dopen ... en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal." (Handelingen 2:37-39.)
En zij kunnen niet worden gedoopt tenzij er iemand is, die de bevoegheid bezit en ook in de hemelen wordt erkend. Zoals Jezus tot zijn Twaalven zei: „Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen ... (Johannes 15:16) „ ... en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen." (Matteüs 16:19.)
Broeders en zusters en vrienden, die op het ogenblik via radio en televisie luisteren, wij stellen al het mogelijke in het werk om u deelgenoot van deze wonderbaarlijke waarheden te maken.
Daar aan u allen, heiligen der laatste dagen is verzocht zendelingen te zijn en de Heer heeft gezegd: „ ... en het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen." (LV 88:81.), dient u dit getuigenis uit te dragen, wanneer en waar de gelegenheid zich ook voor doet. Het is de belangrijkste boodschap in de gehele wereld, en dit getuig ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Waarom De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen?

MARION G. ROMNEY

Broeders, zusters, vrienden, waar u ook bent:
Zoals u reeds gezegd is is deze dienst een onderdeel van de 142ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Omdat er op het moment dat de Kerk georganiseerd werd, evenals tegenwoordig, veel aldus geheten christelijke kerken waren, wordt vaak de vraag gesteld: „Wat heeft een kerk nog voor zin?" Ik zal deze vraag beantwoorden.
Om te beginnen blijkt duidelijk uit de vraag dat het aantal kerken toen bijzonder groot was. De oprechte mensen wisten niet waar ze aan toe waren en vroegen zich af welke kerk de ware kerk van Christus was.
Zo ook een zekere Joseph Smith Jr., een 14-jarige jongen. In het voorjaar van 1820 werd hij getroffen door een godsdienstige opleving in Palmyra (New York) waar hij woonde; hij was verbaasd over de tegenstrijdige beweringen van de kerkgenootschappen; hij werd aangespoord door de vermaning en de belofte van Jacobus: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere ... en zij zal hem gegeven worden." (Jac. 1:5.)
Met kinderlijk geloof vroeg Joseph de Here „welke van alle secten de waarheid bezat opdat ik mocht weten bij welke ik mij moest aansluiten."
„Ik knielde neder ... en begon de verlangens van mijn hart tot God op te zenden. Nauwelijks had ik dit gedaan, of ik werd onmiddellijk

aangegrepen door een of andere macht die mij geheel overmande, . . .

„Maar met alle kracht, die in mij was, riep ik God aan om mij te bevrijden . . . en juist toen ik op het punt was in wanhoop te verzinken en mij aan verdelging over te geven — . . . zag ik recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk nederdaalde tot ze mij bereikte.

Nauwelijks verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand, die mij gebonden hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide op de ander wijzend: *Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*"

Dit visioen was het begin van een reeks ontzagwekkende gebeurtenissen die ongeveer tien jaar later het hoogtepunt bereikten met de organisatie van de Kerk.

De Zoon, met wie hij in het hemelse visioen sprak, vertelde Joseph dat hij zich bij geen van de bestaande kerken moest aansluiten want „zij waren alle verkeerd." (Joseph Smith 2:19.) Zij misten de twee noodzakelijke pijlers van de Kerk van Jezus Christus, te weten Zijn Evangelie en Zijn naam.

Zij misten onder meer de volgende onmisbare bouwstenen:

1. De waarheid omtrent de persoon van God en omtrent de relatie van de mens tot God.
2. De kennis van de beginselen en de verordeningen.
3. Het priesterschap van God.
4. Voortgaande openbaring.

Met betrekking tot het eerste punt wat voor persoonlijkheid God de Vader, en Zijn Zoon, Jezus Christus hebben, kwam Joseph Smith achter de waarheid door het hierboven weergegeven visioen. „De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens . . ." (L. en V. 130:22.)

Omtrent de relatie van de mens tot zijn God deed Joseph bij een volgende openbaring de kennis op dat de bewoners van de werelden (óok de mensen op deze aarde) „Gode gewonnen zonen en dochteren zijn." (L. en V. 76:24.)

Deze fundamentele waarheden over God en de relatie van de mens tot God werden in de tijd van Joseph Smith niet door de kerken onderwezen. De reden hiervoor was duidelijk: men kende deze waarheden niet en men geloofde er niet in. Deze waarheden waren wel bekend en werden wel onderwezen door de leden van de Kerk van Christus in de tijd dat Jezus en Zijn apostelen nog op aarde hun zending vervulden. Maar in 1830 was die kennis lang vervaagd. Juist doordat de ware kennis van God en de relatie van de mens tot God verloren waren gegaan ontstonden er zoveel kerken.

In de jaren 1820 werd de kennis van de fundamentele beginselen en verordeningen van het Evangelie opnieuw geopenbaard vanuit de hemel; aan de jonge profeet Joseph Smith. Veel beginselen en verordeningen leerde hij kennen uit het Boek van Mormon. Hij kreeg dit boek op de volgende wijze.

In september 1827 gaf Moroni een vroegere Amerikaanse geschiedschrijver en profeet, op dat moment een opgestaan wezen, aan Joseph Smith een verslag dat op dunne gouden platen geschreven was.

Joseph kon deze platen met de macht en de gave van God vertalen. Dit verslag bevatte een uitleg van de beginselen en de verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus, zoals die werden onderwezen en uitgevoerd onder de vroegere bewoners van Amerika.

In 1829 publiceerde Joseph zijn vertaling onder de titel *Het Boek van Mormon*. Dit boek bevat een verslag van de persoonlijke bediening van Jezus Christus onder de bewoners van Amerika. Die bediening vond plaats nadat Jezus het land van Jeruzalem na de opstanding had verlaten. Hij onderwees hen Zijn Evangelie op dezelfde wijze als in Palestina. Hij verleende hun leiders het heilige priesterschap. Hij onderwees hen hierin en liet zien hoe men de verordeningen van Zijn Evangelie uitvoerde.

Tegen de tijd dat hij het Boek van Mormon publiceerde ontving Joseph ook de onontbeerlijke derde pijler van de Kerk, namelijk het heilige priesterschap, dat de bevoegdheid verleent in de naam van God te handelen.

Hij ontving in mei 1829 het Aäronitische priesterschap. Toen hij de leringen van de Heiland met betrekking tot de doop, zoals vermeld in het Boek van Mormon, vertaalde, vroegen hij en zijn schrijver, Oliver Cowdery, de Here om meer licht over dit onderwerp. Toen zij in gebed neerknielden kregen zij bezoek van een hemelse boodschapper die hun zei dat zijn naam „Johannes" was, „dezelfde die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper genoemd wordt." De boodschapper legde hun zijn handen op het hoofd en zei:

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden." (L. en V. 13.)

Enkele weken later verleenden Petrus, Jacobus en Johannes aan Joseph en Oliver het Melchizedek-

se priesterschap en ordenden hen tot apostel. *(Zie Documentry History of the Church,* deel I, blz. 40.)

Het vierde noodzakelijke element van het Evangelie, voortdurende openbaring, kwam tezamen met de herstelling van het priesterschap. Uit de manier waarop Joseph Smith kennis van God en de beginselen en verordeningen van het Evangelie ontving, blijkt duidelijk dat hij directe openbaring uit de hemel ontving. Maar er is meer nodig.

Ieder lid van de Kerk van Christus in het midden des tijds ontving de gave van de Heilige Geest. De Heilige Geest is een openbaarder. Wanneer men de Heilige Geest ontvangt wordt men geestelijk wedergeboren. Denk aan wat Jezus tot Nicodemus zei:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan." (Joh. 3:5.)

Om de gave van de Heilige Geest te ontvangen moet men uit Geest worden geboren. De Here onderwees de priesterschapsleiders van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen „om hen, die door de doop tot de Kerk zijn toegetreden, te bevestigen door handoplegging voor de doop met vuur en met de Heilige Geest, overeenkomstig de Schriften." (L. en V. 20:41.)

Het priesterschap en de macht van de Heilige Geest geven de Kerk en haar leden levenskracht. „... De speciale taak van de Heilige Geest is de geest te verlichten en te veredelen, de ziel te zuiveren en te heiligen, tot goede werken aan te sporen en alle verborgenheden Gods te ontvouwen. (James E. Talmage, *Artikelen des Geloofs,* hfdst. 8.)

Zonder deze gave zou de Kerk even dood en onmachtig zijn als een elektriciteitscentrale zonder elektriciteit. Na op deze wijze een nieuwe bedeling van het Evangelie te hebben ontvangen, kan Joseph Smith de Kerk van Christus op aarde herstellen. Hij deed dit op aanwijzing van de Here.

Die aanwijzingen van de Here ontving hij door diverse openbaringen waarin de wijze en het tijdstip van organisatie nauwkeurig werden vermeld.

Overeenkomstig deze geboden organiseerde Joseph Smith op 6 april 1830 in Fayette, Seneca County (New York) De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij deed dit precies in overeenstemming met de geboden van God en de wetten van het land.

Het antwoord op de vraag: Waarom werd de Kerk georganiseerd als er al zoveel kerken waren? — is dus duidelijk: *Omdat de Here Jezus Christus Joseph Smith daartoe opdracht gaf.*

De Here vertelde Joseph niet alleen dat zij Zijn Kerk moest organiseren: Hij zei hem ook welke naam hij aan de Kerk moest geven.

Het is vermeldenswaard dat geen van alle kerken, die toen beweerden Christus te vertegenwoordigen, Zijn naam droeg. Uit de leringen van Jezus aan de Nephieten leerde Joseph dat geen kerk de Kerk van Christus kon zijn tenzij die kerk Zijn naam droeg. Toen de Nephieten vroegen hoe zij de kerk moesten noemen, zei Jezus, toen Hij te midden van hen was:

„En hoe kan het Mijn kerk zijn, tenzij ze bij Mijn naam wordt genoemd? Want indien een kerk bij de naam van Mozes wordt genoemd, dan is ze de kerk van Mozes; of indien ze bij de naam van een mens wordt genoemd, dan is ze de kerk van een mens; maar indien ze bij Mijn naam wordt genoemd, dan is ze Mijn kerk, indien zij op Mijn evangelie zijn gebouwd." (III Ne. 27:8.)

Deze uitspraak leidt tot 2 conclusies: 1) De kerk van Christus moet Zijn naam dragen, en (2) de kerk moet op Zijn Evangelie gebouwd zijn.

Dat er in de laatste bedeling geen onzekerheid over de naam mocht bestaan toont de Here aan door tot Joseph Smith te zeggen: „... aldus zal Mijn Kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk *De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.* (L. en V. 115:4. [Cursivering van de schrijver])

De naam „Mormoonse Kerk" is een bijnaam.

De herstelde kerk voldoet aldus aan de twee door de Heiland gestelde eisen: Zij draagt Zijn naam en zij is gebouwd op Zijn Evangelie. Hierover bestaat geen twijfel, omdat zowel de naam als het Evangelie door de Here Jezus Christus zelf aan Joseph Smith geopenbaard werden.

Tot slot wil ik nog iets zeggen over het herstelde Evangelie en de Kerk van Jezus Christus; en van beide wil ik mijn getuigenis geven. Er is sinds de zending van Jezus in het midden des tijds niets op aarde gebeurd dat zo onmisbaar is geweest voor u en mij, als de gebeurtenissen die ik zojuist heb besproken. Zij geschiedden niet slechts voor het heil van Joseph Smith en zijn vrienden, maar omwille van de hele wereld. De Here leidt de openbaringen aan Joseph Smith met de volgende woorden in:

„... Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.

Want waarlijk is de stem des Heren tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden doordrongen.

En verder, voorwaar zeg Ik tot u, o gij inwoners der aarde, dat Ik, de Here, gewillig ben deze dingen aan alle vlees bekend te maken;

Want Ik ben geen aannemer des persoons, en Ik wil, dat alle mensen zullen weten, dat de dag spoedig komt; de ure is nog niet, doch is nabij, (dat was in 1831) wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.

En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op ... de wereld." (L. en V. 1: 1-2, 34-36.)

Het is thans meer dan 140 jaar geleden dat deze woorden werden gesproken en de vrede is van de aarde weggenomen. De duivel heeft nu zeggenschap over zijn gebied en de Here heeft gezag over Zijn heiligen. De dag nadert dat Hij „in gericht op de aarde zal nederdalen" en temidden van Zijn volk zal regeren.

In de periode tot die dag zullen wij echter vele moeilijkheden te verduren krijgen, als de mensen en de naties op deze voet doorgaan. Er zullen meer „oorlogen en geruchten van oorlogen" zijn, „er zullen eveneens aardbevingen op verschillende plaatsen zijn, en vele (andere) verwoestingen ... de ganse aarde zal in beroering zijn ..." (L. en V. 45:26, 33.) Dit zijn de woorden van de Here.

De Here voorzag de komende tegenspoed en Hij waarschuwde ons. Hij herstelde Zijn Evangelie en vestigde Zijn kerk wederom op aarde. Hierdoor kunnen wij de komende tegenspoed ontlopen.

Ongeveer anderhalf jaar na de organisatie van de Kerk legde Hij als volgt de oorzaak van onze huidige netelige positie uit:

„... zij (de inwoners der aarde) zijn van Mijn verordeningen afgedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken.

Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die veroudert en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen.

Omdat Ik, de Here, wist welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken ..." (L. en V. 1:15-18.)

De geboden die aan de wereld gepredikt moeten worden zijn de beginselen en de verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus. Door de herstelling van Zijn Evangelie en Zijn Kerk op aarde heeft de Here ons de middelen verschaft voor zowel onze tijdelijke als onze geestelijke zaligheid.

De herstelling vervult de profetie van Daniël dat in de dagen dat de koninkrijken uiteen zullen vallen „de God des hemels een koninkrijk zal verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal worden verstoord ..." (Dan. 2:44.)

Het vervult de profetie van Micha dat „in het laatste der dagen ... de berg van het huis des Heren zal vastgesteld zijn op den top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvelen, en de volken zullen tot hem toevloeien." (Micha 4:1.)

Het is de vervulling van het visioen van Johannes waarin hij „een engel (zag), ... vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk;

Zeggende met een grote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen ... (Op. 14:6-7.)

Het is waarlijk de „wederoprichting aller dingen" die volgens Petrus aan de tweede komst van de Here vooraf zou gaan. (Zie Hand. 3:21.)

En nu getuig ik persoonlijk, als speciale getuige van Jezus Christus, dat al deze dingen waar zijn. Ik getuig verder tot allen die mij kunnen horen of hetgeen ik gezegd heb kunnen lezen, dat Hij door de macht van de Heilige Geest de waarheid ervan aan u bekend maakt indien u de historische feiten en de geopenbaarde waarheden van de herstelling onderzoekt en vervolgens de Vader in de naam van Jezus Christus nederig en oprecht aanroept.

In de naam van Jezus Christus, onze Here. Amen. *

De zorg voor de armen en behoeftigen

Marion G. Romney

Mijn geliefde broeders van de priesterschap,
Het ligt in mijn bedoeling vanvond de aandacht te vestigen en de nadruk te leggen op de verplichting die wij als priesterschapsdrager hebben om voor de „armen en behoeftigen" onder ons te zorgen. Wij hebben de laatste tijd niet zoveel aandacht aan dit bijzondere aspect van het evangelie gegeven als wij eens plachten te doen.
Jezus echter scheen er in zijn leringen de hoogste prioriteit aan te geven. U zult zich herinneren dat Hij zei dat wanneer Hij in zijn heerlijkheid komt, Hij zijn volk van elkander zal scheiden, „zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan Zijn linkerhand." (Matteüs 25:32.)
Tot degenen aan zijn rechterhand zal Hij zeggen: „Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af," en tot degenen aan zijn linkerhand zal Hij zeggen: „Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is." (Matteüs 25:34, 41.)
In dezelfde verklaring zei de Meester, dat de scheiding op die grote dag zou afhangen van de zorg die men aan de armen en behoeftigen had besteed.
De Heer legde verdere nadruk op deze aangelegenheid toen Hij tot de rijke jongeling zei: „... ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij."
Hij legde er opnieuw de klemtoon op met de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan.
De verplichting voor de armen te zorgen wordt in het Boek van Mormon even nadrukkelijk geleerd als in de Bijbel.
Alma, „omdat het hem door God was geboden," gaf zijn volk aanwijzingen om elkander te geven „naar hun noden en behoeften, zowel naar het stoffelijke als naar het geestelijke." Hij zei, dat zij dit behoorden te doen „uit hun eigen vrije wil en goede verlangens ... voor God." (Zie Mosiah 18:27-29.)
Soortgelijke leringen en vermeldingen komen wij bij herhaling in het Boek van Mormon tegen.
Koning Benjamin leerde dat het zorgen voor de armen noodzakelijk is voor het behouden van vergeving van zonden:
„En nu ... betreffende het van dag tot dag behouden van een vergeving van uw zonden ... zou ik willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, een ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften." (Mosiah 4:26.)
Amulek legde uit dat de doeltreffendheid van iemands gebed afhing van zijn zorg voor de behoeftigen. Nadat hij had verklaard hoe, door de verzoening van Christus, de barmhartigheid de eisen der rechtvaardigheid bevredigt voor allen die „geloof tot bekering" oefenen, gaf hij deze welsprekende vermaning:
„Moge God u daarom toestaan, mijn broederen, dat gij zult beginnen uw geloof tot bekering te oefenen, opdat gij Zijn heilige naam begint aan te roepen, dat Hij u genadig moge zijn:
... roept Hem aan om genade, want Hij is machtig om te redden.
Roept Hem aan voor al uw kudden, wanneer gij op uw velden zijt.
Roept Hem aan in uw huizen over uw gehele huisgezin, zowel des morgens als des middags en des avonds.
... roept Hem aan ter bestrijding van de duivel, die een vijand van alle gerechtigheid is.
Doch dit is niet alles; gij moet uw ziel in uw binnenkamer uitstorten en in uw verborgen plaatsen en in uw wildernis. En als gij de Here niet overluid aanroept, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn." (Alma 34:17, 18, 20, 21, 23, 26, 27.)
U zou kunnen denken dat als iemand dit in praktijk brengt, hij een goed mens zou zijn, nietwaar, maar Amulek dacht niet dat het voldoende zou zijn.
„En ziet, ik zeg u, mijn beminde broederen: Denkt niet, dat dit alles is; want als gij, nadat gij deze dingen alle hebt gedaan, de behoeftigen en naakten wegzendt en de zieken en kranken niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben — ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geloof verloochenen." (Alma 34:28.)
Deze oude schriften zijn indrukwekkend en opbouwend, maar het zijn de hedendaagse schriften waardoor wij gebonden zijn en waarnaar wij zullen worden geoordeeld. Wij moeten daarom weten wat deze hedendaagse schriften ons leren.
Toen de Heer dit onderwerp in januari 1831, minder dan een jaar nadat de kerk werd georganiseerd, te berde bracht, zei hij:
„En laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf, en deugd en heiligheid voor Mij betrachten.
En wederom zeg Ik u: Laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf.
Want welke man onder u, die twaalf zoons heeft, die hem gehoorzaam dienen, terwijl hij de één niet hoger acht dan de ander, zegt tot de ene: Wees gij gekleed in prachtige klederen en ga hier zitten; en tot de andere: Wees gij gekleed in lompen, en ga daar zitten — en ziet dan op zijn zoons, en zegt: Ik ben rechtvaardig?
Ziet, dit heb Ik u als een gelijkenis gegeven, en het is evenals Ik ben. Ik zeg tot u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet." (LV 38:24-27.)

Om duidelijk te maken dat Hij over stoffelijke noden sprak, vervolgde de Heer in dezelfde openbaring:
„En nu geef Ik de kerk in deze streken een gebod, dat bepaalde mannen onder hen moeten worden aangesteld . . . En zij moeten voor de armen en behoeftigen zorgdragen en in hun behoeften voorzien, zodat zij niet zullen lijden . . . (LV 38:34, 35.)
De Heer zei enige weken later in die prachtige openbaring, die is vastgelegd in afdeling 42 van de Leer en Verbonden en die Hij zelf de wet van de kerk noemt:
„Indien gij Mij liefhebt . . . ziet, gij zult de armen gedenken en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden . . .

En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen . . ." (LV 42:29-31.)
Hoe belangrijk de zorg voor de armen en behoeftigen is wordt ons duidelijk gemaakt in de openbaring die de profeet op 7 juni 1831 te Kirtland ontving, waarin de Heer de broeders aanwees om twee aan twee naar Missouri te reizen. Deze broeders, die zelf op de rand van gebrek leefden, moesten op de een of andere manier vier staten doorkruisen. De profeet zelf legde de afstand van St. Louis naar Independence, ongeveer 500 kilometer, bijna geheel te voet af. Niettegenstaande het feit dat zij deze ontberingen te verduren kregen, besloot de Heer zijn instructies als volgt:
„En gedenkt in alle dingen de armen en behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet." (LV 52:40.)
Als deze broederen, in hun uiterste nood, zijn discipelen niet konden zijn als zij „de armen en behoeftigen, de zieken en de lijdenden" niet gedachten, wat zal dan onze toestand zijn, broeders, als wij, in onze overvloed, in gebreke blijven hen te gedenken?
In deze moderne wereld, die te kampen heeft met vervalsingen van het plan des Heren, moeten wij ons niet veronderstellen dat wij onze plichten tegenover de armen en behoeftigen kunnen vervullen door de verantwoordelijkheid op de een of andere overheids - of andere openbare instelling over te hevelen. Slechts door vrijwillig te geven vanuit een overvloedige liefde voor onze naaste, kunnen wij die naastenliefde ontwikkelen, die door Moroni als „de reine liefde van Christus" wordt beschreven. (Moroni 7:47.) Willen wij het eeuwige leven verwerven, dan moeten wij die ook ontwikkelen.
De Heer heeft in alle bedelingen bijzondere richtlijnen gegeven om zijn opdracht inzake de zorg voor de armen en behoeftigen uit te kunnen voeren. Aan het oude Israël gaf Hij deze eenvoudige methode:
„Wanneer gij de oogst van uw land binnenhaalt, zult gij de rand van uw veld niet geheel afmaaien, en wat nog is blijven liggen van uw oogst, zult gij niet oplezen.
Ook zult gij uw wijngaard niet afzoeken en het afgevallene van uw wijngaard niet oplezen; dit zult gij voor de armen en de vreemdelingen laten liggen . . ." (Leviticus 19:9, 10.)
Eenvoudig als deze richtlijnen waren, waren zij niettemin gebaseerd op de twee grondbeginselen, die in alle geïspireerde welzijnsprogramma's worden gevonden namelijk: (1) zij die hebben moeten geven, en (2) zij die ontvangen, moeten werken.
Overeenkomstig dit welzijnsprogramma las Ruth de aren in de velden van Boaz. Uiteraard genoot zij enig voordeel ten gevolge van de gevoelens die Boaz voor haar koesterde, maar dit waren de richtlijnen die in die tijd van kracht waren.
De verplichting van de ontvanger naar beste vermogen te werken om in het eigen levenssonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien is even groot in Gods plan als de verplichting om bij te dragen aan de zorg van de behoeftigen. Toen de Heer Adam uit de hof van Eden verdreef, zei Hij: „. . . in het zweet uw aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem wederkeert . . ." (Genesis 3:19.)
Dit goddelijk gebod is nog steeds van kracht. In de geopenbaarde „wet van de kerk" zegt de Heer in deze bedeling: „Gij moet niet lui zijn; want de leegloper zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen." (LV 42:42.) Later voegde Hij hieraan toe: „. . . en de luiaard zal geen plaats hebben in de kerk, tenzij hij zich bekeert en zijn wegen verbetert." (LV 75:29.)
Maar hoe uitdrukkelijk dit gebod tegen het leeglopen ook is, het negeren ervan door de ontvanger wil niet zeggen dat de leden van de kerk gerechtvaardigd zijn niet van hun deel aan de armen en behoeftigen te geven „overeenkomstig de wet van Mijn evangelie." (Zie LV 104:18.)
Koning Benjamin zei ten aanzien van dit punt:
„Misschien zult gij zeggen: De man heeft zichzelf zijn ellende berokkend; daarom zal ik mijn hand terughouden en hem niet van mijn voedsel geven, noch hem van mijn goed mededelen, zodat hij niet zou lijden; want zijn straffen zijn rechtvaardig —
„Maar ik zeg u: O mens, wie dit doet, heeft grote reden om zich te bekeren, en tenzij hij zich bekeert van hetgeen hij heeft misdaan, zal hij voor eeuwig omkomen en geen deel aan het koninkrijk van God hebben." (Mosiah 4:17, 18.)

De werking van deze twee beginselen, menslievendheid van de gever en arbeid van de ontvanger, was in de dagen van Henoch zo volmaakt, dat „. . . de Heere Zijn volk Sion (noemde); want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen." (Mozes 7:18.) Als onderdeel van de herstelling van het evangelie in deze laatste bedeling, stelde de Heer oorspronkelijk de Verenigde Orde in, die door het volk van Henoch werd nageleefd. Toen de uitoefening ervan werd gestaakt omdat de leden van de kerk niet in staat bleken voldoende zelfdiscipline op te brengen, werd de wet van tienden gegeven. Met de tienden, de vastengaven, de bijdragen van de zusterhulpvereniging, en gedurende enige tijd met bijdragen aan het emigratiefonds, heeft de kerk al honderd jaar voor zijn armen en behoeftigen gezorgd.
In het midden van de dertiger jaren heeft de Heer, om aan de behoeften van deze tijd het hoofd te bieden, door

de leiders van de kerk ons huidige welzijnsprogramma geopenbaard.
Dank zij dit plan staan de armen en behoeftigen, behalve de tienden en vastengaven, grote hoeveelheden voedingsmiddelen van grote verscheidenheid, alsmede kleding, brandstof en andere levensbehoeften ter beschikking. Het plan voorziet ook in werkgelegenheid voor allen die kunnen en willen werken.
Aldus heeft de Heer ons door zijn welzijnsplan duidelijk gemaakt, hoe wij in deze tijd voor de armen moeten zorgen. Hij heeft ook geen twijfel laten bestaan over de verschrikkelijke gevolgen als wij in deze in gebreke blijven.
Dit is wat Hij in een van de openbaringen heeft gezegd:
„Ik de Here, heb de hemelen gespannen, en de aarde gebouwd, en het is waarlijk Mijner handen werk; en al hetgeen er in is, is het Mijne.
En het is Mijn voornemen voor Mijn heiligen te zorgen, want alle dingen zijn van Mij.
Doch het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan; en ziet, dit is de wijze, waarop Ik, de Here, heb besloten in de behoeften Mijner heiligen te voorzien, opdat de armen zullen worden verhoogd, doordat de rijken nederig zullen zijn.
„Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen." (LV 104:14-17.)

De verantwoordelijkheid ligt dus zeer duidelijk bij ons. De Heer heeft alles, wat wij hebben verschaft. Hij heeft ons verteld hoe wij moeten bijdragen tot de zorg van zijn volk en Hij heeft ons onze vrije wil gegeven. Wij kunnen ermee doen wat wij willen, maar wel waarschuwt Hij ons:
„Daarom, indien iemand van de overvloed zal nemen, die Ik heb bereid, en niet, overeenkomstig de wet van Mijn evangelie, van zijn deel aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij met de goddelozen zijn ogen in de hel opslaan, en zich in kwelling bevinden." (LV 104:18.)

Zoals ik begrijp, eist „de wet van het evangelie," aan de hand waarvan wij het deel van onze overvloed dat wij „aan de armen en behoeftigen" behoren te geven, kunnen bepalen, dat wij, ten eerste, een eerlijke tiende betalen; ten tweede een royale vastengave schenken; en, ten derde, bijdragen aan de welzijnszorg in de vorm van arbeid en geld.
Het is mijn oprecht verlangen deze wet goed te begrijpen en eraan te voldoen, want ik wil niet „met de goddelozen mijn ogen in de hel opslaan en mij in kwelling bevinden."
In het licht van deze leringen uit de schriften, schijnt het mij toe, broederen, dat wij dankbaar behoren te zijn voor onze kennis van de wet en dat wij haar behoren te gehoorzamen. Moge God ons helpen dit te doen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Waarom bouwen de heiligen der laatste dagen tempels?

Eldred G. Smith

Het was mij een genoegen vanmorgen broeder Harold B. Lee als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te steunen, alsmede alle andere algemene autoriteiten.
Ik wil mijn dank betuigen voor de mij verleende steun en zeg al mijn leiders mijn volledige steun toe. Ik ben bereid alles te doen, wat er van mij wordt gevraagd, Gods koninkrijk op aarde te helpen opbouwen.
Een vraag die bij velen die geen lid van onze kerk zijn opkomt en dikwijls wordt gesteld is: „Waarom bouwen de heiligen der laatste dagen tempels?"
Ons derde Artikel des Geloofs luidt: „Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden."
En het vierde Artikel des Geloofs vervolgt met:
„Wij geloven dat de fundamentele beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Here Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; ten vierde, oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes." Christus zei tot Nikodemus: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.

Nikodemus zeide tot Hem: Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal In de moederschoot ingaan en geboren worden?
Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan." (Johannes 3:3-5.)
Christus had reeds de volheid en de juistheid van deze wet bevestigd door zichzelf eraan te onderwerpen. In Matteüs lezen we:
„Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen.
Maar deze trachtte Hem daarvan terug te houden en zeide: Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?
Jezus echter antwoordde en zeide tot hem: Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij Hem geworden." (Matteüs 3:13-15.)
De doop, dus, is voor alle mensen, zelfs voor Christus, de Zoon van God, die volmaakt en zonder zonden was, en derhalve des te noodzakelijker voor ieder van ons.
Als de doop voor alle mensen vereist is, zou dan een rechtvaardig God voor alle eeuwigheid hen veroordelen, die op een tijdstip en op een plaats waar zulke gelegen-

heden hen niet ter beschikking stonden naar de aarde kwamen, zodat zij onmogelijk aan de wet konden voldoen? Dus als God rechtvaardig is, en wij geloven dat Hij dit is, dan moest Hij een mogelijkheid scheppen, die het alle mensen mogelijk zou maken zijn verordeningen te ontvangen, op een wijze die voor Hem aannemelijk zou zijn.

Petrus vertelt ons in zijn eerste brief, dat Christus in de tijd tussen zijn kruisiging en opstanding, bezig was het evangelie te prediken aan de geesten van hen de gestorven waren.

„. . . in welke Hij ook heengegaan is en gepredikt heeft aan de geesten in de gevangenis;

Die eertijds ongehoorzaam geweest waren, toen de lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zielen, door het water heen gered werden." (1 Petrus 3:19, 20.)

Dit opende de weg voor allen, die niet in de gelegenheid waren geweest het evangelie tijdens hun leven op aarde te aanvaarden, dit na hun dood te doen. Hiermee hebben zij echter niet de verordening van de doop ontvangen, wat onontbeerlijk is om het koninkrijk Gods in te gaan. Paulus, tijdens zijn predikingen die de Korintiërs trachtte te bekeren tot de werkelijkheid van een opstanding, stelde hen de vraag: „Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien erin het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?: (1 Korintiërs 15:29.)

Klaarblijkelijk verrichtten zij toentertijd een plaatsvervangende verordening van de doop voor hun doden.

Christus heeft plaatsvervangend voor ons geleden; nu stelt Hij ons in de gelegenheid een plaatsvervangende handeling voor onze medemensen te verrichten.

Maar er moet aan nog andere vereisten worden voldaan. Hoe kan dit plaatsvervangend werk worden gedaan als de namen van hen, die zijn overleden, niet bekend zijn? Het is dus duidelijk, dat er gegevens moeten worden bijgehouden, opgespeurd en verzameld om dit werk voor ieder persoon afzonderlijk te kunnen doen.

Na de voltooiing van de tempel te Kirtland in 1836, verschenen er verschillende hemelse boodschappers aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Let wel niet alleen aan Joseph Smith, maar aan Joseph én Oliver. Er waren twee getuigen bij deze verschijningen. Onder hen was Elia, de profeet die zonder de dood te smaken ten hemel opvoer.

Dertien jaar daarvoor had een hemelse boodschapper, Moroni genaamd, Joseph Smith beloofd, dat Elia naar hem zou worden toegezonden. De profeet Joseph Smith beschreef de sleutelen, die Elia aan hem overdroeg, in deze bewoordingen:

„De geest, macht en roeping van Elia is de autoriteit om de sleutelen te bezitten van de openbaring, verordeningen, orakelen, machten en begiftigingen van de volheid van het Melchizedekse priesterschap en van het koninkrijk Gods op aarde: en om alle verordeningen te ontvangen, te verwerven en te bedienen die tot het koninkrijk Gods behoren, en het hart van de vaderen tot de kinderen en het hart der kinderen tot de vaderen wenden, namelijk zij die in de hemel zijn!" (Documentary History of the Church, jaargang 6, blz. 251, Cursivering toegevoegd.)

Onze voorvaderen, die deze gelegenheid niet hadden, werd beloofd dat deze dag zou komen. (Zie LV 121:26, 27.) Sinds de verschijning van de profeet Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery in de tempel te Kirtland, heeft dit werk om namen te verzamelen bij mensen uit alle lagen der maatschappij en in vele landen een grote vlucht genomen. Dit is een wonderbaarlijke onderneming. Denk eens aan de wijze, waarop de Heer het verstand van de geleerden in onze tijd heeft geïnspireerd om te voorzien in allerlei apparaten die dit grootse werk mogelijk maken en bespoedigen.

Vijf jaar na de verschijning van Elia gaf de Heer zijn volk, in een openbaring aan de profeet Joseph Smith, de opdracht „. . . bouwt een huis ter ere van Mijn naam, tot woonplaats van de Allerhoogste.

Want er wordt op aarde geen plaats gevonden, waarheen Hij kan gaan en wederom datgene herstellen, dat voor u is verloren gegaan, of dat Hij heeft weggenomen, namelijk de volheid van het priesterschap.

Want er is geen doopvont op aarde, waarin zij, Mijn heiligen, mogen worden gedoopt voor hen, die dood zijn — Want deze verordening behoort in Mijn huis te worden bediend, en kan Mij niet aannemelijk zijn, dan alleen in de dagen uwer armoede, waarin gij niet in staat zijt Mij een huis te bouwen." (LV 124:27-30.)

Vervolgens spreekt Hij over andere heilige verordeningen, die in zijn huis, ofwel in een tempel, bediend moeten worden.

Aldus is het noodzakelijk tempels te bouwen, huizen des Heren, heilige gebouwen waar de verordening van de doop en andere heilige verordeningen door plaatsvervangers ten behoeve van onze gestorven voorouders kunnen worden bediend.

Elia bracht de sleutelen op aarde, om alle heilige verordeningen te verrichten die tot Gods koninkrijk behoren. Al deze uitermate heilige verordeningen die nodig zijn voor de verhoging van de mens in het komende leven, namelijk het eeuwige leven, zijn alleen aannemelijk voor God als zij worden verricht in zijn heilig huis, een tempel van God.

Daarom bouwden de kinderen Israëls een „ark des verbonds," die zij konden meevoeren, zodat zij de zegeningen van Gods koninkrijk konden ontvangen.

Om de volheid van de zegeningen van verhoging, namelijk het eeuwig leven, te ontvangen, moet de mens de gehele wet en alle verordeningen van Gods koninkrijk ontvangen.

Een andere vereiste om de gehele wet te vervullen is mensen. Wij, als leden van de kerk, moeten zo leven dat wij waardig zijn het huis des Heren te betreden en deze heilige verordeningen te verrichten en te ondergaan, eerst voor onszelf en vervolgens voor onze gestorven voorouders.

De levenden gaan voor. Het is nodig dat wij deze verordeningen eerst ontvangen; dan kunnen wij het voorrecht

verkrijgen dit werk te doen voor onze voorouders, die de belofte ontvingen dat zij in deze bedeling van de volheid der tijden naar de aarde zouden komen om dit werk voor hen te doen.
De tijd zal komen dat er overal op aarde tempels zullen zijn. Dit is hoogst noodzakelijk voor de verlossing, verhoging en het eeuwige leven van de mens. Wij behoren daarom allen zeer ijverig te zijn in het verzamelen van de gegevens over onze bloedverwanten en zo te leven dat wij waardig zijn aan dit werk deel te nemen.
Ik bid de Heer ons bij dit werk te zegenen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Waarschuwing uit de ruimte

N. ELDON TANNER

De toestand in de wereld doet mij denken aan een artikel, dat ik onlangs las.
Het artikel luidt: „Een Duitse astronoom gelooft dat de huidige beschaving van deze aarde nu zijn eerste grote crisis nadert als gevolg van het zojuist ontdekte vermogen tot zelfvernietiging. De enige hoop die de mens nog heeft, is zorgvuldig luisteren naar de raadgevingen uit de ruimte.
Deze geleerde gelooft dat zich ergens in de ruimte een oude, wijze beschaving bevindt die vele crises overleefd heeft en die de onervaren aarde tracht te waarschuwen voor de onbezonnenheden van haar jeugd.
„Wat een vondst! De Grote Schepper heeft toch reeds duizenden jaren vanuit Zijn wereld getracht Zijn aardse kinderen te laten luisteren naar Zijn raadgevingen en wijsheid. Zij hebben zich echter niet op Hem afgestemd of ze zijn horende doof en ziende blind. Er komen vele boodschappen uit andere werelden." (Kerkelijk Informatiebureau, september 1970.)
Wij hebben een verslag van de boodschappen die God de mens sinds het vroegste begin zond, door persoonlijke verschijningen, door engelen, door rechtstreekse openbaring, door visioenen, door dromen en door inspiratie. Allereerst is er de verschijning van de Here God aan Adam en Eva in de Hof van Eden; en nadat zij uit de Hof verdreven waren, riepen zij de naam des Heren aan en hoewel zij Hem niet zagen hoorden zij Zijn stem. Hij gebood hun dat zij de Here, hun God, moesten aanbidden en moesten offeren.
„En Adam was gehoorzaam aan de geboden des Heren.
En na vele dagen verscheen er een engel des Heren aan Adam, zeggende: Waarom offert gij offeranden aan de Here? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Here gebood het mij.
En toen sprak de engel, zeggende: Dit is een gelijkenis van de offerande van de Eniggeborene des Vaders, Die vol genade en waarheid is.
Daarom moet gij alles, wat gij doet, in de naam van de Zoon doen, *en gij moet u bekeren en God voor immer in de naam van de Zoon aanroepen.*

En te dien dage viel de Heilige Geest, Die getuigenis geeft van de Vader en de Zoon, op Adam en zeide: Ik ben sedert den beginne nu en voor eeuwig de Eniggeborene des Vaders, *opdat — daar gij zijt gevallen — gij en het gehele mensdom moogt worden verlost, ja, allen, die willen.*" (Mozes 5:5-9. Cursivering door de schrijver.)
Het is dus duidelijk dat Adam door openbaring wist dat Christus een zoenoffer zou brengen en zou lijden voor de zonden der mensen, en dat er een opstanding zou komen. Dit vormt een bewijs voor hetgeen Amos zei, namelijk: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe." (Amos 3:7.)

Wij kunnen niet begrijpen waarom zoveel mensen wel bereid zijn de feiten uit de wereldgeschiedenis die door allerlei geschiedschrijvers op schrift zijn gesteld, aan te nemen en niet de feiten uit de kerkelijke geschiedenis, die zijn opgetekend in de Schriften door mannen van onbesproken gedrag. Ze weigeren zelfs aan te nemen dat de Here op aarde is gekomen, dat profetieën zijn vervuld en door de wereldlijke geschiedschrijvers worden bevestigd. In het bijzonder heeft de mens door de eeuwen heen geweigerd de profeten in hun eigen tijd te accepteren en veel profeten zijn vervolgd, belachelijk gemaakt en ter dood gebracht. De Schriften staan vol van betreurenswaardige voorbeelden, dat de meerderheid van de mensen altijd geweigerd heeft de profeten die hen tot bekering riepen en hen aan hun zonden herinnerden, te accepteren. U herinnert zich ongetwijfeld wat de Heiland tot de schare zei toen Hij de Schriftgeleerden en de Farizeën veroordeelde:
„Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de

profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild.
Ziet, uw huis wordt u woest gelaten.
Want ik zeg u: Gij zult Mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!" (Mt. 23:37-39.)
Wanneer wij de Here willen behagen moeten wij naar de profeten luisteren en hen ondersteunen. Nephi, weleer een profeet in de Nieuwe Wereld, klaagde tot zijn volk:
„Ziet, mijn broederen, hebt gij niet gelezen dat God één man namelijk Mozes, kracht gaf om de wateren van de Rode Zee te slaan, en ze werden gekliefd, zodat de Israëlieten, die onze vaderen waren, er droogvoets konden doortrekken, terwijl de wateren zich boven de legers der Egyptenaren sloten en hen verzwolgen?
En ziet nu, indien God deze man zulke macht gaf, waarom twist gij dan onder elkander en zegt, dat Hij mij geen macht heeft gegeven, waardoor ik aangaande de oordelen kan weten, die over u zullen komen, tenzij gij u bekeert?
Doch ziet, gij verloochent niet alleen mijn woorden, maar eveneens alle woorden, die door onze vaderen werden gesproken en ook de woorden van deze man Mozes, wie zoveel kracht was gegeven; ja, de woorden, die hij aangaande de komst van de Messias heeft gesproken.
En ziet nu, niet alleen Mozes getuigde van deze dingen, maar ook alle heilige profeten van zijn tijd tot aan de dagen van Abraham.
En nu zou ik willen, dat gij zoudt weten, dat er zelfs sedert de dagen van Abraham vele profeten zijn geweest, die deze dingen hebben getuigd; ja, ziet, de profeet Zenos getuigde vrijmoedig, waarvoor hij werd gedood . . .
. . . En nu weten wij, dat Jeruzalem werd verwoest volgens de woorden van Jeremia. O, waarom zou dan de Zoon van God niet komen volgens zijn profetie?
En wilt gij nu betwisten, dat Jeruzalem werd verwoest? . . .
. . . Onze vader Lehi werd uit Jeruzalem verdreven, omdat hij van deze dingen getuigde.
En nu, daar gij deze dingen weet en ze niet kunt verloochenen tenzij gij liegt, hebt gij hierin gezondigd; want gij hebt al deze dingen verworpen, ondanks de vele bewijzen die gij hebt ontvangen; . . .
. . . Doch ziet, gij hebt de waarheid verworpen en zijt tegen uw heilige God opgestaan; en zelfs op dit ogenblik vergadert gij u toorn voor de dag des oordeels inplaats van schatten voor u weg te leggen in de hemel, waar niets kan bederven en waar niets kan komen, dat onrein is.
Ja, zelfs op dit ogenblik wordt gij rijp voor eeuwige verdelging wegens uw moorden, uw ontucht en goddeloosheid; en tenzij gij u bekeert, zal deze spoedig over u komen. (Hel. 8:11-13, 16, 19-22, 24-26.)
Zijn wij tegenwoordig bereid ons te bekeren en het woord van God aan te nemen of gaan wij, evenals de oude volkeren, tot de dag des oordeels en de eeuwige vernietiging door Gods toorn tegen ons te verwekken?
Door de eeuwen heen hebben de bewoners van de aarde deze boodschappen ontvangen van een liefhebbende Vader, wiens geestkinderen wij zijn. Zij zijn ons tot heil en zegen. Hij heeft belangstelling voor ons. Hij wil dat wij het goede doen en gelukkig zijn in dit leven en in de eeuwigheid. Hij formeerde de wereld en zond ons hierheen. Hij weet wat het beste voor ons is en door Zijn profeten en Zijn Zoon Jezus Christus heeft Hij ons het levensplan gegeven. Dit plan leidt ons tot zaligheid en verhoging. De liefde van God voor Zijn kinderen en Zijn wens om hen te leiden worden op vele manieren duidelijk gemaakt.
Laten wij eens bezien wat Jozef, die naar Egypte verkocht werd heeft meegemaakt. U zult zich herinneren dat de Farao het moeilijk had met een droom. Hij vernam dat Jozef de droom misschien kon uitleggen. Hij liet Jozef bij zich komen en zei: „Ik heb van u horen zeggen, als gij een droom hoort, dat gij hem uitlegt."
Jozef antwoordde: „Het is buiten mij! God zal Farao's welstand aanzeggen."
Toen vertelde de Farao hem zijn droom van de zeven vette en de zeven magere koeien en de volle en lege aren. Jozef zei dat God de Farao getoond had wat hij moest doen en Hij waarschuwde hem dat er zeven zeer vruchtbare jaren zouden komen die gevolgd zouden worden door zeven jaar hongersnood.
Wij weten allemaal dat de Farao deze uitleg aanvaardde en Jozef tot onderkoning benoemde. Hij kreeg de opdracht erop toe te zien dat alle voedseloverschotten werden bewaard voor de zeven magere jaren. Door de getrouwheid van Jozef en door zijn ontvankelijkheid voor inspiratie en openbaring kreeg hij een functie waardoor hij zijn familie kon redden toen vader Jakob zijn andere zonen zond om van hun broer, die zij verkocht hadden, graan te kopen.
Later getuigde Jozef: „. . . God heeft mij voor uw aangezicht henen gezonden, om u een overblijfsel te stellen op de aarde, en om u bij het leven te behouden, door een grote verlossing." (Zie Gen. 41 en 45.)
Wij hebben het schriftelijk verslag ook van vele andere openbaringen die de profeten van weleer

en de hedendaagse profeten ontvingen. Er is door verscheidene profeten geprofeteerd over de geboorte, de zending, de kruisiging en de opstanding van Jezus Christus, zowel in de bijbel als in het Boek van Mormon. Sommige profetieën dateren van honderden jaren voor Zijn geboorte. Wij hebben de woorden van Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Lehi, Alma en vele anderen die deze grote gebeurtenis voorspeld hebben. Nephi geeft enigszins gedetailleerd verslag van zijn visioenen omtrent deze gebeurtenissen, zoals de engel des Heren hem die toonde.

Hij zag Maria, de moeder van Jezus, die een kind in haar armen had. Hij zag zelfs het Lam Gods, de Verlosser van de wereld. Hij schouwde de profeet die Hem doopte, de Heilige Geest die op Hem nederdaalde, Zijn werk met de Twaalven, de genezing van de zieken en hoe hij boze en onreine geesten uitwierp.

Nephi voorspelt ook de laatste gebeurtenissen in het leven van de Heiland:

„Doch ziet, zij zullen oorlogen hebben, en geruchten van oorlogen; en wanneer de dag komt, dat de Eniggeborene des Vaders, ja, de Vader van hemel en aarde, Zich aan hen in het vlees zal openbaren, ziet, dan zullen zij Hem verwerpen wegens hun ongerechtigheden en de verstoktheid van hun hart, en wegens hun hardnekkigheid.

Ziet, zij zullen Hem kruisigen; en nadat Hij drie dagen lang in het graf zal hebben gelegen, zal Hij uit de doden opstaan, en er zal genezing onder Zijn vleugelen zijn; en allen, die in Zijn naam zullen geloven, zullen zalig worden in het Koninkrijk Gods. Daarom verheugt zich mijn ziel er in om over Hem te profeteren, want ik heb Zijn dag gezien, en mijn hart verheerlijkt Zijn heilige naam. (II Ne. 25:12-13.)

Deze profetie dateert van bijna zeshonderd jaar voor de geboorte van Christus. Maar alles voltrok zich precies als was voorspeld. De schrijvers van het Nieuwe Testament getuigen onweerlegbaar van de waarheid van deze profetieën. Het Nieuwe Testament bekrachtigt ook de profetieën die te boek gesteld zijn in het Oude Testament en in het Boek van Mormon, we wezen er reeds op. Lukas verhaalt dat er een engel des Heren bij hen stond en zei: „. . . namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids." (Luk. 2:11.) En van stonde aan was er met den engel een menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God en zeggende:

„Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen." (Luk. 2:13-14. [Kerkelijk informatiebureau september 1970].)

Waarom plaatst God profeten op de aarde? Het is om Zijn boodschappen voor het welzijn en de zegening van de mensheid bekend te maken. Hij gebruikt daarvoor de communicatie die Hij verkiest. In Zijn alomvattende voorzienigheid heeft Hij ons een weg bereid waardoor wij de onsterfelijkheid en het eeuwige leven kunnen verkrijgen, hetgeen volgens Jezus Zijn werk en Zijn heerlijkheid is. Zowel voor als na het grote offer dat Christus voor ons bracht hebben de profeten de boodschap geopenbaard dat wij gehoorzaam moeten zijn aan de wetten en verordeningen van het Evangelie en dat wij door ons te bekeren van de zonden van deze wereld verhoging kunnen ontvangen.

Het is van onvoorstelbaar grote betekenis dat wij naar de profeten luisteren! De Schriften bevatten voor ons die in de laatste der dagen leven talloze waarschuwingen over de rampen die in deze tijd zijn geschied en nog zullen geschieden. Wij kunnen ons slechts behoeden voor vernietiging wanneer we ons als wereld bekeren en de leerstellingen van het Evangelie, die door God bij monde van Zijn Zoon Jezus Christus en de profeten zijn bekendgemaakt, aanvaarden en er naar leven.

„Boodschappen van buiten deze aarde zijn door de eeuwen heen in grote getalen tot ons gekomen. Zij zijn getrouw uitgelegd door mensen als Jeremia, Ezechiël en Daniël; door mensen als Nephi en Moroni; door mensen als Petrus en Paulus en in de huidige tijd door mensen als Joseph Smith. Deze persoonlijke boodschappen die tot de mens komen zonder ruimtecapsule, vliegmachine of raket zijn beter dan de berichtgeving over de radio en de televisie. De mens heeft nog heel wat voor de boeg voordat hij in het rijk van de onbewoonde planeten zal doordringen. Toch is er ruimtecommunicatie. De mens heeft met God gesproken en antwoord van Hem ontvangen. Dergelijke boodschappen komen reeds gedurende 6000 jaar voor hun welzijn en zegening tot de bewoners der aarde." (Kerkelijk Informatiebureau, september 1970.)

Er is thans een profeet op aarde, bij monde van wie de Here Zijn wil bekend maakt. „Wij geloven al hetgeen God heeft geopenbaard, alles wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voorname dingen aangaande het Koninkrijk van God zal openbaren." (Negende Artikel des geloofs.)

De grootste gebeurtenis en zegening voor de mensheid was het zoenoffer van Jezus Christus in het kader van het plan van zaligheid dat Hij ons gaf. In belangrijkheid volgt hierop de herstelling van het Evangelie door de profeet Joseph Smith. God riep hem en hij luisterde, en door middel van

openbaring bracht hij een heilig verslag voort, dat de volheid van het Evangelie bevat. — Tezamen met de bijbel en de hedendaagse openbaringen stelt het de wereld op de hoogte van hetzelfde plan van zaligheid als Jezus leerde toen Hij op aarde was.

Op 14-jarige leeftijd wist Joseph door de tegenstrijdige bekeringsactiviteiten van de diverse kerken in zijn omgeving volstrekt niet waar hij aan toe was. Maar hij wilde toch wel met zekerheid weten bij welke kerk hij zich moest aansluiten. Toen hij zijn bijbel las stuitte hij op de volgende woorden in Jacobus:

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere. Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden."

„Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op- en nedergeworpen wordt." (Jac. 1:5-6.)

Joseph begreep als het ooit iemand aan wijsheid ontbroken had, hij dat toch wel was. Daarom ging hij naar een bos waar hij alleen kon zijn en knielde hij neer in gebed.

Hij vertelt: „. . . Ik zag recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk nederdaalde tot ze mij bereikte.

Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij en zeide: *'(Joseph,) Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!'*." (Joseph Smith 2:16-17.)

Door dit visioen wist Joseph zowaar als hij leefde, dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus twee levende personen waren; dat Zij hem bij zijn naam kenden, zijn gebed hoorden en verhoorden en hem leiding gaven. Toen hij aan zijn vrienden en aan zijn dominee vertelde, wat hij had beleefd, vond hij het vreemd dat zij zo bevooroordeeld waren. Hij werd vervolgd en belachelijk gemaakt en toch schreef hij:

„. . . kwam de vraag bij mij op: Waarom wordt ik vervolgd voor het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gezien, en wie ben ik, dat ik God kan weerstaan, of waarom denkt de wereld, dat ze mij kan doen loochenen, wat ik inderdaad heb gezien? Want ik had een visioen gezien, ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, noch durfde ik dit te doen; want ik wist dat ik daardoor God zou beledigen, en onder veroordeling zou komen." (Joseph Smith 2:25.)

Toen Joseph God aanriep om meer aanwijzingen te ontvangen verscheen hem de engel Moroni, die hem vertelde over de gouden platen. Hij toonde ze hem in een visioen. Na vier jaar ontving Joseph de platen, die een verslag vormden van Gods handelingen met de vroegere bewoners van het Amerikaanse continent, en de volheid van het Evangelie bevatten. Hij vertaalde de graveerselen op deze platen, door de gave en de kracht Gods en door openbaring, om Jood en niet-Jood ervan te overtuigen dat Jezus de Christus is, de Eeuwige Vader, die Zichzelf bekend maakt aan alle naties.

In het Boek van Mormon vinden we de volgende belofte die ons door Moroni is gegeven:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn, en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekendmaken.

En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten." (Moro. 10:4-5.)

Ik geef u nederig mijn getuigenis van de waarachtigheid van deze dingen, die aan mij geopenbaard zijn, en van het Evangelie dat in deze laatste dagen door de profeet Joseph Smith is hersteld. Dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus aan Joseph Smith verschenen zijn; dat God leeft; dat Jezus de Christus is die gekomen is en Zijn leven gegeven heeft voor u en mij opdat wij de onsterfelijkheid en het eeuwige leven mogen beërven.

De wegen tussen ons en de Here zijn geopend. Wij kunnen in geheim gebed, in gezinsgebed en in onze openbare vergaderingen tot de Here gaan. Wij weten dat Hij er is, dat Hij een liefdevolle Vader is en dat Hij klaar staat om onze gebeden te verhoren en ons te leiden als wij Hem maar gelegenheid geven dat te doen. Dit geldt zowel voor onze persoonlijke aangelegenheden als voor ons ambt of onze roeping in de Kerk.

Ik wil u mijn getuigenis geven dat onze huidige leider, Harold B. Lee, een profeet van God is, die door Hem is voorbereid en uitverkoren en dat hij is geordend en aangesteld door hen die daartoe de bevoegdheid hebben. Hij heeft recht op en ontvangt werkelijk leiding van de Here voor de Kerk en voor het welzijn van de mensen. Met betrekking tot zijn profeet heeft de Here tot de leden van zijn Kerk gezegd:

„Daarom moet gij . . . acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen;

Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

Want indien gij deze dingen doet,

zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden...
Want aldus zegt de Here God: Hem heb Ik geïnspireerd om de zaak van Zion met zeer grote kracht te bevorderen; Ik ken zijn ijver en zijn gebeden heb Ik gehoord." (L. en V. 21:4-7.)

Dat wij onze ogen op de profeet gericht zullen houden en hem zullen volgen is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. *

Onze priesterschapsdragers en hun presidium

N. Eldon Tanner

Het priesterschap is de aan ons overgedragen macht van God om uit Zijn naam te handelen in het ambt dat wij bekleden. Als Hij ons dat priesterschap verleent, sluiten wij met Hem, en sluit Hij met ons, een verbond, waarvan ik u de inhoud vanavond graag zou willen voorlezen:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

„Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

„En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

„Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

„En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

„En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hen worden gegeven.

„En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.

„Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.

„Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden ontvangen..." (L&V 84:33-41.)

Het staat aan ons of dat verbond ook wordt nageleefd. Wij hebben het gesloten. De Here kan het niet verbreken, en wij zijn verplicht ons eraan te houden.

Vanavond wilde ik graag een paar woorden zeggen over de orde van het priesterschap, over zaken die onder het bestuur van de priesterschap zijn gesteld. Ik dacht dat dit zowel voor de Aäronische priesterschapsdragers alsook voor anderen van belang kan zijn. Om te beginnen wil ik uiteenzetten hoe na de dood van de president van de Kerk een nieuwe president wordt gekozen, geordend en aangesteld, en hoe het presidentschap van de Kerk dan wordt gereorganiseerd. Daarna worden deze ambtsdragers tijdens een plechtige bijeenkomst[1] in hun roeping gesteund door de priesterschapsquorums en door die leden van de Kerk, die in de algemene conferentie aanwezig zijn, zoals dat gisteren het geval is geweest. Vervolgens worden ze door de leden van heel de Kerk gesteund in de diverse ringconferenties. Ik zal ook melding maken van enige bevoegdheden, taken en verantwoordelijkheden van de president der Kerk.

Bij overlijden van de president van de Kerk wordt het Eerste Presidentschap ontbonden. De raadgevers nemen dan hun plaats in het Quorum der Twaalven in, dat overeenkomstig de openbaring dan de verantwoordelijkheid van het presidentschap over de Kerk op zich neemt, aangezien de leden daarvan het heilige Melchizedekse Priesterschap dragen, en de door hen gevormde Raad in gezag en macht gelijkwaardig is aan het Eerste Presidentschap. (Zie L&V 107:23-24.) Zo wordt de Kerk nooit zonder presidentschap aan haar lot overgelaten. De president van de Raad der Twaalven is uiteraard het hoofd of de leidende ambtenaar van dit college, en de Twaalven blijven het presidentschap van de Kerk vormen totdat het Eerste Presidentschap opnieuw is georganiseerd.

Hoewel Joseph de Profeet president van de Kerk was, verleende de Here door zijn bemiddeling alle sleutelen van het priesterschap aan de leden van het Quorum der Twaalven, en kende hij hun hetzelfde gezag toe als het Eerste Presidentschap der Kerk.

Krachtens die bevoegdheid hebben de Twaalven, met Brigham Young als hun president aan het hoofd, na de dood van Joseph de Profeet dan ook een aantal jaren gezamenlijk over de Kerk gepresideerd. Tenslotte werden zij door de Heilige Geest gedreven om het Eerste Presidentschap van de Kerk opnieuw te organiseren, met Brigham Young als president, en Heber C. Kimball en Willard Richards als zijn raadgevers. Deze reorganisatie zou dus ook binnen 24 uur na de dood van de profeet Joseph Smith tot stand kunnen zijn gebracht.

Bij de dood van president Young volgde president John Taylor in zekere zin het voorbeeld van zijn voorganger, en

het heeft toen dus weer enige tijd geduurd voordat het presidentschap van de Kerk werd gereorganiseerd, met John Taylor als president, en George Q. Cannon en Joseph F. Smith als raadgevers.

Na het sterven van president Taylor heeft Wilford Woodruff nog even geaarzeld en hij liet weer enige tijd voorbijgaan alvorens het presidentschap te reorganiseren. Toen hij tenslotte tot de overtuiging kwam dat dit zijn plicht was, en dat het voor de verwezenlijking van 's Heren bedoelingen noodzakelijk was, reorganiseerde ook hij samen met de Twaalven het presidentschap der Kerk.

Op dat tijdstip gaf hij zijn mededienstknechten in dit opzicht een plechtig bevel. Hij wenste hen te doen inzien dat bij alle toekomstige gelegenheden dat de president der Kerk mocht sterven, waardoor het Eerste Presidentschap werd ontbonden, de bevoegde kerkelijke autoriteiten verplicht waren onmiddellijk, dus zonder onnodig uitstel het Eerste Presidentschap te reorganiseren. Deze handelwijze is tot nu toe steeds gevolgd.

Op 7 juli 1972, kort nadat president Joseph Fielding Smith was overleden, heeft president Lee derhalve als president van de Raad der Twaalven dit gehele college in vergadering bijeengeroepen om het Eerste Presidentschap der Kerk opnieuw te organiseren. In deze bijeenkomst hebben wij toen de Here in plechtig gebed aangeroepen. Daarna deed de president der Twaalven een beroep op elk afzonderlijk lid van dit Quorum, te beginnen bij de jongste, om zijn gedachten over de aan de orde zijnde kwestie onder woorden te brengen.

Toen president Kimball aan de beurt kwam om zich hierover uit te spreken, droeg hij aan het slot van zijn opmerkingen president Harold B. Lee voor als President der Kerk. Nadat deze motie naar behoren was gesteund en vervolgens bij de Twaalven ingediend, werd ze met eenparige stem aangenomen. President Lee gaf gevolg aan deze benoeming en handelwijze van de Twaalven door zijn hoge en heilige roeping te aanvaarden. Daarna gaf hij de Twaalven de benoeming in overweging van N. Eldon Tanner als zijn eerste, en Marion G. Romney als zijn tweede raadgever. Dit voorstel werd eenparig goedgekeurd.

Vervolgens werd president Spencer W. Kimball als oudste lid van de Raad der Twaalven voorgedragen als president van dat Quorum, en ook deze benoeming werd goedgekeurd. Hierna legde president Kimball samen met andere leden van de Raad der Twaalven zijn handen op het hoofd van president Lee, en werd deze geordend en aangesteld als president der Kerk, en als profeet, ziener, openbaarder en „trustee-in-trust" voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Daarna werden president Tanner en president Romney door president Lee als zijn raadgevers aangesteld, en president Kimball als president van de Twaalven.

Daar deze plichtplegingen juist plaatsvonden in een verkiezingsjaar in de Verenigde Staten, deden ze heel duidelijk de tegenstelling uitkomen tussen enerzijds de verkiezing van de president der Verenigde Staten met andere regeringsambtenaren, en de door de Here voorgeschreven wijze van verkiezing en aanstelling van de leiders van Zijn Kerk. Ik ben de Here zeer dankbaar voor het buitengewoon grote voorrecht dat ik heb gehad om zo intiem te mogen omgaan en samen te werken met drie van Gods profeten, en dat ik ze tot steun heb mogen zijn, waarbij ik heb kunnen zien hoe de Here door hen werkt. Ik bid voortdurend nederig dat ik mag dienen op een wijze die voor de Here en voor hen aannemelijk is.

Op deze plaats wil ik gaarne mijn diepe waardering en liefde tot uitdrukking brengen voor president Marion G. Romney. Hem en president Lee heb ik leren liefhebben zoals ik nog nooit tevoren iemand heb liefgehad, en nu ik het toch over de liefde heb, wil ik graag uitspreken dat ik ook liefde koester voor de leden van de Raad der Twaalven en de overige Algemene Autoriteiten, en voor alle leden van de Kerk. Eigenlijk heb ik de hele mensheid lief, en ik hoop en bid altijd maar dat de Here het mij mogelijk zal maken om van die liefde blijk te geven.

President Lee werd naar mijn stellige overtuiging reeds in het voorbestaan gekozen en geordend om profeet van God en president van de Kerk te zijn. Voorzeker heeft de Here hem op deze hoge heilige roeping voorbereid door hem verantwoordelijke taken op te dragen, in ringen, als leider van de welzijnszorg, en ruim dertig jaar lang als lid van de Raad der Twaalven. President Lee heeft daarbij blijk gegeven van zijn trouw, toewijding en bekwaamheid.

In een van de hachelijkste tijdperken in de wereldgeschiedenis is hij gekozen om over de Kerk te presideren. Hij is een profeet van God en verkondigt de wil des Heren. In de plechtige bijeenkomst waarin hij als president over de Kerk werd gesteund, heeft wijlen president Joseph Fielding Smith deze scherpzinnige opmerking gemaakt:

„Ik zou graag willen zeggen dat niemand uit zichzelf deze Kerk kan besturen. Het is de Kerk van de Here Jezus Christus; Hij staat aan het hoofd. De Kerk draagt Zijn naam, bezit Zijn priesterschap, bedient Zijn Evangelie, predikt Zijn leer en doet Zijn werk.

„Hij kiest mensen uit en roept ze om werktuigen in Zijn handen te zijn tot verwezenlijking van Zijn bedoelingen, en Hij leidt en bestuurt hen in hun werkzaamheden. Mensen zijn echter slechts instrumenten in de handen des Heren, en de eer en heerlijkheid voor al hetgeen door Zijn dienstknechten wordt volbracht komt Hem toe en moet Hem tot in eeuwigheid worden toegekend.

„Als dit mensenwerk was, zou het mislukken, maar het is het werk des Heren, en Hij faalt niet. Wij hebben de verzekering ontvangen dat, indien wij de geboden onderhouden, als wij kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus en getrouw zijn over al hetgeen ons is toevertrouwd, de Here ons en Zijn Kerk zal leiden en besturen op de paden der gerechtigheid, tot verwezenlijking van al Zijn doelstellingen." (*Improvement Era* van juni 1970, pag. 26.)

Bij die gelegenheid heeft hij over zijn eerste raadgever, die thans de president van de Kerk is, het volgende gezegd: „President Harold B. Lee is een steunpilaar van waarheid en gerechtigheid, een waarachtig ziener, die

geweldige geestkracht, inzicht en wijsheid bezit, en wiens kennis en verstand van de Kerk en wat die nodig heeft onovertroffen is." (Idem, pag. 27.)

Het is nog steeds zoals de Here eenmaal heeft gesproken tot Frederick G. Williams, de tweede raadgever van de profeet Joseph Smith:

„... Luister naar de stem van Hem, Die spreekt, naar het woord van de Here, uw God, en geef gehoor aan de roeping, waarmede gij zijt geroepen, namelijk om een hogepriester in Mijn kerk te zijn, en een raadgever van Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr.;

„Aan wie Ik de sleutelen van het koninkrijk heb gegeven, die altijd tot het Presidentschap van de Hogepriesterschap behoren.

„Voorwaar, daarom erken Ik hem, en zal hem zegenen, en u eveneens voor zoverre gij getrouw zijt in het geven en opvolgen van raad, en in het ambt, dat Ik u heb aangewezen, immer volhardend in gebed, zowel overluid als in uw hart, in het openbaar en in het verborgen, en eveneens getrouw in uw bediening in de verkondiging van het evangelie in het land der levenden en onder uw broederen." (L&V 81:1-3.)

Dit is van toepassing op iedere priesterschapsdrager.

De woorden van de Here tot Joseph de Profeet, toen deze werd geroepen om over de Kerk te presideren, zijn evenzeer van toepassing op onze geliefde President Harold B. Lee:

„... hierin zult gij worden genoemd een ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus ...

„Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen;

„Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

„Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.

„Want aldus zegt de Here God: Hem heb Ik geïnspireerd om de zaak van Zion met zeer grote kracht te bevorderen; Ik ken zijn ijver, en zijn gebeden heb Ik gehoord.

„... zie, Ik zal allen, die in Mijn wijngaard werken, zegenen met een grote zegen, en zij zullen zijn woorden geloven, die hem van Mijnentwege door de Trooster worden gegeven, Die openbaart, dat Jezus door zondige mensen voor de zonden der wereld werd gekruisigd, ja, voor de vergeving der zonden voor het verslagen hart." (L&V 21:1, 4-7 en 9.)

Gij diakenen, leraars en priesters, gij ouderlingen, zeventigers en hogepriesters, wat is het voor u een geweldig groot voorrecht Gods priesterschap te mogen dragen, en in deze tijd te worden geleid en bestuurd door een profeet van God!

Het is zoals Joseph F. Smith ten aanzien van de president van de Kerk duidelijk heeft vermeld: „Iedere ambtenaar in de Kerk staat onder zijn leiding, en hijzelf staat onder Gods leiding." (*Gospel Doctrine*, pag. 174.)

Laten wij dit nooit vergeten. De president van de Kerk draagt de sleutelen van het Melchizedekse Priesterschap, en er is in de Kerk geen aangelegenheid of functie die niet door de president van de Kerk mag worden waargenomen. De president kan alle ambten bekleden die in de Kerk voorkomen.

Sprekende tot de profeet Joseph Smith, heeft de Here eens gezegd:

„En verder is het de plicht van de President over de Hogepriesterschap om over de ganse kerk te presideren, en gelijk Mozes te zijn —

„Ziet, hier is wijsheid: ja, een ziener, openbaarder, vertaler en profeet te zijn, en alle gaven Gods te bezitten, die Hij aan het hoofd der kerk schenkt." (L&V 107:91-92.)

Het is van het grootste belang dat wij als leden van de Kerk president Lee zonder enig voorbehoud aanvaarden als een profeet van God en als onze leider. Ik ben blij dit uit de grond van mijn hart volmondig te kunnen beamen. Laat ons luisteren naar de stem van de profeet en hem volgen, niet blindelings, maar in geloof. Door dit te doen, zullen wij nimmer op een dwaalspoor geraken. Dit mag door geen enkele priesterschapsdrager lichtvaardig worden opgevat. Het is van belang dat elk lid zijn priesterschap hoog houdt en beseft dat het een enorm voorrecht en een grote zegen is het priesterschap van God te kunnen dragen.

Wij moeten in alle opzichten trouw en betrouwbaar zijn, een voorbeeld voor de wereld. U, jongemannen, zou ik op het hart willen drukken te bedenken dat het priesterschap dat u bezit de aan u verleende macht van God is om in Zijn naam handelend op te treden in het ambt dat u draagt. De Here verwacht van ons dat wij allen, niemand uitgezonderd, zo zullen leven dat wij dit priesterschap waardig zijn en de wereld ten voorbeeld strekken. Het is zoals president Lee heeft gezegd toen hij na zijn benoeming tot president van deze Kerk voor de eerste maal werd geïnterviewd — zijn uitspraak is hier vandaag nog ter sprake gebracht. Zijn boodschap tot de wereld, die vóór alles tot ons allen is gericht, luidde namelijk: „Onderhoud de geboden." Als wij dit doen, zullen wij gezegend worden.

Wij kunnen nooit weten welke functie, welk ambt, welke zegening de Here nog voor ons in petto heeft. Het is onze plicht ons voor te bereiden op elk eventueel aanzoek om een roeping te vervullen. Jozef, die naar Egypte werd verkocht, had er geen idee van dat hij de uitverkorene was, die zijn volk zou redden. Doordat hij trouw aan zijn geloof bleef en de verleiding wist te weerstaan, werd hij door de Here gezegend en gesterkt en voor zijn trouw beloond.

Mozes heeft in zijn jonge jaren niet geweten dat hij de kinderen Israëls nog eens uit Egypte zou moeten voeren, en Mormon wist van tevoren niets af van het grote en belangrijke werk dat hij met zijn zoon Moroni zou volbrengen door het vervaardigen en bewaren van de gewijde geschriften betreffende het Evangelie van Jezus Christus.

In al deze gevallen werden mensen door de Here aangenomen doordat zij van jongs af aan hadden blijk gegeven van hun getrouwheid en zich in elke door hen beklede positie waardig hadden betoond.

Het greep mij aan toen die zanggroep vanmiddag „Zal de jeugd van Zion dralen?" zong, (*Heilige Lofzangen* No.

32), en daarbij zo'n duidelijk „Neen!" heeft laten horen. Er bestaat verschil tussen „neen' zingen en „neen" bedoelen en er ook werkelijk naar leven. Ik zou iedere jongeman in mijn gehoor dan ook willen aansporen de Here te bewijzen dat de jeugd van Zion niet zal dralen of wankelen, maar een voorbeeld voor de wereld zal wezen en een invloed ten goede. Bedenk daarbij dan dat je, als je ooit een groot man wilt worden, in je jeugd die grootheid moet ontwikkelen. Bereid je voor, zoals onze president dat in zijn jeugd ook heeft gedaan.

Joseph Smith had er op zijn veertiende jaar geen idee van dat hij eenmaal president van de Kerk en een profeet van God zou worden. Al wat hij te weten wilde komen welke kerk de ware was. Hij was, evenals wij allen trouwens, reeds in het voorbestaan geordend om een bepaald doel te verwezenlijken, en omdat hij zich trouw betoonde en een waardig leven leidde, werd hij tot die hoge positie geroepen. Laten ook wij zo leven dat wij datgene waartoe wij tevoren geordend zijn waardig zijn en het ook volbrengen.

Toen president Lee nog jong was, had hij geen idee dat hij nog eens president van de Kerk zou worden, maar door zijn trouwe plichtsbetrachting in iedere functie die hij heeft vervuld heeft hij zich dit ambt waardig betoond. Het is precies even belangrijk dat de president van het diakenenquorum of van het leraarsquorum zijn taken volbrengt en oprecht voor de Here wandelt, als voor de president van de ouderlingen, zeventigers of hogepriesters, en een werktuig is in Gods handen. De Here verwacht van iedere man dat hij zijn plicht zal doen en trouw blijft aan het verbond dat hij heeft gesloten. Zoals in de Leer en Verbonden staat opgetekend, heeft de Here gezegd: „Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.

„Hij, die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht bekend wordt, en zich niet betrouwbaar betoont. Zo zij het. Amen." (L&V 107:99-100.)

„Waarom een groot en heerlijk loon verwacht, als er niet wordt gestreên?" (Zie *Heilige Lofzangen* No. 51, 2de couplet.) Het is van groot belang dat iedere priesterschapsdrager, jong of oud, zichzelf in bedwang leert houden, het kwade overwint, zijn zedelijke reinheid bewaart, het Woord van Wijsheid naleeft, de sabbatdag heiligt, eerlijk is in al zijn handel en wandel, het vertrouwen van anderen niet beschaamt, en zo leeft dat ieder die hem kent hem kan liefhebben en hoogachten, en anderen, die zijn goede werken zien, hierin aanleiding mogen vinden onze Vader in de hemel te verheerlijken. (Zie Mt. 5:16.)

Wij moeten ervoor zorgen dat het werk des Heren voortgang vindt, en het onze bijdragen tot de groei en uitbreiding van Zijn Kerk en Koninkrijk hier op aarde, totdat dit heel de wereld vervult. Hiertoe zijn wij als priesterschapsdragers verplicht.

De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben. (Zie II Ne. 2:25.) Amuseer je maar. Geniet van het leven door het goede te doen. Er is in de zonde geen vreugde of voldoening, maar hun die getrouw zijn worden grote zegeningen toegezegd. Van de jongeren onder mijn gehoor weet nog niemand waartoe hij is voorgeordend, of wat hem nog te wachten staat, maar wel heeft de Here beloofd dat „alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven," (en daarmee doelde Hij niet alleen op het naleven van het Woord van Wijsheid, maar op een leven in gehoorzaamheid aan *alle* geboden), „gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen" zullen ontvangen. Voorts heeft Hij hun de volgende beloften gegeven:

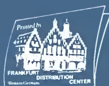
„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden." (L&V 89:18-21.)

Dat wij allen iedere avond en iedere morgen onze dankbaarheid jegens de Here mogen uitspreken voor het geluk dat wij hebben lid van Zijn Kerk te zijn en Zijn priesterschap te dragen. Dat wij mogen bidden om de moed en de kracht om te leven zoals het ons betaamt, waardoor wij onszelf op het eeuwige leven voorbereiden en ook anderen helpen kunnen zich daarop voor te bereiden, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen.

1 Zie L&V 88:70.

PZ SI 0083 DU 

1978